

ГАЛЕРИЯ
БАРД

СЪВРЕМЕННИ
РОМАНИ

НОРА РОБЪРТС

НОШИ ЗАВИНАГИ

ТРИ КЛАСИЧЕСКИ ЛЮБОВНИ ИСТОРИИ
ОТ НЕПОВТОРИМАТА НОРА РОБЪРТС

НОРА РОБЪРТС НОЩИ ЗАВИНАГИ

Превод: Даниела Кьорчева

chitanka.info

ВЪПРОС НА ИЗБОР

ПРОЛОГ

Джеймс Слейдърман навъсено се взираше в обувките си. Беше се намръщил от момента, в който призовката на комисар Додсън го застигна в стаята на отдела тази сутрин. След като издуха дълга струя дим, Слейд смачка цигарата в каменния пепелник от лявата си страна. Тялото му почти не помръдна. Той умееше да чака.

Нали и снощи беше прекарал в чакане повече от пет часа, в тъмната и леденостудена кола, в квартал, в който си дължен да пазиш едновременно гърба и портфейла си. Бяха скучни и безполезни пет часа, тъй като наблюдението не доведе до нищо. Но пък Слейд от опит знаеше, че работата на полицаия се състои от безкрайни часове подготвителна работа, непоносима досада и бумащина, раздвижвани от време на време от мигове на решителни действия. И все пак предпочиташе петчасовото висене в засада пред двайсетте минути, прекарани в застланата с килим и боядисана в бежово приемна на комисаря. Миришеше на лимонов препарат за полиране, а сега вече и на неговите цигари. Клавишите на пишещата машина потропваха монотонно, докато секретарката на комисаря преписваше нещо.

Какво ли иска, по дяволите? — за пореден път се запита Слейд. През цялата си кариера старателно беше избягвал полицейските канцеларии, поради вродена неприязън към бюрокрацията. В изкачването си от редови стажант до сержант-детектив не беше имало много поводи пътищата им с Додсън да се кръстосват.

Беше се виждал с него лично за малко на погребението на баща си. Капитан Томас С. Слейдърман беше погребан с цялата слава и почести, дължими след двайсет и осем годишна служба в полицейските сили. И загинал при изпълнение на служебния си дълг. Като се замисли за този момент, Слейд си припомни, че комисарят бе проявил съчувствие към вдовицата и малката дъщеря. Беше казал нужните думи на сина. Може би, до известна степен, той изпитваше и лична скръб. В началото на кариерата си Додсън и Слейдърман са били партньори. Но още като млади пътищата им се разделили —

единият намерил пролука в чиновническата администрация, а другият жадувал за действие на улицата.

Само при още един друг случай Слейд се беше видял насаме с Додсън. Тогава лежеше в болницата, за да се възстановява от огнестрелна рана. Посещението на полицейския комисар при редови детектив доведе до приказки и шушукания, които едновременно притесняваха и дразнеха Слейд.

И сега, помисли си той, цялата служба ще разбере, че старецът го е привикал при себе си. Навъсеното му изражение стана още по-мрачно. За момент се замисли дали не е допуснал някакво нарушение на реда, после се ядоса сам на себе си, задето се държи като някое дете, привикано при директора на училището.

По дяволите всичко, каза си накрая и се опита да се отпусне. Креслото беше меко — прекалено меко и малко. За да компенсира, Слейд се облегна назад и изпъна дългите си крака. После притвори очи. Като свърши с разговора, отново трябва да помисли за наблюдението. Ако тази вечер приключи с него, ще разполага с няколко вечери, които да прекара пред машината. С малко късмет — и поне месец непрекъсната работа — би могъл да довърши романа. Като се абстрахира от обстановката край себе си, той мислено си припомни главата, над която работеше в момента.

— Сержант Слейдърман?

Подразнен, че го прекъсват, Слейд вдигна очи. Изражението му бавно се проясни. Изведнъж осъзна, че си е губил времето да се взира в пода, докато секретарката на комисаря предлага далеч по-приятна гледка. На устните му моментално се отразиха оценката и закачливия намек.

— Комисарят иска да ви види — отвърна на усмивката му секретарката. Прииска ѝ се да я беше погледнал така и преди, вместо да седи нацупено, без да продума. Имаше лице, към което никоя жена не би останала равнодушна — малко тясно и ъгловато, с тъмен цвят на кожата, който идваше от италианските му предци по майчина линия. Докато мълчеше, устните му изглеждаха строги, но сега, когато се усмихна, издаваха едновременно обещание и страст. Черна коса и сиви очи са неустоима комбинация, помисли си тя, особено ако косата е гъста и малко непокорна, а очите са тъмносиви и загадъчни. Интересна

възможност, каза си момичето, докато наблюдаваше как Слейд надига дългото си, стройно тяло от креслото.

Докато я следваше към дъбовата врата, той забеляза, че безименният пръст на лявата ѝ ръка е свободен. Разсеяно си помисли, че може да ѝ поиска телефонния номер на излизане. Тази мисъл потъна в дъното на съзнанието му, докато го въвеждаше в кабинета на комисаря.

На дясната стена висеше литография на Перильо — самотен каубой, яхнал рисувано пони. Лявата стена беше отрупана с поставени в рамки снимки, грамоти и дипломи. Дори да намираше съчетанието за странно, Слейд с нищо не го показва. Бюрото, разположено с гръб към прозореца, беше изработено от тъмен дъб. Върху него имаше спретнати купчинки документи, златна писалка и комплект моливи, както и тройна рамка за снимки. Зад всичко това седеше Додсън — тъмнокос, спретнат, дребен мъж, който винаги му беше приличал повече на енорийски свещеник, отколкото на комисар от Нюйоркската полиция. Очите му имаха ведър син цвят, а страните му блестяха от здравословна руменина. В косите му се прокрадваха леки сребристи нишки. Като цяло, Додсън представляваше олицетворение на доброжелателна любезност. Но бръчките по лицето му не бяха издълбани от добродушен смях.

— Сержант Слейдърман! — Додсън посочи с ръка един от столовете и се усмихна. Същата конструкция като баща си, помисли си за момент, докато го наблюдаваше как сяда. — Много ли те накарах да чакаш?

— Малко.

Също като баща си, отново си каза Додсън и сдържа усмивката си. С тази разлика, че според слуховете, действителните интереси на сина са в писането, а не в полицейската работа. Том винаги бе отхвърлял тази възможност, спомни си Додсън. „Момчето ми е ченге, също като стареца си. Адски добро ченге.“ В този момент Додсън залагаше именно на това.

— Как е семейството? — запита небрежно, без да отделя от него проницателните си сини очи.

— Добре е, благодаря, сър.

— На Джанис харесва ли ѝ в колежа? — Предложи му пура. Слейд отказа и Додсън запали една за себе си. Слейд изчака, докато

димът се разнесе във въздуха, и едва тогава отговори. Как пък е разбрал Додсън, че сестра му е в колеж?

— Да, харесва й.

— Как върви писането?

Трябваше да събере целия си професионален тренинг, за да не издаде изненадата си от въпроса. Очите му останаха ясни и спокойни, също както и гласът му.

— Мъча се.

Няма време за излишни приказки, помисли си Додсън и тръсна пепелта от пурата. Момчето вече напират да си върви. Но в качеството си на комисар той имаше предимство. Дръпна още веднъж бавно от пурата и се загледа как димът се вие нагоре към тавана.

— Прочетох онзи кратък разказ в „Мирър“ — продължи Додсън.
— Много хубав беше.

— Благодаря. — Каква, по дяволите, е целта на всичко това? — нетърпеливо си помисли Слейд.

— С романа не ти ли провървя?

Очите на Слейд за момент едва забележимо се присвиха.

— Още не.

Додсън се облегна назад, дъвчейки пурата между зъбите, докато внимателно изучаваше мъжа насреща си. И физиономията му е като на баща му. Слейд имаше същото тясно лице, което изглеждаше едновременно интелигентно и сурово. Зачуди се дали и синът може да се усмихва със същия обезоръжаващ чар като баща си. Обаче очите бяха като на майка му — тъмносиви и сериозни, способни да скриват чувствата си. А и беше видял досието му, продължи разсъжденията си Додсън. Може и да не е бляскав полицай като баща си, но е професионалист. И, слава Богу, не толкова импулсивен. След годините, прекарани в силите на реда, последните три от които в отдела за убийства, Слейд можеше да се счита за закален боец. Ако един детектив не е свършен на трийсет и две, той е мъртъв. Слейд имаше репутацията на хладнокръвен, може би дори съвсем мъничко повече от обичайното, но арестите му минаваха чисто. Додсън нямаше нужда от човек, който си търси белята, а от такъв, който знае какво да прави, когато се наложи.

— Слейд... — Позволи си на устните му да трепне лека усмивка.
— Така те наричат, нали?

— Да, сър. — Фамилиарното обръщение го накара да се почувства неловко; усмивката събуди подозрението му.

— Сигурен съм, че си чувал за съдията Лорънс Уинзлоу.

Любопитството му се пробуди и той бързо прерови паметта си.

— Ръководеше Апелативния съд на Ню Йорк, преди да го изберат за председател на Върховния съд на щата Кънектикът преди около петнайсет години. Умря от сърдечен удар преди четири или може би пет години.

Факти и цифри, каза си Додсън. Момчето не си пилее думите.

— Беше също и дяволски добър юрист, съдия, който разбираше пълното значение на правосъдието. Добър човек. Жена му се омъжи повторно преди две години и живее в Южна Франция.

— И какво от това? — с подновено нетърпение си помисли Слейд, докато Додсън мрачно се взираше през рамо.

— Аз съм кръстник на дъщеря му Джесика. — Все същият въпрос премина в съзнанието на Слейд, когато Додсън отново прикова поглед в него. — Живее в семейната къща близо до Уестпорт. Красиво място — на един хвърлей разстояние от брега. Тихо, спокойно. — Започна да барабани с пръсти върху бюрото. — Предполагам, че за един писател ще изглежда много привлекателно.

Слейд усети някакво неприятно предчувствие.

— Възможно е. — На сватовник ли си играе старецът? Слейд едва не се разсмя на глас. Не, прекалено глупаво е.

— През последните девет месеца имаше поредица от кражби в цяла Европа. — Внезапната смяна на темата така стресна Слейд, че изненадата ясно си пролича на лицето му. Бързо се овладя и повдигна едната си вежда, без да продума. — Големи кражби — продължи Додсън. — Главно от музеи — скъпоценности, монети, марки. Франция, Англия, Испания и Италия — всички бяха засегнати. Разследването кара съответните служби да смятат, че откраднатите предмети са били вкарани контрабандно в Щатите.

— Контрабандата е към федералните — лаконично вметна Слейд. Освен това, допълни наум, няма нищо общо с детектив от отдела за убийства или с някаква разглезена съдийска щерка. Хрумна му друга неприятна мисъл, която бързо отмина.

— Контрабандата е към федералните — повтори Додсън с малко по-любезен тон, отколкото на Слейд му се нравеше. Опря върховете на

добре поддържаните си пръсти и се вгледа в младия човек над тях. — Имам някои приятели в бюрото. Поради... деликатния характер на този случай те се свързаха с мен. — Изчака за момент — достатъчно, ако Слейд иска да каже нещо — след това продължи: — Някои важни улики в процеса на разследването насочват към малък, уважаван антикварен магазин. От Бюрото знаят, че действа посредник. От информацията, с която разполагам, разбирам, че са стеснили обхвата на възможните разтоварни депа и този магазин е един от... малкото набелязани — завърши сухо. — Смята се, че е замесен някой отвътре. — Замълча и намести рамката със снимките върху бюрото си. — Искат да вкарат някой в операцията, за да не допуснат този път посредникът да им се изплъзне. Много е хитър — изрече замислено, почти на себе си Додсън. Още веднъж даде възможност на Слейд, ако желае да каже нещо и отново продължи, след като събеседникът му остана мълчалив. — Според тях, стоката се укрива много хитро в някой от антикварните предмети, после се експортира от съответната страна до този магазин, изважда се и се предава по-нататък.

— Изглежда, федералните владеят положението. — Едва прикривайки нетърпението си, Слейд посегна за цигара.

— Има едно-две усложнения. — Додсън изчака изсъскването и пламъчето на кибрита. — Няма конкретни доказателства и не е известно името на главатаря на организацията. Знаят се няколко съучастници, но искаме да хванем него... или нея — добави меко. — Тонът му накара Слейд да наостри уши. Не се впрягай, каза си той. Това няма нищо общо с теб. Преглътна въпроса, който изплува в главата му, дръпна от цигарата и зачака. — Съществува и един по-деликатен проблем. — За първи път, откакто беше влязъл в стаята, Слейд забеляза нервното напрежение на Додсън. Комисарят взе златната си писалка, повъртя я между пръстите си, после отново я пъкна в гнездото ѝ. — Антикварният магазин, за който се смята, че е замесен, е собственост и се управлява от кръщелницата ми.

Тъмните вежди се повдигнаха, но очите под тях не издадоха нищо.

— Дъщерята на съдията Уинзлоу.

— По принцип се смята, че Джесика не знае нищо за незаконната дейност в магазина ѝ — ако изобщо има такава. — Додсън отново посегна към писалката и този път я улови за краищата между

ръцете си. — Знам, че е напълно невинна. Не само защото ми е кръщелница — побърза да продължи, предугаждайки мислите на Слейд, — но и защото я познавам. Тя е абсолютно честна, също както и баща ѝ. Джесика се прекланя пред паметта на Лари. А и — той внимателно положи писалката — едва ли се нуждае от парите.

— Едва ли — измърмори Слейд и си представи разглезената наследница, разполагаща с излишно време и пари. Контрабанда заради тръпката, каза си наум. Малко разнообразие между пазаруването, партитата и самолетните полети.

— Бюрото затяга обръча — подхвана отново Додсън. — През следващите няколко седмици цялата бъркотия може да ѝ се стовари на главата. Може да се окаже опасно за нея. — Слейд сдържа презрителното си изсумтяване. — Дори незнанието ѝ няма да я защити, ако събитията получат развитие — в случай, че магазинът ѝ е замесен. Опитах се да я убедя да дойде на гости в Ню Йорк, но... — Не довърши думите си и на лицето му се изписа шеговито отчаяние. — Джесика е голям инат. Твърди, че била много заета. Казва, че аз трябвало да ѝ ида на гости. — Додсън поклати глава и изпусна нещо като въздишка. — Помислих и за това, но присъствието ми в този момент може да провали разследването. И все пак смятам, че Джесика се нуждае от защита. Дискретна защита. Някой, който е обучен да се справя в такава ситуация, който може да остане край нея, без да събуди подозрения. — В очите му трепна лека усмивка. — Някой, който може да подпомогне разследването отвътре.

Слейд се намръщи. Този разговор все по-малко му се нравеше. Без да бърза особено, той загаси цигарата.

— И как очаквате да го направя?

Додсън се усмихна открито. Раздразнението в гласа на Слейд му допадаше не по-малко от откритостта му.

— Джесика ще направи, каквото поискам — до известна степен. — Облегна се в мекото кожено кресло и отново се отпусна. — Напоследък се оплакваше от хаоса в библиотеката си и че все нямала време да я подреди и опише. Ще ѝ се обадя и ще ѝ кажа, че изпращам сина на мой и на баща ѝ стар приятел. Това между другото е вярно — вметна той. — Том и Лари се запознаха преди години. Легендата ти е съвсем проста — ти си писател, който има нужда от спокойно

убежище за няколко седмици и който в замяна ще подреди библиотеката ѝ.

Погледът на Слейд беше потъмнял, докато траеше непринуденото словоизлияние на Додсън.

— Пълномощията ми...

— Малко бумащина — небрежно го прекъсна Додсън. — Можем да се погрижим за това. В края на краищата момчетата от Бюрото ще метнат примката, когато му дойде времето.

— Значи от мен се очаква да играя ролята на библиотекар и бавачка — презрително изсумтя Слейд. — Вижте, комисар, ей толкова ми остава да разкрия убийството на Битронели — допря с красноречив жест палеца и показалеца си той. — Ако...

— Дано да си — отново го прекъсна Додсън, но този път с метална нотка в гласа. — Пресата отдели доста време, за да тръби колко е глупава нюйоркската полиция по повод на този случай. И ако наистина си толкова просто — продължи, преди Слейд да успее да изкаже яростния си протест, — ще можеш да заминеш за Кънектикът след два-три дни. Бюрото иска да разполага с полицай вътре. Полицай, който знае да си държи отворени очите и ушите. Проучиха те и одобряват избора ми.

— Страхотно — промърмори Слейд и закрачи из стаята. — Аз съм специалист по убийства, а не по грабежи.

— Ти си полицай — лаконично изрече Додсън.

— Да. — Да стане бавачка на някаква малка снобка, мрачно си помисли Слейд, която или се занимава с контрабанда за забавление, или е толкова сляпа, че не вижда какво се върши под носа ѝ. — Страхотно — измърмори отново.

Веднъж Джанис да завърши колежа, каза си наум, може да напусне полицията и да се отдаде на писането. Беше уморен от работата. Уморен от нещастieto, с което се сблъскваше почти всеки ден от живота си. Уморен от мръсотията, безсмислието, уморен от долните човешки отрепки, с които бе принуден да се разправя. И уморен да вижда израза на облекчение в очите на майка си всеки път, когато се връщаше у дома. Примири се с въздишка. Може пък две-три седмици в Кънектикът да се окажат приятна промяна. Във всеки случай, някаква промяна.

— Кога? — запита и се извърна отново към Додсън.

— Вдругиден — спокойно отвърна той. — Ще ти дам пълни инструкции, после ще се обадя на Джесика и ще ѝ кажа да те очаква.
Слейд сви рамене и отново седна на мястото си, за да го изслуша.

ПЪРВА ГЛАВА

Есента вече багреше дърветата и се долавяше във въздуха. На фона на яркосиньото небе цветовете изглеждаха живи и наситени. Лентата на шосето пресичаше хълмовете и криволичеше на изток към Атлантика. Шибацият през прозореца на колата вятър беше хладен и напоен с ухания. Слейд се питаше откога не е подушвал такава свежест. Няма я градската миризма на пот и изгорели газове. Когато издадат книгата му, може би ще успее да премести майка си и Джанис извън града — някоя къща в провинцията или може би на крайбрежието. Все тези „когато“ или „веднага щом“. Не можеше да си позволи да мисли „ако“.

— Още една година в полицията — още една година, за да изкара таксата за обучение — и после... Слейд поклати глава и включи радиото. Няма смисъл да мисли за следващата година. Не беше дошъл в Кънектикът, за да се наслаждава на гледката. Това е само поредната задача — и то неприятна.

Джесика Уинзлоу, припомни си мислено, на двайсет и седем години. Единствено дете на съдията Лорънс Уинзлоу и Лорейн Нордън Уинзлоу. Завършила Редклиф, старши отговорник на випуска. Сигурно е била и старши отговорник на клакьорките, помисли си със сумтене. Винаги изтупана и с конска опашка. Пуловери от „Ралф Лорън“ и обувки от „Гучи“.

Помъчи се да бъде обективен и продължи преговора си. Преди четири години открива магазин. Допреди две сама купува повечето неща. Добро извинение да се развяваш из Европа, помисли си отново и натисна запалката на колата.

Майкъл Адамс, помощникът на Джесика Уинзлоу и нейният настоящ доставчик. На трийсет и две, възпитаник на Йейл. Математика, замисли се Слейд и изпусна дима, който излетя през отворения прозорец. Син на Робърт и Мариън Адамс, още една известна фамилия в Кънектикът. Без твърди доказателства, но Слейд

беше инструктиран да го държи под око. Като главен доставчик Адамс имаше идеалната възможност да организира операцията зад океана.

Дейвид Райе, помощник в магазина от осемнайсет месеца. На дваайсет и три. Син на Елизабет Райе, икономката в дома на семейство Уинзлоу. Според думите на Додсън, често му се поверява да управлява магазина сам. Това би му осигурило възможност да движи местната организация.

Слейд последователно си припомни целия списък с персонала на Уинзлоу. Градинар, готвач, икономка, дневна прислужница. Мили Боже, помисли си с отвращение. Всичко това само за един човек. Сигурно няма да знае как да свари яйце дори от това да зависи животът ѝ.

Портата към къщата стоеше отворена. Имаше достатъчно място, за да преминат две коли едновременно. Слейд изви по широката макадамова алея между избуяли, но вече прецъфтели азалии. Чу се внезапна птича песен, после тишина. Измина почти четвърт миля, преди да стигне пред самата къща.

Беше голяма, но трябваше да признае, че не изглеждаше потискаща. Тухлите бяха стари, избелели от слънцето и морския въздух. Над един от комините върху наклонения покрив се виеше дим. Забеляза, че сивите капаци не бяха с чисто декоративна цел, а можеха да служат при буря. Усети мириса на хризантеми още преди да ги е видял.

Цветовете им бяха огромни, засадени покрай основите на къщата. Имаше ръждивокафяви, златисти и бакърени и това допълнително подчертаваше ярката червенина на храстите. Остана запленил от тази гледка, както и от омайния мирис на пушека от дърва. Не ставаше дума за безделие, а за спокойствие. Той твърде рядко бе разполагал с него. Отърси се от тези настроения и се изкачи по стъпалата към входната врата. Вдигна ръка и силно удари с юмрук. Мразеше звънците.

След по-малко от минута вратата се отвори. Наложил се да погледне надолу — доста по-надолу — за да забележи дребната жена на средна възраст с приятно слабовато лице и прошарени коси. Долови ухание на боров препарат за чистене, който му напомни за кухнята на майка му.

— Какво обичате? — Акцентът бе категорично от Нова Англия.

— Аз съм Джеймс Слейдърман. Мис Уинзлоу ме очаква.

Жената го огледа внимателно с предпазливи черни очи.

— Трябва да сте писателят — обяви накрая, очевидно не особено впечатлена. Отстъпи назад и го пропусна да влезе.

След като вратата се затвори зад него, Слейд огледа входното фойе. Подът не беше застлан — лакиран светъл дъб, по който се забелязваше известно износване под старателното полиране. На облепените с тапети в цвят на слонова кост стени висяха няколко картини. Върху висока кръгла масичка беше поставена бледозелена стъклена купа, препълнена с есенни цветя. Нямаше открито демонстриране на богатство, но то се усещаше. Беше виждал в някаква книга репродукция на една от картините вдясно. Синият шал, небрежно праметнат на перилата на стълбите, беше от фина коприна.

Слейд се канеше отново да се обърне към икономката, но в този момент вниманието му бе привлечено от трополене по стъпалата.

Тя сливаше тичешком по извитата стълба сред вихър от развети руси коси и разлюлени поли. Отекването на токчета върху дърво наруши покоя на къщата. Слейд изпита внезапно усещане за скорост, движение и енергия.

— Бетси, ще държиш Дейвид в леглото, докато температурата спадне. Да не си посмяла да го пуснеш да става. По дяволите! По дяволите! Ще закъснея! Къде са ми ключовете?

На десет сантиметра от Слейд тя внезапно натисна спирачки и почти загуби равновесие. Той автоматично протегна ръка, за да я задържи. Останала без дъх, тя вдигна поглед от ризата му и се взря в него.

Имаше изящно лице — чиста кожа, овално, деликатно, с едва загатнати скули, които му придаваха донякъде примитивна решимост. Индианци? Викинги? — запита се той. Или може би келти? Очите ѝ бяха големи, с цвят на отлежало уиски, разположени под любопитно извитите в момента вежди. Между тях се забелязваше съвсем лека бръчица. Линията на упорството, отбеляза Слейд. И сестра му имаше такава. Дребничка е, забеляза той. Върхът на главата ѝ едва стигаше до рамото му. Уханието ѝ напомняше за есен — някакъв мускусен мирис на цветя и дим. Усещаше слабата ѝ ръка под тънкия вълнен блейзър. Почувства обзелия го трепет — реакция на мъж към жена — и бързо я пусна.

— Това е господин Слейдърман — обяви Бетси. — Онзи писател.

— О, да! — Усмихна се и леката бръчица между веждите изчезна. — Чичо Чарли ми каза, че ще пристигнете.

На Слейд му беше нужен един момент, за да свърже чичо Чарли с Додсън. Без да е сигурен дали преглъща ругатня или смях, Слейд пое протегнатата ѝ ръка.

— Чарли ми каза, че имате нужда от малко помощ, мис Уинзлоу.

— Помощ — вдигна очи и се прокашля тя. — Да, и така би могло да се каже. Библиотеката... Вижте, съжалявам, че се налага да вървя точно когато пристигате, но помощникът ми е болен, а доставчикът ми е във Франция. — Вдигна китката си и направи гримаса към часовника. — Имах уговорка с клиент в магазина за преди десет минути.

— Не се притеснявайте. — Ако тази разсеяна дама може да върти бизнес, аз ще трамбовам доброволно по улиците, реши той, но в същото време ѝ се усмихна любезно. — Така ще имам възможност да се настаня.

— Чудесно. Тогава ще се видим отново на вечеря. — Огледа се и отново изруга за ключовете.

— В ръката ви — обади се Слейд.

— Глупачка! — Джесика с въздишка разтвори стиснатите си пръсти и погледна ключовете в дланта си. — Колкото повече бързам, толкова по-зле става. — Вдигна развеселено поглед към него и отметна косата от раменете си. — Моля ви, не се занимавайте с библиотеката днес. Може толкова да се уплашите, че да избягате, преди да съм успяла да загляда нещата. Бетси... — Джесика хвърли поглед през рамо, докато тичаше към вратата. — Кажи на Дейвид, че е уволнен, ако стане от леглото. Чао!

Вратата се затръшна след нея. Бетси изцъка с език.

Десет минути по-късно Слейд вече оглеждаше покоите си. Бяха почти колкото апартамента, в който беше отраснал. На пода в спалнята имаше избелял килим, който разпозна, че не е стар, а старинен. В малката камина от черен мрамор спретнато бяха подредени дърва, готови за разпалване. Мина във всекидневната и видя стабилно бюро, върху което се мъдреха ваза с хризантеми, бронзово преспание и перодръжка с паче перо. Без никакво колебание той ги разчисти, за да направи място за пишещата си машина.

Ако успее да подреди нещата, писането ще бъде не само прикритие. Когато няма да е бавачка, би могъл да свърши малко работа. Разбира се, трябва да се занимава и с библиотеката. Слейд въздъхна отчаяно и обърна гръб на машината, за да слезе отново на долния етаж. Премина през стайте, като запаметяваше разположението им с окото на полицай и описанието им с въображението на писател.

При този първоначален оглед на етажа Слейд не можа да открие никакъв недостатък във вкуса на Джесика. Само новобогаташите залагат на външната показност. Госпожица Уинзлоу предпочиташе меките тонове и изчистените линии. Същото важи и за дрехите ѝ, помисли се той, припомняйки си сиво-кафеникавия цвят на блейзера и полата ѝ. Но пък блузата, която носеше, беше в наситено, почти яркозелено. Това просто може да е признак за нещо друго.

Слейд спря, за да прокара пръсти по повърхността на пианото от палисандрово дърво. В сравнение с него простото очукано пиано, над което майка му така трепереше, ставаше само за разпалки. Сви рамене и мина към следващата врата.

Библиотеката. Докато оглеждаше най-голямата частна сбирка от книги, която беше виждал в живота си, той почувства миризмата на стара кожа и прах. За първи път, откакто беше влязъл в кабинета на Додсън, Слейд изпита удоволствие. Един бърз преглед му разкри, че книгите са доста четени, но и поставени подредени без никакъв ред. Прекоси стаята и изкачи стълбичките до второто ниво. Изобщо не са подредени, а само напъхани. Плъзна дългия си пръст по редицката томове — Робърт Бърнс се прекатури върху роман на Кърт Вонегът.

Много работа, каза си Слейд. Която би могла да му достави удоволствие, ако беше единствената му цел. Огледа се продължително около себе си и после разсеяно измъкна една книга. В момента нищо не може да направи за Джесика Уинзлоу, помисли си и се настани да почете.

Джесика рязко изви на паркинга пред магазина си, изпълнена с облекчение, че го вижда празен. Очевидно, клиентът ѝ бе закъснял повече от нея. Или пък се бе уморил да я чака, и си бе тръгнал, намръщи се леко. Като се проклрнаше полугласно, тя забърза да отключи входната врата. Мина бързо от прозорец на прозорец, като вдигаше наред всички щори. Без да забавя крачка, влезе в задната стая,

хвърли чантата си и напълни малкото чайниче с вода. Отсипа малко на упорития бръшлян на задния прозорец и едва след това постави чайника на котлона. Беше стигнала почти до средата на стаята, когато се върна, за да запали газта под него. Вече доволна, влезе в основното помещение на магазина.

Не беше голямо, но пък и Джесика никога не беше имала такова намерение. Уютно, интимно. Да, точно така — помисли си тя, с нейния отпечатък върху него. Магазинът беше повече от бизнес за нея — той бе постижение и обич. Деловата част — фактури, сметки, счетоводни книги — тя поддържаше педантично. Целият ѝ организаторски капацитет бе насочен в магазина и това вероятно беше причината за липсата на порядък във всичко останало.

Магазинът бе център на живота ѝ — така бе от мига, в който се захвана с него. Първоначално се нуждаеше от нещо, което да даде цел на живота ѝ след завършване на колежа. Идеята за магазина се беше зародила бавно, после се разрасна и избуя. Джесика беше твърде предприемчива, притежаваше твърде много енергия, за да изчаква. Веднъж решила да започне свой бизнес, тя действаше бързо. А после същата тази предприемчивост и енергия го задвижиха. Излезе на печалба. Самите пари не бяха най-важното, но фактът, че са изкарани от нейния магазин, означаваше много за нея.

Беше прекарала шест месеца в кръстосване на Нова Англия, а после и Европа, за да открие нужните неща. Целта ѝ не беше голямото количество стоки, а специалните стоки. Реакцията след отварянето беше малък поток от посетители, главно приятели и приятели на приятелите. Мълвата, че дъщерята на съдия Уинзлоу е открила магазин, събуди интереса и на търсачите на сензации. Джесика нямаше нищо против. Клиентът си е клиент, а доволният клиент е най-добрата реклама.

През първите две години сама се справяше с магазина. Всъщност никога не се беше замисляла, че работата може да се разрасне извън нейните възможности. Когато това стана, тя нае Майкъл Адамс, за да се занимава с покупките извън страната. Беше очарователен, способен и ерудиран. Жените клиентки го обожаваха. Постепенно отношенията им бяха прераснали от чисто делови в приятелство и нежна привързаност.

Тъй като бизнесът продължаваше да процъфтява, Джесика взе на работа и Дейвид Райе. Беше още почти момче, без определена цел, достатъчно отегчен, за да си навлече неприятности, ако така се завъртят нещата. Джесика го взе, защото бяха израснали заедно. Впоследствие започна да разчита на него. Много го биваше със сметките и никога не се уморяваше от дребните подробности. Притежаваше някакъв практичен усет, който го правеше много полезен в работата.

Практичен усет, замислено си повтори Джесика. Джеймс Слейдърман. Странно, че точно този термин я накара да си спомни за него. Дори при краткото им разминаване на стълбите усети нещо у него. То ѝ казваше, че това е мъж, който знае как да се справя — в бизнеса, може би. На улицата, определено. Изсмя се тихичко и пъхна ръце в джобовете. Хайде сега, това пък откъде ѝ хрумна?

Пръстите, които я уловиха за ръката, бяха силни. Имаше стегнато телосложение. Но не, беше в очите му, каза си тя. Имаше нещо... твърдо в очите му. Само че не се почувства отблъсната или уплашена, а привлечена от тях. Дори и когато я погледна в онези първи три-четири секунди с проникателност, която сякаш проникваше под кожата ѝ, пак не изпита страх. Защитена, това е думата. Накара я да се почувства защитена. Много странно, прехапа долната си устна Джесика. Защо изведнъж се почувства защитена, когато въобще не се нуждае от защита?

Вратата на магазина се отвори със звън. Джесика изостави размишленията и се извърна.

— Мис Уинзлоу, извинявам се. Много закъснях.

— Няма нищо, господин Чеймбърс. — За момент си помисли да му каже, че и самата тя е закъснела, но после се отказа. Няма да му навреди, че не знае. Зад нея чайникът изсвири. — Тъкмо приготвям чай. Защо не ми направите компания, преди да разгледаме новите кутийки за енфие.

Чеймбърс свали доста претенциозната шапка от оплешивяващата си глава.

— Чудесно. Много съм ви благодарен, че ми се обаждате, когато получавате нова стока. — Усмихна се и разкри добре поддържани зъби.

— Нали не мислите, че ще оставя някой друг да види кутийките за енфие преди вас? — Джесика стоеше в кухнята и разливаше вряла вода в чашите. — Майкъл ги е открил във Франция. Има две, които смятам, че особено ще ви заинтересуват.

Предпочита по-богато украсените, помисли си с усмивка Джесика, докато вдигаше подноса. Харесваше излишно натруфените малки кутийки, които някога носели мъжете с дантелени маншети. Загледа се в ниската, набита фигура на Чеймбърс и се запита дали не се изживява като някой галантен кавалер, или може би като конте от епохата на Регентството. Влечението му към кутиите за енфие обаче го бе превърнало в редовен клиент, който неведнъж беше препоръчвал магазина ѝ на други хора. Пък и е доста сладък със своята превзетост, отново си помисли тя, докато поставяше подноса на масата.

— Захар?

— Ох, не би трябвало — потупа едрата си талия Чеймбърс, — но може би една бучка. — Погледът му бързо се плъзна по краката ѝ и Джесика ги кръстоса. Жалко, помисли си той и въздъхна вътрешно, че не съм с двайсет години по-млад.

По-късно си тръгна щастлив с две кутийки за енфие от осемнайсети век. Преди да успее да попълни фактурата, Джесика чу бръмчене на кола. Погледна навън и видя как големият камион за доставки завива към магазина. Прочете надписа отстрани и леко се намръщи. Можеше да се закълне, че стоката, която Майкъл беше напазарувал, трябва да пристигне едва на следващия ден.

Щом разпозна шофьора, тя му махна и тръгна към входната врата, за да го посрещне.

— Привет, мис Уинзлоу.

— Здравсти, Дон. — Пое товарителницата, която ѝ подаде, като измърмори нещо за това, че го е очаквала чак утре.

Той сви рамене.

— Господин Адамс ускори работата.

— Хм. — Продължи да разглежда списъка, като подрънкваше с ключовете в джоба си. — Е, изглежда, този път е надминал себе си. И още една доставка в събота. Не знам... О! — Очите ѝ светнаха от удоволствие, попадайки на един от предметите. — Писалище! От епохата на кралица Ана. Смятах да кажа на Майкъл да се оглежда за нещо такова, после забравих. Трябва да е пръст на съдбата. — Разбира

се, първо трябва да го разопакова, поне да го погледне. Не, най-добре да следва импулса си, реши Джесика. Усмихна се и отново насочи вниманието си към шофьора. — Другото остава тук, но това отива у дома. Имаш ли нещо против?

— Ами...

Лесно е да постигнеш своето с усмивка. Джесика вече виждаше бюрото в предния салон.

— Ако няма да те затрудни много... — добави тя.

Шофьорът пристъпи от крак на крак.

— Предполагам, че може да стане. Джо няма да има нищо против. — Вдигна палец към партньора си, който вече беше отворил широката двойна врата на камиона.

— Благодаря. Наистина оценявам жеста. Писалището е точно това, което търсех.

И с чувство на победител, Джесика влезе в задната стая за още чай.

Както обикновено, Джесика се втурна през входната врата.

— Бетси! — Преметна чантата си на колонката в основата на стълбището. — Пристигна ли? — Без да дочака отговора, тя се втурна към предния салон.

— Откакто станяхте на шест, все ви повтарям да не бързате толкова — излезе откъм салона Бетси и препречи пътя ѝ. — Тогава поне ходехте с прилични обувки.

— Бетси! — Джесика я дари със силна, припряна прегръдка, която издаваше едновременно нетърпение и привързаност. — Пристигна ли?

— Да, пристигна, естествено. — Икономката издърпа престилката си, за да я оправи. — И си стои в салона, точно както ми заръчахте. И там ще си остане, независимо дали ще вървите нормално, или ще тичате като луда.

Джесика вече беше профучала покрай нея.

— О, прекрасно е! — Нежно прокара пръст по дървото, после бързо се зае да го огледа от всички страни. Беше изящно, ефирно произведение. Бюро за жена. Джесика отвори наклонения капак и въздъхна при вида на непокътнатата му вътрешност. — Наистина е прекрасно! Чакай само Дейвид да го види! — Отвори едно от вътрешните чекмедженца. То се плъзна гладко. — Точно такава си

търсех. Какъв късмет, че Майкъл е попаднал на него. — Клекна и прокара ръка по едното от изваяните му крачета.

— Хубаво е — потвърди Бетси и си помисли, че резбата ще отвори допълнителна работа при бърсането на прах. — Но се обзалагам, че можехте да го продадете и за доста хубави пари.

— Предимството да имаш магазин е, че можеш да запазиш част от стоката за себе си — изправи се Джесика и отново затвори капака. Трябва му само някаква интересна малка мастилница или може би някоя порцеланова кутийка, която да постави отгоре.

— Вечерята е почти готова.

— О, вечерята! — Джесика тръсна глава и се върна към реалността. — Господин Слейдърман... — Цял ден не му обърнах внимание. — Горе ли е?

— В библиотеката — нацупено обяви Бетси. — Цял ден. Дори не излезе за обяд.

— Олеле! — Джесика прокара ръка през косата си. Не приличаше на мъж, който ще прояви особено търпение към безпорядъка. — Наистина ми се искаше аз да го въведа там. Е, ще се наложи да използвам чара си, за да не го загубим. Какво има за вечеря? — попита през рамо.

— Задушени свински котлети и картофено пюре.

— Това трябва да помогне — промърмори Джесика и се насочи към вратата на библиотеката.

Бавно я открехна, колкото да промуши главата си. За някои неща, помисли си тя, човек не трябва да бърза. Беше седнал на дългата работна маса, заобиколен от купчини с книги. Пред него лежеше дебел бележник, а моливът в ръката му беше застинал някъде по средата. Косата му падаше над челото, но видя съсредоточено свъсените му вежди. Или сърдито, каза си Джесика и извади най-чаровната си усмивка.

— Привет!

Той погледна нагоре и я прикова с очи. Настойчивостта им предизвика лекото ѝ потръпване. Прие го, заинтригувана от усещането. Без да съзнава, усмивката ѝ се стопи в объркано изражение.

Кой е този мъж? — запита се тя. Решителността и любопитството ѝ я накараха да прекоси цялата стая. Лампата на масата хвърляше лъч светлина върху лицето му, осветявайки устните му,

докато очите му оставаха в сянка. Този път не се почувства защитена, а неспокойна. Продължи да се приближава към него.

— Голяма бъркотия е тук — лаконично изрече Слейд и остави молива. По-добре да атакува, отколкото да си позволи да се възхищава на красотата ѝ. — Ако така поддържате и магазина си... — направи неопределен жест. — Цяло чудо е, че не сте фалирали.

Конкретната забележка освободи напрежението от раменете ѝ. Не е имало нищо лично в този поглед, успокои се сама. Глупаво беше да мисли това.

— Знам, че е ужасно — съгласи се Джесика и отново се усмихна. — Надявам се, че няма да постъпите по най-разумния начин, като си заминете. — Внимателно опря хълбок на масата, преди да вдигне наслука една от книгите. — Обичате ли предизвикателствата, господин Слейдърман?

Смееше се, забеляза той. Или поне очите ѝ се смееха. Но ясно долови, че се смее на себе си. Устните му неохотно трепнаха в усмивка, докато се опитваше да я разгледа. Може и да е невинна — може и да не е. Той не хранеше същата сляпа вяра като комисаря. Но беше красива и му харесваше. Слейд реши, че ще му бъде трудно да се справи с харесването.

Въздъхна дълбоко и огледа стаята. Какъв избор има?

— Ще взема да се съжаля над вас, мис Уинзлоу... Страшно обичам книгите.

— Аз също — започна тя, но се наложи да се справи с още един от откритите му, невъзмутими погледи. — Наистина! — настоя през смях. — Просто не съм подредена. Договорихме ли се, господин Слейдърман? — подаде му тържествено ръка.

Той я стрелна с поглед — нежна и изискана, също като името и гласа ѝ. Проклинайки за миг съдбата, която беше определила комисаря за неин кръстник, Слейд пое ръката ѝ в своята.

— Договорихме се, мис Уинзлоу.

Джесика се смъкна от масата, като задържа ръката му между своите, когато той се опита да я изтегли. Някак си предварително знаеше, че ще бъде корава и силна.

— Какво мислите за задушени свински котлети?

Бяха крехки и вкусни. Слейд излапа три, след като стомахът му си спомни, че е пропуснал обема. Да, помисли си той след парчето

солен кейк, този случай има някои предимства пред онзи, който току-що беше приключил. Две седмици трябваше да кара само на студено кафе и изсъхнали сандвичи. А и партньорът му не представляваше такава приятна гледка, както Джесика Уинзлоу. През цялото време, докато траеше вечерята, тя умело направляваше разговора и накрая го хвана подръка, за да го поведе обратно към салона.

— Настанете се — покани го. — Ще ви наляя бренди.

Когато тръгна през стаята, погледът му бе привлечен от бюрото.

— Това не беше тук сутринта.

— Какво? — С гарафата в ръце, тя погледна назад през рамо. — О, да, пристигна днес следобед. Знаете ли нещо за антикварните предмети?

— Не. — Огледа бегло бюрото, преди да се настани в едно от креслата. — Оставям това на вас, мис Уинзлоу.

— Джесика. — Наля и втора чаша и едва тогава приближи към него. — Джеймс ли да те наричам, или Джим?

— Слейд — отвърна той, след като пое едната чаша. — Дори майка ми престана да ми вика Джим още когато бях на десет.

— Имаш майка?

Спонтанната изненада в гласа ѝ го накара да се усмихне.

— Всеки би трябвало да има.

Джесика се почувства като глупачка.

— Просто изглеждаш способен да се справиш с всичко съвсем сам.

Докато отпиваха от брендите, очите им се срещнаха над чашите. Джесика усети някакво мимолетно вцепенение, сякаш извън времето и мястото. Нима умовете им се докосват? — помисли си замаяно. Бяха ли тези усещания в момента неговите вихрени мисли? Или нейните? Течността се плъзна, гореща и силна, по гърлото ѝ и я изтръгна обратно. Говори, заповяда си тя. Кажете нещо!

— Имаш ли и други близки? — успя да изрече. Слейд се взираше в нея и се питаше дали само си беше въобразил този миг на изумителна близост. Никога преди не беше изпитвал подобно нещо с жена, с никоя от любовниците си. Глупаво беше да смята, че ще го изпита с жена, която едва познава.

— Сестра — отвърна след време. — Учи в колеж.

— Сестра значи. — Джесика отново се отпусна и изхлузи обувките си. — Много хубаво. Докато бях малка, винаги съм искала да имам брат или сестра.

— Парите не могат да купят всичко — сви рамене Слейд. После видя учудването и обидата на лицето ѝ и съжали. Ако вече се вълнува от нея, какво ще стане след седмица?

— Бърз си с клишетата — отбеляза Джесика. — Предполагам, че е защото си писател. — Отпи още една глътка бренди и остави чашата. — Какво пишеш?

— Непубликувани романи.

Засмя се по същия начин, както в библиотеката, и изтръгна нова усмивка на устните му.

— Сигурно е отчайващо.

— Абсолютно — съгласи се той.

— Защо го правиш?

— Защо се храниш?

Джесика се замисли за момент, след това кимна.

— Да, предполагам, че е точно така, нали? Винаги ли си искал да пишеш?

Спомни си за баща си и как винаги се бе хвалил, че синът му ще бъде следващият Слейдърман в полицията. Спомни си юношеските си години, когато пишеше своите истории на ръка — в обикновени тефтери, късно през нощта. Спомни си очите на баща си, когато за първи път видя своя син в униформа. Спомни си и за първия път, когато приеха един от кратките му разкази.

— Да. — Може би е по-лесно да признае пред нея онова, което никога не успя да обясни на семейството си. — Винаги.

— Когато човек много силно желае нещо и не се отказва — замислено изрече Джесика, — той го получава.

Слейд се изсмя за момент, преди да отпие.

— Винаги ли?

Тя докосна с върха на езика горната си устна.

— Почти винаги. Всичко е въпрос на късмет, не е ли така?

— Малка вероятност — измърмори повече на себе си той, загледан мрачно в чашата. — Обикновено залагам на малката вероятност. — Загледа се в кехлибарената течност, която имаше почти

същия цвят като очите ѝ. Не би трябвало така лесно да намират общ език. Изведнъж откри, че казва твърде много.

— А, Юлисис, чудех се къде си! — Слейд вдигна очи и ги впери в огромна, провиснала грамада козина. Тя се хвърли безпогрешно право в скута на Джесика. Чу я как простена и после се разсмя. — По дяволите! Колко пъти съм ти повтаряла, че не си куче за скута. Строши ми ребрата! — Изви глава, но влажният розов език намери бузата ѝ. — Престани! — изсумтя тя, докато го отблъскваше безрезултатно. — Слез долу! — заповяда му. — Веднага слизай долу! — Юлисис изляя два пъти и продължи да я ближе с език по цялото лице.

— Какво е това? — внимателно попита Слейд.

Джесика още веднъж го бутна с все сила, но Юлисис само положи глава върху рамото ѝ.

— Куче, естествено.

— Това куче не е естествено.

— Той е санбернар — успя да отвърне тя, останала почти без дъх. — И три пъти пропада в школата за дресиране. Мръсен, глупав некадърник, слизай долу! — Юлисис изпусна дълга, доволна въздишка и не помръдна. — Ще ми помогнеш ли? — обърна се тя към Слейд. — Този път ще получа вътрешни наранявания. Веднъж вече останах заклещена в продължение на два часа, преди Бетси да се прибере.

Слейд стана и се приближи намръщено към кучето.

— Хапе ли?

— Господи, аз се задушavam, а той пита дали хапело.

С усмивка на лицето, той сведе поглед към нея.

— Никога не е излишно човек да внимава с тези неща. Може да е зло.

Джесика присви очи.

— Дръж, Юлисис! — Чувайки името си, кучето се надигна и отново жизнерадостно облиза лицето ѝ. — Доволен ли си? Сега го хвани някъде и ме измъкни.

Слейд се наведе и обви ръце около рошавата грамада. Докато наместваше захвата си, опакото на дланта му докосна гърдите на Джесика.

— Извинявай — измърмори той и издърпа кучето. — Мили Боже, колко тежи?

— Около осемдесет килограма, струва ми се.

Слейд поклати глава и напрегна мускули. Юлисис се свлече на пода и се излегна с преклонение в краката на Джесика. След като пое дълбоко въздух, тя за момент затвори очи.

Цялата беше покрита с опадали бели косми. Собствените ѝ коси бяха разрошени и падаха свободно по раменете. Цветът им, както забеляза Слейд, напомняше на изсветляла на слънцето пшеница. Сега, когато лицето ѝ беше в покой, изпъкналите ѝ скули бяха по-ясно изразени. Устните ѝ бяха съвсем леко разтворени. Формата им беше безкрайно женствена — класическата извивка на амурче, но с попухкава долна устна. Това свидетелстваше за страст — прикрита и кротко тлееща. Устните и скулите добавяха още нещо към вида ѝ на посетителка в чайна, което караше пулса му да реагира. Не е възможно да я желае, каза си Слейд. Това е не просто безотговорно, но и глупаво. Отново сведе поглед към кучето.

— Трябва да направиш нещо за дресировката му — каза строго.

— Знам! — Джесика с въздишка отвори очите си с цвят на бренди. Любовта ѝ към Юлисис я караше да забравя неудобството и бъркотията, които той обикновено създаваше. — Всъщност е много интелигентен. Просто сърце не ми даде още веднъж да го подлагам на дресировка в школата.

— Това е изключително глупаво — троснато отвърна Слейд. — Прекалено е грамаден, за да не е дресиран.

— Искаш ли работата? — не му остана дължна тя. Изправи се в креслото и започна да чисти козината от себе си.

— Вече си имам, благодаря.

Защо толкова се дразни, че нито веднъж не изрече името ѝ? — запита се тя, докато се изправяше. Наложил се да пожертва гордостта си, докато прескачаше вече заспалото куче.

— Благодаря за помощта — изрече сковано. — И си вземам бележка за съвета.

Слейд не обърна внимание на сарказма.

— Няма проблем. Обаче ми се струваш по-подходяща за пудел.

— Така ли? — За момент се загледа в очите му. Да, бяха твърди. Твърди, хладнокръвни и цинични. — Имам впечатлението, че нямаш особено високо мнение за жените, подходящи за пудели. Налей си още бренди, аз се качвам горе.

ВТОРА ГЛАВА

Следващите два дни преминаха в неловко примирие. Проточи се толкова дълго най-вече поради старанието на Джесика да не се изпречва на пътя на Слейд. От своя страна, той също стоеше встрани от пътя ѝ, докато търпеливо наблюдаваше обичайния ѝ режим — който, както установи, изобщо не беше обичаен. Тя просто не се спираше. Не отделяше никакво време за разни светски прояви, както беше очаквал — обеди, клубни сбирки, комитети. Непрекъснато работа, без някакво видимо изтощение. По-голямата част от времето си прекарваше в магазина. Така, както вървяха нещата, той разбра, че едва ли ще открие нещо в къщата. Следващата му стъпка беше магазинът. От това пък следваше, че трябва да се помири с Джесика, за да може да проникне там.

От прозореца на спалнята си я видя как потегля с колата. Беше едва осем сутринта — цял час по-рано от обичайното ѝ излизане. Слейд отчаяно изруга. Как очаква комисарят от него да я наблюдава — или да я защитава, ако изобщо има нужда — след като тя непрекъснато е там, където той не е? Време беше да измисли повод за посещение на работното ѝ място.

Слейд се насочи решително към изхода. Винаги може да обясни, че иска да научи едно-друго за антикварните мебели във връзка с романа си. Това ще му осигури няколко часа, както и извинение да се поогледа из магазина. Преди да вземе последния завой на стълбата, чу гласа на Бетси.

— ... само неприятности.

— Стига си мърморила.

Слейд спря и изчака, докато стъпките се приближаваха към него. По коридора идваше висок, много слаб младеж. Тъмнорусата му грива беше дълга и права, подрязана доста неумело точно до яката на памучната му работна риза. Беше с дънки и очила с телени рамки и вървеше леко прегърбен — по навик или от умора. Понеже се вираше надолу в маратонките си, не забеляза Слейд. Лицето му беше бледо, а

очите зад лещите на очилата имаха тъмни кръгове. Дейвид Райе, реши Слейд и остана смълчан.

— Казах ти, че заръча днес да не ходиш — суетеше се след него Бетси, понесла четка от пера в ръка.

— Добре съм. Ако още един ден остана в леглото, ще се скапя. — Изведнъж се закашля силно.

— Добре, добре, няма що — изцъка с език Бетси и го потупа с четката.

— Остави ме, мамо. — Изгубил търпение, Дейвид понечи да се извърне назад и тогава забеляза Слейд. Навъси се и сподави нов пристъп на кашлицата. — О, вие трябва да сте писателят.

— Точно така. — Слейд измина последните две стъпала. Още е момче, помисли си той, като го измери бързо с поглед. Кое то още не беше преодоляло напълно младежките предизвикателства.

Двамата с Джеси си мислехме, че ще сте някой нисък, прегърбен човечец с очила. И аз не знам защо. — Усмихна се, но Слейд забеляза, че се опря с ръка на перилата на стълбата. — Напредвате ли с библиотеката?

— Бавно.

— По-добре вие, отколкото аз — подхвърли Дейвид, като си мечтаеше за стол. — Джесика слезе ли?

— Вече замина — отвърна Слейд.

— Ето, виждаш ли — скръсти ръце на гърдите си Бетси. — И ако отидеш, веднага ще те върне обратно вкъщи. И ще ти се навика.

Понеже краката му заплашваха да се огънат, Дейвид улови стълба по-здраво.

— Ще ѝ трябва помощ за новата доставка. Днес се очаква още една.

— Много ще ѝ помогнеш — започна Бетси. Забелязал израза в очите на Дейвид, Слейд побърза да се намеси.

— Мислех си да взема и аз да отида дотам. Искан ми се да го видя, да поразгледам някои неща. Мога и да ѝ помогна. — Видя как Дейвид се бори, раздвоен между желанието си да отиде в магазина и нуждата да си легне отново.

— Ще се опита да подреди всичко сама — изрече неуверено.

— Така си е — съгласи се и Бетси, като пренасочи упрека от сина към работодателката си. — Нея нищо не може да я спре.

— Аз отговарям за подреждането на новата стока и за проверката. Не мога...

— Едва ли са необходими големи познания за антиките, за да се пренесе някоя и друга мебел — небрежно подхвърли Слейд. С пълното съзнание, че е твърде хубаво, за да стане, той облече сакото си. — Пък и след като и без това съм тръгнал натам...

— Ето, работата е уредена — обяви Бетси. Хвана сина си за лакътя, преди да успее да протестира. — Господин Слейдърман ще отиде до мис Джесика, а ти се връщаш обратно в леглото.

— Няма да се върна в леглото. Стол — искам само един стол. — После отпрати слаба усмивка към Слейд. — Благодаря. Кажете на Джеси, че се връщам в понеделник. Документите за новата стока могат да почакаат през почивните дни. Кажете ѝ да прояви милост към болника и да го остави на мен.

Слейд бавно кимна.

— Разбира се, ще ѝ кажа. — Обърна се и пое навън, убеден, че новата стока вече страшно го интересува.

Петнайсет минути по-късно той паркира на малката, застлана с чакъл площадка до магазина на Джесика. Представляваше ниска сглобяема постройка с няколко тесни прозореца на фасадата. Щорите бяха вдигнати. През стъклата я съзря как дърпа някакъв голям и очевидно тежък предмет. Като прокле наум цялото женско съсловие, Слейд се приближи до входната врата и я отвори.

При звъна на камбанките тя се обърна. Беше изненадана, че някой изобщо може да се появи в магазина ѝ по това време, но фактът, че на вратата стоеше Слейд и я гледаше навъсено, я смая напълно.

— Е... — Физическото усилие толкова я беше изтощило, че едва си поемаше дъх. — Не очаквах да те видя тук. — Не добави, че не е и особено очарована.

Беше съблякла сакото и запретила ръкавите на кашмирения си пуловер. Малките ѝ, стегнати гърди развълнувано се повдигаха и спускаха под него. Слейд съвсем ясно си спомни усещането за мекота при допира на ръката му до тях. Забрави, че е дошъл да се помири с нея.

— Нямаш ли ум в главата си, че си се хванала сама да мъкнеш това нещо? — запита на глас. После бързо изруга, съблече сакото си и го метна на един стол.

Джесика изпъна рамене и смени тона.

— Е, добро утро и на теб.

Раздразнението ѝ изобщо не го трогна. Приблужи се до нея и се облегна на тежката мебел.

— Къде го искаш? — запита лаконично. — И адски се надявам, че не си от онези жени, които по пет пъти си променят мнението.

Видя как очите ѝ се присвиват и потъмняват, също както онази вечер в салона. Странно, но му се струваше дори още по-привлекателна, когато беше развълнувана. Ако не беше така, начинът, по който вирваше брадичката си, щеше да му се види смешен.

— Не мисля, че някой те е молил за помощ. — За първи път чуваше този леден тон в гласа ѝ. — Мога сама да подредя стоката си.

— Не изглупявай повече от необходимото — сопна ѝ се той. — Само ще се повредиш. Хайде, къде искаш това нещо?

— Това нещо — разгорещено започна тя — е френски секретар от деветнайсети век.

— Добре де, и какво? — погледна го небрежно той. — Къде искаш да го сложа?

— Ще ти кажа къде можеш да го сложиш...

Смехът му я прекъсна. Беше много мъжествен и весел. Не беше очаквала подобен звук от него. С усилие успя да се сдържи да не се разсмее, докато отстъпваше назад. Последното нещо, което желаше, беше да открива каквото ѝ да е привлекателно у Джеймс Слейдърман.

— Ето там — посочи невъзмутимо. Джесика се обърна и взе някакъв старинен умивалник, който понесе в противоположна посока. Когато стърженето на дърво върху дърво спря, тя отново се извърна към него. — Благодаря.

— Благодарността ѝ беше лаконична и сдържана. — А сега, какво мога да направя за теб?

Позволи си да я огледа подробно. Стоеше изправена, леко присвила ръце, а в очите ѝ още светеха опасни пламъчета. Две седефени гребенчета придържаха косата ѝ назад. Плътна поглед по тялото ѝ. Беше много слаба, с една педя талия и почти без ханш. Елегантната пола от мека вълна скриваше по-голямата част от краката ѝ, но Слейд оцени онова, което се виждаше от коленете надолу. Стъпалата ѝ бяха съвсем малки. Едното от тях нервно потупваше по пода.

— От време на време си мисля по въпроса — отвърна най-последно, след като очите му се взряха отново в нейните, — но сега съм дошъл да видя какво аз бих могъл да направя за теб. Райе се притесняваше, че може да направиш точно това, което се опитваше преди няколко минути.

— Видял си Дейвид? — Сдържаната ѝ досада се изпари. Джесика забързано прекоси стаята и сграбчи ръката му.

— Станал ли беше? Как е?

Изведнъж му се прииска да я докосне. Косата ѝ сигурно е много мека. Испита отчаяна нужда за нещо меко и покорно. Очите ѝ се взираха в неговите, изпълнени със загриженост.

— Станал беше — отвърна напрегнато. — И не е толкова добре, колкото му се иска.

— Не е трябвало да става от леглото.

— Съгласен съм. — Дали този мирис идва от косата ѝ? Това ухание на есен, което го подлудява? — Искаше да идва тази сутрин.

— Да идва? — натърти думите Джесика. — Съвсем ясно наредих да си остане у дома. Защо не може да прави, каквото му се казва?

Очите на Слейд изведнъж напрегнато се вгледаха в лицето ѝ.

— Всички ли правят каквото им кажеш?

— Той е мой служител — отвърна тя и пусна ръката му. — И е най-добре да прави, каквото му кажа. — Но скоро настроението ѝ отново се промени и тя се усмихна. — Всъщност той си е още момче и Бетси непрекъснато му мърмори. Тя си е такава. Макар да оценявам загрижеността му за работата, ще трябва първо да се оправи. — Погледът ѝ спря на телефона върху тезгяха. — Ако му се обадя, веднага ще започне да се оправдава.

— Каза, че ще дойде в понеделник — облегна се на секретаря Слейд. — Искаше да оставиш на него документите за новата доставка.

Джесика пъкна ръце в джобовете си, очевидно все още преценявайки идеята да се обади и да скастри Дейвид.

— Да, добре. Ако наистина дойде в понеделник, поне ще седи. Междувременно ще подредя новата стока, за да не се изкушава. — Отново се усмихна. — Той е вманиачен за това място почти колкото мен. Ако преместя дори един свещник, Дейвид веднага разбира. Преди да се разболе, се опитваше да ме убеди да си взема почивка. — Разсмяха се и отметна глава, така че косата се разпиля по гърба ѝ.

— Просто му се иска магазинът да остане само за него за седмица или две.

— Много прилежен помощник — подхвърли Слейд.

— О, Дейвид наистина е такъв — съгласи се Джесика. — Какво правиш тук, Слейд? Мислех, че ще се заровиш сред книгите.

Отчасти доволен, отчасти смутен, че съдържаността от последните дни е изчезнала, той й отпрати предпазлива усмивка.

— Казах на Дейвид, че ще ти помогна.

— Много мило! — Изненадата в гласа й го накара да се усмихне по-широко.

— Понякога мога да съм мил. Освен това си помислих, че мога да събера малко информация за антиките. Правя проучване.

— О! — Прие го с кимване. — Добре. Нямам нищо против малко помощ за по-тежките неща. От кой период се интересуваш?

— Период?

— За мебелите — поясни Джесика и се приближи до дълга, ниска ракла. — Имаш ли точно определен век, или стил? Ренесанс, ранноамерикански, провинциален италиански?

— За днес само най-общо запознаване, за да добия представа — заложи на импровизацията Слейд и я избута от раклата. — Къде го искаш?

Вдигаше и разместваше. Джесика подреждаше по-леките предмети, докато поддържаше в движение разговор за мебелите, които преместваха.

— Това кресло е чипъндейл — виждаш ли квадратната заострена седалка и двойно извитите крака. Този шкаф е френски барок — от лакирано дърво, позлатен и с дърворезба. После мина с мек парцал по малка масичка, докато обясняваше китайското влияние и чайната церемония.

До обяд около пет-шест пъти бяха прекъсвани от клиенти. Слейд с интерес наблюдаваше как Джесика се преобразяваше в опитен търговец. Показваше предмети, търпеливо обясняваше историята им, а после се пазареше за цената. Ако преди имаше съмнения, то сега вече бе сигурен — магазинът не беше игра за нея. Не само умееше да го ръководи, но й работеше много по-здраво, отколкото очакваше от нея. Не само се справяше с хората с ловкост, на която бе принуден да се

възхити, но и печелеше пари — ако можеше да се съди по дискретните етикетчета с цените, които беше забелязал.

Защо тогава, питаше се той, след като е така отдадена на бизнеса си, след като печели от него, ще го подлага на риск заради контрабанда? Сега, след като се запозна с нея и прекараха известно време заедно, за Слейд вече не бе толкова лесно да се придържа към мотивите за развлечение или тръпка. И все пак, никак не беше глупава. Възможно ли бе такава операция да се провежда под носа ѝ без нейното знание?

— Слейд, мразя да се моля. — Джесика снижи гласа си, докато се приближаваше към него. Ръката ѝ неволно се допря до неговата. Безотговорно или не, той установи, че я желае. Извърна се и практически я заклеши между раклата и себе си. С пределна яснота си представи какво ще бъде усещането, ако тялото ѝ се притисне в неговото. Очите му за миг се плъзнаха по устните ѝ.

— За какво да молиш?

Всичко се изпари от съзнанието ѝ. Главата ѝ бе изпълнена с някакъв звук, който напомняше ехо от разбиващи се в брега вълни. Ако отстъпи само сантиметър, ще разруши връзката — ако пристъпи сантиметър напред, ще я осъществи. Джесика не направи нито едното. Като в сън усещаше някаква тежест в гърдите, сякаш я притискат силно, за да спрат притока на въздух. В този миг и двамата разбраха, че е достатъчно той само да я докосне, за да се промени всичко.

— Слейд — прошепна тя.

Той рязко се отдръпна, за да се оттегли точно от ръба — едно обвързване, което не можеше да си позволи.

— Нещо друго ли искаш да преместя? — Гласът му прозвуча уверено, като същевременно се отдалечаваше от нея.

Разтърсена, Джесика отстъпи заднишком към раклата. Нуждаеше се от разстояние.

— Госпожа Маккензи иска да вземе малкото шкафче с нея. Отиде да докара колата пред вратата. Ще имаш ли нещо против да го качиш отзад в комбито?

— Добре.

Джесика мълчаливо посочи предмета с ръка. Не помръдна, докато той не излезе с него през вратата. Останала сама, тя си позволи дълга и неспокойна въздишка. Това не е мъж, с когото една жена може

да си позволи да губи самообладание, отпрати си сама предупреждение. Няма да се държи любезно или особено мило. Притисна длан към гърдите си, сякаш за да облекчи тежестта, която още не беше изчезнала напълно. Следващия път не прекалявай.

Заради начина, по който ме гледа е — каза си Джесика, — все едно, че четете мислите ми. Прокара разтреперана ръка през косите си. Дори и аз не знам какво мисля, когато ме гледа, та как би могъл той да разбере? И все пак... все пак пулсът ѝ още биеше ускорено.

Когато звънчето на вратата отново иззвъня, тя изобщо не беше помръднала от мястото си пред раклата.

— Умирам от глад — измърмори и се раздвижи неспокойно. Докато Слейд я наблюдаваше, тя припряно мина от прозорец на прозорец, за да спусне щорите. Закачи табелката на вратата и след това я заключи. — Ти сигурно също — проговори отново, след като не получи отговор. — Минава един, а цяла сутрин те карам да влачиш мебели. Какво ще кажеш за сандвич и малко чай?

Слейд едновременно се усмихна и изсумтя.

— Чай?

Смехът стопи част от собствената ѝ неловкост.

— Да, предполагам, че не става. Ами, Дейвид държи и по някоя бира. — Забърза към дъното на магазина и отвори вратата на малък хладилник. Клекна и зарови вътре. — Ето! Знаех си, че има. — Джесика се изправи и се блъсна в гърдите му. Слейд за миг инстинктивно я улови за ръцете, после бързо я пусна. Тя отстъпи с разтуптяно сърце. — Съжалявам, не знаех, че си зад мен. Това става ли? — Вече в безопасност, на една ръка разстояние, тя му подаде бутилката.

— Чудесно. — Изразът на лицето му не издаваше нищо, докато я поемаше и се настаняваше на масата. Напрежението се беше съсредоточило в основата на врата му. Трябва да внимава да не я докосва повече. Или да се предаде пред желанието да усети тези нейни неспокойни, чувствени устни. Веднъж направи ли го, няма да спре дотам. Желанието му се усили и заседна като тежка топка в стомаха му. Разви капачката на бутилката едва ли не грубо.

— Ще направя някой и друг сандвич. — Джесика се зае много усърдно с хладилника. — Печено говеждо става ли?

— Да, добре е.

— Какво ли си мисли? — питаше се тя, докато ръцете ѝ продължаваха да действат. Просто е невъзможно да се разбере. Наряза старателно хляба и месото. Поглеждайки надолу към собствените си ръце, тя си помисли за ръцете на Слейд. Имаше толкова дълги, стегнати пръсти. И силни. Ще ѝ бъде приятно да ги наблюдава. А какво ли би било да ги усети върху себе си? Уверени, опитни, настоятелни. Приливът на желание беше мигновен, но не и неочакван. Тя го потисна и нарязва втория сандвич с известна свирепост.

Наблюдаваше как слънцето струи през прозореца в косите ѝ. После падаше меко върху различните нюанси на синьо в пуловера ѝ. Харесваше му начинът, по който материята прилепваше по тялото ѝ и подчертаваше стегнатия, слаб гръб и тънката ѝ талия. Но забеляза и напрежението в раменете ѝ. Няма да стигне много далеч, ако и двамата се вълнуват от привличането. Трябва да я накара да се отпусне и да говори.

— Имаш си страхотно местенце тук, Джесика.

Той не си даваше сметка, че за първи път изрича името ѝ. Това обаче ѝ достави удоволствие, също както и предпазливият комплимент.

— Благодаря. — Сети се да включи котлона под чайника едва след като занесе сандвича му на масата. — Хората най-последно престанаха да го наричат „малкото хоби на Джесика“.

Като такова ли започна в началото?

Не и за мен. — Повдигна се на пръсти, за да достигне една чаша. Слейд видя как се повдигна ръба на полата ѝ. — Но много хора го възприемаха просто като опит за бизнес на дъщерята на съдия Уинзлоу. Искаш ли чаша за бирата?

— Не. — Слейд приближи бутилката до устните си и отпи. — Защо антикварни предмети?

— Това е нещо, което познавах... което обичах. Логично е да се занимаваш професионално с нещо, което познаваш и цениш, не мислиш ли?

Той си помисли за стандартния полицейски, револвер, скрит в спалнята му.

— Когато е възможно. Как започна?

— Имах късмет, че разполагах със средства да се издържам през първата година, докато събера стока и обнова мястото. Чайникът изсвири и изпусна парата. — Но и така беше доста трудно. Водене на

счетоводство, получаване на разрешителни, изучаване на данъчните закони. — Сбърчи нос, понесла чинията и чашата си към масата. — Но това е необходим етап. Заедно с пътуването и продажбите първите две години бяха убийствени. — Отхапа от сандвича си. — Харесваше ми.

Сигурно е така, помисли си той. Долавяше съдържаната ѝ енергия дори и сега, докато спокойно отпиваше от чая.

— Дейвид Райе отдавна ли работи за теб?

— Около година и половина. Намираше се в онзи неопределен момент от живота, през който, предполагам, че всички преминаваме — когато вече не сме тийнейджъри, но и още не сме станали съвсем зрели хора. Разбираш ли какво имам предвид? — усмихна му се през масата тя.

— Повече или по-малко.

— Вероятно по-малко, отколкото повече — подхвърли шеговито Джесика. — Оказа се, че никак не му е приятно да получи предложение за работа, а още по-малко фактът, че действително има нужда от нея. Двамата с Дейвид израснахме заедно. Няма нищо по-тежко за самочувствието от това да се налага по-голямата ти сестра да ти помага. — Въздъхна леко, припомняйки си мрачните му настроения, нацупеното съгласие и първоначалната липса на какъвто и да било интерес. — Така или иначе, след шест месеца престана да се прави на обиден и стана необходим. Много е схватлив, особено със сметките. Сега вече Дейвид смята счетоводните книги за своя територия. И с тях го бива повече, отколкото с продажбите.

— О?

Джесика се огледа многозначително.

— Невинаги е... особено дипломатичен с клиентите. Много по-добре се справя със счетоводството и склада. Аз и Майкъл можем да движим покупките и продажбите.

— Майкъл... — Преди да отпие нова глътка, Слейд повтори името, сякаш то нищо не означава за него.

— Майкъл купува почти цялата ми стока — всичко от внос във всеки случай.

— Не си ли купуваш сама стоката?

— Не и от чужбина — вече не. — Джесика си играеше с останалата половина от сандвича си. — Ако бях продължила да се занимавам с това, нямаше да мога да държа магазина отворен по цяла

година. Следенето на търговете и аукционите само в Нова Англия и сега ме задържа достатъчно дълго извън него. А и Майкъл... Майкъл притежава истински талант за откриване на скъпоценности. — Слейд се запита дали сравнението ѝ не е действителен факт. Дали Майкъл Адамс не пренася през Атлантика и скъпоценности заедно с мебелите от осемнайсети век. — Майкъл ръководи тази част от бизнеса вече почти три години — продължи Джесика. — И е не само много добър купувач, но и страхотен търговец. Особено с женската част от клиентелата ми. — Разсмя се и надигна чашата. — Много е изискан, и на вид, и в поведението си.

Слейд отбеляза нежното чувство в гласа ѝ и се замисли. Какво точно има между собственичката и доставчика? Ако Адамс е замесен в контрабандата и е любовник на Джесика... Мислите му останаха недовършени, когато сведе поглед към ръцете ѝ. На дясната си ръка носеше тънка, плетена златна халка, а на лявата имаше няколко опала, оформени като звезда. Слънцето се отразяваше в камъчетата и хвърляше леки червеникави отблясъци сред нежносиньото. Подхожда ѝ, помисли си той и отпи нова глътка бира.

— Във всеки случай се поразглезих. — Джесика изпъна раменете си с въздишка. — Отдавна вече не се налага сама да поддържам магазина. Радвам се, че следващата седмица Майкъл и Дейвид отново ще се върнат. Може дори да приема поканата на чичо Чарли.

— Чичо Чарли?

Чашата ѝ застина по пътя към устните ѝ.

— Чичо Чарли — повтори объркано Джесика. — Нали той те изпрати.

Слейд мислено се изруга и сви рамене.

— Комисарят — изрече безстрастно. — Не мисля за него като за чичо Чарли.

— Комисарят звучи ужасно официално. — Без да сваля внимателните си очи от него, тя остави чашата.

Не е глупава, каза си Слейд и праметна ръка през облегалката на стола си.

— Винаги го наричам така. Навик. Не обичаш ли да пътуваш? — Рязко смени темата, като я допълни с бърза и обезоръжаваща усмивка. — Мислех, че половината удоволствие е в снабдяването.

— Би могло. Но може също и да е огромно главоболие. Летища, аукциони, клиенти... — Бръчицата между веждите ѝ изчезна. — Замислям да съчетая едно пътуване по работа с удоволствие през следващата пролет. Искам да посетя майка ми и съпруга ѝ във Франция.

— Майка ти се е омъжила повторно?

— Да, отрази ѝ се чудесно. След смъртта на баща ми се чувстваше толкова самотна. И двете се чувствахме така — допълни тихо. И след почти пет години, помисли си безгласно, все още изпитваше болка. Беше притъпена от времето, но все още жива. — Няма нищо по-тежко от това да загубиш човек, когото обичаш, с когото живееш и на когото разчиташ. Особено когато си мислил, че този човек е неуязвим — после внезапно ти го отнемат без никакво предупреждение.

Гласът ѝ потрепери и докосна някаква ответна струна у него.

— Знам — изрече, преди да се замисли.

Очите ѝ се вдигнаха и се вторачиха в неговите.

— Знаеш ли?

Не му харесваше вълнението, което пробуждаше в него.

— Баща ми беше ченге — отвърна сухо. — Убиха го при акция преди пет години.

— О, Слейд — посегна към ръката му Джесика. — Колко ужасно... колко ужасно е било за майка ти.

— Жените на полицаите свикват да живеят с опасността. — Отново посегна към бирата си.

Джесика почувства отдръпването му и не каза нищо. Не беше от мъжете, които лесно споделят каквито и да е чувства. Изправи се и събра чиниите.

— Искаш ли още нещо? Предполагам, че някъде тук има скрити бисквитки.

Няма да задълбава, прецени той, няма да се разлива излишно. Беше му предложила съчувствието си, после се беше отдръпнала, разбирайки, че не е желано. Слейд въздъхна. И без това му беше доста трудно да се справи с физическото ѝ привличане, че сега да започне и да я харесва.

— Не искам. — Стана, за да ѝ помогне да разчисти масата.

Когато влязоха в магазина, Джесика се насочи право към вратата, за да вдигне щорите. Слейд рязко се извърна, чувайки внезапния ѝ уплашен вик, който незабавно бе последван от смях.

— Господин Лейтън — издърпа резето Джесика, за да го пропусне. — Изкарайте ми акъла.

Беше висок, добре облечен и около петдесетте. Банкерският му костюм се допълваше от сива копринена връзка със същия цвят като косата му. Слабоватото, но иначе сериозно лице светна в усмивка, докато поемаше ръката на Джесика.

— Съжалявам, скъпа, но и ти на мен. — Надникна през рамото ѝ и въпросително изгледа Слейд.

— Това е Джеймс Слейдърман, господин Лейтън. Отседнал е при нас за известно време. Дейвид е болен.

— О, нищо сериозно, надявам се.

— Обикновен грип — отвърна Джесика. — Но в доста тежка форма. — Изведнъж Джесика му се усмихна хитро. — Винаги успявате да наминете при мен, когато току-що съм получила нова доставка. Едва успях да подреда тази и още една е на път.

Той се разсмя — дрезгав звук, следствие от любовта му към кубинските пури.

— По-скоро се дължи на лесната ви предсказуемост, отколкото на късмет, мис Уинзлоу. Вашият Майкъл от три седмици е в Европа. Помолих го да се огледа за едно-две нещица за мен, преди да замине.

— О, добре... — Звънчетата на вратата я прекъснаха. — Господин Чеймбърс, не очаквах да се върнете толкова скоро!

Чеймбърс ѝ се усмихна малко глуповато, докато сваляше шапката си.

— Онази кутийка с перлената инкрустация — не мога да устоя на изкушението.

— Върви, скъпа — потупа я по рамото Лейтън. — Аз малко ще се поразровя.

Като се преструваше, че проявява интерес към колекция от калаени фигурки, Слейд огледа двамата мъже. Лейтън бавно се разхождаше, като се спираше да огледа един или друг предмет. Веднъж измъкна чифт очила и клекна, за да разгледа резбата на някаква маса. Слейд чуваше тихия глас на Джесика, докато обсъждаше някаква кутийка за енфие с Чеймбърс. Преглътна презрителното си

изсумтяване при мисълта, че един разумен мъж може да си купи такава глупост, като кутия за енфие. След като заръча на Джесика да му я опакова, Чеймбърс се извърна и се засуети около някакво старинно шкафче.

За Слейд беше съвсем проста работа да запамети описанието и имената на двамата мъже. По-късно щеше да си ги запише и да направи проверка. Които и да бяха, изглежда, имаха най-малкото основни познания за антикварните произведения — поне от това, което, можеше да долови от разговора им, докато обсъждаха шкафчето. Като се приближи до тезгяха, той хвърли бърз поглед към квитанцията, която попълваше Джесика. Почеркът ѝ беше красив, женствен и четлив.

Една кутийка за енфие от осемнайсети век. Френска, с перлена инкрустация.

Цената обаче стана причина за закъснялата му реакция.

— Майтапиш ли се? — възкликна гласно.

— Шт! — Погледна през рамо и след като видя, че клиентите ѝ са увлечени в разговора си, му се усмихна лукаво. — Никакви пороци ли нямаш, Слейд?

— Порочен, но не и луд — отвърна той, но усмивката ѝ му се понрави. Приведе се малко по-близо. — А ти?

Тя задържа погледа му, наслаждавайки се на закачливия хумор в очите му. За първи път ги виждаше такива.

— Не — изсмя се тихичко. — В никакъв случай.

За първи път посегна, и я докосна съзнателно — само върховете на косата ѝ с крайчеца на пръстите си. Химикалът се изплъзна от ръката на Джесика.

— Подкупна ли си? — прошепна той. Тя продължаваше да се усмихва, но вече не се чувстваше толкова спокойна. Джесика установи, че изпитва благодарност, задето тезгяхът е помежду им и в магазина има клиенти.

— Не съм се замисляла — успя да отвърне. Хрипливият смях на Лейтън отвлече вниманието ѝ. Излезе иззад тезгяха и се насочи към клиентите си, като заобиколи Слейд отдалече.

Участък с опасни завои, предупреждаваше я разумът ѝ. Една погрешна стъпка с този мъж и ще се озовеш зад парапета в пропастта.

Твърде дълго бе действала с повишена предпазливост, за да става безразсъдна сега.

— Прекрасно малко творение — обърна се към двамата мъже. — Пристигна точно след като си тръгнахте онзи ден, господин Чеймбърс. — Усети го, макар че той не издаде нито звук, когато Слейд отклони вниманието си от нея и се отдалечи към другия край на помещението.

Накрая Чеймбърс купи шкафчето, докато Лейтън си избра нещо, което Джесика нарече фотьойл и конзола от времето на Луи XV. Според Слейд това си бяха стол и маса — прекалено натруфени за средностатистическия вкус. Но предполагаше, че изисканите имена са достойни за също толкова изисканите им цени.

— С такива клиенти — подхвърли, след като помещението остана празно — би могла да отвориш два пъти по-голям магазин.

— Бих могла — съгласи се тя, докато попълваше документите. — Но не това искам. Пък и, естествено, не всички купуват така щедро. Тези двамата са хора, които знаят точно какво желаят и могат да си го позволят. Имам късмет, че свикнаха да пазаруват тук през последната година, година и нещо.

Наблюдаваше го как наднична наоколо, като от време на време отваря по някое чекмедже, докато накрая се спря пред едно ъглово шкафче. Вътре имаше колекция порцеланови фигурки.

— Красиви са, нали? — обади се тя, докато се приближаваше зад него.

Остана с гръб към нея, макар че това изобщо не попречи на мириса ѝ да проникне в сетивата му.

— Да, приятни са. — Тя прехапа устни. Дрезденският порцелан не получаваше често определения като „приятен“. — Майка ми обича такива неща.

— Винаги съм смятала, че тази е най-добрата в цялата колекция. — Джесика отвори вратичката и извади малка изящна пастирка. — Почти си я бях заделила за себе си.

Слейд я разгледа с присвити вежди.

— Има рожден ден.

— И грижовен син. — Очите ѝ заиграха, когато той отмести поглед към тях.

— Колко? — попита лаконично.

Джесика прокара език по зъбите си. Време е за пазарлък. Нямаше нищо, което да обича повече.

— Двайсет долара — отвърна импулсивно.

Слейд се изсмя.

— Не съм глупак, Джесика. Колко?

Когато отметна глава, между веждите ѝ отново се появи упоритата бръчица.

— Двайсет и два и половина. Това е последното ми предложение.

Той се усмихна неохотно.

— Ти си луда.

— Или го вземаш, или се отказваш — вдигна рамене тя. — В края на краищата, става дума за рождения ден на майка ти.

— Стойността му е много по-висока.

— За нея със сигурност ще е така — съгласи се Джесика.

Обезкуражен, Слейд пхна ръце в джобовете и отново изгледа навъсено фигурката.

— Двайсет и пет.

— Продадено. — Преди да успее да промени решението си, Джесика забърза към тезгяха и започна да я опакова. Със сръчно движение отлепи етикетчето отдолу и го пусна в кошчето за боклук. — Мога да ти го опаковам като за подарък. Безплатно.

Той бавно се приближи към нея, загледан как полага порцелана върху подложка от мека хартия.

— Защо?

— Защото има рожден ден. Подаръците за рожден ден трябва да се опаковат.

— Нямах предвид това. — Постави ръка върху кутията, за да спре движенията ѝ. — Защо? — попита повторно.

Джесика го изгледа внимателно. Не обича да му правят отстъпки, прецени тя. И този път прие единствено защото беше предназначена за човек, когото обича.

— Защото искам.

Веждите му се вдигнаха, а погледът му внезапно стана много настойчив.

— Винаги ли правиш каквото искаш?

— Старая се. Не го ли правят всички?

Преди да успее да отговори, вратата отново се отвори.

— Доставка за вас, мис Уинзлоу.

Слейд усети как го обзема вълнение, докато разтоварваха стоката. Възможно е, просто е възможно тук наистина да има нещо. Искаше да приключи този случай бързо и да си върви... докато все още разполага с някаква обективност. Джесика Уинзлоу е способна да размъти преценките му. Двамата не са просто мъж и жена и не може да си позволи да го забравя. Той е полицаи, а тя — заподозряна. Задачата му е да открие каквото може, дори ако това означава доказване на вината ѝ. Заслушан в непрекъснатия поток от възбудените ѝ думи, докато разопаковаше кашоните, Слейд си мислеше, че не познава друг човек, който да изглежда по-малко способен на мошеничество. Но това е само усещане, интуиция. Трябват му факти.

В качеството си на временен разтоварач и хамалин той разполагаше с възможност да огледа внимателно всеки предмет. Не усети никакво смущение у Джесика, а единствено благодарност за това, че ѝ помага да провери за повреди по време на транспортирането. Угризението на съвестта му го ядоса. Върша си работата, напомни си той. И точно проклетият ѝ чичо Чарли го беше набутал тук. Още една година, повтори си Слейд. Още една година и няма да има комисар, който да му връчва специалните си задачи да изпълнява ролята на бавачка и шпионин на кръщелницата си с кехлибарени очи.

Не откри нищо. Инстинктът му го беше предупредил, че няма да открие, но Слейд бе готов да се хване и за сламка, за да оправдае присъствието си. Тя изобщо не спираше да се движи. През двата часа, необходими за разтоварването, Джесика беше навсякъде — бършеше, подреждаше и мъкнеше празни сандъци.

— Това е — каза ѝ Слейд, преди да е решила, че нещо може да се изложи още по-добре на някое друго място.

— Предполагам, че си прав — разсеяно разтърка кръста си тя. — Хубаво е, че онези три работи ще заминат в понеделник. Малко е претъпкано. Ей, умирам от глад! — Извърна се към него с извинителна усмивка. — Нямах намерение да те задържам толкова, Слейд. Минава пет. — Без да му даде възможност да отговори, тя притича в задната стаичка да вземе саката им. — Ето, аз ще затворя.

— Какво ще кажеш за по един хамбургер и кино? — импулсивно предложи той. Просто я държа под око, каза си наум. Нали затова съм тук.

Джесика изненадано го погледна, докато спускаше последната щора. От израза на лицето му, помисли си развеселена, можеше да се съди, че вече почти съжалява за думите си. Но това не беше причина да му позволи да се измъкне.

— Каква романтична покана. Как бих могла да откажа?

— Искаш романтика? — не ѝ остана дължен той. — Тогава отиваме на автокино.

Чу бързия ѝ гърлен смях, докато я улавяше за ръката и я издърпваше навън.

Беше късно, когато телефонът иззвъня. Посегна едновременно към слушалката и цигарите.

— Ало.

— Къде е бюрото?

— Бюрото? — Сви вежди и поднесе огъня към върха на цигарата. — Заедно с останалата стока, естествено.

— Грещиш. — Гласът беше тих и студен. — Лично ходих в магазина.

— Трябва да е там. — В гърлото му се надигна паника. — Джесика просто още не го е разопаковала.

— Възможно е. Незабавно ще го изясниш. Искам бюрото и съдържанието му до сряда. — Паузата беше почти недоловима. — Знаеш какво е наказанието за грешка.

ТРЕТА ГЛАВА

Джесика се събуди с мисълта за него. В ленивата неделна утрин остана в леглото известно време, замислена за твърде необичайната събота, по-голямата част от която прекара със Слейд. Човек на настроенията, помисли си тя и протегна ръце към тавана. Беше й приятно с него, вбесяваше се от него, но и го харесваше. Не, не е съвсем точно, поправи се тя. Дори когато й беше приятно или се дразнеше, винаги й харесваше. В него имаше някаква сдържаност, която я подтикваше да се опитва да го разгадае поне малко. Хвърли доста усилия в тази насока предната вечер, но не постигна кой знае колко. Не беше мъж, който ще разкрие тайните си или ще се занимава с празни приказки. Беше странна комбинация от откритост и резервираност.

Не флиртуваше — нито с поглед, нито с думи. И въпреки това беше уверена, че не е безразличен към нея. Не е възможно да си е въобразила онези мигове на физическо привличане. Те съществуваха — и за него, както и за нея. Но е много предпазлив, помисли си с мимолетно разочарование. Никога не беше срещала толкова предпазлив мъж. Тези тъмни, настойчиви очи ясно говореха: „Стой назад, на разстояние!“ Докато предизвикателството да пробие бронята му я привличаше, собственото й инстинктивно усещане за последствията охлаждаше ентузиазма й. Джесика обичаше предизвикателствата, но обикновено най-напред преценяваше шансовете. В този случай, реши тя, те не бяха на нейна страна.

Едно хубаво, премерено приятелство ще бъде съвсем в реда на нещата, беше заключението й. Всичко останало предполага неприятности. Стана, взе халата си и се насочи към банята. Но няма ли да е прекрасно, продължи разсъжденията си, да усети тези твърди устни върху своите. Само веднъж.

На долния етаж Слейд се беше затворил в библиотеката. Беше станал още в зори — тя изпълваше мислите му. Какъв налудничав импулс го беше тласнал да я покани да излязат предната вечер? След

като изпразни четвъртата си чаша кафе, запали цигара. За Бога, не е длъжен да кани жената на срещи, за да си върши работата. Все повече му харесва, призна си той и избута купчина книги. Този тих, мелодичен смях и тези меки, руси коси. Но не е само това, помисли си унило. Става дума за самата нея. Доближава се твърде близо до съчетанието от всички качества, които винаги бе търсил у жената — сърдечност, благородство, интелект. И горещата, почти примитивна чувственост, което можеше да се усети под самата повърхност. Ако продължава да мисли за нея по този начин, това ще замъгли способността му да преценява обективно. Дори вече се хващаше, че се опитва да измисли начин как да я задържи встрани от събитията.

Когато отново дръпна от цигарата, очите на Слейд бяха сурови и непроницаеми. Ще я защити, когато му дойде времето, ще я разкрие, ако се стигне дотам. Но няма начин да я задържи встрани. И все така, през смесицата от прах, кожа и цигарен дим, му се струваше, че долавя останала диря от нейното ухание.

След като се измъкна от увещанията на готвача да сложи нещо в стомаха си, Джесика изпи набързо чаша кафе.

— Къде е Дейвид? — провикна се тя, забелязала Бетси, въоръжена с парцал и шишенце сребърна вакса.

— Излезе да се разходи по брега — нацупи се малко майка му, но после допълни: — Изглежда по-добре. Предполагам, че въздухът ще му се отрази благоприятно.

— Ще си взема яке и ще отида да го нагледам.

— Стига да не разбере, че това ви е целта.

— Бетси! — престори се на обидена Джесика. — Мен ме бива много повече за тази работа. — Икономката изсумтя. В това време звънецът на вратата удари. — Върви — извика Джесика, — аз ще отворя. — После изтича към вратата. — Майкъл! — Обви радостно ръце около врата му. — Радвам се да те видя отново.

Слейд излезе в коридора точно навреме, за да види как я целуват и прегръщат. Със същия тих, обещаващ смях Джесика притисна бузата си към лицето на строен, тъмнокос мъж с приятни черти и светлозелени очи. Майкъл Адамс, реши Слейд, след като овладя желанието си да изтича при двойката и да ги раздели. Описанието съвпада. Зърна проблясването на диамант върху кутрето на мъжа,

докато той прокараваше ръка през косите на Джесика. Нежни ръце и загар от кварцова лампа, незабавно отбеляза Слейд.

— Липсваше ми, скъпа. — Майкъл я отдръпна от себе си, колкото да може да вижда лицето ѝ.

Тя отново се засмя и докосна с ръка страната му.

— Доколкото те познавам, Майкъл, бил си прекалено зает с работа и... други неща, за да ти е липсвал който и да било. Колко разбити сърца остави в Европа?

— Никога не ги разбивам — възрази Майкъл и отново докосна устните ѝ. — И наистина ми липсваше.

— Влез и ми разкажи всичко — заповяда му тя и здраво го хвана подръка. — Стоката, която изпрати, е чудесна, както обикновено. Вече продадох... о, здравей, Слейд. — Видя го в мига, в който се извърна. Очите му бързо и властно се впиха в нейните. Джесика трябваше да призове цялата си воля, за да не спре да диша. Молба ли има в тях? — запита се тя. Въпрос? Объркана, само леко поклати глава. Какво иска от нея? И защо тя е готова да му го даде, без дори да знае какво е?

— Джесика! — На лицето му трепна бегла усмивка, докато изчакваше.

— Майкъл, това е Джеймс Слейдърман. Известно време ще остане с нас, докато се опитва да сложи малко ред в библиотеката ми.

— Съвсем не малка работа според това, което съм виждал — каза Майкъл. — Надявам се, че разполагате с много време.

— Достатъчно.

Понеже знаеше, че икономката е някъде наблизо, за да може да я чуе, Джесика отстъпи от Майкъл и ѝ извика.

— Бетси, ще може ли да пийнем кафе в салона? Ще дойдеш ли, Слейд?

Очакваше да откаже, но той спокойно ѝ се усмихна.

— Разбира се.

Нямаше нужда да поглежда към Майкъл, за да види раздразнението му, преди да влязат в салона.

— Ей, Джесика, какво прави тук „Кралица Ана“?

— Съдба — отвърна тя, после се засмя и се настани на канапето. — Смятах да те помоля да потърсиш нещо такова за мен; Когато го видях в пратката, помислих си дали не си телепат.

След като го огледа за момент, той кимна.

— Определено подхожда за тази стая. — Седна до Джесика, докато Слейд се настаняваше в един фотьойл. — Имаше ли проблеми с пратката?

— Не, вече е разопакована. В интерес на истината, три неща утре заминават. Дейвид беше болен миналата седмица. Слейд ми помогна вчера да подреда всичко.

— Така ли? — Майкъл извади тънка златна табакера и предложи цигара на Слейд. Той отказа с поклащане на глава и извади своя пакет. — Разбирате ли от антикварни вещи, господин Слейдърман?

— Не. — Слейд драсна кибритена клечка и изгледа Майкъл над пламъчето. — Ако не се брой урокът, който Джесика ми изнесе вчера.

Майкъл се облегна назад, небрежно премятайки ръка през гърба на канапето.

— С какво се занимавате? — Елегантните му, добре поддържани пръсти си играеха разсеяно с косите на Джесика. Слейд дръпна дълбоко от цигарата си.

— Писател съм.

— Забележително. Дали съм чел някое от произведенията ви?

Слейд го изгледа продължително и спокойно.

— Не мисля.

— Слейд работи по един роман — намеси се Джесика. Долавяха се прикрити чувства, които я притесняваха. — Още не си ми казал за какво се разказва в него.

Видя израза в очите ѝ и го определи като молба за мир. Не още, реши той. Нека да видим какво можем да измъкнем.

— Контрабанда — отвърна лаконично.

Откъм вратата се чу шумно издрънчаване на порцелан.

— По дяволите! — Дейвид улови по-здрово подноса и се усмихна смутено към Джесика. — Едва не изтървах целия сервиз.

— Дейвид! — скочи тя и пое подноса с кафето от ръцете му. — Ти едва носиш себе си, че какво остава за всичко това. — Слейд го изгледа как ѝ отправя недоволен поглед, преди да се отпусне в един стол.

Дейвид все още изглеждаше блед. Или беше пребледнял при произнасянето на думата „контрабанда“? — запита се Слейд. На челото му се виждаше тънка ивица пот, между рошавата грива и

очилата. След като остави подноса, Джесика отново се извърна към него.

— Как се чувстваш?

Дейвид се намръщи.

— Само не ми викай!

— Добре. — Наведе се през масата, докато лицето ѝ се изравни с неговото. — Ако знаех, че ще бъдеш толкова проклет пациент, щях да ти купя цветни моливи и книжка за оцветяване.

Той закачливо я дръпна за косата.

— Сипи ми малко кафе и млъквай!

— Да, сър — отвърна смирено.

Когато тя се извърна, Дейвид намигна на Слейд.

— Трябва да знаеш как да се справяш с тези от обществото. Здравсти, Майкъл. Добре дошъл! — Бръкна в джоба си и измъкна смачкан пакет цигари. Докато търсеше кибрит, очите му попаднаха на бюрото. — Ей, какво е това?

— Една от находките на Майкъл, която вече си заплюх — отвърна Джесика, докато му поднасяше кафето. — Следващата седмица можеш да се погрижиш за документите.

— В понеделник — решително заяви той, загледан в бюрото. — Кралица Ана.

— Прекрасно е, нали? — Джесика подаде чашата на Слейд и се приближи към него. Отвори капака и показа вътрешността му.

Слейд усети тръпки по тила си. Имаше някакво напрежение — долавяше го, почти го надушваше. Отклони поглед от Джесика и огледа двамата мъже. Майкъл слагаше сметана в кафето си. Дейвид най-после откри кибрита.

— Почакай само да видиш останалата стока — отново се обърна към Дейвид Джесика, докато се връщаше на канапето. — Майкъл е надминал себе си.

Слейд остави разговора да се лее наоколо, като отговаряше кратко, когато се обръщаха директно към него. Луда е по момчето, реши той. Личеше си от начина, по който се шегуваше, дразнеше го и му угаждаше. Спомни си думите ѝ как е искала брат или сестра. Дейвид очевидно се явяваше заместителят. Докъде би стигнала, за да го защити? Докрай, мина му през ума. Ако в едно нещо беше убеден за Джесика Уинзлоу, това беше нейната преданост.

Отношенията ѝ с Майкъл бяха по-неясни. Ако са любовници, Слейд реши, че тя се държи прекалено незаинтересовано. А някак си не си представяше Джесика да проявява незаинтересованост в интимните си отношения. Страст, каза си отново. Имаше гореща, вибрираща страст, тлееща в това крехко, дребно тяло. Ако Майкъл ѝ беше любовник, Слейд би доловил някакъв знак в целувката, която си размениха на вратата.

Ако беше в неговите ръце, щеше да си проличи, помисли си той и очите му се плъзнаха по устните ѝ. Бяха меки и без червило. От три метра разстояние буквално усещаше вкуса им. Бавно и неудържимо желанието се прокрадна в него, а заедно с това и болката — тъпа, пулсираща болка, която никога преди не бе изпитвал. Ако можеше да я има, поне веднъж, болката щеше да отmine. Слейд почти успяваше да убеди себе си, че е така. Нужно му е да докосне тази гладка като сметана кожа, да изживее това обещание за страст и след това ще се освободи от нея. Трябва да се освободи от нея.

Джесика вдигна поглед и отново попадна в капан. Очите му я уловиха в плен. Чувстваше как я притеглят — същото физическо усещане, както ако я държеше за ръката. Устоя. Той е като подвижен пясък, мина ѝ през ума. Никога няма да се измъкнеш, ако направиш тази последна крачка. И въпреки това, рискът я изкушаваше.

— Джесика.

Майкъл хвана ръката ѝ и разпиля мислите ѝ.

— Мм, да?

— Какво ще кажеш да излезем тази вечер? Онова местенце нагоре по брега, което харесваш.

Спокойните му зелени очи ѝ се усмихваха. Джесика усети как пулсът ѝ се успокоява. Това е мъж, когото разбира.

— С удоволствие.

— И не бързай да се прибиращ рано — вметна Дейвид. — Утре аз ще се заема с магазина, ти си остани у дома.

Джесика го погледна закачливо.

— О, нима?

Дейвид изсумтя на ироничния ѝ тон.

— Ето я мис Редклиф — обърна се той към Слейд. — Забравя, че я помня още когато беше на дванайсет и носеше шини на зъбите.

— Как ще ти хареса пак да те поваля на пода? — усмихна му се сладко тя. — Ще бъда готова в седем — извърна се отново към Майкъл, пренебрегвайки ухилената физиономия на Дейвид.

— Чудесно — целуна я бързо той и стана. — Ще се видим утре, Дейвид. Приятно ми беше да се запознаем, господин Слейдърман.

Джесика остави чашата си и скочи на крака, сякаш твърде дълго се беше задържала на едно място.

— Ще изведа Юлисис на разходка по брега.

— Не гледай към мен — лениво изрече Дейвид. — Трябва да си щадя силите.

— Нямах намерение да те моля. Слейд?

Искаше му се да се отстрани за малко от нея, но примирено се надигна от мястото си.

— Разбира се. Ще си взема якето.

Бреговата ивица беше тясна и скалиста. Откъм залива подухваше приятен ветрец с мирис на сол. Джесика се смееше, от време на време взимаше някое изхвърлено парче дърво и го мятеше, за да го гони кучето. Юлисис подскачаше нагоре по брега, после се връщаше обратно и енергично подтичваше в кръг около тях, докато Джесика не му подхвърлеше следващото дърво. Водата се блъскаше в скалите и се вдигаше нагоре в мъгла от пръски. Слейд наблюдаваше Джесика, докато тичаше за ново парче.

Върви ли изобщо някога спокойно? Тя отново се засмя и задържа дървото над главата си, докато кучето тромаво се опитваше да я достигне. „Не се свързвай с нас, докато не научиш нещо съществено.“ Слейд пъкна ръце в джобовете и си припомни дадените му нареждания. „Наблюдавай жената.“ Наблюдава я, дявол да го вземе! И тя все повече му харесва. Наблюдавай какво правят слънчевите лъчи с косите ѝ. Наблюдавай как избелелите дънки прилепват към тесния ханш. Наблюдавай как се извиват устните ѝ, когато се усмихва... Наблюдавай как детектив Слейдърман ще провали всичко, защото не може да отклони мисълта си от една кльоцава жена с очи с цвят на бренди.

— За какво мислиш?

Рязко се върна към реалността, за да открие Джесика само на крачка от себе си, загледана в лицето му. Мислено се изруга и осъзна, че ще провали нещо повече от прикритието си, ако не внимава.

— Че много отдавна не съм бил на брега — измисли набързо.

Джесика присви очи.

— Не, не мисля така — изрече тихо. — Чудя се какво е това у теб, което те прави толкова потаен — отметна косата си с нетърпелив жест. Вятърът незабавно я разпиля обратно върху лицето ѝ. — Но това си е твоя работа, предполагам.

Подразнен, той вдигна едно камъче и го запрати в разпенените вълни.

— Чудя се какво е това у теб, което те кара да бъдеш толкова подозрителна.

— Любопитна — поправи го тя, малко обърквана от думата, която беше избрал. — Интересен мъж си ти, Слейд, може би, защото има толкова много неща, които не казваш.

— Какво искаш, биография?

— Лесно се ядосваш — отрони тя.

Той рязко се извърна към нея.

— Не ме предизвиквай, Джес.

Обръщението ѝ хареса — никой, освен баща ѝ, не беше я наричал така. Изписаният на лицето му гняв също ѝ харесваше. Беше пробила първата дупка в бронята му.

— Ами ако продължа? — подразни го тя.

— Ще бъдеш отблъсната. Не съм много учтив.

Тя се разсмя.

— Да, адски си прав, че не си. Трябва ли това да ме плаши?

Нарочно го дразни. Но макар и да го разбираше, това никак не му помагаше. Слаба и енергична, стоеше пред него с развети от вятъра коси. Очите ѝ бяха златисти и дръзки. Не, не би се уплашила лесно. Слейд си каза, че го прави само за да докаже една теза. Дори когато вече я притегляше в ръцете си, той си напомни, че го прави само за да докаже тезата си. Видя го на лицето ѝ: очакване, приемане, но не и страх. Проклинайки я, той решително притисна устни върху нейните.

Бяха точно каквито си ги бе представял. Меки, уханни, покорни. Разтопи се като восък в ръцете му. Тътенът на вълните сякаш отекваше в главата му. Изпитваше усещането, че стои под прииждащата вълна, която се оттегля и засмуква пясъка под краката му. Придърпа я поблизо към себе си.

Гърдите ѝ се притискаха в стегнатия му гръден кош и го изкушаваха да изследва очертанията им с ръце. Но цялата му енергия, цялото му внимание беше приковано върху устните ѝ. Ръката ѝ се плъзна под якето му, после нагоре по гърба. Леко замаян, той се отдръпна, опитвайки да се отдели от нея. Разтреперана, Джесика си пое дълбоко и дъх и отпусна глава на рамото му.

— Едва не се задуших.

Ръцете му останаха обвити около нея. Смяташе да ги отдръпне, но както се беше сгушила в него и косата ѝ докосваше лицето му, не беше сигурен, че ще може. Тя го погледна с усмивка.

— Би трябвало да дишаш през носа — каза ѝ той.

— Мисля, че забравих.

Аз също, помисли си Слейд.

— Тогава поеми дълбоко дъх, още не съм свършил съвсем.

С все същата сила и необузданост устните му се върнаха върху нейните. Този път беше подготвена и предяви своите собствени искания. Устните ѝ се разтвориха и езикът ѝ посрещна неговия. Вкусът му беше потаен и неспокоен, както и бе очаквала. Лакомо се гмурна още по-дълбоко. Чу сподавения му стон и почувства внезапния бяг на сърцето му. Желанието я изпълни така стремително, че я завладя изцяло. Не остана нищо друго, освен него — ръцете му, устните му. Беше всичко, което тя желаше.

Никога не беше изпитвала такова желание, нито такава настойчивост. Дори когато устните му действаха грубо, тя отвърщаше със същата агресивност. Възбуда бе твърде банална дума, страст — твърде посредствена. Джесика изпадна в някакво безумие, някакъв изблик на енергия, който можеше да бъде укротен единствено чрез овладяване.

Докосни ме! — искаше ѝ се да изкрещи, докато пръстите ѝ неистово се впиваха в косата му. Вземи ме! Никога не е било така и не мога да понеса да го пропусна. Притисна се в него с жест, който едновременно изискваше и предлагаше. Той беше по-силният, знаеше го — гладките, стегнати мускули я предупреждаваха — но едва ли желанието му можеше да е по-силно. Невъзможно бе да съществува желание по-силно от това, което пулсираше в нея, което тътнеше в нея.

О, покажи ми! — помисли си замаяно. Толкова дълго чаках, за да разбера как е наистина!

Над тях изпищя чайка. Слейд се дръпна рязко, като от струя ледена вода. Какво прави, по дяволите, запита се той и отблъсна Джесика. Или по-точно, какво прави тя с него? Готов бе да забрави всичко — задачата си, идентичността си, разума си — от едно-единствено опияняващо докосване до нея. Сега се взираше насреща му с пламнали от страст страни и потъмнели очи. Устните ѝ бяха овлажнели и подпухнали, леко разтворени от учестеното ѝ дишане.

— Слейд... — Изричайки дрезгаво името му, тя посегна към него.

Грубо я улови за китките, преди да успее да го докосне.

— По-добре се прибирай.

В очите му вече нямаше нищо. Отново бяха непроницаеми и безстрастни. Наблюдаваше я с пълно безразличие. Остана твърде объркана, за да може да проумее. Беше я отвел до ръба, до онази тънка, почти недоловима граница, а после грубо я бе запратил обратно, сякаш ни най-малко не го беше развълнувала. Лицето ѝ пламна от срам. Гневът отново се надигна.

— Върви по дяволите! — прошепна тя, после се извърна и затича към стъпалата нагоре по брега, като ги вземаше по две наведнъж.

Джесика се облече много старателно. Няма по-добър балсам от допира на коприна върху кожата за успокояване на наранената гордост. Извърна се странично пред голямото огледало в цял ръст и кимна в знак на одобрение. Кройката на роклята беше съвсем семпла, с изключение на изненадващо дълбоката извивка на гърба, която стигаше точно под кръста. Не се тревожеше от факта, че беше подбрала роклята с мисълта по-скоро за Слейд, отколкото за Майкъл. А и цветът подходеше на настроението ѝ — тъмно, царствено червено. Закрепи косата си с две инкрустирани с диаманти шноли, след това я пусна да пада свободно. Доволна от резултата, Джесика грабна вечерната си чантичка и се понесе надолу.

Откри Слейд в салона да затяга някакъв винт в едно от шкафчетата в стил чипъндейл. Ръцете му бяха силни и умели. Спомни си усещането, докато шареха по тялото ѝ в отчаяно търсене.

— Я виж колко си бил сръчен! — подхвърли тя.

Той я стрелна с поглед, навъси се и стисна по-здраво отвертката. Трябва ли непременно да изглежда така? — помисли си мрачно.

Роклята прилепваше плътно по нея и по начина, по който мина край него, разбра, че много добре го съзнава. Слейд бясно завъртя винта.

— Бетси се оплака, че дръжката се е разхлабила — измърмори ядно.

— Специалист по всичко — игриво възкликна тя. — Ще пийнеш ли? Тъкмо правя мартини.

Понечи да откаже, но после допусна грешка да погледне към нея. Гърбът ѝ беше гол, стегнат и гладък. Коприната се разтвори съблазнително, докато посягаше към бутилката вермут. Желанието спря дъха му, като мощен удар, забит в слънчевия сплит.

— Скоч — процеди през зъби.

Тя се усмихна през рамо.

— Лед?

— Чисто.

— Пиеш като истински мъж, нали така, Слейд? — О, ще пробия това проклето безразличие, зарече се Джесика. И ще се насладя на всеки миг. Наля три пръста в чашата и му я занесе.

Той пхна отвертката в задния джоб на дънките си и се изправи. Без да откъсва очи от нейните, Слейд отпи дълга и бавна глътка.

— Облякла си се като истинска жена, нали така, Джес?

Решена да го провокира, тя се завъртя в кръг.

— Харесва ли ти?

— Мен ли искаш възбудиш, или Адамс? — отвърна на удара той.

С предизвикателна усмивка тя се извърна и довърши мартинито.

— Нима смяташ, че жените винаги се обличат, за да възбудят мъжете?

— А не е ли така?

— Обикновено се обличам заради самата себе си. — Наля си питие, после се извърна и го погледна над ръба на чашата. — Тази вечер си помислих да изпробвам една теория.

Приблужи се до нея. Предизвикателството в погледа ѝ и собственото му себелюбие го налагаха, точно както и беше очаквала.

— Каква теория?

Джесика посрещна сърдития му поглед, без да трепне.

— Имаш ли някакво уязвимо място, Слейд? Някаква ахилесова пета?

Подчертано бавно, той остави чашата си, после взе нейната. Усети я как се напруга, макар че не се отдръпна. Пръстите му описваха кръгове по шията ѝ, докато устните ѝ се озоваха на сантиметър от неговите. Джесика почувства горещия му дъх върху кожата си.

— Може да съжаляваш, че си разбрала, Джес. Няма да се държа с теб като с дама.

Тя отметна глава назад. Макар че сърцето ѝ биеше лудо, срещна очите му с гневно предизвикателство.

— Че кой те е молил?

Пръстите му я уловиха по-здраво. Клепачите ѝ се притвориха. Камбанката на вратата иззвъня. Слейд улови чашата си и я изпразни до дъно.

— Кавалерът ти — изрече лаконично и бързо напусна стаята.

Слейд отби колата и спря малко встрани от ресторанта. Изключи двигателя, извади цигара и зачака. Портиерът тъкмо паркираше даймлера на Майкъл. Щеше да се чувства по-спокоен, ако можеше да се промъкне вътре и да я наблюдава по-отблизо, но беше прекалено рисковано.

Видя колата да спира зад неговата. Вратът му се схвана от напрежение, докато шофьорът слизаше и се приближаваше. Пъхна ръка под якето си и улови дръжката на пистолета. На стъклото се допря полицейска значка.

Слейд се отпусна, а мъжът заобиколи, за да влезе от другата врата.

— Слейдърман. — Агент Брустър го поздрави с леко кимване. — Ти следиш жената, а аз мъжа. Комисар Додсън каза ли ти, че ще се свържем с теб?

— Да.

Грийнхарт се грижи за Райе. Нямаше много работа — момчето повече от седмица беше на легло. Още нямаш нищо, доколкото разбирам.

— Нищо — намести се по-удобно Слейд. — Прекарах съботата в магазина, помагах ѝ да разтовари нова доставка. Ако вътре е имало нещо, готов съм да се закълна, че тя не знае. Всичко мина през ръцете ми. Прекалено непринудено се държи, за да крие нещо.

— Може би. — Брустър въздъхна уморено, измъкна изтъркана черна лула и започна да я пълни. — Ако това хубаво малко магазинче служи за депо, поне един от тях крие нещо... Може би и тримата. Изглежда, Райе ѝ е като братче. Що се отнася до Адамс... — Брустър щракна клечка кибрит и я поднесе към лулата. Слейд не каза нищо. — Е, тази дама има зад гърба си авторитета на съдията и силен политически натиск да се запази името ѝ чисто, но ако е замесена, няма да ѝ се размине.

— Не е — чу се да казва, после хвърли цигарата си през прозореца.

— Болшинството сме — шеговито отвърна Брустър. — Дори и да е чиста като сълза, в момента е в дяволско положение. Натискът се увеличава, Слейдърман. Разкритията ще избухнат много скоро и когато това стане, играта ще загубее. Уинзлоу може да се окаже точно по средата. Додсън, изглежда, смята, че си достатъчно добър да я държиш настрана, когато му дойде времето.

— Ще се погрижа за нея — измърмори Слейд. — Не ми харесва да остава сама с Адамс там вътре.

— Ами и без това пропуснах вечерята — потърка закръгленото си коремче Брустър. — Ще взема да хапна за сметка на данъкоплатците и ще държа под око твоята дама.

— Не е моя дама — измънка Слейд.

Ресторантът беше тих и осветен от свещи. От масата, на която седяха Джесика и Майкъл, се откриваше изумителна гледка към пролива. В тъмните води се отразяваше лунна светлина и потрепваха отблясъци от звездите. Атмосферата беше съвсем дискретна — приглушени гласове, тих смях. Уханието на свежи цветя се примесваше с миризмите от храната и восъчните свещи. Шампанското жужеше приятно в главата ѝ. Ако някой ѝ беше казал, че напоследък работи твърде много, Джесика би се изсмяла. Но сега се чувстваше напълно отпусната за първи път от почти цяла седмица.

— Радвам се, че ти хрумна тази идея, Майкъл.

Харесваше му как светлинките трептят по лицето ѝ и очертават загадъчни сенки под скулите ѝ, как подчертават необикновения златист оттенък на очите ѝ. Защо винаги му се струва много по-

красива, след като е бил далече от нея? И дали, поради куп глупави причини, не беше чакал твърде дълго?

— Джесика — поднесе ръката ѝ към устните си, — липсваше ми. Жестът и интонацията на гласа му я изненадаха.

— Хубаво е, че отново си тук, Майкъл.

Странно, че винаги се е справял добре с думите, а сега се оказваше неспособен да реши как да започне.

— Джесика... искам вече да идваш с мен при пътуванията ми за стока.

— Да идвам с теб? — свъси вежди тя. — Но защо, Майкъл? Ти си напълно способен да се справиш с това. Неприятно ми е да го призная, но си много по-добър от мен.

— Не искам отново да се разделяме.

Объркана от думите му, Джесика се изсмя леко и стисна ръката му.

— Майкъл, само не ми казвай, че си бил самотен. Знам, че за теб няма нищо по-приятно от това да кръстосваш Европа в дирене на съкровища. Ако си страдал от носталгия, това е нещо ново.

Пръстите му уловиха по-здраво ръката ѝ.

— Не беше носталгия, Джесика, и има само едно нещо, което ме кара да се чувствам самотен. Искам да се омъжиш за мен.

Изненада беше слаба дума. Джесика остана слисана и това ясно пролича на лицето ѝ. Да се омъжи? Помисли си, че не е чула добре. Трудно ѝ беше да си представи, че Майкъл изобщо желае да се жени, но пък точно за нея? Бяха заедно вече почти три години — делови партньори, приятели, но никога...

— Джесика, би трябвало да знаеш как се чувствам. — Постави другата си ръка върху склучените им пръсти. — От години те обичам.

— Нямах представа за това, Майкъл. Ох, звучи толкова изтъркано. — Започна да плъзга пръстите на свободната си ръка по столчето на чашата. — Не знам какво да ти кажа.

— Кажй „да“.

— Защо точно сега, Майкъл? Защо така внезапно? — Спря нервните движения на ръката си и се вгледа в него. — Никога с нищо дори не си намеквал, че изпитваш към мен нещо друго, освен нежно приятелство.

— Знаеш ли колко трудно ми беше — тихо попита той — да се задоволявам с това? Ти не беше готова за чувствата ми, Джесика. Беше така увлечена да постигнеш успех с магазина. Имаше нужда от този успех. А и исках да дам моя собствен принос за това, преди да ти предложа. И двамата трябваше да бъдем независими.

Всичко, което казваше, беше вярно. И все пак, как изведнъж да престане да гледа на него като на Майкъл, приятеля, съдружника, и да го види като Майкъл, любовника, съпруга?

— Не знам.

Той стисна ръката ѝ, едновременно с утеха и разочарование.

— Не съм и очаквал да решиш толкова бързо. Ще си помислиш ли?

— Да, разбира се. — Но още в мига, в който му обещаваше, в мислите ѝ проблесна споменът за яростна целувка на ветровития морски бряг.

В късните часове, телефонът отново иззвъня, но не го събуди. Очакваше го.

— Откри ли стоката ми?

Навлажни устни, после бързо ги изтри с опакото на ръката си.

— Да... Джесика е взела бюрото в къщата. Има малък проблем.

— Не обичам проблемите.

По челото му избиха студени капчици пот.

— Ще извадя диамантите. Просто Джесика непрекъснато се навърта наоколо. Няма как да разглобя бюрото и да ги взема, докато е в къщата. Трябва ми малко време, за да я убедя да замине за няколко дни.

— Двайсет и четири часа.

— Но това не е...

— Това е цялото време, с което разполагаш... или с което ще разполага мис Уинзлоу.

Потта се стече над устните му и той вдигна ръка, за да я изтрие.

— Не ѝ причинявай нищо. Ще ги взема.

— За благо на мис Уинзлоу гледай да успееш. Двайсет и четири часа — повтори гласът. — Ако дотогава не са у теб, ще бъде премахната и сам ще взема стоката си.

— Не! Ще ги взема. Не ѝ причинявай нищо лошо. Закле се, че изобщо няма да я замесваме.

— Тя сама се замеси. Двайсет и четири часа.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Джесика нямаше отговор. Седнала сама на брега, подпряла брадичка на коленете си, тя наблюдаваше как утринното слънце разпръсва розови отблясъци върху водата. Няколко метра по-нататък Юлисис гонеше вълните, като подскачаше обратно към брега всеки път, когато се втурваха след него. Беше се отказал от идеята да подмами Джесика отново да му подхвърля парчета дърво.

Винаги бе обичала брега при изгрев. Помагаше ѝ да мисли. Пронизителният писък на чайките, тътенът на водата върху скалите, напълващата светлина винаги успокояваха ума ѝ, за да може да открие отговора. Не и този път. И не защото никога не беше мислила за брак, за споделен дом, за създаване на семейство — но никога не беше имала ясна представа за мъжа. Възможно ли е това да е Майкъл?

Приятно ѝ беше с него, да разговарят. Имаха общи интереси. Но... о, има едно „но“, помисли си тя и опря чело върху коленете си. Едно огромно „но“. И той я обича, а тя е била сляпа. Къде остана чувствителността ѝ? — помисли си в пристъп на угризение и разочарование. Как е възможно нещо — бизнесът ѝ — да е било толкова важно, че да не ѝ позволи да види? И още по-лошо — сега, когато вече знаеше, как трябва да постъпи?

Слейд слезе по стъпалата към брега, като ругаеше мислено. Как, по дяволите, може да държи под око жена, която излиза преди изгрев слънце? Отишла да се поразходи по брега, каза му Бетси. Сама на пустия бряг, мрачно си помисли Слейд, напълно уязвима за всичко и за всички. Трябва ли непрекъснато да се движи, да прави нещо? Защо не можеше да е онази мързелива глупачка, каквато си я бе представял?

Тогава я забеляза — захлупила лице, с отпуснати рамене. Ако не бяха кичурите пшениченоруси коси, щеше да се закълне, че това е друга жена. Джесика винаги стоеше с изправени рамене, вечно устремена нанякъде — обикновено твърде забързана. Тя не се свиваше на отчаяно кълбо. Обзет от неловко усещане, Слейд пхна ръце дълбоко в джобовете и тръгна към нея.

Не го чу, но почувства нарушаването на усамотението ѝ. Бавно изправи глава и отново се загледа към хоризонта.

— Добро утро — поздрави го, когато застана до нея. — Рано си станал.

— Ти също.

— Работи до късно, чувах машината.

— Съжалявам.

— Не. — Мимолетна усмивка. — Приятно ми беше. Напредва ли книгата?

Слейд погледна нагоре и видя една чайка, зареяна над главите им — белогърда и безмълвна.

— Снощи помръдна малко. — Нещо не е наред, каза си той. Понечи да седне до нея, после промени решението си и остана прав. — Какво има, Джес?

Не му отговори веднага, но извърна глава, за да го погледне в лицето. А какво би направил той, запита се тя, ако иска някоя жена да се омъжи за него? Ще изчака ли търпеливо, ще подбере ли най-подходящия момент и ще бъде ли удовлетворен, ако тя го помоли да изчака за отговор? На устните ѝ трепна бледо подобие на усмивка. Господи, не!

— Имал ли си много любовници? — попита на глас.

— Какво?

Не обърна никакво внимание на смаяното му изражение, а отново се извърна и се загледа във вълните.

— Предполагам, че да. Ти си много привлекателен мъж.

Надвисналите над водата облачета пара бяха прорязани от червени и златисти отблясъци. Докато говореше, Джесика ги наблюдаваше как постепенно просветляват.

— Мога да изброя моите на трите си пръста — продължи с тон, който бе по-скоро разсеян, отколкото интимен. — Първият беше в колежа — толкова кратка връзка, че почти не заслужава да се брой. Изпращаше ми карамфили и ми четеше на глас Шели. — Разсмях се леко и отново намести брадичка върху коленете си. — После, докато обикалях из Европа, дойде ред на онзи по-възрастен господин — французин, много изискан. Чувствах се на върха... след това разбрах, че е женен и има две деца. — Джесика поклати глава и обгърна коленете си с ръце. — А по-късно се появи един рекламен директор. О,

той умееше да си служи с думите. Беше точно след смъртта на баща ми и бях... заслепена. Взе назаем десет хиляди и изчезна. Оттогава не съм имала връзка с мъж. — Загледа се замислено в морето. — Не исках отново да бъда измамена, затова действах внимателно. Може би твърде внимателно.

Не му беше особено приятно да слуша за мъжете в живота ѝ. Но се застави да я изслуша. Когато тя замълча, Слейд се отпусна до нея. В продължение на цяла една минута не се чуваше нищо друго, освен шумът от разбиващите се вълни и крясъците на чайките.

— Защо ми разказваш това, Джес?

— Може би, защото не те познавам. Може би, защото ми се струва, че те познавам от години. — Засмя се малко несигурно и прокара ръце през косите си. — Не знам... — Пое дълбоко дъх и се вгледа право пред себе си. — Майкъл ме помоли да се омъжа за него.

Ефектът беше болезнен — също като неочакван удар в тила, от който човек остава зашеметен миг преди да изгуби съзнание. Преднамерено спокойно, Слейд загреба шепа пясък и после го пусна да изтече между пръстите си.

— И?

— И не знам какво да правя! — Този път се извърна към него, с пламнали от неудовлетворение очи. — Мразя да не знам какво да правя.

Спри я още сега, заповяда си той. Кажи ѝ, че не се интересуваш от проблемите ѝ. Но думите вече сами се изплъзваха от устата му.

— Какво изпитваш към него?

— Разчитам на Майкъл — бързо заговори тя. — Той е част от живота ми. За мен е важен, много важен...

— Но не го обичаш — спокойно довърши Слейд. — В такъв случай би трябвало да знаеш какво да направиш.

— Не е толкова просто — сопна му се тя. Простена раздражено и понечи да стане, после отново остана да седи неподвижно. — Той е влюбен в мен. Не искам да го карам да страда и може би...

— Може би трябва да се омъжиш за него, за да не страда? — безрадостно се изсмя Слейд. — Не ставай такава глупачка.

Гневът пламна бързо, но беше също така бързо потиснат. Трудно може да се спори с логиката. Повече отчаяна, отколкото засегната, тя се загледа в една чайка, която кръжеше ниско над водата.

— Знам, че ако се омъжа за него, това в крайна сметка само ще причини страдания и за двамата ни, особено ако чувствата му към мен са толкова дълбоки, колкото самият той смята.

— Не си сигурна, че те обича — измърмори Слейд, докато обмисляше другите причини, поради които Майкъл би могъл да иска тя да се омъжи за него.

— Сигурна съм, че поне така смята — отвърна Джесика. — Помислих си, че ако станем любовници, тогава...

— Мили Боже! — Улови я грубо за раменете. — Да не замисляш да предложиш тялото си като някаква утешителна награда?

— Недей! — Затвори очи, за да не вижда насмешката в неговите. — Изкарваш го толкова долно.

— Какво, по дяволите, си въобразяваш?

Със съвсем нетипичен за нея лекомислен жест, тя вдигна ръце.

— Опитът ми с мъжете е толкова беден, та си помислих... Ако му дам малко време, сигурно ще промени решението си.

— Глупачка — рязко я прекъсна Слейд. — Просто му кажи „не“.

— Сега пък го изкарваш съвсем лесно.

— Ти го усложняваш, Джесика.

— Така ли? — За момент отново сведе чело към коленете си. Ръката му измина половината разстояние до косите ѝ, преди да се възпре. — Толкова си уверен в себе си, Слейд. Нищо не ме прави помалодушна от хората, които обичам. При мисълта да го погледна отново, когато знам какво трябва да направя, ми иде да побягна.

Чувстваше, че се поддава на уязвимостта, която тя толкова рядко разкриваше. Нещо дълбоко в него напираше да се освободи, за да я утеши. Успя да го заглуши миг преди да е станало твърде късно.

— Няма да е първият мъж, чието предложение ще бъде отхвърлено.

Джесика въздъхна. Всичко, което тя казваше, губеше смисъла си веднъж изречено на глас — а всичко, което той казваше, имаше смисъл. Част от бремето падна от раменете ѝ. Извърна се към него полуусмихната.

— А ти?

— Какво аз?

— Отхвърляли ли са предложенията ти?

Той си усмихна, доволен, че онзи отчаян поглед е изчезнал от очите ѝ.

— Не... но пък и бракът никога не е присъствал в тях.

Джесика се изсмя с жизнения си гърлен смях.

— А какво?

Протегна се и улови кичур от косите ѝ в ръка.

— Истински ли е този цвят?

— Това е отвратително невъзпитан въпрос.

— Каквото повикало, такова се обадило.

Ако отговоря на твоя, ти ще отговориш ли на моя?

— Не.

— В такъв случай, предполагам, че и двамата ще трябва да използваме въображението си — отново се изсмя Джесика и опита да се изправи, но ръката в косата ѝ я задържа.

Присмехулната усмивка, която му отправи, бързо се стопи. Очите му бяха приковани в нейните — тъмни, напрегнати и поне веднъж напълно разбираеми. Желание. Горещо, наелектризирано, неудържимо желание. И тя усети привличането. За първи път изпита страх. Той ще вземе от нея нещо, което няма лесно да си върне обратно, ако изобщо успее да си го върне. Притегли я по-близо и тя оказа съпротива. Защиатавайки се инстинктивно от неясното чувство на страх, Джесика постави ръце върху гърдите му.

— Не. Не това искам. — Да, да, точно това — казваха му очите ѝ, въпреки че ръцете ѝ го отблъскваха.

Само с едно движение се озова под него върху пясъка.

— Предупредих те, че няма да се отнасям с теб като с дама.

Устните му се спуснаха, завладяха я и я увлякоха. Страхът бе повлечен от лавината на страстта. При първия допир с него ответната реакция я връхлетя мигновено — дива и свободна. Джесика забрави какво може да изгуби и просто се отдаде на усещането си. Езикът му напираше, бавно изследваше, умело изкушаваше, докато устните му се притискаха в нейните с вълшебна настойчивост. Тя отвърна с безразсъдна готовност, с отчаяно искане. После той откъсна устни от нейните, за да ги зарее по лицето ѝ, сякаш да попие вкуса на кожата ѝ чрез самото усещане за допир.

Разяждана от нуждата отново да усети устните му върху своите, Джесика завъртя глава да ги потърси. И тогава, с внезапна страст, той

заби устни в гърлото ѝ, изтръгвайки стон. Пясъкът тихо изхрущя под нея, когато помръдна в желанието си мъчителната наслада, която ѝ доставяше, да продължава до безкрай.

Ръцете ѝ сами намериха пътя под пуловера му, после нагоре по вдлъбнатините и мускулите на гърба му и обратно по твърдата извивка на гръдния кош до стегнатата талия. Влажният въздух ухаеше на сол и море, примесен с едва доловимия мускусен дъх на страстта. Устните му отново безпогрешно намериха нейните, докато водата се разбиваше с гръм в скалите под тях. Почувства как устните му се раздвижват под нейните, макар че онова, което шепнеха оставаше нечуто. Само тонът — усещане за гневна безнадеждност — проникна до съзнанието ѝ. Ръцете му се впуснаха да изследват с болезнена педантичност, започвайки от бедрата нагоре към гърдите. Там се задържаха, сякаш пленени от мекотата. Не усещаше слънцето, блеснало в затворените ѝ клепачи, нито грапавия пясък под гърба си. Съществуваха само неговите ръце и устни.

Загрубели пръсти пробягваха по кожата ѝ, дращеха и разпалваха нови огнища и едновременно подхранваха онези, които вече бяха лумнали. Накрая въздишките ѝ преминаха в степания. Обзета от трескаво безумие, Джесика се изви под него — ядро, притиснато в пулсиращо ядро. Тъканта на дънките се съедини в тънка, възпираща преграда.

Слейд простена и зарови лице в косите ѝ, завладян напълно от усещането за нея.

Със задавено проклетие той се претърколи от нея и скочи на крака, преди да успее да го докосне и да го накара да забрави всякакъв разум.

Мъчително пое въздух в дробовете си и го остави да охлади огнената страст, която пламтеше у него. Трябва напълно да си е загубил ума, помисли си той, щом стигна толкова близо до мига, в който щеше да я обладае.

Секундите минаваха. Можеше да ги отмери по звука на неспокойното ѝ дишане зад него. И своето собствено.

— Джес...

— Не, не казвай нищо. Картината ми е ясна. — Гласът ѝ беше пресипнал и неуверен. Когато се извърна назад, тя вече се беше изправила и изтупваше полепналия пясък. Лъчите на утринното

слънце обгръщаха главата ѝ със златен ореол. — Променил си намеренията си. Всеки има право. — Понечи да мине край него, но Слейд я улови за ръката. Джесика опита да се издърпа, разбра, че няма да успее и вирна брадичка.

Обида. Слейд я видя под гнева в очите ѝ. Така е по-добре, каза си. По-разумно. Но думите излязоха от устата му, преди да успее да ги спре.

— Би предпочела да се любим на брега, като двойка тийнейджъри?

Беше забравила къде се намират. Мястото и времето нямаха никакво значение, когато желанието бе взело връх. Фактът, че той се е опомнил и е запазил достатъчно самообладание, за да се спре, само още повече нараняваше гордостта ѝ.

— Бих предпочела да не ме докосваш повече — отвърна язвително. Сведе поглед към ръката, която я удържаше, после отново, съвсем бавно, вдигна очи към него. — От този момент.

Слейд само още повече затегна хватката си.

— Веднъж те предупредих да не ме предизвикваш.

— Да те предизвиквам? — възрази Джесика. — Не започнах аз, не съм го искала.

— Да, не започна ти. — Улови я за раменете и силно я разтърси. — И аз също не го исках, така че престани.

При последното разтърсване зъбите ѝ изтракаха. Вбесена, Джесика блъсна ръцете му.

— Не смей да ми крещиш! — извика тя, надминавайки по сила тона му. Зад тях водата се блъскаше в скалите и се издигаше нагоре във вихрушка от пръски. — И недей да намекваш, че аз съм ти се нахвърлила, защото изобщо не е така. — Понеже ръцете ѝ бяха заклещени, трябваше да отметне глава, за да освободи лицето си от разрошените коси. Очите ѝ искряха изпод танцуващите кичури. — Мога да те накарам да пълзиш по корем, ако поискам!

Очите му се превърнаха в два сиви процепа. Гневът се примесваше с неприятното усещане, че вероятно наистина би могла.

— Не пълзя за никоя жена, още по-малко за някаква си нахална жалка невротичка, която използва парфюми, за да постигне целта си.

— Нахална жалка... — Млъкна, задавена от гняв. — Невротичка! — успя да изрече след миг на възмущение. — Ах, ти,

глупав, егоистичен тъпанар! — Неспособна да измисли друга защита, тя удари с ръка по гърдите му. — Надявам се, че в романа ти изобщо няма жени, защото нищичко не разбираш! Изобщо не ползвам парфюм. И няма да ми е необходим... — Джесика дишаше тежко. — На какво, по дяволите, се хилиш?

— Лицето ти се зачерви — отвърна той. — Много е сладко.

Очите ѝ блеснаха със златиста ярост. Намерението за насилие беше повече от очевидно в стъпката, която направи към него. Слейд вдигна високо ръце с разперени длани и отстъпи назад.

— Примирие? — Не беше сигурен точно кога и как, но по някое време, докато траеше тирадата ѝ, ядът му просто се стопи. Почти съжеляваше. Битката с нея му действаше едва ли не по същия начин, както и целувката.

Почти.

Джесика се поколеба. Ядът ѝ още не беше отминал, но имаше нещо много очарователно в начина, по който ѝ се усмихваше. Беше приятелска усмивка, с лек нюанс на възхищение. Внезапно осъзна, че за първи път ѝ се усмихва напълно искрено. А това беше по-важно от яда ѝ.

— Може би — отвърна уклончиво, защото не искаше прошката ѝ да бъде твърде прибързана.

— Кажете условията си.

След кратък размисъл тя постави ръце на хълбоците си.

— Вземете си обратно думите за нахалната, жалка невротичка.

Пламъчетата неподправен смях в очите му ѝ доставиха удоволствие.

— Срецу глупав, егоистичен тъпанар.

Пазаренето беше най-големият ѝ порок. Джесика сви пръсти и се загледа в ноктите си.

— Само глупав. Другото остава.

Слейд пхна палци в предните джобове на дънките си.

— Много си упорита.

— Получавах го.

Двамата тържествено си стиснаха ръце.

— Още нещо... — След като се бяха справили с гнева, Слейд искаше да се справи и с обидата. — Не съм променил намеренията си.

Тя не проговори. След малко той обви ръка около раменете ѝ и я поведе обратно към стъпалата. Без особено усилие успя да заглуши досадния глас, който му казваше, че допуска грешка.

— Слейд!

Сведе поглед надолу към нея, докато заобикаляха малкия шубрак в основата на стълбата.

— Какво?

— Майкъл ще дойде довечера на вечеря.

— О кей, ще стоя настрани.

— Не — изрече твърде бързо, после прехапа устни. — Не, всъщност си мислех дали не можеш...

— Да играя ролята на бавачка? — безцеремонно довърши той. — Внимателно, Джес, отново започваш да се държиш като невротичка.

Джесика отказа да се ядосва повече, спря напред полянката и се обърна към него.

— Всичко, което каза на брега, е вярно, Слейд. И аз си казвам същото. Но обичам Майкъл... почти по същия начин, по който обичам Дейвид. — Той само се навъси насреща ѝ и тя въздъхна. — Това, което трябва да направя довечера, е болезнено. Просто бих искала малко морална подкрепа. Ще ми бъде поне мъничко по-леко, ако и ти присъстваш на вечерята. След това сама ще се справя.

Слейд въздъхна тежко, изпълнен с нежелание и примирение.

— Само на вечерята. И ще си ми длъжница.

Часове по-късно Джесика крачеше из салона. Токчетата ѝ почукваха по твърдия паркет, после заглъхваха върху персийския килим и отново потропваха. Беше доволна, че Дейвид е на среща. Би било невъзможно да прикрие настроението си от него и също толкова невъзможно да му се довери. Деловите отношения между нея и Майкъл сега бяха подложени на изпитание. Не желаше да си създава нови проблеми. Може би Майкъл дори ще реши да напусне. Тази мисъл ѝ беше неприятна.

О, винаги е възможно да замести един снабдител, каза си тя, но двамата бяха толкова близки, такъв добър екип. Стисна очи и се изруга наум. Не можеше да престане да мисли за Майкъл като за неделима част от магазина. Винаги е било така. Може би, ако се бяха познавали, преди да станат партньори, както с Дейвид, тогава чувствата ѝ щяха да

са по-различни. Джесика отново склучи ръце. Не, просто я нямаше онази... искра. Ако я имаше, магазинът изобщо не би ѝ пречил.

Беше почувствала тази искра веднъж или два пъти в живота си — онзи внезапен трепет, който казва „може би“, „възможно е“. Със Слейд не беше искра, каза си унесено. Беше направо изригване. Подразнена, Джесика тръсна глава. Сега няма да мисли за Слейд, нито за ураганните мигове, които на два пъти бе изживяла в ръцете му. Най-важното сега е да се съсредоточи върху Майкъл и да му каже „не“, без да го нарани.

Преди да влезе в стаята, Слейд спря и за момент се загледа в нея. Винаги в движение, помисли си той, но този път под енергията се долавяше повече нервност. Носеше семпла, но много изискана черна рокля, а косата ѝ беше сплетена на плитка през едното рамо. Докато я наблюдаваше, Слейд изпита мимолетно съчувствие към Майкъл. Едва ли е лесно да обичаш такава жена и да загубиш. Освен ако Майкъл не е пълен глупак, само един поглед към лицето ѝ ще му разкрие какъв е отговорът ѝ. Изобщо няма да е нужно да си отваря устата.

— Ще го преживее, Джес. — Тя се обърна стреснато, а Слейд се запъти към барчето с алкохола. — Има и други жени, както знаеш. — Държеше се преднамерено безцеремонно, подчертано цинично, защото знаеше каква ще е реакцията ѝ. Дори както беше с гръб към нея, усети внезапния огън, лумнал в погледа ѝ.

— Надявам се един ден да хлътнеш жестоко, Слейд — отвърна на удара Джесика. — И се надявам тя да ти се изсмее.

Наля си скоч.

— Няма начин — отвърна развеселено. — Искаш ли нещо за пиене?

— Ще пийна малко от това. — Приблужи се и издърпа чашата от ръката му, после отпи голяма глътка.

— Пиянска смелост? — подхвърли той, след като тя едва удържа гримасата си.

Джесика го изгледа с присвити очи, докато алкохолът изгаряше гърлото ѝ.

— Държиш се нарочно отвратително.

— Да. Не се ли чувстваш по-добре?

Пъхна чашата обратно в ръката му.

— Суров мъж си ти, Слейд.

— А ти си красива жена, Джесика.

Тихите думи окончателно я извадиха от равновесие. Беше ги чувала десетки пъти от различни хора, но никога не бяха карали кръвта да закипи под кожата ѝ. Но пък комплиментите наистина не се изтръгват лесно от устата на мъж като Слейд, помисли си тя. И някак си усещаше, че той няма предвид само физическата красота. Не, той беше човек, който се вглежда отвъд онова, което може да се види — в онова, което може единствено да се усети.

Очите им се задържаха миг повече от допустимото. Хрумна ѝ, че сега е много по-склонна да му отдаде нещо жизненоважно — след случката от тази сутрин на брега.

— Сигурно си много добър писател — отрони тя, докато се отдалечаваше да си налее чаша вермут.

— Защо?

— Много пестеливо си служиш с думите и твърде необичайно подбиращ момента да ги изречеш. — Понеже беше с гръб към него, Джесика си позволи да навлажни нервно устните си с език. Часовникът над камината мелодично отмери уречения час. — Предполагам, че няма да искаш да ми напишеш речта, преди да е пристигнал Майкъл.

— Ще се въздържа, благодаря.

— Слейд... — Джесика се поколеба само за миг, преди да се обърне към него. — Не трябваше да ти казвам всичко, което ти наговорих долу на брега тази сутрин. Наистина не е честно спрямо Майкъл да го знаеш, а и не беше честно спрямо теб да ти изливам целия си живот по този начин. Но е много лесно човек да ти се довери, може би защото си твърде добър слушател.

— Част от работата ми — измърмори той и си помисли за безкрайния поток от разпити на заподозрени, свидетели и жертви.

— Опитвам се да ти благодаря — ядно изрече Джесика. — Не можеш ли да го приемеш любезно?

— Недей да ми благодариш, преди да съм направил нещо — подхвърли в отговор той.

— Да се задавя, ако още веднъж реша да ти благодаря. — Наля щедра доза вермут в чашата си и в този миг камбанката на вратата иззвъня.

Нито един от двамата мъже не беше особено очарован да споделя вечерята с другия, но правеха каквото могат. Общите разговори постепенно се насочиха към магазина.

— Радвам се, че си наминал за няколко часа, Майкъл. — Джесика повече разглеждаше, отколкото ядеше от дижонските скариди. — Не мисля, че Дейвид все още е готов да работи по цял ден.

— Изглеждаше доста добре. Пък и в понеделник обикновено е по-спокойно. — Майкъл разклати виното в чашата. И той не обръщаше на вечерята си повече внимание от Джесика. — Твърде много се тревожиш, скъпа.

— Ти не беше тук миналата седмица. — Наряза едно хлебче на тънки филийки.

Без да продума, Слейд ѝ подаде маслото. Джесика погледна надолу, видя безпорядъка пред себе си и вдигна чашата с вино.

— Днес се чувстваше достатъчно добре, за да продаде раклата от Кънектикът на госпожа Дониган — заяви Майкъл, след като забеляза разменените погледи.

— Дейвид е продал нещо на госпожа Дониган? — Първоначалната изненада премина в смях. — Трябва да познаваш тази жена, Слейд. Истинска скъперница, която може да ти разтяга долара като ластик. Майкъл се занимава с нея. В някои много редки случаи и аз, но Дейвид... — Замълча и се усмихна. — Как успя да се справи?

— Като се преструваше, че никак не му се иска да се раздели с раклата. Когато пристигнах, той буквално я избутваше към онази от ореховата дървесина, като ѝ разправяше, че вече е обещал другата на клиент.

Тя се изсмя доволно.

— Е, изглежда, нашето момче започва да се учи. Ще трябва да отстъпя и да го пусна следващия път да дойде е теб в Европа.

Майкъл за момент погледна съсредоточено чинията си, после много старателно разряза една скарида.

— Щом така искаш.

Настроението ѝ мигновено се развали. Преди Джесика да успее да измисли нова тема за разговор, Слейд се интересува какво точно представлява раклата от Кънектикът. Тя му хвърли бърз благодарен поглед и остави инициативата в ръцете на Майкъл.

Как можах да го кажа? — запита се Джесика. Как мога да съм толкова глупава и да забравя, че ме помоли следващия път аз да отида с него в Европа? Няма да се справя добре. Просто няма да мога да се справя добре с това положение.

Колко различни бяха двамата. Тази мисъл ѝ хрумна съвсем неочаквано, докато наблюдаваше непринудено разговарящите мъже. Майкъл, с неговите овладени жестове, възпитано поведение и изискано облекло. Джесика установи, че никога не го е виждала в нещо по-делнично от поло и панталони за голф. Беше олицетворение на цивилизован чар и изтънчена сексуалност.

Слейд по принцип рядко жестикулираше. Като че ли разбираше, че езикът на тялото може да издаде мислите му. Не, той притежаваше необичайния талант да стои неподвижен. И не би го определила като недодялан, макар че предпочиташе дънки и пуловери. Той не очарова, а обезоръжава, реши тя. А сексуалността му беше всичко друго, но не и изтънчена. По-скоро животинска.

Слейд задаваше въпроси за антикварната търговия, макар това изобщо да не го интересуваше. Така щеше да даде малко време на Джесика да си възвърне самообладанието, което едва не изгуби напълно. Може би щеше да даде възможност и на него самия да си състави по-конкретно мнение за Майкъл. Изглежда доста безобиден, помисли си Слейд. Хубав младеж, с достатъчно ум, за да направи от него своя професия. Или достатъчно умен, за да бъде една от брънките в контрабандната верига. Но не най-важната, инстинктивно си каза Слейд. Не му достига кураж.

Беше от този тип мъже, които Слейд вероятно би оприличил на Джесика. Възпитан, интелигентен. И достатъчно красив, ако си падаш по този тип. Очевидно Джесика не си падаше. Не са били любовници. Слейд се замисли над това, докато слушаше Майкъл. Какъв е този мъж, който може да стои край такава жена, ден след ден, и да не се люби с нея — или да не полудее? Майкъл бе успял да се владее в продължение на почти цели три години. Слейд изчисли, че самият той се оказа неспособен да го постигне дори в продължение на три дни. Майкъл Адамс или беше безумно влюбен в нея, или по-хитър, отколкото изглеждаше. Забелязвайки как очите на Майкъл от време на време се стрелкат към нея, Слейд изпита леко съчувствие. Лудо влюбен или не, определено не беше безразличен.

Майкъл отпи отново от виното и се опита да продължи разговора, който започваше да ненавижда. Познаваше Джесика. О, да, каза си с мрачно предчувствие, той познава Джесика. Можеше да види отговора в очите ѝ. Единствената жена, която има значение за него, никога няма да бъде негова.

И тримата изпитаха облекчение, когато Бетси пристигна с кафето.

— Мис Джесика, ако не започнете да се храните повече, готвачката пак ще ни напусне.

— Ако не напуска по веднъж месечно, ще обърка графика на цялото домакинство — безгрижно отвърна тя. Може да изкара без храна, докато не уреди нещата с Майкъл.

— Ще взема една чаша в библиотеката. — Слейд вече беше станал, преди Бетси да успее да възрази. — Тази вечер имам да довърша някои неща.

— Добре. — Джесика се постара да не поглежда към него. — Хайде ние да отидем в салона, Майкъл. Не, не, Бетси, аз ще занеса подноса — добави, след като икономката започна да мърмори. — Налей си сам бренди — обърна се тя към Майкъл, докато влизаха в салона. — Аз ще пия само кафе.

Той си наля щедра доза, постави отново кристалното капаче на гарафата и едва тогава се обърна. Докато вечеряха Бетси беше запалила огън. Сега той прачеше жизнерадостно — чувство, което нито Джесика, нито Майкъл изпитваха. Остана в другия край на стаята, загледан как налива кафе от каничката от китайски порцелан. Сервизът беше с изящни рисунки на теменужки върху бледожълт фон. Майкъл преброи всички петали на цветчетата, преди да проговори.

— Джесика... — Пръстите ѝ се напрегнаха върху дръжката на каничката за сметана и той мислено изруга. Странно, че никога не я бе желал повече от момента, в който вече бе уверен, че никога няма да я има. Винаги е бил твърде сигурен, че когато настъпи моментът, всичко просто ще си дойде на мястото. — Нямах намерение да те притеснявам.

Очите ѝ се вдигнаха, за да срещнат неговите.

— Майкъл...

— Не, не е нужно да казваш нищо, съвсем ясно е изписано на лицето ти. Единственото нещо, което никога не си могла да правиш

добре, е да прикриваш чувствата си. — Отпи голяма глътка бренди. — Няма да се омъжиш за мен.

Кажи го бързо, заповяда си тя.

— Не, не мога. — Изправи се и се приближи до него. — Искан ми се да не се чувствах така, Майкъл. Искан ми се да бях разбрала какви са чувствата ти по-рано.

Той се загледа в брендито — същият цвят като очите ѝ и също толкова опияняващо. После остави чашата.

— Щеше ли да има някаква разлика, ако те бях попитал преди година? Или преди две?

— Не знам — безпомощно вдигна рамене тя. — Но тъй като в общи линии сме си все същите хора като тогава, мисля, че не. — Докосна ръката му в желанието си да бъде по-мила с него. — Държа на теб, Майкъл, трябва да знаеш, че наистина е така. Но не мога да ти дам това, което искаш.

Той вдигна ръка и помилва тила ѝ.

— Не мога да ти обещавам, че няма да опитам да променя решението ти.

— Майкъл...

— Не, няма да ти оказвам някакъв натиск. — Лекичко я стисна за врата. — Но имам това предимство, че добре те познавам — какво харесваш и какво мразиш. — Взе ръката ѝ и притисна устни върху дланта ѝ. — Освен това те обичам достатъчно, за да не те преследвам. — Усмихна се и освободи ръката ѝ. — Ще се видим утре в магазина.

— Да, добре. — Джесика допря ръцете си. Не изпита нищо, освен съжаление, когато устните му се притиснаха в дланта ѝ. — Лека нощ, Майкъл.

Когато входната врата се затвори след него, тя продължи да стои на място. Вече нямаше сили нито да пие кафе, нито да занесе подноса в кухнята и да поведе спор с Бетси или с готвачката. Остави нещата така и се насочи към стълбите.

— Джес? — с една дума я спря Слейд. Приблечи се по коридора, докато тя остана на второто стъпало. — О кей?

Най-неочаквано ужасно ѝ се прииска да заплаче — да се обърне, да изтича в прегръдките му и да се наплаче. Вместо това му се сопна.

— Не, не е „о кей“. И защо пък трябва да е?

— Постъпи, както трябваше — спокойно отвърна той. — Няма да се хвърли от някоя скала.

— Ти пък какво разбираш? — извика насреща му. — Никога не си имал никакви чувства. Не знаеш какво означава да обичаш някого. Човек трябва да има сърце, за да го боли. — Рязко се обърна и хукна нагоре по стъпалата, като измина почти половината, преди да спре. Затвори очи и удари с юмрук по перилата. Пое си дълбоко дъх, обърна се и заслиза обратно. Той стоеше долу и чакаше.

— Съжалявам.

— Защо? — Понеже думите ѝ го бяха засегнали по-дълбоко, отколкото му се искаше, Слейд сви рамене. — Права беше.

— Не, не бях. — Уморено потърка челото си с ръка. — И нямах никакво право да те използвам като боксова круша. Днес ми оказа голяма подкрепа и съм ти благодарна.

— Запази си благодарностите — посъветва я той и се обърна да върви.

Този път тя беше наред да го спре.

— Слейд! — Направи още две крачки, изруга и се извърна обратно към нея. Очите му бяха потъмнели, яростно нажежени, сякаш извинението ѝ беше разпалило гнева му повече от нападките. — Разбирам, че ти може би си на друго мнение, но човек не отива в ада за това, че е добър.

Тя го остави да се взира след нея и продължи нагоре по стъпалата.

ПЕТА ГЛАВА

В два часа през нощта Джесика чу как старият часовник „Сет Томас“ във фойето отброи два мелодични гонга. Тялото ѝ беше изтощено, но съзнанието ѝ отказваше да се отпусне. Накъсаните удари на Слейд по клавишите на машината бяха престанали преди час. Той може да спи, с възмущение си помисли тя, докато отново се обръщаше по гръб, за да се взре в тавана. Но нали не е в емоционален стрес.

Мислите за Майкъл отново изплуваха в съзнанието ѝ и тя въздъхна. Не, нека бъдем честни, Джесика, заповяда си тя. Не е Майкъл този, който те държи будна, а мъжът през две врати вляво по коридора.

Сама в мрака, заровена в безпорядъка на меките ленени чаршафи, все още усещаше грапавината на пясъка под гърба си, топлината на слънцето и поривите на вятъра върху лицето си. Натискът на тялото му върху нейното. Желанието проряза изтощеното ѝ тяло и събуди трепети, които се помъчи да потуши. Усети как сладостната болка бавно се придвижва от стомаха нагоре в гърдите ѝ. Бързо скочи от леглото и наметна халат. Трябва ми само нещо горещо за пиене, за да се успокоя. Ако това не подейства, ще си включи телевизора, докато някой стар филм не я приспи. Сутринта отново всичко ще е наред. Ще се върне на работа, ще стои далече от Слейд, докато приключи с библиотеката и се върне там, откъдето беше дошъл.

Джесика се измъкна от стаята и тръгна тихо с боси крака по коридора. Спря пред вратата на Слейд и дори посегна към дръжката, преди да се усети. Мили Боже, какво си въобразява! Насочи се към стълбите, като се движеше по-бързо. Може би едно бренди е по-добра идея от гореща напитка, реши тя.

Противно на навика си, пое съвсем тихо надолу по стъпалата, като избягваше местата, които скърцаха. Бренди и някой стар филм, повтори си отново. Забеляза, че вратата към салона е затворена и смръщи вежди. Кой пък ще направи такова нещо? Тази врата никога не

се затваря. Сви рамене и реши, че Слейд я е дръпнал, преди да се качи да пише. Прекоси коридора и отвори едното крило.

Заслепи я светлина. Блестеше право в очите ѝ и я принуди да вдигне ръка, за да ги заслони. Най-напред дойде изненадата. Отстъпи назад, смутена от източника на светлия лъч. Преди да успее да продума, Джесика се вцепени. Фенерче. Никой не би трябвало да се намира в затворения салон с фенерче посред нощ. Страхът пробяга на хладни тръпки по кожата ѝ, после заседна като буца в гърлото ѝ. Без да се замисля, тя се обърна и затича обратно по стъпалата.

Слейд беше напълно буден в мига, в който вратата му се отвори. Някаква сянка се стрелна към леглото му и той инстинктивно я сграбчи, изви я и я затисна под себе си. Чу се глух удар при сблъсъка ѝ с матрака. В следващия миг той разбра, че държи Джесика.

— Какво правиш, по дяволите? — запита, докато я стискаше здраво за китките. Мирисът ѝ изпълни сетивата му — гласът му пресипна от възбуда.

Останала без дъх, Джесика се опита да проговори. Тялото ѝ се тресеше от страх под неговото.

— Долу... — успя да прошепне. — Долу има някой.

Той се напрегна, но успя да запази гласа си спокоен.

— Някой прислужник.

— В два сутринта? — изсъска тя ядосано. Изведнъж си даде сметка, че е гола. Халатът ѝ се бе разтворил, докато я поваляше на леглото. Преглътна и се опита да се измъкне изпод него. — С фенерче?

Слейд бързо се претърколи от нея.

— Къде?

— В салона. — Джесика пристегна халата си и се опита да се престори, че нито за миг не е била размекната от желание. Видя как сянката му нахлузва дънките. — Нали няма да слезеш долу?

— Не очакваше ли от мен точно това, когато дойде тук? — Отвори едно чекмедже и намери пистолета си.

— Не, изобщо не се замислих. Полицията... — Протегна се и запали лампата. — Трябва да се обадим... — Не довърши изречението, когато видя пистолета в ръката му. В гърлото ѝ се надигна нова вълна на ужас. — Откъде взе това?

— Стой тук.

Беше стигнал почти до вратата, преди Джесика да успее да надигне вцепененото си тяло от леглото.

— Не! Не можеш да слезеш долу с пистолет. Слейд, как...

Спря я със силен, болезнен захват на раменете. Когато се приковаха в нейните, очите му бяха студени и безизразни.

— Стой мирна — нареди той и решително затвори вратата пред нея.

Твърде шокирана, за да не се подчини, Джесика остана загледана в голото дърво. Какво става, за Бога? — запита се и притисна ръце към страните си. Това е лудост. Някой дебне из салона посред нощ. Слейд размахва някакъв огромен пистолет, сякаш е роден с него в ръка. Разтреперана от нерви, тя закрачи из стаята. Прекалено тихо е, помисли си, докато сплиташе и разделяше пръстите на ръцете си. Просто е прекалено тихо. Не може да си стои ей така тук.

Слейд тъкмо беше приключил внимателния оглед на първия етаж, когато проскърцването на стъпалата го накара да се извърне рязко. Видя как Джесика се притисна към стената, широко отворила очи при вида на насочения към нея пистолет.

— По дяволите! — Изстреля думите насреща ѝ, докато смъкваше дулото. — Казах ти да стоиш горе!

Джесика разполагаше с достатъчно време да установи, че е виждала позата, която той бе заел с пистолета в стотици полицейски филми по телевизията. И треперенето се поднови.

— Не можах. Отиде ли си?

— Така изглежда. — Слейд напипа ръката ѝ и я вмъкна в салона. — Стой тук. Ще проверя отвън.

Джесика се отпусна в едно кресло и зачака. Беше тъмно — слабата, потрепваща лунна светлина хвърляше неясни сенки из стаята. Зае отбранително положение, като сви крака под тялото си и улови лактите си в ръце. Страхът, осъзна тя, е нещо, с което рядко се бе сблъсквала. Не се справяше много добре и сега. Джесика затвори очи за момент и се насили да поема дълбоки и равномерни вдишвания.

Мислите ѝ започнаха да се избистрят. Какво прави един писател с револвер? Защо не извика полицията? Някакво подозрение се надигаше в дълбините на съзнанието ѝ, но тя го отхвърли. Не, глупаво е... Дали?

Когато след десет минути Слейд се върна в салона, тя не беше помръднала от креслото.

С едно движение на китката той натисна копчето на лампата и стаята се обля в светлина.

— Нищо — изрече строго. — Няма следа от никого, нито пък признаци за насилствено проникване.

— Видях някой — започна възмутено тя.

— Не съм казал, че не си. — И изведнъж отново изчезна, като остави следващото ѝ възражение недоизказано. Върна се без пистолета. — Какво точно видя? — През това време той се зае с по-внимателен оглед на стаята.

Сключила вежди, Джесика наблюдаваше опитните му движения.

— Вратата на салона беше затворена. Когато я отворих, в очите ми блесна светлина. Фенерче. Не видях нищо.

— Нещо разместено ли е тук?

Продължаваше да наблюдава как претърсва ловко и професионално, докато обхожда стаята. Не, подозрението ѝ не е глупаво, помисли си тя и стомахът ѝ се сви. Всичко е съвсем на място. Правил го е и преди. Използвал е този пистолет и преди.

— Кой си ти?

Усети хладината в тона ѝ, докато клякаше пред шкафчето с алкохола. Нищо от кристалните чаши не беше разместено. Не се обърна.

— Знаеш кой съм, Джес.

— Ти не си писател.

— Напротив.

— Какъв си точно? — попита направо. — Сержант? Лейтенант?

Слейд взе гарафата с бренди и наля в една от чашите. Умът му беше свършено бистър. Приблужи се до нея и ѝ подаде чашата.

— Сержант. Изпий това.

Очите ѝ не се отделяха от неговите.

— Върви по дяволите! — Слейд само сви рамене и остави чашата до нея. Обзе я някакво ужасяващо спокойствие, което притъпяваше болката от предателството. — Искам да се махнеш от къщата ми. Но преди да си тръгнеш — продължи тихо Джесика, — искам да ми кажеш защо дойде. Чичо Чарли те е изпратил, нали? По заповед на комисаря? — Последното изречение бе изпълнено с добре

премерено презрение. Слейд не бързаше да отговори. Колебаеше се колко точно трябва да ѝ каже, за да я успокои. Беше пребледняла, но вече не от страх. Очите ѝ искряха от гняв. — Чудесно! — Без да го изпуска от поглед, тя се надигна от мястото си. — Тогава сама ще се обадя на комисаря ти. Можеш да си прибереш машината и пистолета, сержант.

Ще се наложи да поеме всичко, реши той и ужасно му се прииска да имаше цигара.

— Седни, Джес. — Понеже изобщо не помръдна да изпълни заповедта, той решително я побутна обратно в креслото. — Просто млъкни и слушай — посъветва я, докато отваряше уста да изкрещи насреща му. — Магазинът ти е под подозрение, че има връзка с мащабна контрабандна операция. Смята се, че откраднатите стоки се скриват някъде в стоката ти от чужбина, после се прехвърлят до свързката от тази страна, вероятно чрез продажба на самия предмет. — Вече не се опитваше да говори, а само се взираше в него, сякаш напълно беше загубил ума си. — Интерпол иска да хване главния организатор, а не само няколко дребни риби, които вече са под наблюдение. Преди все е успявал да им се изплъзне и сега не искат това да се повтори. Ти, магазинът ти и хората, които работят за теб, оставате под наблюдение, докато не го задържат или разследването не стигне до нещо. Междувременно комисарят иска да си в безопасност.

— Не вярвам нито дума.

Но гласът ѝ трепереше. Слейд пъкна ръце в джобовете.

— Информацията, както и заповедите ми идват от комисаря.

— Това е глупаво! — Гласът ѝ вече звучеше по-уверено, с лека насмешка. — Мислиш ли, че в магазина ми може да става нещо подобно без моето знание? — Тъкмо посягаше към чашата с бренди и долови погледа в очите му. Ръката ѝ замръзна върху чашата, после се отпусна. — Разбирам... — изрече тихо. Усети тъпа болка в стомаха. За момент притисна ръце към него, след това склочи пръсти. — Носиш ли си и белезниците, сержант.

— Престани, Джес. — Тъй като не можеше да понесе начина, по който го гледаше, Слейд се обърна и zakрачи из стаята. — Казах, че комисарят искаше да бъдеш в безопасност.

— Това част от задачата ти ли беше — да ме омаеш достатъчно, за да се издам евентуално? — Когато той рязко се извърна, тя скочи на

крака, за да посрещне яростта му. — Да се любиш с мен влизаше ли в програмата ти?

— Не съм почнал да се любя с теб. — Вбесен, той я сграбчи за реверите на халата и почти я вдигна във въздуха. — И никога нямаше да приема проклетата задача, ако знаех, че ще ме караш да си губя ума всеки път, щом те погледна. От Бюрото смятат, че си чиста. Не разбираш ли, че това само те поставя в още по-опасно положение?

— Как мога да разбирам нещо, след като нищо не ми се казва? — сопна му се тя. — В каква опасност бих могла да бъда?

— Това не е игра, Джес — разтърси я отчаяно. — Един агент е бил убит миналата седмица в Лондон. Бил е близо, съвсем близо до разкритието кой дърпа конците. В последния му доклад се споменава за четвърт милион „в диаманти“.

— Какво общо има това с мен! — изтръгна се от ръцете му Джесика. — Ако мислят, че в някоя от стоките ми има набутани диаманти, нека дойдат. Могат да разглобят мебелите парче по парче.

— И да подплашат главния човек — отвърна Слейд.

— Откъде знаеш, че не съм замесена? — Непоносимо главоболие се прибави към гаденето в стомаха ѝ. Джесика уморено разтърка слепоочията си. — Аз работя в магазина.

Загледа се как тънките ѝ пръсти масажират болезненото място.

— Но не сама.

Движението спря. Съвсем бавно тя отпусна ръката си.

— Дейвид и Майкъл? — прошепна едва чуто. Удивлението бе заменено от гняв. — Не! Няма да ти позволя да ги обвиняваш!

— Засега още никой никого не обвинява.

— Не, дошъл си, за да ни шпионираш.

— И на мен ми е също толкова неприятно, колкото и на теб.

— Тогава защо си тук?

Преднамерената злоба в гласа ѝ предизвикваше у него желание да я удуши. Отговори бавно и грубо.

— Защото комисарят не иска красивата му кръщелница да свърши с прерязано гърло.

При тези думи лицето ѝ пребледня, но очите ѝ останаха неподвижни.

— Кой би ме наранил? Дейвид? Майкъл? Дори и ти би трябвало да разбираш колко абсурдно е това.

— Ще се изненадаш какви неща вършат хората, за да оцелеят — грубо отвърна той. — Във всеки случай, има замесени и други хора — такива, за които няма да си нищо повече от излишна пречка.

Не желаше да мисли за това — не може да си го позволи, ако иска да се предпази от надигащата се истерия. Бъди практична, нареди си мислено. Бъди логична! Този път надигна чашата и отпи голяма глътка бренди, преди отново да проговори.

— Ако си от нюйоркската полиция, нямаш никакви пълномощия тук.

— Комисарят има много връзки. — Слабите признаци за възвръщане цвета на страните ѝ го изпълниха с облекчение. Поиздръжлива е, отколкото изглежда. Така или иначе, не съм тук заради самата контрабанда, поне официално.

— А защо си тук... официално?

— Да те предпазя от неприятности.

— Чичо Чарли трябваше да ми каже.

Слейд леко повдигна рамене, докато оглеждаше стаята.

— Да, може би. Няма начин да се разбере дали е търсел нещо тук, или само е преминавал през стаята към някоя друга. Не и при това разположение на къщата. — Леко намръщен, той разсеяна прокара ръка по гърдите си. — Забелязваш ли нещо разместено тук?

Джесика проследи погледа му.

— Не, не мисля, че е бил тук много време. Ти спря да пишеш чак към един. Не би ли било по-разумно за него да изчака всички светлини да угаснат, преди да проникне вътре?

Понечи да ѝ припомни, че никой не е прониквал насила, но после промени намерението си. Ако ѝ е по-лесно да си мисли, че става дума за външен човек, може би това ще ѝ позволи да спи по-добре. Помисли си за Дейвид, чиято стая се намираше на първия етаж в източното крило.

— Трябва да се обадя в службата. Върви да си легнеш.

— Не! — Понеже не ѝ се искаше да признае, че е неспособна да се качи горе сама, Джесика отново надигна чашата с бренди. — Ще почакам.

Остана да седи, докато той отиде при апарата в коридора. Съвсем съзнателно се изключи от разговора му, макар че и без това говореше толкова тихо, че трябваше доста да се напругне, за да го чува. Нейният

магазин, помисли си Джесика. Как е възможно нейният магазин да бъде забъркан в нещо толкова невероятно като международна контрабанда? Ако не беше така ужасяващо, би могла да се изсмее.

Майкъл и Дейвид. Рязко тръсна глава и затвори очи. Не, на тази част няма да повярва. Някъде е допусната грешка и след време полицията, ФБР, или който там я преследва, ще го разберат.

В салона беше влязъл крадец. Всичко е съвсем просто. Не ѝ ли беше мърморила десетки пъти Бетси за това, че не ползва алармена система? Гледката на Слейд с пистолета в ръка се върна в съзнанието ѝ твърде отчетливо. Това не може да отхвърли.

Когато той се появи отново в стаята, Джесика седеше съвсем неподвижно, със затворени очи, под които имаше сенки. Това, което току-що бе разбрал по телефона, няма да ги премахне, но един хубав сън може би ще успее.

— Ела — изрече строго и се опита да не се размеква, когато очите ѝ се отвориха уплашено при звука от гласа му. — Уморена си. Качи се горе и пийни хапче, ако не можеш да заспиш. И утре няма да ходиш в магазина.

— Но аз трябва да отида — започна тя.

— Отсега нататък трябва да правиш, каквото ти се каже — поправи я той. — Ще бъдеш в по-голяма безопасност тук, където мога да те държа под око. От този момент няма да напускаш къщата без мен. Недей да спориш. — Хвана я за ръката и я издърпа да стане. — В това отношение нямаш никакъв избор. Трябва да ми се довериш.

Направи го. Докато я теглеше нагоре по стъпалата, Джесика осъзна, че дори всичко останало да бе пълна бъркотия, това поне беше съвсем ясно. Онова мигновено първоначално впечатление, което остана у нея, когато за първи път се сблъскаха долу на стълбата, се оказа вярно. С него беше в безопасност.

— Не ми е приятна мисълта, че си ченге — измърмори тя.

— Да, и аз невинаги съм във възторг от това. Върви да си легнеш, Джес. — Пусна я, щом стигнаха пред нейната врата. Преди да успее да си тръгне, Джесика го сграбчи за ръката.

— Слейд... — Това, за което щеше да го помоли, ѝ беше неприятно. Неприятно ѝ беше да признае пред себе си, а още повече и пред него, че изпитва ужас да остане сама.

— Аз... — Извърна поглед, за да не вижда изписаното в очите му нетърпение и погледна в тъмната си стая. — Може ли да останеш?

— Казах ти, че получавам заповедите си от комисаря.

— Не, нямах предвид... — Навлажни устните си. — Искях да кажа, с мен... тази нощ.

Вдигна поглед към него — бледа, нежна, уязвима. Почувства как кръвта кипва в гърдите му. Гласът му обаче прозвуча безстрастно и студено.

— Когато лягам с някоя жена, обикновено ѝ отдавам цялото си внимание. Сега нямам време за такова нещо.

Усети как по тялото ѝ преминава тръпка, едновременно от страх и вълнение.

— Не те моля да спиш с мен, а просто да не ме оставяш сама.

Позволи си да я огледа внимателно. Топла плът, приятни извивки и светлосиня коприна.

— Мислиш ли, че ще прекарам нощта с теб, без да те притежавам?

— Не. — Отговорът дойде бързо и тихо. Тръпката премина в туптене.

С бързо движение, изчислено да я уплаши, Слейд я притисна към вратата.

— Не си свикнала да си имаш работа с мен, лейди. — Не особено нежно, ръката му обхвана гърлото ѝ. Усети под дланта си безумния ритъм на пулса ѝ, но очите... златистите ѝ очи не бяха уплашени. Пожела я със сила, която заплашваше да отхвърли всичко останало. — Аз не съм някой от възпитаните кавалери в клуба ти, Джес — каза ѝ със застрашително спокоен глас. — Не знаеш по какви места съм ходил, какви неща съм вършил. Мога да ти покажа номера, които ще накарат френския ти любовник да заприлича на някой скаут. Ако реша, че те желая, няма да успееш да ми избягаш достатъчно бързо.

Почти не го чуваше през глухия тътен на сърцето си. Погледът ѝ се беше замъглил от страст.

— Кой от нас бяга, Слейд? — Усещаше ръцете си вече натезжали, но успя да ги повдигне. С едно-единствено бавно движение прокара дланите по голия му гръб. Целият се напрегна. Пръстите върху гърлото ѝ леко се затегнаха. Тя притисна тялото си в него.

— По дяволите, Джес. — Простена и устните му се спуснаха, за да захаят нейните.

Сетивата ѝ се разтърсиха от яростната атака, но тя устоя. Точно това искаше — безпаметната страст, която можеше да ѝ даде в мига на докосването. Тази целувка не беше целувка на влюбени — не беше благоговейното сливане на устни, нито приятна игра на езиците. Беше лудост. Джесика се отказа от разума си без нито за момент да се замисли. Нека я научи на каквото иска.

Смъкна халата ѝ, така както си стояха, и след това отстъпи пред непреодолимото желание на ръцете си да изследват всеки милиметър от нея. По-мека, неописуемо по-мека, отколкото си я беше представял. Кожата ѝ сякаш се разтапяше под пръстите му. Само след секунди я беше разтреперил напълно, разтърсвана от последователни конвулсивни вълни. Бедрата ѝ бяха и слаби, и силни. Плътна ръка нагоре по тях и я доведе до зашеметяващия връх, след който се олюля безпомощно в ръцете му.

Слейд отново изруга, разбрал, че не може да спре. Беше си казал, че ще се държи грубо и после ще си тръгне — за да я спаси... да спаси и себе си. Сега беше влажна, гореща и покорна в ръцете му. Уханието ѝ изпълваше въздуха и го примамваше. Тръсна глава в усилие да я избистри, но тя притискаше устни към гърлото му и пресипнало шепнеше името му.

Озова се заедно с нея в леглото, без дори да знае дали я беше завлякъл, или занесъл на ръце дотам.

Джесика се извиваше под него, трескаво отвърщаше на целувките му, докато ръцете му се движеха навсякъде. Не ѝ даде възможност да се ориентира. Под нея бяха намачканите чаршафи, меката материя на дънките му се притискаше върху краката ѝ, но тя имаше сетива единствено за урагана. Накъсаното му дишане потрепна в ухото ѝ, преди езикът да се стрелне навътре.

С хапещи целувки пое надолу по шията до вдлъбнатината между гърдите ѝ. Изви се с втвърдени от желание зърна, но той продължи надолу и плътна език по очертанието на ребрата ѝ. Почти загубила разсъдък, тя заби пръсти в косите му, в желанието си да я обладае, преди да се е взривила, в желанието мъчителната наслада да продължава до безкрай.

Той жадно се върна отново към гърдите ѝ, а влажната диря, която езикът му оставяше, я разтърсваше последователно на огнени и ледени талази. Зъбите му захапаха едното от нежните връхчета, докато с върха на пръста си започна да очертава лъкатушна линия край другото. Устните и ръцете му продължиха да кръжат, докато тя се гърчеше под него. Джесика нададе вик от експлозията на двойната наслада, а след това се изгуби в следващите една след друга вълни от усещания.

Започна да дърпа дънките му, но той се отдръпна от настойчивите ѝ ръце. Без тази преграда, знаеше, че ще я обладае на мига. Но още не беше готов. Бе предчувствал страстта ѝ, знаеше, че лежи скрита отдолу, но сега тя го повличаше в трепетни усещания, които не беше предвидил.

Тръпчивият мирис на гора сякаш извираше от кожата ѝ навсякъде, където заравяше устни. Тялото ѝ бе слабо, донякъде дори твърде слабо, но с една съблазнителна женственост, която го караше да продължава да я докосва и вкусва с устни, докато не остане нито милиметър неизследвана плът. Когато се плъзна ниско надолу по корема ѝ, тя простена и заби нокти в раменете му, за да го насочи още по-надолу. Чуваше накъсаните срички на името си между мъчителните ѝ задъхани вдишвания. Но когато устните му потърсиха и откриха центъра на удоволствието ѝ, Слейд забрави всичко друго.

Водеше я от кулминация в кулминация. Изтощена, Джесика копнееше за още. Кожата ѝ беше залепнала за неговата, едновременно гореща и влажна от страст. Тялото ѝ беше удивително живо, пулсиращо в хиляди незабележими точки, които той бе открил и изследвал. Устните ѝ вече не успяваха да произнесат дори името му. Двамата заедно се пребориха с последната бариера, която ги разделяше. Усети костите на ханша му — гладки и издължени. И бедрата му — стегнати и мускулести.

Свършиха заедно, и двамата изгубили дъх от силата на усещането.

Джесика не можеше да спре конвулсиите. Продължаваха да я разтърсват дълго след като Слейд легна до нея мълчалив. Тялото я болеше. И гореше. Това любов ли бе, или война? — замаяно си помисли тя. Каквото и да бе станалото помежду им, то никога досега не ѝ се бе случвало и разбра с абсолютна сигурност, че никога повече няма да ѝ се случи с друг мъж.

Нито една от задръжките ѝ не беше изплувала — той не би им позволил. Съществува ли друг мъж с неговата сила, неговата настойчивост, неговата... свирепост? Не и за нея, осъзна Джесика и инстинктивно се извърна към него. Никога не е съществувал, нито ще съществува някой друг за нея. Беше му отдала най-важната си част — сърцето — много преди изобщо да се озоват в леглото.

Обичам те — каза си наум, — който и да си, какъвто и да си. А най-сигурният начин да те отблъсна от себе си сега е да ти го кажа. Затворила очи, Джесика положи глава на рамото му. Вече се пита как можа до такава степен да изгубиш самообладание, че да ме отведеш в леглото, продължи разсъжденията си с интуитивна точност. Вече се пита как би могъл да предотвратиш това да се повтори отново. Но аз няма да те загубя! Тази клетва премина в твърда решимост, докато прокарваше ръка по гърдите му. Няма да се измъкнеш, Слейд. Съпротивлявай се колкото искаш. Започна да полага съвсем леки целувчици по рамото и нагоре към гърлото му.

— Джес! — Слейд вдигна ръка, за да я спре. Никога няма да може да мисли трезво, когато го докосва. А ако иска да намери начин да се измъкне от подвижните пясъци, които бързо го поглъщаха, трябва да мисли.

Джесика само докосна с устни пръстите, които се изпречиха на пътя ѝ и продължи нагоре към лицето му.

— Прегърни ме — прошепна тя. — Искам да усетя ръцете ти около мен.

Слейд с усилие устоя на дрезгавата молба и на меките устни, които упорстваха да замъглят съзнанието му.

— Джесика, не е разумно... Трябва да...

— Не искам да бъда разумна, Слейд — прекъсна го тя. Премести се, така че лицето ѝ да дойде точно над неговото. — Не говори, не и тази нощ. — Когато пръстите ѝ се плъзнаха надолу, изпита задоволство, усещайки мигновения му, несъзнателен трепет. — Желая те. — Езикът ѝ очерта устните му. Почувства внезапния галоп на сърцето му под гърдите си. — И ти ме желаеш. Тази нощ само това е важно.

В мрака видя бледия ореол на косите ѝ, огряното от лунната светлина лице и сенките, които хвърляха скулите ѝ. Видя кехлибарения

пламък в очите ѝ, преди устните ѝ да уловят неговите и да ги задържат в плен.

ШЕСТА ГЛАВА

Слейд се пробуди до нея. Беше потънала в дълбокия сън на изтощението, но дишането ѝ бе бавно и равномерно. Под извитите мигли падаха сенки — тъмни петънца върху бледата кожа. Ръката му обгръщаше тънката ѝ талия — в съня си се беше издал, че я желае поблизо до себе си. Лежаха на една и съща възглавница. Остана няколко минути, след което, проклинайки се, се измъкна от леглото. Джесика дори не помръдна. Грабна дънките и отиде в собствената си стая, направо под душа.

Нарочно развъртя докрай студената вода. Не се ли засити достатъчно с нея през нощта? — запита се той, докато ледената струя шибаше тялото му с остри иглички. Трябваше ли и като се събуди, да я желае отново? Нуждата, която изпитваше от нея, този тип всепоглъщаща нужда, щеше да попречи на работата му. Слейд трябваше отново и отново да си напомня, че Джесика е част от работата му, само поредната задача.

А от краткия телефонен разговор, който проведе през нощта, чу достатъчно, за да е наясно, че положението ѝ става още по-деликатно. Някой търси нещо в дома ѝ — някой, на когото тя има доверие. И няма да е достатъчно само да разбере кой е. Слейд трябва да разбере и какво е това, което търси. Или поне федералните трябва да го разберат, мрачно се поправи той. Трябва да се залепи за нея като гербова марка, докато всичко това не приключи.

Защо, по дяволите, не ми разрешават да я изведа оттук? — помисли си в нов пристъп на ярост. Заповедта по телефона беше категорична и неоспорима. Джесика остава. Не може да се застрашава разследването, като се допусне нейното отстраняване. Тя остава, повтори си още веднъж наум Слейд. А той няма да я изпуска от очи през следващите четиридесет и осем часа. Това не включва и да спи с нея, напомни си той и подложи глава под силната ледена струя. Това не включва да се заплесне до такава степен по нея, че да забрави каква е

първата му цел тук. Но как, по дяволите, се очаква да живее сега под един покрив с нея и да не я докосва?

Взе сапуна и се натърка яростно. Може би ще успее да отмие уханието на гора, което сякаш се бе просмукало в собствената му кожа.

Джесика се събуди и посегна към него. Беше си заминал и това мигновено наруши покоя ѝ. Няколкото часа със я бяха оставили силно напрегната, вместо отпочинала. Ако беше тук, ако можеше с пробуждането си да се обърне към него, нямаше да изпита това неприятно усещане за загуба.

Дейвид и Майкъл. Не, не може дори да си позволи да мисли за това. Закри лицето си с ръце и се помъчи да го спре. Но отново видя смразяващия поглед в очите на Слейд, когато насочи пистолета към нея. Това е лудост, грешка. Четвърт милион в диаманти. Интерпол. Дейвид и Майкъл.

Неспособна да го понесе, Джесика скочи от леглото. Трябва да проясни съзнанието си, за да може да мисли. Къщата ѝ се струваше като задушавач затвор. Намъкна дрехите и се отправи към брега.

Когато десет минути по-късно Слейд мина край стаята ѝ, за да я нагледа, откри леглото ѝ празно. Внезапната паника беше колкото нетипична за него, толкова и непрофесионална. На бърза ръка провери в банята и всекидневната, преди да слезе долу. В трапезарията, вместо Джесика откри Бетси.

— Къде е? — попита той.

Бетси освободи мястото, на което беше седнала, и го погледна навъсено.

— Значи и вие сте в добро настроение.

— Къде е Джесика?

Бетси му хвърли многозначителен поглед.

— Видя ми се болна тази сутрин, чудя се дали не е пипнала грипа от Дейвид. Долу на брега — допълни, преди да е успял да я прекъсне.

— Сама?

— Да, сама. Не взе дори онзи гигантски пес със себе си. Каза, че днес няма да ходи на работа и... — Бетси постави ръце на хълбоци и мрачно изгледа отдалечаващия му се гръб. — Е... — промърмори тя и изцъка с език.

Беше студено. Лесно беше да прикрие ремъка на пистолета през рамото си под якето. Докато стигна до стъпалата към брега, Слейд почти беше изчерпал запаса си от ругатни. Не беше ли запомнила нищичко от това, което ѝ каза снощи? Забеляза я, застанала близо до големите вълни, и се втурна по стъпалата.

Джесика чу приближаването му и се извърна. Това, което възнамеряваше да му каже, заседна в гърлото ѝ, когато я сграбчи за раменете и я разтърси.

— Идиотка такава! Какво правиш сама тук? Не разбираш ли в какво положение се намираш?

Ръката ѝ се стрелна и с все сила се стовари върху бузата му. Плесницата зашемети и двамата. Хватката му отслабна достатъчно, за да може Джесика да отстъпи назад.

— Недей да ми крещиш — нареди му тя и несъзнателно разтърка мястото, където се бяха впили ръцете му. — Не съм длъжна да търпя такъв тон от никого!

— Ще го търпиш от мен — спокойно отвърна той. — Още веднъж ще те попитам, Джес, но запомни, че отвърщам на удара. Какво правиш тук?

— Разхождам се — сопна му се тя. — Уредих днес Дейвид да поеме магазина, както гласяха заповедите ви, сержант.

Значи пак се връщаме на това, помисли си той и напъха ръце дълбоко в джобовете си. Косите му се развяваха необезпокоявани върху лицето.

— Добре. Следващата ми заповед е да не напускаш къщата, докато не ти кажа.

Пламъкът в очите ѝ внезапно бе замъглен от сълзи.

Обви ръце около тялото си и рязко се извърна от него. Може да му покаже гнева си, може да му покаже страстта си, но не желае да му показва слабостта си.

— Домашен арест? — попита пресипнало. Предпочиташе да го удари отново, отколкото да плаче.

— Предохранително задържане — отвърна. После въздъхна и постави ръце на раменете ѝ. — Джес... — Тя енергично поклати глава, защото знаеше, че милите думи окончателно ще я разчувстват. Когато усети допира на челото му върху главата си, здраво стисна очи. — Не

се скапвай сега — прошепна той. — Няма да трае дълго. Когато приключи...

— Какво да приключи? — прекъсна го с неочаквано отчаяние. — Ще се озове ли един от най-близките ми хора в затвора? Трябва ли да го очаквам с нетърпение? — Пое дълбоко дъх, отвори очи и се загледа в морето. Водата беше развълнувана, с бели връхчета на вълните и сивкав цвят. Идва буря, помисли си равнодушно. Небето също започваше да се смрачава.

— Трябва да преживееш днес — улови я по-здраво той. — А след това да преживееш и утре.

Живот, каза си замислено тя. Наистина ли такъв трябва да е животът? Така ли го възприема той?

— Защо ме остави сама тази сутрин? — Ръцете му се отдръпнаха от раменете ѝ. Без да се обръща, Джесика разбра, че е отстъпил назад. Събра целия си кураж и се извърна с лице към него. Всички прегради бяха издигнати отново. Ако тялото и сега не я болеше от неистовата страст, би могла да си помисли, че цялата нощ е само плод на въображението ѝ. Мъжът, който се взираше насреща ѝ, не проявяваше никакви признаци на чувства. — Ще ми кажеш, че всичко е било грешка — успя да проговори след момент. — Че изобщо не е трябвало да се случва и че никога повече няма да се повтори. — Брадичката ѝ се вирна, докато любовта се бореше с гордостта. — Не си прави труда, моля те.

Трябваше да я остави да си върви. Смяташе да я остави да си върви. Но преди да успее да се възпре, Слейд я улови за рамото, като внимателно го обхвана с пръсти, сякаш да прецени размера и силата му.

— Ще ти кажа, че беше грешка — изрече бавно. — Че не трябваше да се случва. Но не мога да ти кажа, че няма да се случи отново. Не мога да бъда край теб и да не те пожелаая.

Мъжът смени позицията под прикритието на дърветата. С делови движения отвори куфарчето и започна да сглобява частите на пушката. За момента не обръщаше особено внимание на двете фигури долу на брега. Едно по едно. Това беше една от причините за успеха му в този занаят. Уреди сделката само за четири часа и изпитваше известно удоволствие, че ще му отнеме малко повече, за да свърши работата.

След като постави мерника, той извади носна кърпа. Студеният вятър не охлаждаше главата му, нито му ставаше по-добре. Но пък с десет хиляди долара може да се купи много антихистамин. Изсумтя тихо и прибра кърпата, после насочи вниманието си към фигурите на брега.

Джесика усети, че част от силата ѝ се възвръща.

— Защо е било грешка тогава?

Слейд въздъхна с отегчение. Защото съм ченге от долен Ийст Сайд, което е виждало неща, за които никога не бих могъл да ти разкажа. Защото толкова много те желая — не само сега, в този миг, но и утре, и след двацет години — а това ме плаши.

— Масло и вода, Джес, съвсем просто е. Искаше да се разходиш, ще се разходим. — Плъзна ръка от рамото ѝ и преплете пръстите си през нейните, после обърна гръб на брега.

Смъкна пушката, защото Слейд закриваше добрата му видимост към Джесика. Уговорката беше само за жената, а работата си е работа. Вятърът изплющя в сивкавото му палто и се промуши отдолу. Той изсумтя и отново измъкна носната си кърпа, после се настани, за да изчака.

Джесика запрати камъче по група скали.

— Ти си писател, нали?

— Така си мисля.

— Защо тогава вършиш това? Не ти е приятно — личи си.

Не би трябвало да си личи. Фактът, че тя успява да забележи онова, което успешно бе скривал от всички — дори понякога и от самия себе си — подразни Слейд.

— Виж, правя каквото трябва, каквото умея. Не всеки има избор.

— Не — възрази тя. — Всеки има избор.

— Имам майка, която ходи да сервира и живее с пенсия на убит полицай. — Думите изригнаха от него и я накараха да спре. — Имам сестра, която е трета година в колежа и която има шанс да постигне нещо. Таксата не се плаща с отхвърлени ръкописи.

Джесика вдигна и двете си ръце към лицето му. Дланите ѝ бяха хладни и меки.

— Значи си направил своя избор, Слейд. Не всеки би взел същото решение. Когато му дойде времето и публикуваш книгите си, ще имаш всичко.

— Джес... — Улови я за китките, но за момент ги задържа, вместо да отдръпне ръцете ѝ от лицето си. Пулсът ѝ незабавно се ускори при докосването му. — Харесваш ми.

— И това не ти е приятно. — Наведе се към него със спуснати клепачи.

Притисна я силно към себе си и се впи в жадните ѝ устни. Бяха хладни като ръцете ѝ, но бързо се сгорещиха под неговите. Вече обзет от безумието, той я сграбчи за косата и издърпа главата ѝ назад, колкото да може да завладее и най-потайните сладки и влажни кътчета. Ръцете ѝ се склучиха около врата му и го уловиха в плен на мекотата, уханието и страстта.

Задната част на главата му попадеше в кръстчето на мерника на мощна пушка със съвършен заглушител.

— Джес. — Устните му се раздвижиха върху нейните със звука на името ѝ. Спря само за да я притисне по-плътно към гърдите си и я задържа така, докато се опитваше да се овладее. — Уморена си — изрече, когато чу въздишката ѝ. — Ще се връщаме. Трябва да поспиш още малко.

Остави го да я премести отстрани до себе си. Търпение, каза си наум. Това не е мъж, който лесно се предава.

— Не съм уморена — излъга, докато нагаждаше стъпките си към неговите. — Защо да не ти помогна в библиотеката?

— Само това ми трябва — измърмори той и вдигна очи към небето. Периферното му зрение долови мимолетно потрепване на нещо бяло сред оределите клони в горичката. Застана нащрек, мускулите му се напрегнаха, докато се взираше да види. Не забеляза нищо, освен леко поклащане, което спокойно можеше да се дължи на вятъра. После отново нещо бяло примигна.

— Страхотна съм в подреждането, ако реша да се захвана — заяви Джесика, пристъпвайки пред него. — И съм... — Дъхът ѝ секна, когато Слейд я повали на земята зад малка купчина оголени скали. Чу кратко изсвистяване, като от удар на камък в камък. Преди да успее да си поеме въздух, той вече беше измъкнал пистолета. — Какво е това? Какво става?

— Не мърдай. — Изобщо не погледна към нея, само продължи да я задържа прикована под себе си, докато погледът му обхождаше брега. Очите на Джесика бяха приковани в оръжието му.

— Слейд?

— Намира се в горичката, на около трийсет метра вдясно от мястото, където сме сега — разсъждаваше той на глас. — Добра позиция. Няма да помръдне — поне за известно време.

— Кой? — запита тя. — За какво говориш?

За миг сведе очи към нея и я вледени със суровия, студен поглед, който беше виждала и преди.

— Мъжът, който току-що стреля по теб.

— Остана неподвижна и безмълвна като статуя.

— Никой не е стрелял, не чух...

— Има заглушител. — Слейд се помръдна, колкото да може да вижда по-ясно стъпалата нагоре по брега. — Професионалист е. — Ще чака да излезем.

Джесика си спомни странния звук, който чу, докато Слейд я поваляше на земята. Удар на камък в камък. Удар на куршум в скала. Обзе я някакво замайване, което замъгли погледа ѝ, докато престана да вижда друго, освен сива пелена. Някъде в далечината дочу гласа на Слейд и се опита да пробие мъглата. Сърцето ѝ биеше в ушите, когато отново успя да фокусира погледа си върху него. Продължаваше да се визира отвъд нея към стъпалата.

— ... че знаем, че е там.

— Какво?

Слейд нетърпеливо сведе поглед към нея. По лицето ѝ нямаше и следа от цвят. На фона на тази бледност очите ѝ изглеждаха замъглени и разконцентрирани. Не може да ѝ позволи лукса да изпадне в шок.

— Съвземи се и ме слушай — процеди грубо и улови лицето ѝ в ръка. — Има вероятност да не е разбрал, че сме го разкрили. Сигурно си мисли, че сме се скрили, за да се любим. Ако са ме разкрили, щеше да се погрижи за мен, вместо да изчаква да те вземе по-добре на прицел. Сега трябва да направиш само едно нещо, Джес, разбираш ли?

— Само едно нещо — повтори с кимване тя.

— Да лежиш долу.

Тя нервно се изсмя.

— Звучи като много добра идея. Колко време смяташ, че ще трябва да останем тук?

— Ще стоиш, докато се върна.

Ръцете ѝ се обвиха около него бързо и със силата на отчаянието.

— Няма да излизаш оттук! Ще те убие!

— Той иска теб — безстрастно изрече той и издърпа ръцете ѝ от врата си. — Искам да направиш точно каквото ти казах. — Прехвърли се отгоре ѝ и успя да смъкне якето и кобура за пистолета. Първо измъкна ризата от дънките си, после пъкна оръжието отзад на кръста. — Сега ще стана и след около минута ще тръгна към стъпалата. Той ще си помисли или че не ти е до игрички, или че сме приключили и ще се забавиш още малко.

Не се улови отново за него, защото знаеше, че е безполезно. Ще постъпи, както е решил.

— Ами ако те застреля? — запита глухо. — Страхотен бодигард ще си ми като мъртвец.

— Ако възнамерява, ще го направи в мига, в който се изправя — обясни ѝ Слейд и отново улови лицето ѝ в ръка. — Тогава ще ти остане поне пистолетът ми, нали?

Целуна я бързо и силно, преди да успее да проговори.

Стой долу, Джес. Ще се върна.

Изправи се безгрижно, все така загледан надолу към нея. Джесика преброи десет дълги безмълвни секунди. Сякаш целият ѝ организъм функционираше на забавен каданс — мозъкът ѝ, сърцето ѝ, дробовете ѝ. Дори и да дишаше, изобщо не го съзнаваше. Лежеше в някакъв вакуум от страх. Слейд ѝ се усмихна — мигновено вдъхване на увереност, което не стигна до очите му. Вцепенена, тя се запита дали усмивката беше предназначена за нея, или за човека в горичката.

— Каквото и да става, стой, където си. — С тези думи, той се обърна и спокойно закрочи към стъпалата. Нехайно пъкна палци в джобовете си, сякаш всеки мускул по тялото му не беше напрегнат в очакване. Тънка струйка пот се стече надолу по гърба му.

„Страхотен бодигард ще си ми като мъртвец“. Думите на Джесика отново прозвучаха в главата му, докато полагаше усилие да се изкачва бавно по стъпалата. Наясно беше колко близо до целта бе онзи беззвучен куршум. С излизането си на открито поемаше голям риск не само за себе си, но и за Джесика.

Премежен риск, напомни си Слейд. Понякога трябва да поемеш риска. Преброи стъпалата — пет, шест, седем... Вече изглеждаше малко вероятно стрелецът да се цели в него. Щеше да изчака Джесика да излезе иззад скалите. Десет, единайсет, дванайсет... Ще го послуша

ли този път? — помисли си във внезапен пристъп на паника. Не поглеждай назад! В името на Бога, не поглеждай назад! Оставаше само един начин да я спаси.

В мига, в който стигна горе, Слейд извади пистолета си и хукна към дърветата.

Килимът от сухи клонки ще го издаде. Слейд го прие и откъм добрата му страна — поне ще отклони вниманието на мъжа от Джесика. Пое на зигзаг към мястото, където беше забелязал бялото петно. Точно когато притичваше под един дъб, чу тъпия звук. Равнодушно изгледа парченцата кора, които се разлетяха покрай рамото му.

Близко, каза си наум. Много близко. Но мисълта му вече беше ясна. Мъжът трябва да е разбрал, че е провалил задачата си. Също както би трябвало да е разбрал, ако не му изневерява късметът, че полицията е замесена. Пистолетът на Слейд и знакът върху него ще разкрият на професионалиста всичко, от което се нуждае.

Слейд търпеливо зачака. Петте безкрайни минути станаха десет. Потта засъхна студена по гърба му. Никой от двамата мъже не можеше да помръдне безшумно, така че и двамата изобщо не помръдваха. Някаква птичка, подплашена от нахлуването на Слейд в горичката, отново се върна да кацне на клончето и запя жизнерадостно. Катеричка събираше жълди на по-малко от три метра от мястото, където стоеше. Слейд изобщо не мислеше, а само чакаше. Буреносните облаци продължаваха да се трупат и напълно закриха слънцето. Сега в горичката беше студено и мрачно. Вятърът изплющя в измъкнатата му риза.

Чу се приглушено кихане и раздвижване на клонки.

Слейд моментално скочи по посока на звука, хвърли се на земята и се претърколи, щом за част от секундата зърна мъжа и пушката. Легнал по очи, той стреля три пъти.

Джесика лежеше, смразена от страх, по-леден и от вятъра, който духаше откъм морето. Това беше всичко, което чуваше — вятърът и водата. Някога обичаше тези звуци — ревящия вятър, придружен от гръмовното разбиване на водата върху скалите. Загледа се нагоре към небето и видя как облаци се трупат. С едната си ръка стискаше опустялото яке на Слейд. Кожата беше гладка и хладна, но успяваше да долови неговия мирис. Съсредоточи се върху това. Ако още може да

усеща миризмата, значи той е жив. Ако го пожелае достатъчно силно и достатъчно дълго, той ще остане жив.

Твърде дълго! — крещеше съзнанието ѝ. Твърде дълго продължава! Пръстите ѝ се вкопчиха по-здраво в кожата. Каза, че ще се върне. Трябва да вярва в това. Докосна устни с върховете на пръстите си и установи, че са студени. Топлината, оставена от него, отдавна беше изчезнала.

Трябваше да му кажа, че го обичам, помисли си с отчаяние. Трябваше да му кажа, преди да тръгне. Ами ако... Не, няма да си позволи да мисли за това. Той се връща. Мъчително се размърда, колкото да може да вижда стъпалата.

Чу трите бързи последователни изстрела и се вцепени. Болката в гърдите я изтръгна от това състояние. Дробовете ѝ крещяха за въздух. Замаяна, Джесика си заповяда да диша, преди да скочи и да затича. Страхът я правеше тромава. Два пъти се препъна нагоре по стъпалата, но само за да се втурне още по-решително и да влее допълнителни сили в краката ѝ. Шмугна се в горичката, като се подхлъзваше по прекършените клонки и листа.

Слейд се извърна в мига, в който я чу. Беше бърз, но не достатъчно, за да ѝ попречи да види онова, което беше решил, че не бива да вижда. Джесика спря безумния си бяг в прегръдките му, докато облекчението преминаваше в шок, а шокът — в треперене.

Като се проклинаше, той застана пред нея, за да препречи погледа ѝ.

— Никога ли не слушаш?! — възкликна, после я притегли в ръцете си.

— Той... ти ли... — неспособна да довърши, тя затвори очи. Няма да вземе да повръща сега, заповяда си Джесика. Няма да припада! Едно от копчетата на ризата му се беше забило в бузата ѝ и тя се съсредоточи върху болката. — Не си ли ранен?

— Не — лаконично отвърна той. Тази част от живота му не трябваше изобщо да стига до нея, изруга се той. Трябваше да се погрижи за това. — Защо не остана на брега?

— Чух изстрелите. Помислих, че те е убил.

— И много щеше да помогнеш и на двамата, като дотърчиш тук. — Отдръпна я от себе си, погледна лицето ѝ и отново я притегли обратно в прегръдките си. — Вече всичко е наред.

За първи път в тона му прозвуча нежност и обич. Това я разчувства, така както виковете и гневът му никога не бяха успели. Започна да плаче със силни, задъхани ридания, докато пръстите на едната ѝ ръка мачкаха ризата му, а в другата продължаваше да стиска неговото яке.

Без да проговори, той я поведе към края на горичката. Седна на тревата, после я притегли в скута си и я остави да се наплаче. И тъй като не знаеше какво друго да направи, продължи да я люлее, да я милва и да ѝ шепне успокояващи думи.

— Съжалявам — успя да продума, все още хлипайки. — Не мога да се спра.

— Излей си всичко, Джес. — Устните му докоснаха влажните ѝ слепоочия. — Този път няма нужда да проявяваш смелост.

Заровила лице в гърдите му, тя остави сълзите да се леят на воля, докато ѝ олекна. Дори и след като притихна, той продължи да я милва, като отмяташе косите от мокрото ѝ лице и я поклащаше внимателно. Желанието да я защити отдавна вече бе престанало да бъде професионално. Ако можеше да намери някакъв начин, Слейд би изличил цялата сутрин от съзнанието ѝ — би я завел някъде, където злото не би могло да я достигне.

— Не можех да остана на брега, след като чух изстрелите.

— Не — целуна я той по косата. — Предполагам, че не.

— Помислих, че си мъртъв.

— Шт. — Този път пое устните ѝ с нежност, на която никой от двамата не знаеше, че е способен. — Би трябвало да имаш повече вяра в добрите.

Искаше да се усмихне заради него, но вместо това обви ръце около врата му. Допирът беше още едно уверение, че е цял и невредим.

— О, Слейд, не съм сигурна, че бих могла да преживея нещо подобно още веднъж. Защо? Защо ще иска някой да ме убива? Просто няма смисъл.

Издърпа я назад, така че очите им се срещнаха. Нейните бяха зачервени и подпухнали от плач, неговите гледаха хладнокръвно и открито.

— Може би знаеш нещо, без дори да си даваш сметка. Обръчът се затяга и който и да е човекът, занимаващ се с тази работа, е достатъчно хитър, за да го разбира. Ти си се превърнала в спънка.

— Но аз не знам нищо! — настоя тя и притисна длани върху слепоочията си. — Някой иска да ме убие, а аз дори не знам кой е и защо. Ти каза, че... мъжът е професионалист. Значи някой му е платил, за да ме убие.

— Да вървим вътре. — Издърпа я да стане, но тя се измъкна. Безпомощните ридания бяха приключили и силите ѝ се възвръщаха, макар и с опасни нотки на истерия.

— Колко струвам?

— Достатъчно, Джес. — Хвана я за раменете и я разтърси леко. — Достатъчно! Сега ще се прибереш и ще събереш малко багаж. Ще те заведе в Ню Йорк.

— Никъде няма да ходя.

— Ще отидеш и още как — измърмори той, като я повлече към къщата.

Джесика за втори път се изтръгна от ръцете му.

— Чуй какво ще ти кажа. Това си е моят живот, моят магазин и моите приятели. Няма да мръдна оттук, докато всичко това не приключи. Ще направя каквото ми кажеш, Слейд, но няма да избягам.

Той бавно я измери с поглед.

— Трябва да докладвам за тази работа. Отиваш право в стаята си и ме чакаш.

Тя кимна, изпълнена с недоверие от лесното му съгласие.

— Добре.

Той кимна, изпълнен с недоверие към нейното.

В мига, в който пристъпи в стаята си, Джесика започна да смъква дрехите. Изведнъж се оказа от първостепенна важност да премахне от себе си всяка песъчинка, всяка следа, останала от времето, прекарано на брега. Пусна докрай топлата вода във ваната, докато стаята се замъгли от пара. Потопи се и простена от внезапния допир на горещата вода върху премръзналата ѝ кожа. Взе сапуна и започна да се търка отново и отново, докато престана да усеща мириса на солена вода — мириса на собствения си страх.

Онова беше кошмар, каза си тя. Това тук е действителността. Приятната зеленина на плочките по стените, разлистената папрат на прозореца, кърпите с цвят на слонова кост и бледозелени ивици по края, които лично беше избрала преди месец.

Преди месец, повтори си отново, когато животът ѝ беше прост. Тогава не съществуваеше мъж, който хладнокръвно се опитва да я убие срещу заплащане. Дейвид все още беше братът, който не бе имала. Майкъл беше нейният приятел и партньор. Дори не беше чувала за човек на име Джеймс Слейдърман.

Затвори очи и притисна горещите си мокри пръсти върху тях. Не, не беше кошмар. Беше истина. Лежеше сгушена зад купчина скали, докато мъжът, когото едва познаваше — и обичаше — рискува живота си, за да я защити. Беше ужасяващо, ужасяващо истинско. И ще трябва да се изправи пред фактите. Мина времето, когато можеше да се опитва да отхвърли казаното от Слейд като грешка. Докато се е доверявала сляпо, някой от тези, които обичаше, я е мамил, забъркал я е. Използвал я е.

Кой от тях? — запита се тя. За кого от тях би могла да го повярва? Щяха ли да останат пасивни и Дейвид, и Майкъл, докато някой планира да я убие? Отпусна ръце и направи усилие да остане спокойна. Не, всичко друго може да повярва, но това не.

Слейд смяташе, че би могла да знае нещо, без да го съзнава. Ако е вярно, разрешението не беше по-близо отпреди. Джесика се потопи по-дълбоко във водата и отново затвори очи. Не може да направи нищо друго, освен да чака.

Далеч не удовлетворен от разговора със свързката си, Слейд се обади директно на комисаря.

— Какво имаш да ми казваш, сержант.

— Някой се опита да убие Джесика тази сутрин — отвърна напрегнато.

За момент по линията се възцари мъртва тишина.

— Дай ми подробностите — поиска Додсън.

Слейд докладва лаконично и без емоции, докато кокалчетата на пръстите му побеляха върху слушалката.

— Няма да замине доброволно — завърши той. — Искам я във още днес. Веднага. Трябва да ми дадете официално позволение за предохранително задържане. Мога да я доведа в Ню Йорк за по-малко от два часа.

— Предполагам, че вече си проверил въпроса.

— Приятелите ви от Бюрото искат да остане. — Този път не се опита да прикрие озлоблението в гласа си. — Не желаели нищо да

пречи на разследването на този деликатен етап — цитира ги той и пъхна цигара в устата си. — Ако е съгласна да им сътрудничи, няма да я изведат оттук.

— И Джесика иска да сътрудничи.

— Тя е една инатлива, дебелоглава глупачка, която е прекалено заета с грижите си за Адамс Райе и драгоценния си магазин.

— Започнал си да я опознаваш, както виждам — вметна комисарят. — Слуша ли те?

Слейд издуха струя дим.

— Слуша ме.

— Дръж я в къщата, Слейд. В стаята ѝ, ако сметнеш за необходимо. Прислугата може да си мисли, че е болна.

— Искам...

— Това, което искаш, не е решението — невъзмутимо и строго го прекъсна Додсън. — Или каквото аз искам — допълни по-спокойно. — Щом се е стигнало до наемането на професионалист, ще бъде в по-голяма безопасност там, с теб, отколкото на което и да е друго място. Трябва да приключим случая бързо — при повече късмет, преди да се е разбрало, че наемникът е аут.

— Тя е само примамка — горчиво изрече Слейд.

— Само се погрижи да не я излапат — скастри го Додсън. — Получил си заповеди.

— Да, получих. — Слейд възмутено затръшна телефонната слушалка. Сведе поглед към ръцете си и си каза, че спокойно можеха да му ги вържат. Стоеше изправен пред солидна стена от нежелание, като се започне от Джесика. Разследването, собствената му правота вече нямаха значение за него. Единствено тя беше от значение. Това само по себе си рушеше обективността му, а по този начин я правеше уязвима. Твърде много държи на нея, за да мисли логично.

Ръцете му се свиха в юмруци. Не, държи не е точната дума, бавно се оформи мисълта в главата му. Влюбен е в нея. Кога и как, нямаше и най-малка представа. Може би беше започнало в онзи първи ден, когато връхлетя надолу по стълбите върху него. И е глупаво.

Грубо потърка лицето си с ръце. Глупаво е дори и без цялата каша, в която са забъркани. Бяха родени от двете страни на оградата, целият им живот беше преминал на противоположните страни на тази ограда. Няма никакво право да я обича, а още по-малко да иска тя да го

обича. Сега има нужда от него, както в професионално отношение, така и в емоционално. Това ще се промени, след като всичко приключи.

Точно сега не може да си позволи да се замисля как ще се справи с чувствата си, след като Джесика отново бъде в безопасност. Най-напред трябва да се погрижи за това. Бавно и с преднамерена сила смачка цигарата, после се качи горе при нея.

Влязоха заедно в спалнята — Джесика откъм банята, а Слейд от коридора. Беше се загънала в една от хавлиените кърпи с цвят на слонова кост и бледозелени ивици по краищата. Мокрите ѝ коси падаха по раменете, а около нея се разнасяше остър мирис на сапун. Кожата ѝ беше зачервена и лъскава от горещата вана.

За момент останаха неподвижни, загледани един в друг. Усети неудовлетвореността и гнева му, докато той се обръщаше да затвори вратата след себе си.

— Добре ли си?

— Да. — Въздъхна леко. — По-добре съм. Не ми се сърди, Слейд.

— Не искам невъзможното.

— Добре. — Изпитваше нужда да прави нещо, затова се приближи до тоалетната масичка и взе четката си. — Какво ще правим сега?

— Ще чакаме. — Борейки се с безсилието си, той пъкна ръце дълбоко в джобовете. — Трябва да останеш в къщата. Накарай прислугата да си мисли, че си болна, уморена или просто мързелуваш. Не трябва да отваряш вратата, да вдигаш телефона и да се виждаш с когото и да е, освен ако не съм до теб.

Джесика затръшна четката обратно върху плота. Очите ѝ срещнаха неговите в огледалото.

— Няма да стоя като затворник в собствения си дом.

— Или тук, или в килия — импровизира той и подсили думите си със свиване на рамене. — Както желаш.

— Не можете да ме вкарате в затвора.

— Не бъди толкова сигурна. — Облегна се на вратата и заповяда на мускулите си да се отпуснат. — Ще правиш, каквото ти казвам, Джес. От този момент.

Инстинктивният ѝ бунт незабавно бе потушен, когато си припомни онези мъчителни минути на брега. Не рискувам само своя живот, даде си сметка тя, а и неговия.

— Прав си — отвърна тихо. — Съжалявам. — После рязко се обърна към него. — Мразя го! Мразя всичко това!

— Казах на Бетси, че не желаяш никой да те притеснява — спокойно заяви той. — Втълпила си е, че си прихванала грипа от Дейвид. Ще я оставим да продължава да мисли така. Защо не поспиш малко?

— Не си отивай? — изрече бързо, когато той посегна към дръжката на вратата.

— Ще бъда долу в библиотеката. Трябва да си починеш, Джес, уморена си.

— Ти ми трябваш — поправи го тя и се приближи до него. — Ела да ме любиш, Слейд... все едно, че сме просто мъж и жена, които искат да са заедно. — Вдигна ръце и ги склучи на врата му. — Не може ли да си представим, че е истина поне за няколко часа? Нека си подарим останалата част от сутринта.

Той докосна страната ѝ с жест, който се стори необичаен и на двамата. Слейд си даваше сметка, че и неговото желание е също толкова огромно, колкото нейното. Толкова близо, помисли си той и плъзна свития си пръст по скулите ѝ. Толкова близо беше да я загуби.

— Имаш сенки под очите. — Гласът му беше пресипнал от вълнение. — Трябва да си починеш. — Но устните му вече се снижаваха, за да потърсят нейните.

Целувката им беше нежна, изпълнена с обич и утеха. Джесика се притисна в него, залята от нежността, която бе изтръгнала от него. Ръката му все още беше върху лицето ѝ и очертаваше контурите му, сякаш да ги запомни. Устните ѝ се разтвориха с въздишка, разтопиха се под неговите, докато започна да си мисли, че ще потъне в тях.

Нима предната нощ не стояха тук, вкопчени в прегръдка, задъхана от страстта, почти брутална от желанието? Утехата, която носеше целувката му сега, беше не по-малко възбуждаща.

Когато плъзна пръст надолу по гърлото ѝ, усети напрегнатия пулс в основата му. Тя го желаяше, той нея също. С тази единствена мисъл постави ръка върху хлабавия възел на кърпата и я смъкна от нея, преди да я занесе в леглото.

Джесика видя как очите му, тъмни и напрегнати, се плъзнаха по нея, когато започна да разкопчава ризата му. После пръстите ѝ останаха заклещени между телата им, а устните му отново се впиха в нейните. Снощи я бе накарал да се извиси, сега я караше да се рее лека като перце. Заливаха я нежни целувки, нежни думи — и двете неочаквани. Пръстите му се плъзнаха в косите ѝ и ги разпиляха върху възглавницата.

Ръцете ѝ отново се освободиха и с разтреперани пръсти се справиха с последното копче на ризата. Почувства как след нетърпеливите ѝ пръсти пробягва трепет и чу нечленоразделния шепот, докато смъкваше и останалите дрехи от него. Плът върху гореща плът, двамата започнаха Пътешествието. По прозорците затрополи дъжд.

Никога не е бил нежен любовник — ненаситен, да, страстен, да, но никога нежен. Тя отключваше нещо у него, някакво желание да дава и да бъде нежен. Желаше я не по-малко отчаяно от предната нощ, но с желанието идваше и сладкото успокоение на любовта. Това блажено чувство ръководеше и двамата, за да откликнат на неизречените желания на другия.

Той се рееше по тялото, което вече толкова добре познаваше, и отдаваше почитта си на ръцете, устните и очите ѝ. Гола, с натезжали клепачи, с пламнала от страст кожа, Джесика лежеше кротко, докато той я обгръщаше с бавния и напрегнат поглед, който вече разпознаваше. Беше доброволен пленник в един нагорещен до бяло свят, натезжал от удоволствие и чувственост. Тропотът на дъжда се усили и в стаята се смрачи.

Улови с ръка лицето му от двете страни и го привлече обратно към себе си. Бавно очерта с език контурите на устните му, после се гмурна вътре, за да го изпие целия. Тръпчиви и остри ухания се просмукаха в нея, дълбоко в нея, докато закопня за още.

Вече не толкова нежно, нито толкова спокойно, всеки отново потърси другия. Целувките станаха властни, милувките настойчиви. През звука на дъжда, чу как дишането му се учестява. Под ръцете си усети как се напрягат мускулите му. Разтапящото удоволствие, което я бе завладяло, се превърна в гореща, ураганна страст, която изстреля тялото ѝ отвъд мрачната, уединена стая в място, огряно от бяла светлина и златисти пламъци.

Парещи, търсеци, съблазняващи, устните му се спуснаха върху нея, докато кожата ѝ се разтопи. Тя се претърколи отгоре му в напълно лишено от разсъдък свое собствено пътуване. Вплитаха се и се разплитаха в безумния танц на страстта. Светлината вече не беше бяла, а червена — пламъците искряха в синьо.

Чу името си да се отронва от устните му, преди да се притиснат в нейните. Каквито ѝ безумни слова да изричаше, те заглъхваха отгоре ѝ в неудържимия му бяг. Страстта прерасна в екстаз, когато заедно достигнаха до кулминация. Скорост, сила и безумие. Все по-бързо и по-бързо, двамата се извисяваха нагоре, докато устните му прилепваха в нейните, поглъщайки стоновите ѝ и смесвайки ги със своите.

Остана да лежи изнемощяла под него. Устните му бяха притиснати върху гърлото ѝ, ръцете му вплетени в косите ѝ. Дъждът вече оглушително барабанеше по прозорците. Чувстваше тялото му върху своето горещо, мокро и тежко. Заля я усещане за сигурност, последвано от слабост, която проникваше чак до костите. Слейд повдигна глава и видя очите ѝ, замъглени от умора.

— Сега ще се напиш. — Това не беше въпрос. Подпечатата заповедта си с целувка.

— Нали си тук? — Думите прозвучаха глухо, докато се бореше със съня само за да чуе отговора му.

— Ще запаля огън. — Слейд стана, приближи се до камината от бели тухли и сложи хартия под запалките. Дългата кибритена клечка изпраця и той я пхна отдолу. Остана клекнал, загледан как огнените езичета се надигат и после пламват.

Минутите минаваха, но той не помръдваше, взирайки се неподвижно в огъня, без да го вижда. Проумя какво става с него.

Не, какво беше станало с него. Беше влюбен в жена, която изобщо не биваше да докосва. Жена, която не бе негова работа да обича. Жена, напомни си мрачно, чийто живот зависи от него. Докато тя не е въвн от опасност, не може да си позволи да мисли за собствените си чувства или за последиците от тях. Заради нейното добро на първо място трябва да е полицай, а после мъж.

Изправи се и се извърна обратно към нея. Шокът от сутринта си беше казал думата, отбеляза той. Лежеше по корем, свила леко едната си ръка върху възглавницата. Косата ѝ беше разпиляна в безпорядък, а

отдолу с виждаше бледото ѝ лице. Под очите ѝ имаше сенки. Огънят хвърляше светли отблясъци из стаята, които потрепваха по кожата ѝ.

Прекалено е мъничка, помисли си той, прекалено слаба, за да се справи със случилото се. Да се справи с угрозата на онова, което може да се случи. А с какво ще помогне той? — запита се Слейд, докато очите му се взираха в нея. Любовта замъглява мислите му, забавя рефлексите му. Ако се беше забавил само за миг тази сутрин... Поклати глава и започна да се облича. Няма да се повтори. Ще я задържи в къщата дори ако трябва да я окове във вериги. Ще се погрижи за нея, докато това отmine, ще я защити, а после...

После ще се махне от живота ѝ, обеща си той. И ще прогони нея от своя.

Дръпна чаршафа отгоре ѝ, като позволи на ръката си да се задържи за миг върху косите ѝ, преди да излезе от стаята.

СЕДМА ГЛАВА

По-късно, малко преди обяд, докато Джесика спеше, Слейд застана на прозореца на библиотеката, който гледаше към градината. Бледа слънчева светлина си пробиваше път през дъждовните облаци и падаше върху мокрите шубраци и треви. Розовите храсти бяха оголени и настръхнали от бодли. Есенните цветя свеждаха натежали глави и ронеха едри водни капки и разкъсани листенца. Бурята беше съблякла премяната на дърветата и сега листата лежаха влажни и безжизнени по земята. Вятърът беше стихнал.

Някой бе пуснал Юлисис навън. Кучето подскачаше по поляната, душеше ту тук, ту там, но без видим интерес. После намери някакъв клон, улови го между зъбите си и заприпка към брега. Ама че пазач е този пес, помисли си с неприязън Слейд. Но пък кой може да обвини кучето, че не лае срещу човек, когото познава от години?

Потърка лицето си с ръце и се отдалечи от прозореца. Чакането го измъчваше — още един признак, че губи обективността си. По принцип би трябвало да приеме със задоволство тази част от задачата. Докато Джесика изпълнява каквото ѝ казва, почти не съществува вероятност някой отвън да се добере до нея. Човекът, който е бил в салона предната нощ, беше избягал подплашен и по същата причина едва ли ще си опита късмета през деня, когато къщата е пълна с прислужници. Ако всичко върви по план, въпросът е само да издържат, докато ФБР направи ходовете си. Ако, натърти Слейд, всичко върви по план. Плановете, естествено, често се променят, когато се намесва човешкият елемент.

Бърз поглед към часовника му показва, че Джесика спи от половин час. При малко повече късмет може да проспие целия ден. Докато спи, тя е в безопасност — а всеки час в безопасност ги приближава до финалната развръзка.

Без да бърза, взе една от книгите в купчинката, която беше започнал да подрежда. Ще трябва да намери някой, който да се погрижи за този хаос, каза си той — след като животът ѝ отново влезе

в нормален ритъм. След като животът ѝ влезе в нормален ритъм, повтори си безмълвно, а той се върне в Ню Йорк, далече от нея. Изруга и захвърли книгата. Ще избяга ли въобще някога от нея? — запита се с неясно безпокойство, което се доближаваше до страх. О, може да постави разстоянието помежду им — километри разстояние. Трябва само да се качи на колата си и да поеме в правилната посока. Но колко време ще му е нужно, за да я прогони от мислите си? Това е за утре, напомни си той и изведнъж се почувства ужасно уморен. Знаеше, че не бива да мисли за утре.

— Слейд?

Извърна се и видя Джесика, застанала на прага. Изпита раздразнение от появата ѝ тук, обзе го яд, че лицето ѝ е все така бледо, а сенките под очите ѝ — все така дълбоки.

— Защо си станала? Изглеждаш отвратително.

Джесика се усмихна уморено.

— Благодаря. Знаеш как да повдигнеш самочувствието на една жена, сержант.

— Трябваше да си почиваш — напомни ѝ той.

— Не можах да спя.

— Вземи хапче.

— Никога не вземам хапчета. — Усещаше ръцете си студени и влажни и затова ги вплете една в друга. Няма да му каже за кошмара, който я беше събудил — за пронизващия, задушаваш страх, който я накара да сподави вика, докато се бореше да се изтръгне от съня. Нито пък как беше посегнала към него само за да открие, че го няма. — Работиш ли?

Слейд примижа, после проследи погледа ѝ до купчината книги пред него.

— Бих могъл да поразчистя малко тук — сви рамене. — Сега разполагам единствено с време.

— Мога да ти помогна. — С неприятното усещане, че движенията ѝ са прекалено резки, Джесика пристъпи по-навътре в стаята. — И без хапливи забележки — продължи припряно. — Знам, че библиотеката е истински позор и вината е моя, но наистина притежавам талант в подреждането, започна ли веднъж. Ако не друго, мога поне да изваждам и да ти ги нося, докато...

Прекъсна забързания поток от думи, като я хвана за ръцете, които вече посягаха към една от книгите. Кожата ѝ беше ледена.

— Джес, върни се в леглото. Опитай да поспиш. Ще накарам Бетси да ти донесе нещо за ядене по-късно.

— Не съм болна! — Думите изригнаха от устата ѝ и тя рязко издърпа ръцете си.

— Ще станеш — невъзмутимо отвърна Слейд, — ако не се погрижиш за себе си.

— Престани да се отнасяш с мен като с дете — заповяда му тя, като натъртваше внимателно всяка дума. — Нямам нужда от бавачка.

— Не? — Изсмя се бързо, припомняйки си как беше възприел първоначално задачата си. — Каж ми тогава, колко време си спала през последните два дни? Кога за последен път яде нещо?

— Снощи вечерях... — започна тя.

— Снощи разхождаше вечерята из чинията си — поправи я той. — Продължавай така. Ще припаднеш и ще улесниш работата ми.

— Няма да припадна — тихо изрече тя. Очите ѝ бяха потъмнели и представляваха още по-силен контраст на фона на бледата ѝ кожа.

Искаше му се да ѝ се разкреци, но се отказа.

— Аз не бих разчитал на това, но прави каквото искаш — подхвърли безгрижно. — В края на краищата няма никакво значение дали си в съзнание, или в безсъзнание. — И като си даде вид, че за него въпросът е приключен, той се обърна към купчината книги.

— Съжалявам, че не съм привикнала към този род неща, както теб — започна Джесика с тон, който в началото прозвуча спокойно, но постепенно ставаше все по-развълнуван. — Не всеки ден ме разследват от ФБР или пък по мен стреля професионален убиец. Следващия път, когато видя труп в частната си собственост, ще се постарая да организирам банкет. За теб това е просто ежедневие, нали, Слейд? Да убиеш човек?

В стомаха му заседна мъчителна буца. С подчертано нехайно движение извади цигара и я запали.

Гърдите ѝ развълнувано се повдигаха, докато продължаваше да се вира в него.

— Нищо ли не чувстваш? — отново попита Джесика.

Слейд дръпна дълбоко от цигарата и се застави да говори спокойно.

— Какво искаш да чувствам? Ако бях по-бавен, щях да съм мъртъв.

Тя се отдалечи бързо и притисна чело към стъклото на прозореца. Няколкото задържали се дъждовни капки загубиха очертанията си и сякаш се размножиха, докато накрая затвори очи. Както и ти, напомни си тя. Това, което направи, го извърши заради теб.

— Съжалявам — прошепна. — Съжалявам.

— Защо? — Гласът му беше хладен като стъклото, на което се облягаше. И също толкова твърд. — Пак беше права.

Джесика пое дълбоко дъх и се обърна с лице към него. Да, маската отново бе на мястото си, но вече го познаваше по-добре. Това, което направи тази сутрин, не беше извършено хладнокръвно.

— Не ти е приятно да ти се напомня, че и ти си човек като всички нас, останалите? Вбесяваш се, че те преследват усещания, чувства, желания. — Приблужи се бавно до него. — Питам се дали не е това причината да не оставаш при мен, след като сме се любили. Да не би да се боиш, че ще открия някоя твоя слабост, Слейд? Някоя малка пукнатина, която бих могла да разширя?

— Внимавай докъде ще стигнеш? — кротко я предупреди той. — Няма да ти хареса по обратния път.

— Неприятно ти е, че ме желаеш, нали?

Слейд смачка цигарата си с нарочно бавно движение.

— Да.

Тя тъкмо понечи да каже още нещо, когато вратата на библиотеката се отвори широко. Дватама със Слейд се извърнаха, за да видят как Дейвид връхлетя устремено. Изглежда продължително Джесика, после побутна очилата на носа си.

— Изглеждаш ужасно. Защо не си в леглото?

— Дейвид! — Не можа да овладее треперенето в гласа си, нито внезапния порив да изтича в ръцете му и да го прегърне. Дейвид отпрати през рамото ѝ учуден поглед към Слейд, докато неловко я потупваше по гърба.

— Какво е това? Имаш ли температура? Хайде, Джес...

Не и той, мислеше си отчаяно тя. Моля те, Господи, не и Дейвид! Единствено с огромни усилия на волята Джесика успя да спре сълзите, които пареха в очите ѝ.

Слейд мълчаливо наблюдаваше сцената. Джесика се притискаше в мършавата фигура на Дейвид, докато той я гледаше объркан, разтревожен и смутен. Прехвърляйки мислено различни хипотези, Слейд пхна ръце по-дълбоко в джобовете си.

— Ей, защо е всичко това? Треска ли има? — Дейвид отправи въпросите към Слейд, но успя да отдръпне Джесика от себе си достатъчно, за да я погледне в лицето. — Изглеждаш, като че ли си готова да припаднеш — заяви той и докосна челото ѝ с длан. — Мама ми се обади в магазина и ме заля с упреци, че съм ти предал вирусите си. — Избута я назад и се намръщи. — Така става, като се мъкнеш в стаята ми да ми наливаш оная пилешка супа в устата.

— Нищо ми няма — успя да изрече тя. — Само съм малко уморена.

— Да бе, кажи го на някой друг, който не е изкарал последната седмица прострян в леглото.

На Джесика ѝ се искаше отново да се притисне в него и да излее всичко, което се беше насъбрало у нея. Но вместо това отстъпи крачка назад и му се усмихна.

— Ще се оправя. Просто ще забавя малко темпото за ден-два.

— Обади ли се на доктора?

— Дейвид...

Сърдитият ѝ тон му достави удоволствие.

— Страхотно е да видиш сега обратното положение — обърна се той към Слейд. — Две седмици непрекъснато ме тормозеше? Нали така? — отново попита Джесика.

— Ако някой ми потрябва, ще го извикам. Защо не си в магазина?

— Не се тревожи, веднага се връщам — ухили се насреща ѝ Дейвид, успокоен от въпроса и резкия ѝ тон. Това вече приличаше на Джесика. — След като мама ми се обади и ми изчете конското, исках да видя как си. Доставка заминаха вчера без проблем. Нямах много движение, но направих достатъчно продажби, за да си изкарам надницата. — Издърпа я леко за косата. — Не искам да те виждам в магазина до другата седмица, бейби. Ние с Майкъл можем да се справим. Всъщност ми се струва, че имаш нужда от малка ваканция.

— Ако още веднъж ми кажеш колко зле изглеждам, няма да получиш увеличението, за което толкова драпаш.

— Ето какво става, когато работиш за жена — извърна се той към Слейд. После пое обратно към вратата. — Мама каза да отидете да обядвате. Този път ти получаваш пилешката супа. — Хвърли им доволна усмивка през рамо и ги остави сами.

В мига, в който вратата се затвори, Джесика притисна и двете си ръце върху устата. Това, което я разтърси, не беше мъка, нито дори болка, а някаква безкръвна рана, сковаваща сърцето и ума ѝ. За момент ѝ се стори, че просто е престанала да съществува.

— Не и Дейвид. — Собственият ѝ шепот я стресна. Заедно с него дойде и пороят от чувства. — Не Дейвид! — повтори тя и гневно се извърна към Слейд. — Няма да го повярвам. Каквото и да ми кажеш, няма да повярвам, че той ще направи нещо, което да ми причини вреда. Той не е способен, също както и Майкъл.

— След ден-два всичко ще приключи. — Слейд запази тона си неутрален. — Тогава ще знаеш как стоят нещата.

— Още сега знам! — Завъртя се на пети и изтича до вратата. Ръката на Слейд здраво улови нейната върху дръжката.

— Няма да отиваш при него — изрече спокойно. Тя се опита да се освободи и той я хвана за раменете с повече нежност, отколкото в момента изпитваше. Мразеше да я вижда такава — измъчена и отчаяна. Мразеше и мисълта, че ще се обърне против него. Но нямаше избор. — Няма да отиваш при него — повтори отново, като отделяше отчетливо всяка дума. — Ако не ми обещаеш, ще трябва да те закрепя с белезници за леглото и да те заключа. — Присви очи, защото ръката ѝ се изви под неговата. — Говоря сериозно, Джес.

Не се обърна против него, а към него. А това, установи Слейд, беше още по-лошо.

— Не и Дейвид — отрони тя и се сгуши в ръцете му. — Слейд, не мога да го понеса. Мисля, че мога да понеса всичко друго, но не и да знам, че някой от тях е замесен в това... в това, което стана сутринта.

Беше толкова крехка. Почти се боеше, че може да се счупи, ако упражни и най-малкия натиск. Какво да правя с нея сега? — запита се той, когато опря буза в косата ѝ. Знаеше как да се справя с яростта ѝ. Можеше да се оправи дори когато избухваше в порой от сълзи. Но какво да прави, когато е напълно безжизнена и изцяло разчита на него?

Търсеше от него утеха, която не можеше да ѝ даде, чувство, което се ужасяваше да ѝ предложи.

— Джес, не се измъчвай така. Не мисли за това няколко дни. — Повдигна брадичката ѝ и очите им се срещнаха. Видя в нейните доверие и молба. — Позволи ми аз да се погрижа за теб — чу се да казва. — Искам да се погрижа за теб. — Преди да осъзнае, че е помръднал, устните му намериха нейните. Слабостта ѝ го размекваше. Да я предпази от болката, да я защити от болката му се струваше единствената цел. — Мисли за мен — прошепна тихо, несъзнателно изричайки мислите, които препускаха в главата му. — Мисли си само за мен. — Слейд я притегли по-близо към себе си. — Кажи ми, че ме желаеш. Нека чуя как го казваш.

— Да, желая те. — За момента нямаше сили да предложи в отговор нищо друго, освен покорство, но то бе достатъчно и за двамата. В неговите прегръдки почти успяваше да забрави кошмара на действителността.

Взе ръцете ѝ и зарови устни първо в едната длан, после в другата. Това я изненада толкова, че ѝ подежда по-скоро отрезвяващо. Слейд не беше мъж на нежностите или на обичайните романтични жестове. Докато по ръката ѝ пробягваха тръпки, Джесика осъзна, че нейната слабост и отчаяние правят трудната му задача невъможна. Оказа се, че е бил по-умен, отколкото сам разбираше, като я помоли да мисли за него. Ето защо тя изправи рамене и му се усмихна.

— Бетси страшно се ядосва, когато трябва да изчаква с храната.

Доволен, той отвърна на усмивката.

— Гладна ли си?

— Да — излъга тя.

Джесика успя да хапне малко, макар че храната заплашваше да заседне в гърлото ѝ. Съзнавайки, че Слейд я наблюдава, тя полагаше усилие да се преструва, че яденето ѝ харесва. Говореше — без никаква връзка — за всичко друго, но не и за онова, което занимаваше ума ѝ. Твърде много теми на разговор можеха да я върнат обратно към магазина, към Дейвид и Майкъл. Към мъжа в горичката. Джесика се улови, че съзнателно избягва да погледне навън през прозореца. Това само щеше да ѝ напомни, че е затворник в собствения си дом.

— Разкажи ми за семейството си — помоли го с почти отчаяна настойчивост.

Като реши, че ще е по-добре да се поддаде на преструвките ѝ, вместо да настоява да яде или да почива, Слейд ѝ подаде сметана за кафето, което беше оставила да изстива.

— Майка ми е кротка жена — от онези хора, които говорят само когато имат нещо да кажат. Харесва разни дреболийки, като онази фигурка, която купих от магазина ти, и шарени стъкълца. Свири на пиано — миналата година отново започна да взема уроци. Единственото нещо, за което изобщо е настоявала, беше двамата с Джанис да се научим да свирим.

— Свириш ли?

Слейд долови изненадата в гласа ѝ и малко се нацупи.

— Лошо — призна той. — Накрая вдигна ръце от мен.

— Какво мисли за... — Джесика се поколеба, после взе лъжичката, за да разбърка кафето си. — За това, с което се занимаваш.

— Не казва. — Наблюдаваше я как отново и отново движи лъжичката в кръг, докато в чашата се образува малък водовъртеж. — Не мисля, че е с нещо по-лесно да си майка на ченге, отколкото жена. Но се справя. Винаги се е справяла.

Джесика кимна и побутна недокоснатото кафе встрани.

— А сестра ти, Джанис... каза, че е в колеж.

— Искане да стане химик — изсмя се смутено. — Повтаря го още от първия ѝ урок по химия в гимназията. Трябва да я видиш как смесва разните дози. Това високо, слабичко момиче с нежни очи и красиви ръце — изобщо няма вид на прословутия откачен химик. Взриви банята ни, когато беше на шестнайсет.

Джесика се засмя — може би за първи път истински смях от двайсет и четири часа.

— Наистина?

— Малка експлозия — включи се Слейд, доволен да чуе тихия гърлен звук, който до предния ден беше неотделима част от нея. — Домоуправителят не се впечатли особено от обясненията ѝ за нестабилните съединения.

— Мога да го разбере — отвърна Джесика. — В кое училище е?

— Принстън. Получи частична стипендия.

Но дори и с нея, помисли си Джесика, таксата сигурно гълта доходите му. Колко ли печели едно ченге? — почуди се тя. Недостатъчно, отговори си веднага. Съвсем недостатъчно, за да се компенсира рискът. Писането му остава на заден план след образованието на сестра му. Джесика се загледа в студеното кафе в чашата си и се запита дали Джанис Слейдърман разбира колко много е готов да пожертва брат ѝ заради нея.

— Сигурно много я обичаш — изрече на глас. — Както и майка ти.

Слейд изви едната си вежда. Това беше нещо, за което не се замисляше. То просто си съществуваше.

— Да, така е. Нещата не бяха лесни и за двете. Никога не са се оплаквали, не са очаквали нищо.

— А ти? — Джесика вдигна очи и му отправи дълъг и спокоен поглед. — Как успя да скриеш от тях това, което действително желаете? — Почувствала незабавното му отдръпване, тя се протегна и хвана ръката му. — Наистина ти е неприятно, ако някой разбере колко добър човек си, нали, Слейд? Не подхожда на представата за суровото ченге. — Усмихна се, доволна, че го вижда притеснен. — Винаги можеш да ми разкажеш как притискаш заподозрените, докато започнат да молят за милост.

— Гледала си твърде много стари филми. — Преплете пръсти в нейните и я издърпа да стане.

— Те са един от пороците ми — довери му тя. — Не мога да ти кажа колко пъти съм изгледала „Големият сън“.

— Той е за частен детектив, а не за полицаи — възрази Слейд и я поведе обратно към библиотеката.

— Каква е разликата?

— С колко време разполагаш? — погледна я той.

— Ами... — замисли се тя, щастлива за известно време да забрави за външния свят. — Може би ще е интересно да науча защо на единия викат „дюстабан“, а на другия „галош“.

Слейд спря и се извърна към нея. На лицето му бе изобразено нещо средно между смях и отчаяние.

— Ужасно стари филми.

— Класически — поправи го тя. — Гледам ги само заради културната им стойност.

Той само повдигна едната си вежда.

— Щом искаш да помогнеш, можеш да се заемеш с каталогизацията — посочи към купчината книги, струпани върху работната маса. — Почеркът ти сигурно е по-хубав от моя.

— Добре. — Благодарна, за каквато и да е задача, Джесика пое един фиш от спретнатата купчинка. — Предполагам, че искаш да има препращане, кръстосани препратки и всичко останало.

— Нещо такова.

— Слейд! — Остави картичката обратно, преди да се извърне към него. — По-добре да порботиш по книгата си, отколкото да се занимаваш с това. Защо не отделиш няколко часа за себе си?

Помисли си за почти завършения роман, който го очакваше горе на бюрото. После си спомни вида на Джесика, когато прекрачи прага на библиотеката преди час.

— Този род безпорядък направо ме побърква — отвърна той. — Докато съм тук, бих могъл да ти дам някои правилни насоки. Колко книги има според теб? — запита, преди да е успяла да му възрази.

Вниманието ѝ незабавно бе отклонено и Джесика се огледа наоколо.

— Нямам ни най-малка представа. Повечето бяха на баща ми. Обичаше да чете. — На устните ѝ трепна усмивка. — Вкусът му беше, меко казано, еkleктичен, но мисля, че имаше предпочитания към заплетените криминални истории. — Мисълта ѝ хрумна съвсем внезапно. — За какво се разказва в твоята книга? Криминален роман ли е?

— Тази, над която работя в момента ли? — усмихна се той. — Не.

— Ами? — повдигна се и опря бедро на масата тя. — За какво е тогава?

Започна да ѝ разчиства място, където да работи.

— За едно семейство. Започва през четиридесетте години след войната и стига до наши дни. Промени, приспособяване, разочарования, победи.

— Дай да я прочета — помоли импулсивно. Думите му, подсказа ѝ инстинктът ѝ, ще ѝ разкрият много повече за него мъж.

— Не е завършен.

— Ще прочета това, което е готово.

Слейд спечели малко време, докато търсеше химикал. Искаше написаното от него да бъде прочетено. Това бе мечта, с която живееше от незапомнени години. Но Джесика бе нещо различно — тя не беше безименната публика без лице. Мнението ѝ, добро или лошо, имаше твърде голяма тежест.

— Може би — измърмори накрая. — Ако ще помагаш, по-добре седни.

— Слейд! — Обви ръце около кръста му и опря лице в гърба му. — Просто ще те торможя, докато не кажеш „да“. Страшно ме бива за това.

Нещо в непринудената интимност на прегръдката ѝ го развълнува отвъд пределите на представите му. Гърдите ѝ леко се притискаха в гърба му, ръцете ѝ бяха сключени свободно на кръста му. В този момент — заради този момент — той окончателно се предаде пред любовта, която изпитваше към нея. Тя беше по-дълбока от желанието, по-силна от копнежа.

Не разбира ли, че нищо не би могъл да ѝ откаже? — помисли си Слейд и отпусна ръце върху нейните. Не може ли да разбере, че за него се е превърнала в жена, мечта и слабост само в разстояние на няколко дни? Щом могат да се преструват — заради нея — че не съществува никаква заплаха извън стените на къщата, вероятно биха могли да се престорят — заради него — че тя му принадлежи.

— Можеш да ме тормозиш — подкани я той и се обърна, така че да може да я вземе в прегръдките си. — Но те предупреждавам, че не се давам лесно.

Джесика със смях се надигна на пръсти, докато устните ѝ докоснаха неговите.

— Мога само да се надявам, че тази работа е точно за мен. — Задълбочи целувката и плъзна ръце под ризата му, после нагоре по стегнатата повърхност на гърба и по издатините на мускулите.

— Това може да ти осигури няколко страници — измърмори той. — Искаш ли да опиташ за цяла глава?

Остави езикът ѝ да се плъзне лениво по устните му, докато пръстът ѝ бавно се движеше нагоре и надолу по гръбначния му стълб. Почувства реакцията му точно както усети и нежеланието му да я разкрие пред нея.

— Пазаренето е моята стихия — прошушна му тихо. Целуна го бавно, след което се отдръпна точно когато усети, че той увеличава натиска. — Колко точно глави има в книгата?

Слейд затвори очи — най-добрият начин да се наслади на усещането да бъде съблазняван, когато изобщо нямаше нужда от съблазняване.

— Около двайсет и пет.

— Хм. — Усети как устните ѝ се извиват, притиснати в неговите. — Това може да отнеме цял ден.

— Разчитай на това! — Съвсем неочаквано той я издърпа от себе си и улови лицето ѝ в ръце. — Можем да започнем преговорите веднага след като свършим малко работа тук.

— О! — Прехапала език, Джесика огледа разхвърляните в безпорядък книги. — След?

— След — решително заяви Слейд и я побутна на един от столовете. — Започвай да пишеш!

Джесика почти не забелязваше часовете, които отминаваха. Той работеше спокойно, систематично, с търпение, на което само можеше да завиди. Познаваше книгите много по-добре от нея. Тя си запазваше четенето за редките мигове, когато физическата ѝ енергия изостанеше след умствената. Забавляваше се с книгите. Той ги обичаше. Прие това малко откритие като още една стъпка по пътя към опознаването му.

В разхвърляната, претрупана библиотека беше по-лесно да го накара да говори. Колко би го харесал баща ѝ, помисли си Джесика. Щеше да се възхити на дълбочината на ума му, на неговата увереност, на внезапните проблясъци на хумор. Щеше да види добротата, която Слейд полагаше такива усилия да прикрива.

Съмняваше се, че самият той разбира, че като ѝ позволява да работи тук с него, ѝ разкрива другата си така старателно потискана страна — на мечтател. Може би винаги е подозирала за неговото съществуване, дори когато долови онова усещане за човек от улицата. Беше сложна личност, която с еднаква лекота можеше да носи пистолет и да обсъжда „Дон Жуан“ на Байрон. Този следобед, тя се нуждаеше от мечтателя и той може би го разбираше.

Светлината започна да избледнява до мека сивота. В ъглите на стаята сенките се сгъстяваха. Джесика беше забравила тревогите си, напълно погълната от неизискващата умствено напрежение работа по

преписване на заглавия и имена върху картотечните фишове. Когато телефонът иззвъня, тя разпиля двайсетина от тях по пода. Бързо се зае да ги събира.

— Просто се стреснах — каза на глас, сякаш за да се оправдае. Прокле треперещите си ръце, докато подреждаше картончетата обратно в купчинката. — Беше много тихо, това е всичко. — Ядосана на себе си, пусна фишовете да се разпилят отново. — По дяволите, не стой така и не ме зяпай с този поглед! Предпочитам да ме наругаеш.

Слейд се приближи и клекна до нея.

— Страхотна бъркотия направи — изрече тихо. — Ако не можеш да се справиш по-добре, ще трябва да си взема нов помощник.

Видимо развеселена, Джесика облегна чело на неговото.

— Дай ми възможност, това е едва първият ми работен ден.

Бетси отвори вратата, после вдигна вежди и сви устни. Е, винаги си е знаела, че където има дим, има и огън, а беше надушила дим още в мига, в който двамата се срещнаха за първи път. Прокашля се кратко и видя как Джесика подскочи като опарена.

— Господин Адамс е на телефона — обяви царствено икономката и отново затвори вратата.

Слейд стисна ръката на Джесика.

— Повикай я обратно — нареди ѝ тихо. — Накарай я да му каже, че си почиваш.

— Не! — Тръсна бързо глава и стана. — Не искай от мен да бягам, Слейд, защото може и да го направя. А след това ще се презирам. — Обърна се и вдигна телефона. — Здравей, Майкъл. — Слейд се изправи бавно, пъкна ръце в джобовете и се загледа в нея. — Не, наистина нищо особено, само лек пристъп на грип. — Джесика говореше със спокоен тон, докато непрекъснато навиваше телефонния кабел около пръстите си. — Дейвид се чувства гузен, понеже си мисли, че съм го прихванала от него. Не е трябвало да те тревожи. Грижа се за себе си. — За момент затвори очи, но гласът ѝ остана весел и уверен. — Не, няма да идвам утре. — Кабелът на телефона се връза в пръстите ѝ. Джесика внимателно го разви. — Не е необходимо, Майкъл... Не, наистина. Обещавам. Не се тревожи. Ще се... ще се оправя след два-три дни. Да, добре... Довиждане. — След като постави слушалката, остана за момент заглеждана надолу в празните си ръце. — Беше

разтревожен — изрече тихо. — Аз никога не боледувам. Искаше да дойде да ме види, но го разубедих.

— Добре. — Съчувствието няма да ѝ помогне сега. — Свършихме достатъчно тук за днес. Защо не се качим горе? — Отправи се към вратата, сякаш бе сигурен, че ще го последва. Отвори я, после спря и погледна назад. Тя още не беше помръднала. — Хайде, Джес!

Приближи се до него, но на вратата спря.

— Майкъл не би направил нищо, което да ми навреди — изрече, без да поглежда към него. — Искам просто да го разбереш.

— Стига ти да разбереш, че трябва да гледам на всеки като на потенциална заплаха — безстрастно отвърна той. — Не трябва да се виждаш с никой от двамата — или с който и да е друг — освен ако не съм с теб. — Забеляза предизвикателните пламъчета в очите ѝ и продължи: — Ако двамата с Дейвид са невинни, няма да им стане нищо през следващите два-три дни. — Ако действително вярваш в това — продължи, като отхвърли яростния поглед, който му отправи, — би трябвало да успееш да издържиш.

Няма да отстъпи нито на сантиметър, заключи Джесика, докато се бореше едновременно със сълзите и яростта си. Може би така е най-добре. Пое дълбоко дъх, за да се успокои.

— Прав си. И ще издържа. Ще работиш ли по книгата си сега?

Слейд с нищо не издаде, че смяната на темата има някакво значение за него.

— Мисля, че бих могъл.

Джесика твърдо беше решила да се държи също толкова делово, колкото и той — поне на повърхността.

— Чудесно. Върви тогава горе, а аз ще донеса кафе и за двамата. Можеш да ми имаш доверие — допълни, преди да успее да възрази. — Ще правя точно каквото ми наредиш, за да ти докажа, че не си прав. Ще докажа, че не си прав, Слейд — повтори тя със спокойна, желязна решимост.

— Добре, стига да се придържаш към правилата.

След като се почувства по-добре с конкретна цел пред себе си, Джесика се усмихна.

— Тогава ще донеса кафето. Докато чета книгата ти, ти можеш да се заемеш с довършването ѝ. Това е добър начин да ми осигуриш

заетост до края на деня.

Той пощипна връхчето на ухото й.

— Това подкупване ли е?

— Ако не можеш да разбереш кога става дума за такова нещо —
отвърна тя, — трябва да си доста лошо ченге.

ОСМА ГЛАВА

Кафето на Джесика отново изстина. Седеше, подпряна на облегалката на леглото на Слейд, с купчина листове от двете си страни. Погълната в четенето, успя да отмине без последствия мърморенето на Бетси, когато икономката донесе поднос със супа и сандвичи. Джесика разсеяно ѝ обеща да хапне, но забрави за това в момента, в който вратата се затвори след нея. Беше забравила също — макар в полето да имаше нахвърляни бележки и поправки — че чете творбата на Слейд. Събитията и хората напълно я бяха завладели.

Пропътува заедно с едно обикновено семейство следвоенните години на четиридесетте, наивността и сложността на петдесетте, шейсетте, с тяхната размирност и променящи се нрави. Децата порастаха, ценностите се изменяха. Имаше смърт и раждания, осъществяване на някои мечти и разрушаване на други. И сред всичко това, докато новото поколение се справяше с трудностите на седемдесетте, Джесика започна да ги разпознава. Бяха хора, с които би могла да се познава — безспорно хора, които щеше да хареса.

Думите се лееха, понякога спокойни, понякога с твърдост, която караше стомаха ѝ да се присвива. Не беше някоя безметежна история — героите му бяха твърде истински за това. Разкриваше ѝ неща, които невинаги искаше да ѝ бъдат разкрити, но нито веднъж не си помисли да остави ръкописа.

В края на поредната глава Джесика автоматично посегна за следващата страница и погледна объркано, след като установи, че няма повече. Подразнена от прекъсването, тя едва сега осъзна, че е прочела всичко, което ѝ беше дал. За първи път в разстояние на почти три часа, звуците от почукването на машината на Слейд нарушиха вгълбението ѝ.

Имаше пълнолуние. Това също стигна до съзнанието ѝ съвсем внезапно. Светлината струеше в стаята и се съревноваваше с лъча от нощната лампа над леглото. Огънят, който Слейд бе запалил, когато се

качиха в стаята, беше притихнал в мъждукаща жарава. Джесика раздвижи схванатите си мускули.

Когато настояваше да прочете книгата му, тя не знаеше със сигурност какво ще изпита, след като приключи. Но тъй като знаеше, че е прекалено податлива на емоции, беше сигурна, че ще открие някакво достойнство в написаното. Сега имаше нужда от време, за да реши какво влияние оказваха чувствата ѝ към Слейд върху чувствата ѝ към историята, която току-що беше прочела.

Никакво, каза си Джесика. Преди да стигне до края на първа глава, вече бе забравила за причините, поради които настояваше да чете, макар че основната ѝ цел бе постигната — сега познаваше Слейд по-добре.

Той притежаваше дълбочина на възприятията, която само бе доловила, способност за вникване в човешките характери, на която едновременно завиждаше и се възхищаваше. И в писането, както и в устната си реч, беше пестелив на думи — но в книгите му съкровените мисли излизаха на повърхността. Може и да спестява собствените си чувства, но героите му притежаваха широка гама от емоции, чиито корени се подхранваха от създателя им.

Освен това, продължи размишленията си Джесика, не е била права, когато веднъж му каза, че не познава жените. Познава ги, и то прекалено добре, каза си тя, докато пръстите ѝ разсеяно си играеха с върха на една от страниците. Колко ли е успял да види от онова, което тя вярваше, че е само лично нейно?

Знае ли, че го обичам? Инстинктивно погледна към вратата, която свързваше спалнята с малката всекидневна. Слейд продължаваше да удря по клавишите. Не, беше сигурна, че няма представа колко дълбоки са чувствата ѝ. Нито пък, помисли си с лека усмивка, че е решена да не му позволи да изчезне от живота ѝ, когато приключи всичко това. Ако знаеше, щеше да я държи на разстояние. Предпазлив мъж, заключи тя. Слейд е много предпазлив мъж. Когато почувства, че животът отново ѝ принадлежи, ще се позанимае малко с него.

Стана и се приближи до вратата. Беше обърнат с гръб към нея, а светлината падаше върху ръцете му. От стойката на раменете и наклона на главата му можеше да съди, че е силно съсредоточен. Не желаше да го смуцава и затова изчака, подпряна на рамката на

вратата. В пепелника до ръката му димеше забравена цигара. Чашата с кафето беше празна, но подносът с вечерята стоеше недокоснат. Подобно на Бетси, изпита желание да го смъмри, задето е пренебрегнал храната.

Точно така ще бъде — каза си с внезапна яснота, — когато кошмарът остане зад нас. Той би могъл да работи тук, а аз ще чувам звука от машината, когато се връщам от работа. Понякога ще става да работи посред нощ и ще затваря вратата, за да не ме събуди. В неделните утрини ще се разхождаме по брега... ще наблюдаваме огъня в дъждовните следобеди. Един ден, помисли си тя и затвори очи. Това би могло да се случи един ден.

Слейд въздъхна отчаяно и спря да пише. Едната ръка посегна да разтрие схванатия врат. Каквото ѝ вдъхновение да го бе обзело през последните три часа, то внезапно изчезна и го свари неподготвен. Посегна автоматично към чашата с кафе, но само за да установи, че е празна. Може би, ако слезе да вземе още, потокът от думи ще се върне. Точно когато обмисляше тази идея, Джесика се приближи до него.

Обви ръце около врата му и облегна лице на главата му. Любовта препускаше шеметно през нея. Притисна го силно, преглъщайки думите, които се боеше, че не е готов да чуе. Имаше други, които искаше да изрече най-напред.

— Слейд, никога не преставай да правиш това, за което си създаден.

Без да е сигурен в смисъла на казаното, той погледна току-що написаните думи.

— Колко прочете?

— Всичко, което ми даде, но не е достатъчно. Кога ще свършиш? О, Слейд, прекрасно е! — продължи Джесика, преди да е успял да проговори. — Такова красиво творение! Всичко — думите, чувството, хората.

Слейд се извърна, за да може да вижда лицето ѝ. Не желаше баналности, не и от нея. Очите ѝ горяха въодушевено, докато неговите оставаха спокойни и предпазливи.

— Защо?

— Защото разказваш задълбочено една история за хора, които всеки от нас би могъл да познава. — Разпери пръсти в търсене на думи, които да го удовлетворят. — Защото ме кара да плача, да

настръхвам и да се смея. Имаше някои моменти — онази сцена на паркинга в седма глава — които не исках да чета. Беше тежко, грубо. Но трябваше да го прочета, макар че ме болеше. Слейд, никой, който го прочете, няма да остане равнодушен. — Отново постави ръце на раменете му. — А не пише ли точно заради това един писател?

Очите му и за миг не се откъсваха от нейните. Чакаше и претегляше онова, което виждаше в тях, с думите ѝ.

— Знаеш ли — изрече внимателно, — мисля, че до този момент не си давах сметка какъв риск поех, като ти дадох да го прочетеш.

— Риск — повтори тя. — Защо?

— Ако беше останала равнодушна, не съм сигурен дали щях да мога да го завърша.

Каквото и друго да бе изрекъл, едва ли би могло да означава повече. Джесика вдигна ръка към лицето си и се запита дали той разбира колко много е казал с това единствено изречение.

— Развълнува ме, Слейд — изрече тихо. — Когато го публикуват и отново го прочета, ще си спомням, че част от него е била написана тук.

— Ще издигнеш паметник? — усмихна се той.

— Само дискретна паметна плоча — наведе се и го целуна тя. — Не искам да се възгордяваш. Ами агент? — запита внезапно. — Имаш ли агент?

Слейд се засмя тихичко и я привлече на коленете си.

— Да, имам. Досега и двамата не сме имали особена полза един от друг, но все пак успя да пласира няколко кратки разказа и прави всичко, което се очаква от един агент, за да продаде другия ми роман.

— Другия? — дръпна се Джесика, тъкмо когато Слейд ухапа ухото ѝ. — Значи е завършен?

— М-м-хм. Върни се! — настоя той, защото му се искаше да усети отново леката, чувствена извивка на рамото ѝ.

— За какво се разказва? — изплъзна му се тя. — Кога ще мога да го прочета? И той ли е толкова добър?

— Казвал ли ти е някой някога, че задаваш прекалено много въпроси? — Ръката му се плъзна под пуловера ѝ, за да улови гърдите. Лениво потърка с палец връхчето и усети как се втвърдява, докато дишането ѝ променяше спокойния си ритъм в трескав бяг. — Харесва ми — прошепна и лекичко ухапа мускулите на врата ѝ. — Усещам как

пулсът ти се ускорява навсякъде, където те докосна. — Спусна ръката си надолу до талията. — Отслабнала си — изрече намръщено. — И без това си прекалено слаба. Изяде ли си вечерята?

— Казвал ли ти е някой някога, че говориш прекалено много? — попита Джесика, преди да притисне устни в неговите.

Отговорът му бе сподавен вик на наслада. Когато връхчето на езика ѝ се стрелна вътре, а после се оттегли предизвикателно, усети топлина — повече пикантна, отколкото приятна. Стори му се, че чу смеха ѝ — тих и пресипнал. Преди Слейд да успее да стане, за да я занесе до леглото, Джесика вече го теглеше към пода.

Обзе я внезапно настървение, някаква огнена стихия. Обичайната енергия, която я беше напуснала през целия ден, сега изригна във вулканична страст. Задържа копчетата на ризата, нетърпелива да усети кожата му под своята, докато устните ѝ жадно обхождаха лицето му. Агресивността ѝ едновременно го обърка и възбуди. Разбрал, че част от нея се дължи на нуждата да забрави за страховете си, Слейд я остави да го води.

След няколко мига, вече бе твърде погълнат от нея, за да може изобщо да мисли. Разсъбличаше го забързано, а устните ѝ следваха трескавите ѝ ръце, докато цялото му съзнание се съсредоточи единствено върху нея. Трепетни мисли, бързи целувки и влудяващи докосвания го връхлитаха едновременно в зашеметяващ вихър от усещания.

Озова се пленен в някакъв огнен, втечен свят, беззащитен и безпомощен. И преди го възбуждаше отвъд границата на разума, но все пак успяваше да събере воля, за да я спре и да поеме водачеството. Този път имаше само отдаване.

Устните ѝ отново се притиснаха в неговите. Ръцете му, които действаха винаги уверено, сега бяха влажни и треперещи. Най-после успя да стигне до нея. Усети, че кожата ѝ бе гореща, също като неговата. Тя не му позволяваше да се задържи никъде, от което ръцете му оставаха неудовлетворени и пулсиращи. Гола плът се притискаше в гола плът. Влажните ѝ, жадни устни пиеха ненаситно, меките ѝ ръце грабежа алчно.

Мисълта, че е безпомощен, я възбуждаше. Този жилав, суров мъж бе напълно безсилен пред магията ѝ. Но Джесика не чувстваше магия, а само желаниа. И любов. Разбра, че го обича повече след

откритието, че може да бъде и слаб. Тялото му бе стегнато и мускулесто, но сега цялото се разтърсваше — За нея.

Лампата на бюрото хвърляше лъч светлина върху лицето му, така че можеше да види очите му — замъглени от желание — впити в нейните. Устните му я мамеха и тя ги пое, вкусвайки парещите, упоителни аромати, извиращи от страстта. Усети вибрациите на горещия му и накъсан дъх. С неочаквана отчетливост долови миризмата на лимон и пчелен восък от препаратата, с който бе намазано бюрото. В някаква все още трезва част от съзнанието си Джесика разбра, че този мирис ще се връща при нея винаги когато си припомня за първия път, в който той ѝ се бе отдал напълно. Защото сега наистина го владееше — ум, чувства и тяло.

Пое го в себе си с прилив на остро и отчетливо удоволствие. Енергията ѝ стремително нарасна, повличайки и двамата, бързо и мощно, докато достигна апогея си и ги задържа там на върха. Останаха да лежат преплетени, съединени и заситени.

Слейд се помъчи да избистри ума си, но установи, че тя го изпълва. Силата, която я движеше, се бе стопила, тялото ѝ лежеше почти безтегловно отгоре му, но той откри, че все още го владее. Искаше да се отдръпне, може би за да докаже и на двамата, че има някакъв избор. Ръцете му само се заровиха още по-дълбоко в косите ѝ. Въпреки че лежеше отпусната, почти бездиханна, долавяше туптенето на сърцето ѝ под своето. Никаква сила на волята не можеше да накара пулса му да се успокои, макар че физическата нужда бе напълно задоволена. Желаше я, но желанието му се свеждаше единствено до това да я има по-близо до себе си.

— Джес. — Повдигна лицето ѝ към своето. Очите ѝ бяха големи и натежали. Нежното ѝ лице пламтеше от страст и умора. Няма право, помисли си с внезапен пристъп на гняв и вина, няма право да ѝ позволява да изразходва всичките си запаси от сили и енергия, за да задоволи копнежа му.

— Не, недей. — Джесика забеляза промяната в израза на лицето му. Вече си взема обратно онова, което за толкова кратко ѝ бе дал. — Не ми се карай — изрече тихо. — Не ми се карай толкова скоро!

Без сам да усеща какво прави, палецът му очерта контура на устните ѝ.

— Ела да спиш при мен тази нощ — беше всичко, което каза.

Слейд изчака, докато се увери, че е заспала, преди да се измъкне от леглото. Започна да се облича тихо, като я наблюдаваше. Лицето и голите ѝ рамене бяха окъпани в лунна светлина, по която потрепваха сенки, щом по луната преминеше облак. При малко късмет, беше изчислил, че ще може да огледа подробно първия етаж, да постои няколко часа на пост в салона и след това да се върне, без тя изобщо да разбере, че е излизал. Хвърли ѝ един последен поглед и се измъкна от стаята.

С безшумна походка, изработена с години опит, Слейд провери многобройните врати и прозорци. С възмущение забеляза съвсем обикновените ключалки, които можеха да спрат само най-жалките аматьори.

Къщата е пълна със сребро и малки, леснопреносими ценности, отбеляза той. Истински рай за крадците — и ги заключва с обикновени брави от супермаркета. Кредитна карта и фиба за коса ще стигнат, каза си той, докато оглеждаше задната врата на кухнята. Ще трябва да се погрижи Джесика да монтира нещо по-стабилно, преди да си замине.

Свит на купчина от бяла козина, Юлисис спеше върху хладните плочки на пода и леко похъркваше. Не помръдна, когато Слейд го прескочи. За проба, раздвижи дръжката на задната врата. Дишането на Юлисис изобщо не се промени.

— Събуди се, глупав пес такъв!

Кучето отвори едно премрежено око, тупна два пъти с опашка и отново заспа.

Слейд си напомни, че непосредственият проблем не са обикновените крадци. Отново прекрачи през кучето и го остави да похърква.

Мина предпазливо през крилото за прислугата. Под една от вратите забеляза бледа светлина и приглушени смехове от някое късно вечерно шоу. В останалите беше тихо. Погледна часовника си и видя, че тъкмо минава полунощ. Върна се обратно в салона, за да чака.

Настани се в кресло с високи облегалки, скрито в сянката. Да наблюдава и да чака. Почти нищо друго не можеше да направи. А ръцете го сърбяха да направи нещо — каквото ѝ да е — което ще придвижи разследването напред. Може би комисарят все пак погрешно избра човека. Този път Слейд имаше желание да създаде неприятности. Искаше да разбере. Който и да беше наел мъжа в

горичката, щеше да си плати, изобщо не се съмняваше в това. Но искаше лично да го разкрие.

Жената горе в леглото му беше единственото, което имаше значение. Диамантите бяха несъществени — те в крайна сметка са само камъни с определена пазарна стойност. Джесика е безценна. Засмя се безмълвно и протегна крака. Додсън едва ли е могъл да предположи, че лично избраният от него бодигард ще се влюби в подзащитната си. Слейд знаеше каква е репутацията му: изпълнителен, акуратен и невъзмутим.

Е, каза си наум, бе загубил невъзмутимостта си в мига, в който видя малката руса вихрушка със скули на викинг. Не разсъждава като полицаи, а като мъж — мъж, който иска мъст. А това е опасно. Докато е в полицията, трябва да действа по правилата. А първото правило е никакво лично обвързване.

Слейд едва не се изсмя на глас при тази мисъл. Правило първо — зад борда, каза си той и прокара ръка през косата. Възможна ли е по-голяма лична обвързаност? Вече беше влюбен в нея, вече ѝ беше любовник. Ако продължаваха в този дух, можеха да се оженят и да си родят деца.

Това рязко спря хода на мислите му. Не може да позволи на ума си да препуска в тази посока. Той не е за нея. Двамата ще се разделят, само веднъж да приключи разследването. Естествено, той това и иска, увери се Слейд, но в очите му остана лека сянка. Трябва да се справи със собствения си живот — изискванията на професията, задълженията, писането. Дори в живота му да има място за жена, пътищата им водят в различни посоки. Едва ли ще се пресекат отново. Този път ги беше събрала само случайността, обстоятелствата, които създадоха близостта, довела до емоционална връзка. Ще я превъзмогне. Притисна върха на носа между палеца и показалеца си. Ще я превъзмогне, по дяволите!

Нима не е позволено на един мъж да помечтае малко? — запита се Слейд, докато седеше съвсем сам в мрака на стаята. Не му ли е позволено да си съчини някакво бъдеще, когато една жена лежи мека и затоплена в постелята му? Полага му се поне малко себелюбие, нали така? Слейд въздъхна леко и се облегна в креслото. Може би на мъжа, но не и на ченгето. А Джесика, напомни си той, има нужда повече от ченгето, независимо дали смята така, или не.

Освободи главата си от всякакви мисли и в продължение на часове остана да чака в тъмнината. Инстинктът му казваше, че напразно си губи времето. Важно е да поспи поне малко, ако иска да бъде достатъчно бодър, за да остане невредим и действен през деня. Скован от седенето, той разсеяно разтри изтръпналите места, докато се отправяше обратно към стълбите. Още един ден, най-много два — ако агент Брустър наистина е толкова близо, колкото твърдеше пред Слейд.

Умората го връхлетя веднага щом позволи на мускулите си да се отпуснат. Четири часа сън ще презаредят организма му — беше минавал и с по-малко. Натисна тихо дръжката на вратата на спалнята.

Джесика седеше в средата на леглото, свита на кълбо. Поемаше дълбоко и мъчително дъх, като удавник, който се бори за глътка въздух. Лунната светлина струеше над треперещото ѝ тяло.

— Джес?

В гърлото ѝ се надигна вик. Когато рязко отметна глава назад, Слейд видя дивия блясък на страх в очите ѝ, преди да успеят да го фокусира. Прехапа устни, за да спре вика, но продължи да трепери. Слейд бързо се приближи до нея и я хвана за раменете. Лицето ѝ беше мокро от сълзи. През ума му мина мисълта, че някой се е промъкнал при нея, но после бързо я отхвърли.

— Какво има? — попита той. — Какво става?

— Нищо — отчаяно се опита да овладее треперенето си тя. Кошмарът се беше върнал — ужасяващо истински — за да атакува всичките ѝ сетива. Студен вятър, мирис на солени пръски, шум на вълни — и нечии тежки стъпки, които тичат след нея, подвижните сенки, докато облаците закриват слънцето, металният вкус на собствения ѝ страх. И още по-лошо, много по-лошо — страхуваше се да са обърне, страхуваше се, че ще види лицето на някой, когото обича, в преследващия я мъж. — Събудих се — успя да издума. — Предполагам, че се изплаших, понеже те нямаше. — Беше отчасти вярно и достатъчно трудно да го довери. Но не можеше да събере сили да признае, че е способна да се терзае от един сън.

— Бях слязъл долу — отметна мокрите от пот коси от лицето ѝ. — Искях да проверя дали навсякъде е заключено.

— Професионален навик? — Почти успя да се усмихне, преди да отпусне глава на рамото му.

— Да. — Дори и след като я притисна към себе си, тя продължи да трепери. Реши, че сега не е моментът да ѝ чете лекция за обикновените брави и слабите вериги. — Ще слеза да ти донеса малко бренди.

— Не! — Отново прехапа устни, след като думата изскочи от устата ѝ твърде настоятелно. — Не, моля те, вече и без това се чувствам като глупачка.

— Имаш право да си малко нервна, Джес. — Леко докосна с устни косите ѝ.

Прииска ѝ се да се притисне в него и да го помоли да не я оставя сама нито за миг. Искаше да излее всичките си страхове, видения и смъртен ужас, но не можеше.

— С полицай в къщата? — отвърна иронично. Отметна глава и го погледна. Силно лице, каза си наум. Силни ръце и сериозни очи. — Просто ела да си легнеш, сигурно си уморен. — Направи усилие да се успокои и му се усмихна. — Как се справя един човек с две работи, Слейд?

Той само сви рамене, докато масажираше напрегнатите ѝ мускули.

— Оправям се. Как може една жена да е толкова красива в три часа сутринта?

— Майка ми казва, че се дължи на костната структура. — Усмивката ѝ стана малко по-ведра, докато опитваше да се отпусне под ръцете му. — Аз предпочитам да мисля, че е нещо не чак толкова научно... като например, защото си роден по време на лунно затъмнение.

— Ти да не би да си?

— Да. Баща ми казваше, че затова имам котешки очи — за да мога да виждам в тъмното.

Слейд я целуна лекичко, преди да я отстрани от себе си, за да се изправи.

— Ако не поспиш малко, ще станат кръвясали.

— Много мило, няма що! — нацупи се насреща му Джесика, докато той се събличаше. — Ами ти?

— Мога да мина с три-четири часа, когато се налага.

— Пак се правиш на мъжкар, Слейд — леко изсумтя Джесика.

Лунната светлина обля лицето му и освети мълниеносната усмивка. Джесика усети как сърцето ѝ подскача в гърлото. Не трябва ли вече да е свикнала с него? Непостоянните настроения, внезапните приливи на момчешка закачливост в този понякога прекалено сериозен мъж? Тялото му беше стегнато и гъвкаво, източено като на плувец, мускулесто като на боксьор в лека категория.

Той ще се погрижи за теб, успокояваше я разумът ѝ. Просто се довери. Но имаше и гънки на умора и напрежение, които лунната светлина също подчертаваше. И ти се грижи за него, допълни мислено. Усмихна се и протегна ръце към него.

— Идвай в леглото! — заповяда му тя.

Слейд легна до нея и я притегли към себе си. Нямахте го необузданото физическо желание да я притежава. Вместо това почувства приятелска близост, много по-драгоценна, защото се появяваше твърде рядко. Тя се сгуши гальовно в него, готова да утеши, но и да получи утеха.

Джесика лежеше неподвижна, нагаждайки дишането си, така че да стане дълбоко и равномерно, докато го усети, че се унася. С отворени очи и застрашително напирещ на ръба на съзнанието ѝ страх, тя наблюдаваше как лунната светлина трепти върху рамото му, докато се издига и спуска. Преди да заспи, светлината вече дрезгавееше в предвестие на зората.

Телефонът иззвъня и прекъсна неспокойния му сън. По челото му блестяха капчици пот. Със свито сърце вдигна слушалката.

— Ало?

— Времето ти изтече.

— Трябва ми още — изрече бързо. Знаеше, че слабостта изобщо няма да бъде толерирана, и затова преглътна треперенето в гласа си. — Още два-три дни... Не е лесно да стигна до тях, когато къщата е пълна с хора.

— Трябва ли да ти напомням, че не ти се плаща, за да правиш само онова, което е лесно.

— Опитвах да ги взема предната вечер... едва не ме хванаха. — Небрежността още по-малко от слабостта, помисли си бързо и облиза устни. — Джесика... Джесика не се чувства добре. — Посегна за цигара, за да успокои нервите си. Трябва да мисли бързо и спокойно,

ако иска да остане жив. — Не смята да идва в магазина. След ден-два ще мога да я убедя да замине за по-дълго. Ще ме послуша. — Дръпна жадно от цигарата и се помоли това, което казваше, да е истина. — Когато тя няма да е в къщата, ще мога да взема диамантите, без да поемам никакъв риск. — По горната му устна изби влага и той я избърса с опакото на ръката си. — Ще ги имаш в края на седмицата. Няколко дни не са от значение.

В слушалката прозвуча тежка въздишка, която го вледени.

— Пак грешиш... твърде много грешки, млади приятелю. Помниш ли съдружника ми в Париж? И той допусна грешки.

Телефонът се плъзна мокър в ръката му. Спомняше си мъжа, когото бяха открили, влачен от Сена.

— Довечера — изрече отчаяно. — Довечера ще ги имам.

— В десет вечерта в магазина. — Замълча, за да се увери, че оръжието на страха е свършило работата си. Лекото, подплашено дишане му доставяше удоволствие. — Ако се провалиш и този път, няма да бъда толкова... разбран. Справяш се много добре, откакто работиш за мен. Не искам да те губя.

— Ще ги донеса. После искам... искам да изляза.

— Ще го обсъдим. В десет. — С леко изщракване, връзката беше прекъсната.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Умът и тялото на Слейд се пробудиха в един и същи миг. Луксът да изплува бавно от съня беше нещо, от което се бе лишил от много години. Налагаше се да усъвършенства способността да заспива бързо и леко и да се събужда също толкова бързо, готов за действие. С нетърпение очакваше да дойде времето, когато ще изостави този си навик, но без да вярва особено, че някога наистина ще успее.

По ъгъла на слънчевите лъчи разбра, че е още рано, но все пак погледна към часовника над камината. Тъкмо минаваше седем. Четирите часа сън бяха свършили точно това, което се очакваше от тях.

Обърна глава и погледна надолу към Джесика. Бледосините петна под очите ѝ го накараха да се намръщи. Макар че според изчисленията му беше спала поне осем часа, сенките изглеждаха по-дълбоки дори от предишния ден. Днес ще се погрижи да си почива повече — дори ако трябва да пусне приспивателно в кафето ѝ. И да хапне нещо — дори ако трябва да я храни насила. Не можеше да гледа как се топи пред очите му.

Въпреки че съвсем леко раздвижи матрака, докато се отдръпваше от нея, ръката ѝ улови по-здраво рамото му. Очите ѝ се отвориха.

— Поспи още малко — нареди той и докосна устните ѝ със своите.

— Колко е часът? — Гласът ѝ бе дрезгав и замаян, но ръката ѝ стискаше уверено рамото му.

— Рано е.

— Колко рано?

— Много рано. — Наведе се да положи още една бърза целувка, преди да стане, но тя го притегли към себе си.

— Много рано за какво?

Усети как устните му се извиват върху нейните.

— Още дори не си се събудила.

— Да се обзаложим ли? — Прокара ръка надолу и плъзна пръстите си по стегнатия му корем. В сънената целувка вече тлееха

искрици на разгаряща се страст. — Може би няма да успееш да се справиш само с три-четири часа сън?

Слейд вдигна предизвикателно вежди и изправи глава.

— Да се обзаложим ли?

Смехът ѝ бе заглушен от устните му.

Никога не беше изпитвала подобно нещо. Всеки път, когато се любеха, се усещаше зашеметена, увлечена и после напълно изтощена. В прегръдките му, с ръцете и устните му, които препускаха свободно и диво по тялото ѝ, можеше да забрави за всичко. А как се нуждае от тази забрава!

Още от самото начало той знаеше как да подходи към нея. Всеки път, когато бяха заедно, намираше нови начини и не ѝ даваше възможност да свикне с определено докосване, или да разбере намеренията му. Можеше да владее ума ѝ без никакво усилие, да я потопи в свят, изтъкан изцяло от приятни чувства и силни усещания.

Всичко беше магнетично — от едва доловимото докосване с върховете на пръстите до болезненото притискане на устните. Джесика си помисли, че би могла да усети всяка отделна гънка на чаршафа под голата кожа на гърба си. Тихото тиктакане на часовника отекуваше като гръмотевичен звук. Бледи слънчеви петна танцуваха из стаята — неясни и призрачни. Виждаше ги как падат върху косите му и още по-ясно разкриват тъмния им безпорядък, докато заравяше ръце в тях.

Чу го да шепне в ухото ѝ нещо поетично и глупаво за кожата ѝ. Макар че тонът бе почти благоговееен, ръцете му бяха агресивни — последователно възбуждащи и упояващи. С тих шепот му каза какво желае. С леко движение му предложи онова, което той желаше.

Слейд бавно проникна в нея, наблюдавайки трепетите на удоволствие и страст по лицето ѝ на бледата утринна светлина. Захапа разтворените ѝ устни, за да вкуси усещанията, които го заливаха на леки талози при всяко нейно движение. Отпи от нея, преди да се пренесе върху затворените ѝ клепачи. Деликатна, помисли си, кожата ѝ е прекалено деликатна. И в същото време хълбоците ѝ го подканяха да я вземе, и то бързо. С желязна воля удържа спокойния ритъм, за да удължи върховната наслада.

— Джес... — Едва успя да произнесе името ѝ между задъханите вдишвания. — Отвори си очите, Джес. Искам да виждам очите ти! —

Клепачите трепнаха, сякаш неспособни да преодолеят тежестта на златистите мигли. — Отвори си очите, любов моя, и ме погледни!

Не беше мъж на нежните слова. Дори сред омаята на страстта и усещанията си, Джесика го осъзнаваше. Изпълни я нова топлина, която удвои физическия екстаз. Отвори ги.

Ирисите ѝ бяха потъмнели, наситеният кехлибар бе замъглен от страст. Миглите потрепнаха, сякаш заплашвайки отново да се спуснат.

— Не, гледай ме. — Гласът му се бе снижил до дрезгав шепот. Устните им почти се докосваха и дъхът им се сливаше, тласък след тласък. Джесика видя, че неговите очи са потъмнели, тъмносиви и напрегнати, сякаш можеха да проникнат в съзнанието ѝ и да видят трескавите мисли, които прелитаха в него. — Кажй, че ме желаеш — помоли я той. — Трябва да чуя как го казваш, поне веднъж.

Джесика направи усилие да произнесе думите, докато стремително се извисяваше към върховната наслада.

— Желая те, Слейд... ти си единственият...

Устните му се притиснаха в нейните, за да заглушат вика ѝ в мига, в който я доведе до върха. Последната му разумна мисъл беше почти като молитва — дано думите, за които бе помолил, да му бъдат достатъчни.

Странно, че тялото му се чувстваше по-отпочинало, поотпуснато сега, отколкото при събуждането. Слейд се плъзна надолу, за да положи целувка във вдлъбнатинката между гърдите ѝ и едва тогава се отдръпна от нея.

— А сега, поспи още малко — заповяда ѝ той, но преди да успее да стане, ръцете на Джесика се обвиха около врата му.

— Никога през живота си не съм била по-будна. Какво ще правиш с мен днес, Слейд? Ще ме караш да попълвам пак онези глупави фишове?

— Онези глупави фишове — отвърна той и плъзна ръка под коленете ѝ — са необходима част от всяка добре организирана библиотека.

— Скучни са — каза предизвикателно тя, когато я вдигна на ръце.

— Глезла — възрази той и я понесе към банята.

— Определено не съм. — Между веждите ѝ се появи лека бръчица, когато Слейд завъртя крана на душа.

— Определено си — добродушно я поправи той. — Но няма нищо, и така ми харесваш.

— О, добре, много ти благодаря.

Той ѝ се усмихна, целуна я и след това я пусна в кабинката на душа. Джесика нададе продължителен вик на изненада.

— Слейд! Ледена е!

— Най-добрият начин да раздвижиш кръвта си сутрин — пристъпи и той вътре при нея, като отчасти пое струята. — Е, вторият най-добър — поправи се той.

— Пусни топлата вода — помоли го тя, когато най-сетне успя отново да си поеме дъх. — Посинях от студ.

Хвана ръката ѝ и леко я ощипа.

— Не, още не си — възрази весело. — Искаш ли сапун?

— Сама ще си взема душ, благодаря — опита се намусено да се измъкне навън, но само се озова в прегръдките му под ледената струя. — Пусни ме! Това е полицейско насилие! — Вдигна лице да го погледне и се оказа наред пороя от ледени иглички. — Слейд! — Изплю водата и примигна с очи, за да ги проясни. Тялото ѝ беше притиснато в неговото, вледенено и настръхнало. — Ще си платиш за това, кълна се! — Заслепена от водата и разпилените си коси, Джесика се помъчи да се освободи. Като задържаше с една ръка пленницата си, Слейд прокара другата по нея, за да насапуниса обилно тялото ѝ. — Престани! — Вбесена и възбудена, Джесика се опитваше да се пребори с него. Когато ръката му свойски премина по задните ѝ части, тя се разяри още повече. После го чу как се смее тихичко. — Чуваш ли ме — извика отново. Насапунисаните му пръсти минаха през зърната ѝ. — Слейд, недей! — изви се назад и простена. Дланите му се плъзнаха между бедрата ѝ. — Не!

Но устните ѝ търсеха слепешком неговите. Джесика вече не усещаше студа.

Когато излезе изпод душа, цялата пламтеше. На бузите ѝ се беше появила лека руменина. Слейд го забеляза със смесица от облекчение и доволство, макар че Джесика положи максимални усилия да поддържа привидно възмущение.

— Отивам да се облека — информира го тя и зави мокрите си коси в хавлиена кърпа. Понеже все още беше гола, на Слейд му беше

трудно да се засегне от надменния ѝ тон. Освежен, той закрепил своята кърпа около кръста си.

— О кей. Ще се видим долу на закуска след десет минути.

— Ще бъда там — обяви величествено тя, после се наведе, за да вземе ризата му, — когато успея да стигна.

Все така усмихнат, той я наблюдаваше как закопчава копчетата на ризата му.

— Може и да свикна да те виждам така — подхвърли той. Когато му отпрати многозначителен поглед, усмивката му стана още по-широка. — Мокра и полугола — поясни весело.

— Пак мъжкарското ти самочувствие — измърмори Джесика, опитвайки се да потисне усмивката си. Обърна се и гордо пристъпи към вратата.

— Десет минути — напомни ѝ той.

Джесика му хвърли унищожителен поглед през рамо и затръшна вратата след себе си. На лицето ѝ мигновено се прокрадна усмивка, после също толкова бързо угасна. Дейвид стоеше точно пред вратата на нейната стая, с ръка върху дръжката. При звука от затръшването извърна глава, но не помръдна. Очите му се плъзнаха по нея, за да забележат ризата на Слейд, влажната ѝ, зачервена кожа и зажаднелите за сън очи.

— Е? — Тонът, както и очите му станаха хладни. — Предполагам, че вече си станала.

Джесика усети как нов прилив на червенина залива страните ѝ. Колкото и близки да бяха двамата с Дейвид, въпреки че живееха в една къща, никога не бяха попадали един на друг при подобни обстоятелства. И двамата винаги бяха изключително дискретни в областта на личния си живот.

И двамата сме големи хора, напомни си Джесика, докато се приближаваше към него. Но пък бяха израснали заедно като деца.

— Да, станах. Трябвам ли ти? — Част от нея искаше да се втурне към него, както бе направила предния ден. Друга част вече не се доверяваше така безусловно. Чувството за вина — повече от всичко друго — я правеше по-сдържана към него. Той го усети и поведението му стана още по-хладно и неодобрително.

— Реших да видя как си, преди да тръгна, това е всичко. — Хвърли ѝ още един многозначителен поглед. — Но щом си заета...

— Не съм заета, Дейвид. Влез. — С невъзмутима любезност, Джесика отвори вратата и с жест го покани вътре. Изобщо не й хрумна, че нарушава една от заповедите на Слейд да не разговаря с Дейвид насаме. Но дори да се беше досетила, пак нямаше да постъпи по-различно. — Ако е имало някакви проблеми вчера, трябва да знам.

— Не... — Очите му се спряха на леглото, в което очевидно никой не беше спал. Гласът му стана по-напрегнат. — Нищо, за което да се тревожиш. Явно си имаш достатъчно занимания.

— Не ставай саркастичен, Дейвид. Не ти подхожда. — Махна кърпата от косата си и я захвърли. — Ако имаш да ми кажеш нещо, казвай направо. — Хвана един гребен и започна да го прокарва през косата си.

— Знаеш ли какво правиш? — заекна той.

Ръката на Джесика спря насред движението. Вдигна бавно гребена и го остави обратно върху тоалетката. Зърна се за момент в огледалото — пребледняла, със сенки под очите, мокра и облечена с намачканата риза на Слейд.

— Бъди по-конкретен.

— Спиш с писателя. — Побутна очилата си и се приближи към нея.

— И какво, ако спя? — гневно възрази тя. — Какво имаш против?

— Какво знаеш за него? — запита Дейвид с такава неочаквана разгорещеност, че тя онемя. — Появи се неизвестно откъде, вероятно без пукната пара в джоба си. Тук е хубаво местенце — голяма къща, безплатна храна, достъпна жена.

— Внимавай, Дейвид — сопна му тя, когато гневните й очи срещнаха неговите.

— Откъде знаеш, че не е просто използвач? Два милиона долара са дяволски добра примамка.

Гневът избледня пред болката.

— И, естествено, какво друго би могло да го интересува, освен парите ми.

Когато понечи да се отдалечи, той я хвана за раменете.

— Стига, Джеси. — Погледът зад очилата омекна. — Знаеш, че нямах предвид това. Но той е непознат, а ти си... ами просто си много доверчива.

— Такава ли съм, Дейвид? — Преглътна неочаквано бликналите сълзи, докато се взираше в добре познатото лице. — Сгрещила си съм, като съм се доверила?

— Не искам да страдаш. — Стисна лекичко раменете ѝ, преди да я пусне. — Знаеш, че те обичам. — Признанието сякаш го караше да изпитва неудобство. Сви рамене и пъхна ръце в джобовете си. — И дявол да го вземе, Джеси, сигурно знаеш, че Майкъл е луд по теб. От години е влюбен в теб.

— Но аз не съм влюбена в него — тихо изрече тя. — Влюбена съм в Слейд.

— Влюбена си в него? Боже, Джеси, та ти едва познаваш този тип!

Глупавото му възклицание я накара да се изсмее леко, докато прокарваше ръка през косите си.

— О, Дейвид, познавам го по-добре, отколкото си мислиш.

— Виж, дай да се разровя малко за него, да разбере дали не...

— Не! — прекъсна го бързо Джесика. — Не, Дейвид, няма да позволя такова нещо. Слейд си е моя работа.

— Същото беше и с онова нищожество от Медисън Авеню, което те завлече с десет хилядарки — измърмори той. Джесика се извърна и закри лицето си с ръце. Смешно е, помисли си тя. Би трябвало да се засмее. Двама от най-важните хора в живота ѝ взаимно я предупреждават един за друг. — Ей, Джесика, съжалявам — потупа я неловко по косата Дейвид. — Не трябваше да казвам тази глупост. Няма да ти се меся, само... само бъди внимателна, става ли? — Пристъпваше от крак на крак, учуден от внезапния ѝ изблик на чувства. — Нали сега няма да се разплачеш, или нещо такова, а?

— Не. — Думите му предизвикаха лек смях. Звучаха подозрително, както когато беше на дванайсет години и тя се прибираше вкъщи след скарване с поредния си приятел. Приятелското чувство отново се върна, загърбвайки всичко останало. — Дейвид... — Джесика се обърна към него, постави ръце на раменете му и отправи поглед през лещите на очилата дълбоко в очите му. — Ако имаш неприятности, ако си се забъркал здравата в нещо и си допуснал грешка, и то голяма грешка, ще ми кажеш ли?

Очите му леко се присвиха, но не можеше да разбере дали от любопитство, или от угризения.

— Не знам. Предполагам, че ще зависи.

— Няма значение какво си направил, Дейвид, винаги ще бъда на твоя страна.

Тонът ѝ беше прекалено сериозен. Той сви неспокойно рамене и се опита да обърне нещата на шега.

— Ще гледам да ти го напомня следващия път, когато ми се нахвърлиш, защото съм допуснал грешка в счетоводството. Джеси, наистина не изглеждаш добре. Трябва да си помислиш дали да не заминеш за няколко дни.

— Ще се оправя. — И за да не му даде възможност да възрази, продължи бързо. — Но ще си помисля.

— Добре. Трябва да вървя, казах на Майкъл, че днес аз ще отворя. — Целуна я бързо по бузата. — Съжалявам, ако съм бил прекалено строг. Но все пак мисля... — Отново помръдна колебливо рамене. — Е, всеки постъпва според разбиранията си.

— Да — прошепна тя, загледана как се отдалечава към вратата. — Да, така е. Дейвид... ако ти или Майкъл имате нужда от пари...

— Повишение ли ще получим? — запита с бърза усмивка, вече уловил дръжката.

Усмихна се пресилено и отново взе гребена.

— Ще видим, когато се върна на работа.

— Побързай — отвърна той и я остави сама.

Джесика се загледа в затворената врата, после в гребена в ръката си. Във внезапен пристъп на ярост тя го запрати в другия край на стаята. Гледай само какви ги върши! Подпитваше го почти с надежда, че ще ѝ се изповяда, за да може всичко това най-после да приключи. Беше го наблюдавала, беше търсила някакъв знак за вина. А няма да може да се възпре да не направи същото и с Майкъл. Собствената ѝ липса на доверие я ужаси.

Отпусна се на табуретката пред огледалото и се вгледа в отражението си. Не е справедливо да се чувства така — отчуждена от двамата мъже, които смяташе за най-близки. Да дебне за някакъв знак, да ги чака да допуснат грешка. Още по-лошо, помисли си тя. По-лошото е, че иска да допуснат грешка, за да може да приключи с дебненето и чакането.

Взираше се продължително и строго в огледалото. Косата ѝ беше мокра и разбъркана около неестествено бледото лице. Бледостта

допълнително подчертаваше сенките под очите ѝ. Изглеждаше немощна, вече полусъсипана. Това може да бъде поправено с няколко елементарни трика. Изправи гръб и се зае да нанася грим върху сенките. Ако ѝ е останала само илюзия за сила, ще се възползва от нея възможно най-добре.

Когато телефонът в другия край на стаята иззвъня, тя подскочи и събори малка вазичка от китайски порцелан. Загледа се безпомощно в натрошените парчета, които никога повече няма да могат да бъдат съединени.

Бетси вдигна телефона точно когато Слейд измина последното стъпало.

— Да, тук е. Може ли да попитам кой го търси? — Спря Слейд с многозначителен поглед, докато му подаваше слушалката. — Госпожа Слейдърман — съобщи важно.

Той леко се намръщи и я пое.

— Мамо? — Бетси само изсумтя и се отдалечи. — Защо ми се обаждаш тук? Знаеш, че съм по работа. Някакъв проблем ли има? — запита, докато раздразнението му преминаваше в тревога. — Джанис добре ли е?

— Никакви проблеми и Джанис е добре — вметна майка му в мига, в който ѝ позволи да проговори. — Ти как си?

Раздразнението бързо го завладя отново.

— Мамо, знаеш, че не трябва да ми се обаждаш, когато изпълнявам задача, освен ако не е нещо важно. Ако водопроводът пак се е развалил, просто се обади на домоуправителя.

— За това и сама бих могла да се сетя — отбеляза госпожа Слейдърман.

— Виж, след два-три дни сигурно ще се прибера. Просто задръж каквото е, докато се върна.

— Добре — отвърна кротко тя. — Но ми беше казал да ти съобщя, ако получа някакви новини от агента ти. Ще говорим, когато се прибереш у дома. Довиждане, Слейд...

— Чакай малко! — Въздъхна нетърпеливо и премести телефона в другата си ръка. — Нямаше нужда да ми се обаждаш, за да ми предадеш поредния отказ.

— Не — съгласи се тя. — Но реших, че може би трябва да ти се обадя при положителен отговор.

Понечи да каже нещо, после се спря. Големите очаквания водят единствено до разочарование.

— На новия къс разказ за „Мирър“?

— Ами, спомена и нещо такова... — Известно време остави изречението недовършено, докато Слейд беше готов да се разкрещи насреща ѝ. — Но беше толкова развълнуван от продажбата на романа, че не можах да схвана всичко.

Слейд усети как кръвта започва да пулсира в ушите му.

— Кой роман?

— Твоят роман, идиот такъв! — отвърна тя със смях. — „Втора възможност“ от Джеймс Слейдърман, който предстои да бъде публикуван наскоро от „Фулбрайт енд кмпани“.

Чувствата препусаха твърде неудържимо през него. Опря чело на телефонния апарат и затвори очи. През целия си живот бе очаквал този момент, а сега, изглежда, целият му организъм не беше готов да го приеме. Опитва се да проговори, установи, че гърлото му е блокирало и се прокашля.

— Сигурна ли си?

— Дали съм сигурна? — измърмори тя. — Слейд, да не мислиш, че не разбирам английски, пък макар и да е превзетият език на някакъв си литературен агент? Каза, че работят по договора и ще се свърже с теб за подробностите. Разни работи за права за филмиране, права за сериали и всякакви други цифри и клаузи. Разбира се — добави тя, след като синът ѝ остана мълчалив, — всичко зависи от теб. Ако не желаш аванса от петдесет хиляди... — Почака, после въздъхна майчински. — Винаги си бил от тихите, Слейд, но е смешно. Не трябва ли един мъж да каже нещо, когато най-накрая постигне онова, което винаги е желал?

Винаги е желал, помисли си той замаяно. Разбира се, че тя е знаела. Как изобщо е могъл да се зальгва с мисълта, че е успявал да го прикрива от нея. Парите все още не бяха проникнали в съзнанието му. Продължаваше да чува магическата думичка „публикуван“.

— Не мога да мисля — каза най-после.

— Ами, когато можеш, постегни този, над който работиш в момента. Искат да го видят. Изглежда, си мислят, че са хванали лъва за опашката. Слейд... Чудя се дали съм ти казвала достатъчно често, че се гордея с теб.

— Да — въздъхна тежко той. — Казвала си ми. Благодаря!
Смехът ѝ прозвуча топло в ухото му.

— Точно така, скъпи, запази думите си за романите. Сега имам да провеждам стотина телефонни разговора. Обичам да се хваля. Поздравления!

— Благодаря — отвърна той, все още неспособен да реагира адекватно. — Мамо...

— Да?

— Купи ново пиано.

— Довиждане, Слейд — засмя се тя.

Почти цяла минута остана заслушан в телефонния сигнал.

— Извинете, господин Слейдърман, ще желаете ли да закусите сега?

Слейд объркано се извърна и се вгледа в Бетси. Беше застанала зад него — малки черни очички, сбръчкана кожа и посивяла коса върху късите, яки крака. Миришеше леко на сребърен полдо и лавандулова трева. Усмивката, която ѝ отправи, я накара да отстъпи предпазливо назад. Изглеждаше малко налудничава.

— Каква красавица си, Бетси!

Тя отстъпи още една крачка.

— Сър?

— Абсолютна красавица. — Вдигна я и я завъртя бързо около себе си, после я целуна право в устата. Бетси успя да нададе сподавен вик. Устните ѝ потрепнаха за първи път от десет години.

— Пуснете ме долу и се дръжете прилично — заповяда му тя, като заложи на достойнството си.

— Бетси, луд съм по теб.

— Луд за връзване — поправи го тя, отказвайки да се поддаде на очарованието в блесналия му поглед. — Съвсем типично за един писател да смуче бренди още преди закуска. Пуснете ме долу и ще ви направя едно хубаво черно кафе.

— Аз съм писател — заяви ѝ той с някакво учудване в гласа.

— Да, наистина — сговорчиво потвърди тя. — Пуснете ме сега като добро момче.

Джесика спря по средата на стълбите и ги изгледа в недоумение. Слейд ли е това, ухилен до уши и вдигнал икономката ѝ на един метър

от земята? После направо зяпна от учудване, когато той залепи нова целувка върху здраво стиснатите ѝ устни.

— Слейд?

Без да изпуска Бетси от ръцете си, той се извърна. Мина ѝ през ума, че за първи път го вижда напълно щастлив.

— Ти си следващата — обяви той и пусна Бетси на земята.

— Пиян е — заяви Бетси на Джесика с красноречиво кимване. — Преди закуска.

— Публикуван — поправи я Слейд, докато смъкваше Джесика от стълбите. — Преди закуска. — Устните му се притиснаха в нейните, преди да успее да проговори. Долови как чувството извира от него на талази — силно и чисто, без задръжки и задни помисли. Радостта се предаде и на нея и тя се разсмя.

— Публикуван? Романът ти? Кога? Как?

— Да! Да! — Целуна я още веднъж, преди да започне да отговаря на всеки от въпросите ѝ. — Току-що ми се обадиха. „Фулбрайт енд кърпани“ са приели ръкописа ми и искат да видят този, над който работя сега. — Нещо се промени в погледа му, докато я привличаше обратно към себе си. Джесика го зърна само за миг. Появяваха се и първите признаци на осъзнаване на случилото се. — Мога да разполагам с живота си — прошепна той. — Най-последно мога да разполагам.

— О, Слейд! — Джесика се притисна в него в желанието си да сподели момента. — Толкова се радвам за теб! — Повдигна глава и улови лицето му в двете си ръце. — Това е само началото. Сега вече нищо не може да те спре, усещам го. Бетси, трябва ни шампанско — заяви тя и отново обви ръце около врата на Слейд.

— В девет сутринта? — Във въпроса затрептя справедливо възмущение.

— Трябва ни шампанско в девет точно тази сутрин — каза ѝ Джесика. — В салона, веднага! Празнуваме.

Бетси се понесе по коридора, като цъкаше шумно с език. Писателите, каза си тя, не са по-добра стока от артистите. И всички знаят какъв живот водят! И все пак той е очарователен дявол. Позволи си едно не особено достойно ухилване и едва тогава влезе в кухнята, за да докладва новите събития на готвачката.

— Ела вътре! — нареди Джесика. — Разкажи ми всичко!

— Това е всичко — отвърна Слейд, докато го теглеше към салона. — Искат книгата, това е най-важното. Ще трябва да разбере подробностите от агента си. — Цифрата петдесет хиляди най-после проникна в съзнанието му. — Ще получа аванс — добави и се изсмя късо. — Достатъчно, за да изкарам, докато продам и втората.

— Няма да е необходимо много време — прочетох я, нали помниш? — С внезапен прилив на сила тя го сграбчи за ръката. — Какъв филм ще стане само! Помисли си, Слейд, можеш да напишеш сценария. Ще трябва да внимаваме с филмовите права, да сме сигурни, че няма да подпишеш нещо, което не трябва. Или пък минисериал — реши тя. — Да, това е по-добре, после можеш да...

— Мислила ли си някога да се откажеш от антиките и да отвориш агенция!

— Договарянето си е договаряне — отвърна тя, после се усмихна. — А и аз съм човек на изкуството.

Бетси се появи понесла подноса с изписано на лицето ѝ неодобрение.

— Ще желаете ли още нещо, мис Уинзлоу?

Когато икономката използваше това официално обръщение, Джесика разбираше, че е минала границата.

— Не, нищо, благодаря, Бетси. — Изчака икономката да излезе и едва тогава хвърли лукав поглед към Слейд.

— Вината е изцяло твоя — осведоми го тя. — Сега цял ден ще се разхожда любезна и с многострадална физиономия, понеже си я задявал, а аз ти правя компания в покварата, като пия шампанско преди закуска.

— Можем да я поканим да изпие една чаша — предложи той, докато отстраняваше тапата.

— Сериозно искаш да ми създадеш неприятности. — Когато тапата изпука, Джесика поднесе и двете чаши. — За изписването на името Джеймс Слейдърман на един от онези фишове в библиотеката ми! — заяви тя.

Слейд се разсмя и чукна ръба на своята чаша в нейната.

— Ще получиш първия екземпляр — обеща ѝ той и бързо изпразни съдържанието в чашата.

— Как се чувстваш, Слейд? — попита го Джесика, докато го наблюдаваше как отново си сипва шампанско. — Как се чувстваш в

действителност?

Той се загледа в мехурчетата, сякаш търсеше думите.

— Свободен — изрече тихо. — Чувствам се свободен. — Поклати глава и тръгна да се разхожда из стаята. — След всичките тези години, през които правех каквото трябва, сега имам възможност да правя каквото искам. Парите означават просто, че през това време няма да гладувам, дори и след като платя таксата за последната година в колежа. Но сега вратата е отворена. Отворена е — повтори той — и мога да мина през нея.

Джесика навлажни устни и преглътна.

— Ще напуснеш ли полицията?

— Смятах да го направя догодина. — Заигра се с фитила на една свещ върху пианото. Някакво безпокойство се промъкваше през другите усещания — безпокойство, което не си беше позволявал да признае преди това. — Това означава, че може да стане и по-рано — много по-рано. Ще бъда цивилен.

Джесика си помисли за оръжието, което вероятно криеше някъде горе в стаята си. Почувства, че отново я обзема тревога.

— Предполагам, че ще отнеме известно време, докато свикнеш.

— Ще се справя.

— Ще... напуснеш ли веднага?

— Няма нужда да чакам — замисли се той. — Разполагам с достатъчно средства да изкарам, докато се подпише договорът. Ще ми трябва време, ако ще искат поправки. А и трябва да довърша този роман и още един, който ми се върти в главата. Чудя се какво ли ще бъде да пиша по цял ден.

— Точно това ще правиш — тихо изрече тя.

— Веднага щом се приключи, ще разбере.

— Да се приключи? — Очите ѝ се впериха в него, но той не я гледаше. — Оставаш ли?

— Какво? — той разсеяно погледна към нея. Изразът на лицето ѝ го накара да се намръщи леко. — Какво каза?

— Помислих си, че ще прехвърлиш задачата на някой друг. — Джесика посегна да налее шампанско в чашата, която и без това беше пълна. — Сигурно ще искаш да се върнеш незабавно в Ню Йорк.

Слейд остави чашата си с преднамерена предпазливост.

— Не оставям нещата, преди да съм ги завършил.

— Да. — Постави бутилката обратно. — Да, естествено, че няма.
— Мислиш, че ще си тръгна и ще те оставя?

Сърдитата нотка в гласа му я накара да отпие бързо от шампанското.

— Мисля — изрече бавно, — че когато някой е на път да получи онова, за което се е трудил, което дълго е очаквал, той не бива да рискува.

Приблужи се до нея, взе чашата от ръцете ѝ и я остави до полупразната бутилка.

— Мисля, че трябва да си затваряш устата. — Когато понечи да каже още нещо, той улови лицето ѝ със силните си ръце. — Сериозно ти говоря, Джес.

— Глупаво е да оставаш, след като имаш избор — заекна тя.

Очите му се присвиха гневно, преди да притисне устни в нейните за кратка и силна целувка.

— Глупаво е да мислиш, че имам избор.

— Но е така — поправи го вече поуспокоена Джесика. — Веднъж ти казах, че винаги имаме избор.

— Добре — кимна Слейд, без нито за миг да откъсва очи от нейните. — Само кажи и още днес ще замина за Ню Йорк... ако дойдеш с мен — допълни, когато тя понечи да заговори. Отговорът ѝ бе бързо, решително тръсване на главата. — Тогава оставаме заедно до приключването.

Джесика се сгуши в обятията му. Желанието ѝ той да остане бе също толкова силно, колкото и желанието ѝ да замине. Засега, ще мисли само за утрешния ден.

— Само запомни, че съм ти дала възможност. Друга няма да получиш. — Отметна глава назад и му се усмихна. — Един ден ще ти го припомня. Оставаме заедно.

Той отново кимна, без да забелязва, че е съкратила думите му.

— О кей, дай да видим нещо за закуска към шампанското, преди Бетси окончателно да те е отписала.

ДЕСЕТА ГЛАВА

За Джесика денят едва се влачеше. Да стои затворена беше истинско мъчение за нея. Не можеше да гледа как слънцето струи през прозорците, а тя да трябва да стои прикована вътре. Беше ѝ забранен дори достъпът до брега, така че нямаше възможност да разбере дали ще може отново да се разхожда там, без да се оглежда през рамо.

Мисълта за магазина предизвикваше у нея постоянно главоболие. Единственото нещо, което беше замислила и създавала съвсем сама, сега ѝ беше отнето. Може би никога повече няма да изпитва същата гордост, същата всеотдайност, която ѝ бе необходима, за да направи от него най-доброто, на което беше способна. И още по-лошо, собствената ѝ умора я довеждаше до състояние, в което това вече не я интересуваше.

Джесика ненавиждаше да бъде болна. Обичайната ѝ защита срещу физическата слабост беше да не ѝ обръща внимание и да продължава напред. Беше нещо, което не можеше — и не искаше — да промени. Но сега нямаше друг изход. Тихата библиотека и монотонните задължения, с които я натоварваше Слейд, действаха на и без това опънатите ѝ нерви. Накрая захвърли химикала на масата и скочи на крака.

— Не издържам повече! — Замахна с ръка, за да обхване библиотеката като цяло. — Ако напиша още една думичка, Слейд, ще откача. Не можем ли да направим нещо? Каквото и да е? Това чакане е непоносимо.

Слейд се облегна на стола и изслуша невъзмутимо протеста ѝ. Беше я наблюдавал как нервничи цяла сутрин, как се бори с досадата, напрежението и умората. Изненада се единствено, че издържа толкова дълго, преди да избухне. Стоенето на едно място, каза си той, не е най-силното качество на Джес Уинзлоу. Побутна настрани купчината книги.

— Джин — предложи кротко той.

Джесика пхна ръце в джобовете на панталона си.

— По дяволите, Слейд, не искам да пия! Трябва да правя нещо.
— Руми — довърши той и се изправи.
— Руми? — За миг го изгледа объркано, после въздъхна шумно.
— Карти? На мен ми иде да си бия главата в стената, а ти искаш да играем карти?
— Да. Имаш ли?
— Предполагам. — Джесика прокара ръка през косата си и за момент я задържа над лицето, после отпусне ръце край тялото. — Това ли е най-доброто ти хрумване?
— Не. — Слейд се приближи до нея и докосна с палец сенките под очите. — Но мисля, че за днес достатъчно шокирахме Бетси.
Джесика се предаде неохотно.
— Добре тогава, карти. — Прибледи се до една маса и издърпа чекмеджето. — Какви са залозите? — започна да тършува вътре.
— Капиталът ти е малко по-големичък от моя — иронично подхвърли Слейд. — Половин цент на точка.
— О кей, скъпернико. — Джесика откри колода карти и отвори кутията. — Пригответи се да губиш.
— Така и стана — и то съкрушително. По предложение на Слейд се настаняха в салона. Замисълът му беше, че мекият диван и тихият огън ще я накарат да се отпусне, а от продължителната, отегчителна игра може да ѝ се доспи. Вече беше стигнал до извода, че Джесика ще може единствено заспала да понесе чакането, без напълно да си загуби ума.
Но не подозираше, че тя толкова добре познава играта, нито пък че ще претърпи съкрушителна загуба.
— Джин — обяви отново Джесика.
Той погледна с отвращение картите, които нареждаше по масата.
— Никога не съм виждал човек с по-голям късмет.
— Опит — поправи го тя и събра картите, за да ги размеси.
— Работил съм в „Нравствената“ — подхвърли, докато тя раздаваше. — Мога да позная мошеника, когато го видя.
— Нравствената? — Джесика изду бузата си с език. — Сигурна съм, че е било много интересно.
— Имаше си своите моменти — измърмори той, загледан в картите, които му беше дала.
— В кой отдел си сега?

— „Убийства“.

— О! — Преглътна, но гласът ѝ остана насмешлив. — Предполагам, че и там си има своите моменти. — Той изсумтя в отговор, което можеше да се приеме и като потвърждение. После пусна една карта. Джесика я вдигна и пъхна в своята ръка. Слейд присви очи, но тя само се усмихна. — Сигурно си срещал много хора покрай работата си. — Загледа се в картите си, после пусна една. — Затова героите ти притежават такава дълбочина.

За момент се замисли за хората от улицата — пласьори и проститутки, дребни крадци и жертви. Но все пак, в известен смисъл, имаше право. Когато навърши трийсет, Слейд смяташе, че е видял всичко, което може да се види. Но непрекъснато установяваше, че има и още.

— Да, срещал съм много хора. — Пусна нова карта и Джесика отново я взе. — Окошарвал съм няколко професионални картоигращки.

Джесика му хвърли невинен поглед.

— Нима?

— Едната беше страхотна червенокоса дама — съчини набързо той. — Организираше минитурнири в някои от най-реномираните хотели в Ню Йорк. Мек южняшки акцент, бели ръце и белязано тесте. — Вдигна пробно картата към светлината, преди да я пусне. — Вкараха я за три години.

— Така ли? — Джесика поклати глава, докато посягаше към картата. — Джин!

— Стига, Джес, няма начин...

Тя свали картите с извинителен жест.

— Изглежда, има.

Огледа бързо картите ѝ и изруга.

— О кей, това беше! — захвърли своите Слейд. — Изчислявай загубите ми, фалирах.

— Добре, я да видим... — Джесика ухапа края на молива, докато преглеждаше бележника, в който бяха отбелязани точките от предишните ръце. — Този път ти намерих слабото място, нали? — Без да дочака отговор, тя започна да пише в бележника. — Според изчисленията, ми дължиш осем долара и петдесет и седем и половина цента. — Остави тефтера и му се усмихна. — Да ги направим осем долара и петдесет и седем кръгло.

— Колко си миличка!

— Просто си плати — протегна ръка с дланта нагоре. — Освен ако не искаш да опиташ двойно или нищо.

— В никакъв случай. — Слейд бръкна в джоба си и извади портфейла, после хвърли една десетачка на масата. — Нямам дребни. Дължиш ми долар и четиридесет и три.

Джесика се усмихна самодоволно и отиде да потърси чантата си в шкафа в коридора.

— Един долар... — разрови в портмонето си тя, след като отново се върна в салона — и... двайсет и пет, трийсет, четиридесет и три. — Пусна монетите в ръката му и се усмихна. — Разплатихме се.

— Няма да ти се размине толкова лесно — сграбчи я Слейд и я целуна дълго и силно. — Щом си решила да ме оскубеш — прошепна, като улови косата ѝ в ръка, — поне трябва да си заслужава.

— Изглежда разумно — съгласи се тя и отново му поднесе устните си.

Господи, как я желае! — помисли си Слейд, докато се потапяше в усещането за нея. Завинаги. Вечно. Всички тези думи, за които никога не си беше позволявал да мисли. Между тях имаше стена — тънката стъклена стена на обществения статут, за която забравяше, когато тя беше в прегръдките му. Не беше в правото си да изпитва това, нито да моли за това, за което му се искаше да помоли. Но тя беше топла и мека и устните ѝ откликваха с желание на неговите.

— Джес...

— Не говори — обви по-плътно ръце около него. — Просто ме целуни още веднъж. — Устните ѝ се притиснаха в неговите и заглушиха думите, които напиреха да бъдат изречени. И колкото по-дълго траеше целувката, толкова повече изтъняваше стената помежду им. На Слейд му се струваше, че я чува как се пропуква и се разпада на парчета.

— Джес... — прошепна отново и зарови лице в косите ѝ. — Искам...

Тя трепна и Слейд изруга при звука от входния звънец.

— Аз ще отворя — каза Джесика.

— Не, остави Бетси. — Задържа я още миг, заслушан в ударите на сърцето ѝ до гърдите му.

Джесика на драго сърце кимна с глава. Когато Слейд я пусна, тя се строполи в едно кресло.

— Глупаво е... — започна тя, но в този момент в салона влезе Майкъл.

— Джесика! — Без да обръща внимание на Слейд, той се приближи и взе ръката ѝ. — Толкова си бледа, трябваше да си в леглото.

Усмихна му се, но не успя да възпре пръстите си, които стиснаха неговите.

— Знаеш, че ще полудея, ако остана в леглото. Казах ти да не се тревожиш, Майкъл.

— Как бих могъл? — Повдигна ръката ѝ и докосна с устни ставите на пръстите ѝ. — Особено с Дейвид, който цял следобед мърмори как не си знаела да се грижиш за себе си.

— Беше... — Замълча и хвърли бърз поглед към Слейд. — Беше само малко недоразумение помежду ни. Добре съм, наистина.

— Не изглеждаш добре, изглеждаш изтощена. — Майкъл се навъси. Проследи посоката на погледа ѝ и се взря в Слейд. Откритието бе съпроводено от гняв и неприязън, последвани от примирение. — Трябваше да е в леглото — каза му рязко, — а не да забавлява гости.

Слейд сви рамене и също се настани в едно от креслата.

— Не е моя работа да казвам на Джес какво да прави.

— А каква точно е работата ви?

— Майкъл, моля те! — изпревари отговора на Слейд Джесика и нервно стана. — След малко се качвам, уморена съм. — После се извърна с безмълвна молба към Слейд.

— Много дълго те задържах от работата ти. Днес почти цял ден не си писал.

— Няма проблем. — Извади цигара. — Ще наваксам тази вечер.

Майкъл стоеше помежду им и очевидно не желаше да си тръгне, макар да съзнаваше, че няма смисъл да остава.

— Ще си тръгна — каза след известно време, — ако обещаеш, че ще се качиш да си легнеш.

— Да, ще си легна. Майкъл... — Прегърна го и почувства познатото стегнато тяло, усети лекия аромат на одеколона му с дъх на морски бриз. — Двамата с Дейвид означавате толкова много за мен. Искаше ми се да можех да ти го кажа.

— Двамата с Дейвид — тихо повтори той и докосна с ръка косата ѝ. — Да, знам. — Хвърли един последен поглед към Слейд, преди да я отдръпне от себе си. — Лека нощ, Джесика.

— Лека нощ, Майкъл.

Слейд изчака да чуе затварянето на входната врата.

— Какво недоразумение си имала с Дейвид?

— Нямахте нищо общо с това, беше лично.

— Точно сега нищо не е лично.

— Но това беше. — Извърна се и го погледна уморено, но той забеляза упоритата бръчица между веждите ѝ. — Имам право на някои лични тайни, Слейд.

— Казах ти да не се виждаш с никой от тях насаме — напомни ѝ той.

— Арестувай ме — сопна му се тя.

— Не ме предизвиквай — посрещна открито сърдития ѝ поглед. — И не го прави отново.

— Да, сержант. — С въздишка на неудовлетворение, Джесика прокара ръка през косата си. — Съжалявам.

— Не се извинявай — строго отвърна той. — Просто прави каквото ти е казано.

— Мисля да се качвам горе. Уморена съм — допълни тя, без да поглежда към него.

— Добре. — Стоеше, без да сваля очи от нея. — Поспи малко.

— Да, да, ще поспя. Лека нощ, Слейд.

Той се заслуша как изкачва стъпалата, после стана и захвърли цигарата си в огъня.

Горе, Джесика напълни ваната. Точно това ѝ трябва — каза си тя — аспирин за главоболието и гореща вана за напрежението. И после ще заспи. Трябва да заспи — тялото ѝ плачеше за сън. За първи път в живота си Джесика изпитваше почти безтегловното състояние на истинското изтощение. Изчака банята да се затопли от парата и се отпусна във ваната.

Знаеше, че не е заблудила Слейд. Джесика не беше толкова глупава, за да мисли, че е приел извинението ѝ, че е уморена. Той не по-зле от нея самата разбираше какво става в главата ѝ. Посещението на Майкъл беше последната капка в един ден, изпълнен с неизречени страхове и постоянно напрежение.

Нищо не се случи, помисли си отчаяно тя, докато оставяше водата да се плиска отгоре ѝ. Колко време ще трябва да чака? Още един ден? Седмица? Две? Въздъхна дълбоко и затвори очи. Цяло щастие ще бъде, ако успее да преживее тази нощ, да не говорим за цяла седмица в очакване и неизвестност.

Мисли само за следващия час, посъветва се сама. Сега е седем вечерта. Ще мисли само как да изкара до осем.

В осем и двацет Слейд методично мина през всички помещения на първия етаж и провери всички ключалки. През целия непоносимо дълъг ден беше очаквал телефонното обаждане, което да му каже, че мисията му е приключена. Мислено проклинаше Интерпол, ФБР и Додсън. Според него всичките бяха еднакво виновни. Джесика няма да може да издържи още много — това се разбра ясно при посещението на Майкъл.

И още нещо стана ясно. Слейд установи, че е на косъм от пристъпването на последната граница. Ако не беше проехтял звънецът на вратата, щеше да изрече неща, които е най-добре да останат неизречени, да поиска неща, които няма право да иска от една уязвима жена.

Би могла да каже „да“. Щеше да каже „да“, поправи се той и пристъпи покрай заспалия Юлисис. И щеше да съжелява, продължи размишленията си, когато ситуацията се промени и животът ѝ отново се върне към нормалния си ход. И какво, ако я беше попитал, а после се бяха оженили, преди тя да има време да го обмисли? Хубав начин да се объркат две съдби, каза си той. По-добре е да прекъсне още сега, да се отдръпне, докато отново са в ролите на полицаия и обекта на неговата мисия.

Сега поне се намира горе и си почива, а не е до него, за да го изкушава. Така му беше по-лесно да разглежда нещата в перспектива.

Прислугата се беше оттеглила в своето крило. Чуваше се тих говор на телевизор и поскърцване на дъски. След като приключи с проверката, ще се качи горе и ще пише. Слейд разтърка тила си, където се беше съсредоточило напрежението. А после ще спи в собственото си легло, сам.

Тъкмо се отправяше към кухненската врата, когато видя как топката бавно се завърта. Напрегна мускули, отстъпи назад в сянката и

зачака.

Осем и половина. Джесика отново погледна часовника, докато бродеше из стаята си. Нито банята, нито аспиринът успяха да я успокоят достатъчно, за да приблизят поне малко съня. Ако Слейд се беше качил, помисли си тя и тръсна глава. Ставаше прекалено зависима, а това не беше характерно за нея. И все пак, чувстваше, че нервите ѝ ще се отпуснат поне малко, ако може само да чуе ударите на машината му.

Час за час, напомни си тя и още веднъж погледна към часовника. Добре, издържа от седем до осем, но няма да издържи до девет. Джесика се предаде и отново тръгна да слиза на долния етаж.

Ако се разсърди, каза си тя, ще трябва просто да се справя по най-добрия възможен начин. Да стои затворена в къщата само по себе си е достатъчно тежко, за да трябва и да се ограничава единствено до стаята си. Съгласна е да запълни още малко време с онази глупава игра на карти — каквото и да е, стига да е заета, докато...

Мислите ѝ бяха рязко прекъснати, когато стигна в долния край на стълбата. За втори път вратата на салона беше затворена. По гърба ѝ премина тръпка. Реши да се върне в стаята си и да се престори, че изобщо не е излизала оттам. Отстъпи крачка назад, преди сама да се възпре.

Не беше ли казала на Слейд да не иска от нея да бяга? Това е нейният дом, напомни си Джесика, докато пристъпваше напред. Каквото и да става в него, то е нейно задължение. Пое дълбоко дъх, отвори вратата на салона и натисна копчето на лампата.

Слейд изчака, докато задната врата се отвори тихо. Отначало се появи само сянка, но силуетът му се стори познат. Успокоен, той пристъпи на лунната светлина. Дейвид се извърна стреснато и изруга.

— Изкарайте ми акъла — възнегодува той и затръшна вратата след себе си. — Какво правите тук в тъмното?

— Просто проверявам вратите — невъзмутимо отвърна Слейд.

— Тъкмо навреме — промърмори Дейвид. След като включи осветлението, той се приближи до печката. — Искате ли кафе? — запита намусено.

— Благодаря. — Слейд придърпа един стол и зачака Дейвид да излее мислите си.

Последният доклад, който беше получил от Брустър, изясняваше нещата около Дейвид. Името, снимката и пръстовите му отпечатъци бяха подложени на най-сериозна компютърна проверка. В продължение на цял месец беше проследена всяка негова стъпка. Дейвид Райе се оказа точно такъв, какъвто изглеждаше — малко дързък млад мъж, който има талант на счетоводител и обича антикварните предмети. Освен това той имаше, поне в собствените си представи, дискретна връзка със студентка по медицина. Слейд си припомни почти бащинските забележки на Брустър относно увлечението на Дейвид.

Макар първоначално да изпита известно угризение, че не съобщи на Джесика информацията за чистото досие на Дейвид, покъсно Слейд реши, че и без това ѝ е достатъчно трудно да се владее. По-добре е за нея да подозира и двамата, отколкото да е сигурна, че Майкъл Адамс е затънал до гуша в историята с контрабандата.

— Майкъл! — Джесика се взираше, изправена пред истината и не желаеща да повярва.

— Джесика! — Той се изправи с части от бюрото в ръцете си, като трескаво търсеше някакво достоверно обяснение за присъствието и действията си. — Не исках да безпокоя. Надявах се, че си заспала.

— Да, сигурна съм, че си се надявал. — Въздъхна и примирено и затвори вратата след себе си.

— Имаше проблем с тази част — започна Майкъл Исках да...

— Моля те, недей! — Джесика прекоси стаята, наля пръст бренди и го изпи. — Знам за контрабандата, Майкъл — заяви му с безжизнен тон. — Знам, че си използвал магазина.

— Контрабанда? Ама наистина, Джесика...

— Казах, недей! — извърна се рязко, пришпорена от гнева и отчаянието. — Знам, Майкъл! Също както полицията.

— О, Господи! — Лицето му преbledня, докато се оглеждаше с безумен поглед. Остава ли му някаква пролука за бягство?

— Но искам да знам защо. — Гласът ѝ бе тих и спокоен — Дължиш ми го.

— Нямах изход. — Пусна парчетата от бюрото да паднат на пода, после започна да рови за цигара. — Няма изход, Джесика. Той обеща, че няма да бъдеш замесена, че дори няма да разбереш. Трябва да повярваш, че никога не бих те забъркал в това, ако имах избор.

— Избор — отрони тя и си помисли за Слейд. — Всички правим своя избор, Майкъл. Какъв беше твоят?

— Преди две години, в Европа... — Дръпна жадно от цигарата си. — Загубих пари... много пари. Повече, от колкото можех да си позволя, и то от неподходящ човек — Хвърли й бърз, умоляващ поглед. — Обработиха ме. Сигурно си спомняш, когато взех онези две допълнителни седмици в Рим. — Пое дим и бързо го издуха навън. Бяха професионалисти... Минаха дни, преди отново да мога да ходя. Когато ме постави пред алтернативата да остана завинаги инвалид, приех условията му. — Майкъл прокара ръка през косата си и се приближи до барчето. Наля си чист бърбън, като разплиска няколко капки, и го изпи на един дъх. — Знаеше кой съм, естествено, семейството ми, връзката ми с твоя магазин, безупречната ти репутация. — Алкохолът временно му вдъхна сили. Гласът му укрепна. — Нещата се подреждаха прекрасно за него. Не беше заради парите, Джесика, просто исках да остана жив. А след това... вече бях затънал твърде дълбоко.

Усети как нещо в нея трепва жалостиво и бързо го потуши. Никаква милост, заповяда си сама. Няма да получи съжалението й сега.

— Кой е той, Майкъл?

— Не — поклати глава и се обърна с лице към нея. — Няма да ти кажа. Ако разбере, че знаеш името му, няма да бъдеш в безопасност.

— В безопасност? — изсмя се късо тя. — Ако си бил толкова загрижен за безопасността ми, можеше да ми кажеш да не се разхождам по брега, когато някой се кани да ме застреля.

— 3-застреля... Мили Боже, Джесика, не мислех, че ще... Заплашваше, но никога не съм вярвал, че наистина опита да ти стори зло. Щях да направя нещо. — Ръцете му трепереха и ръсеха пепел по килима. С рязко движение на ръката Майкъл захвърли цигарата в огъня. Молих го да не те замесва, заклех му се, че ще направя всичко, каквото поиска, но да не те закача. Обичам те, Джесика!

— Не ми разправяй, че ме обичаш! — По-уверено, отколкото очакваше, тя се наведе и вдигна едно от парчетата, които беше

изтървал на пода. Беше част от вътрешния фриз. — Какво има в бюрото, Майкъл?

— Диаманти — отвърна той и преглътна. — За четвърт милион. Ако не му ги занеса тази вечер...

— Къде? — прекъсна го тя.

— В магазина, в десет часа.

— Дай да ги видя. — Видя го как изважда една от преградите, където имаше чекмедже. Повдигна тънко парче дърво и откри второ дъно, след което извади малка подплатена торбичка.

— Това е за последен път — заговори той, като стискаше торбичката в ръка. — Вече му казах, че излизам от играта. Веднага щом ги предам, ще напусна страната.

— Това наистина е за последен път — съгласи се Джесика, а после протегна ръка. — Но нищо няма да предаваш. Аз ще взема диамантите, Майкъл. Те ще се върнат там, откъдето са дошли, а ти ще отидеш в полицията.

— Все едно да насочиш пистолет в главата ми! — изтри ги уста с трепереща ръка той. — Ще ме убие, Джесика! Ако разбере, че съм отишъл в полицията, няма да съм в безопасност дори и в килия. Ще ме убие, а ако разбере какво си направила, ще убие и теб.

— Не ставай глупав! — С блеснали очи, грабна торбичката от ръката му. — Така или иначе ще те убие, а също и мен. Толкова ли е глупав, за да не разбира, че полицията е по следите му? Толкова ли е глупав, че да те остави жив като доказателство? Помисли! — извика му нетърпеливо. — Единственият ти шанс е полицията, Майкъл.

Думите ѝ отприщиха страхове, които беше заровил. Дълбоко в себе си Майкъл винаги е съзнавал, че участието му в операцията може да приключи само по един начин. И този страх в много по-голяма степен от парите поддържаше лоялността му.

— Не полицията! — Очите му отново се стрелнаха из стаята. — Трябва да се измъкна. Не разбираш ли, Джесика — някъде, където няма да ме открие! Дай ми диамантите, мога да ги използвам!

— Не! — Ръката ѝ стисна по-здраво торбичката. — Използвал си ме, но край.

— За Бога, Джесика, мъртъв ли искаш да ме видиш? — Дишането му бе тежко и накъсано, докато с мъка изричаше думите. —

Нямам време да събера парите, които ми трябват. Ако се махна сега, ще имам нещо за начало.

Тя се взираше в него. Лицето му беше покрито с лека влага, която избиваше в ситни капчици над треперещите му устни. Очите му бяха изцъклени от ужас. Беше я използвал, помисли си тя, но това не бе убило чувството, което изпитваше към него. Щом е решил да бяга, ще му даде каквото иска. Прекоси стаята и се приближи до картина с френски пейзаж, после натисна скрития механизъм и откри сейфа. Бързо завъртя копчето и отвори вратата.

— Вземи това — подаде му пачка банкноти. — Не е колкото струват диамантите, но във всеки случай парите в брой са по-безопасни. Няма да те притискам, Майкъл — изрече, когато той посегна за парите, — но сам трябва да вземеш решението си.

— Има само едно решение за мен. — Пъхна парите във вътрешния джоб на самото си и най-после я погледна в очите. — Съжалявам, Джесика.

Тя кимна и се извърна. Чу стъпките му, докато се отдалечаваше към вратата.

— Майкъл, Дейвид беше ли замесен?

— Не, Дейвид изпълняваше само нареждания, които смяташе за съвсем нормални. — Видя как всичко, което бе желал, всичко, което бе обичал, се изплъзва от ръцете му. — Джесика...

— Просто върви, Майкъл. Щом ще бягаш, трябва да бягаш бързо.

Изчака да чуе щракването на вратата, преди да отвори торбичката. В дланта ѝ се посипа водопад от студени, искрящи диаманти.

— Значи толкова струва животът ми — прошепна тя. Внимателно ги върна обратно и се загледа в останките от бюрото. — И всичко заради един каприз! — Ако не беше онова внезапно хрумване да изпрати бюрото вкъщи...

Тръсна решително глава и прогони тези мисли. Няма „ако“. Трябва да се види със Слейд, но най-напред има нужда да остане за момент сама. Въздъхна и се отпусна в едно кресло, като остави торбичката с диаманти в скута си.

— Предполагам, че Джесика ви е казала за сутринта. — Докато кафето се топлеше на котлона, Дейвид се пресегна за чаши.

Слейд повдигна едната си вежда. Какво е пък това? — запита се той.

— Трябваше ли? — изрече на глас.

— Вижте, нямам нищо против вас, дори не ви познавам. — Дейвид се извърна и отметна падналите над челото му кичури. — Но Джесика е важна за мен. Когато я видях да излиза от стаята ви тази сутрин, това хич не ми хареса. — Премери с поглед мъжа насреща си и разбра, че има достоен противник. — И все още не ми харесва.

Слейд се загледа в очите зад стъклата. Значи това било личното ѝ недоразумение. В този случай Джесика получава верността, която очаква.

— Аз бих казал, че не е нужно да ти харесва — бавно проговори Слейд, — но Джес едва ли смята така.

Дейвид леко се размърда, смутен от открития поглед.

— Не искам да страда.

— Нито пък аз.

Дейвид се намръщи. Нещо в начина, по който Слейд го каза, го караше да му вярва.

— Толкова е доверчива.

Гневът така внезапно заблестя в сивите очи, че Дейвид за малко да се отдръпне. Когато Слейд отново заговори, думите му бяха тихи и отчетливи.

— Не се интересувам от парите ѝ.

— О кей, съжалявам — сви рамене Дейвид, вече малко поспокоен. — Просто и преди се е парила. Доверява се на всички. Много е умна, да знаете — за такъв заплес като нея, който забравя какво прави, защото се захваща с двайсет неща наведнъж. Но към хората проявява наивност. — Кафето започна да кипи зад него. Дейвид се извърна и спря газта. — Вижте, забравете, че изобщо съм казал нещо. Сутринта тя ми каза, че не е моя работа, и си е така. Само дето... такава, аз я обичам, знаете ли — заекна той. — Как се чувства?

— Скоро ще се почувства по-добре.

— Ох, надявам се — горещо възкликна той, понесъл кафето към масата. — Не ми се ще да ме чуе, но никак няма да ми дойде зле да се върне в магазина. С описването на новата стока и отвратителното

настроение на Майкъл... — Дейвид се намръщи и сипа мляко в кафето си.

— Майкъл? — небрежно подхвърли Слейд.

— Да, ами такава... предполагам, че всеки има право да си изтърве нервите от време на време. Но Майкъл като че ли изобщо няма нерви — усмихна се за момент на Слейд. — Джесика би го нарекла възпитание.

— Може да си има някакви грижи.

Дейвид помръдна разсеяно с рамене и отпи от кафето.

— Не съм го виждал толкова разстроен след неразборията с онова шкафче чипъндейл миналата година.

— О? — Някои източници изобщо не се нуждаят от насърчаване.

— Грешката беше моя — продължи Дейвид, — но не знаех, че го е купил за точно определен клиент. Прави го понякога, но винаги предупреждава Джесика или мен. Беше истинска красота — припомни си той. — Разкошно тъмно дърво, страхотни инкрустации. Госпожа Лиймън го купи в мига, в който го разтоварихме. Беше в магазина, когато пристигна доставката, само го погледна и веднага написа чек. Майкъл се върна от Европа в деня, в който го опаковахме за изпращане и получи нервна криза. Каза, че вече било продадено, че е взел капаро. — Дейвид отпи бързо от кафето, установи, че е горчиво, после примирено отпи още веднъж. — Предполагам, че документите бяха объркани — продължи той. — Което е странно, защото Джеси е истински маниак в поддържането на фактурите. Госпожа Лиймън също не беше особено очарована от недоразумението — припомни си с усмивка. — Джеси й продаде много на сметка една стенна масичка, за да заглади положението.

— Кой го купи? — попита Слейд.

— Кое, шкафчето ли? — намести очилата си Дейвид. — Божичко, не знам. Мисля, че Майкъл изобщо не ми каза, а пък както беше ядосан, никак не ми се щеше да го питам.

— Пазиш ли фактурата?

— Да, разбира се. — Дейвид объркано се вгледа в него. — В магазина е, защо?

— Трябва да изляза — бързо се изправи от мястото си Слейд и тръгна към задното стълбище. — Не излизай никъде, докато не хе върна.

— Какво... — Дейвид не довърши, тъй като Слейд изчезна. Може пък наистина да се окаже откачалка, каза си той, загледан в празния стол на Слейд. Говориш си съвсем спокойно с човека и изведнъж той...

— Погрижи се Джес да не мърда никъде — нареди Слейд, докато слизаше обратно. Якето му вече беше закопчано върху пистолета.

— Да не мърда?

— Не пускай никого в къщата. — Слейд спря за миг, колкото да изгледа решително и строго Дейвид. — Никой да не влиза, разбра ли? — Нещо в очите му накара Дейвид да кимне, без да задава въпроси. Слейд взе една салфетка и надраска някакъв номер върху нея. — Ако не се върна до един час, обади се на този номер. Разкажи на човека, който ще ти се обади за шкафчето. Той ще разбере.

— Шкафчето? — Дейвид се взря глупаво в салфетката, която Слейд набута в ръцете му. — Не разбирам.

— Не е нужно, просто го направи. — Задната врата се затръшна зад гърба му.

— Да бе — измърмори Дейвид. — Защо ми трябва да разбирам нещо? — Умопобъркан, реши той, докато напъхваше салфетката в джоба си. Може би за писателите е нормално да са умопобъркани. Джесика определено знае как да ги намира. Погледна часовника си и реши да я види как е. Може би на писателя малко му хлопа дъската, но успя да го притесни. Тъкмо беше стигнал до средата на коридора и вратата на салона се отвори.

— Дейвид! — Джесика премина разстоянието помежду им на един дъх, после се хвърли в ръцете му.

— Ей, какво те прихваща! — Успя да се освободи от прегръдката ѝ и да я улови за раменете. — Да не би наоколо да върлува някакъв нов грипен вирус, който поразява мозъка?

— Обичам те, Дейвид! — улови лицето му в ръце почти разплакана Джесика.

Той се изчерви и премести тежестта на тялото си.

— Аха, и аз те обичам. Виж, съжалявам за сутринта... Ще говорим по-късно за това. Имам да ти казвам много неща, но най-напред трябва да се видя със Слейд.

— Той излезе.

— Излезе? — Пръстите ѝ се забиха в слабата ръка на Дейвид. — Къде?

— Не знам — внимателно се вгледа в лицето ѝ той. — Джеси, ти наистина не си добре. Ела да те заведе горе!

— Не, Дейвид, важно е. — Предишният ѝ трескав тон стана строг — този, на който той винаги откликваше. — Все трябва да имаш някаква представа къде е отишъл.

— Нямам отвърна той, леко възмутен. — В един момент си седяхме и си приказвахме, в следващия скочи и хукна навън.

— За какво? — разтърси го нетърпеливо Джесика. — За какво си говорехте?

— Ами разни работи. Споменах му, че Майкъл е в много лошо настроение — също като миналата година, когато стана онова недоразумение с шкафчето чипъндейл.

— Чипъндейл... — Джесика притисна ръце към страните си. — О, Господи, да, разбира се!

— Слейд ми наприказва някакви работи да не пускам никой в къщата и да се обадя на някакъв номер, ако не се върне до един час. Ей, къде отиваш?

Джесика беше издърпала чантата си от закачалката и трескаво ровеше из нея.

— Отишъл е в магазина. В магазина, а вече е почти десет! Къде са ми ключовете! Звънни... звънни в магазина и виж дали ще се обади. — С бързо движение изсипа съдържанието на чантата си на земята. — Обади се! — извика му тя, тъй като Дейвид само зяпаше насреща ѝ.

— О кей, по-спокойно. — Докато Джесика трескаво претърсваше предметите на пода, Дейвид набра номера.

— Не мога да ги намеря. Не мога... в палтото ми са! — спомни си изведнъж и хукна към гардероба.

— Не отговаря каза ѝ Дейвид. — Може би още не е стигнал, ако изобщо е отишъл там. В което няма никакъв смисъл, понеже е затворено и... Джеси, къде отиваш? Той каза да не излизаш. По дяволите, забрави си палтото! Почакай малко! Но тя вече тичаше надолу по стъпалата към колата си.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

На Слейд му бяха нужни само няколко минути, за да се справи с ключалката на входната врата на магазина. Ако трябва да се погрижи поне за едно нещо, преди да си замине, то ще бъде да свърже Джесика с приличен ключар. Истинско чудо е, че не са я обрали, каза си той, докато преминаваше през основното помещение към задната стаичка. Чист късмет, допълни той и метна якето си на един стол. Прекоси кухнята и влезе в нещо, което им служеше за канцелария.

Тук имаше голямо махагоново бюро с подредени отгоре му купчинки документи, попивателна с надраскани по нея цифри и лампа „Тифани“. Слейд я включи. Мярна написаното с едри букви върху попивателната „ЮЛИСИС ИМА НУЖДА ОТ ХРАНА“, точно под нечетливо надрасканото „Нова дръжка за парцала — Бетси сърдита.“ Усмихна се леко и поклати глава. Понятието на Джесика за организация не се вместише в представите му. Обърна се и се приближи до картотечния шкаф, поставен в задния ъгъл.

В най-горното чекмедже, изглежда, бяха нейни лични неща. В папка с надпис „Застрахователни полици — магазин“, откри квитанция за блуза, която беше купила преди две години. Между две други папки имаше смачкан списък с хранителни стоки. Въздъхна с раздразнение и издърпа второто чекмедже.

Тук беше пълна противоположност. Папките бяха спретнати, четливо надписани и в идеален ред. Слейд ги прелисти набързо и установи, че това са фактури от настоящата година, подредени хронологично, както и разписки за доставки, също от текущата година и в хронологичен ред, а накрая бе служебната кореспонденция. Всеки отдел представляваше пример за организация на документацията. Помисли си за горното чекмедже.

В третото чекмедже откри онова, което търсеше — фактурите от предходната година. Слейд измъкна първата папка и я занесе на бюрото. Разгледа ги методично една по една, започвайки от януари. От

папката за първото тримесечие не научи друго, освен че бизнесът на Джесика процъфтява.

Върна я обратно и измъкна следващата. Времето неумолимо течеше, докато преглеждаше всеки документ. Извади цигара и търпеливо продължи да търси. Откри го в юни. „Едно шкафче чипъндейл — бразилско дърво с инкрустации“. Веждите му леко се повдигнаха при вида на цената.

— Съвсем не лоша сделка, предполагам — промърмори на себе си. Прочете името на купувача и се усмихна. — Всеки получава хубавичка печалба. — След като прибра фактурата, Слейд посегна към телефона. Историйката на Дейвид може доста да заинтересува Брустър. Още преди да е натиснал първите две цифри, чу някаква кола да спира отвън. Бързо угаси светлината. После, докато се отдалечаваше от бюрото, измъкна пистолета си.

Джесика се понесе по лъкатушния черен път, който стигаше до магазина ѝ. Ако имаше поне грам здрав разум, упрекуваше се тя, щеше да поръча на Дейвид да се обади на номера, който му беше дал Слейд. Защо поне не му каза да продължава да звъни в магазина, докато тя стигне при Слейд?

Погледна нервно часовника си. Десет часа! О, Господи, дано мъжът, който ще се среща с Майкъл, закъснее! Слейд сигурно ще е в задната стая, прецени тя, за да търси фактурата. Какво ще направи мъжът, когато стигне в магазина и открие Слейд вместо Майкъл? Джесика натисна здраво газта и прелетя поредния завой. Заслепи я светлина от насрещни фарове. Несъзнателно изви прекалено силно волана и излезе с лявото задно колело върху банкета. Сърцето ѝ се качи в гърлото, когато автомобилът поднесе върху чакъла.

Точно така, каза си с разтуптяно сърце, блъсни се с колата. Това много ще помогне на всички. Мислено се изруга и изтри влажната си длан в панталона. Не мисли, заповяда си тя. Просто карай! Остава малко повече от километър. Тъкмо си го помисли и колата се разтресе и подскочи. Джесика натисна отчаяно педала на газта, но аудито само изхърка и напълно угасна.

— Не! — удари гневно с две ръце върху волана. Стрелката, указваща нивото на горивото, упорито стоеше на нулата. Колко пъти, запита се тя. Колко пъти си беше казвала да спре и да зареди? Но тъй

като сега не бе моментът за нравоучителни беседи, изскочи от колата, като я изостави наред пътя със запалени светлини. После хукна напред.

Слейд се притисна зад вратата, която водеше към задната стая. Чу тихото изщракване на входната врата, след това веселия звън на камбанките. Изчака, заслушан в леките стъпки и едва чутото дишане. Последва отегчена въздишка.

— Не се вдетинявай, Майкъл. Едва ли има някакъв смисъл да се криеш, след като си оставил колата отвън съвсем открито. А и би трябвало да знаеш — добави меко, — че няма място, където можеш да се скриеш от мен.

Слейд светна лампите и едновременно с това се появи в стаята.

— Чеймбърс, нали така? — изрече спокойно. — С манията за кутийки за енфие. — Насочи пистолета си. — Затворено е.

Без изразът на лицето му изобщо да се промени, Чеймбърс свали шапката си.

— Вие сте склададжията, нали? — изсмя се хрипливо. — Колко глупаво от страна на Майкъл да ви изпрати. Но пък стомахът му никога не е издържал на насилие.

— Аз нямам такъв проблем. Рипън е в моргата. — Понеже Чеймбърс само го изгледа с любезно учудване, Слейд продължи: — Или не помниш имената на професионалистите, които наемаш?

— Смъртта е риск на професията — отвърна Чеймбърс с елегантно свиване на раменете. Нито за миг не си направи труда да погледне към оръжието, насочено в гърдите му. Знаеше, че истинското оръжие е човекът, и затова гледаше право в очите на Слейд. — Какво ви обеща Майкъл, господин...

— Сержант — поправи го Слейд. — Слейдърман, Нюйоркска полиция, временно прикрепен към ФБР. — Забеляза лекото трепване в погледа на Чеймбърс. — Единствената работа, която имам с Адамс, е кратък... разговор в близкото бъдеще, касаещ Джесика Уинзлоу. — Тази мисъл за момент го изпълни с мрачно задоволство. — Играта приключи, Чеймбърс. От известно време Адамс беше под наблюдение, заедно с още няколко души от екипа ти. Само ти ни липсваше.

— Малко недоглеждане от моя страна — измърмори Чеймбърс и огледа магазина. — Обикновено не се включвам пряко в никоя от доставките. Но пък мис Уинзлоу има толкова прелестен магазин, че не

можах да устоя. Жалко! — Отново насочи поглед към Слейд. — Не ми приличате на онези, които биха приели подкуп... дори и щедър.

— Изглежда, добре умееш да преценяваш хората. — Здравно стиснал пистолета, Слейд посегна към телефона върху тезгяха.

Джесика измина последните метри до магазина с раздираща болка в гърдите си. През спуснатите щори виждаше, че вътре свети. Мислите ѝ бяха насочени единствено към Слейд и тя блъсна вратата на пълна скорост.

С неочаквана за пълната му фигура пъргавина Чеймбърс я сграбчи в мига, в който се втурна вътре. Ръцете му се обвиха около врата ѝ. Преди още страхът да проникне до съзнанието ѝ, Джесика усети допир на студена стомана до слепоочието си. Слейд, който се беше хвърлил напред, рязко спря на място.

— Пусни оръжието, сержант. Изглежда, играта все пак още не е съвсем приключила. — Понеже Слейд се поколеба. Чеймбърс едва забележимо се усмихна. — Уверявам ви, че макар пистолетът да е малък, работи много добре. А от такова разстояние... — Деликатно не довърши.

Слейд отправи гневен поглед към изумената Джесика и пусна оръжието си.

— О кей — вдигна празните си ръце. — Пусни я.

Чеймбърс му се усмихна благо.

— О, не мисля така. Струва ми се, че имам нужда от застрахователна полица... за известно време.

— Господин Чеймбърс! — Джесика докосна ръката, която възпрепятстваше дишането ѝ.

— Сержантът не е доволен от появата ви, мис Уинзлоу — любезно изрече той. — Но пък аз съм, и то много. Това, ако мога така да се изразя, доста променя нещата.

Слейд бързо стрелна с очи часовника вдясно от себе си. Според изчисленията му Дейвид всеки момент трябва да се обади на свръзката му. Сега играта се наричаше печелене на време.

— Няма да се налага да стреляш в нея — подхвърли той, — ако продължаваш да я душиш.

— О, извинете. — Чеймбърс разхлаби малко захвата си. Пистолетът остана притиснат към слепоочието ѝ. Зажадняла за въздух,

Джесика го пое със стон. — Красиво създание, нали? — обърна се той към Слейд. — Често ми се е искало да бях с двайсетина години по-млад. Такава жена изглежда най-добре в ръцете на мъж, не сте ли съгласен?

— Господин Чеймбърс, какво правите тук по това време? — Беше слаб ход, но най-доброто, за което Джесика успя да се сети. — Пуснете ме и махнете това нещо.

— О, скъпа моя, всички знаем, че не мога да го направя. Макар че бих искал, заради вас — продължи той, докато Джесика също стрелна с поглед часовника.

„С колко ли време разполагаме?“ — трескаво си помисли тя.

— Може да ти е от полза — обади се Слейд. — Ще ти трябва прикритие, за да се измъкнеш.

— Пътищата ми за бягство са... начертани, сержант — усмихна му се той. — Винаги си оставям отворени вратички.

— Едва ли очаквате да се измъкнете, господин Чеймбърс. — Очите на Джесика срещнаха тези на Слейд, после многозначително се преместиха към часовника. — Слейд сигурно ви е казал, че полицията знае всичко.

— Спомена ми. — Потупа я по рамото, като продължаваше здраво да я стиска с ръка. — Бях започнал да изпитвам слабост към вас. Толкова ми беше приятно да водим любезните си разговори, да пием чай. Беше ми мъчно, като си помислех, че това е последната ми доставка, преди да се преместя. О да — обърна се към Слейд, давах си сметка, че полицията е по петите ми, макар да си признавам, че не съм преценил точно колко близо. И макар да изглежда, че диамантите засега са изчезнали, рано или късно ще открия Майкъл.

— Те не са у него — бързо изрече Джесика и сграбчи ръката на Чеймбърс, която отново я задуши.

— Не са? — Думите прозвучаха тихо и любезно. Слейд се наклони да се хвърли напред, но Чеймбърс го изгледа предупредително. — И къде са?

Джесика преглътна мъчително, напрягайки слух да чуе воя на сирените. Защо още не идват!

— Ще ви покажа. — Може би ще успее да се спазари за кивота на Слейд. Ако го запази жив, а след това изведе Чеймбърс от магазина, поне за малко...

— О, не, няма да стане — отново засили натиска си той. Кажете ми!

— Не! — изшептя Джесика. — Ще ви заведе.

Без да продума, Чеймбърс свали пистолета от слепоочието ѝ и го насочи към Слейд.

— Не, недейте! У дома са — трескаво извика тя. — Имам сейф в стената на салона. Не стреляйте по него, моля ви! Ще ви кажа комбинацията. Трийсет и пет надясно, дванайсет наляво, пет надясно и двайсет и три наляво. Всичките са там, не позволих на Майкъл да ги вземе.

— Правилно — отвърна Чеймбърс. — И достоверно. Обичам ви, скъпа, така че ви съветвам да си затворите очите. Когато дойде вашият ред, обещавам да го направя колкото е възможно по-безболезнено.

В мига, в който Слейд се хвърли, Джесика инстинктивно извика.

— Не! — Използвайки цялата си тежест и адреналина на страха, тя се стовари върху ръката, която държеше оръжието. Чу изстрела да отеква в главата ѝ, докато политаше, после грубо бе отблъсната встрани.

Джесика се строполи на пода. При допира с дъските усети болка в рамото и метален вкус на кръв в устата си, докато се опитваше да се изправи. Когато отметна косата от очите си, видя как Слейд забива юмрук в лицето на Чеймбърс. Докато се свличаше на пода, едрият мъж сякаш се разпадаше на съставните си части.

Толкова бързо, помисли си замаяно. Всичко приключи толкова бързо. В един миг и двамата бяха на ръба между живота и смъртта, а в следващия всичко беше свършило. Никога повече няма да е сигурна за живота си — нито за миг. Подпря се уморено на някакъв скрин.

— Слейд...

— Донеси ми въже или някаква връзка от задната стая, глупачка такава!

Джесика притисна пръсти между веждите си и задуши нервния кикот. Какъв романтичен завършек, каза си, докато се препъваше слепешком към склада. Опита се да проясни мъглата, която се спускаше над очите ѝ, и успя да открие някаква връзка от опаковка. За момент остана загледана в нея, без да може да си спомни за какво ѝ е необходима.

— Ще побързаш ли! — извика ѝ Слейд.

Реагира автоматично и изпълни нареждането му. Десет и петнайсет, отбеляза, докато минаваше край часовника. Как е възможно да е едва десет и петнайсет? Възможно ли е човек да стигне толкова близо до смъртта и после да се спаси само за някакви си десет минути? Слейд издърпа връзката от ръката ѝ, без да погледне нагоре.

— Дявол да те вземе, Джес, най-голямата глупост, която можеше да направиш! Какво, по дяволите, си въобразяваше, като нахлу по този начин? Знаеш, че ти беше казано да не напускаш къщата. — Слейд изля порой ругатни, докато продължаваше да завързва изпадналия в безсъзнание Чеймбърс.

— Майкъл ми каза в десет часа — тихо изрече тя, — и си помислих...

— Ако въобще имаше малко ум в главата си, щеше да си стоиш у дома, както ти беше наредено. Какво си представяше, че ще можеш да направиш, като дотърчиш тук? По дяволите, беше ми в ръчичките, преди да връхлетиш през вратата. Но и това не ти стигаше! — Затегна възлите, после я побутна пътъм и се насочи към телефона. — След това пък взе, че се хвърли върху пистолета! — Рязко издърпа слушалката и започна да набира номера. — Можеше да те простреля.

— Да. — Джесика се взираше с нямо изумление в избилите по ръкава ѝ петна. — Мисля, че ме е прострелял.

— Какво? — Извърна се гневно, после изпусна слушалката от внезапно безжизнените си пръсти. — О, Господи! — С две крачки се озова до нея и откъсна ръкава на пуловера ѝ от шева. — Джес, ти си ранена!

Свъсила съсредоточено вежди, тя се взря в раната.

— Да, наистина — изрече с неестествено спокойния глас на пиян. — Не го чувствам. Трябва ли да ме боли? Има много кръв.

— Млъкни, по дяволите, просто млъкни! — Бързо огледа раната и установи, че куршумът е преминал чисто през плътта. Плътта на Джеси, помисли си той. Стомахът му се сви. Съблече ризата си и я нави като турникет. — Глупава идиотка, имаш късмет, че не е минал през главата ти! — Ръцете му трепереха и затова се забави с възела.

— Беше съвсем малък пистолет — продума тя.

Той я изгледа свирепо. Забеляза, че очите ѝ бяха замъглени.

— Куршумът си е куршум — измърмори Слейд. Усети топлата ѝ кръв по ръцете си и преглътна. По голия му гръб се плъзна струйка

пот. — Дявол да го вземе, Джес, какво се опитваше да направиш, като подскочи така? Знаех как да се справя.

— Ужасно съжалявам. — Главата ѝ леко се олюля, когато я отметна назад и се опита да го фокусира с поглед. — Колко невъзпитано от моя страна да препреча куршума, предназначен за теб.

— Не се прави на умна сега — отвърна през зъби той. — Кълна се, че ако от теб не се лееше кръв, щях да те натупам. — Искаше да я вземе в ръцете си, но се ужасяваше, че ще се разпадне. Гърлото му пресъхна от собственото му тежко дишане. След като приключи с бинтоването на раната, Слейд здраво я задържа с ръка. — Сигурно си видяла този номер в някой от глупавите си филми. Затова ли се хвърли върху пистолета?

— Не. — На Джесика ѝ се струваше, че плува, докато Слейд я водеше към един стол. — Всъщност, сержант, направих го, защото помислих, че ще те убие. Тъй като съм влюбена в теб, не можех да позволя такова нещо. — При тези нейни думи той се закова на място и сведе поглед към нея. Когато отвори уста, за да проговори, установи, че е неспособен да издаде дори и звук. Ръката му пусна рамото ѝ, което не беше ранено. — Ужасно съжалявам — изрече с натезжал глас Джесика, — но мисля, че ще припадна.

Последното, което успя да чуе през жуженето в главата си, беше порой ругатни.

Джесика постепенно дойде в съзнание сред мъгла от белота. Имаше усещането, че тялото ѝ се рее отделно от съзнанието. Дори постоянното пулсиране в рамото изглеждаше като отделено от нея. Бялото помръкна до сиво, после постепенно отново се проясни.

С притъпено от лекарствата любопитство премести внимателно поглед. Всички стени са бели, отбеляза мислено. На прозорците имаше хоризонтални щори, през които се мяркаха ивици тъмно небе. Щорите също бяха бели, както и превръзката през рамото, което не чувстваше като част от себе си. Спомни си!

Въздъхна и се загледа в синя пластмасова кана и чиста пластмасова чаша. Болница, помисли си с недоволна гримаса. Мразеше болници. Някакво лице се надвеси над нея и закри полезрението ѝ. Кехлибарените очи се вгледаха в светлосини. Доста приятни очи, реши Джесика, върху гладко, кръгло лице със съвсем лека двойна брадичка. Забеляза бялата престилка и стетоскопа.

— Доктор — изрече с пресипнал глас, който я накара да се намръщи.

— Как се чувствате, мис Уинзлоу?

Джесика се замисли сериозно за момент.

— Все едно, че са ме простреляли.

Той гръмко се разсмя и напипа пулса ѝ.

— Разумен отговор — ще се оправите.

— Колко време... — Навлажни пресъхналите си устни и опита още веднъж. — Колко време съм тук?

— Малко повече от час. — Извади миниатюрно фенерче и насочи лъча към дясното ѝ око, после към лявото.

— Струва ми се, че са минали дни.

— Лекарствата са ви упоили. Някаква болка?

— Само пулсиране. Ръката все едно, че не е моя.

Докторът се усмихна и я потупа.

— Вашата си е.

— Слейд. Къде е Слейд?

Челото му се сбърчи, после се проясни.

— Сержантът? През повечето време бродеше по коридора като луд. Не пожела да изчака във фойето, както му наредих.

— Повече го бива той да нарежда. — Джесика повдигна глава от възглавницата и отново я отпусна, след като стаята се завъртя пред очите ѝ.

— Лежете спокойно — строго каза докторът. — Ще прекарате известно време при нас.

Бръчицата се появи между веждите ѝ.

— Не обичам болници.

— Жалко — отново потупа ръката ѝ той.

— Нека се видя със Слейд — помоли тя с най-уверения глас, който успя да изтръгне. Клепачите ѝ заплашваха да се затворят и тя ги задържаше с усилие. — Моля ви! — добави тихо.

— Мисля, че и вие не приемате нарежданията по-добре от него.

— Не — усмихна се плахо.

— Ще го пусна, но само за няколко минути. — А после, продължи наум, докато се взираше в очите ѝ, ще спите през следващите двацет и четири часа.

— Благодаря.

Докторът кимна разсеяно и прошепна нещо на влязлата сестра.

Слейд крачеше напред-назад из болничния коридор. През ума му препускаха десетки мисли, десетки опасения. В дясното му слепоочие пулсираше болка. Беше толкова бледа. Не, само от шока е, ще се оправя. Остана в безсъзнание по целия път с линейката. Така беше по-добре — иначе можеше да я боли. Господи, къде е докторът? Ако ѝ се случи нещо... Стомахът отново го присви. Слейд преглътна мъчително и принуди мускулите си да се отпуснат, а страхът му премина в гняв. Болката се разпростря към тила. Ако не го пуснат скоро да я види, ще...

— Сержант?

Слейд се завъртя на пети и улови доктора за реверите на престилката.

— Джес? Как е? Искам веднага да я видя. Може ли да я прибера у дома?

Отдавна свикнал да се оправя с изнервени съпрузи, родители и любовници, докторът заговори спокойно, без да си дава труд да се освободи от ръцете му.

— Събуди се — съобщи лаконично. — Защо не седнете?

— Защо? — улови го още по-здраво Слейд.

Защото съм на крака от осем сутринта. — Въздъхна и реши, че е по-добре да се справи с този случай прав. — Мис Уинзлоу е добре, доколкото може да се очаква.

— Какво означава това, по дяволите?

— Точно това, което казах — невъзмутимо отвърна докторът. — Оказали сте ѝ много добра първа помощ. Що се отнася до втория ви въпрос, можете да я видите след минутка и не, не можете да я вземете у дома. Има ли семейство?

Слейд почувства как кръвта се отдръпва от лицето му.

— Семейство? Какво имате предвид? Раната не беше толкова опасна, куршумът беше преминал през месото. Доведох я само след половин час.

— Много добре сте постъпили — каза му докторът. — Просто искам да я задържа няколко дни под наблюдение. Искам да знам, на кого да съобщя.

— Наблюдение? — През ума му преминаха ужасяващи картини. — Какво ѝ има?

— Казано на обикновен език — изтощение и шок. Желаете ли по-сложни медицински обяснения?

Слейд само поклати глава, пусна го и се извърна.

— Не — прокара ръка по лицето си. — Значи това е всичко? Ще се оправи?

— С почивка и грижи. Е, има ли семейство?

— Няма никой. — Като нямаше какво да прави с ръцете си, Слейд ги пъкна в джобовете. Обзе го усещане за пълна безпомощност, което изсмуква силата, породена от напрежението и гнева. — Аз ще поема отговорността.

— Знам, че това е работа на полицията, сержант, но каква точно е връзката ви с мис Уинзлоу?

Слейд се изсмя късо.

— Бавачка — отвърна кисело. — Аз ще поема отговорността — повтори малко по-енергично. — Обадете се на комисар Додсън, в Ню Йорк. Той ще го потвърди. — Извърна се и изгледа доктора с решителен вид. — Сега искам да я видя. Веднага.

Джесика се взираше във вратата, когато Слейд я отвори. Устните ѝ се извиха леко.

— Знаех си, че ще намериш начин да минеш покрай пазачите. Можеш ли да ме измъкнеш от това място?

Той се приближи до нея, все така с ръце в джобовете. Беше бяла, също като чаршафите, на които лежеше. Само очите ѝ бяха като цветни петна. Помисли си за първия ден, когато я видя — жизнена и забързана. Изпълни го чувство за огромна вина и ръцете му в джобовете се свиха в юмруци.

— Как се чувстваш?

— Казах на доктора, че се чувствам все едно, че са ме простреляли — докосна предпазливо превързаната си ръка. — Всъщност се чувствам, сякаш съм изпила половин дузина мартинита и после съм паднала от висока скала. — Въздъхна и за миг притвори очи. — Няма да ме измъкнеш оттук, нали?

— Не.

— Така си и помислих. — Примирено отново отвори очи и се вгледа в синята пластмасова кана. — Слейд, излъгах за диамантите. Пъкнах ги под седалката на колата. Намира се насред пътя към магазина. Забравих да заредя. — Сега вече го погледна. — Дори не е

заклучена. И освен това... — Джесика навлажни устните си, понеже той продължаваше да мълчи. — Дадох пари на Майкъл, за да избяга. Това се нарича съучастничество или нещо такова, нали? Предполагам, че ще имам неприятности.

— Ще се погрижа за това.

Дори през замъгленото си съзнание тя остана изненадана.

— Няма ли да ми се разкрещиш?

— Не.

Джесика се засмя, като се бореше да задържи очите си отворени.

— Ще трябва по-често да се оставям да ме прострелват. — Протегна ръка, без да забележи колебанието му да я поеме. — Дейвид не е бил замесен. Майкъл ми каза всичко. Дейвид е нямал представа какво се върши.

— Знам.

— Изглежда, съм била наполовина права — промърмори тя.

— Джес... — Усецаше ръката ѝ толкова крехка. — Съжалявам!

— За какво? — Джесика установи, че ѝ е нужно голямо, твърде голямо усилие, за да държи очите си отворени. Светът ставаше мек и неясен, когато ги затвореше. Стори ѝ се, че почувства пръстите му да се преплитат в нейните, но не можеше да е сигурна. — Нищо не си направил.

— Да — сведе поглед към ръката ѝ Слейд. Вече беше напълно безжизнена, трябваше само да я пусне, за да падне върху леглото. — Именно за това съжалявам.

— Сега вече всичко приключи, нали, Слейд?

Преди да успее да отговори, дишането ѝ стана дълбоко и равномерно.

— Сега вече всичко приключи, Джес. — Наведе се и притисна устни в нейните, после се отдалечи.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Слейд потисна усещането за нещо вече преживяно, докато чакаше в приемната на комисаря. Физиономията му беше малко помрачна от първия път, когато седеше тук. Бяха изминали три седмици, откакто напусна болничната стая на Джесика.

След като си тръгна от болницата, той се върна право в къщата. Там трябваше да се справи с напълно обърквания и обзет от тревога Дейвид.

— Простреляна, какво искате да кажете с това простреляна! — Все още виждаше преbledнялото, напрегнато лице на Дейвид, все още чуваше разтрепераните му, сърдити слова. — Щом сте полицай, защо не я защитихте?

Нямаше отговор за това. Качи се да си събере багажа още докато Дейвид набираше номера на болницата. После пое към къщи, изминавайки километрите до Ню Йорк в замаяно изтощение.

Слейд си бе казал, че трябва да зачеркне Джесика, както беше зачеркнал и последната си мисия като полицай. Тя ще получи грижите и почивката, от които се нуждае. Когато е готова да се върне вкъщи, кошмарът ще бъде зад гърба ѝ. А същото, казваше си той, ще важи за него.

После умората и пълното изтощение, които следват такъв продължителен период на крайно натоварване, свършиха останалото. Стовари се в леглото и спа непробудно цяло денонощие. Но тя бе първата му мисъл, когато съзнанието му се пробуди.

Обаждаше се в болницата всеки ден, като си повтаряше, че само довършва работата си. Съобщението беше винаги едно и също — почива спокойно. Имаше дни, когато Слейд трябваше да се пребори с неустоймото желание да се качи в колата и да се върне при нея. По-късно я изписаха. Каза си, че това вече е краят.

Слейд изцяло се отдаде на работата. Романът му беше завършен с шестнайсетчасов маратон, през което време вратата му остана заключена, а телефонът — изключен, след подаване на оставката

оставаха само няколко задължителни посещения в участъка. Още неща за довършване. Подписа договора и изпрати на агента си копие от втория роман.

Отчетите и докладите по случая с контрабандата съживиха твърде отчетливо спомените за Джесика. Слейд попълни документите и отговори на въпросите с лаконичност, която граничеше с неучтивост. Прие професионалната оценка за работата си с ледено мълчание. Искаше да я приключи, да свърши. Напомняше си, че за първи път от трийсет и три години може сам да разполага с живота си. Но тя не го оставяше на мира.

Беше тук нощем, докато лежеше буден и неспокоен. Беше тук и следобед, докато изливаше мисловната си енергия в бележките за следващия си роман. Беше тук, винаги тук, независимо дали крачеше по улиците сам, или бе заобиколен с хора.

Виждаше я на брега, как се смее, а вятърът роши косите ѝ, докато мята парчето дърво за кучето. Виждаше я в кухничката на магазина, как реже сандвичи, докато слънцето хвърля пъстри сенки по кожата ѝ. Макар че се опитваше да го заглуши, чуваше я как шепне неговото име, докато лежи в прегръдките му, омекнала, гореща и нетърпелива. После я виждаше пребледняла и в безсъзнание... и кръвта ѝ по ръцете му.

Чувството за вина го обсебваше, докато отново се хвърляше в работата, за да използва героите, които създаваше, да притъпят спомена за нея. Но те всички, изглежда, притежаваха частица от нея — някой жест, фраза или израз. Как би могъл да избяга от някой, който сякаш знае накъде ще побегне, с каква скорост и колко далеч?

Сега, седнал в приемната на Додсън, Слейд си казваше, че това вече ще бъде краят. През цялото време знаеше, че комисарят ще поиска лична среща. Приключи ли веднъж с него, всички връзки ще бъдат прекъснати.

— Сержант?

Вдигна поглед към секретарката, без този път да обръща внимание на леката, подканваща усмивка, която му отправи. Изправи се мълчаливо и я последва в кабинета на Додсън.

— Слейд! — Додсън се облегна назад и леко кимна към секретарката си. — Никакви обаждания — нареди ѝ той. — Заповядай, седни! — Слейд се подчини безмълвно, а комисарят продължи да

дърпа с наслада от пурата, докато връхчето ѝ се разгоря. Димът се издигна към тавана в спираловидна струйка, която Додсън изгледа с видимо възхищение. — Е, значи приемаш поздравления. — Понеже Слейд му отвърна с все същия безмълвен поглед, той допълни: — За книгата. — Докосна разсеяно с пръсти малката игла на вратовръзката си. — Съжаляваме, че ще те загубим. — Без да промълви, Слейд зачака да приключат с любезностите. — Във всеки случай — Додсън се наведе напред, за да тръсне пепелта от пурата, — по всичко изглежда, че последният ти случай е приключен напълно успешно. Не се съмнявам, че ще има присъда. Сигурно знаеш, че Майкъл Адамс направи пълни признания? — Отправи многозначителен поглед към Слейд, но не получи отговор. — Ефектът на доминото, изглежда, много добре проработи в този случай — едно име води до друго. Така, както върви, ще разполагаме с достатъчно материал за Чеймбърс, за да го елиминираме. Заговор за убийство, съучастие в убийство, опит за убийство — може би дори убийство по онзи случай в Париж — да не говорим за кражба и контрабанда. Да... — Додсън с интерес се загледа във върха на пурата. — Мисля, че за доста време няма да се налага да се тревожим за него. — Изчака цели трийсет секунди, после продължи, все едно, че води двустранен разговор. — Ще дадеш показания, естествено, когато му дойде времето, но това едва ни много ще попречи на новата ти професия. — Твърдоглав, млад глупак, каза си наум, докато дърпаше от пурата. Реши да провери стоманената воля на младия мъж, споменавайки едно име. — Джесика ми каза, че дала на Майкъл няколко хиляди долара, за да подпомогне бягството му. — Докато наблюдаваше за някаква реакция, забеляза съвсем леко трепване в погледа на Слейд. Появи се, после веднага изчезна. Това беше всичко, което му бе нужно, за да потвърди подозрението, което зрееше в ума му след срещата с кръщелницата му. — Тя смята, че това я прави съучастник. Странно, но Майкъл изобщо не е споменал, че му е давала пари — а и аз лично разговарях с него. Носят се слухове, че ти също си се виждал с него веднага след като са го докарали... — Додсън нарочно не довърши изречението. Като видя, че Слейд не се хваща на въдицата, той продължи невъзмутимо. Беше пречупвал няколко костеливи ореха в кариерата си — на улицата и зад бюрото. — Предполагам, че няколко поделящо подбрани думи са били достатъчни Майкъл да си затваря устата, а и Джесика може да си позволи да

загуби някоя и друга хилядарка. Обаче може да се окаже, че ще имаме известни неприятности да я накараме да си затваря устата — усмихна се той. — Тази нейна будна съвест, нали знаеш.

— Как е тя? — Думите се изплъзнаха, преди Слейд да успее да ги спре.

Макар че тихичко изруга под носа си, Додсън не даде признаци да е забелязал.

— Изглежда много добре — завъртя се леко на стола. — Да ти кажа, Слейд, бях потресен, когато я посетих в болницата. Не знам Джесика да е била болна някога през живота си и... ами такъв удар. — Слейд извади цигара и щракна клечка кибрит с рязка, премерена сила. — Но се е съвзела — продължи комисарят, доволен от реакцията.

— Напълно подлуди доктора, докато не я пусна, а след това веднага се върна на работа.

— Този неин магазин — усмихна се за момент Слейд. — Не ми се вярва шумът около случая да навреди с нещо на бизнеса ѝ.

Додсън не пропусна да забележи напрегнатите му рамене и доста се забави, докато изтръскваше пепелта от пурата си.

— Говори много хубави неща за теб.

— Нима? — Слейд издуха дълга струя дим. — Задачата ми беше да осигуря безопасността ѝ и се справих забележително зле.

— Тя е в безопасност — поправи го Додсън. — И все същият инат, както винаги. Двамата с Дейвид се опитахме да я убедим да замине за Европа, да си даде малко време, за да се съвземе. Не ще и да чуе. — Облегна се назад, а по устните му заигра лека усмивка. — Казва, че никъде няма да мърда.

Очите на Слейд се отклониха от гледката през прозореца и се приковаха в тези на Додсън. Чувствата изригнаха в тях мигновено и неудържимо, после отново бях потушени.

— Трудно е за вярване — издума тихо. — Преди не мислеше така.

— И тя така ми каза — изпука с пръсти Додсън. — Даде ми пълен отчет — с доста повече подробности, които ти си пропуснал. Очевидно — продължи Додсън, забелязвайки как Слейд присвива очи, — ти се е отворила доста работа.

— Предостатъчно — отвърна Слейд. Додсън сви устни — в размисъл или в знак на съгласие. Слейд не би могъл да каже.

— Джесика, изглежда, смята, че се е справила с положението ужасно зле.

— Справи се дори много добре — възрази под носа си Слейд. — Ако се беше предала, винаги можех да я извеля.

— Да, е... има различия в гледните точки, разбира се. — Погледът на Додсън се спря на рамката със снимките на жена му и децата им. Той също беше имал известни... различия в гледните точки с тази дама от време на време. Спомни си израза в очите на Джесика, когато попита за Слейд. — Естествено, сега, когато всичко приключи — продължи да опипва почвата, — не съм напълно сигурен дали няма да се предаде.

— Закъсняла реакция.

Слейд потисна мигновеното си желание да защити и предпази.

— Ще се справи без проблем и с последиците. В къщата има достатъчно хора, които да се погрижат за нея. Додсън се разсмя.

— Обикновено е точно обратно. През половината време Джесика се грижи за персонала си. Естествено, Бетси ще мърмори известно време, докато накрая Джесика е готова да закрепци. Но няма да го направи, разбира се. Бетси е с нея вече почти двайсет години. А и готвачката е почти от толкова време. Прави страхотни бисквити. — Замълча и се замисли. — Струва ми се, че беше преди три години, когато Джесика пое всичките ѝ медицински разходи, след като получи удар. Предполагам, че си видял и стария Джо, градинаря.

Слейд изсумтя и смачка цигарата.

— Трябва да е на деветдесет.

— Деветдесет и две, ако не ме лъже паметта. Сърце не ѝ дава да го освободи, затова през лятото наема едно момче за тежката работа. Малката прислужница, Каръл, е дъщеря на шофьора на баща ѝ. Джесика я взе, когато бащата на момичето почина. Такава си е Джесика! — въздъхна няколко пъти. — Почтена. Почтеността е едно от най-хубавите ѝ качества, но и едно от най-досадните. — Сега, каза си Додсън, е моментът да хвърли бомбата. — Наела е адвокат за Майкъл.

Този път реакцията беше бърза и яростна.

— Какво е направила?

Додсън безпомощно вдигна ръце с дланите нагоре, докато в същото време се мъчеше да сдържи усмивката си.

— Заяви ми, че смятала това за свой дълг.

— И как е стигнала до този извод? — запита Слейд. Самообладанието му се изпари и той скочи и закрачи из стаята.

— Ако не бил работил за нея, нямало да се забърка в тази каша... — сви рамене Додсън. — Не по-зле от мен знаеш как работи умът ѝ.

— Да, когато изобщо работи. Именно Адамс я е замесил; Той е виновен за всичко, което ѝ се случи. На два пъти едва не я убиха, защото не му е стигнал куражът да и защити.

— Така е — кротко се съгласи с него Додсън. — Той е виновен. — Ударението върху личното местоимение беше слабо, но изпълнено с подтекст. Това накара Слейд да се обърне. Додсън срещна очите му с поглед, който бе твърде разбиращ и знаещ. Помисли си, че Слейд за момент заприлича на баща си — импулсивен, емоционален, невъздържан. Но Том, каза си Додсън, никога не би могъл да се бори с такива бурни чувства и да излезе победител. Слейд отново му обърна гръб.

— Щом като иска да му наеме адвокат — каза по-тихо, — това си е нейна работа. Изобщо не ме интересува.

— Не?

— Вижте, комисар... — В пристъп на ярост, Слейд рязко се извърна към него. — Поех задачата и приключих с нея. Написах отчета и се явих на доклад. Подал съм също и оставка. За мен е свършено.

Интересно, колко време ще успееш да се убеждаваш в това, каза си мислено Додсън. После се усмихна и протегна ръка.

— Да, както вече казах, съжаляваме, че те губим.

Въздухът миришеше на сняг, когато Слейд се измъкна от колата. Вдигна очи към небето — нямаше луна, нито звезди. Духаше пронизителен нощен вятър, който свиреше в голите клони на дърветата. Премести поглед към къщата. Тук-там проблясваха светлини — в салона, в спалнята на Джесика. Както се беше загледал, лампата на горния етаж угасна.

Може би си е легнала, помисли си той и се приведе срещу вятъра. Трябва да си вървя, изобщо не трябваше да идвам. Но в същото време, докато си го повтаряше, Слейд изкачи стъпалата към входната врата. Казваше си, че трябва да се обърне, да се качи в колата и да

подкара назад. Прокле демона, който го бе пришпорил да предприеме това пътуване. Вдигна ръка да почука.

Преди юмрукът му да успее да докосне дървото, вратата се разтвори широко. Чу веселия смях на Джесика, усети бързо отъркване на козина в краката си. После я улови както беше хукнала след Юлисис.

Всичко, всичко, което се беше мъчил да забрави, го връхлетя отново в този единствен миг — усещането за нея, уханието, вкусът на кожата ѝ под устните си. После Джесика отметна глава и го погледна право в лицето.

Очите ѝ развълнувано проблясваха, кожата ѝ бе зачервена от смях. Докато стоеше сковано, устните ѝ се извиха в усмивка, предназначена за него. Почувства как краката му омекват.

— Привет, Слейд! Извинявай, едва не те повалихме.

Думите ѝ съдържат повече истина, отколкото сама предполага, помисли си той. Пусна я бързо и отстъпи крачка назад.

— Излизаш ли?

— Само да потичам с Юлисис. — Джесика надникна над рамото му. — Но той вече избяга. — Отново насочи поглед към него и му протегна ръка. — Радвам се да те видя. Влез да пийнеш нещо. — Слейд пристъпи предпазливо вътре, но отбягна протегнатата ръка. Тя се отдалечи да остави якето си на парапета на стълбището и за момент здраво стисна очи, докато беше с гръб към него. — Да идем в салона — предложи весело, след като отново се извърна към него. — Там има хубав огън.

Без да дочака отговора му, Джесика се понесе нататък. Слейд отбеляза, че отново се движи с предишната скорост. И сенките под очите ѝ бяха изчезнали, сякаш никога не са съществували. Беше същата, както в началото — жена с безгранична енергия. Последва я бавно в салона. Тя вече наливаше скоч в една чаша.

— Толкова се радвам, че дойде, къщата е прекалено тиха. — Джесика вдигна гарафата с вермут, без никаква представа какво има вътре. Продължи да говори, докато наливаше. — Няколко дни беше прекрасно, но сега почти съжалявам, че освободих всички. Естествено, наложи се да излъжа, за да ги отпратя. — Говориш прекалено бързо, каза си тя, но не можеше да се спре. — Казах на Дейвид и на цялата

прислуга, че заминавам за Ямайка да се излежавам на слънце за една седмица, после им купих самолетни билети и ги измъкнах от къщата.

— Не е трябвало да оставаш сама — погледна я навъсено, докато му подаваше чашата.

— Защо не? — отметна косата си със смях тя. — Не можех да издържам повече да се отнасят с мен като с инвалид. Достатъчно ми беше в болницата. — Отпи от машата и се извърна към огъня. Няма да му позволи да види болката ѝ. Всеки ден, който прекара затворена в онази стерилна, бяла стая, очакваше обаждането му, взираше се във вратата за посещението му. Нищо. Беше си отишъл от живота ѝ, когато бе прекалено слаба, за да го предотврати. Слейд се взираше в слабичкия ѝ, изправен гръб и се питаше как ще може да си тръгне, без да я докосне.

— Как си? — Въпросът прозвуча рязко и лаконично. Пръстите на Джесика стиснаха по-здраво чашата. Интересува ли те? Отпи от вермута и преглътна думите обратно. После се обърна и му се усмихна.

— Как изглеждам? — Взря се в нея, докато желанието заседна като твърда топка в стомаха му.

— Трябва да качиш още някой килограм.

Джесика се изсмя късо.

— Много ти благодаря. — Изпитваше нужда да прав нещо и затова се приближи и започна да си играе с клавишите на пианото. — Завърши ли книгата?

— Да.

— Значи всичко е наред при теб?

— Всичко е направо прелест. — Отпи с желание алкохолът да притъпи болката.

— Майка ти хареса ли фигурката?

Той объркано свъси вежди.

— О, да. Да, хареса я.

Останаха в мълчание, подчертано от пукота на дървата и заглъхващите ноти. Има твърде много за казване, помисли си Слейд. Или няма какво да се каже. Още веднъж се прокле, че не прояви достатъчно воля, за да стои настрана.

— Върна ли се на работа? — попита на глас.

— Да. Имаме цял куп клиенти, откакто се прочухме. Предполагам, че постепенно ще намалеят. Напусна ли полицията?

— Да.

Отново настъпи тишина, още по-плътна. Джесика с взираше в клавишите на пианото, сякаш се кани да напише симфония.

— Искал си да приключиш работата си, така ли? — изрече тихо тя. — Аз недовършена работа ли съм, Слейд?

— Нещо такова — промърмори той.

При тези думи тя вдигна глава и му хвърли унищожителен поглед. После се обърна и се приближи до прозореца.

— Добре тогава — прошепна едва чуто. Пръстът ѝ започна да чертае сложен лабиринт по стъклото. — Мисля, че казах на представителите на властта точно каквото трябва. В болничната ми стая непрекъснато пристигаха мъже в тъмни костюми. — Отпусна ръка край тялото си. — Защо не дойде да ме видиш... или поне не се обади? — Гласът ѝ укрепна, докато се взираше в отражението на лампата в прозореца. — Не трябваше ли да има някакъв последен разговор за отчета ти... или за това дойде тази вечер?

— Не знам защо дойдох, по дяволите! — отвърна той сърдито, после остави празната си чаша. — Не дойдох да те видя, защото не исках да те виждам. Не ти се обадох, защото не исках да говоря с теб.

— Е, това определено изяснява нещата.

Слейд пристъпи към нея, спря се, после пъкна ръце в джобовете си.

— Как е ръката ти?

— Добре е. — Посегна разсеяно да докосне раната, която бе заздравяла, и си помисли за онази, която не беше. — Докторът каза, че дори няма да ми остане белег.

— Страхотно. Направо страхотно. — Слейд измъкна пакет цигари, после ги захвърли на масата.

— И аз се радвам — спокойно продължи Джесика. — Не обичам белезите.

— Наистина ли мислеше онова, което каза? — Изскочи от устата му, преди да успее да го възпре.

— За белега ли?

— Не, не за проклетия белег! — Прокара обезсърчено ръка през косата си.

— Опитвам се винаги да говоря само това, което наистина мисля — тихо изрече тя. Сърцето ѝ се беше качило в гърлото, докато се опитваше да произнася внимателно всяка дума.

— Каза, че си влюбена в мен. — Всеки мускул по тялото му се напрегна. — Сериозно ли го каза?

Джесика пое дълбоко дъх и се извърна обратно към него. Лицето ѝ беше спокойно, погледът — уверен.

— Да, сериозно.

— Това е изкривеното ти чувство за благодарност — отвърна той, после отиде до огъня и отново се върна.

Нещо в нея започна да се стопля. Джесика усети как едновременно я изпълва облекчение и смях.

— Мисля, че бих могла да направя разлика — отбеляза тя. — Понякога съм много благодарна на месаря за някое хубаво парче, но не съм се влюбила в него... все още.

— О, много забавно — хвърли ѝ гневен поглед Слейд. — Не виждаш ли, че всичко беше заради обстоятелствата, поради самата ситуация?

— Така ли? — усмихна се Джесика, докато се приближаваше към него. Слейд отстъпи назад.

— Не искам абсолютно нищо от теб — каза ѝ той разгорещено. — Искам добре да го разбереш.

— Мисля, че разбирам. — Повдигна ръка и докосна лицето му. — Мисля, че много добре разбирам.

Хвана я за китката, но не успя да събере сили да я отблъсне.

— Знаеш ли какво изпитах, докато те държах в безсъзнание... и с ръце, изцапани от кръвта ти? Знаеш ли какво ми беше да те видя в онова болнично легло? Виждах съм трупове с повече цвят. — Усети как пръстите му леко потрепериха, преди да пуснат китката ѝ. — По дяволите, Джес! — прошепна и рязко се отдръпна, за да си налее още скоч.

— Слейд... — обви ръце около кръста му Джесика. Как не се беше сетила за това? — запита се тя. Защо не беше проумяла, че той ще обвинява себе си? — Аз бях тази, която се оказа в неподходящ момент на неподходящо място.

— Недей! — Постава ръце върху нейните и решително ги издърпа. — Нищо не мога да ти предложа, не разбираш ли? Нищо.

Различни полюси, Джес. Ние дори говорим на различни езици.

Ако беше с лице към нея, щеше да види появилата се бръчица между веждите ѝ.

— Не знам за какво говориш.

— Погледни това място! — посочи с жест стаята, докато се извърташе към нея. — Къде живееш, как живееш. Това няма нищо общо с мен.

— О! — нацупи устни и се замисли тя. — Значи си бил сноб.

— Дявол да те вземе, нищо ли не можеш да разбереш? — сграбчи я гневно за раменете. — Не те искам.

— Опитай пак — предложи тя.

Слейд отвори уста, после отново я разтърси, за да заглуши отчаянието си.

— Нямах право. Нямах право да се настаняваш така в главата ми. Искам да се махнеш. Веднъж и завинаги да се махнеш!

— Слейд — спокойно отвърна тя, — защо не престанеш да се съпротивляваш толкова и не го приемеш? Никъде няма да ходя.

Как ръцете му намериха пътя в косите ѝ, той не разбра. Но се озоваха потънали дълбоко в тях. Съпротивлявайки се до последно, той се предаде.

— Обичам те, по дяволите! Иде ми да те удуша заради това. — Очите му станаха тъмни и буреносни. — Завладя ме — изрече обвинително, когато тя го погледна спокойно и сериозно. — Още от самото начало ме завладяваше, докато вече не можех да дишам без теб. За Бога, подушвах те дори в полицейския участък! — Тласкан колкото от гняв, толкова и от желание, той я привлече в ръцете си. — Мислех, че ще полудея, ако не те целуна отново. — Устните му се впиха в нейните не особено нежно. Но пък Джесика не търсеше нежност. Ето го неудържимия, болезнен допир, който бе копняла да усети отново. Желанието ѝ се сля с неговото и се взриви. Останаха притиснати за един дълъг, трепетен миг.

— Желая те. — Думите му се отрониха накъсано, докато два чифта ръце се бореха с дрехите. — Веднага... — Напипа голите ѝ гърди и простена. — Толкова време мина!

— Твърде много.

Думите вече бяха невъзможни. До тях огънят пращеше, нови пламъци лумваха по дървото. Вятърът трополеше по прозорците. Те не

чуваха нищо, не усещаха нищо, освен себе си. Устни се търсеха, после се разкъсваха. Ръце изследваха, после завладяваха. Нямахме време за спомени. Зажаднели, двамата свършиха заедно, оставяйки пронизващото удоволствие да изтрие всички съмнения. Останаха притиснати един в друг, докато страстта изтляваше в задоволство.

Когато поиска да се премести от нея, Джесика го задържа.

— Не, не мърдай — прошепна тя.

— Притискам те.

— Само малко.

Слейд надигна глава, за да ѝ се усмихне и се озова потопен в замъгления кехлибар на очите ѝ. Бавно очерта с пръст изпъкналия контур на скулата ѝ.

— Обичам те, Джес.

— Още ли се сърдиш заради това?

Успя да зърне усмивката му, преди да зарови лице в шията ѝ.

— Примирен.

Джесика изохка леко и го блъсна по рамото.

— Примирен, а? Много мило, няма що! Добре, нека ти кажа, че и аз не си представях, че ще се влюбя в злонравен бивш полицай, който се опитва непрекъснато да ме командва.

Това тръпчиво ухание на гора, което се излъчваше от кожата ѝ, го разсейваше. Притисна се в шията ѝ и се потопи в него.

— В кого си представяше, че ще се влюбиш?

— В кръстоска между Албърт Швайцер и Кларк Гейбъл.

Слейд изсумтя презрително, после отново повдигна глава.

— Така ли? Е, близо си. Ще се омъжиш ли за мен?

— Имам ли избор? — изви вежди Джесика. Наведе се и леко захапа устните ѝ.

— Не беше ли ти тази, която твърдеше, че човек винаги има избор?

— М-м-м, така е. — Привлече го по-близо за дълга, утоляваща целувка. — Предполагам, че и двамата трябва да направим своя избор, нали?

Очите им се срещнаха, после проговориха едновременно:

— Теб!

КРАЙ И НАЧАЛО

ПЪРВА ГЛАВА

Източник от Белия дом потвърди предстоящото оттегляне на държавния секретар Джордж Ларкин. Миналата седмица господин Ларкин претърпя сериозна сърдечна операция и в момента се възстановява във военноморската болница в Бетесда. Здравословното му състояние е посочено като причина за оттеглянето му по средата на мандата. Стан Ричърдсън с репортаж от мястото на събитието — болницата в Бетесда.

Лив изгледа как мониторът превключи на местните репортажи, преди да се обърне към другия водещ.

— Брайън, това може да е най-големият удар след скандала „Малоу“ миналия октомври. Сигурно има петима възможни заместници на Ларкин. Борбата незабавно ще започне.

Брайън Джоунс прелисти записките си, като хвърли бърз поглед към графика на времето си. Беше тридесет и пет годишен, чернокож, с пристрастие към дрехите и десет години опит в телевизионните новини. Въпреки че чеше израснал в Куинс, той се смяташе за вашингтонец.

— А ти нищо не обичаш повече от хубавата борба.

— Така е — съгласи се Лив и се обърна към камерата, тъй като от пулта ѝ дадоха знак, че идва нейният ред.

— Днес президентът не направи никакви изявления относно заместника на Ларкин. Висш служител назова имената на Бомон Дел, бивш посланик във Франция, и генерал Робърт Дж. Фицхю като най-вероятни кандидати. Никой от двамата не беше открит за коментар.

— Двадесет и пет годишен мъж е бил намерен убит в апартамента си в североизточната част на Вашингтон този следобед. — Брайън започна първата си част от общата им емисия новини.

Лив слушаше с половин ухо, докато умът ѝ премисляше възможностите. Нейният избор падаше върху Бомон Дел. Днес следобед сътрудниците му ѝ се измъкнаха с класическите увъртания, но тя бе твърдо решена да заеме позиция пред вратата му на

следващата сутрин. Като репортер, беше свикнала на увъртания, чакане и хлопнати под носа ѝ врати. Нищо, абсолютно нищо, помисли си тя, няма да я спре да интервюира Дел.

Когато ѝ направиха знак, че отново е на ред, тя се извърна към камера 3 и започна. В домовете си зрителите виждаха само главата и раменете на елегантна брюнетка. Гласът ѝ беше нисък, темпото спокойно. Нямаха ѝ най-малка представа колко внимателно бяха измерени и редактирани тези минута и петнадесет секунди. Виждаха само непосредственост и красота. В играта, наречена телевизионни новини, често отделният човек е също толкова важен, колкото и всички останали. Косата на Лив бе къса и старателно оформена около лицето с деликатна костна структура. Очите ѝ бяха невъзмутимо сини, сериозни и открити. Зрителят лесно можеше да повярва, че говори специално за него.

Нейната телевизионна публика я смяташе за изискана, малко резервирана и прецизна. Лив беше удовлетворена от единодушното одобрение на ролята ѝ като един от водещите на местните вечерни новини. Но като репортер искаше повече — много повече.

Един колега веднъж бе казал за нея, че притежава „онзи вид на богатите от Кънектикът“. И тя действително произхождаше от заможно семейство от Нова Англия, а дипломата ѝ по журналистика беше издадена от Харвард. Гордееше се, че сама си бе пробила път нагоре в йерархията на телевизионната журналистика.

Започна с минимална заплата в една частна станция в Ню Джърси, където четеше прогнозата за времето и правеше някои кратки рекламни клипове. Последваха обичайните ходове по шахматната дъска — от станция в станция, от град в град, винаги малко повече пари, малко повече ефирно време. Установи се по-трайно в клона на Си Ен Си в Остин, като за две години се издигна до позицията на водеща. После ѝ предложиха мястото на втори водещ в VVB — подразделението на Си Ен Си за столицата Вашингтон, и тя с готовност прие. От доста години вече нищо не я свързваше трайно с Остин, нито пък с някое друго място.

Искаше да утвърди името си в телевизионната журналистика. Смяташе, че Вашингтон е идеално място за тази цел. Черната работа не я смущаваше, въпреки че гладките ѝ малки ръце изглеждаха свикнали само сред коприна и кадифе. Под кожата с цвят на слонова

кост и аристократичните черти се криеше търсещ, неспокоен и проникателен ум. Изпитваше истинска наслада от бързото, почти невъзможно темпо на директните новини, докато на повърхността изглеждаше спокойна, сдържана и привидно недосегаема. През последните пет години Лив работеше усилено, за да убеди себе си, че този образ е действителен факт.

На двайсет и осем, тя си каза, че е приключила с драматичните събития в личен план. Единственият връх, който желаше да изкачи, беше този на професията. На приятелите, доколкото си беше създавала такива за шестнайсетте месеца във Вашингтон, разрешаваше само мимолетен поглед в миналото ѝ. Лив държеше под ключ личния си живот.

— С вас беше Оливия Кармайкъл — изрече към камерата.

— И Брайън Джоунс. Останете със световните новини на Си Ен Си.

Чуха се забързаните звуци на музикалния сигнал, после червената лампичка на камерата отсреща ѝ угасна. Лив откачи микрофона си и стана от полукръглото бюро, използвано от екипа на новините.

— Безупречно предаване — подхвърли мъжът зад първа камера, когато мина покрай нея. Горещите, ярки светлини над тях угаснаха. Лив се откъсна от мислите си и се обърна към него. Усмивна му се. Усмивката преобрази строгата ѝ, изискана красота.

— Благодаря, Ед. Как е момичето ти?

— Учи за изпити — сви рамене и свали слушалките той. — Няма много време за мен.

— Но ще се гордееш с нея, когато се дипломира.

— Да. А... Лив — отново я задържа той и тя въпросително повдигна вежди. — Искаше да те питам... — Почувства се неловко и се поколеба.

— Какво?

— Кой ти прави косата? — измърмори той, после поклати глава и взе да пипа нещо по камерата. — Жени.

Развеселена, Лив го потупа по ръката.

— Армънд, на Уискънсин. Нека им каже, че аз я изпращам.

Излезе бързо от студиото, изкачи стълбите и премина по извитите коридори, които водеха към залата на новинарските екипи.

Нощната смяна поемаше работата и вътре бе шумно.

Репортери седяха по бюрата и пиеха кафе, или печатаха яростно на машините, за да успеят преди последния срок за предаването в единадесет. Въздухът миришеше на тютюн, пот и застояло кафе. На едната стена бяха наредени телевизионни екрани, които показваха картина без звук от всички канали в района на столицата. На първи екран вече се виждаше началото на „Световните новини на Си Ен Си“. Сред целия този хаос, Лив се запъти право към остъкления офис на директора на новините.

— Карл? — надникна през вратата му тя. — Имаш ли една минутка?

Карл Пиърсън седеше отпуснато на бюрото си, скръстил ръце и вперил поглед в един от телевизионните екрани. Очилата, които би трябвало да носи, лежах под купчина документи. Чашата му студено кафе се крепеше върху камара папки, а между пръстите му гореше цигара. След като изсумтя, което означаваше положителен отговор, Лив влезе.

— Добро предаване стана тази вечер. — Очите му и за момент не се откъсваха от дванадесетинчовия екран.

Лив седна и зачака прекъсването за реклами. Чуваше отчетливия, стегнат говор на Харис Макдауъл, кореспондента за световните новини на Си Ен Си от Ню Йорк, който се разнасяше от телевизора до нея. Безполезно беше да се говори на Карл, когато на екрана е тежката артилерия. Харис Макдауъл беше от тежката артилерия.

Знаеше, че двамата с Карл са работили заедно в първите си години в една телевизионна станция в Канзас Сити, Мисури. Но Харис Макдауъл бил този, когото избрали да отразява обиколката на президента в Далас през 1963. Убийството на президента и репортажите му от мястото на събитието изстреляли Макдауъл от относително скромните му позиции до национална известност. Карл Пиърсън останал голяма риба сред малките рибки в Мисури и още няколко други щата, докато накрая не зарязал репортерския бележник в замяна на бюро във Вашингтон.

Беше типичен закоравял директор на новини — педантичен и раздражителен. Ако изпитваше някаква горчивина заради различния развой на кариерата си, стараяше се да не го показва. Лив го

уважаваше и в процеса на работата си в VVB постепенно бе започнала все повече да го обиква. И тя си имаше своите разочарования.

— Какво? — Това бе начинът на Карл да ѝ даде думата, след като дойде ред на рекламните.

— Искам да продължа по материала за Бомон Дел — започна тя. — Вече съм отхвърлила доста предварителна работа и когато го назначат за държавен секретар, искам първа да го пусна в ефир.

Карл се облегна назад и скръсти ръце върху корема си. Хвърляше вината за излишните шест-седем килограма, които бе натрупал, най-вече върху твърде продължителното седене зад бюрото. Погледът, който отпрати към Лив, беше същият открит и безкомпромисен поглед, с който преди малко се взираше в екрана.

— Малко избързваш с играта. — Гласът му бе дрезгав от годините почти непрекъснато пушене. Докато Лив го наблюдаваше, той запали нова цигара, макар че имаше друга, която все още димеше в препълнения пепелник. — Ами Фицхю? Също Дейвис и Албертсън? Може и да объркат плановете ти за Дел. Ларкин не е подал оставката си официално.

— Въпрос на дни, може би дори часове. Чу изявлението на лекаря. Действащият секретар няма да бъде назначен за постоянно. Бозуел не е любимецът на президента. Дел ще бъде — знам го.

Карл изсумтя и потърка носа си с ръка. Харесваше инстинктите на Кармайкъл. Беше умна и схватлива, въпреки аристократичния си вид. А и много прецизна. Но не му достигаше персонал, а и бюджетът беше оскъден. Не можеше да си позволи да изпрати един от водещите си репортери по несигурна следа, когато може да постави задачата на някой не чак толкова важен. И все пак... Поколеба се за момент, после отново се наведе над бюрото.

— Може би си струва — измърмори под носа си. — Дай да видим какво има да каже Торп. Предаването му тъкмо започва.

Лив се размърда на стола, готова да протестира, но после се отказа. Гордостта я подтикваше да възрази срещу поставянето на задачата ѝ в зависимост от думите на Т. С. Торп. Но гордостта не важеше пред Карл. Вместо това стана, настани се на ръба на бюрото му и се загледа екрана.

Предаването се излъчваше от студиото над главите им. Декорът беше много по-изискан от този на пулта, който, току-що бе напуснала,

но нали в това се състоеше разликата между местните и националните новини — и местния и националния бюджет. След краткото въведение камерата показва кадри от подвижната станция и на екрана се появи Т. С. Торп. Лив го изглежда леко навъсена.

И макар навън температурата да бе не повече от минус един и да духаше неприятен студен вятър, той беше с разкопчано палто и без шапка. Съвсем типично за него.

Имаше строго изваяно, потъмняло от атмосферните условия лице, което предизвикваше у Лив асоциации за алпинист или бегач на дълги разстояния. И при двете професии се изискваше издръжливост. Същото важеше и за репортерската. Т. С. Торп беше истински репортер. Очите му бяха тъмни и властни, приковаваха се в зрителите и задържаха вниманието им. Тъмните му коси яростно се развяваха, което придаваше на репортажа усещане за драматизъм. Гласът му обаче беше ясен и спокоен. Този контраст работеше в негова полза повече отколкото всякакви трикове и ефекти при другите репортери.

Лив знаеше, че физическата му привлекателност е невероятна. Притежаваше атлетична, добре сложена фигура, която се харесваше едновременно и на мъжете, и на жените. Очите му бяха интелигентни и внушаваха доверие, също както и дълбокият му, добре модулиран глас. Беше достъпен. Лив знаеше, че репортерите се групират в различни категории: резервирани, загадъчни, всемогъщи, достъпни. Торп беше от плът и кръв и зрителите спокойно можеха да го поканят в дома си и да изгледат репортажа му. А и винаги съществуваше усещането, че ако светът започне да се разпада, Т. С. Торп ще предава на живо, без да изпусне нито една подробност.

За петте години като водещ кореспондент за Вашингтон, той си беше създал завидна репутация. Притежаваше двете най-важни неща за репортера: достоверност и източници. Ако Т. С. Торп каже нещо, хората му вярват. Ако Т. С. Торп се нуждае от информация, той знае на кой номер да се обади.

Лив изпитваше несъзнателна неприязън към него. Тя се специализираше в политически репортажи за местната телевизия. Торп беше нейният зъл гений. Бранеше територията си с яростта на куче в двор с отпадъци. Той се беше окопал във Вашингтон, докато тя беше все още новопристигнала. И не ѝ отпускате никакво

пространство. Неизменно се оказваше, че когато разполага с горещца следа, той винаги пръв е минал оттам.

Лив беше прекарала месеци наред в търсене на повод за критика у него. Би било неточно да го нарече нафукан. Торп се обличаше според естеството на работата си и не носеше нищо, което да разсейва вниманието на зрителите от репортажите му. Стилът му беше безупречен. Коментарите му притежаваха дълбочина и острота и едновременно с това оставаха обективни. Не можеше да се намери никакъв недостатък в работата му. Единственото, в което би могла да го упрекне Лив, бе арогантност.

Сега го наблюдаваше, изправен на фона на Белия дом. Правеше рекапитулация на случая с Ларкин. Беше съвсем очевидно, че е разговарял лично с него — нещо, което тя не успя да стори, макар че задвижи всичките си връзки. Дори само това я дразнеше. Торп също изреди евентуалните кандидати за поста. На първо място посочи Дел.

Карл кимна зад гърба ѝ, докато тя се взираше навъсено в екрана. Според него това придаваше малко повече сила на интуицията ѝ.

С вас беше Т. С. Торп от Белия дом.

— Кажи в канцеларията, че си получила задача — обяви Карл и дръпна здраво от фасата си. Лив се обърна към него, но той продължаваше да се взира в екрана. — Вземи втори екип.

— Добре. — Лив преглътна раздражението, че беше постигнала желанието си повече благодарение мнението на Торп, отколкото на своето. — Ще уредя нещата.

— Донеси ми нещо за обедните новини — извика той след нея и примига, за да фокусира погледа си върху следващото предаване.

Лив го изгледа през рамо, докато отваряше вратата.

— Ще го имаш.

Беше осем сутринта и дяволски студено, когато Лив и екипът ѝ от още двама други пристигнаха пред желязната врата на къщата на Бомон Дел в Александрия, щата Вирджиния. Лив беше станала в пет, за да подготви въпросите си. След половин дузина телефонни разговори предния ден, беше успяла да измъкне обещание от един от сътрудниците на Дел, че ще ѝ осигури десетминутно интервю за тази сутрин. Добрият репортер може да научи доста неща за десет минути.

Лив се измъкна от репортерския микробус и се приближи до пазача при вратата.

— Оливия Кармайкъл от VVB — вдигна журналистическата си карта към него. — Господин Дел ме очаква.

Пазачът провери документите ѝ, после направи справка в записките си и едва тогава кимна. Без да продума, натисна бутона, за да отвори вратата.

Дружелюбен тип, каза си тя, докато се качваше обратно в микробуса.

— О кей, бъдете готови да действаме бързо. Няма да разполагаме с много време. — Докато се изкачваха нагоре по алеята, тя бръкна в чантата, за да извади бележките си и да им хвърли един последен поглед. — Боб, искам изглед от къщата и от вратата, когато си тръгваме.

— Вече направих на вратата — усмихна ѝ се той, когато тя се обърна с доволно изражение към него. — Също и на краката ти. Имаш страхотни крака, Лив.

— Мислиш ли? — Кръстоса ги и ги огледа критично. — Може би си прав.

Добродушните му закачки ѝ бяха приятни. Боб беше безобиден — с щастлив брак и две подрастващи дечица. Сериозно флиртуване би я направило изключително сдържана. Разделяше мъжете на две категории: безопасни и опасни. Боб беше безопасен. С него можеше да се чувства спокойна.

— Добре — каза им тя, след като микробусът спря пред триетажната тухлена къща. — Постарайте се да изглеждате като авторитетни представители на масмедииите.

Боб отново се усмихна. Измърмори някаква кратка псувня, после се измъкна през задната врата.

Застанала пред входната врата, Лив отново бе хладнокръвната, сдържана новинарка — никой не би посмял да коментира краката ѝ. Не и на глас. Почука рязко, изоставяйки екипа да я следва с оборудването.

— Оливия Кармайкъл — обяви на прислужницата, която отвори. — Имам среща с господин Дел.

— Да. — Жената направи едва доловима гримаса на неодобрение към облечените в дънки техници, които мъкнеха екипировката си по

входните стъпала. — Насам, мис Кармайкъл. Господин Дел всеки момент ще дойде.

Лив долови неодобрението на прислужницата, но не му обърна никакво внимание. Собственото ѝ семейство, както и много от приятелите ѝ от детинство имаха същото отношение към професията ѝ.

Входното фоайе представляваше елегантно, изискано въведение към богатата къща. Като дете Лив беше виждала такива фоайета в десетки къщи, в десетки различни стилове. Имаше стотици сбирки на чай, сковани малки партита и старателно организирани гостувания, които до едно я отегчаваха до смърт. Дори не погледна към картата на Матис, закачена на стената вляво. Чу тихото подсвирване на Боб, който влезе след нея.

— Ама че местенце — подхвърли той и пристъпи безшумно с маратонките по дървения паркет.

Лив издаде някакъв разсеян звук в знак на съгласие, докато в същото време преговаряше стратегията си. Беше израснала в къща, не много по-различна от тази. Майка и предпочиташе стила чипъндейл вместо Луи XIV, но то бе все същото. Дори миризмата беше същата — лимоново масло и свежи цветя. Тя пробуди стари спомени.

Преди още да е направила и две крачки след прислужницата, Лив чу мъжки смях.

— Кълна се, Т. С., бива те да разказваш вицове. Ще трябва да внимавам първата дама да не е наблизо, когато разказвам този. — Дел се зададе пъргаво по стъпалата — стегнат, с приятна за шейсетте си години външност и придружен от Торп.

Лив усети как мускулите на стомаха ѝ се напрягат. Винаги една крачка пред мен, помисли си с внезапна ярост. По дяволите!

За момент срещна напрегнато очите на Торп. Той се усмихна, но не беше същата усмивка, с която се обръщаше към Дел, когато се зададоха по стъпалата.

— А, мис Кармайкъл — забеляза я Дел и протегна ръка, прекосявайки фоайето. Гласът му беше мек, също както и дланта му. Очите му гледаха проникателно. — Съвсем навреме. Надявам се, че не съм ви накарал да ме чакате.

— Не, господин Дел, благодаря, че ми отделяте време. Лив си позволи да премести поглед към Торп. — Господин Торп.

— Мис Кармайкъл.

— Знам, че сте зает човек, господин посланик — отново се извърна с усмивка към Дел тя. — Няма да ви отнемам много време. — С дискретно движение, микрофонът се озова в ръката ѝ. — Ще ви бъде ли удобно да разговаряме тук? — изрече в него, за да позволи на звукооператора да нагласи нивото.

— Чудесно. — Той разпери гостоприемно ръка и се усмихна широко. Усмивката беше част от реквизита на дипломата. Лив забеляза с крайчеца на околото как Торп излиза извън обхвата на камерата ѝ застава до вратата. Погледът, който усещаше на тила си, я караше да се чувства неловко. Обърна се към Дел и започна интервюто.

Той остана все така сърдечен, отзивчив и любезен. Лив се чувстваше като зъболекар, който се опитва да извади зъб на пациент, здраво стиснал уста.

Разбира се, той знае, че името му се споменава във връзка с освободения от Ларкин пост. Естествено, поласкан е от вниманието на пресата. Лив забеляза, че Дел много внимава да не произнася името на президента. Въртяха я в кръг — внимателно и умело. Също толкова внимателно, тя се оттегляше и опитваше отново от различни ъгли. Ако не постигаше определените думи, поне получаваше тона, който желаше.

— Господин Дел, разговарял ли е президентът лично вас относно назначаването на нов държавен секретар? — Много добре знаеше, че не може да очаква отговор с „да“ или „не“.

— Двамата с президента не сме се срещали да обсъждаме назначение.

— Но сте се срещали с него?

— От време на време имам повод да се срещам с президента. — При подадения от него незабележим сигнал, прислужницата се появи до рамото му с палтото и шапката. — Съжалявам, но не мога да ви отделя повече време, мис Кармайкъл. — Вече се пъхаше в палтото си. Лив разбра, че го изпуска. Тръгна заедно с него към вратата.

— Ще се видите ли с президента тази сутрин, господин Дел? — Въпросът не беше особено умен, но Лив не се интересуваше толкова от изречения на глас отговор, колкото от реакцията в погледа на мъжа, към когото се обръщаше. И я видя — леко трепване, едва доловимо колебание.

— Възможно е. — Дел протегна ръка. — Беше ми приятно да си поговорим, мис Кармайкъл. Боя се, че трябва да тръгвам. Движението е ужасно натоварено по това време сутрин.

Лив вдигна ръка, за да даде знак на Боб да спре лентата.

— Благодаря, че ме приехте, господин Дел. — След като предаде микрофона на звукооператора, тя последва Дел и Торп навън.

— За мен винаги е удоволствие — потупа я той по ръката и ѝ се усмихна със старомодния си южняшки чар. — Значи непременно да се обадиш на Ана, Т. С. — обърна се към Торп и го тупна приятелски по рамото. — Много държи да те чуе.

— Ще го направя. Дел слезе по стъпалата до дискретната черна лимузина, в която го очакваше шофьорът.

— Не е зле, Кармайкъл — подхвърли Торп, докато лимузината се отдалечаваше. — Добре го притисна. Естествено... — погледна надолу към нея и се усмихна — Дел от години се е научил да се измъква елегантно от притискащи го журналисти.

Лив му отправи хладен поглед.

— Ти какво правиш тук?

— Закусвах — безгрижно отвърна той. — Стар приятел съм на семейството.

Искаше ѝ се да изтрие усмивката от лицето му с едно хубаво кроше. Вместо това обаче старателно напъха ръкавиците си.

— Дел ще получи това назначение.

Торп изви едната си вежда.

— Това констатация ли е, Оливия, или въпрос?

— В никакъв случай не бих ти задала въпрос, Торп — контрира го тя. — А и ти не би ми отговорил.

— Винаги съм казвал, че си умна жена. — Мили Боже, красива е! — каза си наум. Когато я виждаше на екрана, лесно можеше да отдаде почти невъзможната ѝ красота на осветлението, грима и ъгъла на камерата. Но застанала насреща му на ярката утринна светлина, тя беше наистина най-красивата жена, която бе виждал през живота си. Невероятна костна структура, безупречна кожа. Само очите ѝ бяха горещи и излъчваха гнева, който успяваше да овладее. Торп отново се усмихна. Харесваше му да вижда как ледът се пропуква.

— Това ли е проблемът, Торп? — попита тя и отстъпи встрани, за да пропусне екипа. — Не ти ли е приятно, ако случайно някой

репортер е жена?

Той се разсмя и поклати глава.

— Знаеш по-добре от мен, Лив. Думата „репортер“ няма пол.

Очите му вече не гледаха напрегнато, а излъчваха искрен смях. Но въпреки това не ѝ харесваха. По-точно казано, отказваше да ги харесва въпреки това.

— Защо не искаш да си сътрудничиш с мен? — Вятърът рошеше косите около лицето му, също както предната вечер. Торп изглеждаше неподвластен на студа, докато Лив потръпваше под палтото си. — Занимаваме се с една и съща работа. Работим за едни и същи хора.

— Моя територия — спокойно отвърна той. — Ако искаш дял от нея, Лив, ще трябва да се бориш за него. Трябваша ми години, за да се утвърдя тук. Не очаквай да постигнеш същото само за няколко месеца. — Видя я как трепери от студ, докато продължаваше да се взира в него.

— По-добре да влизаш в микробуса. Ще получи своя дял, Торп. — Беше отчасти заплаха, отчасти предупреждение. — Ще ти се наложи да приемеш адски трудна битка.

Торп сведе глава в знак на съгласие.

— Разчитам на това.

Стана му ясно, че Лив няма да си тръгне преди него. Щеше да остане да трепери там още цял час от чист инат. Без да каже и дума повече, той се отправи надолу към колата си.

Лив изчака още миг, след като той потегли. Напълно си даваше сметка — и това ужасно я дразнеше — че може да диша по-спокойно, след като вече не стоеше до нея. Притежаваше силна индивидуалност — невъзможно бе човек да остане безразличен към него. Изискваше ясно определени чувства. Лив реши, че нейните са изцяло неблагоприятни.

Няма да ѝ се изпречи на пътя. Няма да се примири с това. Тръгна бавно надолу по стъпалата към микробуса.

Ана, каза си изведнъж, спомняйки си името, което Дел бе споменал пред Торп. Ана Дел Монро — дъщерята на Дел и официална домакиня след смъртта на майка си. Ана Дел Монро. Каквото и да става в живота на баща ѝ, тя непременно ще знае. Лив ускори крачка и влезе в колата.

— Ще оставим лентата за редактиране, после тръгваме към Джорджтаун.

ВТОРА ГЛАВА

Лив удряше ожесточено по клавишите. Беше предала интервюто с Дел на Карл за обедните новини, но имаше нещо повече — доста повече — за вечерните. Предчувствието ѝ за Ана Монро се оправда. Тя знаеше всички подробности от живота на баща си. Макар да се държеше внимателно по време на интервюто, Ана не беше чак такъв опитен дипломат, както баща си. Лив разполагаше с достатъчно материал от половинчасовото си интервю в салона на Ана Монро в луксозната ѝ къща в Джорджтаун, за да предложи на зрителите си една история, наситена с блясък и интрига.

Записът беше добър. Вече го беше прегледала набързо, докато го редактираха. Боб беше уловил стилната елегантност на стаята и изисканите обноски на човек от привилегированата класа на домакинята. Това щеше да даде много добър контраст с лаконичните, точни реплики на бащата. Виждаше се уважението на Ана към него, както и любовта ѝ към изящните неща. Лив беше наблегнала и на двете в интервюто. Получи се солиден репортерски материал, който позволяваше и кратко надникване в оставащия обикновено зад кадър живот на влиятелните личности в политиката.

Сега трескаво преписваше бележките си.

— Трябваш ни за озвучаването, Лив.

Тя надигна глава само колкото да открие Брайън. Погледът, който му отправи, го накара да въздъхне. Стана от бюрото си и разкърши рамене.

— Добре, добре, аз ще го свърша. Но си ми длъжница.

— Ти си истинско съкровище, Брайън — отново се зае с писането тя.

Десет минути по-късно измъкна и последния лист от машината.

— Карл! — провикна се към директора, който прекосяваше залата на път към кабинета си. — Копие за водещия материал.

— Донеси го.

Лив стана и погледна часовника. Имаше един час до излъчването в ефир.

Когато влезе в кабинета на Карл, телевизорът работеше с намален звук. Седнал зад бюрото си, той проверяваше граfiците на записите и времето.

— Видя ли вече лентата? — подаде му написаните страници Лив.

— Добра е. — Запали цигара от предишния фас и се закашля дрезгаво. — Ще пуснем част от сутрешния разговор с Дел, после минаваме към интервюто с дъщеря му.

Зачете се в написаното от Лив с лека бръчка между веждите. Беше добър, стегнат материал, в който се даваха кратки биографични данни за всички претенденти за поста и след това вниманието се насочваше към Бомон Дел. На публиката се показваше широка панорама, преди да ги заведе пред вратата на Дел.

Лив наблюдаваше как димът се къдри към тавана и чакаше.

— Искам да минават снимки на всички, докато четеш биографичните данни — надраска някаква забележка върху сценария й. — Трябва да ги имаме в архива. Ако не, ще ги вземем от горе. — „Горе“ означаваше вашингтонският офис на Си Ен Си. — Изглежда, ще имаш да запълниш около три минути.

— Искам три и половина. — Изчака Карл да вдигне поглед към нея. — Не сменяме чак толкова много държавни секретари по средата на мандата, Карл. Другата ни важна новина е възможността за частично спиране на филтриращата система на река Потомак. Това заслужава три минути и половина.

— Върви се разправяй с редактора — предложи й той, после вдигна ръка, докато се канеше да му отговори.

Лив незабавно разбра какво е отклонило вниманието му. На екрана светна сигналът за извънреден бюлетин. Подчини се на бързото му движение с ръка да увеличи звука. Точно в същия момент Т. С. Торп се появи на екрана право в лицето й. Лив се оказа неподготвена за дълбочината на погледа му.

Усети сексуално привличане — мигновен, неочакван пристъп на физическо желание. Остана поразена. Облегна се на бюрото на Карл. Не беше изпитвала нещо подобно повече от пет години. Вперила

поглед в телевизионното изображение, тя пропусна първите няколко думи на Торп.

— ... прие оставката на държавния секретар Ларкин, както се очакваше. Той напуска поста си поради влошено здравословно състояние. Все още се намира във военноморската болница в Бетесда, където се възстановява след претърпяната сърдечна операция миналата седмица. С приемането на оставката на Ларкин президентът определи Бомон Дел да заеме освободения пост. Дел официално прие предложението на среща в Овалния кабинет. Прессекретарят Доналдсън насрочи пресконференция за утре сутринта в девет часа.

Лив изпита чувството, че губи опората под себе си, и се облегна тежко. Чу как Торп започна прегледа на новините, докато стискаше очи и си поемаше дълбоко дъх. Карл вече псуваше.

Материалът ѝ пропадеше. Току-що го бяха обезглавили. И го е знаел! На екрана се появи следващото по програмата предаване и Лив се изправи. Знаел го е още в осем сутринта!

— Направи поправките — подвикна ѝ Карл, докато вдигаше слушалката на звънящия телефон. — И прати някой горе да вземе материала на Торп. Трябва ни за попълване. Частта с дъщерята отпада.

Лив грабна листите си от бюрото му и решително закрачи към вратата.

— Викат те в гримьорната, Лив.

Изобщо не обърна внимание на репликата, а продължи навън. Закрачи нетърпеливо напред-назад пред асансьора в очакване да се отвори.

Това няма да му се размине, кипеше вътрешно. Няма да му се размине без нищо.

Продължи да крачи напред-назад и в асансьора, докато се изкачваше към четвъртия етаж. Бяха минали години, — можеше съвсем точно да ги преброи — откакто някой я беше вбесявал до такава степен. Кипеше от желание да излее яда си. И съществуаше само един човек, мито заслужаваше да понесе пълната му сила.

— Торп? — запита сухо, когато влезе в новинарската зала на четвъртия етаж.

Някаква репортерка вдигна поглед и закри с ръка слушалката на телефона.

— В кабинета си е.

Този път Лив тръгна по стълбите. Хукна нагоре, напълно забравила внимателно замислената язвителност и хладнокръвие.

— Мис Кармайкъл! — Секретарката на петия етаж етапа от мястото си, когато Лив се втурна през вратата. — Мис Кармайкъл! — повтори след нея, докато се отдалечаваше. — При кого искате да отидете? Мис Кармайкъл! — Лив връхлетя в кабинета на Торп, без да почука.

— Гадняр!

Торп спря да пише и се извърна към вратата. Наблюдаваше повече с любопитство, отколкото с раздражение, докато необявеният му посетител прекосяваше стаята.

— Оливия! — Облегна се назад, но не стана. — Каква приятна изненада! — Забеляза секретарката да наднича през вратата и леко поклати глава, за да я отпрати. — Седни — покани я с ръка. — Струва ми се, че не си оказвала чест на кабинета ми повече от година.

— Опропасти репортажа ми! — Стиснала материала си в ръка, Лив се наведе през бюрото му.

Забеляза червенината по обикновено бледото ѝ лице, тъмната ярост в обикновено спокойните ѝ очи. Косата ѝ се бе разрошила от бягането по стълбите, а дишането ѝ беше учестено. Торп бе очарован. Докъде ли може да я притисне, преди напълно да загуби самообладание? Реши да разбере.

— Какъв репортаж?

— Много добре знаеш! — Подпря се с длани върху плота и се наведе още по-напред. — Нарочно го направи!

— Повечето неща ги правя нарочно — съгласи се той. — Ако говориш за историята с Дел, Лив — продължи той, като отново прикова поглед в очите ѝ, — тя не беше твоя. Беше моя. И е моя.

— Пусна я четиридесет и пет минути преди предаването ми. — Гласът ѝ се повиши яростно — нещо, на което не беше ставал свидетел никога досега. Доколкото му беше известно, Оливия Кармайкъл никога не повишаваше тон над добре модулирания си тембър. Гневът ѝ обикновено беше леден, а не разгорещен.

— Е, и? — Преплете пръсти и я изгледа над тях. — Имаш оплакване срещу времето на предаването ми?

— Не ми остави нищо! — Вдигна листите в ръка, смачка ги и ги пусна. — От две седмици се трудя да свържа цялата история — още

откакто Ларкин получи сърдечния пристъп. Ти го унищожи за две минути.

— Не съм длъжен да ти пазя материалите, Кармайкъл. Това си е твоя работа. Повече късмет следващия път!

— О! — Лив яростно стовари и двата си юмрука върху бюрото. — Колко си долен! Загубих часове наред за тази история, стотици телефонни разговори, километри предварителни записи. И точно заради теб трябваше да заобикалям толкова препятствия. — Очите й се присвиха и той забеляза, че в говора й започна да се прокрадва съвсем лек акцент. — Толкова много ли те плаша, Торп? Толкова ли си несигурен за свещеното си парче територия и качеството на репортажите си?

— Несигурен? — Вече беше станал, подпрян върху бюрото, докато двамата се озоваха почти допреди носове. — Не стоя буден нощем от страх, че ще завземеш територията ми, Кармайкъл. Не се занимавам с начинаещи репортери, които се опитват да се изкатерят нагоре, като вземат по три стъпала наведнъж. Върни се, след като си заслужиш правото.

Лив издаде тих, яростен звук.

— Не ми говори за заслужено право, Торп. Започнала съм да работя за правото си преди осем години.

— Преди осем години аз бях в Ливан и си играех на криеница с куршумите, а ти си била в Харвард и си играла на криеница с футболистите.

— Никога не съм си играла с футболисти — вбесена му се сопна тя. — А и това изобщо няма връзка. Знаел си сутринта, знаел си какво ще стане.

— И какво, ако съм знаел? — Знаеше, че се занимавам с това.

— Не изпитваш ли никакво чувство за лоялност към местната станция?

— Не.

Отговорът му беше толкова лишен от емоции, че за момент я обърка.

— Оттам си започнал.

— Ти ще се обадиш ли на телевизията в Джърси да им съобщиш някоя специална новина, защото си чела бюлетина за времето при тях?

— отвърна ѝ той. — Остави тази история за Алма Матер, Лив — не важи.

— Отвратителен си! — Гласът ѝ се беше понижил до опасно ниво. — Единственото, което трябваше да направиш, бе само да ми кажеш, че смяташ да пуснеш материала.

— И ти щеше учтиво да скръстиш ръце и да ме оставиш да го пусна пръв? — Лив видя как веждите му се извиват иронично. — Щеше да ми прережеш гърлото, за го пуснеш преди мен историята в ефир. С удоволствие. — В този момент той се разсмя.

— Поне си честна, когато си бясна, Лив... и прекрасна. — Вдигна някакви листи от бюрото си и ѝ ги подаде.

— Ще имаш нужда от бележките ми, за да преработиш новините си. Разполагаш с по-малко от трийсет минути до излъчването.

— Знам колко е часът — не обърна внимание на протегнатите листи тя. Изпитваше почти непреодолима потребност да запрати нещо по прозореца зад гърба му. — Ще изясним тази работа, Торп — ако не сега, скоро. Уморих се да се промъквам зад гърба ти за всеки материал. — Издърпа записките, отвратена, че трябва да приеме каквото и да е от него, но същевременно знаеше, че няма избор.

— Добре. — Изглежда я, докато вдигаше собствените си смачкани записки. — Да се видим да пийнем по нещо довечера.

— Никога, докато съм жива — обърна се и се насочи към вратата тя.

— Боиш се?

Изречената с тих присмех дума я накара да спре. Извърна се и го погледна право в очите.

— „О’Райли“, осем часа.

— Улучи — усмихна се Торп, след като тя затръшна вратата след себе си.

Така значи, каза си той и седна обратно на мястото си. Под коприната имало плът и кръв. Беше започнал да изпитва известно съмнение. Изглежда, направих първата стъпка. Разсмя се леко и се завъртя със стола, за да погледне изгледа към града.

По дяволите, направо го вбеси! Но по-добре, каза си той, иначе все още щеше да си губи времето. Едно от най-важните качества за репортера е да притежава търпение. Торп беше проявил търпение

повече от година. Шестнайсет месеца, поправи се той, ако трябва да бъдем точни.

От първата вечер, когато видя предаването ѝ. Спомняше си тихия, спокоен глас, невъзмутимата, безупречна красота. Привличането бе незабавно и пълно. В момента, в който се срещна с нея и почувства този надменен поглед върху себе си, той я пожела. Инстинктът му каза да изчака, да запази разстояние. В Оливия Кармайкъл имаше нещо повече от това, което виждат очите.

Би могъл да проучи подробно живота ѝ. Разполагаше и с таланта, и с връзките. Но нещо възпря репортерския му порив да разбере. Заложил на търпението. Прекарвайки голяма част от времето си в чакане, докато дебнеше политиците, Торп знаеше всичко за търпението. Облегнал се и запали цигара. Изглежда, беше дошъл моментът то да му се отплати.

Точно в осем, Лив спря на едно от местата за паркиране пред „О’Райли“. Опря за момент чело във волана. Съвсем ясно си представяше картинката как върхлита през палата на новинарите право в кабинета на Торп. Съвършено ясно се чуваше как крещи насреща му.

Мразеше да изпуска нервите си, а още по-неприятно ѝ чеше, че ги е изпуснала пред Торп. От първия път, когато се изправи лице в лице срещу него, Лив разпозна, че той е мъж, от когото трябва да се държи на разстояние. Беше прекалено силен характер, прекалено обаятелен. Попадаше в категорията „опасни“. Всъщност я оглавяваше.

Желаше да запази безпристрастна дистанция, а затова бяха нужни чисто формални отношения. Само преди няколко часа обаче Лив бе изоставила всякаква формалност. Не е възможно да запазиш делови отношения с човек, срещу когото си се изправил лице в лице и си му крещял.

— Не мога да бъда спокойна и невъзмутима — промърмори на себе си тя, — колкото и да се старая. — И, призна тя с въздишка, Торп вече го знаеше.

Като дете Лив приличаше по-скоро на някакво недоразумение. Израснала в семейство на улегнали, добре възпитани хора, тя задаваше твърде много въпроси, проливаше твърде много сълзи, смееше се твърде бурно. За разлика от сестра си, не се интересуваше от официални роклички и панделки. Искаше куче, с което да тича, а не кроткото малко пуделче, което майка ѝ отглеждаше. Искаше къщичка

на дърво, а не спретнатата, чисто нова къща за игра, която баща ѝ с помощта на архитект ѝ построи. Искаше да препуска, а непрекъснато ѝ се казваше да върви бавно.

Лив бе избягала от точните правила и задължения на името Кармайкъл. В колежа имаше свобода... и нещо повече. Беше си помислила, че е намерила всичко, което някога е желала. А после го загуби. През последните шест години от живота си преминаваше през нов етап в развитието си. Финалната фаза, беше решила твърдо. Трябва да мисли единствено за себе си и за кариерата си. Не беше изгубила жаждата за свобода, но се беше научила на предпазливост.

Изправи се и тръсна глава. Сега не е време да мисли за миналото си. Настоящото и бъдещето ѝ изискваха нейното внимание. Няма отново да си изпускам нервите, зарече се тя, докато излизаше от колата. Няма да му доставя това удоволствие.

После влезе в „О’Райли“, за да се срещне с Торп.

Видя я да влиза. Очакваше я. Отново е поставила маската, забеляза той. Лицето ѝ беше спокойно, а очите ясни, докато обхождаха помещението, за да го открият. Застанала сред шума и дима, приличаше на мраморна фигура — студена, гладка и изящна. Торп искаше да я докосне, да усети кожата ѝ, да види как погледът ѝ се стопля. Гневът не беше единствената страст, която искаше да изтръгне от нея. Желанието, което потискаше от месеци, започваше да се надига в него.

Колко време ще е нужно, за да смъкне всичките ѝ защитни пластове? Искаше му се да не бърза, да се наслади на предизвикателството, защото възнамеряваше да спечели. Торп не беше свикнал да губи. Изчака, докато очите ѝ се спряха върху него. Усмихна се и леко наклони глава, но не стана да я доведе до масата. Харесваше му начинът, по който се движеше — плавно, гъвкаво, със стаена чувственост.

— Здравей, Оливия!

— Торп! — Лив се пъкна на седалката срещу него.

— Какво ще пиеш?

— Вино. — Стрелна с поглед сервитьора, който вече бе застанал до лакътя ѝ. — Бяло вино, Лу.

— Готово, мис Кармайкъл. Още едно, господин Торп?

— Не, благодаря — вдигна чашата си със скок той. Не му убягна бързата усмивка, която Лив отправи към младия сервитьор. Тя за момент стопли лицето ѝ. После очите ѝ отново се върнаха към него, но сърдечността вече беше изчезнала.

— Добре, Торп, ако ще разведряваме атмосферата, предлагам да започваме направо.

— Винаги ли си толкова делова, Лив? — Запали цигара, загледан в лицето ѝ. Един от важните му козове беше умението да наблюдава директно и до безкрайност. Не един високопоставен политик бе изпитал смущение под тъмния му, неумолим поглед.

Не ѝ харесваше тази безмълвна власт, нито ефектът, който оказваше върху нея.

— Срецнахме се да обсъдим...

— Не си ли чувала някога за размяна на любезности? — прекъсна я той. — Как си? Колко е хубаво времето напоследък?

— Не ми пука как си — отвърна му безцеремонно. Няма да му се даде. — А времето е гадно.

— Такъв приятен глас, а такъв груб език. — Забеляза трепналото в очите ѝ и бързо овладяно пламъче. — Имаш най-съвършеното лице, което някога съм виждал.

Лив се напрегна — гръб, рамене, ръце. Торп видя неволното движение и отпи от скоча си.

— Не съм дошла да обсъждаме външния ми вид.

— Не, но пък външният вид е част от работата, нали? — Сервитьорът постави виното пред нея. Лив обхвана с пръсти столчето на чашата, но не я вдигна. — Зрителите искат да виждат журналисти с приятна външност. Така е по-лесно да се преглътнат новините. Ти внасяш също и малко класа — много приятен привкус.

— Външността ми няма нищо общо с качеството на репортажите ми. — Гласът ѝ звучеше студено и безстрастно, но очите ѝ започваха да се разгорещават.

— Не, но ти носи точки за рейтинга. — Облегна се назад, без да престава да се взира в нея. — Адски си добра като говорител, Лив, и все повече набираш скорост като репортер. — Тя леко се намръщи насреща му. Да не би да се опитва да я смути, като ѝ подхвърля комплименти? — И освен това — добави той, без да променя темпото — си много предпазлива жена.

— За какво говориш?

— Ако те поканя на вечеря, какво ще отговориш?

— Не.

Прие го с добродушна усмивка.

— Защо?

Лив демонстративно отпи глътка вино.

— Защото не те харесвам. Не излизам на вечеря с мъже, които не харесвам.

— Което предполага, че вечеряш с мъже, които харесваш. — Торп замислено дръпна за последен път, после смачка цигарата си. — Но не излизаш с всеки, нали?

— Това не е твоя работа. — Вбесена, Лив понечи да стане, но ръцете му настойчиво се стрелнаха върху нейните.

— Изглежда, имаш навик да бягаш, когато ти натиснат бутона. Интересна си ми, Оливия. — Говореше тихо през смеха и високите гласове около тях.

— Не искам да се интересуваш от мен по какъвто и да е повод. Не те харесвам — повтори тя и едва овладя желанието да се издърпа от него. Дланите му бяха силни и неочаквано груби. Създаваха странно усещане върху кожата ѝ. — Не харесвам прикритото ти чувство за мъжко превъзходство и демонстративната ти арогантност.

— Прикрито чувство за мъжко превъзходство? — усмихна се доволно той. — Мисля, че това е комплимент. — Усмивката му беше пленителна и тя положи усилие, за да ѝ устои. Разбра, че е била права да го определи като опасен. — Харесвам стила ти, Лив... също и лицето ти. Ледена сексуалност — продължи той и тогава видя, че засегнал чувствително място, и то болезнено. Ръцете трепнаха конвулсивно под неговите. В гневния ѝ поглед потрепна болка, бързо прикрита с внимателно изиграно равнодушие.

— Пусни ми ръцете!

Искаше да я подразни, да я предизвика, но не и да я оскърби.

— Съжалявам.

Извинението беше съвсем естествено, искрено и неочаквано. То пресече порива ѝ да скочи и да си тръгне. След като ръцете му освободиха нейните, Лив отново посегна към виното.

— Ако вече сме приключили с любезностите, Торп, може би ще преминаем към деловата част.

— Добре, Лив — съгласи се той. — Ти си на ход.

Тя остави чашата.

— Искам да престанеш да ме блокираш.

— Бъди по-точна.

— VVB е клон на Си Ен Си. Предполага се, че би трябвало поне малко да си сътрудничим. Местният канал е не по-малко важен от националния.

— И?

Понякога ставаше влудяващо неразговорлив. Лив побутна виното и се облегна на масата.

— Не ти искам помощта. Нямам нужда. Но се уморих от саботажите.

— Саботажи? — Торп вдигна чашата си и разклати течността в нея. Отново се беше оживила, забравяйки решението си да остане съдържана и недостъпна. Харесваше му едва загатнатото зачервяване под кожата ѝ с цвят на слонова кост.

— Знаеше, че работех по материала за Дел. Знаел си всяка моя стъпка. Не ме гледай с този невинен, детински поглед, Торп. Знаем, че имаш хора в VVB. Искал си да стана за смях.

Той се изсмя, развеселен да чуе такива думи от нея.

— Естествено, знаех с какво се занимаваш — призна с небрежно свиване на раменете. — Но проблемът си е твой, не мой. Дадох ти материала си — това е стандартна процедура. Местните винаги се захранват от националния.

— Нямаше да ми е нужен твоят материал, ако не ме държиш постоянно с нож на гърлото. — Не я интересуваха стандартните процедури, нито великодушieto на по-нисшите. — При подходяща информация щях да променя насоката на интервюто си с Ана Монро и щях да го използвам. Беше хубав материал, а пропадна.

— Ограничен обхват — спокойно изрече той и довърши питието си. — Един от рисковете в репортерската професия. Ако — продължи, докато палеше нова цигара — беше предвидила — някои по-различни варианти, би могла да зададеш на Ана по-различни въпроси и да я подмамиш още малко. В такъв случай, след като съобщих новината, материалът можеше да се прередактира и пак да имаш възможност да го използваш. Видях записа — добави той. — Добра работа. Просто не си натиснала достатъчно нужните копчета.

— Не ме учи как да си върша работата.

— Тогава не ми казвай как да върша моята. — Сега и той се приведе напред. — От пет години съм в политическата сфера. Няма да ти поднеса Капитолийския хълм на поднос, Кармайкъл. Ако имаш някакви проблеми с начина, по който работя, отнеси се към Морисън. — Името, което подхвърли, беше на шефа на вашингтонския офис на Си Ен Си.

— Колко си самодоволен! — Лив бе обзета от внезапно желание да го удуши. — Колко си сигурен в неприкосновената си позиция на пазител на светия Граал!

— Няма нищо неприкосновено в областта на политиката в този град, Кармайкъл — възрази Торп. — Тук съм, защото знам как да играя играта. Може би имаш нужда от няколко урока.

— Не и от теб.

— Можеше да си и по-зле. — За момент замълча, като преценяваше. — Виж, от професионална солидарност ще ти помогна малко. Трябва ти повече от година, за да пуснеш корени тук. Хората в този град се чувстват несигурни — работата им винаги е заложена на карта. Политик е лоша дума — още повече след Уотъргейт и Абскам. Нашата работа е да ги представяме пред хората. Не могат да ни пренебрегват, така че се опитват да ни използват по същия начин, по който ние се опитваме да използваме тях.

— Не ми казваш нищо ново.

— Може би — съгласи се той. — Но ти имаш едно предимство, което не се налага да изграждаш съзнателно у себе си — външност и класа.

— Не виждам какво...

— Не ставай глупачка — прекъсна я с бърз, нетърпелив жест. — Един репортер трябва да използва всичко, което може да изпроси, вземе назаем или открадне. Лицето ти няма нищо общо с ума ти, но има много голямо значение за начина, по който те възприемат хората. Такава е човешката природа. — Остави думите му да проникнат до съзнанието ѝ. Тя ги прие с раздражение, защото знаеше, че е прав. При едни репортери действаше чарът, при други — агресивността. А класата, както се изрази той, можеше да работи за нея. — В събота вечер има прием в едно посолство. Ще те взема с мен.

Вниманието ѝ отново се върна изцяло към него. Изглежда го смаяно.

— Ще ме...

— Искаш да проникнеш вътре, мини през вратата, която е най-достъпна. — Недоверието в очите ѝ го забавляваше. — Лоста, интересни клюки се чуват в дамската тоалетна след някоя и друга чаша шампанско.

— Ти, разбира се, си съвсем наясно по въпроса — иронично подхвърли Лив.

— Ще се изненадаш.

Беше предпазлива, неспокойна, изкушена.

— И защо ще го правиш?

Той побутна чашата ѝ с вино обратно към нея.

— Има една приказка за харизания кон, Лив.

— Но има и друга — за Троянския кон.

Торп се разсмя и се облегна назад.

— Добрият репортер щеше да отвори вратата и да огледа вътре.

Прав беше, разбира се, но това не ѝ харесваше. Знаеше, че ако ставаше дума за който и да е друг — освен Торп, изобщо нямаше да се поколебае. Така му се придаде прекалено голямо значение, каза си тя и взе чантата си.

— Добре. Кое посолство?

— Канадското. — Беше му забавно да наблюдава как стига до решението.

— В колко часа ще се видим?

— Ще мина да те взема.

Вече се беше накарала да става, но това я спря.

— Не.

— Аз каня, аз поставям условията. Или приемаш, или се отказваш.

Това не ѝ харесваше. Ако се срещнат направо там, вечерта можеше да мине в професионален дух и относително безопасно. Макар че се съмняваше дали изобщо някоя жена може да е в безопасност с Торп. Притискаше я в ъгъла. Ако сега му откаже, ще изглежда и ще се чувства като глупачка.

— Добре. — Лив посегна към бележника си. — Ще ти им адреса.

— Знам адреса ти. — Видя как очите ѝ отново се стрелкат към него, предпазливи и подозрителни. Торп се усмихна. — Нали съм репортер, Лив, ползвам информация. — Измъкна се от мястото си. — Ще те изпратя.

Хвана я подръка и я поведе към вратата. Лив запази мълчание. Не беше сигурна дали е спечелила точка, или е отстъпила две крачки назад. Във всеки случай, смяташе, че е по-добре от стоенето на място.

— Не е необходимо да излизаш навън — изрече, докато я повеждаше към паркинга. — Не си взе палтото.

— Тревожиш се за мен?

— Ни най-малко — бръкна с досада за ключовете си тя.

— Приключихме ли с уреждането на деловите въпроси за тази вечер — попита той, докато Лив пъхаше ключа във вратата.

— Да.

— Напълно?

— Напълно.

— Добре.

Обърна я с лице към себе си, хвана я здраво за раменете и пое устните ѝ в своите. Лив беше прекалено смаяна, за да протестира. Не беше подготвена за такова действие от страна на Торп. Не беше очаквала тези сурови и безкомпромисни устни да бъдат толкова меки и нежни. Притегли я по-близо и тя се озова притисната в него.

Тялото му беше стегнато, силно и възбуждащо. Кръвта ѝ започна да се сгорещява. Лив вдигна ръка, без да сигурна дали да го привлече, или отблъсне. Накрая обаче впи пръсти в меката материя на ризата му.

Торп не направи опит да задълбочи целувката или да търси бърза близост. Усещаше я как се бори срещу ответната си реакция и разбра, че просто ще трябва да не чака. Потисна собствените си желания и се съсредоточи единствено върху нейните.

Устните ѝ постепенно омекнаха, поддадоха се. Чувстваше как светът се размива, сякаш на камерата е поставен нов обектив, който все още не е фокусиран.

— Не — прошепна под устните му и се пусна от ризата, за да го избута. — Не!

Когато я освободи от прегръдката си, Лив се облегне на колата. Чувства, които бе смятала за окончателно мъртви, бяха започнали да се пробуждат за живот. Не ги желаше, не искаше Торп да е мъжът, който

ще ги съживи. Продължаваше да се взира в него, докато той наблюдаваше как по лицето ѝ препускат вълнение и уязвимост. Почувства как го изпълва нещо по-многопластово от обикновено желание.

— Това... — Лив преглътна и се опита да заговори отново. — Това беше...

— Много приятно, Оливия, и за двамата. — Говореше безгрижен тон, както заради самия себе си, така и заради нея. — Макар че, както изглежда, ти липсва малко практика.

Очите ѝ светнаха и замайването изчезна.

— Непоносим си!

— Бъди готова в събота в осем, Лив — каза ѝ той и се върна обратно в „О’Райли“.

ТРЕТА ГЛАВА

Избра обикновена черна рокля. Прилепнала плътно по тялото ѝ, без никакви лъскави ефекти или украси, които да развалят линията. На този еднороден черен фон, кожата ѝ сияеше като мрамор. Лив се поколеба какво бижу да сложи, после избра перлените обеци, които получи на двадесет и първия си рожден ден.

За момент ги задържа в ръце — събуждаха спомени, горчиво-сладки. Двадесет и една. Мислеше, че нищо не може да помрачи живота и щастието ѝ. И едва след малко повече от година животът ѝ започна да се разпада. На двадесет и три вече бе неспособна да си спомни какво е това да бъдеш щастлив.

Опита се да си припомни какво ѝ беше казал Дъг, когато ѝ даде перлите. Лив затвори очи за миг. Беше нещо за това, че приличали на кожата ѝ — бледи и гладки. Дъг, каза си тя. Моят съпруг. Сведе поглед към ръката, на която вече нямаше халка. Бивш съпруг. Тогава се обичахме, струва ми се. През четирите години, които прекарахме заедно — поне през част от тях. Преди да...

Почувства как болката се надига и отново затвори очи. Не може да мисли за това, което бе загубила. Беше твърде огромно, твърде незаменимо.

Бяха изминали седем години, откакто ѝ беше подарил обещите. Тогава беше друга жена, в един друг живот. Време беше тази жена отново да ги сложи, в сегашния си живот.

Наближаваше осем.

Беше нервна, а се опитваше да се убеждава, че не е. Не бе имала среща от години. Това не е среща, напомняше си тя. Това е работа. Професионална солидарност. И защо Торп изведнъж ще проявява каквато и да е солидарност с нея?

Не е мъж, на когото може да се доверява в личен или професионален план. В работата си беше безмилостен и егоистичен. Знаеше го от самото начало. А сега...

Начинът, по който я целуна. Просто така. Все едно, че има пълното право. Захапа долната си устна и продължи да се взира в пространството. Не беше подготвил нещата постепенно. В такъв случай, тя би издигнала преградите. Знаеше какви са признаците, за които трябва да внимава — усмивки, нежни, обещаващи думи. Торп изобщо прояви нищо подобно. Било е само импулс, реши тя и сви пренебрежително рамене. В целувката му нямаше нищо настойчиво или дори особено чувствено. Не беше груб, не се опитваше да я съблазни. Отдава му прекалено голямо значение. Но ѝ се искаше да го целуне. Искане ѝ се да се отдаде на целувката. Да остане притисната, да бъде желана. Защо? За мен той не означава нищо, напомни си решително.

— Какво искаш? — прошепна сама на себе си. — И защо не знаеш?

Да бъде най-добрата, каза си наум. Да победи. Да бъде Оливия Кармайкъл, без по пътя да се налага да губя част от идентичността си. Искане отново да съм цяла.

Звънецът на вратата иззвъня. Работа, напомни си тя. Ще бъде най-добрият репортер във Вашингтон. Ако за целта се налага да се сближа с Т. С. Торп, ще се сближа.

Погледна към парфюма върху тоалетната си масичка, после се обърна. Няма нужда да го насърчава да си въобразява разни неща. Сигурна е, че и сам си въобразява достатъчно. Прекоси, без да бърза, апартамента. Изпита леко чувство на задоволство да го кара да чака. Но когато отвори вратата, Торп изобщо не изглеждаше ядосан. В очите му се четеше одобрение и, естествено, мъжко възхищение към жената пред него.

— Изглеждаш прекрасно — подаде ѝ една-единствена бяла розова пъпка с дълга дръжка. — Подхожда ти — допълни Торп, след като тя я пое мълчалива. — Червеното е прекалено крециящо, розовото — прекалено сладниково.

Лив сведе поглед към цветето и забрави всичко, което току-що си бе повтаряла. Не беше очаквала, че ще я развълнува толкова бързо отново. Вдигна очи и го погледна сериозно.

— Благодаря ти.

Торп се усмихна, но тонът му беше не по-малко сериозен от нейния.

— Няма защо. Ще ме поканиш ли да вляза?

По-умно ще бъде да не го правя, внезапно си помисли тя, но отстъпи назад.

— Ще я сложа във вода.

Торп бързо огледа всекидневната, докато пристъпваше навътре. Беше подредена и обзаведена с вкус. Никакви дизайнери, помисли си той. Сама се беше заела с това, подбирайки точно каквото желае. Забеляза, че няма снимки, нито някакви сувенири. Лив не беше изложила на показ нищо от себе си. Много внимателно, много дискретно. Неопределеното усещане за потайност пробуди репортерските му инстинкти.

Може би е време за едно леко, внимателно проучване. Приблужи се към кухнята и се облегна на вратата, докато Лив наливаше вода в тясна кристална ваза.

— Приятно местенце — подхвърли дружелюбно. — Имаш хубав изглед към града.

— Да.

— Вашингтон е доста далечко от Кънектикът. От коя част си?

Лив вдигна очи. Отново бяха спокойни и предпазливи.

— Уестпорт.

Уестпорт... Кармайкъл.

Торп нямаше проблеми с паметта.

— Тайлър Кармайкъл ли ти е баща?

Вдигна вазата от мивката и се обърна към него.

— Да.

Тайлър Кармайкъл — недвижими имоти, закоравял консерватор, корените им стигаха назад чак до Мейфлауър. Имаше две дъщери, припомни си внезапно Торп. Беше забравил, защото едната просто беше изчезнала от сцената преди десетина години, докато другата бе направила бляскав дебют в светското общество. Рокли за пет хиляди долара и розов ролс-ройс. Сладураната на татко. След като се дипломира в Радклиф и на бърза ръка намери първия си съпруг, един драматург, Кармайкъл ѝ даде петнайсет акра земя като сватбен подарък. Мелинда Кармайкъл Хауърд-Льоклер сега беше със съпруг номер две. Неспокойна, разглезена жена с биеща на очи красота и вкус към лукса.

— Виждал съм сестра ти — изрече на глас, загледан в лицето на Лив. — Изобщо не приличаш на нея.

— Не — лаконично потвърди тя и мина покрай него, за да отиде във всекидневната. Постави розата върху малка стъклена масичка. — Ще си взема палтото.

Добрият репортер, каза си Торп, е най-трудният обект за интервюиране. Той винаги знае как да отговори на въпроса с „да“ или „не“ и напълно неутрална интонация. Оливия Кармайкъл е добър репортер. Той също.

— Не се разбираш със семейството си?

— Не съм казала това. — Избра от гардероба си три четвърти палто от лисича кожа.

— Не е нужно. — Торп любезно пое палтото и го задържа. Лив пъкна ръце в ръкавите. Не си е сложила парфюм, забеляза той, усеща се само слабо ухание, останало от банята и чистия, леко цитрусов аромат на шампоан. Отсъствието на изкуствени добавки му подежда възбуждащо. Обърна я, така че да застане с лице към него. — Защо не се разбираш с тях?

Лив въздъхна с досада.

— Виж, Торп...

— Никога ли няма да ме наречеш с малкото ми име?

Тя вдигна вежди и изчака само миг.

— Терънс?

— Никой не ме нарича така и хич не знам защо — усмихна се широко той. Лив се разсмя. За първи път чуваше смеха ѝ и това му хареса. Тя се наведе, за да вземе чантата си. — Но не отговори на въпроса ми — настоя Торп и съвсем неочаквано я хвана за ръката, когато се извърна отново към него.

— Няма и да ти отговоря. Без лични въпроси, Торп, за или извън протокола.

— Аз съм упорит човек, Лив.

— Не се перчи, не е красиво.

Преплете пръсти в нейните, след това вдигна сключените им ръце и ги изгледа замислено.

— Пасват си — реши накрая и се усмихна някак особено. — Така си и мислех.

Не беше привикнала на това. Не е флиртуване, макар че усещаше трепета на желанието. Не е предизвикателство, макар че изпитваше нужда да се съпротивлява. Не е дори предположение, което би могла да оспори. Той просто съобщаваше един факт.

— Няма ли да закъснеем? — попита малко неспокойно. Струваше ѝ се странно, че макар очите му нито за миг да не се отделяха от нейните, усеща как погледът им прониква през палтото, през роклята върху кожата ѝ. Би могла да се закълне, че той знае съвсем точно как изглежда чак до малкия сърповиден белег по рождение под лявата ѝ гърда. — Торп! — Появи се мимолетно чувство на уплаха от това, което изпитваше. — Недей!

Наранена. Виждаше го. Усещаше го. Била е наранена. Припомни си за решението да действа бавно. Задържа ръката и в своята и пое към вратата.

Светлина. Музика. Елегантност. Лив се питаше на колко ли събирания е ходила през живота си. Какво правеше това по-различно от стотиците останали? Политиката.

Тя беше един ясно разграничен, затворен малък свят. Може да си назначен или избран, но винаги открита мишена за пресата, уязвим поради влиянието си върху публиката. Едната група обикновено обвиняваше другата, че пише сценария на новините. Понякога това беше вярно. Независимо дали на светско, или на официално събитие, трябваше да се защитават определени образи. Лив разбираше от образи.

Сенаторът, който похапваше пастет, е либерал; косата му беше оформена в момчешка прическа около откритото, простодушно лице. Знаеше, че е остър като шило и болезнено амбициозен. Един ветеран конгресмен разказваше малко нецензурен виц за лов на паламуд. Той воюваше яростно срещу обсъждан в момента проектозакон за данъците.

Лив забеляза репортер от влиятелен вашингтонски вестник да се налива здравата. По нейни сметки вече беше пресушил пет бърбъна, пръстите му се бяха обвили около столчето на чашата, сякаш е спасителна сламка, а той удавникът. Разпозна признаците и изпита леко съжаление. Ако още не изглеждаше видимо пиян, скоро и това щеше да стане.

— Всеки се справя различно с напрежението — подхвърли Торп, след като проследи къде е насочен погледът ѝ.

— Предполагам. Имах приятелка от един вестник в Остин — пое чашата с вино, която Торп ѝ предложи, — която имаше навик да казва, че вестниците дават информация за мислещата публика, докато телевизията показва шоу.

— Ти какво ѝ отговаряше? — Той запали цигара.

— Изтъквах, че рекламите, пръснати из Ню Йорк Таймс, е нищо не се различават от телевизионните реклами. — Усмихна се при спомена за напористата си колежка. — Казвах, че телевизията е непосредствена. Тя пък ми отвръщаше, че вестниците са позадълбочени. Казвах, че телевизията позволява на зрителя да види; тя възразяваше, че напечатаното позволява на читателя да мисли. — Сви рамене и отпи от охладеното, сухо вино. — Предполагам, че и двете сме били прави.

— Правил съм някои писмени репортажи, докато бях в колежа. — Торп наблюдаваше как Лив изучава хората и обстановката край себе си. Попиваше всичко. Сега отново погледна към него, обзета от любопитство.

— Защо мина на телевизия?

— Харесваше ми по-бързото темпо, усещането, че в момента достигаш до хората.

Кимна напълно разбиращо. В ръката си държеше чаша скоч. За разлика от репортера, който бе наблюдавала, Торп пиеше умерено... Но за това пък твърде много пуши, реши тя. Помисли си за Карл и за безкрайната поредица от цигари.

— Как се справяш с напрежението?

Той се усмихна, после я изненада, като прокара палец по перлата на ухото ѝ.

— Гребя.

— Какво? — докосването му я беше разсеяло. Сега отново съсредоточи цялото си внимание върху лицето му.

— Гребя — повтори той. — С лодка, по реката. Или пък хандбал, когато е много студено.

Гребане — замислено изрече Лив. Това обясняваше задебелялата, грапава кожа на ръката му.

— Да, нали знаеш: „Давай, Иейл!“ — Тя се усмихна на думите му — кратка усмивка, която озари очите ѝ. — За първи път го правиш за мен — усмихна се с цялото си лице. Мисля, че съм влюбен.

— Не си толкова мекушав, Торп.

— Истинско желе — поправи я той и вдигна ръката ѝ към устните си.

Лив внимателно я измъкна. Пръстите ѝ бяха изтръпнали.

— Не може да бъде желе авторът на разкритията за присвояването на фондове в Министерството на вътрешните работи миналия ноември.

— Това е професионалистът. — Пристъпи още една крачка по-близо, така че телата им почти се допираха. — Мъжът е безнадежден романтик, който се размеква на светлината на свещи и е напълно сразен от една прелюдия на Шопен. Жената може да ме има на цената на огън в камината и бутилка вино.

Лив отново вдигна чашата си. Сигурно виното е причината да се чувства неуверена.

— И хиляди са го постигали.

— Каза ми да не се перча — усмихна се той. — А и репортажът ограничава времето ти.

Изпитваше затруднение да спазва дистанцията. Поклати глава и въздъхна.

— Не искам да те харесвам, Торп. Наистина не искам.

— Не прибързвай в нищо — посъветва я мило.

— Т. С.! — Господинът от Вирджиния стовари ръка върху рамото на Торп. — Знаех си, че ще те открия с красива жена. — Плъзна одобрителен поглед по Лив. Сенатор Уайът имаше няколко излишни килограма, розови бузки и весел нрав. Лив знаеше, че оглавява кампания за премахване на предложените съкращения в образованието и социалните грижи. От две седмици се бореше да проникне през вратата му.

— Сенаторе. — Торп прие добродушно поздрава на тежката му ръка. — Това е Оливия Кармайкъл.

Ръката на Лив беше разтърсена в най-добрия сенаторски стил.

— Така, така, никога не забравям лица, а това лице съм го виждал. Но мога да се закълна, че не сте от обичайния контингент на Т. С.

Звукът, който Торп издаде, беше нещо средно между покашляне и въздишка. Лив му хвърли бърз поглед.

— Работя за VVB, сенатор Уайът. Двамата с господин Торп сме... колеги.

— Да, да, разбира се. Сега вече си спомних окончателно. Т. С. си пада по друга категория. — Наведе се по-близо до Лив и намигна. — Голямо бедро, малко ум.

— Така ли? — Лив замислено изгледа Торп.

— Имаш страхотни крака, Лив — подхвърли той.

— И друг път са ми казвали. — Тя се извърна към Уайът. — Много бих искала да разговарям с вас, сенаторе. Относно съпротивата ви срещу предложените съкращения в образованието. Може би ще ми подскажете по-подходящо време?

Уайът се поколеба за момент, след това кимна.

— Обадете се в кабинета ми в понеделник сутринта. Вие двамата трябва да танцувате — реши изведнъж и с леко подръпване оправи фрака си. — Аз пък ще отида да видя дали мога да открия някаква истинска храна на бюфета. Рибешки яйца и гъши черен дроб — направи гримаса и се отдалечи важно.

Торп я хвана за ръката и когато Лив вдигна поглед към него, той се усмихна.

— Само следвам съвета на сенатора. — После, като се придържаше в края на дансинга, той я притегли в ръцете си.

За втори път се озовава притисната в него. За втори път тялото ѝ реагира, независимо от самата нея. Лив цялата се скова.

— Не обичаш ли да танцуваш, Оливия? — прошепна той.

— Обичам. — Положи огромно усилие гласът ѝ да прозвучи спокойно и безразлично. — Разбира се.

— Отпусни се тогава. — Ръката му обхващаше свободно кръста ѝ, устните му бяха близо до ухото ѝ. По кожата ѝ пробягаха леки тръпки. — Когато се любим, няма да е пред членовете на висшето Вашингтонско съсловие. Обичам уединението.

Понеже се опитваше да изпълни първата част от изказването му, трябваше ѝ известно време, за да може втората да проникне до съзнанието ѝ. Лив отметна глава назад, за да могат да се виждат.

— Какво те кара да мислиш, че...

— Не мисля, а знам — поправи я той. — Сърцето ти препуска лудо, също както когато те целунах пред „О’Райли“.

— Не е вярно — разгорещено отрече тя. — И тогава не беше, и сега не е. Вече ти казах, Торп, не те харесвам.

— Последния път ми каза, че не искаш да ме харесваш — нещо напълно различно. — Беше толкова тъничка. Искаше да я притисне към себе си, докато се разтопи. — Мога да си представя как ще се почувстваш в този момент, ако те целуна. Федералната клюкарница ще разнесе слуха как Торп и Кармайкъл се побратимяват на неутрална територия.

— Основната новина ще бъде за строшената челюст на Торп, след като Кармайкъл преустановила дипломатическите отношения.

— Ръцете ти едва ли могат да нанесат дори лек удар. Както и да е, предпочитам да правя репортажи, вместо да съм героят в тях.

Лив се отдръпна веднага щом музиката спря.

— Ще ида да проверя теорията ти за дамската тоалетна — обяви безгрижно. Сърцето ѝ наистина препускаше. Ненавиждаше го заради правотата му.

Торп я изглежда как се отдалечава. Изведнъж му се дощя проклетото парти да е приключило и да може да остане насаме с нея, дори само за няколко минути. Тялото му все още беше изтръпнало от лекото докосване на нейното. Никога не е желал толкова силно, която и да е жена и никога не е бил така отчайващо сигурен за тежката битка, която тепърва му предстои. Извади цигара, щракна със запалката и пое дълбоко.

Беше свикнал с напрежението в работата си. Истината бе, че от него живееше. Това беше неговата тайна. Можеше да кара дни наред с по няколко откраднати часа сън и пак да кипи от енергия. Не му трябваха витамини, само нов случай. Но това тук беше друг вид напрежение — да желаш нещо и да знаеш, че все още е недостъпно.

Не за дълго, каза си мрачно и отново дръпна от цигарата. Ако е необходимо да постави под обсада Оливия Кармайкъл, точно това ще направи. Няма да му се измъкне.

— Т. С., бандит такъв, как си?

Торп се извърна и плесна ръката на пресаташето на канадския посланик. Отвърна на поздрава му и си напомни, че трябва да се отпусне. За успешната обсада е нужно време.

Лив не бързаше с освежаването на грима, който всъщност изобщо нямаше нужда от освежаване. Опитваше се, като в същото време полагаше пудра върху носа си, да анализира логично реакцията си спрямо Торп. Не го ли бе определила сама като обаятелен мъж? Дори привлекателен, призна неохотно, в чисто външен, физически аспект. Това няма нищо общо с трудния му, отвратителен характер.

— Той, разбира се, е един надут, стар прилеп, но аз си го харесвам.

Лив погледна в огледалото и забеляза двете жени, които влизаха. Едната беше конгресменката Амелия Таксгър слаба, трудолюбива жена, която имаше слабост към изгубени каузи и размъкнати дрехи. Избирателите ѝ я обичаха и го доказаха, като я преизбраха с огромно предимство за втори пореден мандат.

Другата жена с нея, която в момента говореше, беше също над петдесетте, но по-пълна и облечена в елегантна сива коприна. Нещо у нея ѝ беше бегло познато. Лив извади повторно кутийката с пудра и се заслуша.

— Ти си по-толерантна от мен, Майра — настани се Амелия и уморено извади гребен.

— Род не е лош човек, Амелия. — Майра също седна и извади сребърен флакон кърваво червило. — Ако се държиш малко по-мило, ще видиш, че може да ти помогне, вместо да ти пречи.

— Той не се интересува от екологичните проблеми на Южна Дакота — вмъкна Амелия. Все още не беше използвала гребена, а само потупваше с него по дланта си. — Независимо какво ще му кажеш ти или аз тази вечер, няма да ме подкрепи при гласуването на предложението ми в понеделник.

— Ще видим — нанесе червилото Майра.

Род, досети се Лив, докато измъкваше малка четчица от чантата си, е Родерик Мат, един от най-влиятелните мъже в Конгреса. Ако приближава някакво гласуване, той е човекът, който трябва да се спечели.

Надут, стар прилеп, повтори си Лив и потисна усмивката си. Да, наистина е такъв, както и надеждата на своят партия за най-високия пост във Вашингтон на следващите избори. Или поне така твърдяха слуховете.

Конгресменката измърмори нещо за гребена и го прибра обратно в чантата си.

— Късоглед, тесногръд трън в зад...

— Скъпа — любезно възкликна Майра и прекъсна въодушевената реч на приятелката си, като се усмихна към Лив, — тази рокля е направо зашеметяваща.

— Благодаря.

— Не ви ли видях с Т. С.? — Жената извади шишенце скъп парфюм и се напръска щедро.

— Да, заедно сме. — Лив се поколеба дали да се представи, или да замълчи. Реши, че е по-разумно и по-честно да се идентифицира. — Аз съм Оливия Кармайкъл от VVB.

Амелия издаде някакъв тих, неопределен звук, но Майра продължи необезпокоявана.

— Колко интересно! Боя се, че не гледам местните новини и изобщо каквито и да е новини, с изключение репортажите на Т. С. Новините обикновено нарушават храносмилането на Хърбърт.

Съдията Хърбърт Дитмайер. Лив най-после намести образа. Съпругата на съдия Хърбърт Дитмайер, Майра — жена с достатъчно власт и влияние, за да нарече конгресмена Мат надут, стар прилеп, без да се страхува от последствията.

— Ние излъчваме в пет и половина, госпожо Дитмайер — каза Оливия. — Съпругът ви може да реши, че предаването ни помага на храносмилането.

Майра се разсмя, но продължи да се взира внимателно в Лив.

— Познавах едни Кармайкъл, в Кънектикът. Да не би да сте помалката дъщеря на Тайлър?

Лив беше свикнала с безличното определение.

— Да, аз съм.

Лицето на Майра грейна в усмивка.

— И това ако не е случайност! Последния път, когато те видях, беше на седем или осем години. Майка ти беше организираща едно изискано малко чаено парти и ти пристигна в салона — раздърпано същество с дупка, колкото юмрук, на поличката и липсваща катарамна на едната обувка. Мисля, че отнесе доста сериозно мъмрене.

— Обикновено така ставаше — съгласи се Лив, без да си спомня точно случая.

— Тогава си помислих, че сигурно си се позабавлявала доста по-добре от всички нас през онзи следобед — усмихна се ослепително. — Партието на майка ти беше истинско мъртвило.

— Майра, ама наистина! — Амелия отклони мислите си от своя законопроект, колкото да изшътка неодобрително.

— Няма нищо, сенаторе — спокойно отвърна Лив. — Мисля, че все още ги организира такива.

— Трябва да кажа, че никога не бих те познала. — Майра стана и приглади полата си. — Много елегантна дама си станала. Омъжена ли си?

— Не.

— Вие с Т. С... — Деликатно не довърши изречението.

— Не — решително отвърна Лив.

— Играеш ли бридж?

Тя вдигна учудено вежди.

— Слабо. Никога не съм си падала по него.

— Скъпа моя, отвратителна игра, но полезна. — Измъкна визитна картичка от чантата си и ѝ я подаде. — Следващата седмица организирам събиране на карти. Обади се на секретарката ми в понеделник, тя ще ти каже подробностите. Имам един племенник, когото много обичам.

— Госпожо Дитмайер...

— Няма да те отегчи... поне не чак толкова — спокойно продължи Майра. — А ми се струва, че на мен ще ми харесаш. Съпругът ми също ще бъде там — добави тя, достатъчно проницателна, за да подхвърли въдицата на изкушението под носа на репортера. — Ще се радва да се запознае с теб.

— Хайде да се връщаме, Майра — предложи Амелия и се надигна уморено. — Преди да са те обвинили във вземане на подкуп. Приятна вечер, мис Кармайкъл.

— Приятна вечер, сенаторе.

Останала сама, Лив се загледа за момент в изисканата малка картичка, после я пусна в чантата си. Човек не вири нос пред лична покана от Майра Дитмайер. Дори това да включва бридж и някакъв си племенник.

Рязко затвори чантата си и се върна при гостите.

— Започнах да мисля, че си организираща пресконференция там — подхвърли Торп и ѝ подаде нова чаша вино.

— Почти — отпрати му загадъчна усмивка тя.

— Ще дадеш ли подробности?

— Означава ли приемането на поканата ти, че трябва да делим? — отпи безгрижно от виното Лив. Чувстваше се някак странно развеселена. Три неочаквани познанства за една вечер си заслужаваха идването. — Всъщност — продължи тя, — мисля, че ще ми уредят среща на бридж парти.

— Среща? — намръщи се Торп. Беше забелязал жените, които излязоха от дамската тоалетна преди Лив.

— Да, среща. Нали знаеш — мъж и жена, които намират общи интереси в продължение на няколко часа.

— Страхотно! Насити ли се на това място?

— Да си кажа право, да. — Лив отпи една последна глътка и му подаде обратно чашата.

— Ще идем да вземем палтото ти. — Хвана я подръка и я поведе през залата.

— Благодаря, че ми позволи да те придружа, Торп. — Лив посегна за ключовете си, докато излизаха от асансьора на нейния етаж.

— Да ме придружиш — повтори той. — Това не влиза в определението ти за среща, така ли?

— Не беше среща.

— И все пак — пое връзката от нея и пъкна единия в ключалката. — Доброто възпитание налага да получа чаша кафе.

— За петдесет цента ще го получиш долу на улицата.

— Лив! — отпрати ѝ обиден поглед, който я накара да се усмихне.

— Добре, да бъдем възпитани. Заслужи си една чаша.

— Ужасно си щедра — отвърна ѝ той, докато отваряше вратата.

Лив захвърли палтото си върху един стол на път към кухнята. Торп го погледна с лека усмивка. От време на време забравя за грижливо изградения си образ. Оливия Кармайкъл никога не би захвърлила така палтото си — тя е твърде изискана. Твърде дисциплинирана. Повече от всякога му се прииска да опознае жената под маската. Там имаше сърдечност, чувство за хумор, страст — и

всички те скрити под тънка броня, поставена поради някаква причина. Торп възнамеряваше — рано или късно — да разбере каква е тя.

Обича цветовете, отбеляза мислено. Беше го забелязал и преди в начина, по който се облича. Сега го забелязваше отново в обзавеждането на апартамента ѝ — лъскава синя декоративна възглавничка, купа с цвят на сини сливи. Малки ярки петна, помисли си Торп, подобно на мимолетните изблици страст. Лив непрекъснато я потиска, но тя съществува.

— Как пиеш кафето? — извика Лив, докато Торп се придвижваше към кухнята.

— Чисто.

Приблужи се до стереоуредбата и започна да разглежда записите.

— От Ван Клибърн до Били Джоел — продума той, когато Лив се върна в стаята. — Много разнородно.

— Обичам разнообразието — отвърна тя и постави поднос с две чашки и чинийки върху малката масичка.

— Така ли?

Усмихна се, но съвсем леко, отбеляза Лив, сякаш се забавлява на някаква своя си шега. Започна да ѝ се иска да не се беше съгласявала за кафето.

— Какво правиш за развлечение? — Торп прекоси стаята и се настани на дивана. Лив се поколеба за момент, след това седна до него. Едва ли би могла да избере кресло в другия край на стаята.

— Развлечение? — повтори тя и посегна към кафето си.

— Точно така. — Беше забелязал колебанието ѝ. Приятно му бе да знае, че не е безразлична към него. Ако я смущава, това е някакво начало. — Нали знаеш — боулинг, колекциониране на марки.

— Напоследък не ми остава много време за хоби — измърмори Лив и отпи от кафето си. Чудеше се защо беше съвсем спокойна, когато излезе от кухнята, а сега цялата е напрегната. Торп запали цигара и продължи да я наблюдава. Тя се бореше с юношеския импулс да се отдръпне от него.

— За какво имаш време?

— Работя — отвърна тя и раздвижи рамене. Защо едно най-обикновено пиене на кафе и разговор карат пулса ѝ да се ускорява? — Това ми отнема достатъчно време.

— Неделя следобед?

— Какво? — Вече беше вдигнала очи към него, преди да осъзнае грешката си. Неговите бяха тъмни, открити и по-близо, отколкото очакваше.

— Неделя следобед — повтори той. Не я докосна. Очите му се плъзнаха надолу към устните ѝ, после обратно. — Какво правиш в неделя следобед?

Нещо се разгаряше в нея, — нещо първично и силно. Лив от години не беше усещала мигновеното пробуждане на страст. Но той не я докосва, не се любят. Двамата само пият кафе и разговарят. Каза си, че сигурно е изпила твърде много вино и отново вдигна чашката с кафе.

— Обикновено се опитвам да наваксам с четенето. — Видя как към тавана се издига струйка дим, преди Торп да угаси цигарата си. — Загадъчни убийства, трилъри. — Очите ѝ отново се стрелнаха нагоре, когато пое чашата от ръката ѝ.

— Винаги съм обичал да разрешавам загадки — измърмори той. — Да ровя под повърхността, за да открия нещо, което не се забелязва на пръв поглед. Имаш почти прозрачна кожа. — Докосна с пръст бузата ѝ. — Но още не съм успял да надникна под нея. Засега!

— Не искам да надничаш в съзнанието ми — понечи да се отдръпне тя.

— Тогава ще го оставим за по-късно — обгърна я с ръце той. — Искам да те подържа. Докато танцувахме, си обещах, че отново ще те подържа, когато останем насаме.

Ти не желаеш да те държи, настояваше разумът ѝ. Но не му го каза и не се възпротиви, когато я притегли по-близо.

Очите му за миг се стрелнаха към устата ѝ.

— От дни ми се иска да те целуна отново. — Устните му съвсем леко се отъркаха в нейните. — Твърде дълго — прошепна той.

Ти не желаеш да те целува, настояваше разумът ѝ. Но не му го каза и не се възпротиви, когато притисна устни върху нейните.

Този път Торп не беше търпелив. Желанието сякаш изригна — горещо, почти неудържимо. Лив бе повлечена от него, зашеметена от мълниеносната му страст и собственото си мигновено откликване. Нямаше време да мисли, да разсъждава. Ръцете ѝ се заключиха около него. Устните ѝ се разтвориха.

Откъде се появи тази настойчива нужда? И двамата изглеждаха уловени в капана ѝ, неспособни да се придържат към предначертаното си поведение. Тя не можеше да спре нито него, нито себе си; той не можеше да следва спокойното темпо, което си бе определил. Безразсъдство. И двамата го чувстваха. Необходимост. Невероятната необходимост да вкусват, докосват и да си принадлежат. Не знаеше, че устните ѝ ще станат толкова нежни в страстта. Пожела да разкъса черната ѝ рокля и да я открие. Това беше лудост. Самообладанието го напускаше твърде бързо.

Лив простена, след като устните му се спуснаха по гърлото ѝ. Искеше да бъде докосвана и се чу как му го казва, после се притисна в него, докато той милваше гърдите ѝ през тънката копринена материя. Отново притегли устните му към своите.

Беше зажадняла и взе от него онова, от което толкова дълго се бе лишавала. Жадуваше за близостта на езика му върху своя, за усещането от ръцете му, обхождащи тялото ѝ. В тях имаше решимост и нужда. Нужда от нея. И я караше да изпитва необходимост от него със сила, която я плашеше. Не може да си позволи отново да зависи от някого. Рискът е твърде голям, наказанието твърде сурово.

— Не! — блъсна го, внезапно обзета от паника Лив. — Не! — повтори отново и успя, ако не да се изтръгне, то поне да се отдръпне назад. Ръцете му продължиха здраво да я държат за раменете. Видя откритото желание в очите му, разбра, че същото сигурно се чете и в нейните.

— Какво не? — Гласът му прозвуча дрезгаво — отчасти сърдит, отчасти възбуден. Не беше очаквал, че ще изтръгне от него такава дива страст.

— Трябва да си вървиш — издърпа се от прегръдката му Лив и стана. Имаше нужда от разстояние, имаше нужда да се изправи на крака. Торп също стана, но по-бавно.

— Желая те. — Беше просто една суха констатация, докато се бореше с пулсирането в себе си. — И ти ме желаяш.

Би било абсурдно да го отрича. Лив си пое дълбоко дъх.

— Да, но не искам да те желая. — Отново въздъхна. — И няма да стане.

Торп усети как губи контрол. Сграбчи я за ръката и я издърпа към себе си. Видя как очите ѝ се уголемяват, как зениците ѝ се

разширяват.

— Друг път няма да стане! — изруга тихо. После отново и пусна, толкова бързо, че Лив едва не падна по гръб върху дивана. Той напъха ръце в джобовете, за да не посягат към нея. — Това не е краят, Кармайкъл — предупреди я, преди да се извърне към вратата. — Това само началото.

Остави вратата да се затръшне зад гърба му и се насочи към асансьора. Имаше нужда да пийне.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Записът от събранието на училищния борд на директорите все още се редактира. — Лив бързо погледна към часовника, преди да седне да прегледа сценария за вечерната емисия. Щях да имам повече време, мина ѝ за миг през ума, ако не се налагаше да се занимавам с тези излишни подробности.

— Знаеш ли колко минути ще имаме за новините тази вечер? — Брайън разкъса обвивката на шоколада и седна върху бюрото ѝ.

— Хм?

— Осемнайсет. — Лапна щедра хапка. — Сгъстяваме ги. Генералният директор е малко нервен, защото рейтингът ни е паднал с няколко пункта. Чух, че искал да промени тона на прогнозата за времето. Да се наблегне на хумора. Може би ще наеме комедиен писател.

— Или да пусне вентрилоквист и фокусник — измърмори Лив. Интригите я дразнеха. Даже докато говореше с Брайън, продължи да преглежда разпределението на времето за новините, които скоро трябваше да прочете в ефир. — Следващото, което ще чуеш, е, че прогнозата ще ни бъде съобщавана от някой тип, облечен в костюм на клоун, застанал на един крак, докато жонглира с чинии.

— Може би се нуждаем от комичния момент. — Брайън смачка хартийката от шоколада и я запрати в кошчето за боклук. — Водещата новина е изнасилването на паркинга до супермаркета.

— Виждам. — Продължи да преглежда материалите си, като с едното око следеше него, а с другото часовника. Това бе умение, което повечето репортери отрано развиваха у себе си.

— Марилий е направила страховит запис от мястото. Току-що го видях. — Той лапна и последното парче шоколад. — Жена ми пазарува там. По дяволите!

— Тази вечер всичко е само страхотии — стрелна го с поглед Лив и прокара ръка по врата си. — Цените на едро са се повишили с шест процента, безработицата не остава по-назад. Два грабежа в

североизточната част и един палеж в добавка към изнасилването. Прекрасно!

— Както вече казах, може би наистина имаме нужда от комичен елемент.

— Искам да видя нарциси — внезапно каза тя. Умората изведнъж се стовари с пълна сила отгоре ѝ. Дали заради мрачния тон на новините? Естествено, че досега си беше изградила имунитет за това. Дали е заради друго? Нещо я човъркаше през последните два дни. Нещо, което не можеше да определи съвсем точно. То я бе задържало будна дълго след като Торп напусна апартамента ѝ снощи.

Брайън се вгледа за момент в лицето ѝ. Беше забелязал леките сенки под очите ѝ сутринта. Вече минаваше пот и те бяха по-дълбоки.

— Има ли нещо, за което би искала да си поговорим? — Лив отвори уста, изненадана от въпроса. После отново я затвори. Нищо не можеше да каже. — Знам, че нещо те яде напоследък. — Той се приведе малко по-близо, за да не могат думите му да стигнат до чужди уши. — Виж, защо не дойдеш на вечеря у нас тази вечер? Ще се обадя на Кати и ще ѝ кажа да добави още едно канче вода в супата. Понякога два-три часа с приятели помагат.

Лив се усмихна и стисна ръката му.

— Това е най-милата покана, която съм получавала от доста време.

— Тогава не я отхвърляй.

— Налага се. Имам нещо уговорено за тази вечер. — Предложението я накара да се почувства по-добре, не толкова изолирана. — Може ли да си запазя правото за друг път?

— Разбира се. — Той стана, но Лив хвана ръката му, преди да се отдалечи.

— Благодаря ти, Брайън. — Улови го по-здраво, когато се опита да се отскубне. — Наистина.

— Няма нищо. — Издърпа я да стане и тя. — Почти е време за ефир. По-добре се замъкни до гримьорната и ги накарай да направят нещо с тези сенки под очите ти.

Лив несъзнателно ги докосна с ръка.

— Толкова ли е зле?

— Достатъчно.

Изруга тихо и се отдалечи, за да последва съвета му. Последното, което ѝ трябва, е да изглежда измъчена на екрана. Голям късмет ще бъде да си личи, че не е спала, и Торп да види предаването ѝ.

И какво като не съм спала добре, помисли си Лив, докато заемаше мястото си зад масата. Това няма нищо общо с Торп. Просто напоследък съм малко неспокойна. Освен това тази сутрин в осем вече бях пред югозападния вход на Белия дом, за да чакам да чуя коментари от членовете на кабинета. Малко съм уморена. Това няма нищо общо с приема в посолството... или със случилото се по-късно.

Лив си закачи микрофона и за последен път прелисти текста. Разпределението на времето беше много важно, тъй като новините следваха плътно една след друга.

Твърде усилено работи. Изминалите два дни бяха особено напрегнати — това е всичко. Т. С. Торп е последната ѝ грижа. Първо събитията след назначаването на Дел, после трябваше да отразява онази бъркотия с училищния съвет. Присви очи срещу текста пред себе си и си каза, че нито веднъж не си е помислила за последната си среща с Торп. Изобщо не ѝ е минавало през ум, откакто се случи. Нито веднъж. Само хиляди пъти.

Изруга наум и чу отброяването на трийсетте секунди. Изправи се на стола и вдигна очи. Торп стоеше в дъното на студиото. Гледаше я, без да отклонява очи, с невъзмутим поглед, облегнал гръб на тежката врата.

— Петнадесет секунди.

Какво прави тук? Лив усети как гърлото ѝ пресъхва. Глупачка, каза си тя и откъсна очи от него, за да погледне в камерата.

— Десет секунди.

На мониторите се появи въведението — изглед на града от въздуха.

— Пет секунди. Четири, три, две, едно. Начало.

— Добър вечер, с вас е Оливия Кармайкъл. — Гласът ѝ беше спокоен и ясен. Остана поразена, че дланите ѝ са влажни. Прочете водещата новина и после изобщо не погледна към задната част на студиото, докато пускаха кадрите на репортажа от мястото на събитието.

Камерите превключваха от Лив към Брайън, като запазваха бързото темпо. Тя направи коментара за събранието на училищния

съвет, без да пропусне и най-малкия детайл, макар че изпитваше почти физическо усещане за погледа на Торп върху лицето си.

Започна с потискащите новини за индекса на цените на едро. Доколкото знаеше, Торп никога не беше идвал в студиото преди или по време на предаване. Защо не е горе, където му е мястото, да доизглажда собствените си мъдри слова?

В основата на врата ѝ се беше натрупало напрежение, което се засили, щом прекъснаха за реклами. Без изобщо да вдига поглед, Лив разбра, че идва към нея.

— Добър стил, Лив — подхвърли Торп. — Интелигентен, спокоен и изчистен.

— Благодаря. — Спортният коментатор се настани на мястото си в края на масата.

— Ще ходиш ли у Дитмайер тази вечер?

Няма нещо, което да не знае, каза си тя и скръсти ръце върху текста си.

— Да.

— Искаш ли да те закарам?

Сега вече го погледна право в очите.

— Ти ще ходиш ли?

— Ще те взема в седем и половина. Първо ще хапнем нещо набързо.

— Не.

Той се наведе малко по-близо.

— Мога да уредя да ми бъдеш партньор довечера.

— Ще загубиш — отвърна тя. Никога не си беше представяла, че рекламните могат да траят толкова дълго.

— Не — поправи я той и се усмихна. — Нямам намерение да губя. — Целуна я бързо и непринудено, преди да успее да го спре, после бодро се отдалечи.

— Тридесет секунди.

Изгледа намръщено вратата, която се разлюля зад гърба му. И без да се обръща, усещаше любопитните погледи върху себе си. Торп успешно бе задвижил лавината. И приказките започваха.

— Десет секунди.

Кипнала вътрешно, тя се зарече, че ще го накара да си плати за това.

— Сигнал.

Лив пристигна у Дитмайер точно в осем. Интересът ѝ не се дължеше на бриджа. Още си спомняше скучните сбирки на карти, които майка ѝ организираше в детските ѝ години. После се сети за кървавото червило на Майра и безгрижните клюки в дамската тоалетна на посолството. Натисна звънеца и се усмихна. Не ѝ се вярва Майра Дитмайер да организира скучни партита. Освен това, напомни си тя, колко често канят някой репортер в дома на съдия от Върховния съд? Освен, естествено, ако името на репортера не е Т. С. Торп.

За миг се намръщи, после побърза да си придаде ведро изражение, докато вратата се отваряше.

Макар че Лив бе въведена вътре от прислужница, Майра само след секунди се появи забързано по коридора. Повече от очевидно е, помисли си Лив, че Майра е жена, която не обича да пропуска нищо.

— Оливия! — сърдечно хвана и двете ѝ ръце тя. — Толкова се радвам, че успя да дойдеш. Обичам край мен да има красиви жени. Самата аз някога бях такава. — Докато говореше, тя повлече Лив след себе си по коридора. — Гледах новините ти. Много си добра.

— Благодаря.

Майра я избути в някаква огромна стая за гости.

— Трябва да се запознаеш с Хърбърт — продължи да нарежда тя. — Споменах му за чая у родителите ти и за скъсаната ти рокличка, но той не си спомня. Умът на Хърбърт е пълен със сериозни неща. Подробностите често му се губят. — Но не и на теб, помисли си Лив, докато с бърза скорост я теглеха през стаята. Беше просторна, подчертана от няколко петна в ярки цветове и рисувани тапети. Лив реши, че стаята идеално приляга на домакинята ѝ. — Хърбърт! — Майра прекъсна разговора на съпруга си, без нито за миг да се поколебае. — Трябва да се запознаеш с прекрасната госпожица Кармайкъл. Тя чете новините по... Как му беше името, скъпа?

— VVB — протегна ръка към съдия Дитмайер Лив. — Ние сме местното подразделение на Си Ен Си.

— Всички тези инициали — възкликна Майра. — Щеше да е по-просто, ако му бяха сложили някакво име. Не е ли красива, Хърбърт?

— Да, наистина — усмихна се съдията, докато се ръкуваха. — Удоволствие е за мен да се запознаем, мис Кармайкъл.

Беше дребен и, мина ѝ през ума, любопитно лишен от внушителност мъж без черната тога от работното му място. Лицето му беше изпито и сбръчкано. Приличаше повече на типичен дядо, отколкото на един от водещите юристи в страната. Кожата на ръката му беше омекнала и изтъняла от възрастта. Не притежаваше жизнеността на съпругата си, но за сметка на това излъчваше спокойна увереност.

— Майра ми каза, че сме се виждали за кратко преди няколко години.

— Преди доста години, съдия Дитмайер — потвърди Лив. — Изложила съм се, струва ми се, така че и на двамата ни е простено, ако не си спомняме.

— Пък и изобщо не прилича на онова диво котенце, което връхлетя в стаята тогава — намеси се Майра. Тя се взираше в Лив с добронамерено любопитство. — Как гледа майка ти на кариерата ти в телевизията?

— Би искала да избира нещо не толкова публично. — Лив изненада дори себе си с този отговор. Не беше в природата ѝ да се държи така откровено с непознати. От Майра Дитмайер, каза си тя, би станало страхотен интервюиращ.

— Ах, да, толкова е трудно да се угоди на родителите, нали? — с усмивка разсея неудобството ѝ Майра и я потупа по ръката. — Моите деца ме смятат за ужасно непоносима, нали така, Хърбърт?

— Поне така ми казват.

— Всичките вече са щастливо омъжени — продължи тя, без да обръща внимание на сухия отговор на съпруга си. — Така че имам време да се погрижа за племенника си. Хубаво момче — адвокат. Живее в Чикаго. Мисля, че ти споменах за него.

— Да, госпожо Дитмайер. — Лив чу въздишката на съдията и се опита да не се присъедини към нея.

— Тук е по работа за няколко дни. Искам да се запознаеш с него. — Майра бързо огледа стаята, после очите ѝ светнаха. — Да, ето го. Грег! — Повиши глас и вдигна ръка, за да му даде знак. — Грег, ела насам за момент. Искам да те запозная с едно прекрасно момиче.

— Не може да се сдържи — подхвърли към Лив съдията. — Вечната сватовница.

— Романтичка — поправи го Майра. — Грег, трябва да се запознаеш с Оливия. Тя е телевизионна говорителка.

Лив се обърна да посрещне племенника и зяпна от изумление. Заля я лавина от спомени. Дори в ума ѝ да бяха изскочили някакви думи, нямаше да е способна да ги изрече.

Грег се взираше насреща ѝ не по-малко смаян.

— Ливи? — Протегна ръка да я докосне, сякаш за да с убеди, че е истинска. — Ти ли си наистина?

Не беше сигурна какво точно изпитва. Изненада, да, но не можеше да отдели удоволствието от тревогата. Миналото очевидно не желаше да стои заровено.

— Грег! — Надяваше се, че лицето ѝ не е толкова премаляло, както гласът ѝ.

— Това е невероятно! — Усмихнат, той я привлече към себе си в прегръдка. — Абсолютно невероятно! Колко врем мина? Пет години?

— Изглежда, вие двамата се познавате! — огорчено възкликна Майра.

— С Ливи бяхме заедно в колежа. — Грег я отдръпна о себе си, за да я разгледа по-добре. — Боже мой, по-хубава си от всякога! Струва ми се невъзможно. — Вдигна ръка с привилегията на стар приятел и докосна косата ѝ. — Отрязала си я. — После погледна към лея си. — Навремето стигаше до кръста ѝ, съвсем права. Всички жени в Харвард завивдаха на Ливи за косата ѝ. — Отново се извърна към нея. — Обаче така ти отива. Много е шик.

В главата ѝ се блъскаха стотици въпроси, но не можеше да се реши да ги зададе. Изглеждаше почти същият, макар че от брадата, която си беше пуснал в колежа, сега бяха останали само мустаците. Приличаха му — пясъчноруси, също като косата — и придаваха на момчешкото му лице по-зрял вид. Очите му гледаха, както винаги, дружелюбно, а усмивката му бе все така въодушевена. Пет години сякаш се изпариха в един миг.

— О, Грег, толкова е хубаво да те видя отново. — Този път тя го прегърна. Няма значение, че колежът е на милиони години зад нея. Единственото, което има значение, е, че е тук, за да го докосне и притисне — някой, когото бе познавала в по-щастливи времена. И в по-тъжни.

— Ще ти я открадна за няколко минути, лелю Майра — бързо я целуна по бузата Грег, преди да улови ръката на Лив. — Трябва да си наваксаме някои неща.

— Виж ти, виж ти — усмихна се широко Майра, докато ги наблюдаваше как се отдалечават. — Получи се по-добре, отколкото го бях замислила. — Огледа се и повдигна вежди. — Т. С. тъкмо пристига — усмихна се и облиза устни. — Мисля, че трябва да разменя няколко думички с него.

— Стига, Майра — задържа я с ръка съдия Дитмайер. — Недей да забъркваш интриги.

— Хърб — потупа го тя по ръката, преди да се измъкне от него. — Не ми разваляй удоволствието.

Грег поведе Лив през поредица от коридори към солариума.

— Просто не мога да повярвам. Да налетя на теб ей така! Това е фантастично!

— Докато бяхме в колежа, не съм разбрала, че имаш толкова знаменити роднини.

— Не желяех да ме сравняват — отвърна той. Лунната светлина беше слаба и понеже искаше да я вижда, Грег запали една от настолните лампи. — Да живееш според очакванията на семейството може да се окаже много травматизиращо.

— Знам какво имаш предвид — приближи се до един от прозорците Лив. Беше интересна стая, с форма на полукръг, тапицирани пейки и леко ухание на цветя. Тя не седна. Да срещне Грег така неочаквано след години бе доста вълнуващо. Права мислеше по-добре.

— Откога си във Вашингтон, Ливи? — Сега беше по-слаба, отколкото си я спомняше. И по-улегнала. Пет години. Мили Боже, каза си той, сякаш е било вчера.

— Почти година и половина. — Опита се да си припомни кога за последен път някой я бе нарекъл Ливи. Това също, осъзна тя, бе останало в друг живот.

— Леля Майра каза, че си телевизионна говорителка.

— Да. — Обърна се към него. На неясната светлина красотата ѝ го зашемети като плесница. Никога не успя да свикне с нея. — Участвам в екипа на вечерните новини по VVB.

— Винаги това си искала. Край на прогнозата за времето?

— Да — усмихна се тя.

На ръката ѝ нямаше халка. Грег се приближи до нея. Уханието ѝ беше по-различно, забеляза той, по-изискано, не толкова неподправено.

— Щастлива ли си?

Очите ѝ останаха спокойни, докато обмисляше въпроса.

— Така мисля.

— Някога беше по-категорична в нещата.

— Бях по-млада. — Предпазливо се отдалечи от него. Не искаше разговорът да се задълбочава. — Леля ти ми каза, че си ерген.

— Сигурно — разсмя се Грег и поклати глава. — Всеки път, когато пристигна в града, тя намира по някоя подходяща мома, за да ме примами с нея. За първи път оставам доволен.

— Изобщо ли не си се женил, Грег? Винаги съм си мислела, че ще се ожениш.

— Ти ми отказа.

Отново се извърна с лице към него и се усмихна мрачно.

— Никога не си бил сериозен.

— Недостатъчно. Грешката е моя. — Пое ръката ѝ между своите. Беше все така изящна и крехка, в контраст с уверения ѝ поглед. — А и беше прекалено луда по Дъг, за да забележиш, дори и да бях. — Видя как изразът ѝ се променя, преди да се извърне. — Ливи! — спря я Грег. — Дватамата с Дъг сме съдружници в Чикаго.

За момент тя не проговори. Трябваше да се пребори с вълната от болка, за да намери естествените думи.

— Нали така го замисляхте. Радвам се, че се е получило.

— Първите няколко месеца след... — замълча в желанието си да подбере внимателно думите си — след като ти замина, не му беше лесно. — Нито последните няколко преди това. — Изведнъж ѝ стана студено.

— Бяха лоши времена. Най-тежките моменти и за двама ви.

Лив пое дълбоко дъх. Не си позволяваше често да си спомня.

— Ти ни беше добър приятел, Грег. Мисля, че никога не съм ти казвала колко добър наистина. Беше труден период в живота ми. Ти мъничко го облекчи. — Сега тя на свой ред стисна ръката му. — Мисля, че доскоро не си давах сметка.

— Мразех да те гледам как страдаш, Ливи. — Когато се извърна с гръб към него, той я улови за раменете и допря глава в косата ѝ. — Нищо не те кара да се чувстваш по-безпомощен от това, да виждаш нещастни хората, които обичаш. Всичко, което се случи, ми се струваше толкова несправедливо тогава. И все още.

Лив се облегна на него. Спомни си, че се беше опитвал да я утеши преди толкова много години, но тогава тя бе неспособна на това.

— Ние с Дъг не се справихме добре, нали, Грег?

— Не знам. — За миг се поколеба дали да ѝ каже. Може би ще е най-добре да знае всичко. — Ливи, Дъг се ожени отново.

Не каза абсолютно нищо. Някак си знаеше, че ще стане така, почти беше сигурна. Има ли значение? — запита се Лив. Някога го беше обичала, но с това бе свършено. Любовта отдавна бе мъртва. И все пак усети прилив на скръб заради това, което бяха имали, което бяха загубили. От гърдите ѝ се изтръгна дълга, накъсана въздишка.

— Щастлив ли е?

— Да, така мисля. Отново е наясно с живота си. — Грег я извърна с лице към себе си. — А ти?

— И аз. — Сгуши се в прегръдките му, защото искаше да я държи някой, който я разбира. — Да, през повечето време. Работата ми е важна за мен. Трябваше ми нещо, за да не полудея. Напъхала съм онези години зад мен в малка, тясна кутийка. Не я отварям често. Все по-рядко с годините. — Лив затвори очи. Мъката още бе тук, само притъпена от времето. — Не му казвай, че си ме видял. — Вдигна лице, за да го погледне в очите. — Той също не трябва да отваря кутийката.

— Винаги си била силна, Ливи, по-силна от Дъг. Мисля, че му беше тежко да го понесе.

— На мен също. — Отново въздъхна и се облегна на него. — Искрах твърде много от него, а той не искаше достатъчно от мен. — Внезапно тя се притисна в него. — Когато единственото, което ни свързваше, си отиде, ние се разпаднахме. Събирането на парчетата е истински ад, Грег. Някои все още ми липсват, а дори не знам къде да ги търся.

— Ще ги намериш, Ливи. — Почувства устните му върху косата си и вдигна лице, за да му се усмихне.

— Ужасно се радвам, че аз бях жената, с която леля ти реши да те изкушава този път. Липсваше ми.

Искаше му се да я целуне, така както мъж целува жената, която винаги е заемала специално място в сърцето му. Но я познаваше твърде добре. Само леко докосни устните ѝ със своите.

— Простете.

Лив стрелна с поглед вратата. Дори в мрака успя да изличи силуета на Торп. Внимателно се отдръпна от прегръдката на Грег, ядосана, че Торп я е сварил в момент на слабост и беззащитност.

— Майра се нуждае от хора да попълни едно каре.

— Бридж — намръщи се Грег и я хвана подръка. — Това е наказанието ми, че не се предадох миналата Коледа. Ще трябва да ме изтърпиш за партньор заради доброто старо време, Ливи.

— Едва ли ще си по-зле от мен. — Знаеше, че очите на Торп се взират напрегнато в лицето ѝ, и изпита абсурдно чувство за вина. За да компенсира, тя се усмихна на Грег. — Ако ми налееш нещо за пиене, ще се опитам да не цакам асото ти.

Торп се отдръпна встрани, докато двамата излизаха през вратата.

Остана още миг в сянката, загледан след тях. Ревността беше ново чувство. Установи, че това не го вълнува. Мястото на Оливия Кармайкъл е в ръцете само на един мъж. Непременно ще се погрижи това да бъде той.

— Две спатии. — Лив заложи на слабата надежда да вземе ръка. Двамата с Грег имаха за съперници шефа на отделението по гръдна хирургия на една болница в Балтимор и неговата съпруга. Падаха много лошо. Никой от двамата не владееше играта добре. След една особено унижителна ръка Грег на шега покани хирурга и съпругата му на партия тенис. Добре си спомняше енергията на Лив на корта. Хирургът с усмивка отбеляза точките.

На останалите три маси в помещението седяха двама сенатори, известен генерал и вдовицата на бивш министър на финансите. Лив надаваше ухо за нехайните политически разговори и клюки. Няма да узнае някоя държавна тайна, но пък си беше създала контакти. Един репортер не може да си позволи да пренебрегва и най-незначителната информация. Никога не можеш да знаеш кое ще доведе до нещо по-значимо. Виждаше някаква ирония във факта, че една скъсана

рокличка и похабени обувки са я довели в салона на съдия от Върховния съд.

— Пет пики. — Грег пое раздаването, а Лив разпери картите си на масата и стана.

— Съжалявам — отвърна на въздишката му при вида на онова, което можеше да му предложи.

— Тенис — промърмори той и изигра първото си асо.

— Ще глътна малко въздух.

— Страхливка — пошегува се той и ѝ се усмихна. Лив се засмя и се измъкна на терасата.

Във Вашингтон все още беше хладно. Пролетта едва си пробиваше път. След горещината в салона хладният въздух ѝ се стори освежителен. Светлината беше оскъдна, тъй като по луната пробягваха облаци. И беше тихо. Задната част на къщата бе закрыта за уличния шум и градското движение. Лив чу приглушения смях на Майра, която очевидно бе спечелила точка.

Колко странно, помисли си тя, да срещне Грег просто така, да се върне отново към онези горчиво-сладки години от живота си. Крайности, каза си Лив. Живеех в крайности. Зашеметяващо щастлива, непоносимо нещастна. Сега е по-добре — без всички тези върхове и спадове в чувствата. По-безопасно е. Уморих се от рискове и провали. По-разумно е.

Обви ръце около себе си и се приближи до ръба на терасата. По-безопасно и по-разумно. Не можеш да бъдеш наранен, ако не поемаш рискове.

— Нямах ли дреха, Лив?

Изпъшка и се завъртя на пети. Не беше чула вратата на терасата да се отваря, нито стъпките на Торп по каменната настилка. Оскъдната лунна светлина осветяваше директно лицето ѝ, докато неговото беше в сянка. Почувства се в неизгодно положение.

— Не е толкова студено. — Отговорът ѝ беше скован. Още не му беше простила, че я притесни в студиото.

Торп се приближи и постави ръце върху раменете ѝ.

— Замръзнала си. Никой не иска да слуша новините от подсмърчаща говорителка. — Смъкна сакото си и го наметна на нея.

— Нямам нужда...

С ръце върху реверите, Торп я придърпа и заглуши думите ѝ с настойчива целувка. Мислите ѝ сякаш се взривиха, а после заглъхнаха до тихо, неразбираемо жужене в главата ѝ. Усети как нежеланата тръпка на страстта за почва да я завладява точно преди устните му да се откъснат от нейните.

— Може би нямаше нужда от това — задържа я до себе си, като продължаваше да стиска реверите на собственото си сако. — Но аз имах.

— Ти сигурно си откачил! — Думите бяха силни и унищожителни, но прозвучаха дрезгаво от пробудената, страст.

— Сигурно — съгласи се той с готовност. — Иначе нямаше да си тръгна от апартамента ти онази нощ.

Лив пропусна това. Споменът за собствената ѝ реакция бе твърде неприятен.

— Нямаше право да постъпваш така тази вечер в студиото.

— Да те целуна? — Видя го как се усмихна за миг. Смятам да ми стане навик. Имаш фантастични устни.

— Виж какво, Торп...

— Чух, че с племенника на Майра сте стари приятел — прекъсна я той.

Лив въздъхна отчаяно.

— Не виждам теб какво те засяга това.

— Просто уточнявам конкурентите — спокойно отвърна той. Харесваше му да я задържа близо до себе си, да изчаква леката ѝ съпротива да се стопи.

— Конкуренти? — Лив щеше да се отдръпне от него, но беше приклепена в самото. — За какво говориш?

— Трябва да разбере кои са другите мъже, на които позволяваш да те прегръщат, за да мога да се справя с тях. — Торп я притегли още мъничко по-близо до себе си. Топлината на тялото му сякаш се разнесе по кожата ѝ. Очите му гледаха право в нейните. — Ще се ожена за теб.

Лив зяпна от изумление. Не мислеше, че е възможно Торп да я изненада отново. Беше мъж, от когото се бе научила да очаква всичко. Но не и това. Тук ставаше дума за спокойно, лишено от емоции изявление. Сякаш ѝ казваше, че ще бъде следващият ѝ партньор на бридж. След като изучи внимателно лицето му, Лив можеше да се закълне, че е напълно сериозен.

— Сега вече знам, че си откачен — прошепна тя. — Напълно, ама напълно луд.

Той повдигна едната си вежда в знак на съгласие, но продължи да говори със спокоен тон. Именно тонът му, повече от всичко друго, я хвърли в недоумение.

— Готов съм да ти дам шест месеца, за да приемеш. Аз съм търпелив човек. Мога да си го позволя. Никога не губя.

— Торп, имаш сериозен проблем. Трябва да поискаш да те пуснат в отпуск. Напрежението причинява странни неща на разсъдъка.

— Помислих си, че ще е по-просто, ако бъда напълно откровен с теб. — Сега той се усмихваше, развеселен от реакцията ѝ. Погледът ѝ вече не беше смаян, а предпазлив. — Така ще имаш време да свикнеш с мисълта.

— Торп — отвърна тя. — Няма да се омъжвам за никого. И определено няма да се омъжа за теб. Сега мисля, че трябва да...

Думите ѝ отново бяха прекъснати от устните му. Слабият опит за протест бе сподавен, после окончателно заглушен, докато езикът му бавно завладяваше нейния. Стоеше притисната в него, а ръцете ѝ бяха все така приковани към тялото ѝ. Но той почувства как съпротивата се стопява, точно както беше желал. Собствената му страст се разгаряше. Устните ѝ вече не бяха покорни, а действени.

Облаци замъглиха съзнанието ѝ и ѝ оставиха единствено усещания. Чувстваше някак меката и същевременно властна плът на устните му, бавното, уверено движение на езика му. Ако ръцете ѝ бяха свободни, щеше да ги обвие около него и да се притисне. Само устните и натискът на тялото ѝ му показваха, че го желае.

Неочаквано, изцяло се превърна в създание от плът. Не искаше нищо друго, освен да бъде докосвана от него. Кожата ѝ изгаряше за това, тялото я болеше. Продума нещо, което никой от двамата не можа да разбере. Торп долавяше ответната реакция. Желаше я отчаяно. През ума му пробяга мисълта, че има право да го нарича луд. Желаше я до границата на лудостта. Ако бяха сами... Ако бяха сами...

Постепенно той се върна към реалността. Ще има други случаи, други места. Овладя желанието си и отлепи устни от нейните.

— Какво щеше да ми казваш да направя? — прошепна гой.

Дишането ѝ беше неспокойно. Напрягаше се да си спомни коя е, кой е този, който я държи, и какво ѝ бе казал току-що. Той ѝ се

усмихна и мислите ѝ започнаха да се проясняват.

— Да отидеш на лекар. — Не можа да изтръгне от себе си повече от тих шепот. Тялото ѝ беше изтръпнало. — И то бързо, преди да си откачил наистина.

— Твърде късно. — Торп я притегли за една последна, изгаряща целувка. Смаяна от собствената си, напълно лишена от задръжки реакция, Лив се изтръгна от ръцете му и прокара ръка през косите си.

— Това е лудост. Това наистина е лудост! — Пое бързо дъх, за да се успокои. — Добре, ще си призная, че ми харесваш и това е достатъчно неприятно. Но дотук! Ще забравя всичко това. — Смъкна сакото от раменете си и го пусна в ръцете му. — Искам и ти да направиш същото. Не знам колко си пил, но сигурно е било повечко. — Той продължаваше да се усмихва насреща ѝ — търпелива усмивка. — Махни тази ухилена физиономия от лицето си, Торп — заповяда му тя. — И... и стой настрана от мен. — Закрачи решително към вратата, след това се обърна да го изгледа за последен път. — Ти си луд! — подхвърли в допълнение, преди да отвори широко вратата и да изтича вътре.

ПЕТА ГЛАВА

Следващата сутрин на бюрото на Лив имаше една-единствена бяла роза. Беше поставена в тясна порцеланова ваза, все още пъпка, със здраво затворени венчелистчета. Естествено, разбра кой я е изпратил. Объркана, тя се отпусна на стола зад бюрото и се загледа в нея.

След като предната вечер се върна на масата за карти, Лив си бе обещала, че няма да мисли за разговора с Торп. Един разумен човек няма да се занимава с думите на ненормален тип. Обаче имаше един дълъг, тих период през нощта, когато остана да лежи будна в леглото си. Всяка сричка от разговора им на терасата отекваше отново в главата ѝ. А сега ѝ изпраща цветя.

Най-умно ще е да я изхвърли заедно с вазата в кошчето за боклук и да забрави за това.

Лив докосна с пръст едно от белите листенца на розата. Не може да събере сили да го направи.

Това в края на краищата е само едно цвете, напомни си тя. Безобидно. Просто няма да мисля откъде е дошло. Издърпа рязко някакъв напечатан лист пред себе си. След петнайсет минути трябва да предаде сводката за новините.

— Лив, слава Богу, че си тук!

Вдигна поглед към отговорния редактор, който се носеше забързано към бюрото ѝ.

— Честър? — Беше раздразнителен, изнервен мъж, който живееше на антиациди и кафе. Беше свикнала да я посреща по този начин.

— Взимай втори екип и заминавайте на Ливингстън в югоизточната част. Някакъв самолет току-що се е разбил в шестия етаж.

Вече беше станала и сграбчваше чантата и якето си.

— Подробности?

— Ще ги получиш. Включваме се на живо веднага щом сте готови. С теб идва и техник. Всички са се разпилели из града или са покосени от грип. — Тонът му намекваше, че грипът не може да е извинение, за да не се явиш пи работа. — Върви, в микробуса са. — Пъхна малко ментово драже в устата си.

— Отивам! — Лив хукна към вратата.

Беше по-лошо, много по-лошо, отколкото можеше да си го представи. Опашката на самолета стърчеше от фасадата на зданието като забита стрела. Би могло да се племе за старателно нагласена сцена от филм. Пожарите, предизвикани от удара, бълваха кълба дим. Във въздуха се носеха горещи талази и отвратителна миризма. Сградата беше заобиколена от пожарни и полицейски коли и още продължаваха да пристигат. Пожарникарите бяха на бойна нога, част от тях непрекъснато влизаха или излизаха, а други обливаха сградата с мощни струи от маркучите. По-ниските етажи бяха евакуирани. Чуваше плача и виковете през воя на сирените и пращането на огъня.

Зад барикадите пресата вече действаше. Имаше камери и прожектори, репортери, фотографи и техници. Всички се движеха в своя особен, организиран хаос.

— Ще останем подвижни — каза на Боб, докато той надигаше камерата на раменете си. — Засега хвани сградата, пълна панорама на колите и линейките.

— Никога не съм виждал подобно нещо — измърмори гой, вече насочил обектива към видимата част от самолета. — Представяш ли си какво е вътре? — Лив поклати глава. Не искаше да си представя. Вътре имаше хора. Потисна пристъпа на гадене. Трябва да отразява събитие. — Ето там е Рийдър. — Погледна в посоката, която ѝ сочеше Боб. — Заместникът на пожарната служба.

— О кей. Да видим какво може да ни каже. — Лив си проби път през тълпата. От време на време я блъскаха, но тя беше свикнала. Знаеше как да се провере през човешката маса, за да стигне до целта си. И знаеше, че екипът ще я последва. Щом се добра до края на преградата, тя зае стабилна позиция и пое микрофона от звукооператора.

— Господин Рийдър, Оливия Кармайкъл от VVB.

— Успя да подаде микрофона към него, като се приведе над барикадата и се закрепил на един крак. — Можете ли да ни кажете какво се случи и какъв е размерът на пожара?

Той погледна нетърпеливо микрофона, после Лив.

— Чартърен полет от „Нешънъл“. — Гласът му беше рязък, груб и нетърпелив, като погледа. — Все още не знаем причината за сблъсъка. Засегнати са четири етажа от сградата. Без шестия, останалите три бяха евакуирани.

— Можете ли да ми кажете колко човека е имало на борда?

— Петдесет и двама, включително екипажът. — Обърна се, за да изкрещи поредната команда в радиостанцията си.

— Осъществена ли е някаква връзка с тях? — настоя Лив.

Рийдър ѝ хвърли дълъг, мълчалив поглед.

— Моите хора действат откъм покрива и нагоре откъм долните етажи.

— Колко човека има все още в сградата?

— Говорете с управителя, аз съм зает. Щом той се отдалечи, Лив даде знак на Боб да спре записа.

— Ще се опитам да разбера още колко души има вътре.

— После се обърна към звукооператора. — Върни се при радиостанцията. Разбери дали от службата знаят номер на полета, направлението и някакви предположения за сблъсъка. Ще се подготвим за предаване на живо. — Погледна часовника си. — След пет минути пак тук.

Обърна се, за да мине отново през тълпата. Една жена седеше самотна на бордюра. Беше облечена в износен халат и притискаше към гърдите си албум със снимки. Лив се отказа да търси управителя на сградата и се приближи до нея.

— Госпожо. — Жената вдигна глава, със сухи очи, пребледняла.

Лив клекна до нея. Позна състоянието на шок.

— Не трябва да седите тук на студа — каза ѝ тихо. — Има ли къде да отидете?

— Не ме оставиха да взема нищо друго — отвърна тя и притисна албума още по-близо. — Само снимките ми. Чухте ли шума? Помислих, че е дошъл краят на света. — Гласът ѝ бе съвсем изтънял. Този звук развълнува Лив.

— Правех чай — продължи жената. — Всичкият ми порцелан е строшен. И китайският сервиз на майка ми.

— Съжалявам. — Думите ѝ прозвучаха ужасно неуместно. Лив я докосна по рамото. — Защо сега не дойдете с мен. Ето там. Санитарите ще се погрижат за вас.

— Имам приятели горе — жената премести поглед към зданието. — Госпожа Макгайвър от 607 и семейство Даусън от 610. Имат две деца. Излезли ли са вече?

Лив чу как нов прозорец се взривява от горещината.

— Не знам. Ще се опитам да разбера.

— Малкото момченце е болно от грип и трябваше да не ходи на училище. — Шокът отстъпваше място на мъката. Забеляза промяната в очите на жената, усети я в гласа ѝ. — Тук имам негова снимка. — Разплака се — дълбоки, раздиращи ридания, които късаха сърцето на Лив.

Седна на бордюра до жената и я обгърна с ръце. Беше съвсем дребничка. Лив ужасно се страхуваше, че снимката ще е всичко, което е останало от момчето на семейство Даусън. Притисна я по-близо до себе си и се разплака заедно с нея.

Усети някаква ръка на рамото си. Погледна нагоре и видя Торп, изправен високо над нея.

— Торп — успя да продума, когато той пристъпи пред тях. Очите ѝ бяха красноречиви. Той внимателно повдигна възрастната жена. Тя продължаваше да притиска албума. Пъхна ръка под мишницата ѝ и продължи да ѝ шепне нещо в ухото, докато я отвеждаше към линейките. Лив отпусна чело на коленете си.

Трябва отново да се съвземе, ако иска да си свърши работата. Репортерът не може да си позволява лично отношение. Чу как някой силно се закашля и усети димът да прониква в дробовете ѝ. Вятърът го довяваше по-близо.

— Лив! — Торп я хвана за ръка и я издърпа да стане.

— Нищо ми няма — отвърна незабавно. Чу нова експлозия. Някой изпищя. — О, Господи! — Погледът ѝ се стрелна обратно към сградата. — Колко човека са затворени още вътре?

— Досега не са успели да проникнат на шестия етаж. Ако някой все още е там или в самолета, е заминал.

Тя кимна. Гласът му беше спокоен и безстрастен — точно каквото ѝ трябваше.

— Да, знам. — Пое си дълбоко дъх, за да се успокои. — Трябва да пусна нещо в ефир. Предстои ми директно включване. — Отново погледна към него. — Ти какво правиш тук?

— Отивах към студиото. — На бузата ѝ имаше петно о дима и пепелта. Той го изтри с палец. Тонът му остана непринуден. — Това не е в моята сфера, Лив. Не съм тук по работа.

Погледна покрай него нататък, където санитарите трескаво работеха по една от обгорените жертви.

— Ужасно ми се иска и аз да не бях — промърмори тя. Чу някъде вляво от себе си как дете пищи за майка си. — Мразя тази част от работата — да се ровиш в мъката на хората.

— Тази работа не е лесна, Лив. — Не я докосна. Искаш му се, но знаеше, че не от това има нужда в момента.

Лив извърна поглед към екипа си, който си пробиваше път в нейна посока. Само с кимване пое набързо надрасканата бележка от звукооператора.

— Добре, ще снимаме оттук, със сградата зад гърба ми. — Пое си дъх и застана с лице към камерата. — След като започна, искам да покажете изглед от цялата сграда. — Отново пое микрофона и изчака сигнала, който щеше да я свърже със студиото. — После задържате на самолета и връщате отново на мен. Запазете звуковия фон. — Чу в слушалките в ухото си броенето до сигнала. — Тук е Оливия Кармайкъл, пред сградата на Ливингстън, където тази сутрин в девет и половина чартърен самолет номер 527 се блъсна в шестия етаж. — Боб показва изглед от сградата, докато тя продължаваше да говори: — Причината за катастрофата все още не е изяснена. Пожарникарите евакуират обитателите и се опитват да осигурят достъп до шестия етаж и самолета. На борда е имало петдесет и двама човека, включително екипажът. — Камерата отново се върна на нея. — Все още няма данни за броя на пострадалите. На обгорените и задушените от дима се оказва първа помощ на място, преди да бъдат транспортирани до болница.

Торп стоеше по-назад и я наблюдаваше, докато Лив продължаваше репортажа си. Лицето ѝ беше спокойно, с изключение на очите. Ужасът оставаше в тях. Независимо дали го съзнаваше, или

не, но това само допълваше въздействието на данните и фактите, които излагаше. На бузата ѝ още личеше следата от сажди и кожата ѝ изглеждаше мъртвешки бледа от контраста. Зрителят, който търси нещо повече от думите, ще види жената, а не само репортера. Добра е в професията си, помисли си той, може би, защото непрекъснато се бори да потисне чувствата си. Усилието се забелязваше от време на време и я правеше по-достъпна.

— Това беше Оливия Кармайкъл — завърши тя — за Ви Ни Би. — Изчака да ги изключат от ефир, после смъкна слушалките. — Добре, направи малко записи със санитарите. Аз ще видя дали вече са успели да стигнат до шести етаж. Извикайте куриер. Ще им трябва всичко, което успеем да съберем за обедните новини.

Лив усети как самообладанието ѝ отново си идва на мястото. Няма да има повече сривове.

— Много професионално — обади се Торп.

Отправи поглед към него. Излъчваше спокойствие и увереност. Неприятно ѝ беше, че за един кратък миг бе изпитала необходимост от него — обикновена необходимост да е там и да се облегне на него. Това беше лукс, който не можеше да си позволява.

— Номерът е да бъдеш професионалист — потвърди Лив. — Да кажем, че най-сетне сме постигнали съгласие в нещо.

Той се усмихна и отметна кичур коса, паднал на челото ѝ.

— Искаш ли да се навъртам наоколо?

Изгледа го втренчено, обзета от противоречиви чувства. Защо така лесно успява да я развълнува?

— Не се дръж любезно с мен, Торп — измърмори тя. — Моля те, не се дръж любезно. По-просто е, когато си гаден.

Наведе се и докосна устните ѝ със своите.

— Ще ти се обадя довечера.

— Недей! — възрази бързо, но той вече се отдалечаваше. Лив изруга и се извърна. Не може да се притеснява за Торп. Все още ѝ предстои да събере информация и да довърши репортажа си.

Лив наблюдаваше записа за новините в единайсет. Усещането беше различно от онова, което бе изпитала по време на по-ранното си излъчване. Когато говореше, седнала зад плота, и се взираше в собствения си образ на екрана, можеше да отдели чувствата от

работата. Сега, сама в апартамента си, докато наблюдаваше кадрите като обикновен друг зрител, трагедията отново я връхлетя. Шейсет и двама човека бяха загинали, а още петнайсет бяха настанени в болница, включително четирима пожарникари. Данните все още не бяха официални, но, изглежда, грешка на пилота беше причината за удара.

Лив си помисли за жената, която се опитваше да утеша на тротоара — скъпоценният албум със снимки, който притискаше, първоначалната мъка, после скръбта. Нямахте оцелели от шестия етаж.

Беше истинско щастие, че е станало по това време на деня. Така се изрази и самата тя в репортажа си. Повечето апартаменти са били празни. Децата са били на училище, възрастните на работа. Но малкото момченце от апартамент 610 е било с грип.

Лив стана и изключи телевизора. Не може да мисли за това, не може да продължава да си го повтаря. Притисна ръце към слепоочията си. Време е да глътне два аспирина и да си ляга. Нищо не може да промени случилото се в ранните утринни часове и е време да се отърси от него.

Докато се промъкваше в леглото, изведнъж се сети, че е пропуснала да вечеря. Може би гладът е отчасти виновен за силното главоболие, но беше прекалено изтощена, за да поеме каквото и да е друго, освен аспирина. Затвори очи и остана да лежи в тъмнината.

Беше решила, че това е, което желае — спокойствие, уединение. Никой, от когото да зависи — никой, за когото да отговаря. Каквото притежаваше сега, си беше нейно; грешките, които допускаше, също си бяха нейни. Така е най-добре.

Отвори очи и се загледа в тавана, като се питаше кога ли точно бе започнала да изпитва съмнение.

Телефонът до нея избръмча и тя се надигна. Зашари с пръсти за копчето на нощната лампа, после взе молив едновременно с вдигането на слушалката. Кой друг, освен от студиото, може да ѝ звъни посред нощ?

— Ало, да?

— Здравей, Лив.

— Торп? — Пусна молива и легна обратно. Невероятен е.

— Събудих ли те?

— Да — излъга тя. — Какво искаш?

— Исках да ти кажа „лека нощ“.

Въздъхна, а после се почувства доволна, че не може да види усмивката ѝ. Не желаше с нищо да го насърчава.

— Събуди ме, за да ми кажеш „лека нощ“?

— Забавих се. Току-що се прибирам. — Торп издърпа вратовръзката си. Ако имаше нещо, което да мрази в работата си, това бяха вратовръзките. — Искаш ли да знаеш къде бях?

— Не — пресече ентузиазма му и го чу как се подсмихна. По дяволите, каза си наум, после повдигна възглавницата под гърба си. Искаше да знае. — Добре де, къде беше?

— На среща с Ливовиц.

— Ливовиц? — Вниманието ѝ вече бе пробудено. — Шефът на службата?

— Същият — изу обувките си Торп.

— Не знаех, че е във Вашингтон. — Колелцата започваха да се задвижват в главата ѝ. Ливовиц няма да предприеме пътуване от Ню Йорк до Вашингтон без сериозна причина. — Какво иска?

— Харис Макдоуъл ще излезе в пенсия в края на годината. Предложи ми мястото.

Новината не беше чак толкова изненадваща, колкото небрежният му тон. Да ти предложат мястото на Макдоуъл не е нещо, което може да се приема несериозно. Слана, власт, пари. Да те смятат достоен да заемеш стола на Макдоуъл не е случаен комплимент. Това си е признание от най-висока степен.

Лив потърси нещо подходящо, което да каже, но се отказа.

— Поздравления!

— Не приех.

Този път изчака цяла минута.

— Какво?

— Не приех предложението. — Торп смъкна чорапите си и ги запрати по посока на коша с прането. — Този уикенд почиваш... — започна той.

— Чакай малко — изправи се още малко Лив. — Отказал си най-престижния пост в Си Ен Си или която и да е друга новинарска институция в страната?

— Може и така да го кажеш, ако искаш. — Запали цигара от втората си кутия за деня.

— Защо?

Торп издуха струйка дим.

— Обичам да работя на фронтната линия. Не искам да ставам водещ, поне не в Ню Йорк. Та за този уикенд, Оливия...

— Странен човек си, Торп — намести се на възглавницата тя. Не можеше да го определи много добре. — Наистина странен. Повечето репортери биха убили човек за тази работа.

— Аз не съм като повечето репортери.

— Да — изрече бавно тя и се замисли. — Да, не си. От теб би станал добър водещ.

— Е — усмихна се той и започна да разкопчава ризата — това е истински комплимент от твоята уста. Искаш ли компания?

— Торп, в леглото съм.

— Ако това е покана, приемам.

Неспособна да се въздържи, тя се разсмя.

— Не, не е. Не съм водила подобен разговор, откакто бях ученичка.

— Можем да излезем и да се понатискаме на задната седалка в колата ми.

— Не, благодаря, Торп. — Почувства се по-добре и сгуши във възглавницата. Кога за последен път беше водила такъв глупав разговор по средата на нощта? Ако си се обадил само за да кажеш „лека нощ“...

— Всъщност се обадох за утре следобед.

— Какво има тогава? — тя се прозя и затвори очи.

— Имам два билета за откриването на сезона. — Смъкна ризата си и я захвърли след чорапите.

— Откриване сезона на какво?

— Мили Боже, Лив, на бейзбол! „Ориълс“ срещу „Ред Сокс“.

Изглеждаше така искрено изумен от невежеството ѝ, че тя се усмихна.

— Дик Ендрюс отразява спорта.

— Разшири кръгзора си — посъветва я той. — Ще те взема в дванайсет и половина.

— Торп — отвърна тя, — няма да излизам с теб.

— Това не е сваляне, Лив. То следва по-късно. Става дума за игра с топка. Хотдог и бира. Това е американска традиция.

Лив угаси лампата и придърпа чаршафа върху раменете си.

— Мисля, че не се изразих достатъчно ясно — промърмори тя.

— Опитай пак утре. Палмър ще бъде пичер.

— Сигурна съм, че е много вълнуващо, но...

— Дванайсет и половина — повтори той. — Хубаво е да идем по-рано, за да намерим място за паркиране.

Тя още веднъж се прозя сънливо и се отпусна. Може би е по-лесно да се съгласи. Какво лошо би могло да има? Освен това никога не беше ходила на бейзбол.

— Нали няма да си с някоя от онези шапки?

Торп се усмихна.

— Не, оставям това на играчите.

— Дванайсет и половина. Лека нощ, Торп.

— Лека нощ, Кармайкъл.

Лив се усмихваше, докато поставяше слушалката. Миг преди да потъне в сън, осъзна, че главоболието ѝ е изчезнало.

ШЕСТА ГЛАВА

Мемориъл Стейдиъм беше препълнен, когато пристигнаха. На Лив ѝ предстоеше да научи, че цял Балтимор е много въодушевен за своите „Ориълс“. По трибуните нямаше, както бе предполагала, само мъже с филцови шапки, стиснали бира в ръка. Видя жени, деца, млади момичета, колежани, чиновници и работници. Трябва да има нещо в тази работа, помисли си тя, за да привлича толкова много хора.

— Землянката на трета база — каза Торп и посочи с ръка надолу по циментовите стъпала.

— Какво?

— Там са ни местата — поясни той. — Зад землянката на трета база. Ела! — Хвана я за ръка и я поведе надолу. Лив примигна към игрището, като се опитваше да свърже онова, което знаеше за играта, с белите линии, кафявата пръст и тревата. — Знаеш ли нещо за бейзбола? — попита Торп.

Помисли за миг, после му се усмихна.

— Три удара и си аут.

Той се разсмя и седна на мястото си.

— Днес ще изкараш ускорен курс. Искаш ли бира?

Неамериканско ли ще бъде, ако вместо това поискам кола? — Докато той даваше знак на едно от суетящите се наоколо момчета, Лив се облегна на парапета пред тях и разгледа полето. — Изглежда доста просто — подхвърли тя. — Ако това тук е трета база, то значи там са първа и втора — посочи с ръка. — Хвърлят топката, другият тип я перва, а после търчи по базите, докато някой я хване.

— Опростенчески анализ на този мисловен мъжки спорт — подаде ѝ колата Торп.

— Какво има да се мисли тук? — попита, преди да отпие.

— Стрелкова зона, средна сила на удара, изстрелване, двойно отиграни топки, скорост на вятъра, подреждане на батерите, качество на резервите...

— Добре — прекъсна го насред потока от думи. — Може би наистина се нужда от ускорен курс.

— Гледала ли си някоя среща? — облегна се назад с бирата си Торп.

— Хвърлям по някой поглед към екрана по време на спортните предавания. — Отново огледа стадиона. Слънцето беше ярко и топло, въздухът хладен. Долавяше миризмата на бира, печени фъстъци и хотдог. Някъде зад тях мъж и жена вече спореха за предстоящата среща. Имаше някакво усещане за съпричастност, което досега не бе доловила при епизодичното наблюдаване на колективни игри от телевизионния екран. — Оттук гледката е съвсем различна. — Загледа се в светлинното табло. Инициалите и цифрите по него почти нищо не ѝ говореха. — Е, кога ще започва? — Извърна се към Торп и откри, че я наблюдава внимателно. — Какво има? — Втренченият му поглед я накара да се почувства неловко. Сдържаността, която беше планирала, не се получи. Сега започваше да се пита дали същото няма да се случи и с непринудената дружелюбност, на която бе решила да заложи.

— Вече ти казах, имаш фантастично лице — съвсем естествено отвърна той.

— Ти не гледаше лицето ми — възрази Лив. — Гледаше право в мозъка ми.

Торп се усмихна и прокара пръст по бретона ѝ.

— Мъжът трябва да разбира жената, за която ще се жени.

— Торп... — свъси вежди тя.

Замислената лекция бе прекъсната от мощните звуци на орган и рева на тълпата.

— Церемонията по откриването — каза ѝ Торп и праметна ръка зад стола ѝ.

Лив се отказа. Просто се придържай към играта му, отпрати си сама предупреждение. Този мъж очевидно е лабилен. После се облегна назад, за да проследи спектакъла по откриването на сезона.

Към края на първия ининг Лив вече бе увлечена и напълно запленена.

— Никой не е отбелязал точки — възнегодува тя и схруска парченце лед между зъбите си.

Торп запали цигара.

— Най-добрата среща, която изобщо съм гледал, беше в Ел Ей — „Доджърс“ и „Редс“. Дванайсет ининга — един на нула за „Доджърс“.

— Една точка за дванайсет ининга? — учудено повдигна вежди Лив, докато в очертанията пристъпваше следващият батер. — Сигурно са били големи слабаци.

Торп я изгледа за момент, видя, че говори напълно сериозно, после избухна в смях.

— Ще ти купя един хотдог, Кармайкъл.

Батерът удари къса топка в лявото поле и тя сграбчи ръката на Торп.

— О, виж, този я удари!

— Грещиш отбора, Лив — иронично подхвърли той. — Ние викаме за другите момчета.

Тя пое хотдога и откъсна тъгълчето на пакетчето с горчица.

— Защо?

— Защо? — повтори той, загледан как си изстиска щедра доза горчица. — „Ориълс“ са от Балтимор, а „Ред Сокс“ от Бостън.

— Харесвам Бостън. — Отхапа доволно от хотдога, докато Палмър удряше плавно към следващия играч. — Не трябваше ли да се засили за тази?

— Недей да харесваш Бостън много шумно в този сектор — посъветва я Торп. Тълпата изрева, след като батерът се приземи с двойно отиграване.

— Защо мъжът на втора база просто не остана, където си беше? — попита тя, замахвайки с хотдога.

Торп я целуна, като я свари изненадана с пълна уста.

— Мисля, че е време за ускорения курс.

В началото на петата част Лив започна да схваща основните правила. Стоеше наведена над парапета, сякаш за да вижда по-отблизо. Резултатът беше равен, три на три, и тя бе твърде увлечена, за да се изненадва, че адреналинът ѝ се повишава. Във вълнението си беше забравила, че Торп е психически неустойчив. Защитната ѝ броня се пропукуваше.

— Значи, ако хванат топката в наказателното поле, преди да е паднала на земята, това пак е аут.

— Бързо схващаш.

— Не се прави на такъв умник, Торп. Защо си сменят пичерите?

— Защото изостана с три обиколки в този ининг и е зад батера. Свършиха му запасите.

Лив подпря брадичка на парапета, докато помощният пичер заемаше място на площадката, за да загрее.

— Какви запаси.

— Скоростта, ритъмът. — Харесваше му начинът, по който бе погълната от онова, което ставаше на игрището. — Не може да развие максимална скорост и плъзгачът му не действа.

— Да ме объркаш ли се опитваш? — изглежда го тя с присвити очи.

— Съвсем не.

— Откога идваш да гледаш срещите?

— Майка ми ме заведе за първи път, когато бях на пет. Тогава във Вашингтон бяха „Сенаторите“.

— Във Вашингтон все още има колкото щещ сенатори.

— Това беше бейзболен отбор, Лив.

— О! — отново подпря брадичка на парапета тя. Торп се усмихна на профила ѝ. — Майка ти ли те заведе? Мислех, че това се урежда между баща и син.

— Бащи ми го нямаше. Не си падаше много по децата и задълженията.

— Извинявай — извърна глава и го погледна. — Нямах намерение да любопитствам.

— Няма нищо тайно — сви рамене той. — Изобщо не бях травматизиран. Майка ми беше страхотна дама.

Лив отново се загледа в игрището. Странно, помисли си тя, никога не се беше замисляла за детството на Торп и за семейството му. Опита се да си го представи. Представата ѝ за него се ограничаваше до строгия, непоколебим репортер, с талант за унищожителни разкрития. Мисълта за него като за човек с детство, и то може би трудно, променя картината. В него определено има твърде много различни пластове. Наложил се да си припомни, че не желае да ги изследва.

Но... какъв ли е бил като момче? Доколко ранните му години бяха оказали влияние върху сегашния му характер?

У него има особена чувствителност. Розата — проклетата роза. Лив с въздишка си припомни за нея. По този начин ѝ е много трудно да не забравя, че е необходима дистанция. А и сексапилът му. Знае как да

възбуди жена, дори и такава, която не желае. Арогантност, да, но той я демонстрира така непринудено, че това му качество някак си буди възхищение. А за уменията му в професионално отношение не може да се намери никакъв недостатък. Не може да го обвини, че е алчен за власт или пари не и след като съвсем нехайно беше отхвърлил пост, за който повечето репортери биха прерязали нечие гърло.

По-добре да внимавам, реши тя. Приближавам се опасно до момента, в който ще го харесам.

Торп се взираше в профила ѝ и наблюдаваше как чувствата се редуват по лицето ѝ. Когато забрави за преструвките, каза си той, става прозрачна като стъкло.

— За какво мислиш? — попита тихо и я улови леко с ръка за тила.

— Без коментар — отвърна Лив, но не намери сили да напреди на свойския му жест. Нямахше желание да го отблъсне. — Виж, готови са пак да започнат.

— Точките са все още три на една — обясни Торп. — Батерът на втора база подава на първия пичер. Ако отбележи точка, е срещу него, а не за помощника.

— Изглежда справедливо — подхвърли Лив точно когато батерът удари топката право към нея. С инстинктивно движение тя вдигна ръка да предпази лицето си и я улови. Погледна я смаяно, докато дланите ѝ изтръпнаха от удара.

— Добро хващане — поздрави я Торп и се усмихна на застиналото ѝ от удивление лице.

— Улових топката — изрече тя с внезапно прозрение и я стисна по-здраво. — Трябва ли да я върна.

— Изцяло твоя е, Кармайкъл.

Тя я завъртя, доволна от себе си.

— Гледай ти — промърмори на себе си и изведнъж се изсмя силно.

За първи път чуваше този младежки, безгрижен смях. Правеше я да прилича на седемнайсетгодишна. Трябваше да устои на изкушението да я притегли към себе си и да я задържи. Никога не го беше привличала повече, отколкото в този момент, с блеснало в лицето ѝ слънце, стиснала бейзболната топка в ръце. Любовта му към нея внезапно и неочаквано стана болезнена.

Торп загуби представа за играта. Само главата на Лив се вдигаше нагоре при силния удар на бухалката по топката. Очите ѝ се разшириха, докато скачаше на крака заедно с целия стадион. Сграбчи ръката на Торп и го повлече със себе си.

— О, виж! Отиде чак зад оградата! Това е хоумрън, нали? Хоумрън, Торп!

— Да. — Видя как топката пада зад зелената преграда. — Хоумрън — първият за годината.

— О, беше прекрасно! — Развълнувана от гърмящата тържествена музика и виковете на тълпата, Лив се обърна и му залепи бърза, спонтанна целувка. Направи го, преди да има време да се изненада от собствените си действия, но той я издърпа обратно за още една — по-дълбока и дълга. Виковете наоколо заглъхнаха, погълнати от бързия, неудържим ритъм на сърцето ѝ.

— Възможно е — прошепна Торп, като отдръпна устни на сантиметри от нейните — да има цяла поредица от дълги топки.

Лив се отдръпна от ръцете му, останала без дъх. Когато беше в тях, забравяше всичко друго, освен желанието.

— Мисля, че една е достатъчна — продума задъхано. Тъй като краката ѝ не бяха особено устойчиви, тя седна на мястото си. Беше по-близо до ръба, отколкото си даваше сметка. Време е да отстъпи няколко крачки назад.

— Ще ми купиш ли още един хотдог — попита с усмивка. Забрави за трепета, от който кожата ѝ още бе настръхнала. — Умирам от глад.

Останалата част от срещата беше ожесточена отбранителна битка. Лив се затрудняваше да съсредоточи вниманието си. Твърде осезаемо усещаше присъствието на Торп. Твърде осезаемо усещаше пулсиращото желание, което беше пробудил, което можеше да пробуди с такава лекота. Виждаше ръцете му и си спомняше грапавите му длани. Виждаше раменете му и си спомняше за мускулите, които можеха да я накарат да се почувства размекната и защитена. Лив не искаше да се размеква. Така много лесно може да бъде наранена. Не искаше отново да разчита на някого за защита. Твърде лесно може да се разочарова. Виждаше устните му и знаеше колко умело съблазняват. Каза си, че да бъдеш съблазнен, означава да бъдеш слаб и уязвим. Очите му бяха умни, пронизателни, виждаха прекалено много. А

колкото повече успее да види, толкова по-голям е рискът да успее да придобие емоционална власт над нея.

Беше си позволила да се обвърже преди. Все още носеше белезите. От години живееше с убеждението, че най-добрият начин да запази душевния си покой е да остане необвързана. Започваше да осъзнава, че Торп може да го промени. За първи път разбра, че се бои от него — от това, което би могъл да означава за нея.

Приятелство, напомни си тя. Това е всичко, което ще има помежду ни. Само обикновено приятелство. Прекара последните два ининга, убеждавайки сама себе си, че е възможно.

— Значи победихме — Лив погледна таблото с крайния резултат. — Пет на три. — Потърка топката между ръцете си.

— Вече сме ние, а? — усмихна се Торп и я подръпна за косата. — Мислех, че харесваш Бостън.

Лив се облегна на седалката и праметна крака през парапета, докато тълпата започваше да се изнизва от стадиона.

— Това беше, преди да разбере каква е интригата. Знаеш ли, удивително е колко заблуждава телевизията. На живо е по-бързо и по-напрегнато, отколкото си мислех. Често ли идваш?

Наблюдаваше я как подхвърля топката от едната си длан в другата, зареяла поглед към игрището.

— Нещо намекваш ли?

— Най-обикновен въпрос, Торп — важно заяви тя.

— Винаги когато мога — отвърна, все така усмихнат. — Следващия път ще те взема на вечерна среща. Усещането е съвсем различно.

— Не съм казала...

— Т. С.!

Двамата вдигнаха очи, докато някакъв мъж се приближаваше към тях по пътеката между редовете. Беше нисък и набит, със стоманеносиви коси и приятно лице, осяяно с бръчици и белези от шарка, с квадратна челюст и изкривен нос. Торп стана, за да попадне в мечешката му прегръдка.

— Бос, как си?

— Не мога да се оплача, не мога. — Отдръпна се, за да може да вижда лицето на Торп. — Мили Боже, добре изглеждаш, момче! — Плесна го с месеста ръка по гърба.

— Все още те гледам всяка вечер по телевизията как побъркваш политиците. Винаги си бил нахакан младеж.

Лив остана седнала и мълчаливо наблюдаваше размяната на реплики. Беше удивена, че някой може да нарича Торп момче и младеж. Торп беше поне с трийсет сантиметра по-висок от мъжа, който се усмихваше насреща му.

— Някой трябва да им изправя кривиците, нали така, Вос?

— Можеш да си заложиш... — Бос замълча, погледна надолу към Лив и се прокашля. — Няма ли да ме представиш на дамата си, или те е страх, че ще ти я отнема?

— Лив, този стар мошеник е Бос Каваоски, най-добрият кетчър в тормозенето на съдиите. Бос, това е Оливия Кармайкъл.

— Ама разбира се! — Ръката на Лив се озова в огромната му, груба лапа. — Момичето от новините. На живо сте дори още по-красива.

— Благодаря. — Той се взираше сияещ насреща ѝ с леко късогледни очи.

— Внимавай, Лив! — Торп обви ръка около раменете ѝ. — Бос има репутация на убиец на женски сърца.

— Ах, мам... — Отново се прокашля и Лив с усилие потисна усмивката си. — Мале мила! — поправи се той. — Не ми се ще мойта госпожа да чува такива приказки. Как ти се стори играта, Т. С.?

— Палмър още не е улегнал. — Извади цигара и я запали. — Изглежда, „Бърдс“ имат здрав отбор тази година.

— Много свежа кръв — допълни Бос и погледна тъжно към терена. — Младият им ляв филдер има добър удар.

— Също като теб, Бос. — Торп отново се извърна към Лив. — Бос събра среден сбор от 324 в годината, когато се оттегли.

Без да е особено сигурна в значението на това, Лив пробва с по-безопасен въпрос.

— За „Ориълс“ ли играехте, господин Каваоски?

— Просто Бос, мис. Играех за „Сенаторите“. Беше преди двайсет години. — Поклати глава за изминалото време. — Този тук имаше навик да виси край клуба и да досажда. — Сръчка Торп с палец и се ухили. — По онова време искаше да става играч на трета база.

— Наистина? — Лив замислено изгледа Торп. Никога не си беше представяла, че е искал да стане нещо друго, освен това, което е в

момента.

— Не беше чак толкова добър с бухалката — припомни си Бос. — Но имаше страхотни ръце.

— И още имам — иронично подхвърли Торп и й отправи широка усмивка, на която Лив не обърна внимание.

— Как върви в магазина, Бос?

— Екстра! Днес го пое жена ми. Не искаше да пропусна откриването на сезона. — Прокара ръка по квадратната си брадичка. — Не мога да кажа, че съм го оспорвал много. Ще съжалява, че те е изпуснала. Алис все още пали свещ за теб всяка неделя.

— Предай й поздрави. — Торп загаси цигарата с крак. — Лив идва за първи път.

— Ей, без майтап? — Вниманието на Бос веднага бе пренасочено, точно според желанието на Торп. Лив не пропусна маневрата и мислено си я отбеляза. Бос погледна топката, която тя продължаваше да стиска в ръка. — И сте хванали топка още първия път?

— Късметът на начинаещите — потвърди тя и му я подаде. — Ще ми се подпишете ли? Никога досега не съм срещала истински играч.

Бос бавно завъртя топката в ръцете си.

— Доста отдавна не съм се подписвал на такова нещо. Пое химикала, който Лив му подаде. — Доста отдавна... — повтори тихо и внимателно изписа името си върху издутата повърхност на топката.

— Благодаря, Бос — пое я обратно Лив.

— Аз ви благодаря. Почувствах се, сякаш още мога да поваля някой на втора. Ще кажа на Алис, че съм те видял — тупна за последен път Торп по рамото. — И хубавото момиче от новините — допълни любезно. — Намини към магазина.

— При първа възможност, Бос. — Торп го изгледа как се движи през оредялата тълпа нагоре по стъпалата. — Много мило беше от твоя страна — каза тихо към Лив. — Много си съобразителна.

Тя сведе поглед към подписа върху топката.

— Сигурно е тежко да се откажеш от кариерата и начина си на живот трийсет години по-рано, отколкото се налага на останалите. Беше ли много добър?

— По-добър от някои — сви рамене Торп. — Това едва ли има значение. Обичаше играта. — Чистачите вече побутнаха количките между редовете и Торп я хвана подръка, за да я поведе нагоре по стъпалата. — Всички хлапета го обичаха. Нямаше нищо против да му досаждаме и да хване някоя и друга топка след края на срещата.

— Защо жена му пали свещ за теб всяка неделя? — Беше решила да не задава въпроса. Беше си казала, че не ѝ влиза в работата. Думите изскочиха, преди да успее да ги спре.

— Тя е католичка.

Лив изчака малко, докато отиваха към паркинга.

— Не искаш ли да ми кажеш?

Торп нервно опипа ключовете в джоба си, после ги извади.

— Притежават малък самостоятелен магазин за спортни стоки в североизточната част. Преди няколко години имаха известни проблеми — инфлация, данъци, трябваше да се направи ремонт на сградата. — Отключи вратата откъм Лив, но тя не влезе, а продължи да стои права да го наблюдава.

— И?

— Преди двайсет години бейзболните играчи — такива като Бос — не изкарваха големи пари. Нямаше много спестявания.

— Разбирам — пъхна се в колата Лив, докато Торп заобикаляше от другата страна. Наведе се и му отключи вратата. — Значи си му дал заем.

— Направих инвестиция — поправи я Торп, докато затваряше вратата. — Не съм му предлагал заем.

Лив продължи да го наблюдава, докато включваше двигателя. Разбираше, че никак не му е приятно да засяга тази страна от живота му. Но не се отказа. Просто репортерски навик, каза си тя, да настоява за подробности.

— Защото си знаел, че няма да приеме заем. Или ако приеме, това ще нарани гордостта му.

Торп остави колата да бръмчи включена и се извърна към нея.

— Много предположения въз основа на малко информация.

— Току-що ми каза, че съм съобразителна — изтъкна тя. — Какъв е проблемът, Торп? — На устните ѝ трепна усмивка. — Не ти ли е приятно хората да узнаят, че си добро момче?

— И после очакват от теб винаги да си добър — отвърна той. — Нямам такъв навик.

— О, да! — Стана ѝ още по-смешно. — Имиджът ти — сериозен, несантиментален, прагматичен.

Целуна я силно, нетърпеливо. Изненадата ѝ се преобърна в копнеж. Усещаше как пръстите му се забиват в кожата ѝ и се разтвори за него. Ако е грешка, ще я направи. Ако е лудост, по-късно ще си възвърне разсъдъка. В този момент искаше само отново да усети удоволствието, което той можеше да ѝ даде.

Устните му бяха достатъчни, за да утолят бавно зараждащата се жажда. Сега не е време да се пита защо точно той е единственият, който е способен да пропука стената, с която се е обградила. Искане само да го направи отново, да почувства отново.

Сърцето му биеше до нейното — леко и бързо — и ѝ даваше да разбере, че жаждата е взаимна. Тя е желана! Какво ли ще е да се любят? Какво ли ще е да усети тялото му върху своето? Да бъде докосвана от ръцете му? Но не може да си позволи да си представя. Не може да се спре да си представя.

Устните му се плъзнаха по издатината на скулата ѝ, после нагоре към слепоочието.

— Искане ми се да продължим на някое по-усамотено местенце. Искане да те докосвам, Лив. — Устните му се върнаха върху нейните — горещи и настойчиви. — Навсякъде. Не искам публика. — Отдръпна се назад, а очите му се приковаха в нейните. Там видя желание и хищно се впи в него. — Ела с мен у дома.

Ударите на сърцето ѝ отекваха в главата — бързи и яростни. За първи път от години изглеждаше толкова честно да каже „да“. Желаше го, и то безумно. Това я поразяваше. Как се беше случило толкова бързо? Ако само преди месец някой ѝ беше казал, че ще пожелае да се люби с Торп, щеше да му се изсмее. Сега изобщо не ѝ се струваше смешно. Изглеждаше ѝ съвсем естествено. Плашеше я. Лив се изтръгна от ръцете му и прокара ръка през косите си. Нужно ѝ е малко пространство, малко време.

— Не! Не, не съм готова за това. — Заповяда си да поеме дълбоко дъх и старателно изпълни заповедта си. — Притесняваш ме, Торп.

— Това е добре. — Потисна мощния прилив на страст и се облегна назад. — Не бих искал да те отегчавам.

Лив се изсмя пресипнало.

— Не ме отегчаваш. Не знам какви точно са чувствата ми към теб. Дори не съм сигурна, че си съвсем нормален. Онези... онези бълнувания, че ще се жениш за мен...

— Ще ти припомня този разговор на първата ни годишнина. — Включи колата на първа. Ако кара, може да се въздържа да не я докосва отново. Торп установяваше, че не е чак толкова търпелив, колкото смяташе.

— Това е смешно, Торп!

— Помисли си как ще се отрази на рейтинга.

Лив се зачуди как е възможно в един миг да бъде мил, в следващия желан, а след това вбесяващ. Разкъсваше се между желанието да се разсмее или от яд да удари глава в предното стъкло.

— О кей, Торп... — започна тя, като заложи на търпението, докато се включваха в потока от коли. — Ще се изразя кристално ясно, с най-простите възможни думи — няма да се омъжа за теб. Никога!

— Искаш ли да се обзаложим? — спокойно отвърна той и ѝ се усмихна. — Давам петдесетачка, че ще го направиш.

— Сериозно ли очакваш да се обзаложа за нещо подобно?

— Никакъв спортен дух — поклати глава той. — Разочарован съм, Кармайкъл.

Лив присви очи.

— Направи ги сто, Торп. Две към едно.

Той се усмихна отново и премина на жълто.

— Дадено!

СЕДМА ГЛАВА

Смъртта на министър-председателя Съмърфилд бе неочаквана. Фаталният удар, сложил край на живота на британския ръководител, остави страната потопена в скръб. И хвърли световната преса в трескава подготовка. Трябваше да се излъчват специални директни репортажи, да се подготвят обзори за четиридесетгодишната кариера на Съмърфилд в управлението на Великобритания, да се отразят отзивите от държавните глави на други страни. Как ще се отрази смъртта му върху равновесието на властта в света?

Два дни след съобщението за смъртта на министър-председателя, американският президент се намираше на „Еър Форс 1“, за да пресече Атлантическия океан и да присъства на погребението. Торп го придружаваше.

Като специален кореспондент, работата му изискваше да стои, колкото бе позволено за един репортер, по-близо до президента, а след това да споделя информацията си с останалите представители на масмедията, потеглили по същия маршрут със специалния журналистически самолет. Разполагаше с екип, избран сред гилдията, готов да заснеме всяка важна подробност по време на полета. Операторът, осветителят и техникът по звука бяха настанени в задната част на самолета, за да са на разположение. Колегите и останалата им екипировка ги следваха в журналистическия самолет. В предната част на „Еър Форс 1“ се намираха президентът, първата дама и антуражът им — секретари, тайни служби, съветници. Настроението беше потиснато.

Зад Торп членове от екипа играеха на покер. Дори и ругатните бяха приглушени. При повечето други пътувания той се присъединяваше към тях, за да убие времето с някоя и друга игра, някой и друг виц... Но сега умът му бе зает с други неща.

Самата работа бе достатъчна, за да запълни времето на полета. Трябваше да обработи и сортира събраната информация, да подготви груб предварителен сценарий за излъчването в деня на погребението.

А после, в Лондон, от него се очакваше да се придържа близо до президента, да наблюдава реакциите, да чака изявления. Желанието да бъде на мястото на събитието и да излъчва собствени коментари беше основната причина за отказа му от поста говорител в Ню Йорк.

Торп щеше да вземе всички интересни подробности, които успее да измъкне от пресекретаря, и да използва собствения си талант за наблюдение и преценка, за да подготви не само своите репортажи, но да подаде информация и на колегите си.

Макар че определянето му за специален кореспондент беше признание за заслугите му, почти му се искаше да са предпочели Карлайл или Диксън от конкурентните станции. Сега той се намираще в президентския самолет, а Лив бе в журналистическия.

През последните няколко дни тя се държеше на разстояние от него и Торп ѝ даде възможност. Нямаше и особено голям избор, тъй като напрежението около отразяването на водещата новина не му оставаше много време. Но пък едно и също събитие ги бе срещало с отчайващо постоянство на едни и същи места.

Тя се държеше сдържано, припомни си той, всеки път, когато попадаха един на друг — пред вратите на Белия дом, на Капитолийския хълм, в посолството на Великобритания. Нямаше и намек за жената, която бе видял да яде хотдог и възторжено да се радва на отбелязания хоумрън. Лекотата, с която се държеше на разстояние, го дразнеше повече, отколкото му се искаше да признае.

Дори и пред себе си. Нетърпението е опасно, знаеше го добре. Но неговото все повече нарастваше.

Не е безразлична към мен, помисли си и се загледа мрачно през прозореца. Леко въздушно течение разклати самолета, докато вадеше цигара. Независимо какво казва и как се държи, не може да заличи начина, по който откликва. В нея имаше страст и въпреки яростната ѝ съпротива, тази страст печелеше битката всеки път, когато я вземеше в прегръдките си. На Торп му се искаше да се задоволи с това. Засега.

— Три попа! — чу приглушено възклицание зад гърба си. — Ей, Т. С., ела да те включа, преди този тип да ни е обрал всички.

Тъкмо понечи да се съгласи и забеляза президента да се промъква в кабинета си заедно със секретаря и говорителя.

— По-късно — отвърна разсеяно и стана.

Кога за последен път ходих в Англия? — запита се Лив. Замисли се и си припомни лятото, когато бе на шестнайсет. Пътува заедно с родителите и сестра си в първа класа. Позволиха ѝ да опита хайвера, а на Мелинда дадоха шампанско. Пътуването беше подарък за осемнайсетия рожден ден на Мелинда.

Лив си спомни как сестра ѝ непрекъснато бърбеше за приемите, на които ще ходи, за баловете, за чая, за театралните постановки. Безспирно се обсъждаха тоалети, докато баща ѝ се скри зад броя на „Уолстрийт Джърнал“. Прекалено малка, за да ходи на приеми, с противоречиво отношение към дрехите, Лив се отегчаваше до смърт. Хайверът, неблагоприятна глътка от шампанското на сестра ѝ и въздушните ями се оказаха злополучна комбинация. Прилоша ѝ — за отвращение на сестра ѝ, изненада на майка ѝ и досада на баща ѝ. През останалата част от полета, беше поверена на грижите на една от стюардесите.

Преди дванайсет години, с въздишка си помисли Лив. Нещата определено са се променили. Никакво шампанско и хайвер при това пътуване. За разлика от президентския самолет, в този бе едновременно претърпано и шумно. Тук играта на карти не беше толкова въздържана. Репортери и технически персонал от всички станции във Вашингтон непрекъснато сновяха между седалките, залагаха, спореха, спяха — всеки намираше начин да облекчи досадата от дългия полет. И все пак имаше някаква атмосфера на очакване, на съдържана енергия. Голямото събитие.

Лив запълваше времето с работа по записките си, докато двама репортери от другата страна на пътеката обсъждаха политическите последици от смъртта на Съмърфилд. Беше съдържан, сух в изразяването си член на британската консервативна партия. И все пак под повърхността, — разсъждаваше Лив, докато нахвърляше мислите си, прозираше фина, стоманена острота. Не беше човек, с когото лесно можеш да се справиш или да подведеш с хитри дипломатически маневри. Отбеляза си поне три критични ситуации, които беше овладял по време на мандата си като министър-председател, както и други законодателни победи — малки и големи — през кариера му на държавник.

Лив беше направила доста обстойно разследване през последните два дни, като си припомни подробно парламентарните

процедури и по-специално дейността на Съмърфилд. Нуждаеше се от сериозно познаване на британския политически живот, за да убеди Карл да изпрати точно нея да отразява събитието. Възражението му, че силата ѝ е във вашингтонските политици, беше само първото препятствие. Торп, както обикновено, се оказа по-труден за преодоляване. При тази мисъл Лив натисна по-силно молива и счупи връхчето му.

Торп заминава за Англия. Торп е избран за специален кореспондент при президента. Торп ще пътува с „Еър Форс 1“ заедно с обкръжението на президента и екипа, избран от различни станции. VVB може да ползва информацията на Торп, без да бърка в бюджета си, за да изпраща собствен репортер и екип.

На Лив ѝ отне един час спокойно, разумно убеждаване и още един непреклонно оспорване, за да промени мнението на Карл. Впоследствие се разкъсваше между желанието да изкрещи от радост и да запищи от яд. Торп! Каквото и да предприеме, където и да отиде, той винаги бе там, за да направи всичко двойно по-трудно за нея.

И не само в професионално отношение.

Не можеше да престане да мисли за него. През деня, при непрекъснатото напрежение в работата, той все изскачаше от някъде — или лично, или името му. А след рова току ще си спомни танца в посолството, целувката на терасата, смеха на бейзболната среща. Нощем, когато бе сама, той завладяваше съзнанието ѝ, промъкваше се мислите ѝ. Нямаше никакво значение какво прави Лив, за да го предотврати — той просто внезапно се оказваш там. Начинът, по който се смееше, ироничното повдига не на веждата, твърдите, грапави длани. И още по-лошо много по-лошо — имаше моменти, когато бе сигурна, че усеща вкуса на устните му върху своите. Точно тогава желанието се зараждаше сякаш от нищото — неочаквано, вибриращо. Никога не беше съвсем сигурна дали да се ядосва, или да се страхува.

Няма право да я затормозява по този начин, помисли си яростно, докато ровеше в куфарчето си за друг молив. Няма право да разстройва порядъка в живота ѝ. И този облог! Лив затвори очи и въздъхна отчаяно. Как изобщо допусна да я предизвика до такава степен, че да склучи подобен смешен облог?

Женитба! Възможно ли е да е толкова побъркан, та да си въобразява, че тя може сериозно да помисли за женитба? С него? Кой

мъж ще се изправи пред жена, за която знае, че едва понася присъствието му, и ще обяви намерението си да се ожени за нея? Само глупак, реши Лив с леко свиване на раменете, но после прехапа долната устна между зъбите си. Или някой много самоуверен. За свое неудоволствие, чувстваше, че Т. С. Торп попада във втората категория.

Разбира се, няма значение колко е самоуверен. Не може да я подмами да се омъжи и тя никога няма да се остави да я придума. Така че е в пълна безопасност.

Лив се вгледа в бележките пред себе си и се запита защо ли не се чувства така?

— Майк! — Торп се намести на седалката до пресаташето Доналдсън.

— Т. С.! — Доналдсън затвори папката и му се усмихна предпазливо. Приличаше на типичния любим вуйчо: леко пълничък, започнал да оплешивява. Обаче умът му бе остър и подвижен.

— Какво имаш за мен? — запита Торп и се настани удобно.

Доналдсън повдигна и двете си вежди.

— Какво да имам? Държавническо погребение, съболезнования, подкрепа, малко пищност и церемониалност. Ще видим рамо до рамо цял куп официални лица, бивши и настоящи. Също и монархически особи. Добра възможност, Т. С. — Бръкна в джоба за лулата си, после бавно се зае да я пълни. — Ще разполагаш с предостатъчно, за да запълниш следващите два дни. Разполагаш с програмата на президента. Торп го изглежда как натъпква тютюна с палец.

— Ще бъде доста зает.

— Не отива на екскурзия в Лондон — остро отвърна Доналдсън.

— Както и никой от нас — напомни му Торп. — Всеки със своята работа. Не ми се ще да мисля, че затрудняваш моята, като криеш информация.

— Да крия информация ли, Т. С.? — бързо се изсмя Доналдсън. — Дори и да беше така, ти обикновено успяваш да измъкнеш достатъчно, за да се справиш.

— Забелязах, че има няколко допълнителни човека от тайните служби на борда — небрежно подхвърли Торп.

Доналдсън продължи да пълни лулата си.

— Първата дама също е на борда.

— Преброих и нейните хора. — Торп изчака за момент, преди да продължи. — Погребението на човек като Съмърфилд ще събере дипломати от цял свят. — Замълча, за да поеме кафето от стюардесата, докато Доналдсън го наблюдаваше над запалената клечка кибрит. — Представители от всички страни в Обединените нации и още някои други. Обещава да се получи доста сериозно събитие.

— Погребенията са потискащо събитие — изрече Доналдсън.

— Хм, потискащо — съгласи се Торп. — И опасно?

— Добре, Т. С., знаем се от доста време. Какво се опитваш да изровиш?

— Вибрации — отвърна с лукава усмивка Торп. — Някакви вибрации за неприятности, Доналдсън? Има ли причини президентът или някой от останалите високопоставени политици да бъде особено внимателен при отдаването на последна почит?

— Какво те кара да мислиш така? — отговори на въпроса с въпрос Доналдсън.

— Сърбеж — приятелски отвърна Торп.

— По-добре се почеша, Т. С. — посъветва го Доналдсън. — Нямам нищо за теб.

Торп отпи от кафето, докато обмисляше думите.

— Съмърфилд не се имаше много с ИРА.

Доналдсън се изсмя сухо.

— Нито с ПЛЮ или още около десетина други радикални организации. Това информационен бюлетин ли е, Т. С.?

— Просто коментар. Може ли да получа изявление от президента?

— Относно какво?

— Мнението му за политиката на Съмърфилд спрямо Ирландската републиканска армия и какво мисли за новия министър-председател.

— Мнението на президента за ИРА вече е документирано. — Доналдсън задъвка дръжката на лулата си. — Нека първо заровим Съмърфилд и тогава да обсъждаме новия министър-председател. — Погледна Торп право в очите.

— Може би няма да е разумно да споделяш предчувствията си, Т. С. Няма смисъл да се подклаждат излишни подозрения у хората, нали така?

— Представям пред хората само факти — внимателно отвърна Торп и се изправи. — Искам да заснема няколко кадъра.

Доналдсън се замисли за момент.

— Ще го уредя, но без звук. Отиваме на погребение. Нека всичко бъде по-кратко.

— Точно това си мислех и аз. Нали ще ми съобщиш, ако има някаква промяна? — Без да дочака отговор, Торп пое обратно към играещите карти.

— Искам няколко кадъра веднага щом Доналдсън го уреди — нареди на екипа. Погледна надолу и забеляза, че операторът има две двойки. — Без звук — подхвърли към тонтехника. — Можеш да действаш спокойно. Хвани как първата дама шиє ръкоделието си. — Усмихна се, като видя, че операторът вдига залога.

— Домашната атмосфера ли търсиш, Т. С.?

— Точно така. — После се наведе по-близо и понижи глас. — И виж дали не можеш да хванеш тайните служби. Операторът вирна глава и го изгледа внимателно, но срещна безстрастния му поглед.

— О кей.

— Плащам — хвърли чиповете си на масата осветителят. — К'во имаш толкова, че се перчиш?

— Само двойка осмици — отвърна със самодоволна усмивчица операторът — И двойка дами.

— Фул — разпери картите си осветителят.

Торп се върна на мястото си, последван от изречени под сурдинка ругатни. Винаги е имал интуитивно усещане за неприятностите. Няколкото минути с пресаташето го бяха изострили. Охраната при това пътуване определено беше по-засилена от обичайното — достатъчно, за да постави Торп нащрек.

Тероризъм е широко разпространена дума в днешния свят. Не е нужно кой знае колко задълбочена мисъл, за да се досетиш, че когато се събират държавни глави от цялото земно кълбо, политическото насилие не е само абстрактна възможност.

Бомбена заплаха? Опит за убийство? Отвлечане? Торп огледа мълчаливите, облечени в тъмни костюми агенти на тайните служби. Те ще внимават зорко, той също. Ще бъдат три дълги дни.

А нощите? — запита се той. След като президентът бъде приютен в безопасност, далече от очите на пресата? Двамата с Лив ще

отседнат в един и същи хотел. При повече късмет — и с малко стратегически маневри, каза си замислено — може да уреди да я държи близо до себе си през по-голяма част от времето. Засега Торп смяташе близостта за най-големия си коз. Близостта, поправи се той, и упоритостта.

Лив неспокойно остави настрана записките си. Беше неспособна да се съсредоточи. Не можеше да изхвърли Торп от ума си. Не помагаше и мисълта колко често ще се оказват заедно по време на тази мисия. Във Вашингтон поне имаше различни събития, които да се отразяват през деня. Този път ще има само едно. И Торп заема върховата позиция.

Ако желае да направи точен, подробен репортаж, ще трябва да взема всяка информация, която може да ѝ даде. Ще трябва да се среща и разговаря с него по програма. Разбира се, напомни си тя, независимо от всичко останало, той е професионалист. За това не може да го упрекне. Информацията му ще бъде ясна и аналитична. Само да не се налагаше да идва от него.

Лив пусна седалката назад и затвори очи. Защо трябваше да извади такъв късмет да изберат Торп за специален пратеник? При други обстоятелства вече можеше да е на пет хиляди километра от него. Макар да не ѝ беше приятно да го признае, имаше нужда от разстояние. Трябва да има някакъв начин да се спаси от него. През следващите два дни ще трябва да е на крак, за да отразява събитието от всички ъгли. Той също ще е много зает. Така проблемът до голяма степен ще се реши.

Що се отнася до свободното време, реши Лив, ще се махне нанякъде. Прекалено е дебелокож, за да уважи отказа или резервираността ѝ. Щом „не“ и хладно отношение не действат, отсъствието е следващата стъпка. Жалко, че ще трябва да отседнат в един и същи хотел.

Нищо не може да се направи, повтори си тя. Но... би могла да се погрижи да прекарва съвсем малко време в стаята си и съвсем малко време сама. Много лесно ще бъде да се изгуби сред тълпата от журналисти, които ще превземат Лондон.

Лив тихо простена с досада и се размърда на седалката. Не ѝ е приятно да си играе на котка и мишка. Но това всъщност не е игра,

каза си тя. Повече прилича на война — война, която забравяше, че води, когато се окажеше прекалено близо. Неудържим копнеж, да, изпитваше неудържим копнеж, когато я държеше в ръцете си, когато устните му... Тръсна глава и изправи седалката. Не е от Торп, опита се да се убеди мълчаливо. Просто е време отново да започне да чувства. Пет години са много време да се погребва. Отчетливо, твърде отчетливо виждаше лицето му в съзнанието си. И усмивката му — очарователната, самоуверена усмивка. Решително ще стои на разстояние от него.

Приземяването мина спокойно. Торп трябваше да остане още два часа с президента, преди да успее да се отправи към своя хотел. Разполагаше с достатъчно кадри, които трябваше да подаде към Щатите заедно с коментара си. След като погледна часовника и направи корекция за часовата разлика, той отбеляза, че Си Ен Си ще получат репортажа му за вечерната емисия. С малко актуализация и преработка в единнасет ще приключи работата си за деня.

Загледа се в преминаващия край него Лондон. Доста години бяха изминали, откакто бе идвал за последен път. Шест? Не, седем. Но си помисли, че все още би могъл да открие кръчмата в Сохо, където беше интервюирал едно изнервено аташе от американското посолство. А след това онази галерия в Уест Енд, където срещна начинаещата художничка с рубенсови форми и глас, наподобяващ гъста сметана. За миг си припомни двете бурни нощи, прекарани заедно.

Преди седем години, помисли си той. Преди да се установи във Вашингтон. Преди Лив. Тази командировка в Лондон ще бъде различна. Вече не го блазнят две бурни нощи с непозната, сега иска нещо за цял живот. И само една жена. Лив!

Излезе от таксито и сам вдигна чантата си. Отдавна се беше научил да пътува с малко багаж. Във въздуха се усещаше влажен хлад — резултат от престаналия само преди минути ситен дъждец. Хората по тротоара бяха сгущени в якетата си и се движеха забързано. Когато пристъпи във фоайето на хотела, Торп забеляза тълпата журналисти, които продължаваха да се регистрират. Надеждата да се добере до стаята си, за да вземе душ преди брифинга, незабавно угасна.

— Торп!

Премести чантата и се усмихна на Лив. Тя му кимна любезно.

— Какво са ни нагласили? — попита той и му отговориха, че е подготвена временна зала за пресконференции на втория етаж. — Окей, да вървим тогава там и ще ви информирам. — Преди Лив да успее да се изгуби сред тълпата, той я улови за рамото. — Как беше полетът?

— Без проблеми. — Знаеше, че не може да се изтръгне от него, без да предизвика коментари, затова учтиво попита: — А твоят?

— Дълъг — усмихна ѝ се, докато се тъпчеха в асансьора. — Липсваше ми.

— Престани, Торп — решително заяви тя.

— Да престанеш да ми липсваш? Ще се радвам, ако престанеш да ме избягваш.

— Не съм те избягвала. Бях заета. — Навалицата в асансьора я притискаше плътно до него. След като премести чантата в другата си ръка, Торп обви свободната около раменете ѝ.

— Претъпкано е тук — подхвърли дружески, когато го изгледа с присвити очи. През миризмите на тютюн, изветрял одеколон и леко изпотяване, долови нейното ухание — сладко и чисто. Наложил се да овладее желанието си да зарови лице в косите ѝ и да се потопи.

— Ще правиш сцени, така ли? — попита тихо тя сред глъчката от разговори.

— Ако ти е приятно — потвърди той. — Искам да те целуна Лив — прошепна, навеждайки се към ухото ѝ. — Още тук и сега.

— Недей! — Нямахте място да се отдръпне от него. Можеше само да вдигне поглед и да се вгледа в очите му. Това бе първата ѝ грешка.

Устните му бяха на сантиметри от нейните. Очите му, невъзмутимо развеселени, се взираха насреща ѝ. Надигна се желание — опустошително сексуално привличане. Всичко се изличи от съзнанието ѝ.

Асансьорът спря и хората около тях започнаха да излизат. Лив остана неподвижна, задържана не от ръката около раменете ѝ, а от израза на кротко прозрение в очите му.

— Хайде, Т. С., да започваме шоуто.

Торп не отговори. Усмихна се на Лив и я поведе по коридора.

— Ще трябва да го оставим за по-късно — прошепна ѝ тихо.

Освободена от трансa, тя се отдалечи на безопасно разстояние.

— Няма по-късно — отвърна ядно, после мислено се изруга, докато заемаше място в залата.

На Торп му бяха нужни по-малко от трийсет минути, за да запознае колегите си с информацията и да ги отпрати да побързат да завършат собствените си репортажи. Когато най-накрая се добра до своята стая, беше навъртял двацет и четири часов ден. Насочи се право към душа, като пътьом се разсъблече.

Лив се качи в стаята си и остави пиколото да донесе чантите ѝ. Изчака го, докато се суетеше из стаята, за да дръпне пердетата и да провери кърпите. Искаше единствено чаша чай от румсървиса. И леглото си.

Отпадналост след полет, помисли си уморено, докато пяхаше банкнота в ръката на пиколото. Как така сестра ѝ никога не страдаше, независимо по колко пъти прекосяваше океаните, от страна в страна, от едно парти на друго? Ако беше Мелинда, никога не би се задоволила с чаша чай и спокойна стая. Тя щеше да се преоблече и да се втурне навън сред нощния живот на Лондон.

Но аз не съм Мелинда, напомни си Лив, докато се освобождаваше от сакото на костюма си. А и вече беше сляла ден и половина в безкрайни двацет и четири часа. Утре, помисли си тя, няма да има нито миг почивка. Погледна в огледалото и забеляза леките сенки от умора. Няма да е добре да се видят в камерата. Чаша чай, после бърз преглед на записките и сън, реши окончателно. Тъкмо се беше отправила към телефона, за да даде поръчката, когато чу почукването на междинната врата.

Намръщи се и въздъхна с досада. Ако някой от другите репортери има желание да се забавлява или да обсъжда събитията около Съмърфилд, тя не проявява интерес.

— Кой е?

— Само още един член на трудовата журналистика, Кармайкъл?

— Торп! — Думата изскочи от устата ѝ с необуздано възмущение. Без да се замисля, издърпа резето и отвори вратата. Беше се подпрял на касата, усмихнат, облечен само с износен хавлиен халат. Косата му беше още мокра от душа и край него се носеше ухание на сапун и лосион за бръснене. — Какво правиш тук?

— Отразявам новините — съвсем сериозно отвърна той. — Това ми е работата.

— Много добре знаеш какво имам предвид — изсъска през зъби тя. — Какво правиш в съседната на моята стая?

— Щастлив жребий? — подсказа ѝ той.

— Колко плати на регистрацията, за да го уредят?

Торп се усмихна.

— Не съм длъжен да отговарям на подвеждащи въпроси, Лив. Трябва да го преработиш и да го зададеш отново. — Все така усмихнат, плъзна поглед по обутите ѝ в чорапи крака. — Излизаш ли?

— Не, не излизам — скръсти ръце Лив и се приготви за разгорещен отпор.

— Добре, бих предпочел спокойна вечер у дома — пристъпи крачка в стаята ѝ. Ръката на Лив се стрелна към гърдите му.

— Виж сега, Торп... — Дланта ѝ докосна голата му кожа там, където халатът се прихлупваше и рязкото движение го разтвори още повече. Тъмни къдрави косъмчета я покриваха чак до кръста. Без ни най-малко да се засрами, продължи да ѝ се усмихва, след като тя отдръпна ръката си. — Непоносим си!

— Старая се. — Вдигна ръка и нави кичур от косата ѝ около пръста си. — Ако предпочиташ да излезеш...

— Няма да излизам — яростно повтори тя. — И няма да има никаква спокойна вечер също така. Искам да разбереш...

— Не си ли чувала, че на чужда земя сънародниците трябва да се поддържат? — Усмивката му изведнъж стана момчешка, невъзможно бе да ѝ се устои. Лив се напегна да задържи устните си неподвижни.

— Аз съм изключение от правилото, Торп. — После добави с отчаяна нотка: — Защо не ме оставиш на мира?

— Лив, не е прието един мъж да оставя годеницата си сама.

Тонът му бе толкова разумен, че ѝ трябваша цели десет секунди, преди да реагира.

— Годеница? Не съм ти годеница — извика насреща му. — Няма да се омъжвам за теб!

— Искаш ли да прибавим още стотачка към облога?

— Не! — Лив забодя пръст в гърдите му. — Чуй ме сега, Торп. Фантазиите ти са си твоя работа — не ме занимавай с тях! Не ме интересува!

— Може и да те заинтересуват — подхвърли подкупващо той. — Някои от фантазиите ми са наистина вълнуващи.

— И няма да сия в съседство с ненормален. Ще взема друга стая.
— След тези думи тя се извърна и се отдалечи.

— Уплаши се? — запита той и я последва, докато грабваше чантата си.

— Да се уплаша? — Лив тръшна чантата на пода и се обърна към него. — В деня, в който се уплаша...

— Имах по-добро мнение за теб. — Отметна глава и се загледа в зачервеното ѝ от гняв лице. — Може би не си сигурна, че ще успееш да устоиш да не... ъ-ъ, почукаш на вратата ми.

Лив се взираше в него, неспособна да проговори.

— Да почукам? — изрече задавено. — Мислиш... мислиш, че те намирам толкова неустоим, толкова... толкова...

— Желан? — подсказа ѝ услужливо.

Лив стисна ръце в юмруци.

— Нямам никакъв проблем да ти устоя, Торп.

— Не?

Преди да успее да си поеме дъх, се озова в ръцете му. Преди дори да успее да си помисли да протестира, устните му бяха върху нейните. Плътно притисната — толкова плътно, че тялото ѝ сякаш се разтапяше само. Устните му бяха уверени, не толкова нетърпеливи, колкото настойчиви. Този път, вместо да я уговаря да се предаде, той го изискваше. Контролът, макар да се крепеше на твърде нестабилно основа, беше изцяло в негови ръце. Заровил пръсти в косите ѝ, той издърпа главата ѝ назад и продължи да се гмурка все по-дълбоко и по-дълбоко.

— Няма ли проблеми, Лив? — прошепна, отделяйки устните си само на един дъх разстояние.

Дишането ѝ беше накъсано. Поклати глава, преди да заговори, но той не ѝ даде възможност.

Устните му отново поеха нейните, този път с огъня на притежанието. Стон на удоволствие се отрони от гърдите ѝ, докато инстинктивно посягаше към него, вплитайки пръсти във влажните му коси, за да го притегли по-близо. По кожата ѝ започнаха да пробягват леки пробождания на копнеж. Той, изглежда, го знаеше, защото ръцете му ги следваха с учудваща точност.

Лив изследваше лицето му с ръце. Докосването ѝ само още повече засилваше настойчивостта му и той я притисна болезнено към

себе си, като я прегъна през кръста. Податлива като глина, тя се огъваше според желанието му. После започна да я моделира. Под неговите ръце, гърдите ѝ се повдигаха и спускаха едновременно с учестеното ѝ дишане. Зърната им бяха твърди, набъбнали под материята на блузата, докато с пръст описваше кръгове около тях.

Нямаше мисъл за съпротива. Жадуваше изгарянето на устните му, парещото му докосване. Когато се плъзнаха по гърлото ѝ, тя отметна глава, за да му предостави пълна свобода. Влажната топлина на езика му върху кожата и я заливаше с вълни на удоволствие. Беше потънала в неясния, призрачен свят на желанията. Голият му гръден кош бе здраво притиснат в гърдите ѝ. Прикована неподвижно, с властно обвити около тялото ѝ ръце, Лив му се отдаваше, отдаваше се на собствената си страст. Устните му се задържаха върху извивката на врата, точно над яката на блузата ѝ, после преднамерено лениво поеха нагоре, като се забавиха при пулсиращата вена на гърлото и още по-нагоре, по контура на челюстта. След това отново се върнаха при нейните устни.

Страстта от тъмна стана ярка. Сякаш в съзнанието ѝ изригна болезнено ослепителна светлина. Тя я остави напълно безсилна. С приглушен вик, който бе отчасти примирение, отчасти ужас, Лив се отпусна в него.

Неподготвен за тази внезапна слабост, Торп я отдръпна от себе си, за да погледне лицето ѝ. Съзря белезите на страст, сенките на страх и объркване. Тези очи бяха много по-непреодолима преграда от всичките ѝ гневни слова и яростни откази.

Нежност. Не можеше да се пребори със собствения си прилив на нежност. Да я обладае сега би било лесно, но да я притежава физически беше само част от онова, което желаше. Когато накрая все пак се любят — а Торп изобщо не се съмняваше, че това ще стане — тя ще го приеме без страх. И той ще почака за това.

Усмихна се и още веднъж леко докосна с устни нейните. Искаше отново да види искриците на гняв.

— В случай, че промениш мнението си, за устояването, Кармайкъл, ще оставя вратата отключена. Дори няма нужда да чукаш.

Отдалечи се бързо и затвори междинната врата с леко изщракване. Изминаха цели десет секунди, преди тежкият удар на

захвърлената ѝ обувка да отекне по нея. Торп се усмихна и включи телевизора, за да види какво ще предложат британските новини.

ОСМА ГЛАВА

С тихо, монотонно бръмчене, звънецът събуди Лив в шест сутринта. Посегна автоматично към бутона, после остана да лежи, загледана в безличната, стандартна стая, без ни най-малка представа къде се намира. Лондон, припомни си и потърка очи с пръсти.

Не спа добре. Седна в леглото, придърпа колене към гърдите си и опря глава върху тях. Да го вземат дяволите Торп! Беше прекарала половината нощ да се върти и мята, измъчвана от съмнения и желаня, които не съществуваха, преди да я докосне. Целта на присъствието ѝ в Лондон е чисто професионална. Дори да разполагаше с време, нямаше да има желание за нещо друго. Просто не иска да се забърква с него. Защо той не може да го проумее?

Защото, помисли си уморено, да твърдиш нещо и да действаш според казаното са две различни неща. Как може да го убеди, че не иска да има нищо общо с него, след като откликва всеки път, когато я вземе в прегръдките си? Да, беше го пожелала. В онзи кратък миг, когато бе притисната в него, беше готова да му се отдаде. Волята ѝ се беше огънала пред неговата. Това я плашеше.

Очевидно, трябва да разреши проблема най-напред в самата нея. Най-важното, което трябва да се направи, е да се сменят думите: не че не иска да има нещо между тях, а че отказва да има нещо между тях.

Лив стана и се приготви да вземе душ. Твърде много работа има да свърши днес, за да се отдава на мрачни мисли за личната си дилема. Във всеки случай, каза си тя, самият факт, че толкова мисли за Торп, му придобива твърде голямо значение. Колко ще се радва да разбере, че е постигнал точно това!

Беше си взела много строг костюм, тъмносив и силно втален. След като закопча и последното копче, се огледа с професионално око в голямото огледало. Ще стане. Малко допълнителен грим скри леките сенки под очите ѝ. Пак Торп, помисли си сърдито.

Тънкото куфарче ще побере записките ѝ; добави един резервен бележник и запаса от моливи. Преметна палтото си през ръка и се

пригответи да излиза. Някакво бяло петно на пода пред междинната врата привлече вниманието ѝ.

Лив го изгледа за момент. Подозрително приличаше на бележка. Най-добре е, каза си тя, да не му обръща внимание. Стигна чак до входната врата, преди да се предаде и да се върне обратно. Клекна и вдигна листчето.

„Добро утро“.

Само толкова. От гърлото ѝ се изтръгна смях, преди да успее да го спре. Той е луд, реши отново. Напълно луд! Ентусиазирано откъсна лист от своя бележник и надраска същия поздрав. След като го пхна под вратата, тя излезе от стаята.

Откри екипа си според уговорката в ъгъла на хотелското кафене.

— Здравсти, Лив — ухили се насреща ѝ Боб. — Искаш ли нещо за закуска?

— Само кафе. — Взе общата каничка и си наля. — Имам чувството, че ще ми трябва цял литър.

— Дълъг ден ще бъде — напомни ѝ той и заби вилица в яйцата си.

— Веднага започваме — съгласи се тя, после поклати разсеяно глава към сервитьора. — Искам да направим запис пред Уестминстърското абатство, преди да се е събрала тълпата, и още един на Даунинг Стрийт 10. С малко повече късмет може да хванем някой кадър на вдовицата на Съмърфилд. Предполагам, че ще започнат да се събират по улиците поне час преди обявеното начало на погребалната процесия. — Един от екипа ѝ предложи препечена филийка, но Лив се усмихна и поклати глава. — Искам и малко общи кадри от тълпата, за да ги използваме по-късно за фон на коментарите.

— Трябва да взема някакви сувенири за жена ми и децата — усмихна се насреща ѝ Боб, докато тя поемаше чашата си с кафе. — Виж, Лив, достатъчно неприятности си имах, че тръгнах за Лондон без тях. Ако не занеса някакви подаръчета, ще трябва да спя на канапетото.

— Сигурно ще успееш да отделиш няколко минути за пазаруване между предаванията. — Докато говореше, очите ѝ шареха из помещението и по лицата на останалите журналисти.

— Търсиш ли някого? — попита Боб и сръза наденичката.

— Какво? — погледна го разсеяно.

— Непрекъснато се оглеждаш наоколо. С някой друг ли имаш уговорена среща?

— Не — отвърна тя, ядосана, че несъзнателно е търсила Торп. — По-добре е всички да побързате — обърна се Лив към целия екип. — Графикът е натоварен.

През останалите десет минути продължи да пие кафето си с гръб към останалата част от помещението.

Слабите слънчеви лъчи никак не топлеха, докато Лив стоеше срещу Уестминстърското абатство. Преглеждаше за последен път записките си за включването, докато екипът разполагаше оборудването. По нейна преценка всичко щеше да трае четиридесет и пет секунди. Зад нея се издигаха кулите на абатството на фона на навъсеното небе. Лондон бе мрачен под надвисналите облаци, които заплашваха да завали всеки миг. В момента Лив не обръщаше никакво внимание на града край себе си, а бе изцяло съсредоточена върху четиридесет и пет минутния запис, който предстоеше.

— Започваш с мен — инструктира тя оператора. — След уводните думи ще се обърна встрани и ще посоча назад към абатството. Искам бавен общ план, после на финала отново се връщаш на мен.

— Ясно. — Боб изчака, докато осветителят му прибере рулетката си. — О кей?

Лив пое микрофона и кимна. Неудовлетворена го повтори още веднъж. Лекият ветрец рошеше косите ѝ, докато говореше за предстоящата церемония. Без да бърза, сякаш времето ѝ не бе изчислено до секунда, каза няколко думи за историята на абатството. Когато камерата отново се върна на нея, тя се взря в обектива със сериозен поглед.

— Това беше Оливия Кармайкъл с репортаж от Уестминстърското абатство, Лондон.

— Е? — премести тежестта на тялото си Боб.

— Става. — После погледна часовника си. — Добре. Отиваме на Даунинг Стрийт. Остават два часа до началото на официалната част. Трябва да имаме достатъчно време да направим един бърз запис и малко снимки с хората по улиците. Ще поискаме още един брифинг с Торп, преди да подадем това, с което разполагаме към студиото.

Торп имаше време за три чаши кафе, докато изчакваше президента. Кратката му среща с Доналдсън разкри само, че президентът е прекарал спокойна нощ и е станал рано. Но Торп не се чувстваше удовлетворен.

Отвън чакаше лимузината, а хората от секретните служби оглеждаха дискретно наоколо. Дръпна от цигарата, застанал без палто, нехаещ за ледената пролетна утрин. Операторът му си подсвиркваше фалшиво, а останалите от екипа разговаряха приглушено. Но Торп не им обръщаше внимание. Наблюдаваше агентите. Съвсем ясно бе, че са нащрек.

В мига, в който президентът излезе, нещата се задвижиха. Торп чу бръмченето на включената камера. Микрофонът беше в ръката му. Почти без да се замисля, той отбеляза с какво е облечена първата дама. Имаше хора, които щяха да поискат точна информация.

— Господин президент!

Президентът спря пред вратата на лимузината и се извърна към Тори. Леко кимване задържа охраната на близко разстояние.

— Т. С. — важно проговори той. — Тъжен ден за Англия и за света.

— Да, господин президент. Смятате ли, че смъртта на министър-председателя Съмърфилд ще има отражение върху външната ви политика?

— Смъртта на Ерик Съмърфилд ще бъде почувствана болезнено от всички привърженици на мира.

Заобиколен начин да не кажеш нищо, помисли си без злоба Торп. Такава беше играта. Той също познаваше протокола. Не бяха позволени остри въпроси сутринта преди погребението.

— Господин президент — повтори отново, променяйки тактиката, — имате ли някакви лични спомени от министър-председателя?

Дори и да беше изненадан от смяната на тона, президентът запази спокойствие.

— Можеше да върви в продължение на километри — усмихна се той. — Разбрах го в Кемп Дейвид. Ерик Съмърфилд обичаше да мисли на крак.

След тези думи президентът се пъхна в колата до жена си. Все така изпълнен с неясно неудовлетворение, Торп изчака служебната си кола.

Коментарът му, както и записът на траурната процесия, щяха да се предават чрез сателит. Торп се установи на по-малко от пресечка от Уестминстърското абатство, където щеше да се състои службата. Предаването му обещавахе да се превърне в дълъг монолог върху дошлите да засвидетелстват последна почит знаменитости и реда, в който ще пристигат.

Торп оповести появата на лимузината с кралското семейство, после и на други важни особи, като ги редуваше с подробности от политическата кариера и личния живот на Съмърфилд. Улиците бяха задръстени от хора, но шумът около него бе почти недоловим. Зрителите разговаряха помежду си с приглушени гласове, сякаш се намираха вътре в самото абатство.

Веднъж мярна Лив, но нямаше време за лична среща. Докато говореше в микрофона си, тя бе някъде в крайчеца на полезрението му, в крайчеца на съзнанието му. Тялото му се напрегна за части от секундата, преди да се случи.

Една кола се вряза през полицейските заграждения и се насочи с висока скорост към центъра на траурната процесия. Проектяха внезапни, изненадващи изстрели. Хората, застанали от двете страни на улицата, се разпръснаха хаотично от страх и объркване. Операторите хукнаха, за да намерят по-добър изглед към сцената на действие. С микрофон в ръка, Лив притича напред, говорейки в движение. Торп беше там някъде пред нея.

Процесията спря на място. Куршуми разкъсаха гумите на летящата кола и тя подскочи и се изкриви на една страна. Предното стъкло се напука като паяжина, докато колата се завъртя, изправи се и после отново се завъртя. Качи се върху бордюра и рязко спря.

Отвътре изскочиха четирима мъже с автомати. Куршумите се разхвърчаха безразборно. Последваха писъци и нова паническа блъсканица. Имаше хора, съборени по земята, докато други бягаха да се спасят.

Лив си пробиваше път напред, като притичваше след оператора си. Налагаше се да се блъска и промушва през тълпата, която тичаше презглава в обратна посока. Изстрелите отекваха над виковете на страх

и ужас. Усети силен удар в рамото, докато някой яростно си пробиваше път покрай нея. Без да трепне, тя продължи напред, все така говорейки в микрофона.

Торп я улови за китката в мига, в който мина край него. Издърпа я назад и се изправи в цял ръст плътно пред нея. Беше видял как един куршум се разбива в паважа на не повече от метър от мястото, където стоеше.

— Не ставай глупачка — изсъска, преди отново да вдигне микрофона към устата си. — Четирима мъже — продължи, без да откъсва очи от сцената, — маскирани и въоръжени с мощни автомати...

Лив издърпа ръката си от захвата му. Тъй като пътят ѝ се оказа преграден, беше принудена да предава от мястото, където се намираше. Над рамото на Торп успя да види смачканата кола и стрелците. Не беше необходимо да дава специални инструкции на Боб. Той вече бе приклекнал на едно коляно пред тълпата и снимаше стрелбата със същото спокойствие, с което би снимал някое градинско парти. Представителите на световната преса вършеха работата си. Думата „нападение“ излиташе в ефира на пъстра смесица от езици.

Изригна експлозия от автоматична стрелба. После се възцари внезапна и злокобна тишина.

Торп продължи коментара си, след като четиримата мъже се проснаха повалени на улицата. Гласът му звучеше спокойно, макар и забързано. Трябваше да представи фактите така, както ги вижда. Точно заради това беше избрал телевизионните новини. Непосредствеността. Това винаги ще бъде най-голямото предизвикателство за журналиста — да отразява обективно онова, което се случва в момента на самото действие, без сценарий, без подготовка. Адреналинът му се беше повишил. Интуицията му се оказа напълно оправдана.

Продължи да говори без прекъсване през следващите петнадесет минути, докато хората се поуспокоиха и процесията продължи пътя си към абатството. По програма следваше службата. Вътре щафетата щеше да поеме лондонският кореспондент на Си Ен Си. Това щеше да осигури на Торп време да потърси информация за нападението. Каза заключителните думи и даде знак на оператора.

— Нямаше право — незабавно започна Лив.

— Млъкни, Оливия! — До този момент не си беше давал сметка колко е ядосан. Докато връщаше микрофона на озвучителя, ръката му леко потрепери. Можеха да я убият, помисли си мрачно. Можеха да я убият, както си стоеше точно до него.

Разярена, тя се издърпа и стана.

— Кой си въобразяваш, че си... — Гневният въпрос остана недовършен, защото той я сграбчи за рамото.

— Някой трябваше да те спре, преди да си изскочила под кръстосания огън. Тъпа идиотка! — Спря, хвана я по-здро и я разтърси. — Кой щеше да предаде драгоценния ти репортаж, ако беше налетяла на някой куршум?

Лив се издърпа от него.

— Нямах намерение да налитам на никакъв куршум. Много добре знаех какво правя — отвърна студено.

— За нищо друго не мислеше, освен да се навреш в центъра на събитията. — Сега вече почти викаше, привличайки вниманието на няколко от колегите им край тях. — Да не би да си мислеше, че можеш любезно да ги помолиш да спрат стрелбата и да ти дадат интервю?

Не по-малко объркана, отколкото ядосана, Лив се взираше насреща му.

— Не знам за какво говориш. Не съм направила нищо, което не би направил всеки друг репортер. — С бързо движение на ръката, отметна разпилените си коси. — Абсолютно същото направи и ти. Нямах право да ми се бъркаш в работата.

— Да ти се бъркам в работата? — възкликна невярващ той. — Там имаше четирима луди с автомати!

— Знам, по дяволите! — замахна отчаяно с микрофона си тя. — Точно това е събитието. Какво ти става?

Торп се взираше в нея. Реакцията му бе неадекватна и той го знаеше. Но яростта не искаше да стихне. За да се въздържи да не я разтърси отново, пъхна ръце дълбоко в джобовете си. Беше неспособен да понесе мисълта, че би могла да се озове в някаква опасност... и че той не би могъл да стори нищо.

— Имам да отразявам събитие — каза сухо и се отдалечи.

Лив се подпря с юмруци на хълбоците и се загледа след него. Хвърли поглед встрани и улови въпросителния израз на Боб. След като въздъхна ядосано, тя се приближи към него.

— Хайде, събери останалите. Имаме да отразяваме събитие.

Лив взе интервюта от официални лица, случайни свидетели, полицаи. Разговаря с една преbledняла, изпаднала в шок жена с повърхностна рана в горната част на ръката от заблуден куршум. Трябваше да наблегне основно върху реакцията на множеството и предположения, тъй като фактите все още бяха нищожни: четирима неидентифицирани мъже в, доколкото можеше да се прецени, напълно самоубийствена мисия. Двадесет и четири човека бяха ранени — повечето от паническият бяг на тълпата, отколкото от огнестрелни рани. Само шестима се налагаше да останат в болница и само двама от тях бяха със сериозни наранявания. Лив бързо записваше имената и професиите, докато си пробиваше път през останалото множество.

Ако терористите са разчитали да отменят погребалната служба на министър-председателя, не са отчели прословутото британско самообладание. Церемонията продължи по разписание вътре във вековното абатство, докато полицията и пресата действаха отвън.

Линейките пристигаха и заминаваха успоредно с официалните коли. Смачканата кола беше вдигната от мястото. Много преди църковната служба да приключи, на улицата нямаше и следа от случилото се.

От мястото, където бе застанала, Лив видя как кралската фамилия излиза от абатството. Дори охраната да беше засилена, всичко ставаше дискретно. Изчака заминаването и на последната лимузина. Разтърка натъртеното място на рамото си и се загледа в техниците, които прибираха екипировката. От часове беше на крака.

— Сега какво? — запита Боб, докато прибираше камерата си в калъфа.

— Скотланд Ярд — уморено отвърна тя и се протегна, за да раздвижи схванатия си гръб. — Имам чувството, че ще прекараме по-голямата част от следобеда в чакане.

Едва ли можеше да се окаже по-права. Чакаше, заедно с цял куп репортери от пресата и телевизията. В официалното изявление им подхвърлиха само няколко трохи информация и ги отпратиха. В шест вечерта нямаше какво ново да допълни към репортажа си, освен преглед на събитията от сутринта и съобщението, че терористите засега остават неидентифицирани. Лив засне един финален коментар пред Скотланд Ярд и се отправи обратно към хотела.

Напълно изтощена остана да лежи почти цял час във ваната, като изчака умората да се отцеди от нея. Но въпреки това все още се чувстваше напрегната. Стаята беше прекалено тиха, прекалено празна, а тя все още твърде възбудена от събитията през деня. Започна да съжалява, че отклони предложението на екипа да отиде с тях на вечеря.

Все още беше рано, забеляза тя. Твърде рано. Не ѝ се искаше да прекара втора самотна нощ в хотелската стая. Ако реши, има колкото искаш журналисти, които би могла да потърси, за да си правят компания в някое заведение. Но Лив установи, че не ѝ се иска вечерта ѝ да мине в разговори и припомняне на събитията от деня. Искеше да види Лондон. Забрави умората си и започна да се облича.

Навън беше студено и надвисналата през целия ден, влага над града все още се усещаше. Беше облякла леко палто върху клина и пуловера си. Тръгна, без да се замисля за посоката. Улиците бяха задръстени от коли и миризмата на изгорели газове погъделичка носа ѝ. Чу Биг Бен да отмерва осем. Ако смята да вечеря, трябва да открие ресторант. Но продължи да върви.

Отново си припомни пътуването преди дванадесет години. Тогава се движеше с ролс — от паметник на паметник. Имаше градинско парти в Бъкингамския дворец. В бледорозова рокля от органдин и широкопола шапка, Мелинда се представи на кралицата. Лив си спомняше колко силно ѝ се искаше да посети лондонския Тауър. Майка ѝ бе сметнала, че разходка из Националната галерия ще бъде по-поучителна. Старателно разглеждаше картините и в същото време си мислеше как ужасно ѝ се иска да види вътрешността на някоя кръчма.

Някога, преди не чак толкова много години, Дъг обмисляше да предприемат пътешествие до Лондон. Беше в колежанските им дни, когато все още имаха мечти. Но никога не разполагаха с достатъчно пари, за да отделят за самолетни билети. А след това не разполагаха с достатъчно любов, за да отделят за мечти. Лив се отърси от мрачното си настроение. Сега е тук, свободна да види Тауър или някоя кръчма, или да се качи в метрото. Но няма с кого да сподели преживяното. Няма с кого да...

— Лив! — Обърна се и се сблъска с Торп. Взираше се в нея с ръка на рамото ѝ. За момент го изгледа разсеяно. — Сама? — попита

той, но не се усмихна.

— Да, аз... — Опита се да измисли нещо. — Да, реших, че бих могла да поразгледам града.

— Изглеждаше малко отнесена. — Пусна рамото ѝ и пъкна ръце в джобовете си.

— Просто се бях замислила. — Лив тръгна отново и той закрочи редом с нея.

— Идвала ли си и преди в Лондон?

— Веднъж, преди много години. А ти?

— На млади години. — Известно време вървяха мълчаливо. Сдържаността, която чувстваше у него, беше нещо ново за нея. — Няма нищо ново за терористите — продума след малко.

— Да, знам. Прекарах следобед в Скотланд Ярд. Предполагам, че са действали самостоятелно.

Торп сви рамене.

— Имали са много сложна, много скъпа екипировка, но, изглежда, не са знаели как да я използват. Били са обречени.

— Глупаво е — тихо изрече Лив и се замисли за четиримата мъже, привлекли светлините на прожекторите върху себе си за един кратък миг. — Напълно безсмислена смърт.

Отново потънаха в мълчание и продължиха да вървят в студената вечер. Неочаквано, Торп постави ръка на рамото ѝ.

— Лив, днес там наоколо хвърчаха много куршуми.

— Да?

— Цяло чудо е, че никой от пресата или от зрителите не беше убит.

— Да.

Няма да облекчи положението му. Торп изпусна нетърпелива въздишка.

— Ако съм прекалил тази сутрин, то е, защото бях престанал да те възприемам като журналист. Знаех само, че си жена и че не искам да пострадаш.

Тя мълчаливо се взря в лицето му.

— Това извинение ли е?

— Не, обяснение.

Лив се замисли за момент.

— Добре.

— Какво добре?

— Смятам, че е разумно обяснение. — Сега вече се усмихна. — Но следващия път, когато ми се изпречиш на пътя при някое събитие, ще получиш не особено нежно сръчкване в ребрата. Разбрано?

— Разбрано — кимна той и отвърна на усмивката.

— Вечерял ли си, Торп? — попита го, след като отново тръгнаха.

— Не, слушах шикалкавенията на Доналдсън.

— Гладен ли си?

Той сведе поглед към нея, извил учудено едната си вежда.

— Това покана ли е, Оливия?

— Не, въпрос. Отговори с „да“ или „не“.

— Да.

— Някой ми беше казал, че сънародниците трябва да се поддържат на чужда земя — подхвърли тя. — Какво е твоето виждане?

— Склонен съм да се съглася.

Лив го хвана подръка.

— Хайде, Торп, ще ти купя вечеря.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Намериха шумен и препълнен евтин ресторант и се настаниха на маса в ъгъла. Торп огледа насядалите плътно един до друг клиенти на бара. Във въздуха се разнасяше миризма на печено месо и вряло олио. По тавана имаше ярки флуоресцентни лампи.

— Много романтично — заяви той. — Ужасно държа на атмосферата, когато имам среща.

— Това не е среща — припомни му Лив, докато събличаше палтото си. — Изпробвам една теория. Трябва да внимаваш да не я провалиш.

— Да я проваля? — погледна я с невинен поглед. — Как?

В отговор, тя само го изгледа с присвити очи.

След като поръчаха, Лив се облегна на стола, за да поеме атмосферата около себе си. На бара двама мъже спореха разгорещено за конните надбягвания. Точно такова място ѝ се беше искало да посети при пътуването ѝ до Лондон в юношеските години.

Торп я наблюдаваше мълчаливо. Забеляза как очите ѝ се местят от човек на човек, без нито за миг да губят израза си на възхищение. Нямаше я едва доловимата тъга, която бе прочел по лицето ѝ в първия момент, когато я видя на улицата. За какво ли си мислеше? Или за кого? Все още има твърде много неща, които не знае. И, помисли си Торп, ще мине още известно време, преди тя да му каже.

— Какво виждаш? — попита на глас.

— Лондон — усмихна му се Лив. — Много повече от Лондон, отколкото ако разглеждаш паметниците и музеите.

— Очевидно това, което виждаш, ти харесва.

— Искане ми се само да не си заминавахме на сутринта. Щеше да ми е приятно да остана още един ден.

— Какво щеше да правиш?

Лив вдигна рамене.

— О, да видя всичко, всички. Ще се возя на двуетажен автобус. Ще ям риба и картопки, завити във вестник.

— Ще отидеш в Ковънт Гардън?

Тя поклати глава.

— Ходила съм в Ковънт Гардън. По-скоро бих отишла на доковете.

Торп се разсмя и вдигна чашата с бира.

— Ходила ли си някога на лондонските докове, Оливия?

— Не, защо?

— Не те съветвам. Поне не сама.

— Пак забравяш, че съм журналист — напомни му тя.

— Същото ще направят и докерите — сухо подхвърли той.

— Добре де — сви рамене и отново се облегна на стола си. —

Така или иначе, утре се връщаме.

— И какви са плановете ти после?

— След като се мерна в студиото, ще спя през останалото време до края на почивните дни.

— Кога за последен път си виждала Вашингтон? — попита я той, докато поставяха пред тях печените на скара свински пържоли.

— За какво говориш? Всеки ден виждам Вашингтон.

— Имам предвид развлеченията — взе вилицата си той. Влизала ли си някога в ролята на турист?

Лив свъси вежди, докато отрязваше парче месо.

— Ами, предполагам...

— Ходила ли си в зоопарка?

— Разбира се, правих репортаж за... — Млъкна и вдигна поглед към него. Той гледаше усмихнато насреща ѝ.

— Добре де, накъде биеш?

— Че не си почиваш достатъчно.

Лив го погледна учудено.

— Сега си почивам, нали?

— Нямам време да ти покажа Лондон както трябва — обясни Торп. — Защо не ме оставиш да ти покажа Вашингтон?

Предупредителните сигнали зазвъняха незабавно. Лив се зае с храната, докато формулираше безопасен отговор.

— Не мисля — изрече предпазливо.

Торп се усмихна и продължи да се храни.

— Защо не?

— Не искам да си създаваш погрешно впечатление, Торп.

— Какво погрешно впечатление? — Гласът му звучеше ласкаво и приятелски. Погледна надолу към ръцете ѝ и си припомни как пробягваха по лицето му, когато я целуна.

— Виж... — Лив замълча в желанието да подбере внимателно думите си. — Компанията ти не ми е съвсем неприятна, но...

— Кармайкъл, ти направо ме застрелваш с комплименти.

— Но — продължи тя, като го изгледа настойчиво — няма да се обвързвам с теб и не желая да си въобразяваш обратното. — Понеже думите ѝ прозвучаха невъзпитано, тя малко смекчи позицията си. — Можем да бъдем приятели... в определен смисъл, предполагам.

— В какъв смисъл?

— Торп! — възкликна нетърпеливо. — Престани!

— Лив, като репортер, имам нужда от точна информация. — Усмихна ѝ се невъзмутимо, преди да отпие от бирата си.

— Като репортер — възрази тя, — би трябвало да притежаваш достатъчно интуиция, за да разбираш какво имам предвид.

Той се приведе по-близо и се усмихна широко.

— Луд съм по теб, Кармайкъл.

— Ти си луд за връзване — поправи го тя и се опита да не обръща внимание на учестения ритъм на сърцето си.

— Но се опитвам да не го забелязвам, за да се разберем приятелски. Така че, ако се съгласиш нещата да останат на приятелска основа... — продължи тя.

— Какво се разбира под понятието приятелска? — поинтересува се той.

— Торп, невъзможен си!

— Просто се опитвам да разбера, Лив. Ако не разполагам с точните факти, как бих могъл да взема правилно решение? Значи, както го виждам аз... — хвана ръката ѝ — склонна си да признаеш, че можеш да търпиш компанията ми. Така ли е?

Лив издърпа ръката си от неговата.

— Дотук — отвърна предпазливо.

— И си готова да направиш втората крачка и да бъдем приятели.

— Обикновени приятели. — Макар да разбираше, че я подвежда, все още не можеше да схване уловката.

— Обикновени приятели — съгласи се той и вдигна бирата си за тост. — За третата стъпка.

— Каква трета стъпка? — попита Лив, но той само ѝ се усмихна над ръба на чашата. — Торп...

— Вечерята ти изстива — предупреди я той и погледна с интерес свинската пържола. — Ще я ядеш ли?

Лив отклони вниманието си от онова, което се канеше да каже, и сведе поглед към чинията си.

— Защо?

— Пропуснах обета.

Тя се разсмя и си отрязва ново парче.

— Аз също. — После я изяде до последната хапка.

Когато отново излязоха навън, валеше слаб дъжд. Лив вдигна лице към небето. Приятно ѝ беше, че Торп я срещна — приятно ѝ беше, че вечеряха заедно. И да не е разумно, няма никакво значение! И да не е безопасно, хич не я е грижа! Имаше нужда да прекара вечерта с някой, който може да я накара да се смее, да я накара да мисли. Да я накара да чувства! Ако това е Торп, тази вечер няма да си задава въпроси.

Няколко откраднати часа са всичко, което иска. Няколко часа да забрави всички обещания, които някога си беше давала. Тази нощ няма нужда от обещания. Тази нощ е освободена от миналото, освободена от бъдещето.

— За какво мислиш? — Торп я завъртя в ръцете си, когато тя се засмя.

— Че ми е приятно да вали. — Все още смеейки се, тя отметна косата си назад. После устните му се озоваха върху нейните. Лив обви ръце около врата му и се отдаде изцяло на мига.

Нямаше намерение да я целува. Господи, нямаше намерение да го прави! Колкото за толкова можеше да се владее. Но в мига, в който се разсмя и вдигна лице към него, не можа да устои. Имаше дъждовни капки в косите ѝ. Усещаше ги и по устните ѝ.

Никога досега не бе почувствал тази невъздържаност у нея. Тя разпали страстта му до изпепеляващ пожар. Не може ли да види колко силна е обичта му, колко силно е желанието му и поне да го съжали, ако не друго? Мили Боже, помисли си той, докато жадно пиеше отзивчивите ѝ устни, стигнал е дотам, че е готов да приеме и съжаление, ако това е всичко, което може да му предложи. Притисна я здраво към себе си и зарови лице в шията ѝ.

Лив отстъпи назад и се изтръгна от ръцете му, за да се облегне на стълба на една лампа. Сърцето ѝ препускаше в страховитото опиянение. Силата на собственото ѝ чувство я потресе. А беше доловила у него нещо — може би някаква безразсъдна страст — което не смееше да приеме.

— Торп, аз... — Преглътна, неспособна да признае онова, което се случваше с нея, и поклати глава. — Нямах предвид това... просто стана — довърши безпомощно.

Все още развълнуван, Торп се приближи до нея.

— Лив — изрече той и вдигна ръка към лицето ѝ.

— Не, моля те. — Затвори очи. Може би, ако успее да забрави всичко, да затвори страницата до този момент, тогава... Но не, не може да отхвърли онова, което е било. Обаче не е и готова да започне отново. — Не мога — прошепна и отвори очи. — Просто не мога.

Вместо да отдръпне ръката си от бузата ѝ, той я обърна обратно и леко докосна с върха на кокалчетата кожата ѝ. Едва ли е възможно да я желае повече, отколкото в този момент.

— Не можеш — попита тихо — или не искаш?

— Не знам — едва чуто отрони тя.

— Какво искаш, Лив?

— Тази вечер... — Вдигна ръката си към неговата. — Просто ми бъди приятел тази вечер, Торп.

В очите ѝ имаше молба, която не можеше да пренебрегне.

— За тази вечер, Лив — хвана я той за раменете. — Тази вечер сме приятели, но не мога нищо да ти обещавам за утре.

— Достатъчно е. — Част от напрежението се отдръпна от нея. Пое дълбоко дъх и му се усмихна. — Ще изпием ли нещо? От дванайсет години чакам да видя лондонска кръчма отвътре.

Натискът на ръцете му бавно отслабна. Лив смътно долови усилието, което му костваше да я пусне.

— Знам едно местенце в Сохо, ако все още е там.

— Да идем да видим — хвана го подръка.

Беше си там — малко по-западнало, отколкото преди седем години. Когато влезе, Торп се запита дали във въздуха не се носи все същата миризма на застояла бира и тютюн.

— Идеално е! — възкликна Лив, докато се оглеждаше през завесата от дим. — Да се настаняваме.

Намериха маса в един ъгъл. Лив седна с гръб към стената. На бара клиентите бяха рамо до рамо. От непринуденото им държане стигна до извода, че повечето са редовни посетители. По-встрани някой свиреше на пиано, по-скоро ентусиазирано, отколкото майсторски. Множество гласове се включваха в песента.

Водеха се разговори — една непрекъсната глъчка. От време на време се извисяваше отделен глас, така че Лив долавяше откъслечни изрази. Тематиката се простираше от нападението над погребалната процесия до нечий неприятен шеф.

— К'во шъ пийте? — изглежда ги подозрително сервитьорката, която важно пристъпи към тях.

— Бяло вино за дамата — отвърна Торп. — За мен бира.

— О, американци! — Това, изглежда, ѝ хареса. — На екскурзияка?

— Точно така — потвърди Торп. Тя се изсмя бързо и пое обратно към бара.

— Имаме си двамца американци, Джейк — подхвърли на бармана. — Дай да ги обслужим.

Лив се разсмя тихичко.

— Откъде знаеш за това място, Торп?

— Бях в командировка преди няколко години. — Поднесе запалката към върха на цигарата си. — Един американец, прикрепен към посолството ни, си въобразяваше, че е голям майстор в шпионажа. Той ми определи среща тук.

— Шпионаж значи. — Лив се приведе напред, като се подпря с лакти върху дървената маса. — И какво излезе?

— Ядец.

— О, стига, Торп — поклати разочаровано глава тя. — Поне измисли нещо.

— Как ще ти звучи, че съм се внедрил на своя глава в международна шпионска мрежа и след това съм разкрил историята в новините в шест?

— Много по-добре — кимна утвърдително.

— Готово, янки — постави сервитьорката чашите пред тях. — Ако искате по още едно, само свирнете.

— Знаеш ли — подхвана Лив, след като отново останаха сами. — Почти напълно пасваш на образа.

— Образ?

— Смелият, самоуверен новинар. — Отпи от виното си и после му се усмихна. — Нали знаеш, леко измачкано пардесю, уморено от живота лице. Изправен пред някое правителствено учреждение или пред някоя мръсна яма, да съобщава новините под лекия дъждец. Задължително трябва да ръми.

— Нямам пардесю — изтъкна той.

— Не разваляй всичко.

— Дори и заради теб — добави той с усмивка — няма да коментирам от мястото на събитието, облечен с пардесю.

— Съкрушена съм.

— Аз пък съм впечатлен.

— Така ли? От какво?

— От представата ти за полевия репортер.

— Такава беше представата ми, преди да вляза в играта — съгласи се тя. — Мислех си, че ще се срещам с пропаднали типове от подземния свят в долнопробни барове и за нула време ще разкривам случаи, които ще разтърсват света. Историите ще се развиват шеметно една след друга. Приключения, вълнения, интриги.

— Никаква бумацина, цензура и редактиране на времето. — Торп отпи от бирата, загледан в нея. Как може някой да изглежда толкова добре след ден като този, който бе преживяла?

Смехът ѝ бе топъл и одобрителен.

— Точно така. Мисля, че действителността започна да ми се изяснява в колежа, но ми се струва, че все още си бях запазила представата за приключения и слава. Остана в мен, докато не се наложи да отразявам първото убийство. — Потрепери бързо и отново се зае с виното. — Неща от този сорт бързо те връщат на земята. Ти успя ли да свикнеш да се справяш с това, Торп?

— Човек не свиква — отвърна той. — Но се справя.

Тя кимна, после отхвърли мрачните мисли. Пианистът беше минал на някаква меланхолична балада.

— Наистина ли пишеш роман?

— Казал ли съм такова нещо?

Лив се усмихна над ръба на чашата.

— Да, каза. За какво е?

— За политическа корупция, естествено. Ами твоят?

— Нямам такъв. — После вдигна поглед към него с лукави пламъчета в очите. В стомаха му запулсира тъпа болка. — Всъщност — заговори със снижен глас тя, след това се разколеба. — Може ли да ти се довери човек, Торп?

— Не.

Тя се изсмя сподавено.

— Разбира се, че не, но все пак ще ти кажа. Извън протокола — добави бързо.

— Извън протокола — съгласи се той.

— Когато бях в колежа и парите не достигаха, пописвах малко допълнително.

— О? — Запита се за какви ли недостигащи пари може да става въпрос, като се има предвид произходът ѝ, но остави въпроса неизречен. — Какъв вид писане?

— Изпратих няколко материала за „Моята истинска история.“

Той се задави с бирата, после се взря в нея.

— Майтапиш се! Списанието за изповеди?

— Не се прави на толкова важен! Парите ми трябваха. Освен това — допълни тя с лека нотка на гордост — материалчетата доста си ги биваше.

— Нима? — изгледа я похотливо.

— Измислени — заяви важно.

— Бих искал да ги прочета... само с образователна цел.

— Никакъв шанс. — Вдигна поглед, тъй като тълпата на бара стана по-шумна. — Ти с какво се занимаваше в неразумната си младост, Торп?

— Пишех за вестник. — Хвърли небрежен поглед през рамо към двама мъже, които се караха заради игра на дартс.

— А, все журналист значи.

— И свалях момичета.

— Това се подразбира от само себе си. — Лив наблюдаваше как играчите на дартс се изправят един срещу друг в спора си. Клиентите на бара започнаха шумно да вземат страна. Торп посегна към портфейла си.

— Нали няма да си тръгваме още? — запита тя, когато понечи да извади банкноти.

— Всеки момент нещата ще загрубеят.

— Знам — усмихна се тя. — Искам да видя. Кой избираш — онзи с шапката или другия с мустаците?

— Лив — търпеливо заговори той, — кога за последен път си присъствала на бой в бар?

— Не ставай досаден, Торп. Аз залагам на този с шапката. Подребен е, но е по-жилав. — Още докато говореше, мъжът с мустаците нанесе първия удар. Торп се облегна назад с въздишка на примирение. На този етап ще е по-безопасно да останат в ъгъла.

Мъжете на бара се извърнаха да наблюдават. Държах чашите в ръце и подвикваха окуражително. Лив примигна, когато нейният човек получи юмрук в стомаха. Хората из кръчмата започнаха да вадят пари и да залагат за изхода от боя. Барманът продължаваше да подсушава чаши. Двамата мъже се вкопчиха яростно, после се строполиха на пода.

Торп ги наблюдаваше как се търкалят по дъските. Един стол бе съборен и някакъв мъж с чаша тъмна бира в ръка го изправи и издърпа на безопасно разстояние. После седна на него, за да е по-близо до избраница си. Чуваха се насърчителни викове и напътствия.

Изглежда, прогнозата на Лив щеше да се окаже правилна. Мъжът с шапката беше гъвкав като змиорка. Приклеци по-едрия си противник в здрава хватка и настоя да се предаде. Онзи, почервенял от яд и недостиг на въздух, бе принуден да го стори.

— Искаш ли още едно? — обърна се той към Лив, след като положението започна постепенно да се успокоява.

— Хм? — Вниманието ѝ отново се насочи към него, после се усмихна на спокойното му изражение. — Не мислиш ли, че точно от такива неща стават добри материали, Торп?

— Ако смяташ да коментираш професионален бокс — съгласи се той, но се усмихна. — Изненадваш ме, Оливия.

— Защо, понеже не се разпищях и не закрих очи? — Разсмя се и сама даде знак на сервитьорката. — Торп, те не си причиняват нищо чак толкова страшно — някоя и друга синина и да има за какво да говорят. При нас в залата всеки ден преди началото на новините е много по-зле.

— Смела дама си ти, Кармайкъл — вдигна чашата си за тост той. Тя доволно допря своята до нея.

— О, благодаря ти, Торп!

Когато отново се озоваха навън, беше късно. Лив чу часовникът да бие един. Слабият дъждец продължаваше да ръми упорито. Светлините се отразяваха в плитките локви и трепкаха мъждиво през булото на дъжда. Макар въздухът да беше студен, виното я бе сгряло и тя се чувстваше съвсем бодро.

— Знаеш ли — заговори, докато крачеха бавно по улиците на Сохо, — първия път, когато идвах в Лондон, ходих по музеи, паметници, на чай и театър. Струва ми се, че тази вечер видях повече, отколкото тогава за цяла седмица. — Когато хвана ръката ѝ в своята, тя не възрази. Имаше нещо съвсем естествено в това да върви с него в ранните часове на нощта под мъглата от дъжд. — Когато излязох от хотела тази вечер, бях уморена, потисната. — Леко раздвижи рамене. — Неспокойна. Радвам се, че ме намери.

— Исках да бъда с теб — простичко отвърна той.

Лив предпазливо заобиколи думите му.

— Радвам се, че се връщаме в почивните дни — продължи тя. — Такива командировки ти изцеждат силите докрай. Особено след неочакваното събитие от сутринта.

— Всъщност не беше чак толкова неочаквано — подхвърли Торп.

Лив го изгледа втренчено.

— Да не искаш да кажеш, че си очаквал да се случи нещо такова?

— Да речем, че имах предчувствие.

— Ами можеше да го споделиш с нас, останалите — подхвърли тя с нотка на раздражение. — В края на краищата, нали беше специален кореспондент.

— И като такъв, от мен се иска да съобщавам факти и информация, а не предчувствия. — Усмихна ѝ се, докато тя го гледаше навъсено. — Би трябвало и сама да можеш да събереш две и две, Кармайкъл. Имаш дъждовни капчици по миглите.

— Не променяй темата.

— И целият ти грим се е отмил.

— Торп...

— Косата ти е влажна. — Лив се предаде с въздишка. — Уморена ли си? — попита той, след като влязоха във фойето на хотела.

— Не. — После се засмя. — Господ ми е свидетел, че би трябвало!

— Искаш ли да идем в барчето да пийнем преди лягане?

— Не и ако искам да съм с бистра глава на сутринта. — Тя се насочи към асансьора. — Трябва да видя какво става в Скотланд Ярд, преди да си тръгнем. Някакви връзки там, които би искал да споделиш, Торп?

Той се усмихна и натисна бутона за техния етаж.

— Сама ще трябва да си ги намериш.

— Мислех, че Вашингтон е запазената ти територия.

— Когато съм там — потвърди той и я избута в коридора.

— Значи имаш връзка — изрече подозрително.

— Не съм казал такова нещо. Във всеки случай, отсега нататък лондонският кореспондент поема случая.

Съзнавайки, че е изправена пред задънена улица, Лив пхна ключа в ключалката.

— Това за съжаление е вярно. Неприятно ми е, че не мога да продължа да работя по него. — Обърна се, за да му се усмихне. — Благодаря за компанията.

Без да проговори, той поднесе ръката ѝ към устните си. Когато треперенето стигна до върховете на пръсти ѝ, тя понечи да я издърпа, но Торп здраво я задържа своята. Извърна я с дланта нагоре — и постави още една дълга целувка.

— Торп — отдръпна се назад Лив, но ръката и оставаше здраво уловена в неговата. — Споразумяхме се да бъдем приятели.

Очите му бяха впити в нейните. Дрезгавите нотки в гласа ѝ помилваха кожата му.

— Вече е утре, Лив — отвърна тихо. — Не съм давал никакви обещания за утре. — Постави ръце на раменете ѝ, обърна я към вратата и лекичко я побутна вътре. Пусна я само за да затвори вратата след тях.

Отново беше в ръцете му. Бавно прокара пръсти по тънката извивка на врата ѝ. Без да откъсва очи от нея, очерта линията на ухото ѝ, скулите, после устните. Те потрепериха от докосването му. Със същата бавна предпазливост, прокара устни по маршрута, изминат от пръстите му. Леки като пърхане на пеперуда целувки обсипаха врата и

лицето ѝ, подмамиха устните ѝ. Нито притискаше, нито настояваше — оставяше само собствените ѝ желания да я държат в плен.

Когато плъзна ръце под пуловера ѝ, Лив не направи опит да го спре. Почти без да я докосва, той прокара опакото на пръстите си нагоре, после обратно надолу. Усети тръпката. Неподвижен, съвсем леко увеличи натиска на целувката — внимателно проучване на влажните гънчици по устните ѝ, нежно докосване на езици.

Лив не му оказа съпротива. Сякаш бе твърде отдадена на конфликта вътре в себе си — дали да посегне към него, или да го отблъсне. Гърдите ѝ бяха твърди и стегнати в ръцете му. Грапавата диря на дланта му по чувствителната ѝ кожа изтръгна стон на удоволствие.

Инстинктът му някак го предупреди, че трябва да се отнася с нея като с неопитно момиче — с внимание и търпение. И въпреки това страстта му се разгаряше. Треперенето ѝ го възбуждаше, но искаше повече. Искаше тя да го докосва, да моли за него. Страстта съществуваше — беше я почувствал преди. Искаше я сега. Устните му се притиснаха в нейните, за да ги увлекат и склонят. Тя се бореше повече със себе си, отколкото с него. Дишането ѝ беше неравно, тялото ѝ — покорно. Но оставаше една тънка корица, която още не беше разчупила.

Разкопча бавно клина ѝ и със стон посегна с пръсти да я докосне. Невероятната ѝ мекота го запрати на границата на разума. За момент тя се притисна конвулсивно в него. Сякаш животът разтърси цялото ѝ тяло. Устните ѝ внезапно станаха ненаситни и настойчиви под неговите. После изведнъж се отдръпна назад, опря се на вратата и трескаво поклати глава.

— Не, не прави това, Лив! — Притиснат до ръба, Торп я издърпа обратно в прегръдките си. — Няма да те нараня. От какво се боиш?

Беше твърде близо, прекалено близо. Гласът ѝ се изостри отбранително.

— От нищо не се боя. Искам да си вървиш. Искам да ме оставиш на мира.

Гневът напираше да избухне и той я улови още по-здраво.

— Друг път искаш! — Устните му се впиха яростно в нейните и чрез тях се изляха ядът и отчаянието му. Дори когато се опитваше да протестира, устните ѝ откликваха на неговите. — А сега ме погледни

— заповяда ѝ грубо и я издърпа назад за раменете. — Погледни ме и ми кажи, че не ме желаш! — Отвори уста да го изрече, но лъжата не искаше да излезе. Можеше само да стои и да се взира в него. Цялата ѝ смелост я напусна. Беше напълно беззащитна. — Върви по дяволите, Лив! — внезапно промърмори той. Избута я встрани и изскочи през вратата.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Когато Лив влезе в VVB в понеделник сутринта, мислите ѝ бяха успокоени. Беше прекарала остатъка от почивните дни в преценка на отношенията си с Торп. Отношения не беше точно думата, която ѝ се искаше да употребява. Тя предполага нещо лично. Ситуация беше по-добър вариант.

Беше взела твърдо решение да не си създава, каквито и да било усложнения. Вярно, че го намираше по-привлекателен и по-приятен, отколкото бе смятала в началото. По-забавен. Никога не беше гледала на Торп като на забавен. Беше интересен събеседник. И у него имаше някаква стаена нотка на нежност, която я трогваше.

Лив беше предпазлива жена: обстоятелствата я бяха направили такава. Но беше честна пред себе си. Знаеше, че невъзмутимата, уверена Оливия Кармайкъл, която предава новините в пет и половина, е само част от истинската жена. Много неща от нея бяха прибрани на склад. Беше ги сложила там заради собственото си оцеляване. Вярно беше, че Торп бе започнал да издърпва резето, но годините ѝ бяха дали сили. Ако иска да остане заключена, ще остане. Съвсем просто е! Или поне така бе успяла да се убеди.

Физическото привличане невинаги предполага обвързване. Няма намерение да се обвързва с Торп. Все пак ще се налага от време на време да работят отблизо и дори би могла да помисли дали понякога да не се вижда с него на обществени места. Може би е време да започне да възстановява късчетата от личния си живот. Не може вечно да скърби. Но... няма да допусне отново да се окаже с Торп в положение, в което нещата могат да се изплъзнат от контрол. Той не е мъж за подценяване.

Не прецени добре, когато позволи на гордостта си да я тласне към онзи смехотворен облог. Човек като Торп, помисли си тя, само още повече ще се амбицира да постигне своето, заради самата идея. Трябваше просто да не обръща внимание на смешните му изявления за женитба.

Споменът за доволната му, самоуверена усмивка, когато бе приела облога, все още я преследваше. Твърде много приличаше на котка, която знае как да отвори вратичката на клетката с птичето.

Но аз не съм някакво канарче, напомни си тя, докато влизаше в залата. И не се страхувам от котки.

Работната зала си беше както обикновено. Шумна. Телефоните непрекъснато звъняха. Само стената с телевизионните монитори беше безмълвна. Навсякъде се суетяха стажанти — колежани, които изучаваха занаята — в изпълнение на всевъзможни поръчки. Помощник-режисьорът спореше с един от репортерите по редакцията на някакъв откъс. Един екип се бе понесъл през вратата, със съоръженията си и чаши с кафе в ръце.

— Колко котенца? — чу някакъв репортер да пита в слушалката. — Къде ги е родила?

— Лив — поздрави я с вдигната ръка дежурният редактор. — Кметът организира пресконференция в два. — Напъха ѝ лист хартия, докато минаваше край нея.

— Благодаря. — Лив го разгледа, сбърчила нос. Може би ще ѝ остане време за няколкото хиляди телефонни разговора, които трябва да проведе по списъка си.

— Кой иска котенце? — чу умолителния глас, докато прекосяваше помещението. — Котката ми току-що е родила десет в кухненската мивка. Жена ми ще откачи.

— Здравсти, Лив — улови я за ръка Брайън, когато минаваше край бюрото му. — Вече приех две обаждания за теб тази сутрин.

— Така ли? — Огледа критично сакото му. — Нов костюм?

— Да-а. — Придърпа леко перленосивите му ревери. — Какво мислиш?

— Страхотно! — отвърна тя, тъй като добре знаеше колко много се притеснява Брайън за вида си на екрана. Беше способен да се терзае за най-лекия нюанс на вратовръзката си. — Та какво за обажданията?

— Малко се притеснявах как ще ми стои в раменете — раздвижи ги пробно той. — Първото беше от секретарката на госпожа Дитмайер. Нещо във връзка с уговорен обяд. Второто беше от някакъв тип на име Дъч Сийдел. Каза, че имал нещо за теб.

— Така ли? — намръщи се замислено Лив. Дъч беше единственият сигурен източник, с който разполагаше на

Капитолийския хълм. Беше портиер, с амбиции за политическа кариера.

— Кого познаваш на име Дъч?

Лив му отправи невинна усмивка.

— Това е букмейкърът ми — отвърна уверено и понечи да се отдалечи.

— Пълна си с изненади, а? — подхвърли Брайън. — Кой е кавалерът, който непрекъснато ти изпраща цветя?

Това я спря.

— Какво?

Брайън се усмихна и погледна ноктите си.

— На бюрото ти има свежа бяла роза, също като онази от миналата седмица. Стажантчето с къдравата коса казва, че пристигнала отгоре — погледна я закачливо. — Доста шум се вдигна около посещението му в студиото миналата седмица. Да не си сътрудничите по някой голям случай?

— Не си сътрудничим в нищо. — Лив се завъртя на пети и бързо се отправи към бюрото си.

Там беше — бяла и невинна, с леко притворени листенца. Обзе я лудо желание да я смачка в ръце.

— На мен никой никога не ми изпраща цветя. — Лив се обърна и погледна жената, която пишеше на бюрото зад нея. — Сигурно си хванала някой романтик — въздъхна тя. — Късметлийка!

— Късметлийка — измърмори Лив. Какво се опитва да направи с нея този мъж? Изведнъж осъзна, че залата е станала подозрително тиха. Долови множество многозначителни погледи и твърде много усмивки. Вбесена, тя грабна розата, заедно с вазата и я тръшна на бюрото на другата репортерка. — Ето — изрече с широк замах, — можеш да я вземеш. — После излетя яростно от стаята. Време е, реши тя, докато чуваше сподавения смях зад гърба си, да изясни правилата на играта.

Лив изскочи като стрела от асансьора, след като спря на етаж на Торп. Все още кипнала от гняв, спря пред бюрото на секретарката.

— Вътре ли е?

— Кой?

— Торп.

— Ами, да, но след двайсет минути има среща със завеждащия личен състав. Мис Кармайкъл! — Изгледа отчаяно отдалечаващия се гръб. — О, добре де — измърмори си под носа и се върна към пишещата машина.

— Виж какво — започна Лив, още преди вратата да се е затръшнала зад нея. — Това трябва да престане!

Торп изви едната си вежда и остави химикала, с който пишеше.

— Добре.

Тя стисна зъби при дружелюбния му отговор.

— Знаеш какво имам предвид.

— Не. — Посочи с жест към един стол. — Но съм сигурен, че ще ми кажеш. Седни.

— Тази работа с розите — продължи тя и без да обръща внимание на стола, и се приближи към бюрото. — Неудобно ми е, Торп. Нарочно го правиш.

— Неудобно ти е от рози? — усмихна й се с вбесяваща невинност. — Какво ще кажеш за карамфили?

— Ще престанеш ли! — Облегна се с длани върху бюрото, почти по същия начин, както и първия път, когато нахлу в кабинета му. — Може да залъгваш политиците с потайната си усмивчица и невинен поглед, но не и мен. Много добре знаеш какво правиш. Това ме подлудява! — Замълча за миг, за да си поеме дъх, и той се приведе напред. — Знаеш каква клюкарница е това място. Още преди обед цялата зала ще си мисли, че имам нещо с теб.

— Е, и?

— Нямам нищо общо с теб. Никога не съм имала и няма да имам. И не искам колегите ми да си мислят друго.

Торп вдигна химикала и почука по плота на бюрото.

— Смяташ ли, че ако имаш нещо с мен, ще навреди на авторитета ти?

— Това няма нищо общо. — Измъкна химикала от ръката му и го запрати през стаята. — Между нас няма нищо.

— Друг път няма! — невъзмутимо възрази той. — Събуди се, Лив.

— Слушай...

— Не, ти слушай. — Стана и заобиколи бюрото. Тя се направи, за да го посрещне. — Преди два дни ме целуваше.

— Това няма нищо...

— Мълчи — прекъсна я кротко. — Знам какво изпитваше и трябва да си глупачка, ако си мислиш, че можеш да се преструваш, че не е било така.

— Нищо не се преструвам.

— Не? — Вдигна леко рамене, все едно че не вярва особено на думите ѝ. — Във всеки случай изпращането на рози изобщо не може да се сравни с нахлуването в редакцията по време на почивката за кафе. Ако искаш нещо, от което действително да се почувстваш обидена, бих могъл да ти помогна. — Придърпа я в ръцете си. За първи път Лив забеляза гневния блясък в очите му. Отказа се да се бори. Би било твърде унижително, защото той беше по-силен. Вирна брадичка и го погледна смело.

— Предполагам, че не е нужно да полагаш големи усилия, за да се държиш оскърбително, Торп.

— Никак даже — потвърди той. — В момента не разполагам с много време, иначе щях да ти демонстрирам. Можем да го обсъдим довечера на вечеря.

— Няма да вечерям с теб.

— Ще те взема в седем и половина — пусна я и вдигна сакото си.

— Не.

— Не мога да го уредя преди седем и петнайсет — целуна я бързо. — Ако имаме да си казваме нещо, трябва да го направим насаме, не смяташ ли?

Имаше известно право. А и устните ѝ още бяха затоплени от неговите.

— И ще изслушаш какво имам да ти кажа? — запита предпазливо.

— Разбира се — усмихна се и отново докосна устните ѝ, този път съвсем леко.

Лив отстъпи назад.

— И ще се държиш прилично?

— Естествено — облече сакото си. Лекотата, с която се съгласи, я тревожеше, но едва ли би могла да възрази. — Трябва да вървя. Ще те изпратя до асансьора.

— Добре. — Докато крачеше редом с него, Лив се питаше дали е спечелила, или изгубила спора. Равенство, реши тя, е най-доброто,

което би могло да се каже.

Торп се поколеба пред апартамента на Лив. Не беше сигурен защо го прави. Не беше свикнал на отказ, особено на отказ от жена. Винаги е имал успехи, както в личен, така и в професионален план. За професионалните си успехи се беше трудил. Упорито. Успехите в личния му живот винаги са идвали лесно. Не му се налагаше да посвещава безкрайни часове за проучване, нито да навърта безкрайни километри предварителна работа, за да примами някоя жена в ръцете и в леглото си.

Когато бе само на двайсет и няколко и обикаляше улиците на Вашингтон, за да си създава връзки и да прави репортажи за неизправната канализационна система, той бе получил своя дял от привлекателни жени. Някои дори биха могли да се нарекат красиви. По-късно, по време на осемнайсетмесечната му мисия в чужбина, докато отразяваше деликатния и взривоопасен район на Близкия Изток, в живота му пак имаше жени. И докато името му ставаше все по-добре познато, лицето му все по-широко известно, изборът му ставаше все по-богат.

Знаеше, че трябва само да вдигне телефона и да набере някой номер, за да си осигури приятна компания за вечерта. Познаваше безброй жени — интересни жени, красиви жени, известни жени. Беше изминал дълъг път от момчето, което висеше край клуба на „Сенаторите“.

И въпреки това две неща си оставаха все същите. Беше твърдо решен да стане най-добрият в своята област и когато искаше нещо, той го преследваше. Торп пъхна за момент ръце в джобовете си и изгледа навъсено вратата на Лив. Затова ли е тук? — запита се той.

Но не е толкова просто. Дори изправен сам отвън можеше да извика във въображението си лицето ѝ, гласа ѝ, уханието ѝ. В живота му не е имало друга жена, която да си представя с такава яснота, когато е сам. Не е имало друга жена, която да предизвиква болка при мисълта за изчакването. Тя бе предизвикателство, да, а предизвикателствата бяха неговата стихия. Но не затова бе тук. Обичаше я. Желаше я. И бе решен да я получи. Натисна звънеца и зачака.

Когато отвори вратата, Лив вече беше преметнала палтото през ръка. Нямахше намерение да го пуска вътре. Ако трябва да бъде с него,

предпочита да е в някой ресторант, където няма да има опасност да направи грешката, която допусна твърде много пъти.

— Готова съм — изрече с най-сдържания си тон.

— Виждам. — Торп не помръдна, след като тя затвори вратата зад себе си. Беше принудена или да го изблъска от пътя си, или да остане на място. Остана на място. Той сигурно идваше направо след предаването си, макар Лив и нямаше намерение да му признава, че го е гледала. Все пак си беше махнал вратовръзката и беше разкопчал първите две копчета на ризата. Изглеждаше толкова спокоен, колкото тя беше напрегната. — Още си бясна. — Усмихна се, съзнавайки, че я дразни, но неспособен да устои. Не беше съвсем сигурен кой израз му харесваше повече — сериозната искреност в погледа ѝ по време на предаването или овладяното раздражение, което така често забелязваше, когато поглеждаше към него.

Лив не беше сърдита, а нервна и ядосана на себе си, че толкова се влияе от него. Чувстваше как вече започва да се поддава на усмивката му.

— Мислех, че ще го обсъждаме по време на вечерята, Торп, а не в коридора пред апартамента ми.

— Гладна ли си?

Не искаше да се усмихва, но устните ѝ я предадоха.

— Да.

— Обичаш ли италианска кухня? — попита той и я хвана за ръка, докато вървяха към асансьора.

— Всъщност да — направи слаб опит да издърпа ръката си, но той не обърна внимание.

— Добре. Знам едно местенце, където има фантастични спагети.

— Чудесно.

Двайсет минути по-късно спряха пред висока бяла сграда. Лив присви очи.

— Какво ще правим тук?

— Ще вечеряме. — Торп паркира, после се пресегна да отключи вратата ѝ. Тя се измъкна навън и го изчака.

— В „Уотъргейт“ няма италиански ресторант.

— Няма. — Отново я хвана за ръка и я поведе към входната врата.

Подозренията ѝ се засилиха.

— Каза, че ще ходим в италиански ресторант.

— Не, казах, че ще ядем спагети. — След като прекосиха фойето, Торп натисна копчето на асансьора.

Лив го изгледа с присвити очи.

— И къде?

Той я въведе в кабината.

— В моя апартамент.

— О, не! — Усети как паниката я обзема, щом започнаха да се издигат. — Съгласих се да вечерям с теб, за да можем да поговорим, но...

— Трудно е да се говори в шумен ресторант, не мислиш ли? — отвърна невъзмутимо той, докато вратите се отваряха. — А имам чувството, че искаш да ми кажеш доста неща. — Отключи вратата и я покани е жест.

— Да, искам, но... — Силна, ароматна миризма на пикантен сос достигна до ноздрите ѝ. Лив прекрачи прага. — Кой приготви спагетите?

— Аз. — Торп пое сакото от раменете ѝ, после свали и своето.

— Не си ти — погледна го с искрено недоверие. Дали един мъж с груби длани, умни очи и небрежна елегантност може да готви спагети?

— Шовинистка — обвини я той и я целуна, преди да успее да го предотврати.

— Нямах предвид това. — Вниманието ѝ бе отклонено от целувката и възбуждащата миризма, която се носеше откъм кухнята. — Познавам много мъже, които готвят, но...

— Мислеше, че аз не мога — довърши Торп. Разсмя се, поставил ръце върху раменете ѝ. Кожата ѝ беше прекалено гладка, за да устои. — Обичам да ям и се уморих от ресторанти. Освен това съм се научил още като дете. Майка ми работеше, а аз приготвях храната.

Ръцете му лекичко се плъзгаха нагоре-надолу по раменете ѝ, докато тя усети как кожата ѝ започва да пулсира.

— Недей — прошепна, уплашена, че няма да може да се въздържи да направи малката крачка напред в прегръдките му.

— Какво недей, Лив? — Докато наблюдаваше потиснатото желание да се разпалва в очите ѝ, усети как се надига и неговото.

— Не ме докосвай така.

За момент Торп не реагира, после спокойно отдръпна ръце.

— Теб бива ли те в кухнята?

Подът отново се закрепил под краката ѝ.

— Не особено.

— Можеш ли да забъркаш салатата?

Защо на него му е толкова лесно? — запита се тя. Способен е да се усмихва без никакво усилие, докато нейните колени все още треперят.

— Може би, ако спазвам указанията.

— Ще ти ги напиша. — Хвана я съвсем приятелски, но въпреки това по гърба ѝ отново пробягаха тръпки. — Ела, дай ръка.

— Винаги ли първо каниш жените на вечеря, а после си караш да работят? — Много важно беше да влезе в неговия тон и да забрави за моментната си слабост.

— Винаги.

Кухнята беше истинска изненада. Лук, чесън и картофи висяха в телени мрежи покрай прозореца, а по множеството куки бяха закачени тигани с бакърени дъна. Имаше прибори, които никога преди не беше виждала всичките леснодостъпни от печката или плота. Големи стъклени буркани съхраняваха разноцветни зърна и макаронени изделия с различни форми. Собствената ѝ кухня приличаше на гола пустиня в сравнение с тази тук. Това беше стая на човек, който не само умее да готви, но и изпитваше удоволствие от това.

— Ти наистина готвиш — удиви се Лив.

— Така си почивам. Както и с гребането. И двете изискват съсредоточаване и усилие. — Торп отпусни бутилка бургундско вино и го остави да поеме въздух. Лив бе привлечена от къкрещото глинено гърне.

— Кога успя да го направиш?

Той повдигна капака.

— Сложих го, преди да тръгна за работа сутринта.

Лив присви очи срещу безгрижната му усмивка.

— Ужасно си самоуверен! — Удивително е колко пъти я ядоса за толкова кратък период от време.

— Вземи — утешително рече той и бръкна с дървена лъжица в гърнето. — Опитай.

Гордостта отстъпи пред глада и тя покорно отвори уста.

— О! — Лив затвори очи, докато уханието се просмукваше в нея.
— Нечовешко е!

— С най-добрите неща обикновено е така — отново захлупи капачето Торп. — Аз ще приготвя хляба и спагетите, ти направи салатата. — Вече пълнеше тигана с вода. Лив се поколеба за момент. Още усещаше пикантния вкус на соса върху езика си. Нищо, реши тя, не може да застане между тези спагети и мен. — Всичко е в хладилника — добави той.

Откри пресните зеленчуци и след като напълни ръцете си с тях, ги занесе на мивката, за да ги измие.

— Ще ми трябва купа за салатата.

— Второто шкафче над главата ти. — Торп прибави щипка сол към водата, след като запали огъня под нея.

Лив затършува за купата, докато той започна да реже филиите. Наблюдаваше я — както се беше изправила на пръсти, за да достигне шкафчето, роклята ѝ се поклащаше нагоре и надолу едновременно с движенията ѝ. После, докато търкаше една зелена чушка под водата, пръстите ѝ се плъзнаха по гладката кожа. Ноктите ѝ бяха добре оформени, внимателно очертани, но никога не си слагаше цветен лак. Беше го забелязал — гримът ѝ винаги беше дискретен, ненатрапчив, също както и дрехите ѝ. Торп се питаше дали това е преднамерен контраст на по-пищните багри у сестра ѝ, или е просто въпрос на вкус.

Лив занесе зеленчуците до плота за рязане. Вдигна поглед, когато Торп ѝ подаде чаша вино.

— Тежката работа заслужава награда.

Преди да успее да освободи ръцете си и да поеме чашата, той я поднесе към устните ѝ. Очите му сезираха настойчиво в нейните.

— Благодаря. — Гласът ѝ бе замаян, също както и умът ѝ. Бързо се извърна.

— Харесва ли ти? Обикновено пиеш бяло. — Торп вдигна чашата и на свой ред отпи.

— Хубаво е. — Лив съсредоточи цялото си внимание в избора на нож.

Той измъкна един от гнездото му и ѝ го подаде.

— Остър е — предупреди я. — Внимавай!

— Опитвам се — промърмори тя и се зае с работата.

Чуваше го как се движи зад нея, как сипва спагетите във врящата вода, как пъха филиите в скарата. Присъствието му завладяваше всичките ѝ сетива. Докато приключи със салатата, нервите ѝ бяха опънати. Взе виното, което ѝ беше оставил и отпи голяма глътка. Успокой се, предупреди се наум, или ще забравиш за какво си дошла.

— Готова ли си? — Ръцете му се допряха до раменете ѝ и тя едва се въздържа да не подскочи.

— Да, всичко е изпълнено.

— Добре, да започваме. Малката масичка от опушено стъкло беше поставена под прозореца. Мястото представляваше уютен, уединен кът, въпреки открития изглед към града. Издигнато бе на три стъпала над всекидневната и преградено с метален парапет. Из стаята горяха свещи с различна форма и големина. Светлината беше приглушена. Съдовете от английски костен порцелан бяха поредната изненада. Лив се опита да се отърси от атмосферата, докато Торп сервираше салатата. Беше дошла, за да говорят. Може би е най-добре да започне полека.

— Имаш красив апартамент. Отдавна ли живееш тук?

— Три години.

— Заради... — замълча и се усмихна — скандалното му минало ли го избра?

Торп също се усмихна.

— Не. По онова време съответстваше на нуждите ми. Бях в Израел, когато гръмна аферата. Винаги съм съжалявал, че не бях тук, за да отразявам събитията. — Подаде ѝ олио и оцет. — Познавам един редактор, който отхвърлил случая, когато му подали информацията. Няма време и решил, че никой няма да се трогне от някакво дребно влизане без разрешение. Мисля, че сега продава употребявани коли в Айдахо. Лив се разсмя.

— Колко време прекара в Средния Изток?

— Твърде много. — Улови въпросителния ѝ поглед. — Часове на скука и мигове на ужас. Не особено здравословен начин на живот. Войната ти отваря очите — може би дори прекалено. Затова на какво е способно човешкото същество.

— Сигурно е много трудно — изрече тя, като се опитваше да си го представи. — Да бъдеш военен репортер, при това в чужда страна.

— Беше полезен опит — отвърна той и раздвижи рамене. — Проблемът е, че докато отразяваш, ти също си склонен да забравиш, че си човешко същество. За момент, ето тук — докосна главата си, — ти се чувстваш неунищожим. Камерата е като предпазен щит. Това е опасна заблуда — куршумите и гранатите не се съобразяват с нея.

Разбираше какво има предвид. Самата тя веднъж бе влязла лекомислено в правителствена сграда, следвайки отряд за откриване на взривни заряди. Мисълта ѝ бе насочена единствено към материала. Едва по-късно проумя пълното значение на действията си.

— Много странно, нали? — продума замислено. — И не става въпрос само за репортерите. При операторите вероятно е дори още по-зле. Защо смяташ, че се получава така?

— На някои им харесва да го наричат мисия, свещен дълг да дадеш възможност на публиката да узнае. Аз винаги съм го приемал като моментно заслепение. Правиш го, защото вниманието ти е насочено изцяло в събитието, а събитието е твоята работа.

— Ограничен обхват — тихо изрече тя, припомняйки си, че той беше употребил веднъж този израз. — Не звучи толкова романтично, както мисия.

Торп се усмихна, загледан как отблясъците от свещите танцуват по кожата ѝ.

— Ти романтика ли търсиш в работата си, Лив?

Въпросът я стресна и я върна обратно към действителността.

— Не. Не, не търся. — Сега е моментът, каза си тя. — И точно затова се съгласих да вечерям с теб тази вечер.

— За да отделиш романтичните си преживявания от работата?

Веждите ѝ се склупиха. Защо звучи толкова различно, когато го казва той?

— Да... Не — поправи се тя.

— Ще донеса спагетите, докато решиш.

Лив се прокле мислено и разчупи на две филийка чесново хлебче. Защо нещата никога не се получават, както ги беше замислила, когато се озовеше край него? И защо той сякаш винаги владее положението? Изправи рамене и посегна към виното. Ще трябва да започне отново.

— Ето ни.

Торп постави върху масата поднос с тънък пласт спагети, залети с гъстия сос.

— Торп — започна Лив. Уханието беше неустойимо и докато говореше, тя напълни чинията си. — Наистина смятам, че разбра какво ти казах онзи ден.

— Напълно те разбрах, Оливия, много ясно се изразяваш. — Той също си сипа, след като тя приключи.

— В такъв случай сигурно разбираш колко усложняваш нещата.

— Като ти изпращам цветя — заключи той и ѝ подаде настъргано сирене.

— Ами, да. — Звучеше толкова глупаво, когато го казваше той. — Много е мило, но... — Намръщи се и намота спагети на вилицата си. — Не искам ти или някой друг да си мисли, че това означава нещо.

— Разбира се, че не. — Изглежда я как лапва първата хапка. — Как е?

— Възхитително. Абсолютно възхитително! — Лив остави чисто сетивното удоволствие от храната бавно да проникне в кея. — Никога не съм вкувала нещо по-прекрасно. — Набоде нова партида и се опита да си спомни какво се опитваше да обясни. — Във всеки случай, партньорите не правят такива неща, нали знаеш. — Втората хапка се оказа също толкова удовлетворяваща, колкото и първата.

— Какво не правят? — Доставяше му огромно удоволствие да наблюдава как се наслаждава на приготвената от него храна. Езикът ѝ леко се плъзна по вилицата.

— Да изпращат цветя — заяви тя. — Един на друг. Особено когато помежду им има и съперничество. Местните и националните новини са като две сестри. Знам нещичко за съперничеството между сестри.

— Сестра ти — вметна той. Пламъчетата на свещите хвърляха малки златисти отблясъци в очите ѝ. Почти можеше да ги преброи.

— Мм. Със сестра като Мелинда имам опит да бъда губещата страна. Нямах нищо против — така ставаш по-изобретателен. Същото важи и когато работиш за местните новини.

— Така ли го приемаш? — попита с любопитство той. Взе едната ѝ ръка и разгледа деликатно лакираните ѝ нокти. — Че си откъм губещата страна?

— Ти разполагаш с големия бюджет — изтъкна тя. — Широка разгласа, известност. Но това не означава, че ние не можем да постигнем същото качество в по-малък мащаб. — На палеца му имаше мазол — усещаше как я дращи лекичко по кокалчетата на пръстите. Неочаквано по целия ѝ гръбначен стълб пробяга хлад. Лив внимателно издърпа ръката си и посегна към чашата с вино. — Но не в това е въпросът.

— А в какво? — усмихна ѝ се Торп — бавната, типично негова усмивка, която разпиляваше мислите ѝ. Лив бързо се съвзе.

— Знаеш как се разпространяват слуховете в нюзрума. Вътрешните слухове — уточни тя и отново се зае с вечерята. — На такова място е трудно да запазиш в тайна личния си живот. За мен това е важно.

— Да, сигурно. Почти нищо не се споменава за него във вестниците и светските рубрики след юношеските ти години. Представителите на семейство Кармайкъл винаги са добър материал за пресата.

— Аз не отговарях на модела. — Нямаше намерение да го казва и остана удивена, че ѝ се беше изплъзнало. — Това, което се опитвам да кажа — продължи, след като Торп запази мълчание, — е, че щом веднъж идеята хрумне на някой от твоя или от моя етаж, в следващия момент вече ще бъде факт. После няма спиране. Знаеш как една обикновена среща на кафе може да се превърне в бурна следобедна връзка след третото преразказване.

— Толкова ли е важно?

Лив въздъхна уморено.

— Може би от твоя гледна точка не, но от моя — да. Трябва да се справям и с това, че съм новопристигнала, при това жена. Достатъчно трудно ми е, Торп. Точно сега, какъвто и напредък да имам, винаги го преценяват по-внимателно, отколкото на всеки друг. Дали Кармайкъл не се среща с Торп, защото иска да се прехвърли в екипа на националните новини?

Той я изгледа внимателно за момент.

— Не си достатъчно уверена в себе си.

— Аз съм добър репортер — незабавно възрази тя.

— Говоря като жена. — Видя как предпазната броня се вдигна и беше готов да изругае от яд.

— Това не е твоя работа.

— Не говорим ли точно за това? — възрази той. — Изпратих роза на жената, а не на репортера.

— Аз съм репортер.

— Това е професия, а не пол. — Вдигна чашата си с вино и с мъка потисна раздражението си. Знаеше, че гневът не е начин да се справи с нея. — Не върви да бъдеш толкова чувствителна в този бизнес, Лив. Ако се засягаш от клюките в нюзрума, доста ще страдаш. Погледни се в огледалото. Хората говорят за жените с лице като твоето. Такава е човешката природа.

— Не е само това — отстъпи малко Лив. Искаше да говори с него и нямаше смисъл да се сърди. — Не желая никакво лично обвързване — нито с теб, нито с който и да е друг.

Торп мълчаливо се взираше в нея над ръба на чашата си.

— Толкова жестоко ли си била наранена?

Не очакваше въпроса, нито нотката на съчувствие в него. Струваше й огромно усилие да запази погледа си спокоен и да не го отклони.

— Да.

Той остави нещата дотук. Фактът, че бе направила признание, вместо да се затвори, му беше достатъчен. За останалото ще почака.

— Защо дойде във Вашингтон?

Лив го погледна за миг. Беше се подготвила за по-нататъшен разпит, но не и за бърза смяна на темата. Позволи си отново да се отпусне предпазливо.

— Винаги съм се интересувала от политиката. С това се занимавах в Остин, макар че повечето време само четях по-малко новини. Когато ми предложиха от VVB, приех без колебание. — Насочи вниманието си отново към храната. — Вълнуващ град, особено от журналистическа гледна точка. Търсех вълнението. Предполагам, че търсех и напрежението.

— Мислила ли си да се занимаваш с националните новини?

Тя направи неопределено движение с рамене.

— Естествено, но засега съм доволна там, където съм. Карл е най-добрият директор, с когото някога съм работила.

Торп се усмихна.

— Склонен е към емоционални изблици.

Лив повдигна вежди, докато си играеше с последните спагети в чинията си.

— Особено когато важна клечка отгоре ни открадне някоя история. Наложил се да настъпя по мазола един от колегите ти след пресконференция на кмета днес следобед.

— Така ли? И кой?

— Томпсън. Онзи с големите уши и крещящи вратовръзки.

— Много ласкаво описание.

— Точно — възрази Лив, но на устните ѝ трепна усмивка. — Във всеки случай с голям зор успях да уредя едно бързо интервю след пресконференцията, а той се опита да се възползва наготово.

— Дала си му да се разбере, не се съмнявам.

Лив си позволи да се усмихне открито. Доста приятно ѝ беше да си припомни как разкара предприемчивия Томпсън.

— Всъщност, да. Казах му сам да си свърши черната работа, иначе ще го намерят обесен на вратовръзката му в подземията на Рейбърн. — Замълча замислено. — Мисля, че ми повярва.

Торп се вгледа във ведрите сини очи.

— Мисля, че аз също. Защо просто не насъска оператора си срещу него?

Лив се усмихна и налага последните спагети.

— Не исках грозни сцени пред кмета.

— Искаш ли още малко? — посочи към празната ѝ чиния.

— Сигурно се шегуваш. — С въздишка се облегна назад.

— Десерт?

— Нали не си направил десерт наистина? — изгледа го с разширени очи.

Той се приведе напред и наля още бургундско в чашата ѝ.

— Изпий си виното. Ей сега се връщам.

Преди да тръгне, събра чиниите. Лив за момент си помисли дали да не му помогне, но се отказа. Чувстваше се прекалено добре, за да се помръдне. Би било глупаво да отрича, че компанията ѝ е приятна. Харесваше ѝ да разговаря с него. Да спори с него. Почти беше забравила колко ободрително може да подейства един спор. Караше я да се чувства жива, жизнена. Не беше в безопасност в негово присъствие, но дори това беше вълнуващо.

Вдигна поглед, когато го чу да се завръща. При вида на подноса с ягоди и сметана, който носеше, тя нададе тих възглас на удоволствие.

— Изглеждат превъзходно! Как успя да се снабдиш с толкова едри ягоди по това време на годината?

— Репортерът никога не разкрива източниците си.

Лив въздъхна, докато той поставяше чинията на масата.

— Изглеждат великолепно, Торп, но не мисля, че бих могла да ги поема.

— Опитай една — настоя той и потопа ягодата в прясно битата сметана.

— Само една — съгласи се тя и покорно отвори уста, докато ѝ я поднасяше. Той размаза сметаната по бузата ѝ. — Торп! — извика през смях и посегна за салфетка.

— Съжалявам. — Постави ръка върху нейните, за да ѝ попречи да вземе салфетката. — Аз ще го почистя. — Улови я с другата си ръка през врата и започна бавно и съвсем лекичко да облизва сметаната от лицето ѝ.

Смехът ѝ секна. Не можеше да помръдне, камо ли да протестира. Умът и тялото ѝ бяха блокирани от шока на усещането. Кожата ѝ сякаш бе жива само там, където се и плъзгаше езикът му.

— Добре ли е? — прошепна той и прокара устни по нейните.

Лив не каза нищо. Очите ѝ бяха впити в неговите. Торп не откъсваше поглед от нея, докато четеше изумената страст, изписана в тях.

Бавно натопа още една ягода и ѝ я подаде.

— Друга?

Лив поклати глава и преглътна, докато гледаше как зъбите му отхапват ягодата. Стана и слезе по стъпалата към всекидневната. Трябва да е права, за да може да мисли, каза си тя. Само след миг отново ще се почувства съвсем нормално. Треперенето ще спре, страстта ще се охлади. Извика стреснато, когато Торп я завъртя в ръцете си.

— Помислих, че искаш да танцуваме — прошепна той.

— Да танцуваме? — отпусна се в прегръдките му тя. — Няма музика. — Но вече се движеше заедно с него и главата ѝ се опря на рамото му.

— Не я ли чуваш? — Уханието ѝ възбуждаше сетивата му. Гърдите ѝ меко се притиснаха, когато я притегли по-близо.

Лив въздъхна и затвори очи. Светлинните от свещите потрепнаха по клепачите ѝ. Крайниците ѝ бяха натезали — твърде удобно извинение. Облегна се на Торп. Опита да се убеди, че сигурно е пила повече. Затова се чувства така. Но знаеше, че е лъжа. Когато устните му обходиха ухото ѝ, тя отново въздъхна и потрепери.

Трябва да вървя, каза си наум. Трябва да си тръгвам, веднага. Пръстите ѝ се зареяха в косата му. Лудост е да оставам. В тялото ѝ бавно се разгаряше копнеж, едновременно с движенията на неговото. Ръката му се плъзна нагоре по гърба ѝ, после обратно надолу, за да се спре на талията. Когато почувства устните му на тила си, Лив нададе тих звук от удоволствие.

— Не мога да остана — прошепна тя, но не направи усилие да се отдръпне от ръцете му.

— Не — съгласи се той, докато устните му лениво се преместваха към нейните.

— Трябва да вървя. — Устните ѝ потърсиха неговите.

— Да. — Плъзна езика си между разтворените ѝ устни.

Лив почувства как костите ѝ се размекват, а главата ѝ се върти.

— Трябва да си тръгвам.

— Мм. — Внимателно смъкна ципа на гърба на роклята. Когато ръцете му докоснаха тънката материя на корсажа ѝ, тя нададе приглушен стон.

— Няма да се обвързвам с тебе, Торп.

— Знам, каза ми вече.

Роклята ѝ се плъзна на пода.

Тя се притисна по-силно и остави устните му отново да намерят нейните. Потъваше, но водата бе толкова топла и приятна. Копнежът по него я унасяше и нарастваше все повече, докато ръцете му се движеха по тялото ѝ. Беше пленница на докосването му — докосване, което бе нежност. Не направи никакви възражения, когато я вдигна на ръце.

В спалнята се процеждаше лунна светлина — неясни сенки, мека белота. Лив почти изплува на повърхността.

— Торп...

После той отново я целуна. Замаяна и възбудена, тя се прилепи в него, докато я полагаше върху леглото. Разсъблече я бавно, без да спира да я милва и целува. Думите, които ѝ шепнеше, бяха гальовни, приспиваха нервите ѝ и възбуждаха тялото ѝ.

След като гърбът му остана гол, Лив прокара ръка по него. Усецаше се твърда сила. Искаше той да бъде силен. Нуждаеше се от това. Торп смъкна корсажа ѝ до кръста и устните му последваха дирята на ръцете.

Желанието за миг стана неудържимо. Лив простена и го притисна към себе си, докато устата му лакомо се впи в гърдите ѝ. Движенията ѝ под него вече не бяха забавени, ръцете ѝ вече не бяха срамежливи. Изви се, за да му помогне да смъкне финото бельо от нея. Прокара ръка по вътрешната страна на бедрото ѝ и тя почувства как я залива гореща вълна. Застина на ръба ѝ със стон, но пръстите му продължиха нагоре и навътре, издигайки я още по-високо.

Заби нокти в раменете му. Никой никога не я беше карал да се чувства така — обезумяла, жадуваща, пламнала. Лив искаше да я обладае, но той не бързаше.

Езикът му се плъзна по гърдния ѝ кош и с леко трептене описа извивката на талията ѝ, докато Лив разбра, че ще загуби разсъдъка си. Без да бърза, той се спусна още по-ниско и със задавено стенание тя отново достигна върха.

Отзивчивостта ѝ го порази и го запрати отвъд собствената му страст. Искаше тя да изпита всяка капчица удоволствие, което можеше да ѝ даде. Беше чувствителна към всяко докосване, към всеки помисъл. Макар че на меката светлина кожата ѝ имаше мраморен оттенък, под ръцете си я чувстваше като разтопена лава. Копнежът по нея го разтърси целия. Всеки път, когато простенваше името му или посягаше към него, изненадата го пронизваше като стрела. Страстта пулсираше от нея — за него. Само това бе достатъчно да го запрати отвъд границата на разума.

Устните му се впиха в нейните и Лив ненаситно откликна на настойчивостта им. Всички задръжки отпаднаха — всички прегради бяха разчупени. Съзнаваше единствено необузданата си страст за утоляване и единствения мъж, който можеше да ѝ го даде. Разтвори се за него и го насочи в себе си.

Стоновете ѝ заглъгнаха в рамото му. Усети как мускулите се напрягат и издуват под устните ѝ, докато я отвеждаше отвъд всичко, което си спомняше, зад всичко, за което бе мечтала. Предаде се изцяло и се понесе заедно с него.

Торп лежеше обвит около нея, притиснат в топлината ѝ. За него, светът се свеждаше до това легло — до тази жена. Дори в тъмното можеше да я види — всяка извивка на тялото ѝ, всяка линия на лицето ѝ. Никога в спомените си не се беше чувствал толкова обвързан, така изцяло свързан. Кожата ѝ беше гладка, зърната ѝ се притискаха все още твърди към гърдите му. Дишането ѝ бавно се успокояваше. Знаеше си, че има страст под старателното владееене, но не беше подозирал дълбочината ѝ, нито какво ще бъде въздействието ѝ върху него. Беше уязвим, почти безпомощен за първи път в живота си.

Лив чувстваше как силата на страстта се утаява в задоволство. Никога не ѝ се бе случвало да се самозабрави до такава степен. Нима го е пропуснала в живота си? Почти се боеше да разбере отговора и какво би означавало това. Безспорната истина е, че отново я накара да се почувства жена, и то пълноценна. По устните и езика си още усещаше вкуса му. Не искаше да го загуби, нито топлата сигурност, която я изпълваше, сгушена в прегръдките му.

Но кой е Торп? Кой е този, който успя да изтръгне от нея онова, което бе неспособна — или не желаше — да даде на нито един мъж през последните пет години.

— Бях си обещала, че това няма да се случи — прошепна тя и зарови лице във врата му.

Думите ѝ изтръгнаха Торп от унеса.

— Съжаляваш? — попита предпазливо и му се стори, че се наложи цяла вечност да чака за отговора.

— Не — тежко въздъхна Лив. — Не съжалявам. — Отметна отново глава. — Изобщо не очаквах да се озова тук с теб... така. Но не съжалявам.

Той отново се отпусна и я притегли по-близо от себе си. Тихите, сериозни думи го развълнуваха.

— Оливия, ти си толкова сложна жена.

— Нима? — лекичко се усмихна тя и затвори очи. — Никога не съм смятала така. Може би твърде обикновена, а също и праволинейна, но не и сложна.

— От година и половина се мъча да определя в каква категория да те поставя — отвърна той. — Не е лесна работа.

— Не се опитвай. — Отново плъзна ръка по рамото му. Приятно ѝ беше да усеща мускулите му, особено след като знаеше, че може да ги накара да бъдат нежни. — Имал ли си много любовници, Торп?

— Много деликатен въпрос в такъв момент, Кармайкъл — изсмя се задавено той.

— Нямах намерение да питам за имена и бройка — възрази тя и въздъхна при допира на ръката му по гърба ѝ. — Защото аз наистина не съм имала. И не ме бива много.

— В какво да те бива? — разсеяно попита той. Разходката по тялото ѝ разпалваше собствената му страст.

Изведнъж тя се смути и неловко потърси подходящия израз.

— Ами в... ъ-ъ... да доставя удоволствие на партньора.

Ръката му спря да се движи и той се отдръпна назад, за да я погледне в лицето.

— Шегуваш ли се?

— Ами, не — вече ѝ беше ужасно неудобно. Ако не се беше отпуснала до такава степен, никога нямаше да се постави в подобно положение. Продължи да говори нервно. — Знам, че не съм особено... вълнуваща в леглото, но...

— Кой, по дяволите, ти е втълпил такова нещо?

Острото раздражение я изненада. Съпругът ми, изскочи отговорът в съзнанието ѝ.

— Просто го знам...

Той грубо изруга и я прекъсна.

— Мислиш ли, че съм се преструвал?

— Не. — Внезапно се почувства объркана и несигурна. — Преструваше ли се?

Беше ядосан, почти до безразсъдство. Претърколи се и я затисна под себе си.

— Желаех те от първия миг, в който видях лицето ти. Знаеше ли го? — Поклати глава, неспособна да отговори. Нов прилив на страст пробяга по тялото ѝ от допира на ръцете му. — Толкова си уверена, толкова сдържана, но аз виждах припламващата страст. Искрах те точно така, гола в леглото ми. — Устните му се впиха в нейните —

разкъсващи и яростни. Нейните, жадуващи за тях, приеха гнева и настойчивостта им със същото настървение.

— Исках да смъкна пластове — прошепна той. Ръцете му се движеха по нея, докато тя започна да се извива неистово. — И щях да те имам, да разтопя този лед. — Ръката му се плъзна между бедрата ѝ и тя се изви в стремежа си към него. — Но когато те взех в ръцете си, нямаше никакъв лед, никаква нужда от игри. Ако не си доставила удоволствие на друг мъж, вината е била негова. Той е загубил. Запомни го!

Цялата гореше. Ръцете ѝ докосваха, търсеха, милваха със своя собствена власт, докато устните ѝ обхождаха врата му. Чувстваше пулсирането на кръвта му под езика си. Издърпа го и привлече устата му обратно към своята. Вкусът... неговият вкус. Обезумяваше за него. Той потръпна заедно с нея.

После целувката стана дива и я зашемети със съзнанието, че го е предизвикала отвъд цивилизованото. Това не беше преструвка. Беше изцяло отдаден на нея — на това, което правеха заедно. Усети го, изпълни се с удивление и се понесе във вихър, където никаква мисъл не можеше да проникне.

Лежеше безжизнена, изразходвана докрай. Дишането и тялото ѝ конвулсивно потръпваха. Той се бе отпуснал отгоре ѝ с цялата си тежест, а гърбът му бе мокър под ръцете ѝ. Никой от двамата нямаше представа колко време бе изминало.

— Струва ми се, че беше права. — Гласът му бе тих и пресипнал. — Това не беше особено вълнуващо. — Лив не вярваше, че са ѝ останали сили да се засмее, но смехът се надигна в нея — топъл и доволен. Беше ново и прекрасно усещане — да се смееш в леглото. Торп вдигна глава и ѝ се усмихна. — Глупаче — прошепна нежно и я целуна. После се премести и я притегли към себе си. Само след минути беше заспала и не помръдваше. Той я задържа до себе си.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Алармата на часовника се включи с писък. Лив автоматично се пресегна да спре канонадата и се блъсна в Торп. Очите ѝ рязко се отвориха. Напълно дезориентирана и замаяна, тя се взря в очите му, докато часовникът продължаваше да пищи. Част от съзнанието ѝ регистрира леко наболата по лицето му брада и натежалите от сън очи, които гледаха насреща ѝ.

Спах с него, припомни си тя. Любих се с него и прекарах нощта в леглото му. Фактите проникваха до нея бавно. На дневната светлина долавяше леки признаци на удивление, но колкото и да търсеше и да се питаше, все така не изпитваше съжаление. Беше получила страст, нежност, обич. Как би могла да съжالياва?

Торп се протегна зад себе си и изключи алармата. Тишината се възцари внезапно и всеобхватно. Без да продума, той придърпа Лив към себе си. Беше видял замаяната изненада на лицето ѝ, след това постепенното осъзнаване и приемане. Намираше го забавно и някак странно мило. Това не беше жена, която има навика да се събужда в леглото на мъж.

Кротката утринна прегръдка бе ново усещане и Лив се отпусна в нея. Незадължаваща интимност. Преплела тяло в неговото, тя сънливо ѝ се отдаде. Не беше сигурна какво точно изпитва. Какво е това чувство? Задоволство? Щастие? Простото удоволствие да бъдеш близо до друг човек, да докосваш и да бъдеш докосван?

Нещо се беше променило. Вратите се бяха отворили. Не беше сигурна дали тя, или Торп бе дръпнал резетата, но то се бе случило. Дъхът му пареше бузата ѝ, ръцете му я обгръщаха с леко чувство за притежание. Вече не беше сама. Искане ли да бъде? Усещаше как тялото му се притиска в нейното. Вчера бе сигурна, че самотата е отговорът за нея. Но сега...

Беше се любила с него. Споделила себе си. Обладана от него. Лив не беше безотговорна личност. Интимността не беше маловажен жест за нея. Интимността означаваше обвързване. За нея това

означава, че двамата вървят и винаги ще вървят ръка за ръка. Но тя си беше обещала в живота ѝ никога повече да няма обвързване, да няма лични отношения. В миналото ѝ имаше твърде много неща, които да ѝ напомнят за рисковете. Той става твърде важен. Тя става твърде уязвима. Много лесно е да остане там, където се намира, здраво обвита, плътно притисната. Ако се задържи прекалено дълго, може да забрави колко бързо идва отрезвяването.

Размърда се с желанието да прекъсне връзката, преди да е станала прекалено силна.

— Трябва да ставам. Трябва да съм там в девет и половина.

Все така безмълвен, Торп я придърпа обратно към себе си. Устните му нежно се притиснаха в нейните. Беше толкова мека, толкова топла. И още се долавяше уханието ѝ. Беше чакал дълго, твърде дълго, за да се пробуди до нея. Сега искаше да се наслади на момента. Искаше да види как изглежда на сутринта, освежена от съня, с още натежали очи. Беше спал до нея, беше се пробудил до нея. Нямаше намерение отново да остане без нея.

Лив откликна на нежността и ленивата възбуда. За момент би могла да се престори, че не съществува външният свят, налагащ обвързването им, нито нейното минало, което да я възпира. Съществуват само те двамата. Ако затвори очи, може да си представи, че още е нощ и пред тях има много часове за ласки и нежност. Но времето минаваше. Слънцето се виждаше като бледо, жълто петно през прозореца.

— Трябва да ставаме — прошепна отново тя.

— Ммм. — Леко извърна глава, за да погледне часовника. — Очевидно — съгласи се и се сгуши за последно в шията ѝ. — Предполагам, че съвестта ти няма да позволи да измислиш внезапен пристъп на ларингит или някакъв удобен грип?

— А твоята? — отвърна тя.

Той се разсмя и я целуна.

— В момента нямам съвест.

— Ще ми се да можех да кажа същото. — Отдръпна се от него и се изправи седнала, като притисна автоматично чаршафа към гърдите си. — Ще ми трябва халат.

— Жалко. — Простена и се претърколи, за да стане. — Ще ти осигуря халат. И закуска — допълни, докато се клатушкаше към

гардероба. — Ако ти направиш кафето.

Почувства се малко неловко да го види изправен съвсем гол пред гардероба. Изпъна рамене и си каза да не става глупачка. Току-що беше прекарала нощта заедно с него. Тялото му вече не представлява тайна за нея. Но да го види... докато той измъкваше първия халат за себе си. Беше великолепно сложен — здрав, стегнат, с широки, мускулести рамене и дълъг торс. Наистина винаги бе смятала, че изглежда по-източен в дрехите. Без тях беше по-атлетичен.

— О кей? — Извади къс хавлиен халат, тип кимоно, и се извърна към нея.

Беше загубила нишката на думите му. Очите ѝ трепнаха при закачливите искрици в неговите.

— Какво? Извинявай.

— Можеш ли да направиш кафе, Лив? — усмихна се, докато ѝ подаваше халата.

— Имаш ли каничка и лъжица?

Погледна я засегнато.

— Шегуваш ли се?

— Боях се, че нямаш. Ще се справя, предполагам — заяви колебливо и пъхна ръце в кимоното.

— Кафеварката е на плота, кафето е на втората лавица над печката — инструктира я, докато свиваше към банята. — Виж какво можеш да направиш.

Откри нещата в кухнята точно там, където ѝ беше казал. Наля вода и измери кафето. Съвсем слабо чуваше шума от течащия душ.

Струваше ѝ се доста странно усещане да се движи из неговата кухнята, облечена само с халата му. Имам любовна връзка, помисли си тя. За миг задържа вдигната горната част на кафеварката, загледана в пространството. Беше се любила с Торп, беше прекарала нощта в леглото му, а сега приготвяше кафе в кухнята му. С неговия халат, напомни си тя и прокара ръка по ревера му.

Бързо тръсна глава и постави капака върху каничката. За Бога, та аз съм на двайсет и осем години! Бях женена и се разведох. Работеща жена съм и от години се справям сама. Защо да нямам любовна връзка? Хората го правят всеки ден. Това е част от живота. Съвсем просто е — дори делнично. Да се превръща в нещо друго е пълна глупост. Ние сме зрели хора, които просто са прекарвали заедно нощта. Това е всичко.

Още докато в съзнанието ѝ се оформяха последните от тези спокойни и трезви разсъждения, Торп влезе в стаята. Лив се обърна да каже нещо леко саркастично относно кафето и се озова притисната в ръцете му.

Устните му най-напред докоснаха нейните съвсем леко, после повториха. На третия път се задържаха и станаха по-настойчиви. Тя вдигна ръце, за да го притегли по-близо. Всичко, което току-що си каза, вече бе забравено. Косата му още бе влажна, когато прокара пръсти през нея. Миризмата на сапун и лосион за бръснене погали сетивата ѝ. Всичко изглеждаше ново и свежо, като първа любов.

Ръцете му се задържаха от двете страни на гърдите ѝ, после се плъзнаха надолу към хълбоците. Не беше настойчива целувка, но силна. Върна в съзнанието ѝ ехото от изминалата нощ. Торп малко се отдръпна, за да я погледне.

— Харесваш ми така — прошепна той. — Боса, с няколко номера по-голям халат и леко разрошена коса. — Вдигна ръка и я разбърка още повече. — Ще мога да си те представям така, когато наблюдавам как самоуверената мис Кармайкъл съобщава новините.

— За щастие на рейтинга, зрителите обаче няма да могат.

— Те губят.

— Не всички оценяват смачкания вид на току-що станал от леглото човек, Торп. — Кафето пращеше неистово и тя се издърпа от ръцете му. Имаше чаши, закачени на кукички под шкафчетата. Лив измъкна две и ги напълни.

— Но аз също оценявам и улегналия, перфектно балансиран вид — изтъкна той и ѝ подаде малка опаковка сметана. — Всъщност не откривам у теб нищо, което да не ми харесва.

Лив се засмя и погледна нагоре към него.

— Винаги ли си толкова мил преди кафето, Торп? — подаде му едната чаша. — По-добре да взема душ, докато го пиеш. Може и да ти вгорчи настроението. — Той понечи да го вдигне към устата си, но тя постави ръка на рамото му, за да го спре. — Преди да го изпиеш, си спомни, че ми обеща закуска.

После го напусна, като взе своята чаша със себе си.

Торп отново сведе поглед към кафето, след това предпазливо отпи. Не беше толкова зле, колкото Лив очакваше. Очевидно, помисли си той и отпи още веднъж, кухнята не е нейна територия. Но пък е

негова, заключи философски и се приближи до хладилника. Чуваше как шурти водата от душа. Приятно му беше да знае, че е наблизно — само през две стаи. Извади резен бекон и загоря тигана.

Торп не беше мъж, който се самозаблуждава. Бяха се любили — и пак щяха да го правят — но чувствата на Лив не бяха така определени, както неговите. Не му беше особено приятно да се намира в положение да обича силно някой, който не отвърща със същата дълбочина на чувствата. Би могла, каза си той, докато беконът цвъртеше. Сега се бори със себе си. Беше твърде уверен, за да се замисля дори за миг, че изходът може да не е в негова полза.

Даже на ярката слънчева светлина в кухнята, отново си припомни откритото ѝ отдаване през нощта — първоначалното ѝ колебание, постепенното му превръщане в нападателност и страст. Каквото и да казва, тя е сложна жена, пълна със скрити кътчета и противоречия. Не би го приел по друг начин. Щом се е влюбил, предпочита да е в жена с някой и друг водовъртеж и подводно течение.

Оливия Кармайкъл е жената за него и той е мъжът за нея. Може да се наложи да прояви търпение, докато я убеди. Беше сигурен обаче, че ще успее да я убеди. Торп се усмихна и счупи яйце в една купичка.

Също както и предната вечер, миризмата, носеща се откъм кухнята, неустойимо я привлече. Застанала на прага на кухненската врата, тя се взираше в широката чиния, която Торп тъкмо отрупваше с бекон, златисти яйца и леко препечени филийки.

— Торп — изрече и вдъхна дълбоко, — ти си удивителен!

— Сега ли забелязваш? — отвърна той. — Вземи две чинийки — нареди ѝ и посочи с глава към съответния шкаф. — И идвай, докато не са изстинали.

Лив изпълни наставленията му.

— Трябва да призная — заяви, докато се настаняваше на масата, — че изпитвам благоговение пред всеки, който може да приготви нещо за ядене, и то навреме.

— Какво ядеш вкъщи?

— Колкото е възможно по-малко — започна да си сипва от подноса. — Използвам най-вече онези малки кутийки, на които пише „Готова храна“. Понякога наистина е така.

— Лив, имаш ли представа какви неща пъхат в тези кутийки?

— Моля те, Торп — напъха вилицата с голяма халка яйца. — Не го прави, докато ям.

Той се засмя и поклати глава.

— Учила ли си се някога да готвиш?

Лив повдигна рамене. Спомняше си храната, която бе приготвяла по време на брака си. Обикновено нещо бързо — скалъпена вечеря, преди да хукне за следобедната смяна в студиото, някой аламинут след часовете. В някои редки случаи беше готвила както подобава, даже доста добре. Но имаше твърде малко време и твърде много задължения. Вместо да му отговори, се върна още по-назад във времето.

— Когато бях малка, майка ми не смяташе, че това е важно. Всъщност — допълни, след като приключи с парче бекон — не искаше и да чува за няколкото случая, когато се напъхах в кухнята да видя какво става там. Това не беше наша територия.

Торп намаза с масло препечена филийка и се замисли колко невероятно различно е било детството им. Той и майка му бяха много близки, както поради необходимост, така и от любов. Лив и нейната майка са били отчуждени, може би поради най-обикновена липса на разбирателство.

— Често ли си ходиш в Кънектикът?

— Не.

В тази единствена дума прозвуча сигнал. Не се приближавай твърде близо! Торп го разпозна и смени посоката.

— Как си с графика днес?

— Плътно. Първата дама ще открива онзи детски център в единайсет. Дел трябва да се появи в Конгреса в един, макар да се съмнявам, че ще успеем да се доберем до него. Освен това имам още една проверка в училищната комисия следобед. — Довърши останалите в чинията си яйца. — Предвидено е да запиша ново рекламно представяне. Генералният директор е малко нервен за рейтинга.

— Не е ли така с всички? — Погледна към празната ѝ чиния. — Е, поне си подкрепена.

— Ако това е деликатен начин да намекнеш, че съм се натъпкала, ще го пренебрегна. — Лив стана и събра чиниите. — Тъй като ти сготви, аз ще ги измия, докато се облечеш.

— Много демократично.

Тя задържа погледа си върху чиниите и подноса.

— Ще трябва да се върна до апартамента си и да се преоблека.
Ще взема такси.

— Не ставай смешна.

Не особено уверена в движенията си, Лив вдигна купчината чинии.

— Глупаво е да прекосиш половината град, без да ти е на път.
По-лесно ще бъде...

Спря я, като пое чиниите от ръцете ѝ и ги остави обратно на масата. Постави ръце на раменете ѝ и се вгледа в лицето ѝ. Отново се беше появило в очите му — търсенето, настойчивостта.

— Лив, изминалата нощ означава нещо за мен. Това, че съм с теб, означава нещо за мен. — Видя мигновеното потрепване на чувствата, докато думите проникваха в съзнанието ѝ. — Никакви таксита.

— Никакви таксита — потвърди тя, после обви ръце около него и силно го притисна. Жестът го изненада и развълнува.

Лив затвори очи и остана така. Беше се страхувала, че той ще се съгласи, без изобщо да се замисли. Разумната част в нея ѝ казваше, че така ще е най-добре — дръж се непринудено, дръж се цивилизовано. Вземи си такси и си тръгни. Но сърцето ѝ искаше повече. А сърцето ѝ започваше да натежава над всичко останало.

— Ще ме изчакаш ли довечера? — прошепна той в косите ѝ. — Докато свърши предаването ми?

— Да — вдигна лице към него. Докато устните му докосваха нейните, Лив си помисли, че теренът, на който нагазва, би могъл да е опасен — но не се беше чувствала толкова жива от години.

Часът беше пет и трийсет и две, когато Торп застана в апаратната и се загледа в Лив през стъклото. Малко се интересуваше от репортажа ѝ за кражба в местна търговска верига или от техническите подробности на телевизионното излъчване край него. Тя, напълно естествено, не му излизаше от ума през целия ден.

— Вдигни първа камера — нареди Карл от мястото си пред стената от монитори. Тя беше и там, умножена по осем върху черно-белите предварителни монитори и цветните за директно излъчване.

Гласът ѝ звучеше от стереоуредбата. Вляво от него някакъв техник работеше по звуковия пулт. — Камера две.

Лицето на Брайън замени Лив на директните монитори. При следващото нареждане на Карл зад него просветнаха графиките. — Трийсет секунди до рекламите.

Брайън продължи да чете гладко.

Карл дръпна силно от цигарата си и хвърли през рамо поглед към Торп.

— Сега те виждам наоколо по-често, отколкото когато работеше тук — подхвърли той.

— Имам по-голям стимул — отвърна невъзмутимо.

Карл се загледа в изображението на Лив на екрана и изсумтя одобрително. Винаги беше харесвал Торп като мъж, беше го уважавал като журналист. Искаше му се да може да го задържи в екипа си. Въздъхна и смачка цигарата. Съмняваше се, че ще задържи и Кармайкъл повече от година-две. Твърде отдавна беше в бранша, за да очаква нещо друго.

— Трийсет секунди.

Торп отново погледна през стъклото. Лив говореше на Брайън. Засмя се на нещо и поклати глава. Дали само си въобразява, или наистина изглежда по-отпусната, някак по-свободна? Ще мине повече от час, преди да може да я докосне отново.

Камера едно се насочи към нея и след сигнала тя започна със следващата част от новините. Торп напусна апаратната с нейния глас, отекващ в ушите му.

Липсваше ѝ. Този факт я изненадваше, но не можеше да го отрече. Денят ѝ бе напрегнат, на моменти дори трескав, но той някак си през цялото време стоеше в крайчеца на мислите ѝ.

Остана на бюрото си и се зае да преглежда програмата за следващия ден. Очите ѝ отново и отново се връщаха към часовника. Защо, след като цял ден бе прелетял, сега един час изглеждаше като вечност?

— Струва ми се, че тази дама има нужда от чаша кафе.

Усмихна се на Боб и протегна ръка.

— Винаги съм си знаела, че си ужасно досетлив.

— Предпочитам да бях неустоймо секси — подхвърли той и седна в ъгъла на бюрото.

— Разбира се, че си! — Очите ѝ му се усмихваха над ръба на чашата. — Непрекъснато се налага да се сдържам!

— Аха? — ухили се насреща ѝ той. — Може ли да кажа на жена си?

— Оставям го на твоята дискретност.

— Днес работих с Прай — въздъхна в чашата си с кафе Боб. — Знаеш онзи кратък клип от трийсет секунди, който направи пред Кенеди Сентър.

— Аха. — Лив разбра какво ще последва и се настани по-удобно на стола.

— Четирийсет думи. Няма да повярваш колко пъти може да сбърка текста този тип. Направо ме побърка, след като го попитах дали не иска да му нагласим някакви идиотски картончета. Трябвало да имаме по-голямо уважение към таланта — изсумтя и глътна още малко кафе. — Той няма да различи таланта, дори да го настъпи и да нагази в него до глезени.

Лив реши да играе дипломатично. Много добре знаеше, че Прай е в непрестанен конфликт с техническите екипи.

— Клипът изглеждаше много добре.

— Има късмет, че не трябваше да излъчва на живо. Ако можех да избирам — намигна ѝ той, — нямаше да работя с никой, който няма готини крака. Знаеш ли — надигна глава, за да я огледа, — изглеждаш някак по-различна.

Лив повдигна вежди. Възможно ли е една нощ на ласки и освобождаване да е довела до забележими промени?

— Ако се опитваш да се спасиш от Прай за утре — отвърна безгрижно, — вече говорих в канцеларията да те взема да работиш с мен.

Той отново се усмихна.

— Мерси, но предпочитам бурен уикенд в Акапулко.

— Акапулко — повтори тя, като се престори, че го обмисля.

— Можем да използваме служебната ти сметка.

— Лив вече е заета за този уикенд — намеси се любезно Торп. И двамата се извърнаха към него. Той погледна надолу към нея, после отново се обърна към оператора.

— Ще ходи да гребе.

— Без майтап? — Информацията, изглежда, даде на Боб нов повод за усмивка. — Предполагам, че ще трябва да се примиря с неделна вечеря у тъщата. — Стана и след като поздрави бързо Лив, ги остави сами.

— Торп! — Беше я хванал за ръката и вече я водеше през залата. — Нямам никакви планове за уикенда.

— Аз имам — любезно отвърна той. — И ти си включена.

— Имам една такава особеност — заяви му тя, докато излизаха навън, — държа сама да правя плановете си.

— Готов съм да се нагодя. — Отвори ѝ вратата, облегна се на нея и ѝ се усмихна. — Ако предпочиташ Акапулко, мога да го уредя.

Трудно беше да се разсърди, когато се усмихваше насреща ѝ. Само изпусна лека въздишка на досада.

— Може да си помисля за гребането — подхвърли и отстъпи пред импулсивното желание да докосне устните му със своите. — Ако ти си на веслата.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Толкова много неща можеха да се променят за една седмица. Лив почти забрави какво е да бъдеш сам — наистина сам. Нощите вече не бяха изпълнени с абсолютна тишина. Почти забрави какво означава да зависиш само от себе си. В живота ѝ отново имаше някой. Повече не правеше опити да анализира как бе стигнала до това.

Постепенно започваше да разчита на присъствието на Торп. Започваше да се радва на удоволствието от близостта. Казано накратко, започваше да се нуждае от Торп.

Докато дните се нижеха, тя установи, че очаква с нетърпение не само разговорите им, но дори и споровете. Той я стимулираше, принуждаваше я да мисли по-бързо, ако иска да защити позицията си. В интелектуално отношение двамата се допълваха. Имаше моменти, знаеше го, когато той наточваше острието на критиката с върху нея, също както и тя върху него.

Силата му беше много важна за нея. У него имаш нещо от устойчивостта на скала. Веднъж вече бе търсил устойчивост у друг и бе останала разочарована. Не търсеше защита. Беше преминала през твърде много неща, за да подлага на съмнение всичко, което животът можеше да ѝ предложи. Когато човек е преживял най-лошото и е оцелял, повече нищо не може да го нарани по същи начин. Но ако трябва да си избере партньор, другар, любовник, той трябва да е силен.

Беше все още предпазлива. Върху чувствата ѝ оставаше лека предпазна броня. Но тя все повече изтъняваше.

Както беше обещал, Торп я заведе на вечерен бейзболен мач.

— Казвам ти, че трябва да си потърси друга професия — заяви тя и напъха ключа във вратата си. Продължи с мрачните си разсъждения за съдията, докато си смъкваше якето. — Не трябва ли да завършат школа, или нещо такова, преди да станат съдии?

— Или нещо такова — потвърди Торп, без дори да се опитва да скрие усмивката си. Лив беше изливала възмущението си от отсъжданията на съдията по целия път до дома.

— Е — заключи тя, — този трябва да е имал ужасни бележки. Няма да се изненадам, ако е и отвратителен човек, който рита кучето си.

— Мнение, което вероятно се споделя от известен брой играчи. — Торп свали своето яке и го метна при нейното. — Може би е време да поемеш спортните новини, Лив.

— Може и да се справя доста добре — хвърли му мрачен поглед тя. — След още няколко мача вероятно ще мога да коментирам директно, също както обструкциите в парламента. Искаш ли бренди?

— Добре — усмихна се зад гърба ѝ, докато тя приготвяше питиетата. — Ако за момент оставим настрана бейзболните мачове, какво мислиш за шансовете на Донахю?

— Слаби — отвърна Лив и се приближи с две чаши в ръце.

— Днес разговарях с него. — Торп пое чашата и я притегли да седне до него на канапето. — Точно преди да влезе на заседание. Носеше си кафяв плик. Вътре трябва да имаше поне пет сандвича с шунка и половин дузина понички.

Лив се разсмя.

— Е, поне няма да е гладен. Така ще има сили да продължи обструкциите си, ако гласът му издържи.

— Твърдо е решен — подхвърли Торп. — Каза ми, че ще надприказва всеки свой опонент. Ако зависеше от силата на волята и шунката с ръжен хляб, Донахю ще го постигне. — Лив се намести на рамото му и ръката му автоматично се обви около нея. — В галерията беше пълно с народ почти през целия ден.

— Направихме малка анкета на улицата — промърмори Лив, унесена от доволство. — Повечето хора бяха там от чисто любопитство, а не толкова от интерес към изхода. Но пълна галерия и обструкция на проектозакон са добра храна за пресата. Това може да амбицира Донахю да продължи още някой и друг ден.

— Вече му е пети ден.

— Бих искала да победи — въздъхна тя. Как изобщо е могла да се чувства добре без ръката му около себе си? — Знам, че е нереалистично и че проектозаконът в крайна сметка ще мине, но все пак...

Слушаше тихите ѝ, бавно изречени думи. Имаше нещо общо между Донахю и него самия. Торп също се бе заел да оспорва Лив. И

беше също така решен да постигне пълна победа. Не е достатъчно само да може да я държи в ръцете си. Искаше — нуждаеше се — от нещо за цял живот. Колко още време ще му отнеме? Имаше мигове, когато необходимостта да бъде предпазлив го отчайваше до степен на ярост.

Остави чашата си, после и нейната. Лив вдигна лице за целувка, но тя не беше това, което очакваше. Устните му бяха ожесточени. Озова се плътно притисната във възглавниците, а тялото му се стовари отгоре ѝ. Нетърпеливо задърпа дрехите ѝ. Това беше нещо ново. Когато я любеше, в държането му винаги имаше нотка на овладяност, сякаш за да компенсира с нежност разликата във физическата им сила. Сега почувства у него някаква невъздържаност, докато разтваряше блузата ѝ, за да я улови.

Устните му бяха склучени върху нейните и тя не можеше нито да проговори, нито дори да простене. В това време Торп смъкна дънките ѝ. Засуети се с пуловера му в желанието си да почувства плът до плът, но натискът на телата им я възпираше. Той сам го свали, като го издърпа през главата си и бързо го пусна на пода.

Устните му сякаш бяха навсякъде — опитваха... и опустошаваха. Усети, че се е разтапя от докосването му. Огъваше се натам, накъдето я насочваше хрумването му. В него имаше една необузданост, която преди бе зървала само за миг.

Облада я на канапето, като че ли бяха изминали години от последната им среща. Безумието нарастваше все повече и повече, докато Лив разбра, че достигнаха до края. После я издърпа със себе си на пода, възбуждайки я отново, докато тялото ѝ все още пламтеше.

Простена името му — отчасти, за да протестира, отчасти от удивление. Страстта отново се надигаше в нея.

— Още — бе единственото, което изрекоха устните му, преди да се притиснат в нейните.

Ръцете му бяха също толкова ненаситни, както и при първото докосване, а нейното тяло — също толкова отзивчиво. Сега у нея се зараждаше нуждата да притежава и да бъде притежавана. Ръцете ѝ го търсеха и го откриваха, докато устните ѝ прилепваха, горещи и забързани, към неговите.

Цялата трепереше, без да го съзнава. Чуваше единствено тежкото му дишане в ухото си, докато се обвиваше около него. Копнеж и

задоволство изригнаха едновременно в нея. После отново стана покорна, отново без капчица сили. Този път Торп остана да лежи до нея, давайки почивка на тялото си.

И въпреки това не можеше да се сдържи да не я докосне отново. Привличаше го кожата ѝ и извивката на мястото, където талията преминаваше в ханш. Сега ръцете му бяха нежни. Целуна хълмчето на рамото ѝ, изящната линия на скулите ѝ. Чу я как въздиша и се притиска по-близо до него.

Със същата свирепост, с която преди го бе връхлетяла страстта, цялото му същество сега бе пронизано от любов.

— Обичам те. — Почувства мигновеното ѝ застиване и разбра, че го е изрекъл на глас. Улови брадичката ѝ в ръка и повдигна лицето ѝ към своето. — Обичам те — повтори още веднъж. Нямаше намерение да ѝ го каже точно по този начин, но след като вече бе станало, очите му се задържаха уверено върху нейните. Искаше тя да разбере, че говори сериозно.

Лив чу думите, видя ги отразени в очите му. Нещо в нея се раздвижи.

— Не — поклати глава и думата прозвуча слабо. — Не, недей. Не искам.

— Нямаш никакъв избор. — Гласът му беше по-спокоен, отколкото настроението му. Отговорът и тревогата в очите ѝ караха сърцето му да се къса. — А, както изглежда, аз също.

— Не. — Измъкна се, седна и улови главата си в ръце. Стари съмнения, стари страхове и решения се надигаха в нея. — Не мога... И ти не можеш.

Любов — тази твърде опасна дума, която те оставя разголен и безразсъден. Да я приемеш е риск, да я дадеш — бедствие. Как би могла да позволи отново да се оплете в мрежата?

Торп я хвана за раменете и я извърна към себе си. Реакцията ѝ го остави наранен и ядосан. Бледото, измъчено изражение на лицето ѝ само още повече ги засили.

— Но аз те обичам — изрече рязко. — Това, че не го желаеш, не променя нещата. Обичам те, обичах те още преди време. Ако си беше направила труда да погледнеш, щеше да го видиш.

— Моля те, Торп... — Успя само да поклати глава. Как би могла да му обясни? Какво иска да му обясни? Искане да я вземе в прегръдките

си, докато отново бъде способна да мисли ясно. Любов. Какво изпитва, като знае, че е обичана? Ако можеше да разполага с няколко минути. Ако сърцето ѝ престане да бие лудо.

— Не се интересувам само от тялото ти, Оливия. — Чуваше гнева и отчаянието в гласа му. Напрегна се срещу тях. Не, няма да се поддаде на натиска. Няма да позволи да я манипулират. Все още владее живота си. Торп усети промяната. Пръстите му се забиха по-дълбоко в кожата ѝ от безсилна ярост.

— А какво искаш?

— Много повече — отвърна предпазливо, — отколкото ти желаяш да ми дадеш. Доверие, предполагам, ще е добре за начало.

— Не мога да ти дам нищо повече от това, което имам. — Искаше ѝ се да трепне, да заплаче, да се притисне в него. Задържа погледа си уверен. — Не те обичам. Не искам и ти да ме обичаш.

Никой от двамата не разбра силата на болката, която думите му причиниха на другия. Лив забеляза само леко трепване в погледа му, което ѝ разкри колко здраво владее собствения си гняв. Ако притежаваше по-слаба воля, беше сигурна, че ще я удари — заради жестокостта на думите ѝ. Почти ѝ се искаше да го направи. В този момент на драго сърце би заменила емоционалната болка с физическа.

Торп бавно я пусна. Досега не бе съзнавал, че е възможно да бъде така наранен. Облече се, без да проговори. Знаеше, че трябва да си тръгне бързо, преди да направи нещо, заради което ще се презира. Няма да го предизвика чак дотам. Нито с отказ, нито с проклетата си увереност или каквото и да е друго. Ще я остави насаме със себе си, щом това е, което желае. Колкото по-скоро изчезне от кръгозора му, толкова по-скоро може да започне с усилията да я забрави. Мислено се прокле, че е бил такъв глупак, докато затръшваше вратата след себе си.

Звукът от затварянето накара Лив да извърне глава. В продължение на цяла минута тя се взираше в голото дърво. Край нея се възцари тишина. Сви се на кълбо, легна върху килима. И заплака и за двамата.

Обичайните ежедневни задължения бяха като бягане с препятствия. Ставане, обличане, шофиране през натовареното движение. За Лив, всичко това изглеждаше по-тежко от всякога. Преодоля препълнения със срещи предобед със смесица от нервна

енергия и тъпа умора. Мислите ѝ никога не успяваха да се съсредоточат изцяло върху текущата ѝ цел, защото Торп винаги беше някъде съвсем наблизо. Отново бе започнала да вкухва щастието, а сега...

Всичко се случи толкова бързо. Лив не очакваше да я обича. Познаваше го достатъчно, разбираше го достатъчно, за да е уверена, че не е мъж, който може лесно да обича. Той ще вложи в това цялата си енергия и сила. Когато един мъж като Торп обича жена, тя е обичана всеобхватно. Може би точно това я уплаши най-много.

И все пак онова, което чувстваше в момента, докато приключваше с едно интервю, не беше страх — беше празнота. Преди Торп да стане част от живота ѝ, тя бе приела празнотата. Пропастта бе запълнена, доколкото това е възможно, с работата и амбициите ѝ. Но вече не беше достатъчно. През деня се случваха поне десетина неща, които се улавяше, че иска да сподели с него. Бяха изминали години, без да изпитва нужда да споделя с когото и да било, а сега тази нужда бе станала неунищожима. Но тя го отблъсна.

Какво ще прави сега? Как да го накара да разбере, че докато част от нея иска да го обича, да бъде обичана, другата е като заек под прицела на оръжие. Смразен. Ужасен.

Как може да очаква от него да разбере? — зададе си този въпрос, докато механично си пробиваше път през обедния трафик. Вече не е сигурна, че и тя самата го разбира. Остави нещата да отлежат малко, посъветва се сама. Отиди на обед с госпожа Дитмайер, отпусни се и после се опитай да мислиш на свежа глава.

С надеждата, че ще успее да се вслуша в собствените си съвети, Лив отби на паркинга до ресторанта. Това е идеалният начин да отклони вниманието си, реши тя. Отчасти работа, отчасти лична среща. Бърз поглед към часовника ѝ показа, че закъснява само с пет минути. Нищо сериозно. Няма да е добре да кара Майра Дитмайер да чака дълго.

Харесва ми, помисли си Лив, докато влизаше в ресторанта. Толкова е... жизнена. Грег е късметлия, че има такава леля, въпреки всичките ѝ усилия да го сватоса. Можеше само да си мечтае картите на съдбата да ѝ бяха определили подобна родственица. Такава жена би останала стабилна, като голям каменен блок, когато светът се разпада под краката ти.

Лив отхвърли тези мисли. Съществува и въпросът за положението ѝ сред политическите и обществени среди във Вашингтон. След като Майра си е наумила да ѝ обърне внимание, Лив би могла да се възползва от страничните облаги.

— Масата на госпожа Дитмайер — събщи на салонния управител.

— Мис Кармайкъл? — Усмихна ѝ се, след като тя кимна с глава. — Насам, моля! — Лив го последва развеселена. Като Кармайкъл, ценеше почтителното отношение, като представител на пресата, се беше научила да не го очаква.

— Оливия! — поздрави я Майра, сякаш бяха най-близки приятелки. — Колко очарователно изглеждаш. И колко е приятно мъжете отново да извърщат глави към теб. Дори и само за да се чудят дали съм майка ти, или леля ти от Албъкърки.

Лив продължи да се смее, докато управителят ѝ помагаше да се настани на стола.

— Госпожо Дитмайер, знаех си, че срещата с вас ще бъде най-хубавото нещо за деня ми.

— Много мило от твоя страна — разцъфна тя, доволна от себе си. — Пол, погрижи се за едно шери за мис Кармайкъл.

— Разбира се, госпожо Дитмайер — отдалечи се с поклон той.

— Хайде сега... — Майра скръсти ръце върху масата в очакване. — Трябва да ми разкажеш всички вълнуващи истории, с които се занимаваш. Сигурна съм, че правенето на репортажи за корупцията сред политиците и за други разтърсващи световни събития те държи в непрестанен водовъртеж.

Лив се засмя. Невъзможно беше да не се отпуснеш и същевременно оживиш в компанията на тази жена.

— Струва ми се, че е престъпление да ви разочаровам, госпожо Дитмайер, но повечето време прекарвам във висене по летищата и пред вратата на Белия дом. Или — допълни с извинителна усмивка — на телефона, докато се опитвам да разбера къде ще е следващото ми висене.

— О, скъпа, не бива да разбиваш илюзиите ми — отпи от своята чаша Майра. — Напълно ще съм доволна да си измисляш нещо, стига да е вълнуващо. И ме наричай Майра. Реших, че ще се разбираме страхотно.

— Знаете ли, и аз мисля така — поклати глава Лив. — Съжалявам, че трябва да го кажа, но не можем всички да бъдем Удуърд или Бернщайн. Но предполагам, че всеки журналист от време на време попада на някоя тлъста история. В момента горещата новина е обструкцията на сенатор Донахю.

— А, Майкъл — усмихна се Майра, после кимна одобрително, когато поставиха шерито пред Лив. — Лаком стар дявол. Винаги съм го обичала. Никой не играе румба като Майкъл Донахю.

Лив едва не се задави с шерито.

— Наистина ли?

— Ще трябва да те представя следващия месец, когато организирам пролетния си бал. Играеш румба, нали, скъпа?

— Ще се науча.

Майра се усмихна по своя ослепителен маниер, после повика с пръст сервитьора.

— Аз, за съжаление, ще трябва да се задоволя с плодова салата. Шивачът ми напоследък надава отчаяни вопли. — Изглежда замислено Лив, не толкова със завист, колкото с носталгия по миналото. — Скаридите им са възхитителни.

— Плодова салата ще бъде много добре — отвърна Лив. — Възможността да седна да обядвам е достатъчен разкош. Още не съм ви благодарила, че ме поканихте. — След като сервитьорът се отдалечи, Лив продължи: — Наистина не ми се случва често да мога да си позволя един час така по средата на деня.

— Но, разбира се, можеш да оправдаеш разточителството, като го наречеш делова среща. — Майра се разсмя на изражението ѝ. — О, не, скъпа, не бива да си мислиш, че това ме обижда. Ни най-малко! Всъщност то е част от намерението ми. Хайде... — наведе се леко напред, като генерал, готвещ се да състави стратегия за атака. — Трябва да ми кажеш какъв специален план си замислила. Знам, че непременно има такъв — това просто е в характера ти.

Лив се облегна назад. Макар че държеше чашата с шери в ръка, още не беше отпила. Беше прекалено погълната от жената насреща си.

— Майра, мисля, че от теб би станал страхотен репортер.

По страните ѝ изби доволна руменина.

— Наистина ли? Колко прекрасно. Толкова обичам да душа наоколо, нали знаеш!

— Да — внимателно отвърна Лив.

— И така — протегна ръце с дланите нагоре Майра. — Кажи ми какво си наумила?

Лив поклати глава и се усмихна.

— Добре. Обмислям да опитам с едно специално предаване — може би в късните часове. Личен поглед към жените в политиката. Не само жени политици, но и жени, омъжени за политици. Как се справят със стреса — семейство, публичност, пътуване. Ще ми се да вярвам, че по този начин бих могла да разкрия и двете страни на медала. Жени, които са се потопили в държавните дела поради различни причини.

— Да... — нацупи се на някакви свои мисли Майра. — Възможно е да се окаже доста интересно. Понякога може да подежда като истински ад за брака, знаеш ли. Кампаниите, вечерите със служителите, официалните вечери, протоколът. Продължителни раздели, огромно напрежение. Като надбягване с коне е, скъпа. Едно дълго, никога несвършващо надбягване. А жените... — Отново се усмихна и разклати шерито в чашата си. — Да, наистина, може да стане интересно.

— От два-три месеца подмятам на Карл — това е директорът на новините — поясни Лив. — Мисля, че ще се съгласи, след като му дам схема и няколко твърди имена. Струва ми се, че срещата ни с Амалия Текстър в посолството отново раздвижи нещата.

— Забележителна жена — възкликна Майра. После се усмихна някак унило, когато поставиха плодовата салата пред нея. Не беше от жените, които обичат да проявяват умереност, дори в гастрономическо отношение. — Във висша степен отдадена на работата си и вярна на своите избиратели. Съвсем искрено вярна. Тя е направила избор между брака и кариерата преди много години. Някои жени не могат да ги смесват. — При тези думи тя се усмихна към Лив и заби вилицата си в парченце ананас. — О, не говоря от собствен опит. Тя сама ще ти каже, ако я попиташ. Мисля, че доста ще се заинтригува от идеята ти. Да, както и Маргрет Луелин — най-много от всичко обича да говори за себе си. А също и Барбра Карп... — Лив слушаше, без да докосва обяда си, докато Майра подхвърляше имена на известни жени от политиката и съпруги на някои от висшите държавни служители във Вашингтон. Беше много повече от всичко, което бе очаквала. И докато говореше, Майра все повече се запалваше от идеята. — Колко забавно

— завърши тя. — Мисля, че ще свършиш чудесна работа. Мисля да звънна някой и друг телефон, след като се прибера у дома.

— Ще ви бъда благодарна — изрече Лив, без да знае много добре какво да каже. — Аз наистина...

— О, остави — отхвърли благодарностите със замахване на вилицата си Майра. — Звучи доста по-забавно от планирането на поредното парти. Освен това — отпрати ѝ една от ослепителните си усмивки — естествено, очаквам самата аз да бъда поканена за интервю.

— За нищо на света не бих изпуснала такава възможност — чистосърдечно отвърна Лив. — Майра — възкликна тя и се зае със салатата в своята чиния, — ти си удивителна!

— Опитвам се. Така, приключихме с деловата част — въздъхна самодоволно. Момичето ѝ харесваше. О, да, момичето много ѝ харесваше. А когато Майра си съставеше мнение за някого, то беше непоклатимо, също като едно от внезапните решения на съпруга ѝ. — Трябва да ти кажа, че когато уредих нещата за онова бридж-парти, нямах представа, че двамата с Грег се познават. Обичам да бъда изненадвана.

— Той ми беше много добър приятел — разрови салатата Лив. — Приятно ми беше да го видя отново.

Майра я погледна внимателно.

— Казах, че бях изненадана. Но после... — Видя как очите на Лив се вдигат към нея. — Не ми беше нужно много време, за да свържа нещата. Докато беше в колежа, Грег често ми пишеше за Ливи. Спомням си, че се надявах да изживее някоя хубава, романтична връзка. Той определено бе увлечен по нея.

— Майра, аз...

— Не, не, остави ме да довърша. Грег винаги е бил много стриктен в кореспонденцията си. Писа ми, че неговата Ливи има връзка със съквартирanta му.

— Всичко това беше толкова отдавна.

— Скъпа моя — постави ръка върху нейните Майра. — Извинявам се, но Грег беше твърде откровен в писмата си. Предполагам, че е имал нужда да излее пред някого чувствата си. Навремето те бяха съвсем истински за него. Беше безумно влюбен в теб и същевременно толкова близък с Дъг, колкото е възможно между

мъже. Беше му много трудно да бъде по средата и вероятно защото бях далече, той разказваше чрез писмата. Писа ми за всичко. — Погледът и натискът на ръката ѝ разкриха на Лив, че Майра говори в буквалния смисъл. Сигурно нямаше нищо от онези години, което да не ѝ е известно. Лив се взря безпомощно насреща ѝ. — Хайде, скъпа, пийни още малко. Нямах намерение да те разстройвам. Всички се учим да се справяме, нали така — продължи по-уверено, след като Лив се подчини. — Да живеем със загубата, с мъката и разочарованието. Човек не може да доживее до моята възраст, без да опита от всичко. Трябва да е било ужасно за теб. Вероятно си мислела, че никога няма да го преживееш.

— Да — отрони Лив. — Сигурна бях, че няма да мога.

— Но си успяла — отново я потупа по ръката Майра, после се облегна назад и изчака.

Може би умението на Майра да общува с хората, може би искреният интерес, който проявяваше към тях, накара Лив да откликне на мълчанието ѝ повече, отколкото на десетки добронамерени въпроси.

— Известно време смятах, че е по-добре да умра, отколкото да живея с мъката. Като че ли нямаше никой... Семейството ми — изрече след кратко мълчание. — Предполагам, че се опитвах, съчувствах ми по свой начин, но... — Замълча и изпусна тиха въздишка, която трогна Майра. — Искях да пицця, исках да разкъсам нещо. Каквото и да е. Те просто никога не са разбирали този тип необходимост. Мъката на човека, личните му терзания според тях трябва да бъдат точно това — лични. Той трябва да се справи с достойнство.

— Дрън-дрън — грубо подхвърли Майра. — Когато те боли, плачеш и да върви по дяволите всеки, който не обича да вижда сълзи!

Лив се засмя.

— Мисля, че щяхте да ми подействате добре тогава. Може би нямаше да оплескам всичко така.

— Това си е само твое мнение — строго отвърна Майра. — Може би е време да си гласуваш малко повече доверие. Но, както вече казах, преживяла си го, а сега става дума за днес. Кажи ми за Т. С.!

— О! — Лив сведе поглед към салатата си отново смутена. Какво има за казване? Пак беше оплескала нещата.

— Едва ли мога да храня някакви надежди за вас двамата с Грег. — Забеляза усмивката на Лив при тези думи и продължи: — Но тъй

като Т. С. е един от любимците ми, реших да се задоволя с това.

— Никога повече няма да се омъжа.

— О, какви глупости — отвърна добродушно Майра. — С Т. С. вече се виждате редовно, нали така?

— Да, но... — Лив леко се намръщи. Майра действително беше сбъркала призиванието си.

— Той определено е твърде умен, за да позволи да му се изплъзнеш от ръцете. Обзалагам се на скъпоценния голф клуб на Хърбърт, че вече те е помолил да се омъжиш за него.

— Ами, не. Тоест, каза ми, че ще го направя, но...

— Много повече му прилича — доволно изрече Майра. — О, да, съвсем в неговия стил. И, разбира се, това те накара да се заинатиш.

— Беше така непоносимо нагъл — припомни си Лив.

— И така ужасно те обича. — Това я накара да онемее. Можеше единствено да се взира безмълвно насреца ѝ. — Оливия, дори слепец би могъл да го забележи онази вечер на бридж партито у нас. А аз имам много остър поглед. Какво правиш по въпроса?

— Ами... — Лив усети как настроението ѝ спада като спукан балон. — Провалих всичко. Снощи.

Майра я изгледа за момент, без да проговори. Наистина, помисли си тя, детето е толкова объркано. Протегна се и отново потупа ръката ѝ. Колко жалко е да виждаш как хората пропиляват времето си само защото толкова малко се замислят и толкова малко действат.

— Знаеш ли, за разлика от прословутата максима, животът съвсем не е кратък, Оливия. Той е ужасно дълъг. — Усмихна се на сериозното изражение в очите ѝ. — Но и не чак толкова дълъг. От трийсет и пет години съм омъжена за Хърбърт. Ако бях послушала родителите си, Бог да ги благослови, или собствения си здрав разум, никога нямаше да се омъжа за такъв прекалено консервативен мъж, който при това е и прекалено стар за мен и определено се интересува единствено от работата си. Помисли си за всичко, което щях да пропусна. Животът — продължи убедено — заслужава някои рискове. За да го докажа — добави и се облегна назад, — ще си взема малко от онзи лимонов мус...

Дори часове по-късно, докато се подготвяше за предаването, Лив не можеше да прогони думите на Майра от ума си. Време е да направи

нещо, реши тя по средата на спортната емисия. Време е да престане непрекъснато да забърква нови каши. Ако иска да бъде с Торп, ще трябва да му го каже.

В момента, в който предаването ѝ свърши, Лив се качи горе. Щом я видя да се задава, секретарката въздъхна примирено.

— Не е тук — обяви тя, докато се подготвяше да приключи с работата си за деня. — Прави запис навън.

— Ще почакам в кабинета му — мина покрай нея Лив, преди другата да е успяла да отвърне нещо.

Какво ще му кажа? — запита се в мига, в който вратата се затвори зад нея. Какво мога да кажа? Закрачи из стаята и се опита да намери думите.

Чувстваше се странно да стои тук без него. Стаята беше толкова лична. По едната стена бяха накачени негови снимки с различни световни лидери и държавници. И на всичките неизменно изглеждаше напълно естествен — никога скован, никога притеснен. Той си е просто Торп, помисли си Лив. И това е достатъчно. По бюрото му бяха разхвърляни надраскани набързо бележки и обемиста купчина документи, затиснати с преспапие. Приблужи се да погледне откриващия се от прозореца изглед към града.

Видя купола на Капитолийския хълм. На светлината на залязващото слънце около него се образуваше розово, почти призрачно сияние. Движението беше натоварено, но дебелите стъкла я отделяха от шума. Загледа се в правите линии и извивки на улиците, в старите държавни сгради и черешовите дръвчета, които тъкмо разцъфваха. Не притежава динамиката и напрежението на Ню Йорк, каза си Лив, но е красив по свой начин. Потънала в съзерцание, изобщо не чу Торп да влиза.

Присъствието ѝ го изненада. Почувства се необичайно смутен. За момент остана разколебан, с ръка на дръжката на вратата. После много внимателно я затвори след себе си.

— Лив?

Тя рязко се извърна и Торп видя как на лицето ѝ се редуват спокойствие, радост и тревога. Повече от всичко, за което някога си бе мечтал, Торп пожела да я вземе в прегръдките си и да се престори, че предната вечер нищо не се бе случило.

— Торп! — При вида му всички старателно планирани речи изхвъркнаха от главата ѝ. Продължи да стои на място като закована. — Надявам се, нямаш нищо против, че влязох така.

Изви едната си вежда и Лив ги видя, изписани на лицето му — лека ирония и безгрижна насмешка.

— Разбира се, че не. Искаш ли кафе?

Държеше се толкова непринудено, докато отиваше към каничката, че Лив започна да се чуди дали не си е въобразила как преди по-малко от двайсет и четири часа ѝ беше казал, че я обича.

— Не, минах... да видя дали ще дойдеш на вечеря — изрече импулсивно. Предусети отказа и побърза да продължи, докато все още беше с гръб към нея. — Естествено, не мога да обещаая меню като твоего, но няма да те отрова.

Торп изостави кафето и се обърна към нея.

— Лив, не смятам, че идеята е добра — изрече тихо.

— Торп... — За момент отклони поглед, за да събере сили. Онова, което действително ѝ се искаше, беше да се разплаче — и да се опре на рамото му. Но то няма да помогне и на двамата. Отново го погледна. — Има толкова много неща, които не знаеш, които не разбираш. Но искам да знаеш и да разбереш, че не ми е безразлично. Изобщо не ми е безразлично. Може би повече, отколкото мога да понеса. — Долови нервния трепет в гласа ѝ, докато пристъпваше крачка към него. — Знам, че е ужасно да моля за такова нещо, но само ако можеше да ми дадеш малко време.

Струва ѝ големи усилия да моли, забеляза той. Доколкото я познаваше, беше ѝ коствало огромно усилие да дойде по този начин при него. Не си ли беше повтарял непрекъснато, че трябва да бъде търпелив?

— Първо трябва да оправя някои неща тук — изрече на глас. — Става ли, ако дойда след час, час и нещо?

Чу тихата експлозия на въздишката ѝ.

— Добре.

Час по-късно Лив се чувстваше ужасно напрегната. Опитваше се да овладее нервите си и да се съсредоточи върху приготвянето на храната, но очите ѝ непрекъснато бяха приковани в часовника.

Може би трябва да се преоблека, помисли си и сведе поглед към строгия си тъмносив костюм. Тъкмо излизаше от кухнята и звънецът

проехтя. Лив подскочи. О, не ставай смешна, смъмри се тя, но когато отвори вратата, сърцето ѝ заби лудо.

— Привет! — отправи му широка усмивка, леко напрегната по крайчетата. — Идваш тъкмо навреме, след минутка слагам пържолите. — Затвори вратата и започна да се чуди какво да прави с ръцете си. — Пържолите са най-безопасни. Не бих могла да направя кой знае какво, за да ги съсипя. Искаш ли нещо за пиене?

Дърдоря несвързано, помисли си нервно. Мили Боже! А той пак я гледа с онзи свой спокоен, уверен поглед. Тръгна към бара, без да дочака отговора му. На нея едно може да ѝ дойде добре, дори и той да не желае.

— Искаш ли скоч? — попита отново, докато сипваше от шишето с вермут за себе си. Усети ръцете му на раменете си.

Не се възпротиви, когато я извърна обратно, не сведе поглед, когато очите му погледнаха в нейните. Без да проговори, той просто я притегли по-близо и я задържа. Тя въздъхна разтреперано, притисна се и усети как напрежението се отцежда от нея.

— О, Торп, едва не се побърках без теб. Нуждая се от теб. — Това само по себе си беше грандиозно признание. И двамата се вкопчиха в него. Лив вдигна лице към него.

— Не си отивай — прошепна тя. — Не си отивай тази вечер. — Притисна устни в неговите. Светът около нея отново си дойде на мястото. — Люби ме — прошепна тихо. — Сега, Торп, веднага.

Без да откъсва устни от нейните, той я положи върху дивана. Докосна я леко, усещайки формите ѝ под дрехите. Тялото ѝ беше покорно, жадуващо да бъде докосвано. Дъхът ѝ потрепна върху езика му. С непоносима нежност продължи да я целува още и още, докато Лив се предаде напълно. Не чувстваше мъчителна страст, нито неудържимо желание, само топло, разтапящо отдаване.

Разсъблече я бавно — пласт по пласт, парче по парче, като позволи на пръстите си да се задържат върху връхчетата на гърдите ѝ, върху извивката на ханша. Лив простена и се наслади на всеки миг. Беше в състояние да я заведе, където пожелае.

Докато я милваше, докосването му беше съвсем леко, почти благоговейно. После се плъзна по сгорещената ѝ кожа от вътрешната стана на бедрото ѝ. Тя започна да потръпва и да се извива под него, но

той само за момент се застоя върху влажния ѝ център, преди да продължи нагоре.

Подразни с език зърната на гърдите ѝ и Лив усети как страстта се разгаря в нея. Заля я цялата, докато движенията ѝ вече не бяха толкова отмалели. Но той не искаше да прибързва. Устните му поеха по същия бавен, възбуждащ маршрут, изминат от пръстите.

Чу се как го вика с глас, пресипнал от страст, усещаше, че тялото ѝ крещи за него. Само за него. Облада я бавно, докато тя се притискаше обезумяла в него, само на един дъх разстояние от небесата. После устните му се озоваха върху нейните и двамата заедно полетяха в пространството.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Ей! — Торп подуши с нос шията на Лив, за да я събуди. —
Цял ден ли ще спиш?

Тя се сгуши по-близо.

— Ъхъ. — Остана със затворени очи. Усещането за неговото тяло до своето беше единственото, което желяеше в момента. Може да е нощ, сутрин или ден. Изобщо не я интересува.

— Минава девет. — Прокара ръка по гърба ѝ и чу тихото доволно стенание. — Ще прекараме деня на лодка, нали помниш?

Лив позволи на очите си да се отворят колкото тесни цепнатинки. Сутрин е, установи тя. Събота сутрин. И той е при нея. Със сънлива усмивка вдигна лице към него.

— Нека вместо това да го прекараме в леглото.

— Тази жена е истинска мързелана — заяви той. И красива, помисли си наум, докато отмяташе косата от страните ѝ. До болка красива.

— Мързелана? — повдигна лявата си вежда Лив. — Разполагам с купища неизразходвана енергия. — Гласът ѝ звучеше тих и натезал от сън, докато отново затваряше мм и. — Купища — повтори тя и се прозя.

— О, да, виждам. Да идем ли първо да потичаме?

Лив повторно отвори очи.

— О, имам много по-добра идея.

Не очакваше целувката ѝ да бъде толкова знойна, нито напрежението ѝ така бързо. Изведнъж се оказа легнала върху гърдите му, притиснала устни в неговите. Звучите на задоволство, които нададе, бяха заглушени. А след това го докосна. Пулсът му само за части от секундата премина в лудешко препускане. Кръвта му, охладена от нощния покой, пламна неудържимо. Ръцете ѝ бяха настойчиви, неочаквано агресивни, устата ѝ лакомо докосваше кожата му. Бързо се озова впримчен в нея, още преди де осъзнае напълно, че тя го направлява.

Мигновеният му отклик сякаш я изпълни с мощ. Устата ѝ алчно се впи в неговата, после се спусна надолу по шията, врата и раменете му.

Кога е станала толкова силна? — запита се Торп замаяно. Или той внезапно се оказа слаб? Трябва да я има сега. Сега. Усещаше как кръвта пулсира в главата му, в слабините, във върховете на пръстите. Удоволствието беше болка, врязана в стомаха му.

Но когато се опита да я претърколи под себе си, тя са изплъзна, възседна го и впи устни в неговите. Почти се задушаваше, но я притегли по-плътно. Беше в дробовете, в порите му. Движенията ѝ отгоре му го влудяваха.

В следващия миг вече беше в нея. Разумът се срива. Светът се взриви. Чуваше грохота от рушенето да отеква в главата му, докато накрая си помисли, че никога повече няма да чуе нищо друго. После долови дишането на Лив — накъсано, едва чуто. Сякаш се разтапяше отгоре му, докато силата се оттичаше от нея. Потръпна конвулсивно и нежно улови тила ѝ в ръка.

Моята жена, помисли си почти екзалтирано, когато тя се отпусна все още тръпнеща върху него. Остана да лежи неподвижен, докато силата на страстта отшуми. Все още се налагаше да бъде предпазлив.

— Предполагам, че искаш извинение.

— Хм? — Долови удивлението във въздишката ѝ.

— Затова, че те нарекох мързелана.

Лив се засмя и се притисна в него, после се смъкна отстрани.

— Изглежда, съвсем заслужено — съгласи се тя и се приготви отново да се сгуши. — Можеш да го направиш, като се събудя.

— О, не! — Торп стана, сграбчи я и най-безцеремонно коравосърдечно я издърпа от леглото. — Гребане — обяви, когато тя се опита да го изгледа навъсено.

— Ти си маниак!

— Абсолютно. — Усмихна се, преди да я целуне по носа — Ще те пусна първа под душа.

— Благодаря.

Благодарността ѝ прозвуча малко хапливо, но той ѝ усмихна, докато затваряше вратата на банята след себе си.

Торп нахлузи панталона и лениво си помисли дали да не направи кафе. Вместо това посегна за цигарите, оставени на масичката до

леглото. Чуваше как Лив си тананика, докато пуска водата на душа.

Взе запалката си и я щракна, но вместо пламък, последваха само искри. Леко раздразнен, Торп се огледа за кибрит, после отвори тясното чекмедже, като си мислеше, че може да открие в него.

Снимката незабавно привлече погледа му. Забеляза я най-напред, защото апартаментът на Лив бе подозрително лишен от всякакви снимки и лични спомени. Освен детето, което се усмихваше насреща му, беше изумително красиво. Вдигна я и се загледа в нея.

Беше малка снимка, поставена в сребърна рамка. Момченцето едва ли бе на повече от годинка, с пълни бузки и широка усмивка. Черната му коса беше гъста и оставена да пада свободно край лицето му в прическа, която подхождаше на безгрижната му усмивка. Очите бяха тъмни, тъмносини, почти кобалтови и гледаха със смесица от дяволитост и радост. Това бе дете, на което всеки непознат на улицата би спрял да се усмихне — което лелите и чичовците му ще глежат. Човек почти можеше да чуе смеха, който напираше да изригне от извитите му устни.

Торп седна на леглото, държейки снимката в ръка.

— Надявам се, че съм източила всичката топла вода — обади се зад вратата Лив. — Заслужаваш го, задето ме измъкна от леглото още в ранни зори в събота сутрин. — Отвори вратата и за момент остана загледана надолу, докато завързваше колана на халата си. — Не усещам миризма на кафе. Най-малкото, което можеше да направиш, след като...

Гласът ѝ секна, когато вдигна очи и забеляза какво държи в ръцете си. Той видя как смехът и цветът се отдръпват от лицето ѝ.

— Лив... — Понечи да ѝ обясни, че е търсел кибрит, но се отказа. Думите едва ли имат значение, дори да стигнат до съзнанието ѝ. — Кой е това?

Измина доста време, преди да се осмели да го погледне. Видя я как преглъща, как долната ѝ устна потреперва, но когато проговори, гласът ѝ прозвуча ясно и уверено.

— Синът ми.

Беше го разбрал в мига, в който видя снимката. Приликата беше безспорна. И въпреки това отговорът ѝ предизвика тъпа болка от шока. Без да отклонява поглед, той попита спокойно:

— Къде е?

Лицето ѝ стана мъртвешки бледо. Никога не беше виждал толкова тъмни очи, така изпълнени с мисли, тайни и болка. Цялата потръпна от вълнение.

— Мъртъв е.

Лив бързо се извърна към гардероба и започна да измъква дрехи. Пред погледа си виждаше само размазани цветни петна. Избираше напосоки, с ръце, прекалено сковани, за да треперят. Дори и след като усети как я хваща за раменете, продължи да дърпа закачалките и да измъква някаква блуза.

— Лив! — Нужна бе силна ръка, за да я обърне.

— Трябва да се облека, ако ще излизаме. — Поклати глава, за да отхвърли въпросите, докато се опитваше да се измъкне от ръцете му.

— Престани! — Заповедта прозвуча рязко, а разтърсването му я накара да изохка леко. — Не, не прави така. Нито сега, нито когато и да е. Не и с мен. — После, преди да успее да проговори, той я притегли към себе си и я задържа. Би могла да се възпротиви на заповедта му, но той ѝ предлагаше утеха. И сила. Отпусна се в него и съпротивата ѝ рухна. — Ела, седни и ми разкажи.

Лив седна на леглото, все така сгушена в прегръдките му. Малката снимка лежеше до нея. Взе я и я постави в скута си. Той не настоя повече, усещайки, че има нужда от няколко мига, преди да започне.

— Бях на деветнайсет, когато се запознах с Дъг. — Зрителите не биха разпознали гласа ѝ в момента. Беше слаб и колеблив, и натежал от чувства. — Учеше право. Имаше стипендия. Беше умен, много свободомислещ и напълно сигурен в себе си. Уверен бе, че ще стане най-добрият защитник в страната. Ще промени системата отвътре, ще се бори с вятърни мелници, ще побеждава дракони. Такъв беше Дъг. — След като той не продума, Лив пое дълбоко дъх и продължи. Гласът ѝ стана по-уверен. — Веднага се харесахме. Може би отчасти, защото средата, в която бяхме израснали, бе толкова различна, а идеалите ни толкова бляскави. Дватама възпламенявахме нещо един у друг. И бяхме толкова млади... — Въздъхна, събра сили и заговори отново: — Оженихме се набързо, по-малко от три месеца след като се запознахме. Моето семейство... — Поклати глава и леко се засмя. — Ами, да речем, че най-малкото бяха изненадани. Боя се, че това може би е била една от причините да се омъжа за него. Не ми е приятно да си мисля,

че е така. — Загледа се някъде в пространството, в собствените си спомени. За момент Торп се почувства откъснат от нея. Отхвърли това усещане и продължи да слуша. — Не беше най-стабилният брак. Бяхме млади и подложени на голямо напрежение. Колежът. Дъг зубреше за изпитите, аз работех в една местна станция и учех във всяка свободна минута. Парите нямаха голямо значение и за двамата ни — за щастие, защото не разполагахме с много. Имахме и някои хубави мигове, но Дъг беше... — Въздъхна тежко, сякаш търсеше подходящите думи. — Имаше слабост към жените. Обичаше ме, наистина вярвам, че беше така, по негов си начин, но му беше много трудно да остане верен. Никоя от... забежките му не означаваше нищо особено за него, а и аз не бях особено опитна в сексуално отношение.

Торп се видя принуден да преглътне думите си. Не искаше да я прекъсва сега, след като бе започнала да говори — да говори истински — но желанието да наругае мъжа, за когото се бе омъжила, се оказа почти непреодолимо. Съвсем ясно си спомни как първия път, когато се любиха, тя му каза, че не я бива много да доставя удоволствие на партньора си. Сега поне разбираше откъде си е втълпила тази идея. Остана мълчалив и продължи да слуша.

— Джошуа се роди след година — едва година след първата ни среща. Семейството ми смяташе, че сме луди да имаме дете толкова бързо и при доходи, далеч под онова, с което някой от тях можеше да си представи да живее. Но ние и двамата искахме дете. И двамата искахме Джош. Поне за малко изглеждаше, че той ще се превърне в център на живота ни. Беше толкова невероятен. — Очите ѝ се сведоха към снимката в скута ѝ. — Знам, че всички майки мислят така за децата си, но той беше толкова красив, толкова добър. Почти никога не плачеше. — Видя сълзата да капва върху стъклото и здраво стисна очи. — И двамата го обожавахме. Друго и не бе възможно. Почти цяла една година бяхме щастливи. Наистина щастливи. Дъг беше възхитителен баща. За него нямаше работа, която да е обидна или унижителна. Спомням си как веднъж ме събуди, готов да се пръсне от гордост, след като беше открил, че на Джош му никне зъбче. — Лив не продума в продължение на цяла минута. Торп не искаше да я притеснява. Разбираше необходимостта да продължи по своя преценка. Обвил ръка около раменете ѝ, той чакаше. — След като се дипломирах, се преместихме в Ню Джърси. Дъг започна работа в малка юридическа

фирма, а аз получих място в местната телевизия. Отначало работех вечерна смяна. И за двама ни не беше лесно. Бяхме в самото начало, започвахме от най-ниското стъпало в професиите си, прекарвахме отвратително много часове в работа и сами отглеждахме детето. Не мисля, че Джош страдаше. Със сигурност по нищо не си личеше — беше толкова щастливо бебе. Бях с него по цял ден. Дъг го поемаше вечер и го слагаше да си легне. После имаше малка случка с една от служителките, по която Дъг си беше паднал. Лека забегка — не му се беше случвало от година. Преглътнах го. — Лив сви рамене. — Опитах се да го преглътна — поправи се тя. — Във всеки случай той самият достатъчно се разкайваше. Опитахме се да оправим нещата. Трябваше да мислим за детето. Нищо не беше по-важно и за двама ни от Джош... Накрая излязох от нощната смяна и минах в дневна. Започнах да чета прогнозата за времето и да правя някои по-дребни репортажи. Отделихме доста време, докато намерим бавачка, която да удовлетвори и двамата. Дори и след това пак имахме противоречия. Дъг искаше да спра да работя и да си стоя вкъщи с Джош. Аз не желяех. — За миг притисна пръсти към очите си, после отново ги отпусна в скута. — Беше толкова кротък, толкова безпроблемен. Обичах го повече от всичко на света, но ми се струваше ненужно, дори неразумно да спра да работя и да се откажа от кариерата си, за да прекарвам всяка минута с него. Имаше финансови съображения, а и това беше моето собствено желание. И не исках да го разглеждам. — Гласът ѝ загуби увереността си и потрепери. — Така се изкушавах да си остана при него, да го обсия с внимание. Дъг имаше навик да казва, че ако зависи от мен, ще направя така, че завинаги да си остане бебе. Аз пък винаги съм смятала, че той искаше Джош да порасне твърде бързо. Беше наистина много трогателно да го видиш как му купува футболна топка или как говори за ролери, когато Джош още беше на година и половина. Но след това купи онази огромна люлка за втория му рожден ден. Ужасях се от височината ѝ. Скарахме се малко — нищо сериозно. Присмя ми се и ме нарече болезнено предпазлива.

После пък аз му се присмях, защото Дъг бе този, който изгуби цели три седмици, за да намери и купи най-подходящото столче за кола. Ако бях... Ако бях се придържала повече към инстинкта си, всичко можеше да е по-различно. — Лив погледна за миг надолу към

снимката, после я притисна към гърдите си. — Гледачката ми се обади в службата, за да ми каже, че Джош е паднал от люлката. Само цицина на главата — така ми каза, но аз оставих всичко, обадих се на Дъг и хукнах към къщи. Беше стигнал преди мен. Джош изглеждаше добре, но ние и двамата се паникьосахме. Заведохме го право в бърза помощ. Спомням си как седяхме там и чакахме, докато му направят рентгенова снимка. В огромната стая с всички онези черни пластмасови столове, метални пепелници и ярки лампи по тавана. Плочките на пода бяха черни с бели пръски по тях. Аз ги преброявах многократно, а Дъг непрекъснато крачеше наоколо... Когато докторът излезе, заведе и двама ни в малкия си кабинет. Говореше много внимателно. Това ме ужаси. Можех да го видя в очите му, преди да изрече каквото и да е, но не исках да повярвам. Не беше възможно. — Притисна ръка към устата си, за да се опита да задържи напиралците ридания. Всяка подробност отново нахлуваше в съзнанието ѝ с пълна сила, а заедно с това и мъката. — Не повярвах, когато ни каза, че Джош е развил емболия. Беше си отишъл — просто така. — Лив се залюля напред-назад, здраво притиснала снимката и риданията вече раздираха гърлото ѝ. — Дори не знам какво е станало след това. Изпаднах в истерия. Дадох ми успокоителни. Следващото нещо, което си спомням ясно, беше вече у дома. Дъг бе съсипан. Изглежда, с нищо не можехме да си помогнем. Вместо това се нахвърлихме един на друг. Изрекохме ужасни неща. Обвиняваше ме, че не съм си стояла у дома да гледам детето ни. Да се грижа за него. Ако съм била там, може би... И аз не му останах длъжна. Той беше купил люлката. Проклетата люлка, която уби бебето ми.

— Лив! — Искаше да изтрие всичко — болката, мъката, дори спомените. Тя притискаше снимката към гърдите си, сякаш се опитваше да го върне към живот с туптенето на собственото си сърце. Каква утеха може да ѝ предложи? Не и думи — такива не съществуваха. Можеше само да я задържи в ръцете си.

Когато Торп я притегли към себе си, тя се предаде на напиралците в очите ѝ сълзи. Но дори и когато вече всичко ставаше ясно, това съвсем не беше краят. Сега се крепеше единствено на чувствата си и трябваше да ги излее напълно.

— Дойде Грег. Той беше кръстник на Джош, най-близкият ни приятел. Бог е свидетел, че имахме нужда от някого — нашият свят

току-що се бе сгромолясал. Той ни попречи да се нараним повече, но лошото бе сторено. Джош беше мъртъв. — Изпусна дълга въздишка, която разтърси цялото ѝ тяло, и раменете ѝ потрепериха под ръката му. — Беше мъртъв и нищо не можеше да го промени. Никой нямаше вина. Нещастен случай. Просто нещастен случай. — Последва продължително мълчание. Усещаше я как събира сили, за да продължи. Искаше му се болката да престане, искаше да ѝ помогне да я затвори в миналото, където трябваше да остане. Но преди да успее да проговори, тя продължи: — Грег се погрижи за формалностите по погребението. Аз изобщо не можех да се справя. Дадох ми нещо — дори не знам какво беше. През първата седмица двамата с Дъг бяхме като зомбита. Родителите ми дойдоха, но те не ме познаваха. Не познаваха Джош, така както аз. Всеки ден очаквах, като мина покрай стаята му, да го чуя как си играе. Върнах се на работа, защото не можех да понасям да стоя къщи и да го чакам да се събуди. — Докато говореше, сълзите се стичаха неудържимо. Гласът ѝ бе пресипнал от мъка. Каквото и да бе очаквал да открие под маската Торп, в никакъв случай не беше това. В момента бе напълно сляпа за него. Не вярваше, че дори си спомня за присъствието му или че усеща ръката през раменете си. — С брака беше свършено. И двамата го знаехме, но не можехме да се решим да изречем думите. Сякаш и двамата си мислехме, че ако продължим да живеем заедно, той може да се върне. Държахме се любезно един с друг, движехме се на пръсти. Нуждаех се от някой, за когото да се хвана, някой, който да ми каже... Не знам какви думи имах нужда да чуя, но той не разполагаше с тях. Предполагам, че и аз нямах нужните думи за него. Спяхме в едно легло, но изобщо не се докосвахме. Живяхме така повече от месец. Веднъж го... помолих го да дойде с мен в стаята на Джош и да ми помогне да... да ми помогне да събера нещата му. Знаех, че не мога да го направя сама и че трябва да се направи. Той излезе от къщи и не се прибра цяла нощ. Не можеше да го понесе, а аз не можех да понеса да го направя сама. Наложих се да се обадя на Грег и... — Притисна чело с основата на дланта си и се опита да изрече думите. — С Дъг никога повече не говорихме за това... После пристигна Мелинда, сестра ми. Тя обичаше Джош. Изпращаше му безполезни, скъпи дреболийки. Присъствието ѝ като че ли помогна за известно време. Накара ни да излезем от къщи, принуди ни да я забавляваме и да отклоним

вниманието си от... всичко. Мисля, че на мен ми помогна, защото започнах да осъзнавам, че двамата с Дъг само още повече се нараняваме, като се преструваме, че сме семейство. Трябваше да престанем. Реших да поискам развод преди някой от двамата да е направил нещо непостижимо. Не беше лесно. Обмислях го дни наред... Един следобед се върнах къщи рано, защото исках да подредя онова, което ще кажа. Бях решила същата вечер да говоря с Дъг. Когато пристигнах, колата на Дъг беше паркирана отвън. Помислих си, че може да се е разболял и да се е прибрал у дома. Качих се горе и го намерих в леглото със сестра ми. — Много внимателно, Лив постави снимката обратно в скута си. — Това беше последната капка. Моята сестра, моята къща, моето легло. Тръгнах си, преди някой от тях да успее да каже нещо. Не исках да слушам. Не исках да изрека ужасните неща, които знаех, че ще кажа, ако се забавя. Отидох в един мотел. Точно там си дадох сметка, че родителите ми са били напълно прави. Ако живееш спокойно, без да разстройваш живота си с емоционално обвързване, няма да може и да бъдеш наранен. Ето така ще живея — отсега нататък. Никой и нищо няма отново да ме доведе до такова състояние. Стига ми толкова мъка. Веднага подадох молба за развод. Дъг помоли Грег да поеме нещата за мен. Никога повече не съм разговаряла с него, освен чрез Грег. След известно време осъзнах, че Дъг просто е направил крачката преди мен. Беше използвал Мелинда, за да сложи край на нещо, което убиваше и двамата ни. Така ми беше полесно да му простя. А и защото двамата заедно имахме и загубихме нещо изключително. — При последната дума Лив се разплака силно и неудържимо. Извърна се към Торп и той я прие в прегръдките си, за да я задържи, докато мъката отmine.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Над водата подухваше едва доловим бриз. Той къреше леко отраженията в Потомак и плахо появяваше в косите на Лив. Сега, след като вече бяха под открито небе, Торп беше доволен, че я убеди да дойдат. Слънцето и физическата активност ще ѝ се отразят добре. Друга жена, помисли си той, би поискала да спи след напрежението от толкова плач. Но не и Лив.

Все още беше бледа. По очите ѝ личаха следи от сълзите, които бе изплакала. Но около нея се долавяше непогрешимо излъчване на сила. Торп едновременно ѝ се възхищаваше и я обичаше заради това. Сега смяташе, че може да разбере защо се е оградила с ледена стена. Беше видял лицето на момченцето на снимката — лице, пълно с живот и неподправена радост. Страдаше заради нея, заради загубата ѝ. Трудно му беше да си представи Лив омъжена, да има син, да гради живота си с друг човек. Малка къщичка в предградията, заграден двор, играчки под дивана — всичко това изглеждаше отдалечено на цяла вечност от жената, седнала насреща му. И въпреки това точно такъв е бил животът ѝ преди не чак толкова много години. Животът ѝ отново може да бъде такъв, този път с него. Торп го искаше заради нея, и заради себе си.

По-ясно от всякога разбираше, че с нея ще трябва да напредва бавно. Силна е, да наистина, но е била ужасно наранена.

Дъг, каза си наум и за миг го обзе заслепяваща ярост. Той не прощаваше така лесно, както Лив. Този мъж, според Торп, не само я бе загубил поради малодушието си, но и я бе уплашил до смърт. Сега от Торп зависи да я убеди, че наистина ще остане до нея. Завинаги.

От мястото, където беше седнала, Лив можеше да наблюдава как Торп гребе. Мускулите му се движеха ритмично. Сякаш не влагаше никакво усилие в умението и силата, с които управляваше лодката по реката. Не е от мъжете, които трябва да напъват бицепсите си, за да покажат колко са силни или мъжествени. Той знае възможностите си и оттам идва увереността му.

И така. Каза му. Бяха изминали години, откакто не се бе разкривала така пред когото и да било. Сега вече няма нищо, което да не знае за нея. Защо му каза? Може би, защото знаеше, — или се надяваше — че ще остане до нея и след като свърши с разказа. Така и стана — без въпроси, без съвети, само подкрепа. Той знаеше от какво се нуждае. Кога бе открила какъв необикновен мъж е Торп? И защо ѝ отне толкова време? Чувстваше се спокойна, защитена и по-наясно със себе си, отколкото можеше да си представи. Сълзите и изповедта бяха очистили болката. Затвори очи за момент и остави тялото си да се наслади на пречистването на ума.

— Не съм ти благодарила — изрече сред покоя.

— За какво? — Торп изтегли веслата с уверено движение.

— Че беше до мен и че не изрече всички онези любезни, но толкова жалки думи, които хората казват, когато някой е разстроен.

— Ти страдаше. — Очите му отново се взираха в нейните, прониквайки дълбоко. — Нищо, което бих могъл да кажа, нямаше да изтрие станалото или да го направи по-леко. Но сега съм тук.

— Знам — въздъхна Лив и се облегна назад. — Знам. Известно време продължиха да плуват сред тишина.

Тук-там по реката имаше и други лодки, но не се приближаваха дотолкова, че да разменят поздрави или да надигнат вълни. Все едно че плуваха в свой отделен поток, в свой отделен свят.

— Още е много ранна пролет — обади се Торп — и затова не е особено оживено по реката. Обичам да идвам преди изгрев през лятото, когато едва-едва се развиделява. Удивително е колко тихи изглеждат всички тези сгради на зазоряване. Можеш да забравиш за тълпите туристи, които по-късно ще започнат да се изкачват по паметника и да се трупат в Смитсъновия институт. Освен това преди изгрев е трудно да мислиш какво става в Пентагона или на Капитола. Те са просто сгради, наистина уникални, понякога дори красиви. В събота или неделя, когато не ме притиска някой спешен случай, мога просто да си гребя и да забравя колко пъти съм изкачвал стъпалата, вземал асансьора и отварял вратите във всички тези сгради.

— Странно — замислено изрече Лив, — преди месец-два щях да се изненадам да чуя такива думи от теб. Представях си те като мъж с една-единствена амбиция, напълно отдаден само и единствено на

работата си. И през ум не ми е минавало, че изпитваш нужда да се махнеш от нея, да се откъснеш от напрежението.

Той се усмихна и продължи да гребе уверено.

— А сега?

— Сега те познавам. — Седна изправена и остави вятърът да развее косите ѝ. — Кога разбра, че гребането е твоята алтернатива на хапчетата против язва?

Разсмя се, едновременно развеселен и доволен.

— Наистина ме познаваш. След като се върнах от Средния Изток. Там беше тежко. Завръщането също беше тежко. Предполагам, че повечето войници се чувстват по същия начин. Приспособяването към нормален живот невинаги е лесно. Започнах да преодолявам стреса си по този начин и установих, че ми е станало навик.

— Подхожда ти — каза Лив. — Спотаената физическа сила. — Усмихна се, като видя как повдигна учудено вежди. — Не ми се вярва да е толкова лесно, колкото изглежда.

— Искаш ли да опиташ?

Отново се усмихна и се облегна назад.

— О, няма нужда. Предпочитам наблюдаването като спорт.

— Не е нужно особено координиране — допълни той. — Всяко хлапе може да се справи след една седмица на летен лагер. — Нарочно я предизвикваше. Искаше отново да види онзи състезателен блясък в погледа ѝ.

— Сигурна съм, че мога да се справя без проблем.

— Ела тогава — подкани я и закрепил веслата. — Опитай! Изобщо не беше сигурна, че ѝ се иска, но трудно можеше да се измъкне от предизвикателството.

— Мислиш ли наистина, че трябва да се сменяме точно тук? Няма да ми е приятно да се прекатурим насред Потомак.

— Лодката е добре балансирана — безгрижно отвърна той. — Ако същото важи за теб.

След тези думи тя се изправи, макар и предпазливо.

— Добре, Торп, дръпни се.

Размениха си местата с минимум движения. Торп се настани на малката, тапицирана седалка и погледна как Лив хваща веслата.

— Не влагай прекалено голямо усилие — посъветва я, докато тя се опитваше да ги освободи. — Просто ги движи, колкото можеш по-

плавно.

— Ходила съм на летен лагер — любезно отвърна Лив, после се намръщи, защото ръцете ѝ отказваха да влязат в синхрон. — Но там обикновено използвахме канута.

— Страхотна съм с перката. Ето... — успя да направи едно несигурно, но все пак сполучливо движение. — Сега ще вляза в ритъм. Махни тази усмивчица от физиономията си, Торп — добави и съсредоточи цялото си внимание върху задачата.

Почувства внезапна болка в мускули, които от години не беше използвала. Беше благотворно, оздравяващо усещане. Успяваше да преброи до осем при всяко загреване и чувстваше как раменете ѝ се напрягат от движението. Веслата дращеа по дланите ѝ.

О, да, помисли си тя, мога да разбера защо го прави. Движеха се — не толкова плавно, както преди, но въпреки всичко напредваха по водата, благодарение на нейната сила. Няма мотор, нито платна — не зависиш от нищо, освен от собствените си усилия. От тялото си, волята си и от веслата. Да, съвсем точно разбираше какво има предвид. Струваше ѝ се, че би могла да гребе в продължение на километри.

— О кей, Кармайкъл, времето ти изтече.

— Шегуваш ли се? Току-що започнах — отправи му мрачен поглед и продължи да загребва.

— Десет минути са достатъчни за първи път. Освен това — бързо се премести до нея, след като тя спря — не искам да си съсипваш ръцете. Харесвам ги такива, каквито са.

— Аз пък харесвам твоите. — Взе ръката му и притисна дланта към бузата си.

— Лив! — Невъзможно бе да си представи, че би могъл в този момент да я обича повече, отколкото я бе обичал миг преди това. И все пак беше така. Закрепи веслата и я притегли по-близо до себе си.

Беше късен следобед, когато се върнаха обратно в апартамента на Лив. Всеки от двамата носеше хартиен плик, пълен с хранителни продукти.

— Знам как да изпека пиле — настоя Лив, докато натискаше бутона на асансьора. — Слагаш го във фурната и я включваш за няколко часа. Нищо повече.

— Моля те — погледна я измъчено. — Може да те чуе. — Придърпа покровителствено торбата, в която се намираше пилето. —

В тези неща си има изкуство, Лив. Подправки, определяне на времетраенето, подготовка. Щом едно пиле трябва да си даде живота, за да го изконсумираш, поне можеш да му засвидетелстваш малко уважение.

— Струва ми се, че не ми харесва тонът на този разговор — изгледа подозрително плика в ръцете му тя. — Защо просто не си поръчаме пица?

— Ще ти покажа какво може да направи майсторът с килограм пиле за грил. — Торп изчака да излязат от асансьора. — А след това ще те любя чак до неделя сутринта.

— О! — Лив за момент го изгледа преценяващо и потисна доволната усмивка. — Само толкова?

— До късно сутринта в неделя — добави той и спря да я целуне, преди да успее да извади ключовете. — Може би — прошепна върху устните ѝ — до ранния неделен следобед.

— Идеята за този кулинарен урок започва да ми харесва малко повече.

Устните му се зареяха към ухото ѝ.

— А на мен започва да ми харесва идеята да си поръчаме пица. По-късно. — Отново се върна на устните ѝ. — Много, много по-късно.

— Да влезем вътре и да гласуваме.

— Мм, харесва ми начинът ти на мислене.

— Това е от вашингтонското влияние — отвърна, докато пъхаше ключа във вратата. — Няма въпрос, който да не може да се реши чрез гласуване.

— Кажи го на сенаторите, които чакат да се свършат силите на Донахю и неговата обструкция.

Тя се разсмя и натисна дръжката.

— Ще ти кажа нещо, Торп — отвърна, докато затваряше вратата след себе си, — не желая да мисля за сенатори и обструкции. — Премести торбата в другата си ръка, за да може тялото ѝ да бъде по-близо до него. — Не искам да мисля дори и за това печено пиле, по което толкова си полудял.

— Не? — Свободната му ръка я обгърна. — Защо не ми кажеш за какво искаш да мислиш тогава?

Тя с усмивка започна да разкопчава копчетата на ризата му.

— Защо ли пък да не ти покажа? Добрият телевизионен репортер знае, че действието струва колкото хиляди слова.

Почувства как хладните ѝ, дълги пръсти се плъзват по гърдите му. Остави пакета си на земята, после пое и нейния и го подпря на затворената врата.

— Винаги съм твърдял, Кармайкъл, че си дяволски добър репортер. — Устните му заглушиха смеха ѝ.

Беше късен неделен следобед. Лив седеше плътно до Торп на дивана. Двата почивни дни, помисли си тя, приличаха на сън. Беше споделила с него повече, отколкото изобщо бе възнамерявала да споделя с някого. Но нали той вече означаваше за нея много повече, отколкото изобщо бе възнамерявала да позволи на някого да означава за нея.

Снощи се смяха, докато готвеха и докато се хранеха. Толкова лесно бе да се смееш с него. И толкова лесно беше, когато е с него, да забрави всички клетви, в които някога се бе вричала. Той я обича. Мисълта за това все още я удивляваше. Този упорит и непреклонен мъж я обича. Беше ѝ показал нежност и разбиране — качества, от които се нуждаеше, но които никога не си бе представяла, че може да открие у него. Колко различен би бил животът ѝ, ако го беше намерила още преди години.

Но не... Лив затвори очи. То е все едно да иска Джош да не е съществувал. За нищо на света няма да се откаже от спомените за онези кратки години. Той беше центърът на вселената ѝ. Нейното дете.

Може би защото животът ѝ с него бе свит само до две къси години, тя си спомняше почти всяка най-дребна подробност. Да обича така е най-великото чудо, което една жена би могла да познае. И най-голямата опасност. Беше си обещала никога повече да не го преживява.

А сега тук е Торп. Какъв ще бъде животът ѝ с него? Какъв ще бъде без него? И двата въпроса, както и отговорите им, я плашеха.

Той, помисли си, наместила глава във вдлъбнатината на рамото му, вече е толкова близо, че ме плаши. Не съм сигурна, че ще мога да се върна назад... Не съм сигурна, че мога да продължа напред. Ако нещата можеха да останат просто така, както са... Но бързо се приближаваше моментът, когато ще трябва да направи стъпка в едната или другата посока.

Той знае какво иска, продължи наум Лив. В решенията му няма съмнения. Ще ми се и аз да можех да виждам толкова ясно.

— Укроти се — тихо изрече той.

— Знам.

— Не можеш да се отърсиш от вчера сутринта. — Искаше да я прегърне по-силно, да я накара да забрави, но забравата не беше отговорът и за двамата. — Едва ли ти е било леко да разкажеш всичко това, да го изпиташ отново.

— Не, не беше лесно. — Отметна глава, за да го погледне. Лицето ѝ беше посърнало, но очите ѝ се взираха в него с ясен поглед. — Но съм доволна, че така стана. Доволна съм, че знаеш. Торп... — Леко въздъхна. Ставаше все по-важно той да знае всичко. — Имаше моменти, непосредствено след смъртта на Джош, когато исках и аз да умра. Не исках да живея без него. Не можех да се примиря да живея без него. Нямах достатъчно сили, за да предприема нещо конкретно в това отношение, но ако можех да умра — просто да затворя очи и да умра — щях да го направя.

— Лив! — Вдигна ръка към лицето ѝ. — Не бих могъл да претендирам, че знам какво е да изгубиш дете. Такава мъка не може да бъде разбрана от никой, който не го е преживял.

— Не умрях — продължи тя, като преглътна. — Хранех се, спях, функционирах. Но погребях част от себе си заедно с Джош. Това, което беше останало, зарових след развода с Дъг. Изглеждаше ми единственият начин да оцелея. Живях така дълго време, без да мисля за някаква промяна.

— Но ти не си умряла, Лив. — Ръката му се плъзна надолу и я улови за брадичката. Очите му се взираха право в нейните. — А промените са част от живота.

— Обичал ли си някого напълно безрезервно?

— Само теб — простичко отвърна той.

— О, Торп! — Лив притисна лице в рамото му. Сърцето ѝ се сви от прилива на чувства. Думите идваха така лесно при него — както и чувствата. Не беше сигурна, че все още е достатъчно силна, за да ги приеме. — Нуждая се от теб. Това ме плаши до смърт. — Отново вдигна лице към него. — Знам какво е да изгубиш. Не съм сигурна дали бих могла да го преживея втори път.

Беше толкова близо, толкова близо до сърцето ѝ. Чувстваше го. Ако я вземе в прегръдките си, ако я целуне сега, може би ще изтръгне от устните ѝ думите, за които копнееше. Те бяха в очите ѝ. Трябваше му всеки грам воля, за да не я притисне. Не днес, каза си наум. Достатъчно ти даде през тези два дни.

— Да се нуждаеш от някого — изрече предпазливо, — не означава, че трябва да го загубиш.

— Опитвам се да повярвам, че е така. — Пое дълбоко дъх. — За първи път от пет години искам да повярвам, че е така. Важно е да мога да повярвам, че няма да се случи отново.

След миг той вдигна ръката ѝ и притисна дланта ѝ към устните си.

— Колко време искаш?

Сълзите се появиха мигновено, мълчаливо. Не се наложи да моли. Той разбра. Даваше ѝ онова, от което се нуждаеше, без въпроси, без условия.

— Не те заслужавам — поклати глава. — Наистина не те заслужавам.

— Това си е мой риск, нали така? — усмихна се той. — Според моето мнение, аз пък напълно те заслужавам, така че се получава равновесие.

— Трябва да размисля малко. — Целуна го, после продължи. — Трябва да бъда сама, защото с теб ми е трудно да мисля.

— Така ли? — целуна я още веднъж. — Добре — съгласи се и я издърпа със себе си, докато ставаше. — Но мисли бързо!

— Утре. — Задържа го до себе си още миг. — Само до утре. — Ръката, която я обгръщаше, бе толкова силна. Мъжът имаше толкова много да дава. — О, Господи, не съм ли истинска глупачка, Торп?

— Да. — Притегли я обратно и обхвана лицето ѝ с ръце. — Аз съм дяволски упорит, Кармайкъл. Не го забравяй!

— Няма — прошепна, докато той се отдалечаваше към вратата. Там се спря и се извърна обратно с ръка върху дръжката.

— До утре.

— До утре — повтори тя, когато остана сама.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Нещата не бяха толкова ясни, колкото на Лив ѝ се искаше. Веднъж вече бе вярвала, че обича, и се оказа, че греши. Онова, което изпитваше към Дъг, бяха вълненията и мечтите на младостта. Сега бе пораснала и бе станала по-предпазлива. Може би прекалено предпазлива, помисли си, докато се настаняваше зад бюрото си. Но когато каже на Торп, че го обича, иска да изрече думите без никаква сянка на съмнение. Той заслужава да получи това от нея.

Не искаше да го загуби. Поне това беше съвършено ясно. За много кратко време той се бе превърнал във фокуса на живота ѝ. Упование. Да, не може да отрече, че се уповава на него. Но любов ли е това?

Любов ли е, когато един мъж не ти излиза от ума? Когато започнеш да свързваш и най-малката подробност от ежедневието си с мисълта за него? Когато съхраняваш и най-нищожните частици, за да ги споделиш с него?

Лив си спомняше какво е да лежи на сутринта до него — покоят, топлината, непринуденото единение. Спомняше си как само един негов поглед можеше да я накара да се разтрепери от страст, дори в препълнена стая.

Обича ли го? Защо търси друго име за това, което изпитва? Истината е заключена в нея от дни. Дошло е време да я приеме. Щом смята да поиска от Торп да поеме риск, трябва и тя самата да е готова да направи същото. Любовта е равносилна на уязвимост. Той може да я нарани и несъмнено ще го прави понякога. Предпазната броня беше паднала. Никога повече няма да може да се крие зад нея. Внезапно осъзна, че и не желае. Това, което искаше, можеше да се изрече с една-единствена дума: Торп.

— Лив! — Извърна се към изнервения редактор с щастлива усмивка.

— Да, Честър! — Днес определено ще бъде прекрасен ден.

— Вземи екип. Незабавно. В новата сграда на Сената. Някакъв тип, още неидентифициран, държи трима заложници, включително сенатора Уайът, в кабинета му.

— Мили Боже! — Вече бе станала и пъхаше бележник в чантата си. — Има ли пострадали?

— Не още. Доколкото знаем — добави и сви към кабинета на Карл. — Имало е някаква стрелба. Внимавай. Трябва ни бърз репортаж.

— След двадесет минути. — Вече излизаше през вратата.

Когато Лив пристигна, полицията беше обградила сградата. Огледа се наоколо за издйнически признаци за присъствието на тайните служби и ФБР. Когато знаеш какво да търсиш, лесно го разпознаваше. По покривите на съседните сгради зърна заемащите позиции снайперисти. В двупосочната улица мъже със страховито въоръжение обсъждаха стратегията си. Участъкът за медиите вече се бе оформил, претъпкан от репортери и технически персонал. Всички говореха едновременно, задаваха въпроси, опитваха се да се промушат през загражденията, за да си осигурят по-добра позиция.

Лив си проби път и успя да пъхне микрофона пред някакъв униформен полицай.

— Оливия Кармайкъл, VVB. Можете ли да ни информирате накратко какво се случи? Идентифицирахте ли вече мъжа, който държи сенатор Уайът? Какви са исканията му?

— Той е бивш служител. Това е всичко, което мога да ни кажа. — Това е всичко, което ще ми кажеш, помисли си Лив и забеляза колебанието в погледа му. — Още ли не е предявил никакви искания? С какво оръжие разполага? Как е проникнал в сградата?

— Не знаем. Сигурни сме единствено за ръчен пистолет. Засега още не отговаря на телефона.

Лив остана почти с празни ръце наред тълпата от напористи репортери. Трябва да открие някой друг — по-словоохотлив. Може да подготви бърз бюлетин, но ще трябва да се разрови повечко, за да събере нещо сериозно, да ефир.

Сенатор Уайът. Много добре си го спомняше от приема в посолството. Жизнерадостният, червенобузест сенатор Уайът, който се бе пошегувал с нея и я беше посъветвал да танцува с Торп. Погледна към отсрещната страна на улицата и се взря изпитателно в десетките

прозорци. Струваше ѝ се невъзможно сега да се намира зад един от тях, с опрян в главата пистолет.

Някъде в края на тълпата Лив съзря познато лице. Беше секретарката, която само преди няколко дни я накара да чака цели два часа пред един от кабинетите, два стажа под този на сенатор Уайът.

— Мис Бингъм! — Лив благослови двата часа и безбройните чашки кафе, които беше изпила в стаята на жената. — Оливия Кармайкъл, от VVB.

— О, мис Кармайкъл, не е ли ужасно! — Погледна нагоре към прозорците с разширени от страх очи. — Опразниха цялата сграда. Просто не мога да повярвам! Горкичкият сенатор Уайът!

— Знаете ли кой го задържа?

— Ед, Ед Мъроу. Кой би си помислил? Ами че аз съм се возила с него в асансьора поне сто пъти. — При този спомен, тя вдигна ръка към гърлото си. — Чух, че се наложило сенаторът да го освободи миналата седмица, но...

— Защо? — Лив беше пхнала микрофона под мишница и бързо записваше в бележника си.

Жената изобщо не забеляза.

— Не съм сигурна. Според слуховете, Ед се забъркал в залагания — нещо незаконно. Винаги е толкова любезен. Кой би си помислил?

— Сенаторът го уволни?

— Миналата седмица. — Кимна бързо три пъти с глава, а очите ѝ продължаваха да гледат широко отворени. — Днес трябвало да освободи бюрото си. Сигурно е откачил. Сали каза, че стрелял два пъти в коридора.

— Сали?

— Секретарката на сенатора. Тъкмо била излязла в коридора, когато се случило. Ако си е била в кабинета... — Преглътна и отново втренчи поглед в сградата. — Откакто съм тук, отвън, вече два пъти стреля през прозореца. Мислите ли, че всичко ще бъде наред със сенатора?

— Убедена съм, че всичко ще бъде наред. — Точно когато Лив изричаше тези думи, във въздуха отекна нов изстрел.

— О, Господи! — Секретарката я сграбчи за ръката. — Избива ли ги? Сигурно ги избива!

— Не, не. — Лив почувства хладните езичета на страха. — Само стреля през прозореца. Всичко ще се оправи. — Трябва да провери дали жената вярно е определила идентичността на нападателя, преди да го пусне в ефир. Такава ѝ е работата — всичко по реда си. Не може да се замисля какво става с хората вътре. Засега. — Секретарката на сенатора още ли е вътре?

— Трябваше да отиде с полицията. Някъде там, отзад е.

— Добре, благодаря. — Лив бързо се зае отново да си пробива път през навалищата. Зърна Дъч и се насочи право към него. Ако някой може да ѝ даде подробности, това е точно той.

Измина почти половин час, вместо обещаните двайсет минути, но Лив предостави точен и подробен репортаж от мястото, с кадри на полицейските сили и тълпата. Зданието на отсрещната страна на улицата беше притихнало — твърде притихнало за нейния вкус. Почти изпитваше желание да чуе нови изстрели сред тишината. Ужасът, хрумна ѝ внезапно, също е тих.

— Кога, по дяволите, ще предприеме нещо? — промърмори до нея Боб, Напрежението се просмукваше във всички — полицаи, случайни зяпачи, представители на медиите. Всички очакваха следващата стъпка. — Тежката артилерия се надига — подхвърли той. — Ей го там Т. С.

— Веднага се връщам. Гледай техникът да е готов да ни свърже със студиото, ако нещо се случи. — После се насочи към Т. С. — Торп!

— Лив! — Леко докосна страната ѝ. — Предполагах, че си някъде тук.

— Има ли нещо ново? — запита, като много добре знаеше, че този път не става дума само за поредната сензация. И двамата познаваха мъжа вътре.

— Установили са връзка с Мъроу. Уайът не е пострадал, нито помощниците му. Засега. Изглежда, не е особено адекватен. В един момент иска половин милион в брой и самолет, в следващия — злато и бронирана кола. Променя решението си всеки път, когато разговарят с него.

— Как, по дяволите, е влязъл вътре с оръжие? — попита тя.

Торп се изсмя бързо и мрачно. Очите му нито за миг не изпуснаха сградата отсреща.

— Не е трудно за човек, когото охраната е свикнала да вижда. Предполагам, че го е носел в сакото или вече е било в бюрото му. — Размърда се нетърпеливо. Лив можеше да каже със сигурност, че му се иска да се раздвижи, да направи нещо. — Щях да съм по-спокоен, ако беше професионалист. В състоянието, в което се намира, за него е много лесно да допусне грешка и да повлече заложниците със себе си. — Изруга грубо, което рядко бе чувала от него. — Искал е да е сигурен, че ще привлече пълния интерес на медиите.

— Нали не мислиш сериозно, че го прави заради публичността?
— Мисълта я ужаси.

Торп поклати глава.

— Имал съм вземане-даване с него няколко пъти, когато съм уговарял срещи. — Извади цигара. — Нервен, амбициозен човечец. Добър ум, но не се владее.

— Залагания, както ми казаха.

— Така се говори. — Торп дръпна от цигарата и изпусна дълга струйка дим. — Прекалено е тихо — измърмори. — Дяволски тихо е.

Напрежението можеше да се докосне с ръка. И нарастваше почти видимо с всяка изминала минута. Колко време, помисли си тя, ще може нервният, амбициозен човечец да издържи на натоварването? Беше предприел непоправима стъпка. Докъде още би стигнал? Чакаше заедно с останалите, за да разбере.

— Торп! — Лив позна мъжа от тайните служби и се намръщи, когато той даде знак само на него. — Комисар Дениълс иска да те види.

— Разбира се. — Торп смачка поредната цигара под обувката си. — Тя също — добави и посочи с палец към Лив. — В екип сме.

Лив сподави усмивката. Това вече е нещо различно. Последва го мълчаливо.

Специалната кола за свързка беше разположена доста далече от участъка за пресата. Лив бързо огледа оборудването — магнетофони, мегафони, телефони — и мъжете, които работеха, запретнали ръкавите на ризите си. Какво може да искат от Торп? — зачуди се тя. Това тук няма нищо общо с пресата.

Комисар Дениълс побутна очилата на умореното си лице.

— Т. С., Мъроу иска да разговаря лично с теб. Ще играеш ли?

— Естествено.

— Лентата е включена. Внимавай какво казваш. Ако има някакви искания, не му обещавай, не се пазари. Остави това на нас. — Говореше бързо и безстрастно, но Лив долови подтекста. Не му се нравеше особено новия обрат на събитията. — Нямах пълномощия да му осигуриш онова, което желае. Достатъчно умен е, за да го разбира. Каквото и да ти поиска, кажи му, че ще провериш и пак ще се чуете. Разбра ли?

— Разбрах. — Комисарят погледна към Лив и се взря в журналистическата ѝ карта. — Тя е с мен — спокойно поясни Торп.

— Нищо оттук няма да излиза в ефир, докато аз не кажа. — Очите му бяха студени, почти враждебни. — Няма да му предоставим директен достъп в ефир.

— Разбрано — спокойно отвърна Лив, после изгледа как подават слушалката на Торп.

— Ние ще наберем номера. — Дениълс даде знак на един от хората си. — Накарай го да говори, колкото можеш по-дълго. Ако нещата започнат да излизат извън контрол, ще ги поемем в наши ръце.

Торп кимна и чу как Мъроу вдига телефона при първото позвъняване.

— Т. С.?

— Да. Как си, Ед?

Мъроу се изсмя нервно.

— Страхотно. Ще правиш репортаж за мен?

— Точно така. Искаш ли да ми кажеш защо си там горе и какво ще те накара да слезеш?

— Спомняш ли си онзи ден, когато седяхме в кабинета ми и си говорехме за „Бърдс“, докато Уайът се бавеше на някакво събрание?

— Разбира се. — Торп зърна за миг мрачната физиономия на Дениълс, който придържаше слушалките към ушите си. — Миналата година в края на лятото. „Ориълс“ се бореха за първото място. — Измъкна нова цигара и щракна със запалката си. — Гледал ли си някой мач тази година?

Лив успя да чуе ехото от френетичния смях в слушалката.

— Вече хвърлих двайсет и пет хилядарки в мачовете за тази година.

— Лоша работа. Пари ли ти трябват? — Сега очите на Торп бяха приковани в Дениълс. — Това ли искаш, за да пуснеш Уайът?

— Ще ти кажа всичко Т. С., но само на теб. Идваш тук и правиш едно от прословутите си интервюта. Давам ти изключителни права.

Лив чуваше само откъслечни думи, но това, което дочу, я накара да сграбчи панически ръката на Торп. Без да ѝ обръща внимание, той продължи да се взира в Дениълс.

— Прекалено много заложници — изрече приглушено комисарят.

— По този начин ще имаш още един заложник, Мъроу — спокойно отвърна Торп. — Сделката не ми се струва много добра.

— Да, да, разбирам какво имаш предвид. — Гласът на Мъроу трепереше нервно. — Може би ще разменя двамата помощници срещу теб. Ако ми обещаеш, че ще дойдеш. Държиш на думата си, нали, Т. С.?

— Двама срещу един — замислено изрече Торп, наблюдавайки внимателно Дениълс, докато Лив здраво стискаше ръката му и клатеше глава. — Но пък помощниците нямат особена стойност, не е ли така?

Последва дълга пауза. Лив усети как потта започва да се стича на струйка по гърба ѝ.

— Качваш се горе съвсем сам, без опашка, и аз пускам Уайът. Как ти се вижда такава сделка? Възможност, която се пада веднъж в живота, Т. С. Няма да изпуснеш такава сензация, нали?

— Ще трябва да го съгласувам с големите клечки в Си Ен Си, Ед. Дай ми десет минути. Ще ти се обадя пак.

— Десет минути — потвърди Мъроу и прекъсна връзката.

Лив сграбчи сакото на Торп и го издърпа с лице към себе си.

— Не — тръсна енергично глава, а в очите ѝ се четеше безумен страх. — Не можеш. Не може и да си помислиш да направиш такава нещo. Не можеш, Торп!

— Чакай за момент. — Гласът му прозвуча спокойно и делово и той я отдръпна встрани. — Е? — извърна се лаконично към Дениълс.

— На първо място, не можем да искаме от теб да ни сътрудничиш.

— Значи няма да искате — отвърна Торп. — По-нататък?

— Хората, с които трябва да говоря, преди да се съгласим на подобна размяна. — Дениълс потърка устата си с длан. Тази работа не му харесваше. Но вътре бе замесен сенатор. Деликатно положение, каза си той. Много деликатно.

— Тогава започнете разговорите — предложи Торп.

Дениълс му отправи продължителен поглед.

— По-добре помисли малко, докато свърша. Няма да е много приятно интервю.

— Торп! — Гласът на Лив трепна панически. Познаваше този поглед в очите му. — Не!

Той внимателно я улови за раменете.

— Лив... — понечи да заговори.

— Не, не, послушай ме! — Улови го за сакото. — Това е лудост! Не може просто така да влезеш вътре. Не си подготвен за такова нещо. И кой може да каже, че наистина ще пусне Уайът, ако отидеш? Тогава ще... ще има повече козове за пазарене. Сигурно и сам го разбираш.

— Той иска да говори — изтъкна Торп и я поведе встрани. — Уайът не може да му осигури национален ефир, а аз да.

— О, Господи, Торп, той е неуравновесен! — Вече плачеше, но без да го съзнава. — Ще убие и теб, и сенатора. Не трябва да ходиш! Не могат да те накарат!

— Никой не ме кара. — Даде знак на един от екипа си и заговори тихо. — Обади се в дирекцията. Кажим им, че ще взема интервю от Мъроу в замяна на заложниците. Насочете камерата към сградата след около десетина минути. Някой от тях трябва да излезе. Ще ми трябва касетофон.

— Не! — Този път Лив повиши глас в пълен противовес на неговия. Вкопчи се в него, сякаш можеше да го спре от онова, което си бе наумил. — Не можеш! Моля те, послушай ме!

— Лив! — Отметна косата от лицето ѝ. — Ти би направила същото. Това е част от работата.

— Животът ти не струва, колкото една награда „Пулицър“.

Торп изви едната си вежда.

— Някои биха могли да го оспорят.

— По дяволите, Торп! — Трябва да мисли бързо. Трябва да говори логично, иначе изобщо няма да я изслуша. — Вероятно е само номер. Може да пусне двамата помощници, но с теб и Уайът ще разполага с двама важни заложници. Сигурно си дава сметка, че телевизията ще преговаря за освобождаването ти. Той точно това иска.

— Може би да, може би не. — После я целуна, за да я накара да замълчи, а и защото изпитваше нужда да го направи.

— О, моля те, не отивай! — Притисна се в него, разбрала, че е загубила, и неспособна да се примири с това. — Обичам те! — Той бавно посегна към раменете ѝ и я издърпа назад, за да може да вижда лицето ѝ. Беше мокро от сълзи и помръкнало от отчаяние. — Обичам те — повтори Лив. — Вече е утре, Торп. Остани с мен!

— Господи! — Опря чело в нейното и се остави на чувството да го завладее. После отново я притегли към себе си, болезнено силно. — Избираш най-невероятния момент, Кармайкъл. — Когато отново я целуна, усети как устните ѝ треперят под неговите. — По-късно ще говорим за това. Хубавичко ще си поговорим за това. — Отдръпна я и ѝ се усмихна. — По-добре върви да предадеш последното развитие на събитията, защото някой ще ти грабне златния шанс.

— Защо не искаш да ме послушаш? — Вече беше не само отчаяна, но и ядосана. Дори любовта ѝ не го бе разколебала. — Не можеш да отидеш там. Нуждая се от теб! — Не я интересува, ако думите ѝ не са справедливи, стига да го възпрат да не прекоси улицата.

— Аз също се нуждая от теб, Лив. Но това не ми пречи да продължавам да си върша работата, както и ти своята.

Яростно се вкопчи в тялото му.

— Ще се омъжа за теб.

Торп отново се усмихна и я целуна по носа.

— Знаех го още преди месеци. Ти просто си малко бавничка. — Вдигна поглед и забеляза камерата, насочена към тях. — А сега го разбраха и няколкостотин хиляди зрители.

— Не ми пука! — Стремежът ѝ към дискретност изведнъж ѝ се стори абсурден. — Не можеш да искаш от мен да се изправя пред възможността да те загубя, Торп. — Сграбчи реверите на сакото му с овлажнели от страх ръце. — Дявол да те вземе, не мога да го понеса! Не мога да понеса отново всичко това! Не искам!

Ръцете му я уловиха по-здраво, а очите му се вгледаха настойчиво в нея.

— Чуй ме! Обичам те повече от всичко. Не го забравяй! Всеки ден живеем с риска. Ако не е така, все едно, че вече сме мъртви. Да бъдеш жив е страдание, Лив.

Пребледняла и успокоена, тя го погледна право в лицето.

— Никога няма да ти простя, ако го направиш. Изобщо не исках да се влюбвам в теб. Сега, след като е факт, ти искаш от мен да стоя

отстрани и да чакам да те загубя. Няма да ти го простя!

Устоя на погледа ѝ. Видя болката и паниката. Не искаше да я наранява. Би направил всичко, което е по силите му, за да премахне този израз от очите ѝ.

— Може би трябва да се замислиш в кого си се влюбила, Оливия. Аз не съм се променил. Същият съм, какъвто си бях и какъвто ще бъда утре. Сега имам работа, която трябва да свърша. Ти също.

— Торп...

— Хайде — прекъсна я той и я поведе обратно. — Дениълс вече трябва да е свършил с разговорите.

Лив остана да наблюдава безпомощно, докато Торп, Дениълс и Мъроу уговаряха последните подробности по размяната. Не можеше да каже, нито да направи нещо, което да го спре. Беше ѝ казал, че тя би постъпила по същия начин. Разбираше го, но това беше без значение. Той е нейната любов, нейният живот. Всичко, което е важно за нея, е свързано с него.

Не е справедливо! — помисли си с нов пристъп на отчаяние. Беше получила втори шанс. Сега трябва да стои отзад и да наблюдава как се подлага на риск. Думите на Майра отново изскочиха в съзнанието ѝ: „Животът не е кратък, но и никога не е достатъчно дълъг.“ Торп! Цялото ѝ същество крещеше за него. Хапеше силно устните си, за да не извика. Не отивай! Имам да ти казвам толкова неща! Толкова неща да наваксваме! Искаше да му каже колко много означава за нея, как той бе отворил всички врати, които преди бе затворила.

Торп проверяваше касетофона си, като същевременно слушаше наставленията на Дениълс. Лив ги наблюдаваше с премрежени от сълзи очи. О, Торп, каза си наум, не мога още веднъж да понеса празнотата. Не и след като вече знам какво е да те имам. Нужно ми е да знам, че си там, когато посегна към теб. Искам отново да обичам, да държа детето ти в ръце. О, моля те, не ме спирай сега, когато тъкмо започнах да чувствам!

С дълбока, разтреперана въздишка, тя притисна пръсти върху очите си. Отново се вгледа в него — строгия атлетичен профил, дълбоките, напрегнати очи. Страхува ли се? Какво става в главата му? Спомня ли си, че никой от нас не е безсмъртен? Но ти трябва да бъдеш, Торп. Заради мен. Заради нас.

Какво му е нужно от мен? Не и това, осъзна с внезапна яснота. Нужна му е подкрепа, а не истеричка, която го дърпа и моли да помисли за нея. Сега той се нуждае от цялото си внимание... Само ако можех да отида с него. Но не мога. Не мога да отида с него, но мога да изпратя нещо с него.

Докато наблюдаваше, двамата помощници бързо бяха изведени от сградата и извън загражденията. Значи Мъроу бе удържал на първата част от уговорката. Сега оставаше само Уайът. Торп срещу Уайът.

Като призова цялата си сила, Лив пристъпи към него.

— Торп... — Извърна се към нея. — По страните й все още имаше сълзи, но разпозна овладяването. — Винаги си се намесвал, за да ме изместиш от някое събитие — успя да изрече със задоволително уверен глас. — Надявам се, че случаят си заслужава. И по-добре хубавичко си свърши работата вътре — материалът ще ми трябва за емисията.

Усмихна се широко и я целуна.

— Само не се приближавай много близо до моята територия, Кармайкъл. — Лив се притисна за последен път. — Гледай предаването ми в пет и половина.

— Винаги съм бил твой почитател, Т. С. — обади се Дениълс. — Изглежда, тази дама също. — Вгледа се продължително в него. — Още имаш време да се откажеш.

— Торп да се откаже от изключителните права? — Лив се отдръпна и си заповяда да не трепери. — Не го познавате много добре.

— А ти — притегли я за последен път към себе си той — си помисли къде искаш да прекараш медения месец. Аз предпочитам Париж.

— Вече ме предупреди, че си романтик. — После той се извърна, готов да прекоси улицата. — Торп! — Лив не успя да възпре вика си. Когато се обърна, тя преглътна молбата и му се усмихна. — Ако се оставиш да те убият, сделката отпада.

Торп се усмихна насреща й.

— Довечера ще си поръчаме пица. Ще се върна.

Изчезна бързо, погълнат от сградата. Очакването започна.

Торп имаше доста ясна представа какво трябва да направи. Докато се изкачваше с асансьора, придружен от въоръжена охрана,

въпросите вече се оформяха в главата му. Номерът е да усмири Мъроу, да го задържи спокоен. Да говори. Да го накара да говори. Бе напълно решен да се измъкне невредим. Ливан го беше научил на някои неща.

Качвал се бе с този асансьор и преди — безброй пъти. Това просто е част от работата. Та не беше ли взел Алекс Хей ли интервю от лидера на американските неонацисти, Рокуел, докато онзи си играеше с оръжието? И стана страхотно интервю. Репортерите невинаги могат да си избират само разумни и уравновесени събеседници.

Вратите на асансьора се отвориха и той тръгна по коридора. От тръпките по тила разбра, че тук има и други въоръжени лица. Отхвърли тази мисъл и почука на вратата на кабинета на Уайът.

— Т. С.?

Чу възбуждения от напрежение глас на Мъроу.

— Да. Сам съм.

— Влез бавно. Много добре виждам вратата.

Торп постъпи както му бе наредено. Мъроу стоеше на прага на прохода към вътрешния кабинет на Уайът, опрял пистолет в главата на сенатора.

— Т. С.! — Червендалестото му лице сега беше посивяло. — Сигурно си полудял.

— Как сте, сенаторе?

— Добре е — рязко отвърна Мъроу, докато очите му се стрелкаха към вратата зад Торп. — Затвори вратата и се махни оттам. — След като Торп се подчини, той с нервно кимване на глава му даде знак да се приближи по-напред. Забеляза касетофона. — Остави го долу и си съблечи сакото.

Нямам оръжие, Ед — шеговито подхвърли Торп и внимателно свали сакото. — Само касетофона. Сключихме сделка. — Усмихна се извинително към Уайът. — Ще трябва да ни извините, сенаторе. С Ед имаме уговорено интервю насаме.

— Да. — Мъроу за момент се вгледа в Торп, после охлаби захвата на Уайът. — Да, можете да вървите.

— Т. С...

— Казах, че можете да вървите. — Гласът му се повиши, а пистолетът се стрелна нагоре. — Този път е дошъл заради мен.

— Съжалявам, сенаторе. — Торп говореше със спокоен и уверен тон. Върховете на пръстите му изтръпнаха, докато наблюдаваше как

ръката с оръжието трепери нервно. — Двамата с Ед трябва да обсъдим доста неща. По-късно ще уредим другото.

Уайът кимна и понечи да се обърне.

— Не — спря го с една-единствена дума Мъроу. Облиза устни с език, после прокара по тях opakото на ръката си.

— Заднишком, чак до вратата.

Торп изчака, докато Уайът следваше инструкциите на Мъроу. В стаята се усещаше страх — просто го чувстваше със сетивата си. Усещането не изчезна дори когато вратата се затвори след Уайът. Мъроу за момент продължи да стои, загледан в нея.

Торп не искаше да му позволи да започне да обмисля нещата твърде внимателно.

— Добре — заговори той и седна. — Да започваме. — Включи касетофона.

Отвън Лив не откъсваше очи от сградата. Всичко друго, освен умът ѝ, беше изпаднало във вцепенение. Не усещаше ръцете, нито краката си. Знаеше, че около нея има движение — в колата за свързка, в сектора за пресата. Нещата започваха да се раздвижват. Умът ѝ беше съсредоточен само върху едно нещо — Торп.

Торп задаваше кратки въпроси. Искеше колкото е възможно по-малко емоции.

— Ед, може би ще е по-удобно и за двама ни, ако... — Направи жест с дланта надолу, за да обозначи пистолета. Мъроу сведе поглед, после премести пистолета, така че вече да не сочи в гърдите на Торп. — Благодаря. Очевидно си избрал кабинета на Уайът, защото си работил тук — продължи нататък. — Смяташ ли, че сенаторът е постъпил несправедливо, като те е освободил?

— Той е напълно чист, както знаеш — отвърна Мъроу.

— Не можеш да го шантажираш. Дяволски ми трябваха парите. Затънал съм, Т. С., адски дълбоко. Мислех да се възползвам от някой фонд, но не разполагах с достатъчно време. Сенаторът разбра за залаганията ми, за хората, с които имам връзки. Изобщо не са по вкуса му. — Изсмя се с къс, нервен смях и пак раздвижи пистолета. Сега той отново бе насочен към Торп, но Мъроу изобщо не обърна внимание. — Реших, че бих могъл да получа нещо, ако го задържа като заложник, но никога няма да ме пуснат да се измъкна, нали? — Погледът, който

отправи към Торп, беше отнесен и обречен. — Ще бъда мъртвец, преди още да успея да пипна паричките.

Торп смени насоката на въпросите. Мъж, който няма какво да губи, е най-опасен.

— С колко си затънал?

— Седемдесет и пет хиляди. — Телефонът иззвъня и Мъроу подскочи. Пистолетът сочеше право в главата на Торп.

— Петнайсет минути, Ед — спокойно му напомни Торп.

— Уговорихме се да ме проверяват на всеки петнайсет минути, нали така?

Някой бутна чаша кафе в ръката на Лив. Тя изобщо не отпи. Неочаквано гласът на Торп прозвуча, тих и спокоен зад нея, от апаратите в колата. Трепна и изтърва чашата. Топлото кафе се разплиска по глезените ѝ. Не можеш да стоиш тук, без да правиш нищо, каза си тя, докато се съвземаше. Върши си работата! Обърна се и тръгна към екипа си, за да осъществи поредното директно включване.

Трийсетте минути се разтеглиха в шейсет. В кабинета беше задушно. Торп разбираше, че сега вече само проточва интервюто. Всичко беше казано. Но инстинктът му подсказваше, че Мъроу още не е готов. Седеше отпуснат на стола, със замъглен поглед. Над горната му устна бяха избили ситни капчици пот, а на лявата му буза от време на време потрепваше някакво мускулче. Пистолетът оставаше все така в ръката му.

— Не си женен, нали, Т. С.?

— Не. — Торп внимателно извади цигара и му предложи.

Мъроу поклати глава.

— Имаш ли си някоя жена?

— Аха. — Торп запали цигарата и си помисли за Лив. Спокойни ръце, спокоен глас. — Да, имам си.

— И аз имах жена, също и деца. — Мъглата в очите му се превърна в сълзи. — Миналата седмица си събра багажа и замина. Каза, че десет години са достатъчно дълго време, за да чака да удържа на обещанията си. Заклех ѝ се, че никога повече няма да залагам. — Сълзите се търкулнаха и се смесиха с потта. Той не посегна да ги изтрие. — Винаги се заклевам, че никога повече няма да залагам. Но

трябваше да се разплатя. Знаеш какво правят с теб, ако не се разплатиш. — Целият потрепери.

— Има хора, които могат да ти помогнат, Ед. Защо не излезем навън. Познавам някои хора.

— Помощ? — Мъроу изрече думата с въздишка. Торп никак не хареса тона му. — Няма вече помощ за мен, Т. С., аз преминах границата. — Отново вдигна пистолета и Торп усети как сърцето му спира да бие. — Погрижи се изхлипа Мъроу — да получа ефирно време. — И преди Торп да успее да помръдне, той обърна пистолета към себе си.

Един изстрел. Само един. Лив усети как краката ѝ се огъват, видя как гранитната фасада се стопява. Някой я хвана за рамото, докато се олюляваше.

— Ела, Лив. По-добре да седнеш. — Чу гласа на Боб до ухото си и усети ръката му върху рамото си.

— Не! — отблъсна го тя. Няма да припада. Няма да се предаде. Започна отново яростно да си пробива път през множеството. Ще стои отпред, когато той излезе през вратата. Когато излезе, тя ще е там, за да го посрещне.

Не позволявай да пострада! О, Господи, не позволявай да... Страхът се надигаше в гърлото ѝ. Без истерии, предупреди се мислено, докато изблъскваше някакъв репортер и двама оператори от пътя си. Скоро той ще прекоси енергично улицата. Ще имаме цял един живот, за да започнем заедно. От днес. Рискове? Ще поемаме стотици рискове. Заедно, да те вземат мътните, Торп! Заедно. Продължи да разчиства пътя си.

И тогава го видя. Жив, невредим, устремен насреща ѝ. Тя вече тичаше покрай загражденията, далече от тълпата.

— О, мътните да те вземат, Торп! Върви по дяволите! — Притисна се разплакана в него. Колкото по-силно трепереше, колкото повече го проклинаше, толкова по-плътно я притискаше той. Внезапно се разсмя. Днес, в края на краищата, е хубав ден. Лив го улови за косата и издърпа главата му назад, за да вижда лицето му. — Мръсник, пак печелиш битката в ефир, нали? О, Торп! — Притисна устни в неговите и го прегърна по-здраво. Никой от двамата не обърна внимание на камерите, които бръмчаха и щракаха около тях.

Отдръпна я от себе си и тя видя, че усмивката отново е на лицето му, макар да се забелязваха и следи от ужаса на току-що преживяното.

— Обичаш ли ме?

— Да, да те вземат дяволите, да!

Когато се опита отново да го привлече към себе си, той я задържа и изви едната си вежда.

— Ще се омъжиш ли за мен?

— В мига, в който получим разрешително. Няма да губим нито минутка.

Устните му леко докоснаха нейните, после двамата преплетоха ръце.

— Между другото, Кармайкъл — подхвърли той, докато се отдалечаваха от сградата, — дължиш ми двеста долара.

ТАЗИ НОЦ И ЗАВИНАГИ

ПЪРВА ГЛАВА

Беше привечер — онзи странен, почти мистичен промеждутък, когато светлината и мракът са в идеално равновесие. Само след секунди нежната синева ще се преобрази от пламналите цветове на залеза. Сенките се издължават, птиците утихват...

Кейси стоеше в подножието на стъпалата, които водеха към дома на семейство Тейлър. Вдигна поглед към масивните бели колони и стари бледочервени тухли с обширни участъци от шлифовано стъкло. Три етажа. Тук-там през спуснатите завеси се прокрадваше приглушена светлина. Усещаше се някакво богаташко достойнство в това място. На старо богатство, на наследствено достойнство.

Вдъхва страх, помисли си тя и отново плъзна поглед нагоре и надолу. Но има определен стил. Изпод мрачната обвивка къщата излъчваше ведрина.

Повдигна огромното месингово чукче и удари по дебелия дъбова врата. Звучите отекнаха в здрачината. Това я накара да се усмихне, после се извърна, за да погледне как цветовете бавно се отцеждат от небето. Вече бе по-скоро вечер, отколкото ден. Вратата зад нея се отвори. Кейси погледна натам и видя дребна, тъмна жена, облечена в черна униформа и бяла престилка.

Също като във филмите, каза си тя и отново се усмихна. Това в крайна сметка може да се окаже и приключение.

— Здравейте.

— Добър вечер, м'дам — учтиво изрече прислужницата и продължи да стои точно по средата на вратата, като някой стража в палат.

— Добър вечер — развеселено отвърна Кейси. — Предполагам, че господин Тейлър ме очаква.

— Мис Уайът? — подозрително я огледа прислужницата. Не помръдна, за да я пропусне. — Мисля, че господин Тейлър ви очаква утре.

— Ами да, но съм тук тази вечер. — Все така усмихната, тя бързо мина покрай нея и влезе в главното фоайе. — Може би ще му съобщите, че съм пристигнала — предложи любезно и се извърна да разгледа полилея с три вериги, който хвърляше светлина върху килима.

Прислужницата затвори вратата, като я наблюдаваше притеснено.

— Ако може да изчакате тук — посочи ѝ кресло в стил Луи XVI. — Ще съобщя на господин Тейлър за пристигането ви.

— Благодаря. — Вниманието ѝ вече беше отклонено към автопортрет на Рембранд. Прислужницата безшумно се отдалечи.

Кейси разгледа картината на Рембранд и премина на следващата. Реноар. Това място е като музей, помисли си тя и продължи бавно да обикаля из фоайето, разглеждайки картините, сякаш се намираще в изложбена зала. Според нея такива произведения на изкуството трябваше да бъдат обществена собственост — за да ги уважават, да им се възхищават и най-вече — да ги гледат. Чудя се дали изобщо някой живее тук, запита се Кейси и прокара пръст по една дебела златна рамка.

Вниманието ѝ бе привлечено от приглушени гласове. Инстинктивно се насочи към звука.

— Тя е един от водещите специалисти по културата на американските индианци, Джордан. Последната ѝ работа получи много високи оценки. Само на двасет и пет години — това е почти феномен в антропологичните кръгове.

— Напълно го разбирам, Хенри, иначе нямаше да се съглася с предложението ти да ми сътрудничи за тази книга. — Джордан Тейлър разклати чашата с мартини, което пиеше преди вечеря. Отпи бавно и замислено. Питието беше сухо и превъзходно — със съвсем лек вкус на вермут. — Просто се чудя как ще се сработим през следващите няколко месеца. Старите моми, отдадени на професията, ме плашат и не са най-предпочитаната от мен компания.

— Ти не си търсиш компания, Джордан — напомни му другият мъж и лапна маслинката от чашата си. — Търсиш специалист по култура на американските индианци. Това и получаваш — преглътна маслината. — Компанията може само да те разсейва.

Джордан Тейлър остави чашата си с гримаса. Чувстваше се неспокоен, без да знае защо.

— Трудно ми е дори да си помисля, че твоята госпожица Уайът може да е някакво развлечение. — Пъхна ръце в идеално ушитите си панталони и се загледа как събеседникът му довършва мартинито. — Напълно си я представям: кафеникави коси, изпънати назад от костеливото лице дебели очила с изпъкнали лещи, кацнали върху острия нос. Практични костюми, за да подчертаят отсъствието на всякаква форма и четиридесети номер ортопедични обувки.

— Трийсет и седми. — Двамата мъже се извърнаха към вратата и зяпнаха учудено. — Здравейте, господин Тейлър. — Кейси прекрачи вътре, прекоси стаята и протегна ръка на Джордан. — А вие трябва да сте доктор Роудс. През последните няколко седмици влязохме в кратка кореспонденция, нали така? Радвам се да ви видя.

— Да, ами... Аз... — Дебелите вежди на Хари се отпуснаха.

— Аз съм Катлийн Уайът — отпрати му ослепителна усмивка, преди отново да се извърне към Джордан. — Както виждате, не си връзвам косата. Вероятно няма да стои завързана и да опитам. — Тя подръпна една от къдриците, които обграждаха лицето ѝ. — А и този цвят, вместо кафеникав — продължи невъзмутимо, — обикновено се определя като сламенорус. Лицето ми не е особено костеливо, макар че имам доста хубави скули. Имате ли запалка? — Разрови в чантата си, за да намери цигара, после погледна очакващо Хари Роудс. Той нервно бръкна в джоба си и извади запалка. — Благодаря. Докъде бях... О, да — продължи, преди някой от мъжете да е успял да проговори. — Нося очила за четене — когато успея да ги открия — но се съмнявам, че са точно това, което имахте предвид, нали? Я да видим, какво още мога да ви кажа? Мога ли да седна? Краката не ме държат. — Без да изчака отговор, тя си избра кресло със златист брокат. За момент замълча и тръсна цигарата си в кристален пепелник. — Вече знаете номера на обувките ми. — Облегна се в креслото и погледна Джордан Тейлър с открития си, зелен поглед.

— Е, мис Уайът — проговори най-сетне той, — не знам дали да се извиня, или да аплодирам.

— Предпочитам да пийна нещо. Да ви се намира текила?

Той кимна с глава и се приближи към бара.

— Не мисля. Вермут ще свърши ли работа?

— Става, благодаря.

Кейси огледа стаята. Беше огромна и съвършено квадратна, с богата ламперия и тежка брокатена мебелировка. Едната стена бе заета от сложно изваяна мраморна камина. В широкото огледало с махагонова рамка отгоре ѝ се отразяваха дрезденски порцелани. Килимът беше плътен, пердетата — тежки.

Прекалено официално, помисли си тя, наблюдавайки премерената елегантност. Би предпочела широко разтворени завеси или дори още по-добре, направо да се махнат и на тяхно място да се сложи нещо не толкова мрачно. Подът под килима вероятно е от някаква красива, твърда дървесина.

— Мис Уайът. — Джордан отново привлече вниманието ѝ към себе си, като ѝ подаде чашата. Очите им се срещнаха, изпълнени с любопитство, но после някакво раздвижване при вратата ги разсея.

— Джордан, Милисът ми каза, че е пристигнала госпожица Уайът, но сигурно е тръгнала... О! — Жената, която пристъпи в стаята, спря на място, щом забеляза Кейси. — Вие ли сте Катлийн Уайът? — Със същата предпазливост, която бе проявила и прислужницата, тя огледа жената, облечена в сив панталон и ярка електрикова блуза.

Кейси отпи и се усмихна.

— Да, аз съм. — На свой ред, тя също огледа елегантно издокараната светска дама. Майката на Джордан, Биатрис Тейлър, беше грижливо гримирана, безупречно нагласена и облечена със стил. Биатрис Тейлър знае коя и каква е, помисли си Кейси.

— Трябва да ни извините за объркването, мис Уайът. Очаквахме ви едва утре.

— Организирах нещата по-бързо, отколкото предполагах — отвърна Кейси и отпи от чашата си. — Хванах по-ранен полет. — Отново се усмихна. — Не виждах смисъл да губя излишно време.

— Разбира се. — Лицето на Биатрис за момент се разчупи в леко намръщване. — Стаята ви е готова. — Отправи поглед към сина си. — Настаних мис Уайът в Реджънси Рум.

— В съседство с Алисън? — Джордан замълча, докато запалваше тънка цигара и хвърли бърз поглед към майка си.

— Да, помислих, че на мис Уайът може да ѝ е приятна компанията ѝ. Алисън е внучката ми — поясни тя към Кейси. — Живее с нас, откакто синът ми и жена му загинаха преди три години. Беше

само на осем, горкичката. — Вниманието ѝ отново се насочи към Джордан. — Ако ме извините, — ще отида да се погрижа за багажа ви.

— Е — настани се на канапето Джордан, след като майка му излезе от стаята, — може би трябва да обсъдим малко работата.

— Разбира се. — Кейси довърши вермута и остави чашата на масичката до себе си. — Стриктна програма ли предпочитате — нали знаете, точно определени часове? От девет до два, от осем до десет? Или предпочитате просто да плаваме?

— Да плаваме? — повтори Джордан и погледна към Хари.

— Нали знаете, плаващо време — изобрази нагледно с ръце тя.

— А, плаващо — развеселено кимна Джордан. Това определено не беше строгият, съдържан учен, който си беше представял. — Защо да не опитаме по малко и от двете?

— Добре. Утре бих искала да прегледам бележките ви, за да добия по-добра представа какво имате предвид. Можете да ми обясните върху какво бихте искали да се концентрираме най-напред.

Кейси за момент огледа Джордан, докато Хари си наливаше ново martini. Много привлекателен, беше заключението ѝ, с онзи улегнал стил на хората от Уолстрийт. Хубава коса — топъл кафяв цвят със съвсем леки светли оттенъци. Сигурно от време на време излиза от този музей, за да постои на слънце, но се съмняваше, че е голям любител на плажовете. Винаги беше харесвала сини очи у мъж, а тези на Джордан бяха много тъмни. И, отбеляза тя, много проницателни. Слабо лице. Добра костна структура. Запита се дали няма у себе си някаква шайенска кръв. Структурата на черепа беше много сходна. Изисканите дрехи и маниери бяха в контраст с известна чувственост около устата. Това противопоставяне ѝ хареса. Фигурата му беше като на тенисист — хубави рамене, стегнати, силни ръце. Костюмът му очевидно беше специално ушит и консервативен. Толкова по-зле, помисли си отново.

Но внимавай, каза си тя, тук се крие много повече, отколкото виждат очите. Имаше усещането, че под уверената изисканост се таи определен характер. От книгите му, които беше прочела, знаеше, че е интелигентен. Единственият недостатък, който откриваше в работата му, беше известна студенина.

— Сигурна съм, че ще работим много добре заедно, господин Тейлър — каза на глас. — Нямам търпение да започнем. Вие сте много

добър писател.

— Благодаря.

— Не ми благодарете, аз нямам нищо общо с това — усмихна се тя. Устните на Джордан трепнаха инстинктивно в отговор, макар сам да се учудваше какво го прихваща. — Много съм щастлива, че имам възможността да ви помогна в работата — продължи тя. — Предполагам, че всъщност трябва да благодаря на вас, доктор Роудс — за това, че сте ме препоръчали. — Погледът ѝ се отмести и се прикова в Хари.

— Ами, вашите, ъ-ъ... препоръки бяха безупречни — заекна Хари, докато се опитваше да свърже Катлийн Уайът, чиито публикации беше чел, със стройната, къдрокоса вихрушка, която се усмихваше насреща му. — Дипломирали сте се с отличие в университета в Мериленд?

— Точно така. Завърших антропология в Мериленд, а след това взех магистърска степен в Колумбия. Работих с доктор Сполдинг по време на експедицията му в Колорадо. Предполагам, че работите ми от нея са привлекли вниманието ви.

— Извинете, сър — надникна през вратата прислужницата. — Багажът на мис Уайът е вече в стаята. Госпожа Тейлър предложи, ако желае да се качи и да се освежи преди вечеря.

— Ще пропусна вечерята, благодаря — отвърна ѝ директно Кейси, а след това отново се обърна към доктор Роудс. — Но все пак ще се кача горе. Пътуването ме уморява. Лека нощ, доктор Роудс. Предполагам, че ще се виждаме през следващите два-три месеца. До утре сутринта, господин Тейлър.

Изчезна от стаята, така както се беше проявила, и остави двамата мъже, загледани след нея.

— Е, Хари? — Джордан си помисли, че изпитва буквално физическо усещане как в стаята отново се възцарява порядък. — Какво казваше за развлеченията?

След като последва прислужницата нагоре по стъпалата, Кейси застана на вратата на стаята си. В цветовата гама преобладаваха бледорозово и златисто. Розови пердета висяха на фона на белите като стриди стени; розови и златисти възглавнички красяха натруфените извити кресла в стил Реджънси. Имаше тоалетна масичка със златни

первази и широк плюшен шезлонг в по-тъмно розово. Леглото беше огромно, с балдахин, украсено с пердета и розова сатенена покривка.

— И таз добра! — промърмори тя и прекрачи прага.

— Извинете, мис?

Кейси се обърна към прислужницата и се усмихна.

— Нищо. Страхотна стая.

— Банята е ето тук, мис Уайът. Желаете ли сега да ви напълня ваната?

— Да ми... не — усмихна се широко Кейси, неспособна да се въздържи. — Не, благодаря... Милисънт, нали така?

— Да, мис. Много добре, мис. Ако имате нужда от нещо, просто натиснете цифрата девет на домофона. — Милисънт се плъзна безшумно през вратата и внимателно я затвори след себе си.

Кейси пусна чантата си на леглото и се зае да изследва стаята.

Според нейните схващания, определено беше прекалено подредена и розова. Реши, че няма да обръща внимание и че ще прекарва колкото е възможно по-малко време между стените ѝ. Освен това беше твърде уморена от самолети и таксита, за да се вълнува къде ще спи точно сега. Зае се да търси нощницата, която Милисънт очевидно беше прибрала в някой шкаф.

— Влезте! — извика, когато на вратата се почука и продължи да рови в грижливо подреденото бельо. После вдигна очи към огледалото. — Здравсти! Ти трябва да си Алисън.

Видя височко, слабо дете, облечено в скъпа рокля със семпла кройка. Дългите ѝ руси коси бяха старателно сресани и грижливо прибрани назад с лента. Очите ѝ бяха големи и тъмни, но изражението им не беше нито щастливо, нито нещастно. Кейси усети моментен пристъп на жал.

— Добър вечер, мис Уайът — наруши тишината Алисън, но не пристъпи по-навътре в стаята. — Помислих си, че е добре да ви се представя, тъй като ще ползваме обща баня през следващите няколко месеца.

— Добра идея. — Кейси се извърна от огледалото, за да я погледне. — Обаче си представям как в скоро време ще започнем да се бльскаме под душа.

— Ако имате някакви предпочитания за времето, по което да ползвате банята, мис Уайът, с удоволствие ще се съобразя с вас.

Кейси се приближи до леглото, за да остави нощницата си.

— Не съм капризна. И преди съм ползвала обща баня. — Седна предпазливо на ръба на леглото и хвърли подозрителен поглед нагоре към балдахина. — Ще се опитам да не ти се пречкам сутрин. Предполагам, че ходиш на училище.

— Да, тази година ходя на училище. Миналата имах възпитател. Много съм чувствителна.

— Така ли? — вдигна вежди Кейси и потисна усмивката си. — Аз пък съм много нечувствителна.

Алисън се намръщи при тези думи. Неспособна да реши дали да пристъпи напред, или да се оттегли, тя продължаваше да се колебае на прага.

Кейси забеляза неувереността, овладените маниери, ръцете, които държеше прилежно сгънати на талията на скъпата рокля. Припомни си, че детето е едва на единайсет.

— Каж ми; Алисън, какво може да се прави тук за забавление?

— Забавление? — Заинтригувана, Алисън пристъпи в стаята.

— Да, за забавление. Едва ли през цялото време си на училище — отметна къдрав кичур от очите си тя. — А пък и аз определено не възнамерявам да работя по двайсет и четири часа на ден.

— Има тенис корт — приближи се още малко Алисън. — И басейн, разбира се.

Кейси кимна.

— Обичам да плувам. — После продължи, преди Алисън да успее да каже нещо. — Но не съм добра на тенис. Ти играеш ли?

— Да, аз...

— Страхотно! Може би ще ми дадеш някой и друг урок. — Погледът ѝ отново обходи стаята. — Каж ми, и твоята стая ли е розова?

Алисън за момент остана да я гледа безмълвно, опитвайки се да възприеме смяната на темата.

— Не, моята е в синьо и зелено.

— Хм, добър избор — направи гримаса към пердетата Кейси. — Веднъж, когато бях на петнайсет, боядисах стаята си в пурпурно. Два месеца сънувах кошмари. — Забеляза втренчения поглед на Алисън. — Нещо не е наред ли?

— Не приличате на антрополог — спонтанно изрече тя, после затаи дъх, смутена от собствената си липса на възпитание.

— Не? — Кейси си помисли за Джордан и повдигна вежди. —
Защо?

— Хубава сте. — По страните на Алисън се разля червенина.

— Така ли мислиш? — Кейси стана, за да се погледне в огледалото. Присви очи и каза: — Понякога и аз мисля така, но повечето време смятам, че носът ми е прекалено малък.

Алисън се взираше в отражението на Кейси. Когато очите им се срещнаха в огледалото, лицето на Кейси се опари от усмивка. Беше широка, сърдечна и всеотдайна. Устните на Алисън, които толкова приличаха на тези на чичо ѝ, несъзнателно също трепнаха в отговор.

— Сега трябва да слизам за вечеря. — Тръгна заднишком към вратата, за да не откъсва очи от усмивката. — Лека нощ, мис Уайът.

— Лека нощ, Алисън.

Щом вратата се затвори, Кейси се обърна и въздъхна. Интересна компания, реши тя. Мисълта ѝ отново се върна към Джордан. Много интересно.

Приблужи се и отново вдигна нощницата, после я прокара бавно между ръцете си. И къде се вмести във всичко това Кейси Уайът? Настани се с въздишка върху широкия шезлонг. Разговорът между Джордан и доктор Роудс, на който попадна, беше по-скоро забавен, отколкото неприятен. И все пак... Отново си повтори, описанието, което Джордан беше дал за нея.

Съвсем типично, каза си. Типично виждане на непосветен за човек на науката от женски род. Кейси напълно съзнаваше, че беше смутила Хари Роудс. На устните ѝ трепна усмивка. Помисли си, че той сигурно ще ѝ хареса. Изглежда доста сериозен и важен, но пък, възрази мислено, вероятно е много сладък. Биатрис Тейлър е друго нещо. Кейси се излегна върху шезлонга и си заповяда да се отпусне. Между нея и по-възрастната жена едва ли ще има много общи неща, но ако извадят късмет, няма да се породи и враждебност. Що се отнася до детето...

Затвори очи и все така излегната, започна да разкопчава копчетата на блузата си. Алисън. Зряла за възрастта си — може би прекалено зряла. Кейси знаеше какво е да загубиш родителите си като дете. Чувстваш се объркан, предаден, виновен. Прекалено много неща,

с които да се справи една неукрепнала личност. Кой замества майката за нея сега? Биатрис? Кейси поклати глава — някак си не можеше да си представи елегантната дама да се грижи майчински за единайсетгодишно момиченце. Тя би се погрижила Алисън да е добре облечена, добре нахранена и добре възпитана. Кейси за втори път усети пристъп на жал.

А после идва Джордан. Отново въздъхна и се надигна, колкото да измъкне блузата и да събуе обувките. Не е от мъжете, с които можеш лесно да се сближиш. Кейси изобщо не беше сигурна, че го иска.

Изправи се, разкопча панталона и се отправи към банята. Това, което иска, е да предостави знанията и опита си в помощ на книгата му. Исква да види как информацията, която ще му предостави, се използва по най-добрия възможен начин. Това, което ѝ се иска, помисли си Кейси и завъртя докрай крана за топлата вода, е гореща вана. Часовете на полета, предхождани от едноседмично четене на лекции в Ню Йорк, я бяха приближили повече от всякога до пълно изтощение. Размислите за Джордан Тейлър просто ще трябва да почакаат.

Утрешният ден, каза си, докато се потапяше във ваната, ще настъпи съвсем скоро.

ВТОРА ГЛАВА

Слънцето блестеше по повърхността на басейна, докато Джордан довършваше десетата си обиколка. Пореше водата със силни, уверени загребвания. Когато плуваше, той не мислеше, а просто оставяше тялото си да го ръководи. Като писател, откриваше, че умът му твърде често е задръстен с хора и с места. С думи. Започваше деня, като прочистваше всичко това с някаква физическа дейност.

Тази сутрин в мислите му се натрапваше още един човек — Катлийн Уайът. Намираще я впечатляваща. А изобщо не беше сигурен, че иска да се впечатлява от сътрудника си. Работата беше важна за него, а романът, над който работеше сега, можеше да се окаже най-важният в кариерата му. Помисли си, че може би щеше да е по-добре, ако Катлийн Уайът беше по-близо до образа, който си беше представял. Действителността определено беше твърде смущаваща.

Когато стигна края на басейна и се канеше да се обърне за нова дължина, някакво движение привлече вниманието му. Джордан погледна нагоре и видя неясно очертано лице, заобиколено от златисточервени къдри.

— Привет.

Той тръсна водата от очите си и ги присви срещу слънцето. После фокусира поглед върху сътрудничката си. Кейси седеше с кръстосани крака на ръба на басейна. Късите панталони и тениската откриваха все още бялата ѝ от прекарания в Ню Йорк октомври кожа. Очите ѝ искряха развеселено, докато се усмихваше насреща му. Определено твърде смущаваща, отново си помисли той.

— Добро утро, мис Уайът. Рано сте станали.

— Предполагам, че не съм се настроила към промяната във времето. — Джордан изведнъж осъзна, че гласът ѝ не е от източните щати, а със съвсем лек южняшки акцент.

— Ходих да потичам.

— Да потичате? — повтори той, разсеян за момент в стремежа си да определи акцента.

— Да, занимавам се с бягане. — Вдигна лице и огледа съвършеното небе. — Всъщност, занимавах се с бягане още преди да има с какво друго да се занимавам. И макар да мразя да влизам в установени порядки, не мога да спра. Всяка сутрин ли плувате?

— Винаги когато мога.

— Може и аз да опитам вместо бягането. При плуването се използват повече мускули, а и човек не се поти.

— Никога не съм го разглеждал по този начин. — След като се измъкна от водата, той посегна за кърпа.

Кейси го наблюдаваше как търка енергично косата си. Блесналото му от капчиците вода тяло беше стегнато, стройно и загоряло. На ръцете и раменете му изпъкваха снопчета мускули. Космите върху гърдите му бяха руси, също като избелелите от слънцето връхчета на косата му. Банският прилепваше към бедрата му. Установи, че е била права за атлетичното телосложение под консервативния костюм. Усети прилив на желание и го отхвърли. Това не е мъж, с когото да се забърква, а и сега не му е времето.

— Плуването определено ви поддържа във форма — отбеляза на глас.

Той замълча за момент.

— Благодаря, мис Уайът. — Тръсна глава и взе къс хавлиен халат.

Кейси се изправи с бързо и гъвкаво движение. Главата ѝ беше на височината на брадичката му.

— Искате ли да започнем след закуска? Ако имате някаква друга работа, аз бих могла да прегледам бележките и записките ви.

— Не, много ми се иска да започваме. Мисълта да се възползвам от ума ви ме интригува все повече с всяка изминала минута.

— Наистина? — Усмивката грейна на лицето ѝ. — Надявам се да не останеш разочарован, Джордан. Вече ще те наричам Джордан. Рано или късно трябва да стигнем до това.

Той кимна в знак на съгласие.

— А аз Катлийн ли да те наричам?

— Определено се надявам, че не — усмихна се в отговор тя. — Никой не ме нарича така.

Трябваше му един момент, за да разбере.

— Тогава, Кейси.

Отново я погледна с онзи пронизателен, преценяващ поглед, от който чувстваше, че изпитва леко смущение. Джордан видя как в очите ѝ трепна и изчезна лека сянка.

— Може ли да закусим? — попита тя. Щеше да бъде по-просто, ако се придържат към по-практични въпроси. — От часове съм гладна.

Кейси и Джордан се затвориха в кабинета веднага след закуска. Стаята беше просторна, стените бяха отрупани с книги. Тук миризмата на стара кожа и прясно нанесен препарат за полиране се смесваше с уханието на тютюн. На Кейси ѝ допадна много повече от всички останали части на къщата, които беше видяла досега. Тук можеше да долови признаци на продуктивност, макар и твърде педантично организирана продуктивност. Нямаше разхвърляни хартии, нито безредно струпани книги.

С кацнали на носа ѝ огромни очила с тъмни рамки, Кейси седеше до прозореца и четеше записките на Джордан. Краката ѝ бяха боси и единият лениво се поклащаше във въздуха, докато прелистваше страниците.

Не е красива, помисли си Джордан. Поне не в класическия смисъл. Но лицето ѝ беше интересно. Когато се усмихваше, сякаш цялата се озаряваше. Очите ѝ като че криеха някаква своя шега. Беше висока и по момчешки слаба, с тесен ханш и дълги крака. Ако се озове в леглото ѝ, мъжът би открил повече ръбове, отколкото извивки. Смръщи се, подразнен от хода на мислите си.

В движенията ѝ имаше някаква игривост — някаква възбуда и жизненост, която вибрираше и в разговора ѝ. И момента сякаш се беше изключила. Седеше мълчаливо, лицето ѝ беше спокойно. Единственото движение беше безгрижното поклащане на босото стъпало.

Кейси отлично усещаше внимателния оглед на Джордан.

— Сюжетът ти в тази история е много интересен — проговори тя, нарушавайки тишината и внезапния изблик на чувствено напрежение, което се зараждаше помежду им.

— Благодаря — трепна едната му вежда. Той също усети напрежението и то го накара също като нея да застане нащрек.

Кейси изпъна крака и взе цигара. Задържа я разсеяно, докато продължаваше да го гледа право в очите.

— Като че ли имаш предвид главно равнинните индианци. Те сякаш най-добре отговарят на типичната ни представа за

американските индианци, макар че изобщо не са най-типичните им представители.

— Не са ли? — Стана да запали цигарата, която тя все още държеше между пръстите си. — Оставам на теб да оправиш неточностите и да ми дадеш по-прецизна картина.

— Можеш да постигнеш същото и с няколко добре подбрани справочника — намести се на стола тя. — Защо съм ти нужна аз? — Джордан седна обратно и я погледна внимателно. Очите му направиха бавен и цялостен оглед. Беше предназначен да я смути. — А и не беше необходимо да поръчваш човек чак от Ню Йорк — сухо вметна тя. Няма да ме накараш да се изчервя като мома, Джордан. — Усмихна се и видя как и неговите устни се извиха в отговор. — Ще ти кажа какво ще направим — реши изведнъж, — ще задоволя веднъж винаги любопитството ти, а после ти ще задоволиш моето. Аз съм професионален антрополог, а не професионална девица. — А сега, какво точно желаеш от мен във връзка с романа, който пишеш?

— Винаги ли си толкова откровена?

— Невинаги — отвърна уклончиво. Няма да е много умно да става прекалено откровена с него. — А сега за книгата.

— Факти. Подробности за обичаите, дрехите, селския живот — кога, къде и как. — Замълча, запали тънка пура и после погледна Кейси през завесата от дим. — Това са неща, които мога да науча от справочниците. Но аз искам повече. Искам да знам защо?

Кейси смачка цигарата, която ѝ беше запалил. Джордан забеляза, че дръпна от нея само два-три пъти. Беше по-нервна, отколкото даваше да се разбере.

— Искаш да ти предоставя виждане защо дадена култура се развива по един начин и защо оцелява или загива под външните влияния.

— Точно.

Със сюжетната линия, която развива, и при вярно насочване може да стане превъзходна книга, помисли си Кейси.

— Окей — изрече внезапно. С ослепителна усмивка очите ѝ се спряха върху очите на Джордан. — Ще ти дам най-общите насоки. Можем да уточним подробностите, докато работим по-нататък.

Три часа по-късно Джордан стоеше на прозореца и се взираше надолу към басейна. Кейси плуваше сама. Носеше цял бански, който прилепваше по нея. Наблюдаваше я как се гмурка под повърхността и как се плъзва по облицованото с мозайка дъно.

Плува също както върши и всичко останало — каза си той, — с бързи изблици на енергия, накъсвани от моментно спокойствие. Беше спринтьор, а не бегач на дълги разстояния.

Кейси излезе на повърхността, обърна се по гръб и се отпусна. Замисли се за Джордан Тейлър, докато наблюдаваше няколко бели облачета, които се точеха по небето. Умен, консервативен, преуспял. Невероятно сексапил. Защо това ме притеснява? Присви очи срещу слънцето и остави мисълта и тялото си да се носят по течението. Трябва да се чувствам много поласкана, че съм поканена да работя с него. И бях. Може би е от къщата, реши тя и притвори очи. В нея няма нито пращинка. Как могат хората да живеят без прах?

Сигурно е член на някой много специален местен клуб. Предполагам, че в живота му има жени от висока класа. Тя мислено изруга и отново се преобърна.

Сигурно в живота ѝ има мъже, мислеше си Джордан. Други учени, преподаватели, може би един или двама още неуспели художници. Изруга мислено и се извърна от прозореца.

Кейси излезе от басейна и тръсна водата от косата си. Добре де, помисли си и погледна един от наредените шезлонги, щом известно време ще живея сред богатство — може пък и да му се насладя малко. Излегна се и остави слънцето да попие влагата от студената ѝ кожа. Има и някаква дума за всичко това. Собствен басейн, собствен тенис корт. Плъзна поглед по обширното затревено пространство, оградено с пищни зелени храсти и каменна стена. Кейси сбърчи нос. Уединение, би могло да се каже. Чудя се колко ли често излиза от тук. Мислите ѝ отново се върнаха към Джордан. С въздишка се примири с факта, че вероятно ще продължава да нахлува така в ума ѝ. Затвори очи, предаде се на умората от дългия полет и заспа.

— Можеш да изгориш тук.

Кейси бавно отвори очи и ги фокусира.

— Здравей — усмихна му се сънливо.

— Много си бяла. Лесно ще изгориш.

Долови раздразнението в гласа му и го погледна по-внимателно.

— Прав си, предполагам. — Изпробва кожата си като притисна пръст върху рамото. — Още не съм. — Отново го погледна открито и прямо. — Нещо не е наред ли?

— Не. — Не искаше да признае и пред себе си, че му е ужасно трудно да се съсредоточи върху работата си, когато знае, че е там — зад прозореца му.

— Утре ще вляза малко повече в релси — обясни тя, като си помисли, че може би се дразни от това, че му е отделила само няколко часа. — Самолетите ме уморяват. Трябва да е от височината. — Косата ѝ почти беше изсъхнала и тя разсеяно прокара ръка през нея. На слънцето имаше почти бакърен цвят.

— Искаш ли ме?

Той я погледна замислено.

— Да, мисля, че да.

Кейси осъзна двусмислието и сметна, че е по-разумно да стане.

— Струва ми се, че нямаме предвид едно и също — усмихна се, но остана на разстояние.

Той пристъпи напред за изненада и на двамата. После импулсивно протегна ръка и докосна косата ѝ.

— Ти си много привлекателна жена.

— И ти също си много привлекателен мъж — спокойно отвърна тя. — И ще работим доста отблизо за известно време. Мисля, че не трябва да... усложняваме нещата. Не съм излишно свенлива, Джордан. Само съм практична. Много ми се иска тази книга да стане. За мен може да се окаже не по-малко важна, отколкото за теб.

— Рано или късно ще стигнем до леглото, знаеш го.

— О, така ли? — отметна глава тя.

— Да, така. — Обърна се и я остави сама край басейна.

Добре, каза си тя и постави ръце на хълбоци. Така ли било? Предполагам, че винаги постига своето. Отново се изпъна на шезлонга. Макар че прекалената му властност я дразнеше, Кейси се възхити от прямотата му. Значи, когато иска, може да остави изтънчените маниери и изисканост. Възможно е да се окаже по-труден, отколкото очакваше.

Би било глупаво да отрича, че я привлича, но също толкова глупаво би било да се поддаде на привличането му. Кейси се намръщи и нави една къдрица около пръста си. Какво общо има Катлийн Уайът

с Джордан Тейлър? Нищо. Няма и не може да се обвързва — емоционално или физически — с мъж, освен ако помежду им не съществува здрава основа. Привличането не е достатъчно, нито уважението. Има нужда от обич, от приятелство. Кейси изобщо не беше сигурна, че може да е приятелка с Джордан Тейлър. Времето ще покаже, помисли си тя и се намести по-удобно. После някакво движение привлече погледа ѝ.

Кейси се извърна, а след това се усмихна и помахаша за поздрав. Алисън като че ли се поколеба за момент, но после се приближи към нея.

— Здравсти, Алисън. Сега ли си идваш от училище?

— Да, току-що се прибрах.

— Аз пък се чупих — отново се облегна на възглавницата Кейси.

— Ти чупила ли си се някога?

Алисън гледаше ужасено.

— Не, разбира се, че не.

— Много лошо, може да се окаже забавно. — Сладко дете, помисли си Кейси, и твърде самотно. Отново се усмихна към момичето. — Какво учите сега?

— Американските поети.

— Имаш ли си любим?

— Харесвам Робърт Фрост.

— Винаги съм харесвала Фрост. — Кейси се усмихна, докато стиховете изплуваха в паметта ѝ. — Поемите му винаги ми напомнят за дядо.

— Дядо ти?

— Той е доктор в един далечен край в Западна Вирджиния. Сини планини, гори, потоци. Последния път, когато си ходих, все още правеше визити по домовете. — И ще продължи така, докато стане на сто, помисли си Кейси и внезапно усети остър пристъп на носталгия. Твърде много време бе изминало, откакто за последен път си ходи у дома. — Невероятен мъж — едър и як, с бяла коса и силен, кънтящ глас. И много внимателни ръце.

— Хубаво би било да си имаш дядо — изрече Алисън, докато се опитваше да си го представи. — Често ли го виждаше, когато беше малка?

— Всеки ден. — Кейси долови копнежа ѝ. Протегна се и докосна косите на Алисън. — Родителите ми загинаха, когато бях на осем. Той ме отгледа.

Очите на Алисън я гледаха много напрегнато.

— Липсваха ли ти?

— Понякога още ми липсват. — Все още я боли, помисли си Кейси. Чудя се дали някой от тях го знае. — За мен те винаги ще си останат млади и щастливи заедно. Така е по-лесно.

— Все се смееха — прошепна Алисън. — Спомням си ги как се смееха.

— Хубав спомен. Ще го пазиш завинаги. — Тук няма достатъчно смях, каза си наум и усети мигновен пристъп на гняв към Джордан. Но само мигновен. — Алисън прекъсна мислите на детето тя, — предполагам, че ще се обличаш за вечеря?

— Да, мадам.

— Моля те — усмихна се Кейси и поклати глава, — не ме наричай така. Кара ме да се чувствам на сто години. Казвай ми Кейси.

— Баба няма да одобри да наричам някой възрастен малкото му име.

— Въпреки това ме наричай Кейси, а аз ще се разбера баба ти, ако е необходимо. Защо не се качиш с мен да ми помогнеш да намеря нещо за обличане? Не искам да излагам фамилията Тейлър.

— Искате да ви помогна да си изберете дрехи? — зяпне я Алисън.

— Вероятно разбираш повече от мен — усмихна се Кейси и улови ръката ѝ в своята.

Два часа по-късно Кейси застана на вратата на салона и огледа присъстващите.

Биатрис Тейлър седеше в креслото със златист бродат. Носеше черна коприна и диаманти. Скъпоценните камъни блестяха на ушите и врата ѝ. Алисън беше на пианото и усърдно упражняваше подборка от творби на Брамс. Джордан стоеше на бара и смесваше картини за аперитива.

Часът за семейството. Кейси направи гримаса. Спомни си вечерите с дядо си — смеха и споровете. Спомни си шумните хранения в колежа с разговорите, които се движеха от високо интелектуални до доста причудливи теми. Спомни си за често

невъзможните за поемане храни по време на различните разкопки. Така ли те затварят парите? Или това е въпрос на избор?

Кейси изчака Алисън да се пребори и с последната нота и едва тогава влезе в стаята.

— Здравейте. Знаете ли, човек може дни наред да броди из това място, без да срещне друга жива душа.

— Мис Уайът! Трябваше само да позвъните на някой от персонала. Щяха да ви доведат в салона.

— О, няма нищо. Накрая все пак успех. Надявам се, че не съм закъсняла.

— Никак — отвърна Джордан. — Тъкмо започвам да правя коктейла. Какво ще кажеш за едно мартини? Или може би ще ми обясниш какво искаш да приготвим с тази текила?

— Значи си намерил? — Усмихна се и се приближи към него. — Много мило от твоя страна. Може ли аз да го забъркам? — пое бутилката от ръцете му. — Наблюдавай внимателно. Сега ще ти разкрия една стара, строго пазена тайна.

— Дядото на Кейси е доктор — неочаквано обяви Алисън.

Биатрис отклони вниманието си от двойката на бара към внучката си.

— Коя е Кейси, скъпа? — В тона ѝ се долавяше сдържаме досада. — Някоя твоя съученичка ли?

Кейси погледна към Алисън и я видя как се изчервява.

— Аз съм Кейси, госпожо Тейлър — отвърна безгрижно. Трябва да му изстискаш хубава доза лимон — обърна се към Джордан и му демонстрира. — Помолих Алисън да ме нарича с малкото име, госпожо Тейлър. Ще го опиташ ли, Джордан? — Наля две чаши, без да изчака отговора му. Усмихна се на Биатрис, отпи и отново се извърна към Джордан. — Какво мислиш? Силничко е, а?

Джордан отпи, без да откъсва очи от нея.

— Възхитително. И доста неочаквано. — Тя тихичко се засмя, разбирайки, че говори за нея, а не за питието. Отново почувства, че трябва с усилие да овладее желанието си да докосне косите ѝ. — Не обичаш ли да знаеш какво те очаква в живота?

— О, и таз добра, не! — моментално възкликна тя. — Искам да бъда изненадвана. Ти не обичаш ли изненадите, Джордан?

— Изобщо не съм сигурен — тихо отвърна той и допря ръба на чашата си до нейната. — За неочакваното, тогава. За настоящето.

Кейси изобщо не беше сигурна с какво се съгласява, по вдигна чашата си.

— За настоящето — повтори след него.

През следващите дни, Джордан се примири, че няма да може да работи спокойно с Кейси. Хари се оказа прав за едно — тя беше безспорен експерт в своята област. Беше също и смущаваща. В нея имаше някаква вибрираща чувственост, за която не правеше нищо, за да я подчертае. Рядко обличаше друго, освен съвсем обикновени всекидневни дрехи и почти никога не ползваше дори най-елементарна козметика.

Наблюдаваше я седнала на перваза на прозореца в кабинета му. Слънцето струеше в косите ѝ. На тази светлина те изглеждаха като в картина на Тициан. Носеше свободни къси панталони и отново беше без обувки. На средния пръст на дясната си ръка имаше съвсем тъничка златна халка. Беше я забелязал и по-рано и се чудеше кой ли ѝ я е дал и защо. Съмняваше се, че би си купил сама каквото и да е бижу. Просто не би се сетила.

С усилие откъсна мислите си от жената и се съсредоточи върху думите ѝ.

— Танцът на слънцето е имал важно значение в ритуалния живот на много от равнинните племена. — Когато заговореше така, гласът ѝ бе тих и сдържан. — Някои са се подлагали на самоизтезания, за да предизвикат транс и да спомогнат за получаване на видения. Танцорът промушвал заострени пръчки през кожата на гърдите си и закрепял пръчките към стълб. След това танцувал, пеел и се молел да получи видение, докато се освобождавал от тях. Това било също признак за смелост и издръжливост. Един воин трябвало да се докаже — пред самия себе си и пред племето. И това бил техният начин.

— Одобряваш ли го?

Погледна го едновременно с насмешка и търпение.

— Не е моя работа да одобрявам или да не одобрявам. Аз изучавам, наблюдавам. Предполагам, че като писател твоята гледна точка е различна. Но ако ще пишеш за това, по-добре се опитай да разбереш подбудите. — Избута няколко книги и седна върху масата. —

Щом един мъж може да понесе такава болка — болка, която сам си е причинил — няма ли и в битката да е безстрашен? Безмилостен? Оцеляването на племето е било най-важното нещо.

— Културна необходимост — кимна той. — Да, разбирам какво имаш предвид.

— Виденията и сънищата са представлявали съществена част от тяхната култура. Мъжете, които имали силни видения, често ставали шамани. — Извърна се и започна да прелиства книгите върху бюрото. — Има една доста хубава илюстрация... Племето блекфуут... ако успее да си спомня в коя книга беше.

— Ти си левачка — забеляза той.

— Хм? Не, всъщност си служи добре и с двете.

— Може да се приеме като потвърждение — подхвърли иронично.

— За кое?

— За неочакваното.

Кейси се разсмя. Смехът ѝ пробуди нещо у него.

— Трябва по-често да го правиш.

— Какво да правя?

— Да се смееш. Имаш прекрасен смях.

Продължаваше да се усмихва и това я развълнува. Няколко дни вече успяваше да владее чувствата си. Взе цигара и потърси кибрит.

— Разбира се, ако започнем много да се смеем, майка ти веднага ще цъфне на вратата.

Наблюдаваше я как рови между книгите и документите.

— И защо ще го прави?

— Стига, Джордан! Знаеш, че според нея, аз планирам да те съблазня и да офейкам с половината ти богатство. Имаш ли огънче?

— А ти нямаш интерес към нито едното от двете?

— Ние сме делови партньори — отвърна рязко. Приблужи се до бюрото, все още в търсене на кибрит. Усещаше едва доловимото надигане на нервното напрежение. Опита се да го овладее, преди да се е засилило. — И макар да си много привлекателен, парите са в твой минус.

— Така ли? — Джордан стана и се присъедини към нея. — Защо? Парите обикновено привличат хората.

Кейси долови раздражението му и с въздишка се извърна с лице към него. Смяташе, че ще бъде най-добре и да двамата, ако съвсем ясно му обясни позицията си.

— Обикновено е относително понятие, Джордан.

— Това са думи на антрополог.

— Очите ти стават много тъмни, когато се ядосаш, знаеш ли?

— Парите са наистина хубаво нещо, Джордан. Аз самата често ги ползвам. Но те имат свойството да замъгляват реалността.

— Чия реалност?

— Точно това имах предвид — облегна се на бюрото тя. — Хората с много пари като теб никога не виждат реално живота такъв, какъвто е за болшинството — с ежедневните усилия, скърпването на бюджета, кредиторите. Ти си далече от всичко това.

— И за теб това е недостатък?

— Не съм казала такова нещо.

— Не е твоя работа да одобряваш или да не одобряваш?

Кейси издуха къдриците от очите си. Как успя да се забърка във всичко това?

— Признавам си, че това ме изнервя, но то си е личен проблем. Не смяташ ли, че парите са способни да изолират индивида от всекидневните емоции?

— Добре — придърпа я към себе си той. — Да изпробваме теорията ти.

Устните му се притиснаха върху нейните. Не беше целувката, която бе очаквала от него. Беше ненаситна и властна и искаше пълен и непрекословен отклик. За момент тя устояваше. Умът ѝ твърдо бе решен да не се предава. Но тялото ѝ започна да се сгорещява. Чу собственото си стенание, докато го притискаше по-близо.

Имаше нещо почти дивашко в начина, по който устните му поемаха нейните. Нямахше излишна любезност, нямаше момент на съблазняване. Търсеше отклик, наслаждаваше му се и искаше още. Тя се предаде. Собственото ѝ желание не ѝ оставяше избор.

Устните му за момент я освободиха и тя се отдръпна, опитвайки се да избистри съзнанието си.

— О, не — задържа я плътно към себе си. — Още не. Изобщо не съм свършил.

Проникваше, заграбваше и завладяваше. Отмъкваше от нея нещо, което още не бе готова да даде. Искаше да се овладее отново, да се освободи, но ръцете ѝ го обгръщаха. Устните ѝ бяха решени да получат още.

Ръката му действаше грубо, когато улови гърдите ѝ. Пръстите му бяха дълги, силни и караха кожата ѝ да изгаря от допира. Беше повече от удоволствие, повече от страст. Тях ги беше изпитвала и преди. Тук имаше нещо, което не познаваше отпреди. То я плашеше, причиняваше ѝ болка, караше я да отвърща на настойчивостта му с повече жар. И тогава, когато разбра, че ще преминат границите на разума, той я освободи.

Вдигна поглед нагоре към него. Мислите и чувствата препускаха през нея. Все още усещаше желанието. Дъхът му все още трептеше на устните ѝ.

— За първи път те виждам да останеш без думи — прошепна Джордан. Обви ръка около врата ѝ и пръстите му нежно я помилваха отзад. Кейси усети как я разтърсва нов прилив на страст.

— Изненада ме. — Изплъзна се от ръката му и се отдалечи. Ще трябва хубавичко да си помисли за всичко това, но сега не му е времето. Трябва отново да си възвърне равновесието.

Наблюдаваше я. Приятно му беше да забележи, че я е смутил. Но пък и тя го беше смутила. Не беше подготвен за силата на желанието, което усети още при първия допир с нея.

— Ще трябва да се науча да те изненадвам.

Тя се извърна и го погледна.

— Не се изненадвам лесно, Джордан. И нямам намерение да имам любовна връзка с теб.

— Добре, така ще бъде още по-интересно. Защото аз имам такова намерение.

Заблудила съм се, помисли си Кейси. Не се придържа чак толкова към условностите на благоприличието, както смятах. Под светското лустро се крие значителна дързост. Ще трябва да бъде по-внимателна. Когато отново се обърна към него, се стараше гласът ѝ да прозвучи по-спокойно.

— Не се ли канех да ти покажа една илюстрация на шаман?

Той взе книгата от ръцете ѝ и решително я затвори.

— Има и по-важни неща. Какво ще кажеш утре да почиваме и да отидем на плаване?

— Плаване? — предпазливо изрече тя. — Само ти и аз?

— Точно това имах предвид.

Предложението за свобода, след като дни наред беше затворена в къщата — възможността да бъде с него, далече от работата — наистина я изкушаваше. Прекалено много я изкушаваше.

— Не мисля, че ще е разумно — тръсна глава.

— Не ми правиш впечатление на жена, която винаги върши онова, което е разумно. — Ръката му се плъзна по лицето ѝ и нагоре в косата.

— Този път действам по изключение. Наистина ми се иска да не правиш така. — Усещаше как кръвта ѝ отново започва да пулсира.

Той лекичко я целуна по слепоочието.

— Ела с мен, Кейси. Имам нужда от един ден далече от газистая, далече от тези книги.

Може би само този път, помисли си тя.

Яхтата беше точно каквато очакваше: лъскава, луксозна и скъпа. Достави ѝ удоволствие да наблюдава как Джордан управлява петметровия плавателен съд — с лекота, която говореше за дълга практика. Беше се настанила на носа, за да може да наблюдава как яхтата пори океана. Значи това е неговото бягство, когато светът, в който се е затворил, му дойде твърде много.

Кейси го наблюдаваше, застанал на кормилото. Беше се съблякъл до кръста. От ръцете и очите му се излъчваше сила. Какво ли ще бъде да се любиш с него? Сви крака под себе си върху тапицираната пейка и внимателно го разгледа. Имаше изумителни ръце. Дори и тук, брулена от вятъра, можеше да усети докосването им. Ще бъде възискателен любовник, реши тя, припомняйки си настойчивостта на целувката му. Вълнуващ. Но... има едно „но“ и все още не съм сигурна защо го има. Не съм сигурна и дали изобщо искам да разбера.

Джордан я погледна и улови погледа ѝ.

— За какво мислиш?

— Просто разрешавам един хипотетичен проблем — отвърна тя и се изчерви. — О, виж! — Зад гърба му забеляза стадо делфини. Подскачаха, гмуркаха се и отново подскачаха. — Нали са прекрасни?

— Изправи се и отиде на кърмата. Закрепи се, като постави ръка на рамото му и се наведе още по-напред. — Ако бях русалка, щях да плувам с тях.

— Вярваш ли в русалките, Кейси?

— Разбира се. — Сега вече му се усмихваше. — А ти?

— Ученият ли ми задава въпроса? — Вдигна едната си ръка и я постави на хълбока ѝ.

— След това ще ми кажеш, че няма и Дядо Коледа. Въображението ти не подхожда за писател. — Пое дълбоко морския въздух. Понечи да се отдръпне, но той здраво я улови за ръката. Яхтата леко се разклати и пръстите му се напрягнаха, за да я задържат. Приеми го спокойно, каза си тя, като се опитваше да не откликва на докосването му. — Можеш да размислиш над това по време на обяда.

— Гладна ли си? — Усмихна се и стана. Ръцете му се плъзнаха по нея и спряха на раменете ѝ.

— Обикновено съм гладна. Бих искала да видя какво е сложил Франсоа в кошницата.

— След минутка. — Устните му се спуснаха над нейните.

Целувката беше различна от онази, която си размениха предния ден. Устните му бяха все така уверени, но днес бяха нежни, не бързаха толкова. Кейси усещаше топлината на слънцето и тласъците на вятъра, който свистеше край нея. Във въздуха се долавяше мирис на сол. Над главите им плющяха и се издуваха платната.

Отново не се владееше. А не това беше желанието ѝ. Много внимателно се издърпа от прегръдките му.

— Джордан — заговори, но после тежко въздъхна, за да се успокои. Усмихваше се насреща ѝ и ръцете му леко милваха раменете ѝ. — Много си доволен от себе си, нали? — отбеляза тя.

— Всъщност, да.

Извърна се и известно време се занимаваше със смъкването на едно от платната. Кейси се облегна на парапета и не му предложи помощта си.

— Джордан, може би съм създала погрешно впечатление. — Тонът ѝ отново беше по-безгрижен, по-уверен. — Казах, че не съм професионална девица, но това не означава, че лягам с който и да е.

Той дори не я погледна.

— Аз не съм който и да е.

— Нямах проблеми със самочувствието, нали? — отметна косата си тя.

— Доколкото съм забелязал, не. Откъде взе този пръстен, който носиш?

Кейси сведе поглед към ръката си.

— Беше на майка ми. Защо?

— Просто съм любопитен — вдигна кошницата той. — Ще видим ли какво ни е сложил Франсоа?

ТРЕТА ГЛАВА

Дните бяха топли и златисти сред вечното лято на Палм Спрингс. Небето грееше безоблачно, пустинният въздух беше сух и горещ. За Кейси тази еднаквост на дните беше едновременно неизбежна и задушаваша. Еднообразието беше онази необходима част от живота, срещу която тя обикновено се бунтуваше. Животът на семейство Тейлър протичаше гладко — твърде гладко. Нямаше неравности за заглаждане, нямаше сътресения. Ако имаше нещо, което да я изнервя, това бе съвършено организираният живот. Човешката природа предполага недостатъци. Тях Кейси разбираше и приемаше. Недостатъците обаче бяха рядка стока в дома на Тейлър.

Работеше с Джордан всеки ден и макар да си даваше сметка, че липсата на дисциплина у нея го разочарова, беше уверена, че не би могъл да я упрекне за нищо по отношение на информацията ѝ. Кейси познаваше своята област. Тя научаваше повече от него. Беше възискателен, дисциплиниран писател и придирчив, педантичен мъж.

Способен бе да извлече точно каквото желае от потока факти и теории, с които го захранваше. И Кейси — обикновено строг критик — започна да уважава и да се възхищава от ума му. За нея беше по-просто да се съсредоточи върху интелекта и таланта му, отколкото да мисли за него като за мъж, като за човек, който едновременно я привлича и смущава. Кейси не беше свикнала някой да я притеснява.

Никак не беше сигурна, че го харесва. В много отношения бяха напълно противоположни. Той беше прагматичен, а тя — уязвимо чувствителна. Той беше сдържан, а тя — открита. Той се ръководеше от ума си, а Кейси — от чувствата. Но все пак и двамата бяха свикнали да се владеят. Разстройваше се от факта, че е неспособна да овладее неговото привличане.

Кейси никога не би се признала за идеалистка. И въпреки това винаги бе смятала, че когато се обвърже сериозно с някой мъж, това ще бъде човек, който съвсем точно ще отговаря на пакета ѝ от изисквания. Ще бъде умен, интелигентен, с океан от чувства, които тя

лесно ще овладява. Двамата ще се разбират взаимно. Беше почти сигурна, че Джордан не я разбира повече, отколкото тя него. Начинът им на живот беше напълно различен. И въпреки това продължаваше да мисли за него, да го наблюдава, да си задава въпроси. Той запълваше ума ѝ.

Докато седеше в кабинета му и четеше черновата на една нова глава, Кейси си призна, че поне в това отношение двамата бяха постигнали устойчива съвместимост. Той долавяше усещанията, които се опитваше да му предаде и после ги размесваше със сухи данни и факти. Това доказваше ползата от нея. Да бъде полезна беше най-важното нещо за нея.

Кейси остави листите обратно в скута си и го погледна.

— Чудесно е, Джордан.

Той спря да пише и като вдигна едната си вежда, срещна погледа ѝ.

— Изглеждаш изненадана.

— Доволна — поправи го тя. — Усеца се повече съпричастност, отколкото очаквах.

— Наистина ли? — Думите ѝ, изглежда, предизвикаха интереса му. Той се облегна назад в стола си и я изгледа внимателно.

Кейси се почувства неловко. Усещаше, че той притежава достатъчно интуиция, за да вижда в нея, ако поиска. Но това няма да я трогне. Стана и се приближи до прозореца.

— Мисля, че би могъл да навлезеш малко по-дълбоко в двете субкултури на равнинния живот. Полуземеделските племена от източните равнини са живели в села и притежават характеристики както от равнинните, така и от източните и югоизточни културни области. Съставени били от...

— Кейси.

— Да, какво? — Пъхна ръце в джобовете и отново се извърна към него.

— Нервна ли си?

— Разбира се, че не. Защо трябва да съм нервна? — Започна да търси пакета с цигарите си.

— Когато си нервна, отиваш на прозореца или... — замълча и вдигна цигарите ѝ — ... търсиш това.

— Отивам на прозореца, за да погледна навън — възрази тя, подразнена от проникателността му. Протегна ръка да вземе цигарите, но той ги остави на бюрото и стана.

— Когато си нервна — продължи той, докато се приближаваше към нея, — ти е много трудно да стоиш неподвижна. Все нещо в теб трябва да се движи — ръцете, раменете.

— Уверена съм, че е много впечатляващо, Джордан. — Държеше ръцете си здраво напъхани в джобовете. — Вземал ли си уроци по психология при доктор Роудс? Мисля, че обсъждахме субкултурите при равнинните индианци.

— Не. — Протегна се и нави една от къдриците ѝ около пръста си. — Питам те защо си толкова нервна.

— Не съм нервна. — Напрягаше се да задържи тялото си абсолютно неподвижно. — Никога не съм нервна. — На устните му трепна усмивка. — Защо се подхилваш?

— Заслужава си човек да те подразни, Кейси.

— Виж, Джордан...

— Струва ми се, че не съм те виждал ядосана преди — подхвърли той и постави другата си ръка на гърлото ѝ. Пулсът ѝ започна да бие учестено. Докато пулсираше под дланта му, у него се надигаше желание.

— Нямахте да ти хареса.

— Изобщо не съм сигурен — прошепна той. Желаше я. Както стояха така, почти можеше да усети движението на тялото ѝ под своето. Искаше да я докосне, да изследва — острите извивки и копринената мекота на кожата ѝ. Искаше тя да му се отдаде с въодушевлението, което бе така характерно за нея. Дори и преди да беше пожелавал със същата сила друга жена, не си спомняше. — Винаги е интересно да наблюдаваш как силни личности губят самообладание — каза ѝ, без да спира да я милва по шията. — Ти си много силна жена, и много нежна. Тази комбинация възбужда.

— Не съм тук, за да те възбуждам, Джордан. — Тялото ѝ жадуваше за него. — Тук съм, за да работя с теб.

— И с двете се справяш много добре. Кажи ми... — Гласът му се плъзгаше по кожата ѝ нежно, както и пръстите. — Мислиш ли си за мен, когато си сама — вечер, в стаята си?

— Не.

Той отново се усмихна. Макар че не я привлече по-близо до себе си, Кейси почувства как желанието затуптява в нея. Не беше свикнала да въздържа страстта си, нямаше опит да я усеща като необходимост.

— Не те бива да лъжеш.

— Пак проявяваш нахалство, Джордан.

— Аз пък си мисля за теб. — Пръстите му се плъзнаха към тила ѝ и я обхванаха по-здраво. — Твърде много.

— Не го искам. — Гласът ѝ беше слаб и това я уплаши. — Не, не искам да го правиш. — Поклати глава и се издърпа от него. — Няма да се получи.

— Защо?

— Защото... — заекна и още повече се уплаши. Никой досега не беше успял да ѝ причини такова нещо. — Защото двамата търсим различни неща. Нужно ми е повече, отколкото си способен да ми дадеш. — Прокара ръка през косата си и разбра, че трябва да избяга. — Ще направя почивка. Можем да продължим след обяда.

Джордан я изгледа как забързано излиза от стаята.

Права е, разбира се, помисли си, загледан намръщено към затворената врата. Всичко, което казва, е съвсем разумно. Защо тогава не мога да спра да мисля за нея? Заобиколи бюрото си и отново седна пред машината. Не би трябвало да ми харесва толкова. Облегна се назад и се опита да анализира онова, което изпитваше към нея. Защо го изпитва? Беше ли чисто физическо привличане? Ако е така, защо изведнъж усеща такова влечение към жена, която по нищо не прилича на другите жени, които беше пожелавал? И защо се хваща да мисли за нея в най-невероятни моменти — докато се бръсне, по средата на някой параграф? Най-добре ще бъде просто да приеме чувствата си като физическо желание и да остави нещата така. Няма място за нищо друго. Права е, заключи той. Няма да се получи.

Зае се отново със записките си, написа две изречения и изруга.

Докато притичваше през малкия салон към стаята си, Кейси забеляза Алисън, седнала примерно на канапето да чете книга. Момичето вдигна поглед и очите ѝ светнаха.

— Здравсти! — Кейси все още усещаше пулсирането на нервите и желанието в себе си. — Чупила си се?

— Днес е събота — отвърна Алисън и ѝ се усмихна неуверено.

— О! — Трябваше да е сляпа, за да не забележи копнежа в очите на детето. Отхвърли собствените си проблеми и седна до Алисън. — Какво четеш?

— „Брулени хълмове“.

— Сериозна работа — изрече Кейси и прелисти няколко страници, като загуби мястото, до което Алисън беше стигнала. — На твоите години четях комикси за Супермен. — Усмихна се и плъзна ръка по косите на момичето. — И още ги чета понякога. — Детето се взираше в нея с някаква смесица от страхопочитание и копнеж. Кейси се наведе и я целуна по главата. — Алисън — огледа синия ѝ ленен костюм с панталони, — държиш ли много на този тоалет?

Алисън също сведе поглед и отвърна със заекване:

— Аз... не знам.

— Имаш ли някакви дрипи?

— Дрипи? — повтори Алисън, за първи път изричайки подобна дума.

— Нали знаеш, стари дънки, нещо с дупки, с петна от шоколад.

— Не, мисля, че не...

— Няма значение — усмихна се насреща ѝ Кейси. — При всичките дрехи, които имаш, един костюм няма да ти липсва. Ела! — Изправи се, хвана Алисън за ръката и я поведе към вътрешния двор.

— Къде отиваме?

Кейси сведе поглед към момичето.

— Отиваме да вземем маркуча от градинаря и да правим кални скулптури. Искам да видя дали можеш да се изцапаш. — Излязоха от къщата.

— Кални скулптури? — повтори Алисън, докато заобикаляха покрай градината.

— Приеми го като артистично задание — предложи Кейси. — Като учебен експеримент.

— Не знам дали Хевърсън ще ти позволи да вземеш маркуч — предупреди я Алисън.

— О, така ли? — усмихна се с предвкусвано удоволствие Кейси, докато приближаваха към градинаря. — Ще видим.

— Добър ден, мис — докосна козирката на шапката си Хевърсън и преустанови кастренето.

— Здравейте, господин Хевърсън — отправи му ослепителна усмивка Кейси. — Исках да ви кажа колко много се възхищавам от градината ви. Особено от азалиите. Ето тези — докосна едно от фуниевидните цветчета. — Кажете, тор от дъбови листа ли използвате?

Петнайсет минути по-късно Кейси вече имаше желаниа маркуч и съсредоточено майстореше кал зад шубрака рододендронових храсти.

— Откъде знаеш всичко това? — попита я Алисън.

— Кое всичко?

— Откъде знаеш толкова много за цветята? Нали си антрополог.

— Мислиш ли, че водопроводчикът знае само как да монтира тръби и мивки? — усмихна ѝ се тя, развеселена от изписаното на лицето на момичето внимание. — Ученето е нещо прекрасно, Алисън. Няма нищо, което да не можеш да научиш, ако пожелаеш. — Спря водата от маркуча и клекна. — Какво искаш да направиш?

Алисън предпазливо седна до нея и докосна калта с върха на пръста си.

— Не знам как става.

— Кейси се разсмя.

— Това не е киселина, миличка. — И зарови ръце чак до китките. — Кой би могъл да каже дали и Микеланджело не е започнал по този начин? Аз мисля да направя бюст на Джордан. — Въздъхна с желание да не беше се появявал отново в мислите ѝ. — Има много интересно лице, не мислиш ли?

— Предполагам, но е доста стар. — Като действаше все още предпазливо, Алисън започна да събира калта на купчинка.

— О — сбърчи нос Кейси, — той е само с няколко години по-голям от мен, а аз съм почти юноша.

— Ти не си стара, Кейси — отново вдигна очи Алисън. Погледът ѝ изведнъж стана много напрегнат. — Не си достатъчно стара, за да ми бъдеш майка, нали?

И в този миг Кейси се влюби. Сърцето ѝ бе отдадено и нямаше връщане назад. Имаха нужда от нея.

— Не, Алисън, не съм достатъчно стара, за да ти бъда майка. — Гласът ѝ бе нежен и изпълнен с разбиране. Когато момиченцето сведе очи, Кейси улови брадичката ѝ с пръст и я повдигна. — Но съм достатъчно стара, за да ти бъда приятел. И аз също имам нужда от приятел.

— Наистина ли?

Детето просто плачеше за обич, за внимание. Кейси усети прилив на гняв към Джордан, докато обгръщаше лицето ѝ в ръце.

— Наистина. — Видя как усмивката постепенно грейва по цялото лице на детето.

— Ще ми покажеш ли как да направя куче? — попита Алисън и бръкна с ръце в калта.

Когато час по-късно поеха обратно към къщата, двете се кикотеха весело. Обувките им бяха целите полепнали в кал. Умът на Кейси беше по-ясен от много дни насам. Имам нужда от нея не по-малко, отколкото тя има нужда от мен, помисли си и сведе поглед към Алисън. Засмя се и спря, за да повдигне зацапаното с кал лице на момичето.

— Красива си — каза ѝ Кейси. Наведе се и я целуна по носа. — Обаче баба ти може и да не мисли така, затова по-добре върви горе и влизай в банята.

— Тя е на събрание на някакъв комитет — поясни Алисън и отново се разсмя, забелязвайки калта по бузите на Кейси. — Вечно е на събрания.

— Тогава не трябва да я безпокоим, нали така? — Кейси хвана ръката на Алисън и отново тръгна напред. — Разбира се, не бива да я лъжеш. Ако баба ти те попита дали си правила кални скулптури зад рододендроните, трябва да ѝ признаеш.

Алисън отметна раздърпаните си коси зад ухото.

— Но тя никога не ме пита такива работи.

— Това опростява нещата, нали? — Отвори вратата на вътрешния двор. — Хареса ми кучето, което направи. Мисля, че имаш артистични заложби. — Докато прекосяваха тапицирания в брокат салон, Кейси потърси из джобовете си кибрит. — Тази стая ѝ късаше нервите.

— Повече ми хареса твоя бюст. Приличаше точно на... чичо Джордан!

— Да, доста добре стана. — Кейси спря в началото на стълбите и бръкна в задния си джоб. — Знаеш ли, изглежда, никога нямам у себе си кибрит, когато ми потрябва. Чудя се защо става така. — После забеляза смаяното изражение на Алисън и погледна нагоре. — О, здравей, Джордан — усмихна му се мило. — Имаш ли огънче?

Той бавно слезе по стълбите, като местеше поглед от момичето към жената. Ленените панталони на Алисън бяха целите мръсни. Косата ѝ се беше измъкнала от лентата и висеше, опръскана с кал. Очите ѝ се вираха в него от надлежно изпоцапаното ѝ лице. Ръцете ѝ бяха кафяви чак над китките. Същите бяха и на Кейси. Десетки логични обяснения изплуваха в ума му, но той ги отхвърляше. Ако не друго, през изминалите дни с Кейси беше разбрал, че при нея трябва да се помисли първо за нелогичното.

— Какво, по дяволите, сте правили?

— Занимавахме се с овладяване на изкуството — безгрижно отвърна Кейси. — Много образователно. — Хвана ръката на Алисън и лекичко я стисна. — По-добре върви в банята, миличка.

Очите на Алисън се преместиха от чичо ѝ Джордан към Кейси, после бързо изтича нагоре по стълбите и се скри.

— Овладяване на изкуството? — повтори Джордан, загледан след племенницата си. После се извърна намръщено към Кейси. — Изглеждате все едно, че сте се търкаляли в кал.

— Не сме се търкаляли, Джордан, творихме — отметна разрошените си коси от очите си. — Правихме кални скулптури. На Алисън стана много добре.

— Кални скулптури? Играли сте в кал? Та ние дори нямаме кал.

— Направихме малко. Много е лесно. Взимаш само малко вода...

— За Бога, Кейси, знам формулата за правене на кал!

— Естествено, че знаеш, Джордан. — Гласът ѝ звучеше любезно и спокойно, но той долови насмешката в очите ѝ. — Ти си интелигентен мъж.

Усети как търпението му се изпарява.

— Би ли се придържала към темата?

— Каква беше темата? — усмихна му се безгрижно и едва не се ухили доволно, когато видя как си поема дълбоко дъх.

— Калта, Кейси. Темата беше за калта.

— Ами почти няма какво друго да кажа по този въпрос. Каза, че знаеш как се прави.

Джордан изруга и улови по-здрово парапета.

— Кейси, не смяташ ли, че е малко детинско зряла жена да поведе единайсетгодишно момиче, за да прекарат целия следобед в

купчина кал?

Значи знаеш на колко години е, помисли си Кейси и го изгледа продължително.

— Ами, Джордан, зависи.

— От какво?

— Дали искаш за племенница единайсетгодишно момиче, или четирийсетгодишен дребосък.

— За какво говориш, по дяволите? Дори и след като те поопознах, пак ми е трудно да следя мисълта ти.

— Детето се възпитава като в Средновековието, а ти си толкова заслепен от Джордан Тейлър, че изобщо не го забелязваш. Чете „Брулени хълмове“ и свири Брамс. Чистичка е и кротка и не ти се бърка в живота.

— Само за момент! Задръж за малко.

— Да задържа за малко! — Гневът ѝ имаше навик да избухва неочаквано. Отново отметна косата си. — Тя е само едно малко момиченце. Има нужда от теб, от някого. Кога за последен път си разговарял с нея?

— Не ставай смешна. Всеки ден разговарям с нея.

— Говориш с нея — яростно възрази Кейси. — Разликата е огромна.

— Да не се опитваш да ми кажеш, че я пренебрегвам?

— Нищо не се опитвам да ти кажа. Казвам ти го. Ако не си искал да го чуеш, не трябваше да ме питаш.

— Тя никога не се е оплаквала.

— О, по дяволите! — рязко се извъртя Кейси, после отново се обърна към него. — Как може толкова умен мъж да говори такива глупости? Наистина ли си дотам безчувствен?

— Внимавай, Кейси — предупреди я той.

— Ако не искаш да те наричат глупак, не се дръж като такъв. — Вече не я интересуваше колко е ядосан. Собственият ѝ гняв — чувството ѝ за справедливост — ръководеше думите ѝ. — Смяташ ли, че да имаш осигурен дом, храна и дрехи е достатъчно? Алисън не е някакво домашно животинче, а дори и едно животинче има нужда от обич. Тя жадува за тях пред очите ти. А сега, ако ме извиниш, бих искала да измия тази кал от себе си.

Джордан я улови за ръка, преди да успее да мине край него. Завъртя я обратно и я изтика към една от тоалетните в дъното на коридора. Без да проговори, тя пусна чешмата и започна да се почиства. Джордан не казваше нищо, докато думите ѝ отекваха в главата му. През това време Кейси здравата се проклинаше.

Нямаше намерение да избухва така. Въпреки че наистина възнамеряваше да поговори с него за Алисън, беше планирала да подходи към темата дипломатично и спокойно. Последното нещо, което ѝ се искаше, беше да излее мислите си в поток от обиди. Винаги е била на мнение, че колкото повече крещиш, толкова по-малко те чуват. Непрекъснато си напомняше да не проявява излишна емоционалност в отношенията си с Джордан Тейлър. И въпреки това продължаваше да го прави. Пое кърпата, която ѝ подаде, и старателно подсуши ръцете си.

— Извинявай, Джордан.

Очите му я наблюдаваха сериозно.

— За какво по-точно?

— По-точно за това, че ти крещях.

Той бавно кимна с глава.

— Значи за начина на изразяване, а не за съдържанието — поясни и Кейси въздъхна тежко. Не е лесен мъж.

— Правилно. Склонна съм да проявявам нетактичност. — Забеляза начина, по който върти кърпата в ръцете.

Чувства се неловко, отбеляза той, но няма да отстъпи. За момент, макар и неохотно, изпита възхищение.

— Защо не започнеш отначало? — предложи ѝ на глас. — Без да крещиш.

— Добре. — Кейси изчака за момент, за да обмисли подхода си. — Алисън дойде да ми се представи вечерта, когато пристигнах. Видях безупречно облечено момиче с лъскави коси и изискани маниери. И отегчен поглед. — Състраданието отново се пробуди при спомените. — Не мога да приема отегчението, Джордан — не и при дете, което има целия живот пред себе си. Това разби сърцето ми.

В гласа ѝ отново се прокраднаха чувства, но това бяха друг вид емоции. Този път не ставаше дума за гняв. Убеждаваше го да види нещата през нейните очи. Джордан се съмняваше, че изобщо си дава

сметка за настойчивостта на погледа си. Тя мислеше единствено за детето. Съпричастието ѝ го развълнува. Още една изненада.

— Продължавай — подкани я той, когато замълча. — Кажи си всичко.

— Не е моя работа — отново усука кърпата в ръцете си Кейси. — Имаш пълно право да ми го кажеш, но това с нищо няма да промени начина, по който се чувствам. Знам какво е да изгубиш родителите си — отхвърлянето, ужасното объркване. Имаш нужда от някой, който да ти помогне да проумееш всичко това, да запълниш празнотите, които дори не разбираш. Няма нищо по-съкрушително от загубата на хора, които обичаш и на които разчиташ. — Пое дълбоко дъх. Казваше му повече, отколкото възнамеряваше, но едва ли би могла да спре. — То не е нещо, от което се съвземаш за ден или за седмица.

— Много добре го знам, Кейси. Той беше мой брат.

Очите ѝ потърсиха неговите и откриха нещо съвсем неочаквано. Той също бе обичал дълбоко. Цялата ѝ предпазливост се стопи. Протегна се, за да докосне ръката му.

— Тя има нужда от теб. Нищо не е като любовта на едно дете, Джордан. Децата не поставят условия за чувствата си. Те просто дават. В това има някаква невинност, която губим, когато пораснем. Алисън търси някой, когато отново да обича.

Джордан сведе поглед към ръката, която лежеше върху неговата. Замислено я обърна и се вгледа в дланта ѝ.

— Ти поставяш ли условия за чувствата си?

Погледът на Кейси остана спокоен.

— Щом веднъж ги дам, не.

— За момент я изгледа изпитателно, леко присвил очи.

— Ти наистина обичаш Алисън, нали?

— Да, разбира се, че я обичам.

— Защо?

Кейси се взря в него с искрено объркване.

— Защо? — повтори тя. — Тя е дете, човешко същество. Как мога да не я обичам?

— Тя е детето на брат ми — тихо отвърна той, — а изглежда, че не съм я обичал достатъчно.

Трогната, Кейси постави ръце на раменете му.

— Не. Да не разбираш и да не обичаш са две напълно различни неща.

Този простичък жест го развълнува.

— Винаги ли прощаваш толкова лесно?

Нещо в очите му накара сигналните лампички в главата ѝ да засветят. Отново се приближаваше твърде близо до най-съкровената ѝ същност. Веднъж проникне ли там, Кейси знаеше, че никога няма да се освободи от него.

— Не ме канонизирай, Джордан — изрече предизвикателно. Това беше най-успешната ѝ защита. — От мен ще излезе ужасна светица.

— Не са ти приятни комплиментите, а? — Тя понечи да отдръпне ръцете си, но той постави своите отгоре им, за да ги задържи на раменете си.

— Обичам ги — възрази тя. — Каж ми, че съм умна и направо ще се разтопя.

— О, комплименти за ума ти. Предполагам, че си свикнала с тях — усмихна се той. — От друга страна, ако реша да ти кажа, че си много сърдечна, много благородна личност, на която ми е трудно да устоя, ти ще го отхвърлиш.

— Не го прави, Джордан. — Беше прекалено близо, а вратата ги отделяше от останалата част на къщата. — Лесно уязвима съм.

— Да — изглежда я някак странно, — това също е изненада.

Сведе устни, за да я целуне. При първия допир, усети как пръстите ѝ се напрягат на раменете му. После се отпусна и се предаде. За втори път през този ден, Кейси се влюби. Почувства отдаването на сърцето си като физическо усещане — този път болезнено. Ще те нарани, предупреждаваше я разумът ѝ, но вече бе твърде късно.

— Миришеш на сапун — прошепна той, докато устните му блуждаеха по лицето ѝ. — А по носа ти има цяла дузина лунички. Желая те повече, отколкото някога съм пожелавал която и да е друга жена. — Гласът му звучеше пресипнало. — Дявол да те вземе, не мога да го разбера!

Когато устните му отново се върнаха на нейните, Кейси усети вкуса на гнева. Езикът му се забиваше все по-дълбоко, докато я притегляше още по-близо. За първи път в живота си Кейси отдаваше всичко — тяло, сърце, ум.

Ръцете му я обгърнаха и тя не оказа съпротива, а ги остави да се скитат на воля. Знаеше, че разумът много бързо ще се завърне. Притегли го по-близо в желанието си да се изпълни с усещането за него. Пръстите ѝ се впиха в косата му, после надолу по мускулите на раменете и отново обратно. Искаше да усети силата му — сила, равностойна на нейната.

Джордан плъзна и двете си ръце под блузата, за да улови гърдите ѝ. Кожата ѝ беше невъзможно мека — толкова мека и гореща като вътрешността на устата ѝ. Чу я как стене, докато пръстите му докосваха зърната ѝ. Знаеше, че е лудост, но не желаше нищо друго, освен да я има. Желанието му го тласкаше така, както никога преди. Изкушаваше се да я повали на пода и да я обладае — бързо, грубо — и да свърши с това. Ще се върне ли после разумът? Ще стане ли животът му отново неговият собствен живот?

— Нуждая се от теб — изрече задъхано. — И това не ми харесва.

— Да — кимна тя, твърде добре разбирайки чувството му. — Нито пък на мен.

— Ами ако дойда в стаята ти тази вечер?

— Недей! — Кейси отметна с две ръце косата от лицето си. Трябва да помисли, но мисленето беше невъзможно, когато можеше единствено да чувства. — Не сме готови, и двамата.

— Не съм сигурен дали вече имаме някакъв избор.

— Може би не. — Пое дълбоко дъх и усети, че започва да си възвръща равновесието. — Но защо засега да не се въздържим да влизаме заедно в баните?

Разсмя се и улови лицето ѝ в ръка. Досега не беше познавал друг човек, който така лесно да го разсмива.

— Наистина ли смяташ, че това ще помогне?

Кейси тръсна глава.

— Не, боя се, че няма, но това е най-доброто, което мога да сторя в момента.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Алисън седеше на розовата сатенена покривка и наблюдаваше как Кейси се гримира. Разноцветните бурканчета и тубички, разположени по тоалетната масичка, я очароваха. Приблужи се и колебливо започна да ги докосва с пръсти.

— Кога смяташ, че ще бъда достатъчно голяма, за да се гримирам? — Вдигна шишенце със сенки за очи, за да го огледа поотблизо.

— Няма да е в близките две-три години — отвърна Кейси и продължи да потъмнява миглите си. — Но с това твое лице няма да имаш нужда от изкуствено разкрасяване.

Алисън се наведе, за да погледне двете лица в огледалото.

— Но ти използваш, а си много по-хубава от мен. Имаш зелени очи.

— И котките имат — подхвърли Кейси и се усмихна. — Кафявите очи са много ефектни, особено при руси хора. Нищо не разбива повече мъжките сърца от чувствени кафяви очи и дълги мигли. Когато станеш на петнайсет, всички момчета ще са в краката ти. — Видя как Алисън се усмихва и изчервява. Само не започвай да използваш чара си твърде рано — предупреди я тя и дръпна косата ѝ. — И никакви пърхащи мигли тази вечер. Не мисля, че доктор Роудс ще може да го понесе.

Алисън се изкиска и седна на ръба на шезлонга.

— Баба казва, че доктор Роудс е фин мъж с име в обществото.

— Обзалагам се — промърмори повече на себе си Кейси и взе червилото. — Аз лично повече го възприемам като плюшено мече.

Алисън затули устата си и вдигна очи към тавана.

— Кейси, говориш най-странни неща.

— Така ли мислиш? — Зае се да търси някаква липсваща четка. — Смятах го за съвсем точно описание. Целият е закръглен и някак си мекичък. Мечо Пух с очила. Винаги съм обичала Мечо Пух. Той е

много сладичък, безпомощен и умен едновременно. Виждала ли си четката ми?

Алисън я вдигна от шезлонга и ѝ я подаде.

— Все ме потупва по главата изрече с въздишка.

Кейси потисна усмивката и се опита да накара косата си да стои мирно.

— Не го прави нарочно. По-старите мъже, които са заклетни ергени, почти винаги имат навик да потупват децата по главите. Всъщност не знаят какво друго да правят с тях. — Вдигна шишенцето с парфюм и пръсна лекичко към Алисън. Беше ѝ приятно да чува смеха на детето. — Да вървим да видим дали Пух вече е тук.

Двете влязоха заедно в салона и след като забеляза Хари Роудс в другия край на стаята, Кейси погледна към Алисън и ѝ намигна заговорнически.

Застаналият до Хари Джордан забеляза размяната на погледи и загуби нишката на разговора с приятеля си. Кога за последен път беше видял Алисън да се усмихва така? Кога за последен път си беше направил труда да наблюдава? Усети мимолетно пробуждане на чувство за вина. Даде си сметка, че като настойник не може да бъде упрекнат в нищо, но като заместител на баща ѝ се беше провалил напълно. Време беше да се реваншира — пред нея и пред себе си.

Постави ръка на рамото на Хари, за да прекъсне обясненията му и после прекоси стаята да посрещне племенницата си.

— Ей, не бях подготвен за две красиви жени. — Повдигна с ръка брадичката на Алисън и я разгледа. Доста красива е, установи с изненада. И доста по-голяма, отколкото смяташе. — Скоро ще трябва да те заключа в стаята, ако искам да те запазя за себе си.

Очите на Алисън се разшириха от изненада. Само този поглед беше достатъчен, за да се наругае, че я е приемал като даденост. Как е могъл да живее толкова време с нея и да не забележи? Докато я наблюдаваше, Алисън вдигна объркано поглед към Кейси. За момент Джордан бе обзет от паника, когато отново погледна към него. Дали не е твърде късно?

— О, чичо Джордан! — Прочете сърцето на Алисън в очите ѝ.

Любов без условности. Почувства как нещо в него се разтваря.

— О, да — изрече тихо и докосна страната ѝ. — Мисля, че ще те задържа.

— Алисън — обади се от другия край на стаята Биатрис, — къде отиде възпитанието ти? Ела да поздравяш доктор Роудс.

Алисън се усмихна хитро към Кейси и отиде да изпълни заповедта на баба си.

— Е, Джордан — мъчително преглътна Кейси и се прокашля. — Ама че си и ти!

Той се извърна към нея и се усмихна.

— Плачеш ли, Кейси?

— Недей — тръсна глава тя и отново преглътна. — Ще се изложя.

За момент очите му стрелнаха Алисън.

— На теб трябва да благодаря за това.

— О, не. Моля те! — още по-силно тръсна глава Кейси.

Пое ръката ѝ и я поднесе към устните си.

— Да. Имам чувството, че трудно ще мога да изплатя този дълг. Любовта е била пред очите ми, а аз не съм я видял.

Погледна го внимателно и дълбоко въздъхна. И още не я виждаш, помисли си. Само че е малко по-сложно.

— Джордан, освен ако не желаеш да докараш до припадък доктор Роудс и майка ти или да съсипеш тази прекрасна носна кърпа, която си пъхнал в джобчето си, ще смениш темата и ще ми сипеш нещо за пиене.

— Добре — отново целуна пръстите ѝ той. — Засега.

По време на лучената супа, агнешките флейки и специалната салата на готвача, Хари Роудс атакуваше Кейси с въпроси относно науката антропология. Не беше в състояние, дори и при тази втора среща, да свърже Катлийн Уайът, чиито публикации беше чел, и на които се беше възхищавал, и интелигентната млада жена, която седеше насреща му. Тя скачаше от една тема на друга, като от време на време изразяваше мисли, които просто го изумяваха. Тъй като добре познаваше Джордан, веднага можа да забележи, че интересът на приятеля му към нея не е строго академичен. И тъй като Кейси беше пристигнала в дома на семейство Тейлър по негова препоръка, той се притесняваше. Дали всъщност не беше поставил проблем пред Джордан, вместо да му помогне да намери разрешението?

Но познанията ѝ в нейната област наистина бяха всеобхватни. Когато дойде време за прасковите фламбе, Хари вече се беше

отпуснал.

— Антропологията не е психология — отговори тя на някаква негова забележка. — Като психолог, вие, доктор Роудс, се опитвате да запазите културата постоянна величина и да изучавате мисълта и психиката. Като антрополог, аз се опитвам да запазя мисълта и психиката константни величини и да изследвам културата. Имам една хубава книга на тази тема. Може би ще искате да ви я дам да я прочетете.

— Да. — Думите ѝ изглеждаха съвсем искрени и успокоиха съвестта му. — Много ще ви бъда благодарен, мис Уайът.

— Чудесно. Ако успея да я изровя, можете да я вземете още тази вечер. — Гребна още една лъжичка от десерта.

— Боя се, че всичко това е прекалено сложно за мен намеси се Биатрис и се усмихна мило на Хари, напълно пренебрегвайки Кейси. — Вие, психолозите и антрополозите, силно ме впечатлявате с теориите и философиите си за живота.

— Стига, Биатрис, едва ли мога да мисля, че теориите ми са впечатляващи — скромно вметна Хари.

— Чудя се каква ли е философията за живота на Кейси — замислено изрече Джордан и ѝ отправи една от очарователните си усмивки. — Сигурен съм, че всички непременно ще бъдем впечатлени.

Кейси облиза гърба на лъжицата си.

— От гледна точка на антрополога, Джордан... — Замълча, за да вдигне чашата си с вино. — Животът е като мустаците — може да е прекрасен или ужасен, но винаги гъделичка.

Джордан се разсмя, докато Хари отпиваше доста солидна глътка вино.

Половин час по-късно двамата мъже се усамотиха в стаята за игри. Джордан подреждаше топките върху масата за билиард и слушаше доста смутените забележки на Хари по отношение на Кейси.

— Няма нужда да се безпокоиш, Хари — даде знак на доктора да започне. — Кейси ми дава всичко, от което се нуждая, и дори повече. Намирам за невероятни запасите от знания в този неин необикновен мозък.

— Точно в това е въпросът. — Хари нанесе началния удар и се намръщи. — Тя е необикновена.

— Може би точно ние, останалите, сме необикновени — промърмори Джордан. Откакто беше влязла в живота му, вече в нищо не беше сигурен. — Във всеки случай познава своята област, така както повечето хора знаят азбуката. — Зае позицията за удар. — Без нея никога нямаше да постигна дълбочината, която искам. — Удари, вкара топката и се премести на следващата позиция. — И нещо повече, тя е най-интригуващата жена, която някога съм срещал.

— Нали няма да се обвързваш с нея в личен план?

— Полагам огромни усилия — намръщи се Джордан, когато петата топка не попадна в дупката.

— Джордан, една интимна връзка с нея може да попречи на работата ти. Казах ти още когато прочетох бележките ти, че това е творба за наградата „Пулицър“. Вече имаш нужния авторитет.

— Може би ще е по-разумно първо да довърша книгата и едва после да мисля за „Пулицър“. Ти си наред, Хари — подкани го Джордан.

Хари вкара две топки и пропусна третата. Докато удряше, внимателно обмисляше следващите си думи.

— Забелязвам, че си малко изнервен напоследък, Джордан. Канех се да ти предложа ваканция, след като завършиш книгата.

Джордан се усмихна и се наведе над масата, после нагласи щеката.

— Да не би да се опитваш да ме предпазиш от Кейси, Хари?

— Не бих го казал точно... по този начин — сопна му се той и се подпря на щеката. — Давам си сметка, че госпожица Уайът е доста привлекателна, по един твърде необичаен начин. И е доста смущаваща.

— Хм, смущаваща — измърмори Джордан. — Тя просто те завладява. Не мога нищо да направя, а и не съм сигурен, че искам. Единственото нещо, което знам със сигурност, е, че тя ми отвори някои врати, които не подозирах, че съм затворил пред себе си.

— Нали не си започнал да се увличаш... — Хари потърси точната дума — Емоционално?

— Дали съм влюбен в нея? — навъси се Джордан. Вкара деветата топка и отбеляза точките. — Нямам ни най-малка представа. Знам само, че я желая.

— Скъпо момче — започна Хари — сексът е... — Млъкна и се прокашля.

— Да? — подкани го Джордан, без да успее да потисне усмивката си.

— Необходима част от живота — сковано довърши Хари.

— Изненадваш ме, Хари — усмихна се по-широко. — Твой ред е.

И двамата мъже погледнаха към вратата, която се отвори със замах.

— Господи, Джордан, наистина трябва да поставиш упътване с маршрута — влетя вътре Кейси, понесла дебела книга. — Никога не съм виждала толкова много коридори. Книгата ви, доктор Роудс. — Остави я на една маса и издуха бретона от очите си. — Да не съм нагазила в свещена територия?

Джордан се подпря на щеката си. Защо всяка стая сякаш оживява, когато тя влезе в нея?

— Щеше ли да има някакво значение? — попита я с усмивка.

— Разбира се, че не. Винаги нагазвам в свещената територия. Може ли да получа нещо за пиене?

— Вермут? Не съм се запасил с текила тук долу.

— Да, благодаря. — Вече бе заета с огледа на стаята. Беше просторна и свободна, с благодатно отсъствие на коприна и бродат. Дървеният паркет, за който беше предположила в салона, тук можеше да се види открит, а на прозорците имаше обикновени бамбукови щори. Беше безупречно чисто, но се забелязваха признаци на живот. В калаена поставка имаше наполовина изгоряла дебела свещ. На една лавица бяха струпани купчина плочи, една или две, от които бяха разместени.

— Тази стая ми харесва — изрече тя и се приближи до стъклена масичка, върху която имаше няколко примитивни глинени фигури. — Дори много — добави и пое чашата с вермут от Джордан. — Благодаря. — Не беше сигурен защо одобрението ѝ му доставя такова удоволствие, но това беше факт. Кейси отметна глава, сякаш се опитваше да го види от нов ъгъл. — Това е твоя стая — изрече по-тихо. — Също както и кабинетът.

— Предполагам, че и така може да се каже.

— Добре — отпи от чашата си Кейси. — Започваш да ми харесваш, Джордан. А почти ми се иска да не беше така.

— Изглежда, имаме един и същи проблем.

Тя кимна и продължи нататък.

— Билярд, а? Не прекъсвайте заради мен. Само ще си допия питието и се връщам в лабиринта. — Отново огледа помещението. Това беше единствената стая в цялата къща, с изключение на кабинета, където се чувстваше добре. — Бих искала да поговорим за книгата, когато я прочетете, доктор Роудс.

— Разбира се. — Усмивката ѝ наистина е много очарователна, помисли си той. Може би ще искате да се присъедините към нас за една игричка, мис Уайът — предложи ѝ изненадващо и за самия себе си.

— Много мило от ваша страна — усмихна му се отново и видя как той изпъва раменете си. — Сигурна съм обаче, че играете със залози, нали?

— Не е необходимо — отвърна Хари.

— О, не бих искала да променяте правилата заради мен — отново отпи от чашата си Кейси и погледна една от щеките. — Какъв е залогът? Може би няма да е по силите ми.

— Убеден съм, че ще можем да го уредим, Кейси. — Джордан замълча, за да запали пура. — Какво ще кажеш по един долар на топка?

— Долар на топка — повтори тя и се приближи до масата. — Я да видим, колко имаме тук? — Присви очи и ги преброи. — Петнайсет. Предполагам, че ще мога да се справя. Как играете?

— Може би най-лесно ще е с ротация — отговори Джордан и погледна към Хари.

— Отлично. — По-старият мъж се зае да търка щеката си с тебешир.

— Ротация — повтори Кейси и се усмихна, докато Хари ѝ подаваше щеката си. — Какви са правилата?

— Целта е да се вкарат топките в джоба по реда на номерацията — обясни ѝ Джордан. Тази вечер носи обеци, отбеляза той. Малки сребърни халки, които отразяваха светлината. Уханието, което се излъчваше от нея, се долавяше дори през масата. Отново се върна към реалността. — Или удряш следващата по ред в друга и вкарваш само нея или колкото е възможно повече. Удряш бялата топка в останалите, като започваш от най-ниския номер до най-високия. Целта е да изчистиш всички номерирани топки от масата.

— Разбирам. — Кейси огледа съсредоточено зеленото сукно и кимна. — Определено звучи съвсем просто, нали така?

— Ще се справите, мис Уайът — галантно вметна Хари. — Искате ли първо да се упражните?

— Не, защо да не започнем направо? — отправи му поредната си усмивка. — Кой е пръв?

— Може би вие ще направите първия удар. — После Хари продължи с добронамерено чувство, докато Джордан отново подреждаше топките. — Просто ударете бялата топка в купчината. Каквото падне, е ваше.

— Благодаря, доктор Роудс — приближи се към ъгъла на масата Кейси.

— Дръж щеката ето така — инструктира я Джордан, като наместваше пръстите ѝ. — Дръж я здраво, но я плъзни оттук. Виждаш ли?

— Да — погледна го през рамо. — Трябва да я забия в топката с номер едно, нали така?

— Това е единият от начините. — Би могъл да я целуне още сега, помисли си Джордан, направо тук, и да докара Хари до апоплектичен удар. Усещаше аромата на косите ѝ, както беше застанал над нея, чувстваше гладката кожа на рамото ѝ под ръката си.

— Няма да успея да ударя нищо по масата, ако продължаваш да ме гледаш така — промърмори тя, — а и доктор Роудс вече се изчервява.

Той отстъпи. Кейси изчака за момент, за да се успокои, и след това се наведе над масата и удари.

Вкара три топки от начален удар. Премести се покрай масата, зае позиция и удари отново. И още веднъж. Наклони се, присви очи, за да прецени ъгъла и уверено вкара следващата топка. Спря, за да натрие щеката си с тебешир, докато очите ѝ обхождаха масата, за да определят най-добрата стратегия. В стаята цареше пълна тишина.

Взе чашата си, отпи набързо една глътка и отново се върна на работа. Чу се търкаляне и тропот на топки, после вика на Хари, когато Кейси изпълни троен удар. Джордан я наблюдаваше, докато тя се концентрираше върху следващата цел. Подпрян на щеката, той се наслади на гледката, която Кейси представляваше, докато се протягаше над масата насреща му и забиваше следващата топка. Масата остана

празна, след като изпрати две топки в джобовете в два противоположни ъгъла. Изправи се, потърка носа си с опакото на ръката и се усмихна на съперниците си.

— Я да видим, всяка игра е петнайсет долара, нали? Искаш ли този път ти да направиш началния удар, Хари?

Джордан отметна глава и се разсмя.

— Току-що ни преметнаха, Хари — потупа го по рамото той.

ПЕТА ГЛАВА

Джордан я наблюдаваше. Кейси мълчаливо четеше откъси от бележките му. Оставаше смълчана вече повече от двацет минути. Имаше нещо необяснимо в начина, по който умееше да изключва и включва енергията си. Интригуваше мисълта му повече от всяка друга жена досега. Когато ѝ задаваше директен въпрос за нея самата, тя отвръщаше любезно, но най-често заобикаляйки конкретния отговор. Разкриваше много малко неща за Кейси Уайът.

Какви ли тайни блуждаят из тази нейна глава? — питаше се той. Какво е това, което не ми казва, когато привидно изглежда, че изрича всичко, което ѝ хрумне? И защо толкова държа да го узная докрай? Джордан я изгледа намръщено и си помисли за промените, които вече бе внесла в живота му.

Сега в къщата живееше дете. Имаше смях, шум и вълнение. Колко време беше оставил нещата просто да се носят по течението? През трите години, откакто Алисън живееше с него? И колко време преди това?

Беше оставил воденето на домакинството — и отговорността за племенницата му — почти изцяло в ръцете на майка си. Така беше по-лесно. По-лесно, повтори си наум. Животът му като цяло беше по-лесен, преди Кейси да прекрачи входната врата. Чувстваше се доволен. И едва сега си даваше сметка, че също като Алисън беше отегчен. Хари го бе нарекъл изнервеност. Нямахме кой знае каква разлика. Никой в къщата не беше останал незасегнат от пристигането ѝ.

Майка му. Джордан отново се навъси и измъкна пура. Биатрис вече беше подхвърлила няколко деликатни оплаквания. Но пък той още преди години се беше научил да не обръща внимание на забележките на майка си. Откакто се помнеше, Биатрис винаги е била заета със своите комитети, със своите дизайнери и обеда. И двамата с брат му бяха прехвърлени на множество бавачки и възпитатели. Джордан го беше приел. Сега обаче се питаше дали бе постъпил правилно, като повери възпитанието на Алисън в нейните ръце. По-лесно е, помисли

си отново. Но лесно често далеч не означава правилно. Очевидно бе дошло време да погледне по друг начин на нещата. Още веднъж внимателно се вгледа в Кейси. На доста неща.

— Много си възприемчив, Джордан — обади се Кейси и побутна очилата на носа си.

— Така ли мислиш? — Някога щеше да се съгласи, но сега започваше да се пита колко неща бе оставил да минат така покрай него.

— Тук много добре си обяснил подбудите на героя си. Направено е много красиво. Завиждам ти.

— Завиждаш ми? — дръпна дълбоко от пурата. — Защо?

— За думите, Джордан — вдигна поглед към него и му се усмихна. — Завиждам ти за думите.

— Забелязах, че и ти имаш значителни запаси от тях.

— Купища — съгласи се тя. — Но никога не бих могла да ги подреда по този начин. — Джордан виждаше как погледът ѝ бяга по страниците, докато продължава да чете ръкописа. — За да задълбочиш още повече този раздел, би трябвало да разбереш родовите взаимоотношения в индианската култура — отбеляза тя.

— Семейството — отрони почти на себе си Джордан и си помисли за своето.

— Да. В много племена родствениците са раздавали публично правосъдие. Нарушителите често били отлъчвани. Това е било равносилно на екзекуция, тъй като неприятелските племена почти сигурно убивали отлъчените индианци.

— Един баща би изпратил сина си на смърт?

— Честта, Джордан. Това са били хора на честта и гордостта. Не го забравяй. — Сгъна крака под себе си и преплете пръстите на ръцете си. — Убийството се е смятало като вредно за цялото племе. Отлъчването е било обичайно наказание. Не е много по-различно от това, което правим днес. Поведението между родственици често се е определяло от строги норми.

— Кейси?

— Да?

— Може ли да ти задам един личен въпрос?

Тя вдигна рамене и застана нащрек.

Стига да не съм длъжна непременно да отговарям. Той за момент се загледа в пепелта на върха на пурата си.

— Защо стана антрополог?

— Това личен въпрос ли го наричаш? — усмихна се тя. — Всъщност е много просто. Изборът се свеждаше до това или състезател по ролкови кьнки.

Джордан въздъхна — пак ще извърти въпроса.

— Един Господ знае защо, но все пак ще попитам — какво общо имат състезанията по ролкови кьнки и антропологията?

— Казала ли съм, че имат? — Свали очилата си и ги залюля лениво на рамката. — Мисля, че не. Просто ти казах какви бяха двете ми възможности за професионален избор. Отказах се от ролковите кьнки, защото е опасна професия. Всички онези тела, които се блъскат едно в друго, а пък настилката е доста твърда. Не мога да понасям болка.

— И антропологията беше логичната алтернатива?

— За мен. — Загледа се в него за момент. — Знаеш ли, че гьнките на бузата ти стават по-дълбоки, когато се усмихваш? Страшно съблазнително.

— Желая те, Кейси.

Очилата спряха да се люлеят.

— Да, Джордан, знам го.

— И ти ме желаяш.

Съвсем ясно почувства пулсиращото желание, все едно че се намираше в прегръдките му и устните му докосваха нейните.

— Може и така да е. — Отново сведе очи към записките и започна да ги подрежда.

— Кейси? — Погледът ѝ се върна на него. — Кога?

Знаеше за какво я пита. Изправи се, неспособна да остане седнала.

— Не е толкова просто, колкото си го представяш, Джордан.

— Защо?

Кейси се извърна и се загледа през прозореца. Защото съм влюбена в теб, каза си наум. Защото ще ме нараниш. Защото се боя, че няма да мога да си тръгна, когато всичко приключи. Пусна ли те веднъж, няма да има връщане назад.

— Джордан — изрече тихо, — казах ти, че не мога да понасям болка.

— Мислиш, че ще те нараня?

Долови изненадата в гласа му и опря чело на стъклото.

— О, Господи, знам, че ще го направиш.

Когато ръцете му докоснаха раменете ѝ, усети как мускулите ѝ се напрягат.

— Кейси — лекичко опря устни във върха на главата ѝ. — Нямам намерение да те наранявам.

Болката вече се зараждаше и разрастваше.

— Намерение ли, Джордан? — Гласът ѝ звучеше глухо. Усецаше сълзите в него. — Не, не мисля, че става дума за намерение, но това няма да попречи. — Пръстите му се плъзнаха, за да помилват шията ѝ. Кейси почувства как губи контрол. — Моля те, Джордан, недей! — Понечи да се отдръпне, но той я извърна с лице към себе си.

Внимателно се вгледа в нея, свъсил вежди. Повдигна палец и изтри една сълза от миглите ѝ.

— Защо плачеш?

— Моля те, Джордан — тръсна глава Кейси. Разбираше, че губи. — Не мога да се понасям, когато се държа като глупачка. — Собствените ѝ чувства бяха прекалено силни. А очите му бяха твърде откровени и настоятелни. Усецаше как опората под нея се изплъзва, как я връхлитат копнеж, страст и страх. Наближаваше моментът, когато няма да ѝ остане друг избор, освен да му отдаде чувствата си — без задръжки. — Пусни ме! — Опита се да се овладее. — Тази сутрин ти дадох достатъчно.

— Не — улови я по-здраво той. — Не е достатъчно. Не и докато не ми обясниш защо като че ли се разпадаш пред очите ми.

— Да ти обясня! — отметна главата си с внезапна ярост. — Не съм длъжна нищо да ти обяснявам. Защо да съм длъжна?

— Смятам — бавно изрече той, — че по-правилният въпрос е защо да не си?

Заболя я и гневът ѝ се разрази, за да я предпази.

— Как можах да кажа, че си възприемчив? Как съм могла да си го помисля, след като не виждаш онова, което ще ти избоде очите? Влюбена съм в теб! — Дъхът ѝ спря от изненада и ужас. Двамата се взираха един в друг, разтърсени от думите. — Не исках да кажа това —

тръсна глава Кейси и се опита да се измъкне. — Ядосах се. Не исках да кажа това. Пусни ме, Джордан!

— Не — разтърси я, за да я накара да престане да се дърпа. Очите, които се вираха в нейните, бяха тъмни и напрегнати. — Мислиш ли, че можеш да ми кажеш такова нещо и после да си тръгнеш? Добре, не си искала да го кажеш — продължи бавно, — но истина ли е?

Вече нямаше сълзи. Ядът ги беше пресушил.

— И ако кажа не?

— Няма да ти повярвам.

— Значи въпросът е риторичен, нали? — Отново се опита да се издърпа, но той я задържа на място.

— Не се опитвай да се измъкнеш от мен сега. Няма да стане.

— Джордан! — Гласът на Кейси отново бе спокоен. — Какво искаш от мен?

— Не съм сигурен. — Разхлаби хватката си, внезапно осъзнавайки, че вероятно ѝ причинява болка. — Влюбена ли си в мен, Кейси? — Тя понечи да отрече, но той поклати глава. — Не. Погледни, ме и ми кажи.

Кейси пое дълбоко дъх.

— Обичам те, Джордан. Но това с нищо не те обвързва. Знам, че на някои хора не им е приятно да бъдат обичани, но не го разбирам.

— И просто така?

— Просто така — потвърди тя и се усмихна. Беше се освободила от товара на мълчанието. — Не се мръщи, Джордан. Да бъдеш обичан е лесно. Трудното е да обичаш.

— Кейси! — Поколеба се. Беше го развълнувала и смутила и вече не беше сигурен какво изпитва. — Не знам какво да ти кажа.

— Тогава е най-добре нищо да не казваш. — И на двамата не ни е лесно, помисли си тя и се опита поне малко да заглади нещата. — Джордан, бих искала да ти обясня. Ще го направя по-добре, ако не ме докосваш. — След миг той я пусна и тя отстъпи назад. Отсъствието на физически контакт ѝ помагаше да овладее нервите си. — Казах, че те обичам. Може и да е грешка, но вече стана. Искам да го приемеш така, както е. — Виждаше, че не я разбира. Свободно изразените чувства винаги бяха трудно разбираеми. Как би могла да му обясни нещо, което сърцето ѝ бе приело въпреки възраженията на разума? — През

целия си живот — продължи на глас — са ме учили, че да даваш обич и да изразяваш обичта си не е въпрос на избор, а на задължение. Моля те, просто го приеми и не ми задавай повече въпроси сега.

— Дори не знам какви въпроси да ти задам. — Искаше да я докосне отново, да я прегърне, но изразът в очите ѝ го възпираше. Не желаше да я наранява, не желаше тя да се окаже права за това. — Нищо ли не искаш от мен, Кейси?

— Не — отвърна бързо, сякаш предварително очакваше въпроса му. — Казах ти, че не трябва с нищо да се чувстваш обвързан, Джордан. Наистина така мисля. Смятам, че няма да можем да работим повече заедно за днес и определено мисля, че точно сега едва ли можем да разговаряме разумно за това. Така или иначе, вече е късно. Казах на Алисън, че ще я оставя да ме победи на тенис преди вечеря. — Вече се беше насочила към вратата.

— Кейси!

Струваше ѝ невероятно усилие да се обърне.

— Да?

След рояка от мисли сега главата му бе напълно пуста. Чувстваше се като глупак.

— Благодаря ти.

— Няма защо, Джордан.

Успя да излезе през вратата, преди болката да започне.

Беше се стъмнило, когато Кейси най-после остана за момент сама. От прозореца на стаята си виждаше как изгрява луната. Беше пълна и обагрена в оранжево, което ѝ навяваше мисли за поля, които се жънат и косят. Какво става в света там отвъд? — питаше се тя. Твърде дълго останах в тази къща, в капана на една любов, която няма да ме отведе доникъде. Какво си причиних? Трябваше ми само месец, за да загубя нещото, което ценях повече от всичко останало в живота си — свободата.

Кейси обви ръце около раменете си и се отдалечи от прозореца. Дори и когато си замина оттук, пак няма да бъде свободна. Любовта те обвързва — знам го.

Какво ли изпитва той сега? Какво ще си кажем утре? Мога ли да продължа да се държа непринудено, да пускам остроумни забележки все едно, че нищо не се е променило? Разсмя се тихичко и поклати

глава. Ще трябва. Винаги довършвай започнатото — не е ли това първото правило на Кейси? Дойдох да свърша работа и тази работа трябва да бъде свършена. Дадох му любовта си без обвързване и трябва да следвам думите си. О, Господи! — помисли си тя и обви по-здраво ръце. Колко мразя да ме боли! Каква страхливка съм.

Притисна ръка към слепоочието си и влезе в банята, за да потърси аспирина. Ще помогне за главоболието, ако не за друго. Докато посягаше за чаша, чу някакъв звук откъм стаята на Алисън. Намръщи се и застана неподвижна, за да чуе по-добре.

Звукът беше тих и приглушен, но риданието се различаваше безпогрешно. Кейси остави шишенцето с аспирин и влезе през другата врата. Алисън се беше сгушила под завивките и хлипаше във възглавницата си. Всичко останало се изпари от ума на Кейси.

— Алисън! — Седна на ръба на леглото и докосна разрошените руси косици. — Какво има?

— Сънувах кошмар — обви ръце около врата на Кейси тя и силно се притисна. — Беше ужасно! Навсякъде имаше паяци. — Сгуши се още по-плътно, след като Кейси я обгърна с ръце. — Пълзяха по цялото легло.

— Паяци значи — притисна я Кейси и я помилва. — Ужасно. Никой не трябва сам да се разправя с тях. Защо не ме извика?

Алисън чуваше равномерното дишане на Кейси под ухото си и се почувства по-добре.

— Баба казва, че е грубо да се безпокои някого, докато спи.

Кейси овладя внезапния силен прилив на гняв и ръцете ѝ продължиха да я милват нежно.

— Не и когато сънуваш кошмар. Аз крещях като луда в такива случаи.

— Наистина ли? — вдигна лице Алисън. — Имала си кошмари, искам да кажа.

— Възможно най-гадните. Дядо обичаше да казва, че това е заради творческото въображение. Караше ме почти да се гордея с тях. — Отметна косата от страните на Алисън. — И още нещо — ти никога няма да ме обезпокоиш.

Алисън с въздишка положи обратно глава на гърдите ѝ.

— Бяха огромни паяци. И черни.

— Сега вече са се махнали. Трябва да опиташ с кенгуру. Много по-добре е да си мислиш за кенгуру, отколкото за паяци.

— Кенгуру? — Долови сънливата усмивка в гласа на детето.

— Абсолютно! Мушкай се обратно. — Когато Алисън се подчини, Кейси се пхна в леглото до нея.

— При мен ли ще останеш? — Гласчето ѝ беше тихо и учудено.

— За малко. — Привлече детето към себе си и почувства топлина. — Заради онези кенгуру.

— Кейси...

— Хъм? — Погледна надолу и видя сериозните кафяви очи на Алисън, вперени в нея.

— Обичам те!

Ето това е, осъзна Кейси, без условия, без изисквания. Чиста любов. До този момент не беше разбрала до каква степен се нуждае от нея.

— И аз те обичам, Алисън. Затвори си очите.

Джордан застана на прага и се загледа към двете спящи фигури. Главата на Алисън лежеше в извивката на рамото на Кейси. Беше загубил представа от колко време продължава да стои там, заплепен от картината, която представляваха. Всяка беше извърната към другата, сякаш бяха открили нещо, което са търсили.

И двете ми принадлежат, помисли си той, изненадан от топлината, която го заля. И двете го бяха обичали, докато той е бил сляп за обичта им. Сега вече знаеше каква трябва да е следващата му стъпка! Любовта не е толкова просто нещо, както му беше казала Кейси. Замисли се за начина, по който го бяха гледали двете — Алисън, плахо и с надежда, а Кейси — напълно открита и уплашена. Приблужи се до леглото и се загледа в тях.

После се наведе и внимателно отмести Алисън. Тя помръдна веднъж и отново се отпусна, потънала в дълбокия си сън. Предпазливо вдигна Кейси на ръце. Тя измърмори нещо, обви ръце около врата му и се сгуши на рамото му. Имаше нещо в доверчивостта на този жест, което го възбуди повече от всяко добре обмислено съблазняване. Обърна се и я понесе към вратата, свързваща двете стаи. Кейси бавно отвори очи и се вторачи в него.

— Джордан? — Не можеше да се ориентира и гласът ѝ бе натезал от съня.

— Кейси! — целуна я по челото той. Как може така да се преобразява — от самата невинност в удивителна женственост — само с отваряне на очите?

— Какво правиш?

— Опитвам се да реша дали да те занеса в твоята, или в моята стая. — Спря се на прага. — Защо беше в леглото на Алисън?

— Паяци — припомни си Кейси и се опита да проясни ума си.

— Моля?

— Беше сънувала кошмар. — Кейси въздъхна. Никога не е била от хората, които се разсънват моментално. — Ти какво правеше там?

— Напоследък започнах да я наглеждам през нощта — нещо, което отдавна трябваше да направя.

Кейси докосна бузата му с усмивка.

— Ти си добър човек, Джордан. Не бях сигурна. — Прозя се и отново се облегна на рамото му. — Можеш да ме пуснеш по всяко време. — Способна беше да заспи отново почти без никакво усилие.

— Кейси — в този момент забеляза възглавницата и одеялата върху шезлонга, — защо не спиш в леглото?

— Клаустрофобия — сънливо отвърна тя. — Между балдахина и онези пердета се чувствам като в ковчег. Все едно, че ще ме кремират.

— Може просто да сменим стаята ти. — Тя се сгуши в него и Джордан усети как желанието го пронизва.

— Не, няма значение. Шезлонгът става, а и прислугата без това вече ме смята за ексцентричка.

— Напълно ги разбирам. — Положи я върху шезлонга и седна до нея. — Винаги ухаеш на теменужки — прошепна той. Устните му потърсиха нейните и ги откриха омекнали, горещи и отзивчиви. Съвсем точно усети момента, когато сънят напълно се оттегли от съзнанието ѝ.

— Джордан! — Кейси беше напълно будна и цялата трепереше. — Хвана ме натясно. — Постави ръце на гърдите му и здраво го задържа.

Да, знам. Чудех се дали някога ще успея. — Улови едната ѝ ръка и притисна устни към дланта ѝ. — Възнамерявам да се възползвам, Кейси. — Плъзна пръст по рамото ѝ и надолу към гърдите. Усети как зърната се напрегнаха под тънката материя. — Тази нощ — прошепна тихо. — Още сега.

— Джордан! — Страстта кипеше и настояваше за утоляване. — Вече ти казах, че е въпрос на избор.

— Но също така само преди няколко часа ми каза, че ме обичаш. — Отново сведе устни към нейните. Мили Боже, желае я! Никоя друга жена не го беше карала да копнее така. Желанието беше в кръвта и в костите му. Тя може и да има избор, но на него не му оставаше никакъв.

— Казах ти, че те обичам. — Кейси събра последните трошици съпротивителни сили. — Не съм ти казвала, че ще се любя с теб. Трябва да ми оставиш нещо, Джордан.

Не можеше да позволи това да се случи. Знаеше, че веднъж отдаде ли му се, веднъж отстъпи ли, ще се обвърже напълно с него. Не ставаше въпрос само за желанието да бъде докосвана или да изпитва удоволствие — ставаше дума за нуждата да принадлежи.

Джордан я наблюдаваше мълчаливо, все още хванал ръката ѝ в своята. Отново изглеждаше беззащитна, както докато спеше при детето. Няма да я нарани, закле се пред себе си. Но не може да я напусне. Когато пусна ръката ѝ и се изправи, за да отиде до вратата към стаята на Алисън, Кейси тихичко въздъхна. Но той само я затвори и се върна обратно при нея. Тя трепна и се приготви да го отпрати.

— Кейси! — Приблужи се до нея, но ръцете му останаха отпуснати край тялото. — Позволи ми да те любя тази нощ. Имам нужда от теб. За първи път в живота си имам нужда от някой друг.

Няма да го отпрати. Би могла да устои на съблазняване. Би отказала на молба, но беше безсилна пред необходимостта. Кейси го притегли в прегръдките си.

Устните му незабавно се впиха в нейните. Притисна я здраво към себе си, сякаш се боеше, че ще избяга от него. Смъкна нощницата от раменете ѝ, нетърпелив да усети кожата. Отново си помисли колко е крехка и че трябва да внимава, ако не иска да я прекърши на две. Но ръцете му отказваха да бъдат внимателни.

Кейси не усещаше болка, а само опияняваща наслада. Долавяше настойчивата нужда, която изригваше от него. Искаше да я желае. Засега това бе достатъчно. Издърпа го към леглото.

И той се озова отгоре ѝ. Искаше да усети тежестта му, дразнеше се от дрехите, които ги разделяха. Устните ѝ жадуваха. Изливаше се в

него чрез целувката — дълга, дълбока и всепоглъщаща. После ръцете му престанаха да я изучават. Това успокои и двамата.

Бавно и съвсем внимателно той започна да я разсъблича. Вече нямаше настойчиво желание за бързо освобождаване. Искаше да ѝ се наслади. Притисна устни върху гърлото ѝ и доволните ѝ стонове отекнаха в него.

Все така жадно, но вече не толкова нетърпелив, той се прехвърли към гърдите. Кейси развърза халата му, за да усети голата кожа под ръцете си. Откри силата, която търсеше.

Остави го да я завладее по-пълно, по-бавно, не толкова с нежност, а по-скоро с категоричност — никой от двамата не търсеше нежност сега. Тя беше за по-късно — може би, когато страстта няма да е толкова палеща, когато силата ѝ бъде притъпена. Хапеше леко зърната ѝ, опиянен от плътта и аромата им. Кейси смъкна халата през ръцете му и той остана напълно гол, също като нея.

Остави ръцете си да скитат на воля, като по пътя си докосваха мускули, изследваха линията на ребрата, нежно се плъзваха по стегнатия, слаб ханш. Изцяло се потопи в усещането за него. Той беше всичко, което бе желала, а устните му върху шията ѝ я хвърляха в трескава наслада. Поиска пак да усети вкуса му и тихичко простена, за да му даде знак отново да притисне устни върху нейните.

Задаваше се буря. Долавяше го в напрежението на целувката. Тялото ѝ вече реагираше, движеше се под него, съгласяваше се и настояваше. Дишането ѝ се превърна в стон, който от нейните устни се предаваше на неговите. Ръката му се плъзна по гърдите ѝ и надолу към хълбоците. Бедрата ѝ бяха слаби и силни. Пръстите ѝ се забиваха в раменете му, тялото ѝ се извиваше от страст. Разтвори се пред него, вече цялата трепереща.

Беше гореща и влажна. Искаше да я види напълно загубила контрол. Самият той бързо губеше контрол. Твърде бързо. Не искаше да приключва. Искаше да продължава да я докосва, да ѝ се наслаждава. Искаше да продължава да чува как стене името му. Това го възбуждаше почти до лудост. Кръвта му кипеше, но продължаваше да изчаква. Устните му леко докоснаха бедрата ѝ, езикът му очерта линията на корема. Чуваше я как диша — учестено и накъсано. Движеше се под него в пълна забрава. Беше изцяло негова. Имаше нужда да го знае и не питаше каква е причината.

Когато устните му отново се впиха в нейните, той разбра, че е освободена от всички задръжки, от всякакъв съзнателен контрол. Изпълни се с прилив на мощ, защото разбра, че той, само той владее ключа към нея. И тогава тя го улови и го привлече в себе си. Съзнанието му се разпадна и той вече ѝ принадлежеше.

Кейси се сгуши в него и се унесе в приятното усещане за опияняващо удоволствие. Не изпитваше никакво съжаление. Тя обичаше. Знаеше единствено, че е открила мъжа, когото беше чакала през целия си живот. Ще го задържи толкова, колкото ѝ бъде позволено. Ще мисли за идващите дни, когато дойдат. Тази нощ имаше всичко, което някога е желала.

Джордан лежеше мълчалив в тъмнината. Тялото му се беше успокоило. Не беше осъзнавал напрежението, на което го беше подложил през последните няколко седмици. Но умът му...

Никога преди не е било така, мислеше си той, леко замаян от констатацията. Не мога да ѝ го кажа — никога няма да ми повярва. Не съм сигурен дали и аз самият си вярвам. Тя ме завладява — не бива да ѝ позволявам. Затвори очи и се опита да освободи съзнанието си. Но я усещаше гореща и мека до себе си, а ръката ѝ лежеше върху сърцето му. Мили Боже, току-що я обладах и отново я желая. Тя е като наркотик. Искаше му се да изпита гняв, да се разсърди заради това, което му беше сторила, но не можеше да преодолее естествения си копнеж по нея. Чу я как въздиша и усети движението на главата ѝ, докато се надигаше да го погледне.

— Джордан?

— Да? — Преди да успее да се овладее, ръцете му посегнаха да я помилват.

— Напълно забравих за балдахина. Не е ли странно?

Сведе поглед надолу и видя искриците смях в очите ѝ.

Всички съмнения и напрежението се изпариха от съзнанието му, докато отвръщаше на усмивката ѝ. Не може да ѝ устои.

— Излекува се от клаустрофобията?

— Напълно — претърколи се върху него тя. — Но един учен винаги изпробва теорията си няколко пъти. Би ли се съгласил да дариш тялото си за експериментите?

— Абсолютно — притегли устните ѝ към своите той.

ШЕСТА ГЛАВА

— Скитащите племена от високите равнини живеели почти изцяло от бизоните. Не се занимавали със земеделие и почти не ходели на риболов. — Кейси се прозя и се облегна на стола. — Извинявай — усмихна се към Джордан, — снощи си легнах късно.

Непринуденото ѝ поведение тази сутрин не беше преструвка. Чувстваше се съвсем спокойна. Беше му казала, че го обича, беше потвърдила думите си с действия и за нищо не съжаляваше. Напрежението, което изпитваше преди, идваше от старанието да се пребори със собствените си чувства и да прикрива истината.

— Чудя се, Джордан, дали не бих могла за момент да се откажа от принципите си и да позвъня за още малко кафе. — Отново се прозя.

Той я изгледа как се протяга дълго и доволно.

— Не харесваш прислугата, нали?

— Разбира се, че ги харесвам — подпря се с лакти на свитите си крака Кейси. — Това, което не ми харесва, е да разполагам с такава. Та за онова кафе, Джордан, бих го направила и сама, но Франсоа не обича никой да се мотае из кухнята му.

— Защо не ти харесва да имаш прислуга?

— Джордан, не бих могла да водя сериозен философски разговор след само три часа сън. — После въздъхна, защото той продължи да я гледа настойчиво. — Какъв цвят са очите на Милисънт?

— Какво общо има това, по дяволите?

— Само за да докажа, че хората рядко обръщат внимание на тези, които ги обслужват. В колежа сервирах в едно заведение и...

— Била си сервитьорка?

— Защо, това изненадва ли те?

— Направо ме смайва — усмихна се насреща ѝ той. — Не мога да си те представя да носиш табли и да попълваш заявки.

— Бях страхотна сервитьорка — нацупи се тя и избута очилата на носа си. — Какво се опитвах да ти кажа?

— Кога?

— Как може да си толкова остроумен и досаден тази сутрин, след като и ти не си спал повече от мен?

Усмихна се на думите ѝ и същевременно стана и се приближи към нея.

— Защото, докато си седях и слушах изчерпателната ти лекция за арапахите и различните равнинни племена, си мислех, че единственото нещо, което най-много ми се иска да направя, е отново да те любя. — Издърпа я да стане. — Точно сега.

Прие целувката с доволно мъркане. Единственото ѝ разочарование идеше от невъзможността тази сутрин да се събуди до него. Но трябваше да мислят за Алисън. Изминалата нощ, мислеше си, докато устните ѝ се сгорещяваха под неговите, бе твърде кратка. А следващата нощ е все още твърде далеч.

— Не мисля, че ще свършим кой знае колко работа по този начин — прошепна тя.

— Няма да вършим изобщо никаква. — Джордан смъкна очилата от лицето ѝ и ги остави на бюрото зад себе си. — Ела!

— Къде?

— Горے. — Вече я теглеше към вратата.

— Джордан! — засмя се Кейси и дръпна ръката си. — Часът е единайсет сутринта!

— Без десет — поправи я той, като стрелна с поглед часовника, докато преминаваха през салона.

— Джордан, не го мислиш сериозно.

— Каж ми го пак след половин час — побутна я нагоре по стъпалата. — Алисън е на училище, майка ми е на едно от прословутите си комитетски събрания, а аз те желая. — Отвори вратата към неговата стая. — В моето легло.

Беше впримчена в прегръдките му. Желанието му не можеше да се отрече. Вече се чувстваше замаяна от него. Устните му сякаш изгаряха от копнеж.

— Джордан — успя да си поеме дъх Кейси, когато устата му потърси гърлото ѝ. — Изобщо не сме сами.

— Не виждам никой друг — прошепна той, докато обхождаше с устни ухото ѝ.

Тя простена и се опита да запази равновесие.

— По това време из цялата къща има прислужници. — Притегли я към себе си за кратка и силна целувка, после я пусна. Кейси усети как земята се разлюлява.

С две крачки Джордан се озова до телефона. Вдигна слушалката и натисна единия бутон, без да откъсва очи от нея.

— Джон, дай почивен ден на персонала. Да, на целия персонал... Веднага... Няма защо. — Върна слушалката и ѝ се усмихна. — Сега петнайсет човека ще ми бъдат много благодарни.

— Шестнайсет — поправи го Кейси. — Благодаря ти, Джордан.

— За какво? — върна се при нея той.

— За разбирането, че имах нужда да остана насаме с теб. Наистина насаме. За мен това е важно.

Вдигна ръка към лицето ѝ. Започваше да става важна за него, осъзна той. Много важна.

— Така ще трябва сама да си направиш кафе.

— Какво кафе? — Кейси с усмивка се зае да разкопчава ризата му. — Искаш ли да чуеш мнението ми за кафето?

— Не сега. — Джордан усети как желанието го пронизва, когато тя премина към второто копче.

— Да, предполагам, че може и да те отегча — замислено откопча третото тя.

— Единственото нещо, което смятам, че едва ли би могла да направиш, е да ме отегчиш.

Пръстите ѝ се спряха и на лицето ѝ бавно изгря усмивка.

— Благодаря ти, Джордан. Много мило от твоя страна да кажеш такава нещо.

Той предпазливо докосна с пръсти най-горното копче на нейната блуза.

— Но ако ти бях казал, че си най-благородната, най-искрената личност, която някога съм познавал, щеше веднага да смениш темата.

Топлината я изпълни и замъгли съзнанието ѝ. Не знаеше какво да отговори, страхуваше се, че ще прекали и ще развали мига. Сега откриваше, че когато си влюбен, е по-трудно да владееш чувствата си — но и по-необходимо.

— Да, предполагам, че да. Вероятно щях да кажа нещо от рода на „Откъде си вземаш ризите? Тази материя е наистина разкошна.“

— Кейси! — Очите ѝ отново се взряха в неговите. — Много си красива.

Тези думи я накараха да се разсмее и неловкостта незабавно се стопи.

— Не, не съм.

— Когато се усмихваш, в десния ъгъл на устата ти се образува трапчинка. Когато си възбудена, очите ти потъмняват и се замъгляват, така че златистият им цвят се губи.

Усети как пулсът ѝ започва да бие учестено, как кожата ѝ пламва от топлината.

— Да ме разконцентрираш ли се опитваш, Джордан?

— О, да. — Смъкна ризата ѝ от раменете и плъзна ръце надолу по гърдите към талията. — Успявам ли?

Цялата трепереше и това я изумяваше. Та той почти не я беше докоснал, а тялото ѝ вече тръпнеше за него. Властта му над нея бе твърде голяма — във всяко отношение. Кейси се съпротивляваше. Беше му дала любовта си, но отказваше да подчини волята си. Трябваше да я пожелае със същата сила, с която го желаше и тя. Откопча и последното му копче.

— Разконцентрираш ме, Джордан — прошепна и бавно плъзна ръце по корема, после по ребрата и гърдите му. Усещаше как мускулите се напрягат под дланите ѝ. Издърпа ризата и притисна устни към рамото му. — Изпълваш ме с копнеж. — Плъзна върховете на пръстите си обратно надолу и премести устните си върху шията му. — Изпълваш ме с желание. — Разкопча панталона и го издърпа през хълбоците му. Докато устните ѝ блуждаеха по гърлото му, чуваше тихите стонове на удоволствие. После го издърпа на пода.

Страстта имаше определен вкус. Тя правеше кожата му гореща и влажна там, където я целуваше. Чуваше туптенето на сърцето му под езика си. Беше като в сън. Тялото ѝ беше замаяно, но мисълта ѝ бе жива. Искаше да разбере всичко за него — какво му доставя удоволствие, какво го възбужда. Доверяваше се на инстинктите си, оставяше ръцете си да изследват свободно. Когато почувстваше ответна реакция, задържахаше ги по-дълго. Тялото му беше мускулесто и стегнато и това я възбуждаше. Желанието му я възбуждаше. Усещаше го как се излъчва от него. Точно в този момент той беше също толкова беззащитен, колкото и тя.

Дишането му отекваше глухо в ушите ѝ. Вкопчи пръсти в косата ѝ и отрони със стон името ѝ, докато притегляше устата ѝ към своята. Страстта се взриви в целувката. Кейси усети как я помита — невероятна смесица от болка и наслада. Зъбите му се забиха в устната ѝ и тя простена. Това не беше сън, а разтърсваща реалност. Когато я притиснаха по гръб, ръцете му внезапно станаха груби и болезнени. С едно брутално и стремително движение проникна в нея и я запрати отвъд границата на разума. Присъедини се към него, като се притисна — безпомощно и силно. Разбра, че е спряла да диша. Двамата бяха слети в едно от влажната плът и страстта. Издигаха се и политаха, отново и отново, докато не останаха само безжизнени тела и безпаметно съзнание.

Лежеше отгоре ѝ, заровил лице в косите, неспособен да помръдне, макар да знаеше, че е прекалено слаба за товара му. Тялото ѝ все още леко потръпваше под неговото. Джордан надигна глава. Искаше да я види на дневна светлина, след като я бе обладал.

Лицето ѝ беше отпуснато, очите все още замъглени. Усети как в стомаха го пробожда болка, едновременно неочаквана и остра. Тя се усмихна и болката се усили. Възможно ли е отново да я желае? Толкова скоро? Това със сигурност може да обясни копнежа, който изпитваше само като я погледнеше. Приведе устни към нейните, но го посрещна нежност вместо страст.

— Кейси! — Целуна страната ѝ, без да е сигурен какво се кани да изрече. Чувството, което го изпълваше, беше съвсем ново за него. На рамото ѝ имаше белег и той вдигна глава, за да го погледне още веднъж. Беше малък и блед и отговаряше на отпечатъка от пръста му. Това го ужаси. Доколкото знаеше, никога преди не беше оставял белези по жена.

— Какво има? — Кейси забеляза изумлението в погледа му и го проследи. Усмихна се слабо, когато забеляза синината. — Имаш силни ръце — отбеляза тя.

Очите му се взряха в нейните. Беше му ужасно трудно. Не намираще никакво извинение. Внезапно си припомни израза на лицето ѝ, когато му каза, че ще я нарани.

— Кейси — тръсна глава. — Не искам да ти причинявам болка.

— Джордан! — Схвана по-дълбокия смисъл в думите му и надигна глава до лицето му. — Знам, че не искаш. — Щом той се

претърколи по гръб, тя го последва и положи глава върху рамото му. — Не мисли за утрешния ден — прошепна. — Нека се наслаждаваме на днешния. Това е достатъчно.

Придърпа я по-плътно, намествайки я в извивката на тялото си. Днешният, помисли си наум и затвори очи.

— Уморена си. — Беше доловил умората в гласа ѝ.

— Спомена нещо за легло — отвърна Кейси, но беше доволна да остане там, където вече се намираще. Близо до него.

Изправи се и преди тя да успее да протестира, я вдигна на ръце.

— Трябва да поспиш малко.

— Когато я положи на леглото, Кейси протегна ръце.

— Ела и ти да поспиш.

Джордан отметна покривката на леглото и я притегли в ръцете си.

Вече беше късно следобед, когато Кейси се събуди. Спомняше си, когато Джордан я напусна, като настоя тя да остане да спи. Беше го притеглила за една целувка, която доведе до нова любовна буря. Погледна часовника му и установи, че е изминал повече от час, откакто той бе излязъл.

Мързеливка, каза си и се протегна. Ако още беше при нея, никак нямаше да ѝ е трудно да се обърне на другата страна и отново да заспи. Представи си го как седи долу в кабинета и работи. А и нея я чака работа, напомни си Кейси. Измъкна се от леглото и се облече.

По средата на стълбите чу Алисън да се упражнява на пианото. Този път беше Бетовен. Прекрасна пиеса, изпълнявана без интерес. Спря се на вратата и се загледа. Свири по задължение, помисли си със съчувствие.

— Знаеш ли, че Бетовен е бил смятан почти за революционер в своето време? — Главата на Алисън рязко се вдигна при гласа на Кейси. Очакваше да го чуе още откакто се беше върнала от училище. Кейси се усмихна и се приближи до нея. — Музиката му е изпълнена с мощ.

Алисън сведе поглед към пръстите на ръцете си.

— Не и когато аз я свиря. Чичо Джордан каза, че спиш.

— Така беше — помилва с ръка косите ѝ тя. — Свириш много добре, Алисън, но не влагаш чувство.

— Важно е да имаш добра основа с класиците — заяви Алисън.

Кейси сякаш чу Биатрис зад тези думи и едва сподави въздишката си.

— Музиката е едно от най-големите удоволствия в живота.

Алисън сви рамене и навъсено изгледа нотите.

— Не мисля, че обичам музиката. Възможно е да съм музикален инвалид.

Този път Кейси трябваше да потисне усмивката си.

— Това може да се окаже проблем. — Изведнъж ѝ хрумна една идея. — Почакай за минутка!

После бързо изскочи от стаята. Алисън тежко въздъхна и се върна към Бетовен. Продължаваше да се бори с нотите, когато Кейси се върна.

— Това е една моя добра приятелка — обяви Кейси и остави калъфа с китарата. — Много приятна компания — продължи, докато изваждаше очукания инструмент. — Много добре понася пътуването, за разлика от мен. — Усмихна се на Алисън и със задоволство отбеляза, че е привлякла вниманието на момичето. — Мога да я нося по време на разкопки или при някой курс лекции, което я прави по-практична от пианото. Имам нужда от музика. — Докато говореше, започна да настройва китарата. Алисън се приближи, за да погледне по-отблизо. — Тя ми помага да се отпусна, доставя ми удоволствие, успокоява нервите ми. Освен това е хубаво да свириш и така да помагаш и на някой друг.

— Никога не съм се замисляла по този начин — протегна ръка Алисън и докосна грифа на китарата. — С това нещо не можеш да свириш Бетовен.

— Така ли? — Припомняйки си по памет, Кейси започна да свири откъса, който Алисън упражняваше.

Очите на детето се разшириха от учудване. Клекна, за да може да наблюдава по-внимателно.

— Не звучи същото.

— Инструментът е различен. — Кейси спря и улови брадичката ѝ. — Усещането е различно. Музиката се ражда във всякакви форми, Алисън, но винаги си е музика. — Защо никой не отделя време да разговаря с това дете? — запита се Кейси. То попива думите като гъба.

— Ще изсвириш ли нещо друго? — настани се в краката ѝ Алисън. — Звучи прекрасно.

— Може би все пак не си музикален инвалид — усмихна ѝ се Кейси и отново започна да свири.

Джордан застана на вратата и се загледа в тях. Ще престане ли някога да го удивлява? Не се изненадваше от свиренето ѝ — дори да беше разбрал, че е дирижирала оркестър, изобщо нямаше да се учуди. Съмняваше се, че изобщо има нещо, което да не умее да прави. Но способността ѝ да дава и да получава любов го поразяваше. По рождение ли я имаше? Научила ли се беше? Даваше ли си изобщо сметка за това свое качество?

Алисън я обичаше. Виждаше го в очите ѝ. Тя просто приемаше Кейси такава, каквата е, и я обичаше. Нямаше въпроси, нямаше съмнения. И Кейси ѝ отвърщаше по същия начин. Но аз имам съмнения. И въпроси. Пак се оказа права. Когато пораснем, ние губим дарбата да обичаме без условия.

Кейси вдигна очи и го видя. По лицето ѝ трепна усмивка.

— Здравей, Джордан. Това е час по музика.

Той отвърна на усмивката.

— Аз поканен ли съм?

— Чичо Джордан — скочи на крака Алисън и забрави да приглади гънките на полата си. — Трябва да чуеш как свири Кейси. Чудесна е!

— Чух я. — После отново погледна към Кейси. — Наистина си чудесна.

— Алисън имаше малки затруднения с Бетовен — поясни тя. — Затова се качих да взема моята приятелка. Тя ми помага.

— Приятелка? — Джордан погледна многозначително Алисън, докато се настаняваше на дивана. После я придърпа да седне в скута му. — Не смяташ ли, че е доста странно да се говори за една китара като за живо същество?

Алисън се разсмя и го стрелна с поглед.

— И аз така си помислих, но не исках да го кажа.

— Много възпитано — погъделичка я с нос по вратлето.

Алисън отвърна, като обвини ръце около него и се притисна. Силата на реакцията му го потресе. Кейси му беше казала, че нищо не може да се сравни с обичта на едно дете, но той не я беше разбрал напълно. Сега, докато малкото момиченце го прегръщаше, почувства цялата ѝ сила. Как го беше пропуснал досега? Как не го беше

забелязал? Затвори очи и я притисна към себе си, оставяйки вълшебната наслада от безусловната любов да проникне в него. Ухаеше на пудра и шампоан, а косата ѝ докосваше нежно лицето му. Детето на брат му. Сега негово. А вече бе пропилял твърде много време.

— Обичам те, Алисън — изрече тихо. Усети как прегръдката ѝ стана по-силна.

— Наистина ли? — Гласът ѝ прозвуча приглушено във врата му.

— Да — целуна я по косата, — наистина.

Чу я как въздъхва и се отпуска. Остана така, заровила лице във врата му. Той отвори очи и срещна погледа на Кейси.

Плачеше мълчаливо. Когато я погледна, тя силно тръсна глава, сякаш да прогони сълзите. Изправи се, но той я спря, преди да успее да побегне от стаята.

— Не си отивай — успя само да каже.

Кейси се извърна да го погледне, после започна да рови за цигара. За първи път я чу да ругае заради липсата на кибрит. После се приближи до прозореца и се загледа навън.

Обичам ги и двамата, помисли си тя и облегна чело на стъклото. Прекалено много. Да ги вижда заедно така, да наблюдава как се откриват един друг — това щастие я изпълваше цялата. Въздъхна и остави сълзите да текат на воля. Изглеждаше толкова объркан, когато детето обви ръце около него. Кейси виждаше всички чувства, които бушуваха в него.

С колко време разполагам, преди да ги загубя и двамата? Пое дълбоко дъх и направи усилие да се овладее. Сега няма да мисля за това. Сега не мога да мисля за това. Когато отворих вратата, знаех, че рано или късно ще се затвори под носа ми. Усети как болката утихва и изтри вече пресъхналите сълзи от лицето си. Обърна се точно в момента, в който в стаята величествено се появи Биатрис.

— Джордан, излизам. Тържеството на Конуей. — Забеляза седналата на скута му Алисън и се намръщи. — Болна ли е Алисън?

— Не. — Почувства как детето се напруга и я задържа в прегръдките си. — Алисън е много добре. Приятно прекарване.

Тя учудено повдигна вежди.

— Ти също трябваше да присъстваш. Не е редно да изоставяш обществените си задължения.

— Ще се наложи да ги поизоставя за по-дълго. Предай моите поздрави на семейство Конуей.

Биатрис само въздъхна. Докато се обръщаше да излезе, забеляза китарата на Кейси.

— Какво е това?

— Това е китара, госпожо Тейлър — пристъпи по средата на стаята Кейси.

— Известно ми е, госпожице Уайът — изгледа я с вдигнати вежди Биатрис. — Какво прави тук?

— На Кейси е — обади се Алисън. Чувстваше се сигурна и защитена в ръцете на Джордан. — Ще ме научи да свира. — Погледна към Кейси, след като го беше приела за сигурно.

— Така ли? — Гласът на Биатрис прозвуча отривисто и студено. — И с какво може да ти бъде от полза, ако се научиш да свириш на такъв инструмент?

— Много е важно детето да развие интерес към музиката още в ранна възраст, не сте ли съгласна, госпожо Тейлър? — усмихна се Кейси и пресече острия отговор, който се въртеше на върха на езика на Джордан. Той видя как челото на майка му за момент се сбърчи.

— Естествено.

— Аз съм привърженик за въвеждане на децата в класиката и всички форми на музиката от най-ранна възраст. Имаше някои много интересни публикации на тази тема.

— Сигурна съм, че е имало — отново стрелна с поглед китарата Биатрис, — но...

— Испанската китара, каквато е тази, е била създадена по ориенталски образци още през седемнайсети век — започна с лекторския си тон Кейси и Джордан трябваше да се пребори с усмивката. Майка му определено си намери майстора. — През деветнадесети и двадесети век, цяла плеяда испански виртуози, сред които, сигурна съм, че знаете, и Андрес Сеговия, доказаха, че китарата е важен артистичен инструмент. Убедена съм, ще се съгласите, че разширяването на музикалните умения на Алисън ще бъде от невероятна полза за нея, когато заеме своето място в обществото на възрастните. — Биатрис все още гледаше навъсено, но на лицето ѝ се забелязваше леко объркване. Кейси ѝ отправи сърдечна усмивка. — Много красива рокля имате, госпожо Тейлър.

Биатрис сведе поглед към бледолилавата коприна.

— Благодаря — разсеяно докосна полите си тя. — Възнамерявах да сложа роклята от бял воал тази вечер, но е доста студено. Когато е студено, не се носи бяло.

— Така ли? — любопитно повдигна вежди Кейси. — И тази рокля не ми изглежда много топла.

Биатрис я изгледа високомерно.

— Имам визонена наметка, която ще сложа отгоре. — Обърна се и излезе от стаята, без изобщо да е сигурна как така беше допуснала да загуби надмощието.

— Олеле — измърмори Кейси, — не съм ли истинска глупачка!

— Съвсем неподозирана — отбеляза Джордан. Майка му я беше ядосала, това бе повече от очевидно. Но беше овладяла яда си в много по-голяма степен от него самия. А и в очите ѝ все още искреше насмешка. Изведнъж той се разсмя. — Баба ти току-що бе посрамена от майстор — каза към Алисън. — Ориенталски китари и седемнайсети век — поклати глава. — Има ли нещо, което да липсва в тази енциклопедия, която ти служи за мозък?

Кейси за момент остана замислена.

— Не, не мисля. Има ли нещо, което искаш да знаеш?

Джордан отметна глава, развеселен от предизвикателството.

— Коя е столицата на Арканзас?

Алисън се изкиска и прощушна нещо в ухото му.

— Арканзас — промърмори Кейси и се загледа в тавана. — Арканзас... централната южна част на Съединените щати. На север граничи с Мисури, на изток с Мисисипи и Тенеси, на юг с Луизиана и на запад с Тексас и Оклахома. Двайсет и петият щат от юни, хиляда осемстотин трийсет и шеста година. Почвата на Арканзас е подходяща за земеделие, има многобройни минерални залежи, които включват и единствената диамантена мина в Съединените щати, както и обширни гористи райони.

Името произлиза от едно племе на шуаните. Няма големи естествени езера и е с относително мек климат. О, да — вдигна пръст. — Литъл Рок е столица и най-големият град. — Свали очи от тавана и се усмихна невинно към Джордан. — Иска ли някой да се поразходи преди вечеря?

СЕДМА ГЛАВА

Климатът в Палм Спрингс беше сух, топъл и слънчев. Прислужниците в дома на семейство Тейлър бяха добре обучени и грижовни. Храната беше неизменно превъзходна. Цялата тази монотонност обаче я влудяваше.

Ако Кейси можеше да не обича толкова Джордан, би могла да избяга. Но с всеки изминал ден тя разбираше, че добавя нова брънка към веригата, която я задържа. Времето, което прекарваше в дискусии с него, я поддържаше, също както и времето, посветено на Алисън. Но имаше и дълги часове на бездействие, а тя никога не е била способна да се справя с бездействието.

Нощем, в прегръдките на Джордан, можеше да си позволи да забрави за всичко останало. Но часовете, прекарани заедно като мъж и жена, бяха твърде кратки. След като той си тръгнеше от леглото ѝ, на нея ѝ оставаше твърде много време за мислене. Беше ѝ трудно да признае, че независимо от философското си възпитание и свободомислещи идеи, изпитва неудобство от тази връзка. Може би, ако отношенията им можеха да бъдат по-открити, нямаше да има толкова съмнения. Но трябваше да мислят за детето.

Вече беше декември. За Кейси, времето изтичаше. След около месец, най-много шест седмици, няма да има повече нужда от нея. И тогава какво? — питаше се тя, докато пристъпваше навън. Колко още ще може да отлага мисълта за бъдещето? Трябваше да уговори още един курс лекции за януари. Трябваше да провери дали разкопките на Патерсън остават по график за март.

Пъхна ръце в джобовете и се загледа в една палма. Нужно ѝ бе да се махне. Нужно ѝ бе отново да започне да мисли за себе си. Трябваше да напише доктората си. Притвори очи срещу блясъка на слънцето.

Ако не започне скоро да подготвя раздялата, ще боли много, много повече, когато моментът настъпи. Как ще се почувства Джордан, след като тя си замине? Кейси пристъпи от вътрешния двор на зелената

поляна. Дали ще се чувства, сякаш е изгубил нещо? Или просто ще си спомня времето, прекарано заедно като една приятна есен?

Като някой, за когото е станало навик да анализира човешкия ум, на Кейси ѝ се струваше странно, че не може да разбере докрай този на Джордан. Може би, защото за нея той беше по-важен, отколкото всеки друг преди това. Чувствата замъгляваха интуицията ѝ и не можеше да вижда ясно. Беше сигурна единствено в Алисън.

Имаше любовта на детето. Тя бе проста и открита. На единайсет години детето няма маски. А колко ли има той? — запита се тя, връщайки се пак към Джордан. Колко имам аз? Защо толкова държим да ги носим? Отново огледа равната, еднакво подрязана трева край себе си, идеално подкастрените дръвчета и подредените цветя. Трябва да се махна оттук, помисли си още веднъж. Няма да мога още дълго да понасям тази изрядност.

— Кейси!

Извърна се и видя тичащата насреща ѝ Алисън, следвана на няколко крачки от Джордан.

И след като си замина, мина ѝ през ума, те пак ще разполагат един с друг. Само това ще ми остане.

— Не можахме да те намерим — сграбчи ръката ѝ Алисън и погледна усмихнато нагоре. — Искрахме да дойдеш да плуваш с нас.

Тази най-обикновена молба пробуди верижна реакция от чувства. Те не ти принадлежат, напомни си сама, докато сърцето ѝ политаше към тях. Трябва да престанеш да се преструваш, че са твои. Продължи да се вира в детето, тъй като не желаше да срещне един от проницателните погледи на Джордан.

— Не днес, миличка. Тъкмо отивах да потичам.

— При плуването се използват повече мускули — намеси се Джордан. — А и не се потиш.

Кейси вдигна поглед към него. Видя как очите му незабавно се присвиха и разбра, че той е доловил нещо от настроението ѝ. Не ѝ се искаше да бъде толкова прозрачна.

Усмихна се и леко стисна ръката на Алисън.

— Все пак мисля да потичам. — Обърна се и се стрелна напред.

— Нещо не е наред с Кейси. — Алисън погледна нагоре към чичо си, но той наблюдаваше как Кейси тича към стената, обграждаща имението. — Очите ѝ изглеждаха тъжни.

Джордан сведе поглед към нея. Думите ѝ бяха точно отражение на собствените му мисли.

— Да, наистина.

— Ние ли сме я натъжили, чичо Джордан?

Въпросът го стресна и той вдигна поглед тъкмо навреме, за да види как Кейси изчезва през страничната врата. Ние ли? Силата на чувствата ѝ надминаваше тази на всички други хора, които беше познавал. Следва ли от това, че чувствителността ѝ към болката е също толкова голяма? Джордан тръсна глава. Вероятно търси нещо повече в най-обикновено лошо настроение.

— Всички изпадат понякога в лошо настроение, Алисън — продума на глас. — Дори и Кейси има такова право. — Когато сведе поглед към детето, очите му бяха все така приковани в страничната врата. Джордан я метна през рамо, за да чуе отново смеха ѝ.

— Не ме хвърляй! — разсмя се тя и се задърпа.

— Да те хвърля? — възрази той, сякаш тази мисъл и през ум не му беше минала. Изкачи се по стъпалата към басейна. — Защо мислиш, че ще направя такова нещо?

— Вчера го направи.

— Така ли? — Стрелна с поглед през рамо живия плет и стената. Кейси беше от другата страна. Това предизвика някакво неприятно усещане у него. С усилие отново насочи вниманието си към Алисън. — Мразя да се повтарям. — И той я хвърли във водата.

Час по-късно откри Кейси във всекидневната. Бягането не беше оправило настроението ѝ. Наблюдаваше я как се мести от един прозорец на друг. Усети напрежението ѝ.

— Мислиш как да избягаш?

Кейси рязко се извърна при звука на гласа му.

— Не те чух да влизаш. — Потърси някаква нехайна реплика, която не намери, и отново се обърна. — Промених мнението си — това място не е музей, а мавзолей.

Джордан повдигна едната си вежда и се настани на дивана.

— Защо не ми кажеш какво не е наред, Кейси?

Когато се обърна към него, в очите ѝ припламваха леки гневни искрици. По-лесно бе да изпитва гняв, отколкото отчаяние.

— Как можеш да понасяш всичко това? — извика насреща му. — Не ти ли писва от вечното слънце?

За момент я изгледа внимателно, после се облегна на възглавниците.

— Да не би да искаш да ми кажеш, че се дразниш от времето?

— Това не е време — поправи го тя. — Времето се променя. — Кейси отметна с две ръце косата от лицето си. Усещаше тъпа, пулсираща болка в основата на врата си.

— Кейси! — Гласът на Джордан звучеше спокойно и кротко. — Седни да си поговорим.

Тя поклати глава. Точно сега никак не ѝ се искаше да бъде спокойна.

— Направо недоумявам — продължи тя, — недоумявам как можеш да пишеш по начина, по който го правиш, когато си се откъснал от всичко.

Той отново повдигна вежди.

— Наистина ли мислиш, че това твърдение е точно? Защото живея в благоприятен климат, значи съм се откъснал?

— Ама че си самодоволен. — Рязко се извърна и се отдалечи, а ръцете ѝ се свиха на юмруци в джобовете. — Седиш си тук, в малкия си стерилен свят, без ни най-малка представа как хората се борят с живота. Не ти се налага да се тревожиш дали хладилникът ти няма да се счупи.

— Пак променяш темата, Кейси! — Джордан се опитваше да не губи търпение.

Тя се обърна и го изгледа. Защо не може да разбере? Защо не може да проумее какво се крие зад всичко това?

— Не всеки може да си лежи на лаврите и да се прилича на слънце.

— О, пак се връщаме към това. — Джордан стана и се приближи до нея. — Защо смяташ парите ми за черна точка в характера?

— Нямам представа колко черни точки имаш в характера си — сопна му се тя. — Възразявам срещу това, че използваш парите си, за да се самоизолираш.

— От твоя гледна точка.

— Добре — кимна тя. — От моята гледна точка, цялата Калифорния е едно безобразие: голф, кожи, партита, джакузи...

— Извинете... — Алисън застана на вратата и се вгледа в двамата. За първи път ги виждаше ядосани. Джордан преглътна

отговора си и се извърна към нея.

— Нещо важно ли е, Алисън? — Тонът му беше спокоен, но не и очите. — С Кейси в момента разискваме нещо.

— Спорим за нещо — поправи го Кейси. — Хората спорят, а и аз никога не повишавам тон по време на разисквания.

— Добре де — кимна ѝ той и отново се извърна към племенницата си. — В момента спорим. Би ли ни оставила за няколко минути да довършим?

Алисън отстъпи крачка назад, но се поколеба.

— И ще си крещите и всичко останало? — Във въпроса ѝ имаше повече любопитство, отколкото загриженост и Джордан едва сдържа усмивката си.

— Да — отвърна ѝ Кейси. Алисън им хвърли един последен, изпитателен поглед и се втурна към стълбите.

Преди отново да се извърне към Кейси, Джордан се разсмя.

— Очевидно е очарована от перспективата за бурен скандал.

— Не е само тя.

Той я изгледа внимателно за момент.

— Да, виждам, че не е. Може би ще ти е приятно да хвърлиш нещо. Винаги действа добре.

— Кое искаш да загубиш? — изстреля в отговор тя, като в същото време ѝ беше ужасно неприятно, че той се владее, а тя не. — Вазата от Минг или кутийката на Фаберже?

— Кейси! — постави ръце на раменете ѝ той. Стига толкова, каза си наум. — Защо не седнеш и не ми кажеш за какво всъщност е всичко това?

— Не ми дръж такъв покровителствен тон, Джордан — измъкна се от него тя, пламнала от гняв. — Майка ти ми е предостатъчна.

Нямаше нищо особено, което да каже по въпроса, тъй като знаеше, че е истина. Но не беше подозирал, че Кейси, по какъвто и да е начин е била засегната от отношението на Биатрис. Може би все още има да учи много неща за Кейси. И може би моментът да ги научи е, когато е ядосана и е свалила гарда.

— Майка ми няма нищо общо с теб и мен, Кейси. — Думите му прозвучаха по-нежно, но не посегна към нея.

— Няма ли? — поклати глава тя. Как е възможно да не забелязва или да не разбира колко ѝ е трудно да се люби е него в тази къща, в

която непрекъснато трябва да понася неодобрение? — Е, в това е едно от дребните ни разногласия. Има и още някои други.

— И те са?

— Не те ли притеснява фактът, че след пет години най-важната мисъл в главата на Алисън ще бъде каква рокля да облече?

— Боже мой, Кейси, за какво ми говориш? — Чувството на безсилие правеше гласа му не по-малко напрегнат от нейния. — Ще ми кажеш ли какъв е смисълът на всичко това?

— Смисълът? — Вече крещеше насреща му, вбесена от невъзможността да изрази собствените си чувства и неговата неспособност да разбере това, което се опитваше да му каже. — Какъв смисъл има, когато ти нямаш абсолютно никаква представа как се чувствам или от какво имам нужда? — Отново тръсна глава тя. — Няма никакъв смисъл, Джордан. Абсолютно никакъв. — След тези думи тя изскочи през вратата към вътрешния двор.

Десет минути по-късно Кейси седеше под един дъб в северния край на поляната и се опитваше да овладее чувствата си. Мразеше да избухва. Всичко, което каза на Джордан, звучеше безсмислено — както за него, така и за самата нея. Справедливостта я принуждаваше да признае, че най-вече страхът я възпираше да изрече онова, което чувстваше в сърцето си. Обичаше го прекалено силно за собствения си душевен покой.

Сърце или разум — кое трябва да послуша? Разумът ѝ казваше, че не трябва да го обича. Той не я обича. Желаете я, нуждае се от нея, може би дори я харесва. Всичко това са слаби, бледи думи в сравнение с любовта. Разумът ѝ припомняше, че между двамата съществуват твърде много основни различия, за да е възможно нещо друго, освен съвсем мимолетна връзка. Разумът говореше, че е време да си припомни за първостепенните си задачи — доктората, работата на разкопките. Време беше да замине и да се заеме отново с тях.

Но сърцето ѝ налагаше своята любов. Беше уловена между двете — сърце и разум — и беше неспособна, може би за първи път в живота си, да вземе ясно решение.

Сгъна краката си и облегна брадичка на коленете. Когато чу, че Джордан сядат до нея, Кейси не помръдна. Имаше нужда от още мъничко време и той, разбирайки това, не каза нищо. Останаха да

седят заедно — близо един до друг, но не толкова близо, че да се докосват. Кейси въздъхна.

— Съжалявам, Джордан.

— За формата, но не и за съдържанието? — отвърна той, като си припомни другия случай, когато му се беше извинила.

Кейси се изсмя леко, но главата ѝ остана подпряна на коленете.

— Не съм съвсем сигурна.

— Мисля, че няма да имам нищо против да ми крещат, ако знаех защо.

— Отдай го на влиянието на луната — промърмори тя, но Джордан пхна ръка под брадичката ѝ и я повдигна.

— Поговори с мен, Кейси. — Тя отвори уста, но той я прекъсна, преди да успее да каже нещо. — Поговори с мен истински — добави внимателно. — Без разни хитри извъртания. Ако не те познавам и не знам какво ти е нужно, то може да се дължи на факта, че правиш всичко възможно, за да не ми позволиш да го разбера.

Очите ѝ бяха безкрайно ясни и сезираха право в неговите.

— Боя се да те пусна по-навътре, отколкото вече съм те допуснала.

Откровеността ѝ го смути. След малко се облегна на дънера на дървото и я привлече до себе си. Може би най-лесният начин да започне да я опознава е чрез миналото ѝ.

— Разкажи ми за дядо си — помоли Джордан. — Алисън каза, че бил лекар.

— За дядо ми? — Кейси остана в ръцете му и се опита да се отпусне. Темата ѝ се струваше достатъчно безопасна. — Живее в Западна Вирджиния — в планините. — Вдигна поглед към подравнената, окосена трева. Не се виждаше никакво камъче. — Работи вече почти петдесет години. Всяка пролет засажда градина със зеленчуци, а през есента цепи от собствените си дърва. През зимата къщата мирише на пушек от дърва. — Затвори очи и се облегна на Джордан, отдавайки се на спомените. — През лятото в сандъчетата по прозорците на кухнята има мушкато.

— Ами родителите ти? — Усети как напрежението се отцежда от нея.

— Бях на осем, когато загинаха. — Кейси отново въздъхна. Всеки път, когато си спомняше за тях, безсмислието на смъртта им се

стovarваше отгоре ѝ. — Бяха заминали заедно за уикенда. Аз останах с дядо. Връщали се да ме вземат, когато някаква кола преминала в тяхното платно и ги ударила челно. Шофьорът бил пиян. Отърва се само със счупена ръка. Те изобщо не се отърваха. — С времето скръбта се беше притъпила, но си оставаше все същата скръб. — Винаги съм се радвала, че поне преди това прекараха онези два дни сами заедно.

Джордан за момент остави тишината да ги обгърне. Започваше да проумява защо толкова бързо беше разбрала Алисън.

— След това при дядо си ли си живяла?

— Да, след първата година.

— Какво стана през първата година?

Кейси се поколеба. Нямаше намерение да навлиза в тези подробности, но отсъствието на настойчивост във въпросите му улесняваше разказа ѝ. Сви рамене и продължи:

— Имах леля — сестра на баща ми. Беше доста по-голяма от него, десет или петнайсет години, струва ми се.

— Живяла си с нея през първата година?

— Онази година живях между нея и дядо ми. Имаше спор за настойническите права. Леля ми се противопоставяше една Уайът да живее в пуцинака. Така тя наричаше къщата на дядо ми. Самата тя беше от Джорджтаун, щата Колумбия.

Някакъв спомен се пробуди в него.

— Баща ти Робърт Уайът ли беше?

— Да.

Джордан замълча, докато отделните отломки и парченца се подреждаха по местата си. Семейство Уайът от Джорджтаун — стара и известна фамилия. Пари и политика. Самюъл Уайът трябва да е бил дядо ѝ по бащина линия. Беше спечелил богатството си в банковия бранш, после се беше издигнал до водещ президентски съветник. Робърт Уайът беше най-малкият му син. Двамата по-големи братя бяха получили места в Сената. Сестрата трябва да е Алис Уайът Лонгстрийм, съпруга на конгресмен, посрещнала в дома си множество политици. Много богата, много консервативна фамилия. Доколкото си спомняше, говореше се, че подготвят най-младия син за висш пост във Вашингтон.

Бил е блестящ млад адвокат. В пресата се вдигна голям шум, когато загина. И жена му... Джордан се напрегна да си припомни какво беше чел и чул преди седемнайсет години. Жена му също била юрист. Двамата отворили заедно юридическа кантора — нещо, което семейството му не посрещнало с особен ентузиазъм.

— Спомням си, че четох за злополуката — проговори на глас. — А после нещичко и за делото за настояничество. Майка ми и баща ми го обсъждаха понякога. Тя познава леля ти. Имаше доста публикации.

— Естествено — вдигна едното си рамо Кейси. — Богата политическа фамилия спори за дете с доктор от забутаната провинция. Какво по-добро за пресата?

Джордан долови горчивата нотка, която се прокрадна в нехайно подхвърлените думи.

— Разкажи ми, Кейси.

— Какво има да се разказва? — Искаше да стане, но ръката му я задържаше до себе си. Държеше я нежно, но здраво. — Делата за настояничество са гадни и ужасни за детето, което е замесено.

— И двамата ти родители са били юристи — вметна Джордан. — Със сигурност са били подготвили завещания, в които да посочат законния ти настойник.

— Разбира се — дядо ми. — Кейси поклати глава. Как успяваше само с две-три думи да изтръгне толкова много от нея? Никога и с никого не беше обсъждала този момент от живота си. — Завещанията могат да се оспорват, особено когато разполагаш със страшно много пари и страшно много власт. Тя ме искаше не заради мен самата, а защото името ми беше Уайът. Разбрах го дори още когато бях на осем. Никак не беше трудно. Никога не беше одобрявала майка ми. Родителите ми се запознали като студенти в юридическия университет. Било е едно от онези мигновени влюбвания. Само след две седмици се оженили. Леля ми никога не му прости, че се е оженил за непознатата студентка по право, попаднала в Джорджтаунския университет единствено благодарение на стипендията си.

— Каза, че през първата година си живяла между дядо ти и леля ти. Какво имаше предвид?

— Джордан, всичко това беше преди много време...

— Кейси! — прекъсна я той и извърна лицето й към себе си. — Разкажи ми!

Пак се намести на рамото му и затвори очи. Напрежението отново владееше мускулите ѝ.

— Когато леля ми заведе дело, нещата загрубяха. Имаше репортери. Идваха в училище, в къщата на дядо. Леля ми нае детективска агенция, за да докажат, че не се грижи за мен както трябва. Във всеки случай аз много трудно го понасях. Дядо реши, че може да ми е по-лесно, ако поживея за малко при леля ми. Така би могло да се премахне част от напрежението, а и аз може би щях да реша, че искам да живея с нея. Тогава го намразих заради това, че ме отпрати. Помислих, че не ме иска. Изобщо не ми мина през ума, че за него това е най-тежкото нещо, което някога е правил. Бях единственото, което му беше останало от майка ми. — Джордан видя как прокарва пръст по златната халка, която носеше. — Леля ми имаше красива къща в Джорджтаун. На трийсет и пета улица. Беше с високи тавани и във всяка стая имаше камина. Ценни антики и севърски порцелан. Имаше колекция от порцеланови кукли и черен иконом, когото наричаше Лоурънс. — Кейси отново понечи да стане. Трябваше да се движи.

— Не — задържа я до себе си Джордан. — Седни! — Знаеше, че ако стане, ще намери начин да се измъкне и да не му разкаже нищо повече. — Какво стана?

Купи ми муселинени роклички и лачени сандалки и ме показваше навсякъде. Записаха ме в частно училище и ми даваха уроци по пиано. Бяха най-нещастните мигове в живота ми. Още не бях се съвзела от смъртта на родителите си, а леля ми беше много далече от майчинските чувства. Тя искаше един символ — племенница, кротко дете, което да може да облича и да показва на приятелите си. Чичо ми отсъстваше през повечето време. Беше доста приятен, предполагам, но зает със себе си. Или може би не е съвсем точно — имаше много и сериозни задължения. Никой от двамата не можеше да ми даде онова, от което имах нужда, а и аз не можех да им дам това, което търсеха. Задавах неприятни въпроси.

Джордан лекичко се разсмя и я целуна по слепоочието.

— Обзалагам се, че е така.

— Тя искаше да ми наложи калъп, а аз отказвах да вляза в него. Наистина е съвсем просто. Бях заобиколена от красиви неща, които не биваше да пипам. В къщата идваха разни интересни хора, с които не

биваше да разговарям, освен, за да отговарям, когато ме попитат „Да, сър“ или „Не, мадам“. Чувствах се като в клетка.

— Леля ти е оттеглила иска си.

— Трябваша й три месеца, за да разбере, че не може да живее с мен. Каза ми, че ако в мен имало нещо от Уайът, то било скрито много дълбоко и ме изпрати обратно при дядо. Стори ми се, че отново мога да дишам.

Джордан присви очи и отправи поглед над поляната. Оттам, където седяха, можеше да види само горния етаж на къщата. И тук ли се чувства като в клетка? Спомни си как бродеше от прозорец на прозорец във всекидневната. Искаше малко време, за да осмисли нещата, които току-що бе узнал за нея.

— Много си привързана към дядо си — изрече тихо.

— Той беше моята опора, докато растях. И моето хвърчило. — Усмихна се и откъсна стръкче трева. — Той е внимателен, интелигентен мъж, който може да защитава едновременно три гледни точки и да вярва във всяка една. Познава ме, приема ме такава, каквата съм и ме обича. — Сви коленете си и отново опря чело в тях. — Вече е на седемдесет, а не съм си ходила у дома близо година. След три седмици е Коледа. Там ще има сняг и някой ще му даде елха, за да си плати лечението. През целия ден пациентите му ще пристигат в къщата и ще му носят всичко, като се започне от домашен хляб до домашно уиски.

Мисли за заминаване, изведнъж проумя той и усети бързо и неочаквано пробуждане от страх. Загледа се как слънцето се процежда между листата и пада върху косите й. Не още, помисли си Джордан. Не още!

— Кейси — докосна я по косата. — Нямам право да те моля да останеш. Но все пак остани.

Тя въздъхна неуверено. За колко още? — запита се наум. Ще трябва да си отида у дома, докато се съвзема от случилото се, от него. Вдигна глава, готова да изрече онова, което чувстваше, че трябва да бъде изречено.

Очите на Джордан я наблюдаваха. Бяха открити и питащи. Няма да я помоли отново, няма да настоява. Кейси си даде сметка, че няма да му се наложи. Мълчанието му — очите му — го нравеха вместо него.

— Прегърни ме! — отрони тя и протегна ръце към него.

Няма да го напусне, помисли си, докато се притискаше в него. Не и докато има друг избор. Беше се открила пред него, беше му се предложила. Сега не можеше да се отдръпне обратно.

И после той вече я целуваше нежно, без да изисква нищо в ответ. Никога преди това не е бил толкова нежен. Държеше я, сякаш е нещо много крехко. Не, сега няма да го напусне. Сърцето на Кейси притежаваше повече власт над живота ѝ, отколкото разумът. Когато обичаше, тя беше уязвима, а когато беше уязвима, разумът ѝ нямаше думата. Притисна го по-плътено към себе си.

Целувката стана по-дълбока, все още нежна, но същевременно интимна и разтопяваща. Ръката му докосна бузата ѝ, за да помилва кожата. Беше мека — толкова мека — и караше страстта да пулсира бурно в него. Прошепна името ѝ и плъзна устни надолу по шията. Тук се излъчваше топлина и едно усещане, за което вече бе започнал да копнее.

Как може да му дава толкова много и да не иска нищо? Но има нещо, което може да ѝ даде — да даде и на двамата.

— Кейси, в края на седмицата трябва да отида до Ню Йорк. Имам малко работа с издателя си. — Не поясни, че от седмици отлагаше пътуването. — Ела с мен!

— Ню Йорк? — присви очи тя. — Нищо не си споменава досега.

— Така е. Зависеше от напредването на книгата. Кейси! — целуна я отново. Не искаше да му задава въпроси. — Ела с мен. Искам да прекараме известно време сами. Искам нещо повече от няколко часа през нощта. Искам да спя с теб. Искам да се събудя с теб.

Тя също го искаше. Да бъде с него, далече от къщата. Да може напълно свободно да прекара е него нощта. Кейси почувства как част от товара се смъкна от нея.

— Ами Алисън?

— По една случайност днес следобед ме попита дали може да прекара уикенда с нейна съученичка — усмихна се Джордан и отметна една къдрица от бузата ѝ. — Нека го приемем като знак на съдбата, Кейси, и да се възползваме.

— Съдба... — Устните ѝ се разчупиха в усмивка и Джордан видя как тази усмивка накрая стигна и до очите ѝ. — Аз много силно вярвам в съдбата.

ОСМА ГЛАВА

Ню Йорк. Самолетът се приземи под неприятна суграшица, която бързо премина в сняг. Улиците представляваха кишав, хлъзгав безпорядък, задръстен от коли. Тротоарите бяха претъпкани от забързани пешеходци. Нищо не би могло да достави по-голямо удоволствие на Кейси. Нюйоркчани, помисли си тя, вечно бързат. Заради това ги обичаше. А и не познаваше друг град, който повече да цени коледния сезон. Накъдето и да погледнеш, навсякъде имаше украса — елхи, лампички и лъскави гирлянди. И навсякъде имаше Дядо Коледа.

Опита се да попие всичко това, докато пътуваха с таксито от летището към хотела. Сега, застанала на прозореца на спалнята, в която щяха да спят с Джордан, тя притискаше нос към стъклото и продължаваше да се вира навън. Имаше светлини, хора и приглушен шум от движението. Изненада се до каква степен бе зажадняла за гледките и миризмите на човечеството.

Джордан не очакваше тя да прояви такова въодушевление от градския живот. От това, което му бе разказала за детството си, беше помислил, че би предпочела провинциалното уединение. Но тя сякаш не беше на себе си от възторг. Бъбреше през цялото време в таксито, като сочеше едно и се смееше на друго. Всеки би помислил, че за първи път идва в града, но той знаеше, че в началото на есента е прекарала няколко седмици в Манхатън.

— Държиш се, сякаш никога преди не си идвала тук — подхвърли той.

Тя се извърна и му се усмихна. Блясъкът отново беше в очите ѝ. Почти можеше да забрави мъката, която бе съзрял в тях само преди ден-два.

— Чудесно място, нали? Толкова много хора, толкова много живот. И вали сняг. Не знам дали можех да преживея декември, без да видя сняг.

— Затова ли дойде? — приближи се до нея и прокара ръка през косата ѝ. — За да видиш сняг?

— Естествено. — Вдигна лице, за да докосне устните му със своите. — Не мога да се сетя за никаква друга причина. А ти?

— Хрумват ми една-две — промърмори той.

Кейси се изплъзна от ръцете му и тръгна да обикаля стаята.

— Хубаво местенце — прокара пръст по повърхността на скрина. Във въздуха се носеше едва доловимо ухание на ароматен препарат за полиране. — Обикновено не работя в такива места.

— Сега няма да работим.

— Не? — изгледа го през рамо тя.

— Едно парти, няколко срещи... — Отново се приближи до нея и я завъртя, така че да бъде изцяло с лице към него. — Бих могъл да пропусна партито и да уредя срещите по телефона, ако работата беше единствената цел на пътуването ни.

— Знам, че го направи заради мен, Джордан — покри ръцете му със своите. — И съм ти благодарна.

— Направих го и заради себе си — привлече я в обятията си. Какво прави с него тя? Познава я едва от два месеца, а ето че вече се превръща в най-важното нещо в живота му.

— Наистина ли сме сами? — прошепна Кейси. Усещаше как цялата се изпълва с облекчение. — Боже, наистина ли сме сами?

— Сами сме — потвърди той и привлече устните ѝ към своите.

— След колко време е онова парти? — Смъкна сакото от раменете му и се зае с ризата.

— След около час. — Ръцете му се плъзнаха под пуловера ѝ.

— Я ми кажи... — Захапа лекичко устната му и усети как трепна в ответ. — Как смяташ, да закъснееш невъзпитано ли е, или модно?

— Невъзпитано. — Пръстите му се спуснаха да разкопчат тънкото коланче, което тя носеше. — Много невъзпитано.

— Тогава да бъдем невъзпитани, Джордан. — Разтвори ризата му и тежко въздъхна, когато ръцете ѝ се обвиха около него. — Да бъдем ужасно невъзпитани.

След като се озоваха голи в леглото, той не пожела да бърза. Сега имаха време да се любят бавно. Кейси потъна в някаква мъгла от удоволствие. Където я докоснеше, тя пламваше. Където я целунеше, тя закопняваше. Джордан внимаваше ръцете му да я докосват нежно,

спомняйки си белезите, които беше оставил преди. Енергията и страстта й лесно го подвеждаха.

Кожата й беше гладка и бледа, с едва забележимо отбелязан бански. Макар че прекарваше доста от свободните си часове навън, не хващаше лесно загар. Виждаше как контрастира бронзовият цвят на ръката му върху млечната белота на гърдите й. Допря устни до едната и чу тихото й стенание. Беше по-чувствителна от всяка друга жена, която бе познавал. В нея нямаше задръжки. Тя обичаше свободно.

Много внимателно пое зърното й между зъбите и я усети как се извива под него, рязко преминавайки от доволство към страст. Използва езика си, за да я задържи цялата трептяща, докато остана напълно бездиханна. Пръстите й се забиваха в раменете му. Шепотът й го подканяше да побърза. Но той, без изобщо да бърза, се премести към другата гърда.

— Джордан... — Едва успяваше да шепне, заливана от вълните на желанието. — Желая те сега...

— Много бързо — прокара устни по гърдния й кош той. — Твърде много бързаш.

Устните му не спираха и тя продължаваше да тръпне. Пъхна пръстите си в нея и така предизвика мощен оргазъм.

Делириум. Кейси разбираше, че е преминала всякаква граница на разума. Удоволствието не можеше да даде нищо повече, страстта не можеше да изцеди друго от нея. И въпреки това той продължаваше да я възбужда. Всяка клетка от тялото й бе оживяла и вибрираше. Желаяше го почти панически и се вкопчи в него в стремежа си и той да изпита същото нетърпение като нея. Ръцете му я изпепеляваха и я караха да трепти.

После устните му отново се впиха в нейните — жадни и нетърпеливи. Премести ги върху гърлото й, а зъбите му се забиваха в кожата. Беше забравил обещанието си да бъде внимателен. Беше забравил всичко, освен усещането за слабото й, гъвкаво тяло под своето — и собственото си ненаситно желание.

Страстта възпламени страст и той проникна в нея. Вече не беше време за бавно обладаване.

Джордан реши, че с течение на времето изобщо не започва да привиква с Кейси, а напротив — тя все повече го удивлява.

Еlegantната сграда с изглед към Сентръл Парк беше претъпкана с хора от света на книгите: писатели, редактори, литературни агенти и представители на издателствата. Но тя беше в центъра на всичко това. Другите жени искряха от бижута, диаманти, сапфири и смарагди. Тя обаче нямаше нужда от това.

Седеше на облегалката на едно кресло, отпиваше шампанско и се смееше със Саймън Джърмейн, директора на една от водещите издателски къщи в страната. Дж. Р. Ричърдс надничаше през рамото ѝ. Беше някъде над четиридесетте, с поредица от романи, станали бестселъри и почти всичките успешно преработени в сценарии за киното. До нея пък седеше Агнес Грийнфилд, един от най-безпощадните агенти в бизнеса. От десет години представляваше Джордан и сега за първи път я виждаше да се смее. Можеше да се усмихва, да ръмжи, но не и да се смее. Докато я наблюдаваше, Кейси постави ръка на рамото на Джърмейн и му каза нещо, което го накара да отметне глава и да се изсмее гръмко.

Кейси вдигна очи и откри тези на Джордан сред множеството. Бавно се усмихна, докато поднасяше чашата си за поредна глътка. Острието на желанието го прониза целия и едва не го накара да се изправи на крака. Как го прави? — запита се изумен. Как може да пробужда такова желание у мен, когато още горя, след като съм я любил? Кога ще се наситя? Отхвърли този въпрос и се запита след колко ли време ще са в състояние да се измъкнат, за да може отново да я има само за себе си.

— Разрастващото се разцепление между елитарната и популярната литература направи така, че за средностатистическия човек е трудно да се наслади на лекото, забавно четиво, без да се чувства гузен.

Кейси вдигна вежди към Дж. Р., докато Джордан се приближаваше към тях.

— Изчела съм всичките ви романи и съвестта ми е чиста. — Отпи от шампанското си и се усмихна на Джордан.

На Дж. Р. му беше нужно известно време, преди да се разсмее.

— Мисля, че току-що ме поставиха на място. Изкушавам се и аз да заработя със сътрудник, Джордан, стига да мога да открива такъв партньор.

— Опитвам се да убедя Кейси, че трябва да напише своя собствена книга. — Джърмейн с лекота преглътна чистия скок. Имаше широко червендалесто лице със сиви мустачки над горната устна. Кейси си помисли, че прилича на един водещ на детско телевизионно предаване, което си спомняше от юношеските си години.

— Много ти благодаря, Саймън — отметна къдрите зад ушите си Кейси и кръстоса крака. — Но винаги съм смятала, че да бъдеш писател, означава да боравиш пестеливо с думите, а аз ги ползвам твърде разточително.

— Дяволски добре го каза, Кейси — потупа я дружески по коляното той и тя забеляза как Джордан леко повдигна вежда. — Имам си редактори, за да се оправят с излишъка.

— А и съм много темпераментна. — Кейси допи шампанското си и незабавно получи нова чаша. — Благодаря — усмихна се дружелюбно към Дж. Р.

— Че кой писател не е? — изпухтя Джърмейн и измъкна дебела пура. — Ти темпераментен ли си, Джордан?

— Периодично.

— С мен е трудно да се работи през цялото време, което поне ме прави предсказуема — вметна Кейси.

— Единственото, което установих, че не си, това е предсказуемо — вдигна своята чаша с шампанско Джордан.

— Съвършеният комплимент. Ей там има някакъв фантастичен на вид хайвер, Джордан. Няма да се почувствам доволна, ако не се натъпча.

Двамата прекосиха стаята до пищно подредения бюфет. Изглежда я, докато трупахе хайвер от белуга върху тънка солена бисквитка.

— Изглежда, двамата с Джърмейн добре се спогаждате.

— Сладък е — отвърна с пълна уста Кейси и вече посягаше към друга бисквитка. — Божичко, умирам от глад. Даваш ли си сметка кое време е сега според часа на западното крайбрежие? Ядохме ли в самолета? Никога не мога да си спомня какво е ставало на височина над десет хиляди метра.

— Сладък ли? — повтори Джордан, пропускайки останалото. Прилагателното, употребено за Джърмейн, беше достатъчно, за да задържи вниманието му. — Не мога да си спомня някой да го е описвал по този начин преди.

— О, чувала съм разните истории. — Кейси се зае да издирва нещо друго и откри купа със заледени коктейлни скариди. Божествено! — измърмори тя и набоде една със специалната клечица. — Говори се, че е жилав като стара кожа и зъл като изгладняло куче. Какво е това? — посочи към друг поднос.

— Телешки език.

— Него просто ще го прескочим — реши Кейси и си взе нова скарида. — Харесва ми.

— Очевидно чувството е взаимно.

Тя се усмихна и замълча, колкото да отпие малко шампанско.

— Почувства се засегнат, когато той постави ръка на коляното ми. Ужасно си готин, като се стегнеш и се държиш като пуритан, Джордан. Ще се почувстваш ли адски притеснен, ако те целуна точно сега?

Предизвикваше го и той го разбра. Улови я решително с ръка през врата и я привлече към себе си. Очите ѝ му се усмихваха, преди да я целуне дълго и страстно. Ухаеше на силните, екзотични аромати от бюфета. Когато я отдръпна, тя продължаваше да се усмихва.

— Хайверът е хубав, а?

— Изглежда, много ми се услажда. — Извърна се и си намаза щедро нова бисквитка. — Хапни си още малко — подкани го с усмивка. — Аз направо не мога да му се наситя.

Джордан отхапа от бисквитката, която поднасяше към устните му.

— Искам да те измъкна отук — каза ѝ съвсем тихо. — Искам те насаме, където ще мога да съблека тези неща от теб едно по едно.

— Интересно предложение — прошепна Кейси и докосна с пръст вратовръзката му. — На мен позволено ли ми е да направя същото с теб?

— Задължително.

— Джордан! — Към тях се носеше някаква жена — едра, към четиридесетте, безсрамно руса и разголена. Кейси разрови складираната в паметта си информация и извади вестникарска снимка на Серена Нюпорт, преуспяваща писателка, чиито романи гъмжаха от авантюри и секс. Серена бурно разцелува Джордан и по двете бузи. — Не се появяваш много често по тези места — оплака се тя. — Обичам да ме виждат с мъже от класа.

— Серена! Радвам се да те видя.

— А това кой е? — огледа изпитателно Кейси. — Мили Боже, тънка като вейка и определено зашеметяваща. Ако се задържа твърде дълго наоколо, накрая ще заприличам на някой слон албинос. Писателка ли си, скъпа? И кой ти боядисва косата?

— Само почитател, мис Нюпорт, и съм такава по рождение.

— Боже, това е отвратително! — Опря ръка на широкия си ханш и поклати глава. — Не става дума, че си почитател, скъпа, а за косата. По рождение? Ужасяващо несправедливо. И чий почитател си, на Джордан или мой?

— И на двамата. — Кейси я харесваше все повече с всяка изминала минута.

Серена се изсмя с един къс и гръмогласен изстрел.

— Това е твърде необичайно. Не са много хората, които четат едновременно „Пълно въздържание“ и „Победа на страстта“, нали така, Джордан?

— Кейси е необичайна, Серена. Запознайте се — Серена Нюпорт, Кейси Уайът.

— И с какво се занимаваш? Знам! — вдигна ръка, преди Кейси да успее да проговори. — Не ми казвай — демонстрираш модели.

— Модели на какво? — попита Кейси развеселена.

— На дрехи. Или не, актриса — заяви тя, променила решението си. — Имаш много изразително лице.

— Благодаря, но не играя професионално. Само при ежедневните си срещи.

— И остроумна при това — промърмори Серена. — Нали не си агентка, която се опитва да отмъкне Джордан от Агнес?

— Не, ако ми е мил животът — отвърна Кейси.

— Добре, скъпа, смаяна съм и напълно изумена. — Серена махна на един преминаващ сервитьор и грабна чаша шампанско. По пръстите на ръцете ѝ искряха скъпоценни камъни, а ноктите ѝ бяха лакирани в яркочервено. — Каква си?

— Антрополог.

— Шегуваш се! — Серена погледна към Джордан за потвърждение. — Шегува ли се?

— Нямах да питаш, ако ѝ зададеш някой въпрос относно племенните ритуали на сиуксите — отвърна Джордан и допи чашата

си.

— Не думай! — възкликна Серена.

— Кейси ми сътрудничи по една книга.

— Хм... — Отпи здрава глътка шампанско. — Да не би случайно да знаеш нещо интересно за алгонкините, а, скъпа?

— Първоначално били племе от Северна Америка, което през седемнайсети век било прогонено от ирокезите. Повечето намерили нови поселения в Квебек и Онтарио — изрецитира Кейси.

— Съдба! — възкликна Серена и я сграбчи за рамото. — Вярваш ли в съдбата, скъпа?

Кейси стрелна с очи Джордан и се усмихна.

— Ако трябва да съм искрена, да.

— Току-що започнах нова книга. През първата половина действието се развива в Англия, но през втората моят останал вече без пукната пара аристократ заминава за колонии. Той е почти мъртъв от глад и от умора, когато попада на група алгонкини. Нали няма да го скалпират, или да му сторят някакво друго такова отвратително нещо, а?

Кейси се усмихна.

— Много от алгонкините били приятелски настроени към белите заселници за определен период. Зависи за кое племе става дума. Въпреки това...

— Идеално! Прекрасно! — Серена пхна ръката на Кейси под мощната си мишница. — Отмъквам я за един час, Джордан. Твърде е хубаво, за да го пропусна. Ти си пийни още шампанско — потупа го майчински по бузата тя. — Ще ти я пратя обратно, след като приключа.

Кейси погледна през рамо и сви рамене, докато я отвеждаха.

— За първи път ми се случва — каза по-късно Кейси — да срещна човек, който да успее да ме наддума. — Облегна се на задната седалка на таксито, сгъшена в извивката на рамото му. — Чувствам се порядъчно посрамена.

— Сериозно се замислих дали да не я удуша след първия час. — Беше близо и уханието на косата ѝ го заливаше. Беше топла и малко съннена, малко развеселена от шампанското. Желаше я. — Възползва се от теб в продължение на цели два часа и десет минути.

Кейси се разсмя тихичко.

— Тя е чудесен човек.

— И аз винаги така съм смятал, но до тази вечер.

— Много те обича — вдигна усмихнато поглед към него Кейси.
— Каза ми, че си великолепен писател, прекрасен мъж, особено когато забравиш да се държиш любезно. — Отново се разсмя, като видя учуденото му изражение. — Трябваше да се съглася с нея.

— Ако книгите на Серена могат да служат за барометър, тя предпочита по-земен тип мъже.

— О, Джордан, ужасно ми харесва, когато се правиш на важен.
— Леко го гризна по ухото. — Защо не ме целунеш пак така, както го направи там? Беше малко мъжкарско и господарско.

— Дявол да те вземе, Кейси! — Смееше се, докато притискаше устни в нейните.

— Мм, продължавай да ме ругаеш и ще бъда твоя — измърка тя.

— Внимавай — предупреди я той, чувствайки как страстта му се разгаря въпреки закачките ѝ. — Търпението ми се изчерпа още преди час.

Кейси отново се изсмя и положи замаяната си глава на рамото му.

— „И той изгаряше по нея, изгаряше с нажежена до бяло страст, която само тя можеше да утоли.“ — Въздъхна и се сгуши в него. — Серена Нюпорт, „Жената от Честърфийлд“.

Не е само развеселена от шампанското, изведнъж осъзна Джордан, доста здраво е пийнала.

— Кейси, ти си фиркана — изрече развеселено на глас.

— Добре казано — съгласи се тя. — Вие, писателите, умеете да си служите с думите. — Повдигна устни точно под неговите. — Ще се възползваш ли от състоянието ми?

— Абсолютно.

— О, хубаво — обвини ръце около врата му. — Започни веднага.

Таксито спря пред хотела и Джордан се освободи.

— Защо първо да не платя на шофьора?

— Подробности. — Кейси стъпи на тротоара с помощта на портiera. Хладният въздух, все още примесен с мирис на сняг, охлади лицето ѝ, но с нищо не помогна да се проясни главата ѝ. — Джордан! — пхна ръка в неговата, когато я настигна. — Изведнъж се сетих за нещо, което каза в таксито за барометъра на Серена. Означава ли това, че си чел книгите ѝ?

— Разбира се, че съм чел книгите ѝ — задържа я, докато влизаха през вратата и прекосяваха фоайето. — Това изненадва ли те?

— Направо съм смаяна!

— Смайващо е, че изобщо можеш да се държиш на краката си — отвърна той и натисна копчето за асансьора.

— Ама, Джордан, много ми е трудно да си те представя как четеш „Жената от Честърфийлд“! — Кейси се остави да я вмъкнат в асансьора.

— Защо? — натисна бутона за техния етаж и после я притегли в ръцете си. — Ако трябва да цитирам Джърмейн, Серена измисля дяволски истории.

После започна да я целува с припряна и нетърпелива страст, която я накара да загуби почва под краката си. И без шампанското щеше да ѝ се завие свят. Когато ръката му се плъзна по гърба ѝ, усети хладната коприна върху кожата си. Възбудата бавно се разпалваше в нея, докато накрая остана напълно покорна в ръцете му. Подклажданата от виното страст се разпалваше от докосването му. Усети меките ѝ устните под своите и езикът му проникна навътре, за да потърси нейния. В слабините ѝ пулсираше желание, а главата ѝ напълно се замая. Едновременно се олюля, стана ѝ горещо и сякаш отплува. Не можеше повече да се притиска в него, просто се размекна като восък при първата си пълна капитулация.

— Божичко, Кейси, никога не съм си мислил, че един асансьор може да се движи толкова бавно. — Зарови лице в косите ѝ и се опита да призове обратно собствения си здрав разум. Беше толкова отпусната, така изцяло отдадена на желанието си да я люби. Почувства се невероятно силен. Досега не беше разбрал, че дори и слабостта ѝ ще му подейства възбуждащо, след като именно силата го бе привличала у нея.

Вратата на асансьора се отвори и той я изведе навън в коридора.

— Джордан! — Кейси отново се обърна към него и се облегна с вдигнато нагоре лице. Очите ѝ бяха замъглени, но усмивката ѝ се отразяваше в тях.

— Какво?

— Спомняш ли си какво направи Честърфийлд с Мелани в осма глава, точно преди корабът да бъде нападнат от британската фрегата.

Той се усмихна.

— Случайно си спомням. Защо?

— Ами — отново обви ръце около врата му тя — чудех се... от чисто научен интерес, дали художествената измислица може да се реализира на практика. Смятам да напиша материал по въпроса.

— И искаш аз да ти помогна да изпробваш теорията си?

— Точно така — прокара ръка през косата му. — Имаш ли нещо против?

— В интерес на науката, бих могъл да се съглася — вдигна я на ръце. — Не започваше ли с нещо такова? — Пъхна ключа в ключалката и я внесе вътре.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Тя още спеше, когато Джордан се събуди. Незабавно усети топлината ѝ и лекото гъделичкане на косите ѝ по рамото му. Стаята все още тънеше в сумрак с дръпнатите тежки завеси на прозорците, но бързият поглед към часовника му даде да разбере, че вече е утро. Имаше уговорена среща точно след час. Въздъхна и сведе поглед към Кейси.

Не познаваше друг човек, който да спи толкова дълбоко. Отметна косата от челото ѝ, а тя дори не помръдна.

Спомни си изминалата нощ — сънливата чувственост, дрезгавия смях, натезжалите клепачи. Ако беше човек с повече въображение, би си помислил, че е вещица. В нея имаше нещо нетленно. Всеки път, когато сметнеше, че има власт над нея, установяваше, че е в плен на нейната власт.

Но сега, докато спеше, приличаше на всяка друга жена. Сега беше просто жена, заспала след нощ, прекарана с шампанско и секс. Тогава как се получава така, питаше се Джордан, че все още го вълнува? Заспала, не може да го облъчва с безумния си чар или да мята онези погледи, които едновременно го приканват и предизвикват. И все пак го привлича, дори както си лежи ей така. Надвеси устни над нейните.

Целувката на Джордан беше съвсем внимателна и Кейси не помръдна. Беше го искал — да се пробужда до нея. Да я събужда. Устните ѝ бяха толкова меки, струваше му се, че може да потъне в тях. Прошепна името ѝ и отново я целуна. Лицето ѝ изглеждаше бледо без грим, а на носа ѝ имаше съзвездие от няколко лунички. Целуна я по бузата и ръката му потърси гърдите ѝ. Кейси не се събуди, не се размърда, а само лекичко въздъхна в съня си. Намери с устни пулсиращата вена на гърлото ѝ и усети спокойните ѝ удари. Неговите вече започваха да се учестяват.

Милваше я нежно, усещайки как страстта му се разгаря. Познал омаята на притежанието, той прокара ръка по цялата ѝ дължина.

Кожата по вътрешната страна на бедрата ѝ беше мека като кадифе. Простена, разтърсен от силата, с която я желаше.

Поднесе устни към ухото ѝ, към слепоочието, после обратно към устните ѝ, за да ги разтвори настойчиво. Отговорът ѝ се забави, докато я изтръгваше от съня, после устните ѝ се раздвижиха под неговите с тих стон. Сърцето ѝ внезапно заби учестено под ръката му. Проникна в нея, преди още да се е събудила напълно, като я увлече в страст не по-малко безумна от своята.

Отново се беше сгушила в него, здраво притиснала ръце и положила глава на вече любимото си място в извивката на рамото. Въздъхна и го целуна там, където устните ѝ най-лесно можеха да достигнат.

— Добро утро — отрони щастлива.

Пробуждаше у него нещо примитивно, с което не беше сигурен, че се чувства много удобно. Никога не беше изпитвал такава силна страст, каквато тя успяваше да изтръгне от него. Смехът в гласа ѝ беше неустоим.

— Добро утро. Как се чувстваш?

— Мм, чудесно — гушна се по-плътно. — А ти?

— Отлично, но аз не залитах снощи. — Отдръпна се съвсем мъничко, точно колкото да може да я вижда. Погледът ѝ беше бистър. Когато устните ѝ се усмигнаха, трапчинката в ъгълчето се появи отново. — Нямах ли махмурлук? Би могло да се очаква.

Никога нямам махмурлук — целуна го лекичко Кейси. — Отказвам да повярвам в съществуването му. — Претърколи се, докато се озова отгоре, подпряна на гърдите му. — Даваш ли си сметка колко неприятности могат да бъдат спестени, ако просто не вярваме в съществуването им? — погледна го отвисоко тя.

— Интересна теория.

— Имам десетки такива.

— Забелязах — усмигна се и прокара пръст по бузата ѝ. — Теорията ти от снощи беше особено интересна.

Кейси се разсмя и отпусна чело върху гърдите му.

— Получи се.

— Прекрасно.

— Ще кажем ли на Серена? — Вдигна глава и очите ѝ блеснаха закачливо.

— Мисля, че не. — Отново го целуна.

— Спомняш ли си как веднъж ти казах, че имаш страхотно тяло?

— Да, спомням си, че тогава останах изненадан. Но и тогава все още не те познавах.

Кейси простена, докато ръцете му се спускаха към хълбоците ѝ.

— Все още мисля така — положи лице на гърдите му. Усещаше в себе си някакво доволство, което никога преди не беше изпитвала. — Днес имаш срещи, нали?

— Да, едната е след... — Вдигна ръка, за да погледне часовника си — ...след около половин час. Ще закъснея.

— Ако бяхме на Фиджи — пророни замечтано, — можехме да си останем цял ден така и нямаше да ти е нужен часовник.

— Ако бяхме на Фиджи — отвърна той, — нямаше да имаш твоя сняг.

Кейси отново въздъхна и затвори очи.

— Толкова си логичен, Джордан. Това е едно от нещата, които най-много обичам в теб.

Той не каза нищо. Не беше споменавала, че го обича от първия ден, когато изповяда любовта си. Искаше да го чуе отново, за да може да изследва собствената си реакция. Усети я как пак се унася в сън.

— Не ми е приятно да те оставя сама — прошепна той.

— Там навън има милиони хора — прозя се и се намести по-добре тя. — Изобщо няма да съм сама.

— Предпочитам да съм с теб.

— Не се тревожи за мен, Джордан. Ще потърся някаква спортна риза и джинси за Алисън. Нещо евтино и обикновено, което да може да си облича.

— За да прави кални скулптури? — Усети как усмивката отново напирала на устните му.

— Хм — усмихна се тя при спомена за израза на лицето му първия път, когато ги бе видял, целите в кал. — А искам и да видя всички коледни украси. Ще си прекарам много по-забавно от теб.

— Можеш ли да намериш пролука в натоварената си програма, за да се срещнем за обяд?

— Хм, може би. Къде?

— Ти къде искаш? — Знаеше, че вече трябваше да е станал и да се облича, но му беше невъзможно да помръдне.

— „Раджа“ — сънено изрече тя. — Западна четиридесет и осма улица.

— В два часа тогава.

— О кей. Взех ли си часовника? — попита го.

— Никога не съм те виждал да носиш.

— Държа го в чантата си, за да не ме притеснява.

Целуна я по главата.

— Трябва да ставам. Ако остана още малко, ще поискам отново да те любя.

Кейси вдигна лице с полузатворени клепачи.

— Обещаваш ли?

Той я привлече обратно към себе си.

— Двадесет минути закъснение. — Агнес строго изгледа часовника си. — Това не е в стила ти, Джордан.

— Извинявай, Агнес — настани се в черния кожен фотьойл той. Тя седна зад двуметровото бюро. Беше отрупано с ръкописи и документи. Джордан винаги бе смятал, че седнала зад това бюро, Агнес прилича на генерал, командващ битка.

— Добре. — Забеляза веселите искрици в очите му и се облегна назад, като потупваше с молив по устните си. — Надявам се, че си е заслужавало.

Джордан повдигна вежда и замълча. Агнес и не очакваше друго. Никога не беше успяла да го подмами. Много уравновесен характер, помисли си не за първи път тя. Спомни си жизнерадостната жена, която беше довел със себе си предната вечер. Интересна комбинация.

— Относно сътрудничката ти — започна Агнес, отмествайки някакви документи. — Наистина ли е толкова добра, колкото те уверявах?

— По-добра — отвърна той.

— Значи парите не са похарчени напразно — кимна тя.

— Искам да има процент от възнаграждението за нея.

— Процент от възнаграждението? — намръщи се Агнес и се размърда на стола. — Взех я на твърд договор.

— Ще трябва да вземе и процент — облегна се назад Джордан и кръстоса пръсти.

— Джордан, хонорарът, който й плащаш, е много щедър. — Гласът ѝ звучеше търпеливо. — Личният ти живот е едно, но бизнесът си е бизнес.

— Това е бизнес — възрази той. Тонът на Джордан също беше търпелив, но и решителен. Агнес познаваше тези нотки и потисна въздишката си. Освен че беше спокоен и предпазлив, той беше и твърдоглав, и тя го знаеше. — Когато писахме предварителното споразумение, изобщо не съм подозирал, че ще мога да извлека толкова много от нея. Книгата е почти толкова нейна, колкото и моя, Агнес. Има право да получи от печалбата.

— Етичност — въздъхна Агнес. — Толкова си коректен, Джордан.

— Ти също, Агнес — усмихна ѝ се той. — Иначе нямаше да си мой агент.

Тя само сви рамене.

— Какъв процент имаш предвид?

Кейси си пробиваше път през Гимбъл и се наслаждаваше на всяка минута от времето си. Попадна на разпродажба и сега в пазарската ѝ чанта бяха натъпкани три спортни ризи и два чифта дънки. Пазаруването беше нещо, с което рядко се занимаваше, но когато се захванеше, го вършеше със страст. Можеше да похарчи триста долара за някоя рокля, без да ѝ мигне окото, и да се пазари яростно за някой пуловер от пет долара. Провираше се сред тълпата и щастлива се впускаше в отделни сделки, докато обикаляше от магазин в магазин.

Докато минаваше покрай някаква витрина, зърна малък калаен еднорог и се втурна в магазина, за да се спазари за исканата цена. Присвиване от глад ѝ напомни за времето и тя зарови в чантата си за часовника.

— Шест и двайсет и седем — промърмори, като го гледаше навъсено. — Не ми се вярва. — Пъкна го обратно и се усмихна на продавача, който опаковаше еднорога ѝ. — Знаете ли колко е часът?

— Два без десет — с усмивка отвърна той.

Решавайки, че ще може да измине двайсетина пресечки за десет минути в лек бяг, тя взе разстоянието, без да спира такси. Когато

пристигна в „Раджа“, страните ѝ бяха пламнали, а очите ѝ искряха. Прекоси изисканото фоайе и влезе вътре.

Топлината я облъкна приятно. Подейства ѝ чудесно след щипещия студ навън и тя смъкна ръкавиците си, за да ги напъха в чантата.

— Мадам?

Насочи усмивката си към салонния управител.

— Джордан Тейлър.

— Господин Тейлър току-що пристигна — поклони ѝ се той. — Насам, моля.

След три часа пазаруване и без никаква закуска преди това, беше изгладняла като вълк. Джордан я видя да се приближава и стана.

— Привет! — Целуна го, после му позволи да ѝ помогне да съблече палтото си.

— Намеренията ти за пазаруването са били сериозни, както виждам — подхвърли той, като надзърна в чантата, преди да я пъкне под масата.

— Ужасно сериозни — съгласи се тя и прие предложението. — Купих ти подарък. Можеш да го получиш, след като видиш менюто. Умирам от глад.

— Малко вино първо? — Даде поръчката си на застаналия до него сервитьор, докато Кейси беше скрила лицето си зад менюто.

— Раци „Гоа“ винаги вървят. Както и „Барра Кабаб“. — Остави менюто и се усмихна. — Мисля да взема и двете. Пазаруването ми отваря апетита.

— Изглежда, всичко ти действа така — иронично подхвърли Джордан. Взе ръката ѝ, защото изпитваше нужда да я докосне. — Наблюдавал съм те как се храниш. Направо изумително! — поднесе ръката ѝ към устните си. — Наистина ли ми купи подарък?

— Да. В чантата при ризите на Алисън е. — Кейси се мушна отдолу и разрови багажа, за да измъкне кутийката. — Можеш да я отвориш, ако обещаеш, че след това веднага ще поръчаш.

— Дадено. — Вдигна капака на кутията и откри еднорога.

— Това е за късмет — поясни Кейси, докато сервитьорът им поднасяше виното. — Човек не може да сгреша с еднорог. За малко да ти купя лепенка за колата с нецензурен надпис, но реших, че няма да стои много добре на мерцедеса ти.

— Кейси! — Трогнат, той отново докосна ръката ѝ. — Ти си невероятно мила. — Опита виното и кимна на сервитьора. — Дамата би желала раци Гоа и „Барра Кабаб“, а аз ще поръчам риба къри.

— Колко си гладен? — попита го тя, след като сервитьорът се оттегли.

— Достатъчно, защо?

— Чудех се дали ще мога да хапна от рибата ти. — Кейси се усмихна, когато той се разсмя и пъкна малката кутийка в джоба си.

— Значи купи еднорог за мен и ризи за Алисън. Взе ли нещо и за себе си?

— Не. — Отметна косата от лицето си, после опря лакти на масата и облегна брадичка на ръцете си. — В магазина, от който взех еднорога, имаше едни обеци — лъскави малки висулки от гравирано злато, но не пожелаха да се спазарят. А аз бях в настроение за пазарлък. Пък и огладнях. — Усмихна се и посегна към чашата с вино. — Как мина срещата ти?

— Добре. — Беше обмислял да ѝ каже за процента от възнаграждението, но после се отказа. Би могла да възрази, като изтъкне аргументите на Агнес за първоначалното им споразумение, пък и без това не желаше работата да се намесва във времето, което щяха да прекарат заедно. Оставаше им само една нощ. — Имам още една в четири часа с Джърмейн. Вероятно ще ме помоли да използвам влиянието си, за да те убедя да напишеш онази книга.

Кейси се засмя и тръсна глава.

— Мисля, че писането е по-безопасно в твоите ръце. Но му предай най-сърдечните ми поздравии.

— Какво искаш да правим довечера? — Поставиха панерче с хляб пред тях и Кейси незабавно посегна с ръка. — Би ли искала да отидем на театър?

— Мм, някакъв мюзикъл. — Намаза щедро хляба с масло и му предложи. Джордан поклати глава и се усмихна, като я видя как отхапва голяма хапка. — Нещо много бляскаво и с щастлив край.

— Значи ще се видим в хотела в шест?

Кейси кимна и посегна за още хляб.

— О кей. — Присви очи, докато пресмяташе времето от шест до началото на вечерните представления, после се усмихна над ръба на чашата. — По-добре да планираме късна вечеря.

Кейси сънуваше. Сънят ѝ беше познат, твърде познат, и съзнанието ѝ се бореше да го отхвърли, преди да я е завладял. Беше сама, внезапно спусната с малка лодка в едно чисто бяло море. Знаеше какво ще последва и се опита да отблъсне картината. Но не беше достатъчно силна.

Лодката започна да се поклаща, докато вятърът се надигаше, но тя нямаше нито платна, нито весла, за да я направлява. Водата се простираше докъдето погледът ѝ достигаше. Не можеше да доплува до суша. Беше изгубена, самотна и уплашена. Беше само едно дете.

Когато видя кораба да се приближава, тя извика към него и се изпълни с облекчение. Дядо ѝ стоеше на кърмата и като вдигна ръка, хвърли към нея спасително въже. Преди да успее да го улови, от дясната ѝ страна доплува друг кораб. Вълната, образувана от двата кораба разлюля опасно малката ѝ лодчица. Водата заля лицето ѝ и скоро стигна до глезените ѝ. Беше заклещена по средата, докато всеки от корабите се опитваше да я изтегли на борда си.

Не можеше да стигне до спасителното въже на дядо си. Вълните я подхвърляха из лодката, докато започна да пищи от отчаяние и да го моли да дойде да я вземе. Той поклати глава и издърпа въжето. Вълнението я притегли по-близо до втория кораб. А вълните ставаха все по-високи. Водата се затваряше над главата ѝ, оставяйки я без въздух и светлина.

— Не!

Изправи се в леглото, покрила лицето си с ръце.

— Кейси! — Викът ѝ беше изтръгнал Джордан от съня. Протегна се към нея и я усети студена и зъзнеца. — Какво става? Какво ти е?

— Само сънувам — опита се да се овладее. — Добре съм, няма нищо.

Гласът ѝ трепереше със същата сила, както и тялото. Въпреки съпротивата ѝ Джордан я притегли към себе си.

— Не си добре. Замръзнала си. Сгуши се в мен.

Искаше да направи както ѝ казва, но се боеше. Вече и без това твърде много зависеше от него. Беше се справяла със съня си преди, ще трябва да се справи и сега.

— Не, добре съм.

Гласът ѝ стана по-остър, докато се изтръгваше от ръцете му. Измъкна се от леглото и облече халата. Когато Джордан светна нощната лампа, тя започна да търси цигарите си. Наблюдаваше я, докато на свой ред посягаше към халата си. По лицето ѝ нямаше капчица цвят, а очите ѝ бяха потъмнели от ужас. Трепереше от глава до пети и дишането ѝ все още беше несигурно.

Намери цигарите и с трепереци пръсти се опита да извади една.

— Аз съм учен, знам какво представлява сънят. — За момент затули устата си с ръка, сама усетила треперенето в гласа си. Зъбите ѝ тракаха. — Поредица от усещания, картини или мисли, които преминават през съзнанието на спящия индивид. Той не е истински. — Взе запалката на Джордан, но ръцете ѝ трепереха.

Той спокойно се приближи, взе цигарата и запалката от ръцете ѝ и ги остави обратно на масата.

— Кейси! — постави ръце на раменете ѝ, усещайки я как потръпва конвулсивно под дланите му. — Престани! Дай да ти помогна!

— След минутка ще се оправя. — Цялата се напрегна, когато отново я притегли към себе си. — Моля те, Джордан! Не мога да понасям, когато се скапвам по този начин. Мразя го!

— С всичко ли трябва сама да се справяш? — Милваше я по гърба, като се опитваше да я затопли. — Нима да имаш нужда от утеха те прави по-слаба? Ако аз се нуждаех да ме прегърнеш, нима щеше да се извърнеш? Кейси, позволи ми да ти помогна!

Тя се разрида и се притисна в него, опряла лице в гърлото му.

— О, Джордан! Изпитвам все същия страх, както и първия път.

Без да проговори, той я вдигна и я занесе до леглото. Притисна я до себе си, здраво обвил ръце около тялото ѝ.

— Сънувала си го и преди?

— Още от дете. — Гласът ѝ звучеше приглушен в гърдите му. Усещаше шеметното препускане на сърцето ѝ. — Вече не го сънувам толкова често. Понякога с години. — Затвори очи и се опита да успокои дишането си. — Но когато го сънувам, винаги е все същият, винаги съвсем като истински.

Треперенето ѝ беше отслабнало, но той продължаваше да я държи здраво в обръча на ръцете си. Пробуждаше нещо ново у него: нуждата да защити.

— Разкажи ми.

Кейси поклати глава.

— Направо е глупаво.

— Разкажи ми все пак.

За момент остана смълчана, после въздъхна и започна. Разказът ѝ беше кратък, а думите ѝ безстрастни, но той успяваше да долови скритите под тях чувства. Беше просто за разгадаване като детска игра, но пък нали ставаше дума за сън на дете.

— Никога не съм казвала на дядо — продължи тя. — Знаех, че ще го разстрои. Докато бях в колежа, само два пъти го сънувах. — Гласът ѝ бе станал по-уверен и ръцете ѝ вече не се притискаха така отчаяно в Джордан. — Първия път го сънувах, след като прочетох ретроспективната справка за делото за настояничество, написана от някакъв предприемчив репортер, който го беше изровил във връзка с преизбирането на един от чичовците ми. И още веднъж в нощта преди дипломирането. Отдадох го на прекомерното количество изпита бира и на напрежението от произнасянето на прощалното слово. — Въздъхна и почувства как тялото ѝ се отпуска.

— А оттогава? — Беше усетил как страхът и напрежението я напускат. Тялото ѝ се затопляше.

— Два-три пъти. Веднъж, когато дядо беше в болницата с пневмония. Уплаших се до смърт — винаги е пращял от здраве. Веднъж по време на разкопки. Наложил се да застреляме едно бясно куче. Сърцето ми се късаше. — Почувства се в безопасност и отново започна да се унася. Сега вече, освен любовта му беше дала и доверието си. За момента се чувстваше доволна някой да се грижи за нея. — Това беше преди две години. Не знам какво ме развълнува толкова тази вечер.

Чу как гласът ѝ заглъхва и не отговори нищо. Сега ще заспи, помисли си и се загледа в тавана. Но той няма. Умът му бе твърде зает с Кейси Уайът.

Когато я срещна за първи път, я помисли за упорита ексцентричка с доста голямо обаяние. Сега разбираше, че у нея има много повече.

Дишането ѝ вече бе тихо и равномерно. Утре ще се завърнат в Палм Спрингс и ще довършат работата си по книгата. След още две-

три седмици Кейси ще приключи със задачата си. Тогава ще дойде неговият ред.

Джордан се протегна до себе си и намери пурите и кибрита. Запали една и продължи да пуши мълчаливо, заслушан в дишането на дълбоко заспалата Кейси.

ДЕСЕТА ГЛАВА

След две седмици ще бъде Коледа. Кейси усещаше, как времето препуска край нея. Краткият престой в Ню Йорк ѝ беше помогнал много да се успокои. Чувстваше се отново във форма — владееше нервите си и положението. Пак беше способна да приеме това, което съществуваше между нея и Джордан, без съмненията и смущенията, които бяха започнали да се натрупват. Обича го и има нужда да е с него. Когато дойде време да плати цената, ще я плати. И все пак ѝ се искаше времето да не се движи толкова бързо.

Заради Алисън ѝ се искаше Коледа да дойде по-бързо, но ако ставаше дума за нея самата, би могла да почака. Би разтеглила всеки ден, всеки час. След Коледа щеше да дойде новата година. А с новата година щеше да настъпи времето за нейното заминаване.

Като наблюдаваше неподправената радост на детето, Кейси отклоняваше вниманието от собствените си мисли. През тези две кратки седмици може да посвети свободното си време, за да направи истински празник за момичето. Изящните червени гирлянди и сребърни камбанки, които беше видяла да разопакова прислугата, не бяха истинската Коледа. И тя бе прекарала една скована, официална Коледа в живота си. Това ѝ беше напълно достатъчно.

— Джордан! — Кейси изтича по стъпалата и се втурна в кабинета му. — Трябва да видиш това. Ела горе! — теглеше го за ръката и се смееше.

— Кейси, тъкмо съм започнал нещо тук.

— Остави го! — нареди тя. — Прекалено много работиш! — Наведе се и му залепи бърза и настойчива целувка. — Наистина е страхотно. Ще ти хареса — обеща му. — Хайде, Джордан, можеш да се върнеш към работата, си преди още машината ти да се е усетила.

Трудно беше да ѝ се откаже при каквито и да е обстоятелства, но когато го дърпаше за ръката и се смееше по този начин, беше направо невъзможно.

— Добре. — Стана и ѝ позволи да го помъкне към стълбите. — Какво е то?

— Изненада, естествено. Луда съм по изненадите. — След като се качиха горе, тя отвори широко вратата на стаята си и го побутна да влезе.

Навсякъде висяха червени и зелени хартиени синджири, които се кръстосваха, закрепени от една стена до друга. Други бяха увиснали по стойките на леглото и обрамчили прозорците. Картонени ангелчета, Дядо Коледовци и елфи бяха закачени по дръжките на вратите или се крепяха върху шкафчетата, а един червен филцов чорап преливаше от захарни бастунчета. В центъра на тавана беше повесена ярка златна звезда.

Джордан се извърна и пак застана лице в лице с Кейси.

— Променила си украсата?

— Не съм го направила аз. — Повдигна се на пръсти и още веднъж го целуна. — Алисън го направи. Не е ли чудесно?

— Със сигурност мога да кажа, че съм изненадан. — Поклати глава и отново се огледа. — И мога честно да си призная, че никога не съм виждал нещо подобно.

— Трябва да видиш и банята — настоя Кейси. — Грандиозна гледка!

Усмихна ѝ се и побутна един елф, който се разлюля на връвчицата си.

— И естествено си изразила възхищението си.

— Наистина ми харесва — прекъсна го Кейси. — Това е едно от най-хубавите неща, които някой някога е правил за мен. Искала е да се почувствам като у дома си. И сега наистина се чувствам.

Джордан се пресегна да докосне косите ѝ.

— Ако знаех, че хартиените синджири ще те направят щастлива, щях и аз да направя малко.

Кейси се усмихна и обви ръце около него.

— Знаеш ли как става?

— Мисля, че бих могъл да се справя.

— Можеш ли да нижеш пуканки?

— Какво да мога? — Беше се разсеял, докато целуваше косите ѝ.

— Да нижеш пуканки — повтори Кейси и склочи пръсти на врата му. — Това, което наистина ми се иска да направя в навечерието

на Коледа, е да нанижа пуканки за елхата. И искам да взема на Алисън кученце.

— Чакай малко — отдръпна я от себе си Джордан. — Понякога ми трябва минутка, за да те догоня.

— Просто кажи „да“ и на двете и си помисли колко неприятности ще си спестим. Не бих могла да понеса елха без наниз от пуканки, Джордан. Определено ми изглежда гола. А Алисън има нужда от кученце.

— Защо?

— Какво защо?

Джордан въздъхна и потърка основата на носа си между палеца и показалеца. Как успява да го постига толкова често?

— Защо Алисън има нужда от кученце?

— Преди всичко, защото го иска. Това е основателна причина — усмихна му се тя. — Освен това кученцето ще ѝ бъде другарче и задължение. Какво мислиш за кокер шпаньолите?

Джордан се облегна на вратата.

— Трябва да си призная, че никога не съм се замислял много за тях.

— Ами помисли малко тогава — предложи тя. — Кротка порода, добре се приспособяват към деца. Домашният любимец е много важен в детството, Джордан. Притежаването му учи на множество ценни...

— Почакай — вдигна ръка, за да я спре Джордан. — Ще бъде по-просто, ако направо кажа „да“ и спестя и на двама ни доста време.

— Вече съм ти казвала, че си много логичен — усмихна се доволна от себе си Кейси.

Джордан постави ръце на раменете ѝ.

— Мисля също, че проявяваш много голяма грижовност.

— И аз така мисля — весело отвърна тя. — Аз съм си много грижовна.

— Такава си — притегли я по-близо. — Независимо дали ти е приятно да го чуеш, или не. Промени толкова много неща в живота на Алисън... и в моя.

Не можеше да проговори, само положи глава на гърдите му. Обичам ви и двамата, каза си наум и здраво стисна очи.

— Означават ли това „да“ и за пуканките? — попита на глас. Беше толкова топло в прегръдките му, толкова сигурно. Невъзможно бе да

повярва, че скоро ще трябва да ги напусне.

— Не мисля, че бих могъл да гледам гола коледна елха.

— Благодаря ти — притисна го тя.

— Сега и аз искам да те помоля за нещо.

Кейси отметна глава и му се усмихна.

— Чудесно си подбрал момента. Длъжна съм да отговоря с „да“ почти на всичко.

Той я целуна по носа.

— Може би ще си го спомниш при по-подходящ случай, но засега вероятно си забелязала, че майка ми доста се цупи, понеже не съм присъствал на нито едно от тържествата за празниците.

— В интерес на истината, да. — Гласът на Кейси остана весел. — Забелязах също и колко умело се преструваш, че не я забелязваш.

— Имам дългогодишен опит — сухо отвърна Джордан. — Но в края на седмицата ще има танцова забава в клуба, на която трябва да отида. Ела с мен.

— На среща ли ме каниш, Джордан?

— Така изглежда. — Внезапно се разсмя и поклати глава. — Караш ме да се чувствам на шестнайсет, Кейси. Ще дойдеш ли с мен?

— Обичам да танцувам. — Плъзна ръце нагоре по врата му и склочи пръсти. — Бих искала да танцувам с теб. — Целуна го и постепенно задълбочи целувката, докато чу тихия му стон на удоволствие. — Мисля да си купя нова рокля. Имаш ли любим цвят?

— Зелено. — Устните му се заряха по шията ѝ. — Като очите ти.

Кейси се засмя леко и се притисна по-плътено.

— Джордан, има още нещо, което трябва да ти кажа.

— Хм. Какво? — Устните му отново се озоваха върху нейните.

— За Алисън... — започна Кейси. — След като свърши тук, отиде да направи своята стая.

— Какво да направи? — промърмори той, изцяло погълнат от страстта си към нея.

— Стаята ти.

— Стаята ми? — Джордан леко се отдръпна, за да я погледне. — Моята стая? — Огледа над главата ѝ хартиените гирлянди и картонени фигурки. Когато отново погледна към Кейси, на лицето му се четеше изумление. — Моята стая ли?

— Повтаряш се, Джордан — разсмя се тя, докато той въздишаше тежко. Обви ръце около кръста му и силно го притисна. — Ще ти хареса — окуражи го. — Ще получиш дунапренен снежен човек.

На следващия ден следобед Кейси наблюдаваше как Алисън подрънква на китарата ѝ. Техниката ѝ беше все още неумела, но тя го компенсираше с ентузиазъм. Спомни си за първия път, когато видя Алисън да седи сковано пред пианото и да свири Брамс с определена прецизност и без никакъв интерес.

Няма го вече онзи празен поглед, помисли си тя и протегна ръка да я докосне. Какво ли би било да има свое собствено дете? После тръсна глава. Започва да става прекалено сантиментална и силно, твърде силно привързана.

— Страхотно! — възкликна, когато Алисън приключи. — Бързо се учиш.

— Ще свиря ли някога толкова добре, колкото и ти?

— Дори по-добре, и то скоро — усмихна се Кейси и прибра китарата в калъфа ѝ. — Аз обичам музиката. Ти също я обичаш, а имаш и талант]

— Преди не мислех така. — Алисън седна пред пианото и започна да докосва клавишите. — Сега вече мога да свиря разни неща и на пианото, и на китарата.

Кейси се усмихна.

— Алисън, трябва да изляза на покупки. Искаш ли да дойдеш с мен?

— На покупки? — Вниманието на Алисън моментално беше приковано. — Коледни покупки ли? Аз приключих с моите, но ще ми бъде приятно да ти помогна да довършиш твоите.

— Да ги довърша? Та аз още не съм започнала.

— Изобщо? — ококори се Алисън. — Ами нали остават само десет дни!

— Толкова много? — Кейси стана от мястото си и се протегна. — Е, предполагам, че този път мога да започна по-отрано. Обикновено започвам в деня преди Коледа. Обичам суетнята.

— Ами, ако не успееш да намериш каквото търсиш?

Колко прилича на Джордан! — помисли си Кейси.

— В това е предизвикателството — отвърна на глас. — Просто побърквам продавачите в магазините. — Тази мисъл я накара да се

усмихне. — Така или иначе, имам нужда от рокля. Можем да излапаме и по някой хамбургер. Все трябва да има заведение на „Макфардън“ наоколо.

— „Макфардън“? — замислено смръщи чело Алисън. Изглеждаше едновременно заинтригувана и предпазлива. Колко прилича на Джордан, отново си помисли Кейси. — Никога не съм ходила в „Макфардън“.

— Никога не си ходила в „Макфардън“? — погледна я с преувеличено изумление Кейси. — Това определено е много неамериканско. — Хвана я за ръката и я издърпа да стане. — Имаш нужда от урок по патриотизъм.

Няколко часа по-късно Кейси се намести на мястото за паркиране.

— Казах ти, че ще успея да намеря място. — Изключи двигателя и пусна ключовете в джоба си. Алисън слезе и Кейси старателно заключи вратите.

— Надявам се чичо Джордан да няма нищо против, че взехме назаем колата му.

— Казал ми е, че мога да я ползвам, когато пожелаея — заобиколи покрай мерцедеса Кейси.

— Но обикновено Чарлз вози всички останали, с изключение на чичо Джордан.

— Защо да влачим с нас бедничкия Чарлз? — възрази Кейси. — Сигурно влязохме в поне сто трийсет и седем магазина. Умирам от глад — прекрачи през стъклените врати. — Даваш ли си сметка кога за последен път съм яла хамбургер?

Алисън се огледа наоколо. Почувства се увлечена от тълпата и шума.

— Мирише прекрасно.

Кейси се засмя и я придърпа на опашката.

— Да миришеш не е като да ядеш. Умирам за пържени картофки.

Алисън се загледа в менюто, закачено над плота и се прицели право в една картинка с хамбургер.

— Бих искала един от тези. Хубав ли е?

— Фантастичен — разсмя се Кейси. — Имаш големи очи, Алисън. Да се надяваме, че и апетитът ти е на ниво.

— Наистина е така — отбеляза Алисън, след като успяха да открият свободна маса. Отхапа един залък и се усмихна. — И е хубав.

— Имаш много изтънчен вкус — захапа на свой ред от хамбургера си Кейси. После затвори очи и въздъхна. — Твърде много време мина. Смяташ ли, че можем да убедим Франсоа да изпробва нещо такова?

— Ти можеш — заяви Алисън и налапа цял пържен картоф.

— Защо говориш така?

— Ти можеш да убедиш всеки за всичко.

Кейси се разсмя и поклати глава.

— Ама че хитра малка лисичка си ти!

Алисън се усмихна и опита млечния си шейк.

— Никога не съм виждала подобно нещо като подаръка, който купи за чичо Джош.

— Шаманското звънче? — Кейси замислено сдъвка едно пържено картофче. — Истинска находка! — Беше изящно изваяно и изрисувано. Произведение на апахите. Кейси бе толкова очарована от факта, че е попаднала на него, че дори не се сети да се пазари. — Ще му помага да се предпазва от злите духове.

Алисън продължи лакомо да поглъща хамбургера си.

— Харесва ми и роклята, която си купи. Зеленото ти стои много добре.

— Обикновено не нося зелено. Твърде много бие на очи с окраската ми — облегна се назад Кейси. — Но пък нямам нищо против от време на време да бия на очи.

— Много е стилна — заяви Алисън и налапа поредната хапка. — И прилепнала.

Кейси се засмя.

— Обаче ми хареса и онази другата. Нали се сещаш, от смачканото кадифе.

— Намачкано кадифе — поправи я Алисън развеселена.

— Все едно. Искаш ли ябълков сладкиш?

Алисън се облегна и пое дълбоко дъх.

— Не мисля, а ти?

— Не и ако искам да се побера в роклята. Какво си ми купила за Коледа?

— Една... Кейси! — възкликна Алисън.

— Реших, че може да те хвана неподготвена.

— Трябва да бъде тайна — старателно избърса ръцете си Алисън. — Ако ти кажа, ще разваля всичко.

— Нима? — закачливо ѝ се усмихна Кейси. — Затова ли се промъкваш из къщата и претърсваш шкафовете?

Алисън се изчерви, после отново се усмихна.

— Помислих си само, че мога да разклатя някоя и друга кутия.

— Позната история.

— С теб тук за Коледа е по-весело, Кейси. — Очите ѝ отново гледаха сериозно. — Ще останеш ли завинаги?

Кейси почувства първите пукнатини в сърцето си. Как би могла да обясни на момичето това, за което самата тя не искаше да мисли?

— Завинаги е много време, Алисън. — Гласът ѝ остана спокоен, а погледът — уверен. — Ще трябва да си замина, когато приключа с работата.

— Но не може ли да останеш и да продължиш да работиш с чичо Джордан?

— На него не му е нужен постоянен антрополог, Алисън. А и аз си имам свои задължения. — Видя как очите на детето се свеждат към масата. — Приятелите си остават приятели, Алисън, независимо какво разстояние ги дели. Аз те обичам — протегна се и постави ръка върху нейната. — Това няма да се промени.

— Ще дойдеш ли пак? — отново вдигна очи Алисън. — Да ме видиш?

Не мога, искаше ѝ се да каже. Как можеш да искаш това от мен? Не разбираш ли колко ще ме боли?

— Ти можеш да ми дойдеш на гости — каза вместо това на глас. — Би ли искала?

— Наистина ли? — отново разцъфна усмивката на Алисън. — При дядо ти?

— Разбира се. На дядо ще му бъде приятно. — Започна да събира нещата върху подноса. — Ти си много по-добре възпитана, отколкото бях аз някога. Защо не занесеш целия този инвентар?

Когато остана сама на масата, Кейси се опита да се овладее. Така е по-добре. Алисън вече е подготвена. Ами аз? За миг затвори очи. Казах, че ще платя цената, когато му дойде времето. Трябва да удържам на думите си.

— Готова ли си? — усмихна се на Алисън, когато тя се върна при масата. — Сега трябва да намерим поща, за да изпратя онези неща за дядо. Мислиш ли, че ще хареса малкия гном с щръкналите зъби?

Когато влязоха в къщата, Алисън се смееше, докато се опитваше да балансира със своята част от покупките на Кейси.

— Ще ти помогна да ги опаковаш — извика тя и сграбчи една изплъзваща се кутия.

— По-добре първо да ги отнесем горе — успя да улови кутията Кейси и вдигна поглед към Биатрис, която тъкмо слизаше по стъпалата.

— Алисън, какво правиш? — намръщи се при вида на разрошените ѝ коси тя.

— Алисън ми помогна за коледните покупки, госпожо Тейлър.

Биатрис отмести очи и срещна погледа на Кейси.

— Не одобрявам да извеждате Алисън, без най-напред да разговаряте с мен. — После отново се извърна към внучката си. — Върви горе и си срещи косата. Виж се на какво приличаш!

— Да, мадам.

Кейси я видя как се качва покорно по стълбите. Обърна се отново към Биатрис и заговори със спокоен тон.

— Съжалявам, ако сме ви обезпокоили, госпожо Тейлър. Бяхте излезли, когато тръгнахме, и аз казах на Милисънт къде смятаме да ходим.

Биатрис изви едната си вежда.

— Не ми е приятно да научавам от прислугата къде се намира внучката ми.

— Не се сетих, че ще забележите отсъствието ѝ.

Цветът на лицето на Биатрис леко се промени.

— Това критика ли е, мис Уайът?

— Разбира се, че не, госпожо Тейлър. — Кейси положи усилие да задържи разговора в рамките на приличието.

— Приятно ми е да бъда с Алисън, на нея също ѝ е приятно да бъде с мен. Просто прекарахме заедно следобеда. Съжалявам, ако това ви е разтревожило.

— Намирам поведението ви за неуместно.

— Мога само да повторя, че съжалявам — отвърна с безстрастен тон Кейси. — А сега, ако ме извините, бих искала да оставя тези неща.

— По-разумно ще бъде, ако не забравяте положението си в тази къща, мис Уайът. — Кейси спря, после остави пакетите на земята. Изглежда, все още не бяха приключили. — Вие сте платен служител и лесно можете да бъдете заменена.

— Тук съм да работя, госпожо Тейлър, и не съм ничий служител, освен ако сама не реша. — За момент замълча. — Това ли е всичко, което имате да ми кажете?

— Няма да търпя непокорството ви. — Ставите на ръката на Биатрис, която стискаше парапета, побеляха. Не беше свикнала човек, когото считаше за свой служител, да се взира в нея толкова открито. — Няма да толерирам пагубното ви влияние върху моята внучка.

— Бях останала с впечатлението, че Алисън е под настойничеството на Джордан. — Какво правя? — внезапно осъзна Кейси. Поставям Алисън помежду ни. Замесвам я в цялата бъркотия. — Госпожо Тейлър... — започна отново, като търсеше начин да заглади напрежението заради доброто на Алисън.

— Какво става? — показва се на вратата на всекидневната Джордан. Беше чул спора в мига, в който излезе от кабинета си.

— Тази жена — заговори майка му, извъръщайки се към него — се държи непростимо грубо.

— Кейси? — обърна се към нея, като повдигна въпросително едната си вежда.

— Вероятно — съгласи се тя и се опита да отпусне напрегнатите си мускули.

— Госпожица Уайът решила на своя глава да изчезне заедно с Алисън за цял следобед, а след това има нахалството да ме критикува, защото изразих загрижеността си.

Раздвоен между смеха и раздразнението, Джордан отново се взря в Кейси.

— Бяхте много заети, а?

— Ходихме само за коледни покупки, чичо Джордан — втурна се до средата на стълбите Алисън, после спря, когато баба ѝ се извърна към нея.

— Това не е твоя работа, Алисън. Връщай се в стаята си!

— Не смятам, че е необходимо. — Джордан заобиколи майка си и протегна ръка към Алисън. Тя премина тичешком останалите стъпала. — Е, изглеждаш сравнително невредима. Добре ли прекара?

— Беше чудесно — вдигна усмихнато лице към него тя. — Ходихме в „Макфардън“.

— Така ли? — хвърли бърз поглед към Кейси той. Познаваше я достатъчно добре, за да вижда какво се крие под безгрижната фасада. Вътрешно беше бясна, но и — колко любопитно, помисли си Джордан — нещастна. Какво ли е било изречено, преди той да се появи? Усмихна й се в желанието да я успокои. — Можехте да ме поканите да дойда с вас.

Кейси полагаше усилия да овладее гнева си. Много добре знаеше, че гневът не е начинът да се справи с Биатрис Тейлър. А трябва да се справи с нея, ако иска да запази спокойствието на Алисън. Помагаше й, като виждаше Алисън, застанала до рамото на Джордан.

— Ти работеше — отвърна му тя. — Пък и не смятах, че перспективата да обикаляш по магазините ще ти се стори много привлекателна.

— Кейси ти купи подарък, чичо Джордан.

— Така ли? — Привлече детето към себе си, но очите му не изпускаха Кейси.

— Шоколадови бисквити — поясни Кейси. — Алисън сметна, че са хубави.

— Очевидно смяташ да решиш въпроса с лека ръка — отново се обади Биатрис.

— Майко, няма нищо, за което да се тревожиш. Алисън се чувства чудесно.

— Много добре — кимна тя и мина покрай него, за да се качи обратно горе.

Кейси погледна към Алисън, която наблюдаваше оттеглянето на баба си.

— Съжалявам, чичо Джордан. Не знаех, че баба ще разсърди. Нямахте я, когато тръгнахме, и ние казахме на Милисънт в случай, че се чудиш къде сме.

— Нищо лошо не си направила — наведе се и я целуна по бузата той. — Баба ти вероятно е малко уморена след днешния обяд, това е. Има нужда от почивка. Защо занесеш тези пакети горе вместо Кейси?

Алисън събра пакетите.

— Ще донеса хартия за опаковане в стаята ти.

— Благодаря. — Децата бързо се съвземат, отбеляза Джордан. Алисън вече се вълнуваше повече за подаръците, отколкото за лошото настроение на баба си.

След като момичето изчезна по стъпалата, Джордан постави ръце на раменете ѝ.

— Трябва ли и аз да се извиня? — попита кротко, като едновременно с това се опитваше да отстрани оставащото в мускулите ѝ напрежение.

— Не — поклати глава Кейси и въздъхна. Даваше си сметка, че сблъсъкът беше предизвикан от неодобрението на Биатрис спрямо нея. Чувстваше се виновна. — Поставих те в неудобно положение. Както и Алисън. Изобщо нямах такова намерение, Джордан.

— Остави аз да се оправям с майка ми. Правя го от много време. И следващия път, когато излезете добави той, — поканете и мен. Може пък обикалянето по магазините и яденето на хамбургери да ми се сторят привлекателна перспектива.

— Добре — усмихна се поуспокоена тя. — Следващия път, ще те поканя.

Понечи да я привлече към себе си, после спря и смръщи вежди.

— Шоколадови бисквити ли?

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Кейси изчака на вратата на всекидневната. Беше се забавила, докато се обличаше за танците в клуба на Джордан, защото искаше да е сигурна, че Биатрис ще замине, преди тя да слезе долу.

Разполагаше с минутка, за да разгледа незабелязано Джордан, който смесваше питиетата на бара. Официалното облекло — в контрастно черно и бяло, с безупречна папионка — му отиваше. Движи се спокойно, помисли си, мъж, свикнал с елегантни дрехи и изискана обстановка. И все пак в него има много повече, отколкото видях първата вечер, когато влязох тук. Повече дълбочина, повече характер, повече сила. Ако можех да избирам мъжа, в когото да се влюбя, едва ли щях да направя по-добър избор. Пое дълбоко дъх и прекрачи в стаята.

— Изглежда, пристигам точно навреме.

Джордан се обърна да я погледне. Роклята беше тъмнозелена и прилепнала, с дълбоко изрязано деколте. Беше прихваната встрани на талията и падаше право надолу с цепка, която се отваряше и затваряше, докато пристъпваше към него.

— Веднъж си помислих, че си магьосница — тихо изрече той. — Сега вече съм сигурен.

Кейси пое чашата от ръката му.

— Харесва ли ти? — Усмихна се и отпи. — Наистина си и научил да забъркваш коктейли, Джордан. Можеш да си изкарваш хляба с това.

— Да, харесва ми. — Взе чашата от нея, остави я и после я притегли в ръцете си. Целуна я с дълга, страстна и утоляваща целувка. — Дойде ми наум — прошепна тихо, като устните му едва-едва докосваха скулите ѝ — да заключи тази врата и да си остана точно където съм сега.

— О, не! — усмихна се Кейси и тръсна глава. — Поканил си ме на среща. Държа на това.

— Можем да закъснеем — отново я целуна, без да бърза. Тук не разполагаха с достатъчно време, откакто се бяха върнали от Ню Йорк. — И преди сме закъснявали.

Но не и тук, помисли си тя, разтопена от целувките му. Тук не сме сами. Внимателно се издърпа от ръцете му.

— Веднъж някой ми каза, че да се закъснява е невъзпитано. Освен това — отново вдигна чашата си — ми обеща да танцуваш с мен. Склонна съм да мисля, че танцуваш много добре.

Хрумна му, че няма да му е приятно да я дели с други, но отхвърли тази мисъл. Ревността му беше чужда. Добре. Срещата си е среща.

Кейси го хвана за ръка, докато вървяха към вратата.

— Можем ли след това да паркираме някъде? — попита тя.

— С удоволствие — усмихна се той и я поведе навън.

Джордан пое две чаши от подноса на един от суетящите се сервитьори.

— Шампанско? — обърна се към Кейси.

— Непременно. — Пое чашата и отпи. — Тук е красиво. Радвам се, че ме покани.

Той докосна ръба на чашата си в нейната.

— За антропологията, една вълнуваща наука.

Кейси се разсмя тихичко и поднесе чашата към устните си. Извърна се и видя някаква слаба брюнетка, облечена в бяла рокля, която им махаше през навалищата. Щом се добра до Джордан, тя се надигна на пръсти и го целуна по бузата.

Джордан, най-после се пробуди от зимния си сън.

— Здравей, Лиз. Изглеждаш прекрасно, както винаги.

— Учудвам се, че изобщо помниш как изглеждам след толкова време. Минаха месеци. — Усмихна се и се обърна към Кейси. Имаше кръгли очи на сърна и кадифена кожа. На врата ѝ беше закачен на верижка един-единствен съвършен диамант.

— Катлийн Уайът — леко докосна рамото ѝ Джордан. — А това е Елизабет Бентли.

— Катлийн Уайът? Името ми звучи много познато, но не сме се виждали преди, нали?

— Не, мис Бентли, не сме се виждали — усмихна ѝ се приятелски Кейси, оценявайки искрения интерес в очите ѝ. — Искате

ли шампанско? — попита тя и пое чаша от друг поднос. — Наистина е много хубаво.

— Благодаря — погледна към чашата Лиз, после отново насочи вниманието си към Кейси.

— Кейси работи заедно с мен по книгата ми — поясни Джордан. Виждаше как Лиз е едновременно обърквана и любопитна.

— О, да! — Парченцата дойдоха на мястото си. — Хари Роудс спомена името ви на вечерята снощи. — За момент се поколеба. — Каза, че сте невероятно интелигентна.

— Това е, защото го победих на бiliarд. — Очите на Кейси искряха с насмешка над ръба на чашата, докато я надигаше отново. — Вие играете ли?

— Дали играя бiliarд? — поклати глава Лиз и между веждите ѝ се появи лека бръчица. — Не. И сте археолог, нали така?

— Не, антрополог — усмихна се Кейси и не можа да устои на изкушението. — Археологът е човек, който изучава живота и културата на древните народи чрез разкопките си на древни градове, реликви и вещи. Антропологът е човек, който изучава расите, физическите и умствени характеристики, разпространението, обичаите и обществените взаимоотношения на човечеството. — Отново отпи от шампанското. — Страхотна рокля — тя кимна към Лиз. — Френска ли е?

— Успя напълно да объркаш Лиз — заяви Джордан, като я държеше в ръцете си на дансинга.

— Наистина? — Отлепи лице от неговото и се разсмя на нацупената му физиономия. — Много е красива, Джордан, а също и много мила. Хареса ми.

— Бързо си съставяш мнение.

— Обикновено това пести време. — После се усмихна, докато я завърташе в ръцете си. — Мислех си, че си чудесен танцьор и се оказах права.

— Ако ти кажа, че никога не съм се наслаждавал повече на валса, ще ми повярваш ли?

— Може би — отвърна през смях.

— Ще трябва да те оставя да танцуваш и с разни други мъже, които просто не могат да отделят очи от теб, а това хич няма да ми хареса.

— Много ли са? — повдигна въпросително вежди тя, за да го подразни, докато в същото време се опитваше да определи какво изпитва от думите му.

— Твърде много. Щом влезеш в някоя стая, всички погледи се приковават в теб, включително и моят.

Кейси се разсмя и тръсна глава.

— Имаш въображение на писател, Джордан.

— И на мъж — измърмори той. — Не мога да те изхвърля от ума си.

Вдигна очи и се взря в него, забравила за музиката и за хората, които се движеха край тях.

— А искаш ли? — Не можеше да откъсне поглед от нея.

— Не знам. — Не успяваше да мисли трезво, когато бе в ръцете му, притисната към него. — А бих искал. Достатъчно ли е, ако ти кажа, че никоя друга жена не е била толкова важна за мен, колкото си ти?

Беше предпазлива стъпка и Кейси не настоя повече. Докосна леко с пръсти лицето му.

— Достатъчно е, Джордан.

През цялата вечер Кейси изобщо не остана сама. Събуждаше интерес, където и да отидеше. С удоволствие отговаряше на зададените ѝ въпроси и подхранваше флиртовете. Изисканата обстановка и блясък ѝ доставяха същото удоволствие, както и разходка до киното на ъгъла. Пуканки с масло или шампанско, всичко това е част от живота.

— Мис Уайът!

Кейси отклони вниманието си от разговора с един любител на яхтите и неговата съпруга и се усмихна на Хари Роудс.

— Здравей, Хари. Радвам се да те видя.

— И аз се радвам да те видя отново. Изглеждаш чудесно.

— Ти също — докосна ревера на фрака му и той се прокашля неловко.

— Искях да ти кажа с какво удоволствие прочетох книгата, която ми даде.

— Радвам се, Хари. — Има приятно лице, помисли си тя. Джордан е късметлия, че има такъв приятел.

— Знаеш ли, упражнявах се и се каня да те предизвикам да изиграем още една игра на билиард.

— Ще ми бъде приятно — усмихна се още по-широко тя. — Този път трябва да опитаме с осем топки.

— Мис Уайът... Катлийн... Кейси — реши накрая, насърчен от усмивката ѝ. — Нали така те нарича Джордан?

— И всичките ми приятели.

Той докосна нервно очилата си и ѝ се усмихна. Очите му са добри, помисли си Кейси, също като на умното малко мече, на което ѝ напомняше.

— Кейси, предполагам, че няма да посмееш да излезеш на дансинга с един изкуфял стар професор.

— Не виждам такъв — остави чашата си тя и му предложи ръката си. — Но с удоволствие ще танцувам с теб, Хари.

— Джордан е голям късметлия, че успя да те открие — каза ѝ той, докато се насочваха към дансинга.

— Но нали ти беше този, който ме откри, Хари?

— Тогавя трябва да съм доволен от себе си. — Харесваше му трапчинката в ъгълчето на устните ѝ и начинът, по който косата ѝ се виеше свободно около лицето. Приличаше по малко на сираче и на морска сирена. — Надявам се, че Джордан те оценява.

— Той е много добър, нали? Добър, обичлив и внимателен.

— Много обичаше брат си, трябва да знаеш — въздъхна Хари. — Бяха много близки. Алън, баща му, ми беше много скъп приятел. Умря преди много години, а Биатрис никога не е била особено майчински настроена. Най-добрата домакиня, която познавам — добави той, — но просто не е създадена за майка. Момчетата бяха страхотна двойка. Малко буйни от време на време, но...

— Буйни? — прекъсна го изненадано със смях Кейси. — Джордан?

— И той си имаше своите моменти, скъпа. — Хари си припомни някои подробности, но реши, че ще бъде по-дискретно да не ги споменава. — Беше му много тежко, когато загуби брат си. Бяха близнаци.

— Не го знаех. — Да загубиш брат е наистина много тежко, но да загубиш близък е все едно да загубиш част от теб самия, помисли си тя. — Никога не е говорил с мен за това.

— След смъртта му той се затвори в себе си. Едва напоследък забелязах вратите леко да се откряват отново. — Хари погледна

надолу към Кейси. — Заслугата е твоя. Ти много държиш на него, нали?

Кейси посрещна погледа му открито.

— Влюбена съм в него.

Хари кимна — вече не се изненадваше от откровеността ѝ.

— Имаше нужда от някой като теб, който отново да върне живеца у него. Ако не внимава, може да се превърне в закоравял стар ерген като мен.

— Ти си приятен мъж, Хари. — Музиката спря и Кейси го целуна по бузата, като го задържа за момент.

— Какво е това? — приближи се до тях Джордан и праметна ръка през раменете на Кейси. — Само за момент да се обърна и ти се умилкваш около дамата ми. Мислех, че мога да разчитам на теб, Хари.

Хари се изчерви.

— Не и за тази дама, момчето ми. И аз участвам в състезанието. Освен това още не съм загубил тренинг — обяви той, преди да се оттегли.

— Какво си му сторила? — озадачено се загледа след важно пристъпващия си приятел Джордан. — Мисля, че говори сериозно.

— Определено се надявам, че е така — привлече обратно вниманието му към себе си Кейси. — Да не би да ревнуваш? Ще бъде чудесен коледен подарък, Джордан.

— Коледа още не е дошла — възрази той. — Дай да излезем навън, преди да се е наложило да се състезавам с още някой.

— Състезаването е много здравословно — заяви Кейси, докато се измъкнаха през вратите към терасата. — При изследвания с бели мишки...

Целуна я решително, прекъсвайки неизбежната лекция.

— Проклет да съм, ако ще се сравнявам с бели мишки — изрече сподадено и я притегли по-близо.

Ръката му се вплете в косите ѝ, а устните му настойчиво потърсиха нейните. Кейси се покори, почувствала, че той точно от това се нуждае. Ръцете ѝ бавно се вдигнаха и се обвиха около врата му. Временно отстъпление — по-късно ще има време за предизвикателства, за нападателност, за равностоен отпор. Сега той има нужда да получи нещо различно от нея. Лесно бе да му се

подчини, когато съзнаваше собствената си власт. Усещаше как бие сърцето му, докато продължаваше да се притиска в него.

Джордан я отдръпна от себе си, за да може да я вижда.

— Коя си ти? — прошепна задавено. — Така и не разбрах коя си.

— Знаеш много повече от болшинството хора — отвърна също шепнешком тя и се извърна, за да се облегне на парапета. — Тук е прекрасно, Джордан. Въздухът е свеж и усещам аромат на... върбинка, струва ми се. — Кейси вдигна лице. — И звездите са съвсем близо. — Въздъхна и се загледа в тях. — Преди време у дома с часове седях отвън и търсех съзвездията. Една година дядо ми купи телескоп. Щях да съм първата жена, стъпила на Луната.

— Какво промени намерението ти? — Чу се изщракването на запалката му, после във въздуха се разнесе аромат на тютюн.

Кейси сви рамене. Щеше да запомни този аромат до края на живота си.

— Опитах се една седмица да карам на дехидратирана храна. Ужасно е. — Джордан се разсмя и тя посочи към небето. — Това е Пегас. Виждаш ли? Лети точно отгоре. Главата на Андромеда опира в крилото му. — Отпусна ръка и отново въздъхна. Чувстваше се приятно замаяна. — Удивително е, нали? Всички тези фигури там горе. Утешително е да знаеш, че ще бъдат там и утре.

Джордан се приближи и я докосна по рамото. Кожата ѝ беше гладка и леко хладна от нощния въздух.

— Затова ли се ровиш в миналото? Защото то е връзката с бъдещето?

— Може би — отново сви неспокойно рамене тя.

Той хвърли пурата и я притегли обратно към себе си. Кейси положи глава на рамото му.

— Танцувай още веднъж с мен, Джордан. Вечерта е почти към края си.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Навечерието на Коледа. Вълшебство. Кейси беше готова за него. Вместо сняг край нея имаше палмови дървета, но и преди беше прекарвала Коледа без сняг. Този път имаше нещо по-ценно. Щеше да прекара деня с мъжа, когото обичаше, и с едно дете, изгарящо от вълнение. Това беше достатъчно вълшебство за нея.

Даваше си сметка, че задачата ѝ е почти приключила. Джордан прекарваше все повече и повече време, като работеше без нея. Консултациите, които му даваше сега можеха да се осъществят с писма или с обикновен телефонен разговор. Сега вече само отлагаше и разбираше, че независимо дали Джордан го съзнава, или не, той прави същото. Раздялата трябваше да дойде — но не и на Коледа. Кейси я оставяше за себе си. След като минат празниците, ще изготви план, ще си събере багажа и след това ще му каже. Точно в този ред. Ще бъде по-добре, ако всичко е уредено, преди да бъдат изречени думите.

Взела твърдото решение, Кейси се почувства по-добре. Каза си, че има право на една седмица. В първия ден на новата година ще направи крачката — да се раздели с него и Алисън и да започне отново. Има сили — и преди беше преживявала загуби. Но сега е Коледа и тя има семейство, макар и само за седмица.

Седеше на килима във всекидневната и наблюдаваше как Алисън наднича в купчината подаръци под елхата. Бърбореше като някое свраче.

— Какво може да е това?

— Какво трябва да бъде. Колко часа остават?

— Нито с час по-малко от последния път, когато попита — отвърна Джордан и я придърпа в скута си. — Защо ли не отворим всичко още сега?

— О, не, чичо Джордан, не можем! — Погледна към Кейси в очакване да бъде опровергана.

— Не, не можем. Дядо Коледа много ще се ядоса.

Алисън се разсмя и се сгуши в извивката на рамото му.

— Кейси, нали знаеш, че Дядо Коледа не съществува наистина.

— Не знам нищо подобно. Вие, мис Тейлър, сте скептичка.

— Така ли? — Алисън опита да смели думата. После се протегна и взе малка стъклена сфера, в която имаше миниатюрен горски пейзаж. Обърна я надолу и снегът се посипа. — Не съм я виждала преди.

— Да, не си. — Джордан се чудеше кога ли ще я забележи. — Тази сутрин я намерих на тавана. Беше на баща ти, когато бяхме малки момчета.

— Наистина?

— Да, наистина. Помислих си, че може да ти е приятно да я вземеш.

— Да я задържа? — Обви пръстчета около топката и вдигна очи към него.

— Да я задържиш.

Алисън отново погледна към топката и се взря в падащия сняг.

— Той обичаше снега — изрече замислено. — Когато живеехме в Чикаго, понякога се биехме със снежни топки. Все ме оставяше да победя. — Облегна се на Джордан и отново тръсна топката.

Кейси ги наблюдаваше мълчаливо. Ходил е специално да я търси, за да даде на Алисън за Коледа нещо от баща ѝ. Дори да не го обичаше досега, точно в този момент щеше да се влюби в него. Той е добър човек, помисли си тя. Освен всичко друго, което е, той е и добър човек.

Изправи се с намерението да ги остави сами.

— Кейси? — вдигна очи към нея Джордан и тя спря.

— Мисля, че имам да опаковам още няколко неща.

Той се усмихна, прозрял мислите ѝ.

— Не беше ли споменал някой неща за низане на пуканки?

— Пуканки? — блеснаха очите на Алисън. — За елхата?

— Кейси ми каза, че една елха не е пременена както трябва, ако по нея няма пуканки — поясни Джордан. — Какво мислиш?

— Може ли да ги направим сега?

— Аз съм за, но Кейси, изглежда, има някаква друга работа — не я изпускаше от очи той, все така усмихнат.

— Мога да променя програмата — отвърна тя, после погледна към Алисън. — Ще ни трябва няколко километра конец и три игли. Можеш ли да го уредиш?

— А ще има ли и за ядене?

— Непременно.

Алисън се измъкна, като взе със себе си и стъклената топка.

— Понякога си толкова прозрачна, Кейси — стана и се приближи до нея Джордан. — Беше готова да се разплачеш и не искаше Алисън да те види. Или пък аз.

— Беше чудесно от твоя страна.

— Миналата Коледа Алисън също беше с мен, но изобщо не ми хрумна. — Вдигна леко брадичката ѝ и я целуна.

— Не ме карай да плача, Джордан. Утре е Коледа.

— Намерих! — Алисън се втурна през вратата. В ръката си държеше опаковка с игли и дебело кълбо конец.

— Половината битка е спечелена. — Кейси застана до нея и се извърна назад към Джордан. — Идваш ли?

— Не бих го пропуснал.

Докато вървяха към кухнята, Джордан каза:

— Знаете ли, не съм много сигурен как ще погледне на това Франсоа. Неговата кухня е свещена.

— Лесна работа — прошепна Кейси точно когато влизаха.

Франсоа се обърна и им се поклони. Не носеше бяла шапка, както Кейси си беше представяла през всичките тези седмици, но пък имаше мустаци.

— Мосю — поклони се отново на Джордан той. — Мога ли да ви помогна с нещо?

— Франсоа — започна Джордан, но замълча. Беше ставал свидетел на не една разправия през годините. — Налага се да направим нещо за коледната елха.

— Да, мосю?

— Ще нанижем пуканки.

— Пуканки? Искате да направите тези пуканки в моята кухня?
— Преди Джордан да успее да отговори, Франсоа се впусна в бурна гневна тирада на френски.

— Франсоа?

Той се извърна и се поклони сковано.

— Мадмоазел?

— *Votre cuisine est magnifique?* — усмихна му се тя, след което продължи на безупречен френски. Похвали ястията му, печката му,

плотовете, опита соса, който беше оставил да къкри, докато спореше разпалено. Изрази възторга си от съвършенството на оборудването му и остана силно впечатлена от комплекта ножове.

След като свърши, той любезно ѝ целуна ръка, още веднъж се поклони на Джордан и гордо излезе от стаята.

— Добре! — Джордан изгледа затворената врата, после отново се върна на Кейси. Видя я как взема един тиган и го поставя на печката. — Къде си се научила да говориш така френски?

— Съквартирантката ми в колежа беше спец по езиците. Къде са пуканките?

Той се приближи до нея, без да обръща внимание на въпроса ѝ.

— Какво му каза? Винаги съм си мислил, че френският ми е добър, но вие двамата надминахте възможностите ми.

— Просто му обясних едно-друго — усмихна се Кейси. — Казах му, че искаш той и останалият кухненски персонал да ползват свободна вечер. Нали имате пуканки?

Джордан се разсмя и бръкна в един от долните шкафови.

— Вкарах ги контрабанда с риск за живота си.

— Много си смел, Тейлър — пое кутията тя. — Ще ми трябва и малко олио. — Той даде знак на Алисън да го донесе, после се наведе над ухото на Кейси и ѝ прошепна една фраза на френски. Тя се нацупи.

— Шокирана съм. Много интересно, но съм шокирана. Не смятам да те питам къде си го научил.

Не след дълго Алисън седеше кръстосала глезени върху плота за разфасоване на месото и старателно режеше конци. Джордан се настани насреща ѝ и се загледа в нея. Кога за последен път беше чувал този звук? В колежа? Не, в дома на брат си преди пет или може би шест години. Възможно е Кейси все пак да е права. Наистина се беше изолирал.

— Още един шедьовър — обяви Кейси и изсипа пуканките в купата. — Нито една несполучлива.

Джордан бръкна с ръка в купата.

— Къде им е маслото? — В същото време и Алисън зарови ръката си в тях и докосна неговата.

— Грабвайте игли — изкомандва ги Кейси.

През цялото време Алисън не спираше да бърбори, докато лапаше с пълни шепи. Нанизът ѝ ставаше все по-дълъг. На Кейси ѝ се

струваше, че и преди бяха седели така в навечерието на Коледа, че и друг път пак ще седят. Но знаеше, че не е така, и потръпна.

— Студено ли ти е? — попита Джордан.

— Не. — Опита се да се отърси от усещането си. — Коза мина през гроба ми.

— Казва се гъска — усмихна ѝ се той.

— Гъска, коза... — сви рамене тя и пъкна пуканка в устата си. — Нещо не се справяш много добре, Джордан — отбеляза със сериозен тон.

— Трябва ми стимул.

— Моят ще е най-дълъг — обяви Алисън. — Ще стане сто километра.

— Не си брой пилците, преди да са преминали шосето посъветва я Кейси. — Как го правиш, Джордан? — взря се внимателно в него. — Вродено ли е, или си се научил?

Той поклати глава развеселен и объркан.

— Имам предвид как си вдигаш едната вежда — поясни Кейси. — Направо е страхотно. Бих искала и аз да мога да го правя, но при мен и двете действат заедно. Хайде да си направим малко горещ шоколад. — Скочи от мястото си и започна да рови из шкафовете. Джордан изостави наниза си и се загледа в нея.

— Ела тук, Кейси!

— Приготвянето на горещ шоколад изисква внимание и концентрация, Джордан — продължи да измерва млякото тя. Той прекоси стаята, хвана я за ръка и я заведе до прага. После посочи с пръст над главите им. Кейси се усмихна при вида на гирлянда от имел.

— Истински ли е?

— Истински — увери я той.

— Е, в такъв случай... — леко допря устни до неговите.

— На филмите не се целуват така — обади се Алисън и взе нова пуканка.

— Абсолютно вярно — потвърди Джордан, преди Кейси да успее да продума. Привлече я обратно в ръцете си и покри устните ѝ със своите. Целувката им се проточи и нежното чувство накара гърлото на Кейси да се свие от болка. Притисна го към себе си. Знаеше, че ще запомни тази целувка.

— Това беше много по-добре — отбеляза Алисън, когато Кейси се отдръпна. — Моят наниз е готов.

По-късно отново седяха във всекидневната. Алисън се беше свила в краката на Джордан, с китарата на Кейси в скута си. Кейси наблюдаваше как цветните светлинки от елхата играят по лицето ѝ, докато се унася в сън.

— Изкара много дълъг ден — прошепна Кейси.

— Нямам търпение да видя физиономията ѝ, когато получи подаръците си утре. — Джордан внимателно издърпа китарата от отпуснатите ръце на Алисън и я подаде на Кейси. — Малкият ти подарък добре ли е скрит?

— Чарлз се грижи за малкия ми подарък в гаража, но ми се струва, че няма лесно да се раздели с него. Ще кача Алисън и ще я сложа в леглото — изправи се тя.

— Аз ще я кача. — Той вдигна племенницата си на ръце. — Защо ти в това време не пуснеш някаква музика?

След като той излезе, Кейси отиде до шкафа, в който стоеше стереоуредбата. Шопен, реши тя, докато преглеждаше албумите. Това е нощ за романтика.

Къщата беше притихнала. Прислугата се беше прибрала в своето крило. Биатрис беше на прием. У дома сега бяха само тримата. Кейси въздъхна, докато поставяше плочата върху диска. За тази вечер може да се престори, че е истина. Приближи се до прозореца, дръпна пердето и се загледа навън. Луната беше пълна и се издигаше високо, нощта беше ясна. Отново намери Пегас и се замисли. Обърна се едва когато чу тихото притваряне на вратата. Видя как Джордан я заключва.

— Нагласи ли я добре? — Сърцето ѝ започна да бие лудо. Глупаво е, помисли си тя. Държа се, сякаш за първи път съм с него.

— Добре е, изобщо не се събуди. И ти спиш по същия начин. — Прекоси стаята и остави бутилката, която носеше, върху бара. — Дълбоко, като дете. — Отвори виното и се приближи до камината. Клекна и подпали газовите пламъци върху цепениците. — Сега можеш да си представиш, че вали сняг — вдигна усмихнато очи към нея.

— Четеш мислите ми, нали?

— Понякога. — След като наля две чаши, той се върна обратно пред огъня и седна. После протегна ръка към нея. Кейси я пое и се

настани до него. — Как се чувстваш? — попита я, след като се облегна в него.

— Все едно съм затрупана от сняг — отвърна тя и пое предложеното ѝ вино. — Приютена в дървена колиба в планините, далеч от света и проблемите му.

— Има ли място в колибата и за мен?

— Винаги — отметна глава и му се усмихна.

— Ще имаме дърва — продължи тихо той и пое чашата от ръката ѝ. — И вино... — Наведе се и целуна ъгълчето на устните ѝ. — И себе си. — Внимателно я положи на пода. — Нищо друго няма да ни е нужно.

— Да — притвори клепачи Кейси и го притегли към себе си. — Нищо друго.

Отдаде се изцяло на усещането си за него, за допира с него. Умът и тялото ѝ бяха в съвършена хармония и му принадлежаха. Някъде далече, в дълбините на къщата, часовникът удари полунощ и вече беше Коледа.

Колко време се любиха през онази нощ, Кейси никога нямаше да разбере. Никой от двамата не желаше да отключат вратата и да се върнат в другия свят. По едно време, докато лежаха унесени, Джордан се пробуди и чу отварянето на входната врата при завръщането на майка му. После къщата отново потъна в тишина. Отново само тяхна. Извърна се към Кейси и без да бърза, я изтръгна от съня. В стаята трепкаха отблясъци от огъня в камината, както и от цветните светлинки от елхата. Виното се затопли.

Кейси пак заспа и се пробуди натежала, докато Джордан я вдигаше на ръце.

— Ще те занеса горе — прошепна той.

— Не искам да ме оставяш — зарови лице във врата му тя. — Нощите са прекалено къси...

После отново заспа — дълбоко, както спеше Алисън.

Утрото настъпи твърде скоро. Единствено собствената ѝ воля и въодушевлението на Алисън възпряха Кейси да не се мушне обратно под завивките. Изисканата, достолепна всекидневна скоро бе осеяна с разкъсани хартии, кутии и раздърпани панделки. Малкият кокер шпаньол — подаръкът на Кейси за Алисън — търчеше около елхата,

докато самата Алисън седеше смаяна и с благоговение държеше на скута си нова китара, подарък от чичо ѝ.

— Не трябва ли да събудиш майка ти, Джордан? — прошепна Кейси и избута куп намачкана хартия.

— В шест сутринта? — разсмя се той и поклати глава. — Майка ми не става преди десет, независимо дали е Коледа, или не. По-късно ще имаме много цивилизована закуска.

Кейси сбърчи нос и грабна една кутия.

Крайно време беше и аз да получа нещо — заяви тя, като много добре знаеше, че подаръкът е от Алисън. — Чух много шушукания за това нещо — продължи, докато бавно развързваше панделката. — Забелязах сума ти многозначителни погледи... — Алисън прехапа устни и погледна към Джордан. — Също като този сега — възкликна тя и разкъса хартията със замах. Отвори кутията и откри вътре дълъг бледозелен шал от мека вълна.

— Това е първият подарък, който правя през живота си — напрегнато изрече Алисън. — Роуз, момичето от кухнята, ме научи. Допуснала съм някои грешки. — Кейси се опитваше да вдигне очи, опитваше се да проговори, но не успяваше да постигне и двете. Само помилва несръчно изплетения шал с върховете на пръстите си. — Харесва ли ти?

Погледна нагоре и кимна безпомощно. Очите ѝ вече преливаха от влага.

— Жени — подхвърли Джордан и отметна косата на Алисън зад ухото ѝ. — Някои жени — поправи се той — имат навик да плачат, когато са особено щастливи. Кейси е от тях.

— Наистина?

— Наистина — успя да отрони Кейси и пое дълбоко дъх. — Това е най-красивият подарък, който някога съм получавала, Алисън. — Привлече момичето в прегръдките си и силно я притисна. — Благодаря ти.

— Наистина ѝ харесва — усмихна се на чичо си Алисън. — Мислиш ли, че ще се разплаче, ако ѝ дадеш и твоя?

— Защо не проверим? — Джордан посегна под елхата и взе малка, квадратна кутийка. — Но, разбира се, може и изобщо да не я интересуват други подаръци.

— Разбира се, че ме интересуват — освободи се от ръцете на Алисън тя. — На Коледа ставам много алчна. — Взе кутийката от него и отново пое дълбоко дъх. Отвори я и за втори път тази сутрин усети как сърцето ѝ спира да бие.

Подхвана златните, изящно гравирани обеци, които забележително приличаха на онези, които бе видяла в деня, когато му купи еднорога. Вдигна очи към Джордан и поклати глава.

— Как можа да си спомниш такова нещо, Джордан?

— Не съм забравил нищо от това, което си ми казала. Помислих си, че ще вървят с това — подаде ѝ друга кутийка, този път дълга и плоска, а след това се усмихна, забелязал колебанието ѝ. — Смятах, че на Коледа ставаш алчна.

Кейси отвори кутийката и откри три тънки златни верижки, изкусно преплетени в една.

— Красива е — прошепна тя.

Джордан пое верижката от ръцете ѝ и я закачи около врата ѝ.

Тя преглътна мъчително и допря лицето си до неговото.

— Благодаря ти, Джордан. — После скочи на крака. — Ще отида да видя за кафе.

— И твоят ѝ хареса — каза му Алисън и премести китарата. — Пак се разплака.

Когато петнайсет минути по-късно Милисънт донесе кафе и кроасани във всекидневната, тя се закова на място заедно с подноса и зяпна учудено. През всичките години, прекарани в дома на семейство Тейлър, никога не беше виждала нещо подобно. Навсякъде се търкаляха хартии, кутии и панделки. И сред тях господин Тейлър се бореше с едно малко кученце. Самият господин Тейлър! А през това време мис Алисън и мис Уайът се кикотеха. Не, никога не беше виждала нещо подобно, не и в тази къща.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Кейси възнамеряваше добре да запълни времето си, след като замине от Палм Спрингс. Най-напред ще се прибере у дома. Беше взела решение — новогодишната вечер ще сложи край на дните, посветени на Джордан. Единственото, което ѝ оставаше, беше да му каже. След като го обмисли обстойно, Кейси реши да изчака първия ден на новата година. Самолетните ѝ билети бяха резервирани. Болката ще бъде по-слаба, ако оставащите часове не са изпълнени със съзнанието, че са последни. Ще струпа всичко, каквото може, през тези последни двайсет и четири часа.

— Щях да те бия в третия гейм на втория сет, ако не бях допуснал двойната грешка. — Замахна с ракетата си във въздуха, докато двамата с Джордан се връщаха от тенис корта. — Освен това, ако не ми беше сервирал бекхенд в четвъртия гейм, щях и него да спечеля. Наистина си много проклет съперник с тези излизания на мрежата.

Джордан хвана ракетата ѝ, изпълнен с леко подозрение към ентусиазма, с който я размахваше.

— Виж, Алисън е при басейна. Изглежда, като че ли много старателно си пише домашното.

Алисън вдигна поглед, когато се приближиха. Махна им и после отново се намести с въздишка.

— Не знам какво да правя с тази задача, чичо Джордан.

— Така ли? — Остави ракетите на масичката под чадъра. — Каква е тя?

— Трябва да посоча пет неща, които са типични за осемдесетте години на двайсети век. Нещо, което бих сложила в капсула на времето, за да покажа на бъдещите поколения каква е била нашата култура.

— Алисън — усмихна ѝ се той и прокара пръст по носа ѝ, — защо питаш един писател, когато разполагаш с антрополог?

— О, забравих — погледна към Кейси тя. — Ти какво би поставила в капсулата?

— Чакай да видим — за момент присви очи срещу слънцето Кейси. — Житен клас, варел с петрол, микрочип, касета с пънк рок и чифт обувки от „Гучи“.

Джордан се разсмя.

— Така ли ще капсуловаш ти осемдесетте?

Алисън се намръщи, докато бързо записваше.

— Какво е микрочип?

— Това е...

— О, не! — безцеремонно прекъсна обяснението ѝ Джордан. — Не ѝ позволявай да започне, Алисън.

— Ами — загледа се подозрително в списъка Алисън, — като че ли ще е по-добре да го обмисля малко повече. — Хвърли към Кейси поглед, който ѝ даде да разбере, че не е била от особена полза, после ги напусна, за да се заеме е проблема си на закрито.

— Не съм сигурен дали Алисън и учителката ѝ са готови за твоето мнение за обществото ни — подхвърли Джордан.

— Това беше научният ми анализ за нашата култура, такава каквата е в момента — от технологиите до модата. Знаеш ли, Джордан, действително изглеждаш разгорещен след тениса. Трябва да се охладиш. — Блъсна го силно и го събори заднишком в басейна. Той бързо изплува и отметна косата от очите си. — Импулс! — извика тя и се хвана за корема, докато се превиваше от смях. — Никога не съм могла да овладеея импулсите си. — Без да продума, той само присви очи и заплува към ръба. — Съжалявам, Джордан, но наистина изглеждаше разгорещен. Сигурна съм, че водата е прекрасна. Нали не си ядосан? Ще ти помогна да излезеш. — Едва му беше подала ръка, когато осъзна грешката си. Той я хвана здраво, после се усмихна доволно и бързо я дръпна, пращайки я с главата напред във водата. Кейси изплува с пръхтене. — Заслужих си го, предполагам.

— Така си е. Как е водата?

— Страхотно. — Закрепи се с единия крак във водата и събу маратонката на другия. — Винаги съм смятала — захвърли маратонката извън басейна, — че когато човек се озове в неочаквана ситуация, трябва да извлече максималното от нея. — Измъкна и

другата си обувка, после се гмурна от място и се плъзна по дъното на басейна.

Трепна уплашено, когато ръцете на Джордан я обхванаха през кръста. Извърна я към себе си и тя изведнъж се озова вплетена заедно с него в подводна целувка. Ударите на сърцето ѝ рязко ускориха темпото си от нормален до френетичен ритъм и Кейси се притисна в него. Когато изскочи на повърхността, пулсът ѝ все още беше учестен.

— Извличам максималното от неочакваната ситуация — прошепна Джордан и захапа между зъбите си меката част на ухото ѝ.

— Уплаши ме — пое си дълбоко дъх тя. — Изобщо не трябваше да гледам онзи филм за акулата.

— През зимата не държим акули в басейна. — Джордан прокара ръка през косите ѝ. — Когато е мокра и блести на слънцето, изглежда почти като бакърена. Първия ден, когато пристигна, стоях на прозореца и те наблюдавах как плуваш. Още тогава не ми излизаше от ума.

Кейси облегна глава на рамото му. Толкова е трудно да остане силна, когато той се държи така нежно. Отново ѝ се прииска да му каже, че го обича, че сърцето ѝ се къса, задето трябва да го напусне. Дори и сега не знаеше как ще постъпи, ако я помоли да остане. Или може би много добре знаеше и точно затова бе решила да му казва нищо. Можеха да продължават, както досега, но не виждаше бъдеще за тях. Ако можеше да я обикне... Но Кейси тръсна глава и се отдръпна от него.

— Ще те изпреваря — подразни го тя. — На плуване съм много по-добра, отколкото на тенис.

— Добре — усмихна се той. — Ще ти дам преднина на старта. Кейси повдигна вежди.

— Това е предизвикателството на мъжката самоувереност — отметна косата от очите си. — Приемам го.

После се хвърли като стрела сред пръски вода. Дори и с дадената ѝ преднина Джордан стигна до другия край цели две загребвания преди нея. Кейси сбърчи нос насреща му.

— Естествено — започна тя и се изправи на плиткото, — и аз да бях израснала в басейн...

Забеляза, че изобщо не обръща внимание на думите ѝ. Проследи погледа му и сведе очи надолу.

Тениската, която изглеждаше напълно прилична за играта на тенис, сега прилепваше плътно на гърдите ѝ и се бе превърнала в еротична примамка. Мокрите ѝ къси шорти очертаваха ханша и горната част на бедрата ѝ. Дори гола нямаше да изглежда по-съблазнително. Водата бавно се стичаше по хлъзгавите ѝ коси.

— Мисля, че този род плувна премяна е подходяща за по-дълбоки води — реши Кейси и се отблъсна от ръба.

Беше в ръцете му, преди да е успяла да стигне до средата на басейна. Устните му жадно се впиха в нейните. Отново се гмурнаха под повърхността, вкопчени един в друг. Кейси се притискаше здраво, разтърсена от смесица от страх и страст. В нея се бореха усещането за безтегловност, клаустрофобия и безпомощност. Би могла да се пребори с тях, но волята я беше напуснала и тя го сграбчи още по-силно. Той издигна и двамата и въздухът нахлу в дробовете ѝ.

— Цялата трепериш — забеляза Джордан. — Уплаших ли те?

— Не знам — улови се за него и го остави той да ги крепи на повърхността. — О, Джордан, желая те — изрече задъхано. Желанието ѝ беше неочаквано властно и мощно.

Устните му отново намериха нейните. Възбудата му се удвояваше от желанието, което усещаше да се излъчва от нея.

— Колко време можеш да издържиш, без да дишаш?

— Недостатъчно — засмя се разтреперано тя и отново потърси устните му. — Съвсем няма да е достатъчно. Ще се удавим ли?

— Вероятно. — Ръката му се плъзна по тялото ѝ, после по хълбока, по бедрото и обратно към талията. — Това тревожи ли те?

— Точно в този момент, не. Просто ме целуни още веднъж. Просто ме целуни и не казвай нищо.

Не може да го понесе. Утре по това време ще бъде в самолета. Няма да може да протегне ръка и да го докосне, да усети ръцете му върху себе си. Ще запази вкуса му само в спомените си. Тези три месеца от живота ѝ ще бъдат погълнати от всичко онова, което предстои. Как би могла да замине? Как би могла да остане? Цената, която ще трябва да плати, и без това вече изглежда невероятно висока. Тогава ще включи още нещо в сметката, каза си Кейси. Една последна нощ. Една цяла, последна нощ.

— Джордан, хайде да не ходим на тържеството тази вечер. — Отдръпна се от него, защото искаше да вижда лицето му. — Имам

нужда да бъда сама с теб, така както бяхме в Ню Йорк. Можем ли да отидем някъде, само за тази нощ? Утре започва новата година. Искам да прекарам последната нощ на тази с теб. Само с теб.

— Апартамент в „Хайът“? — промърмори той. — Шампанско и хайвер? Доколкото си спомням, доста обичаш хайвер.

— Да! — Прегърна го през врата и бързо и страстно притисна лице в неговото. — Или пица и бира в най-забутания мотел. Няма значение. Обичам те! — Не можеше да се въздържа да не го изрече. — Толкова много те обичам! — Устните ѝ се впиха в неговите, преди да е успял да проговори.

— Джордан! — Гласът на Биатрис отекна в тишината.

Без да бърза особено, Джордан отлепи устни от нейните.

— Майко! — погледна нагоре, все така обвил ръка около Кейси.
— Върнала си се толкова скоро?

— Какво правиш?

— Ами плувам — отвърна безгрижно. — И се целувам с Кейси.
Искаш ли нещо?

— Нали знаеш, че в къщата има прислуга, която всеки момент би могла да мине оттук?

— Да. Нещо друго?

Очите на Биатрис блеснаха, но тя запази достойнство. Кейси бе принудена да ѝ се възхити.

— Обади се Хари Роудс. Трябвало да те види след час по работа. Каза, че било нещо важно.

— Добре, благодаря ти.

— Ядоса я, Джордан — подхвърли Кейси, след като Биатрис си замина.

— Вероятно ще я ядосам и още повече — замислено изрече той. Време е за някои промени, каза си наум. Някои решителни промени. Къщата беше негова по наследство, но може би ще е по-разумно да я остави на нея и да заведе Алисън някъде другаде. И Кейси... Кейси е друг въпрос. Е, ще разполагат с цяла нощ, за да го обсъдят, реши той и отново я притегли към себе си. — Ако си готова, когато се върна от разговора с Хари, можем да започнем по-отрано.

— Побързай с разговора — отвърна му Кейси.

Кейси тъкмо си беше изсушила косата, когато на вратата на стаята ѝ се почука.

— Влез! — Същевременно отвори гардероба. Пак ли зелената рокля? — поколеба се и я извади. — Здравей, Милисънт.

Прислужницата се засуети на вратата.

— Мис... — скръсти ръце на гърдите си тя и погледна смутено. — Мисис Тейлър би искала да ви види... в нейния салон.

— Сега? — Кейси потърка между пръстите си материята на роклята, която държеше.

— Да, ако обичате.

По-добре да приключи с това, помисли си и закачи роклята обратно в гардероба. Ще е за нещо неприятно. Дори и да не го знаеше сама, лицето на прислужницата казваше всичко.

— Добре, веднага идвам.

Милисънт се прокашля неловко.

— Трябва аз да ви заведа.

Кейси въздъхна. Едва ли би могла да я обвини.

— Води тогава — предложи ѝ тя и я последва.

Милисънт почука на вратата на Биатрис, завъртя топката и после бързо се отдръпна. Кейси пое последна дълбока глътка въздух и влезе.

— Госпожо Тейлър?

— Влезте, госпожице Уайът. — Биатрис дори не се извърна от бюрото си с цвят на слонова кост. — И затворете вратата!

Кейси се подчини и изведнъж ужасно ѝ се прииска да запали цигара. Стаята беше потискаща и също толкова трудна за съжителство, колкото и жената в нея.

— С какво мога да ви бъда полезна, госпожо Тейлър?

— Седнете, госпожице Уайът — посочи с ръка към едно кресло в стил крал Едуард. — Време е да си поговорим. — Кейси се настани и зачака неизбежното. — Удължихте престоя си тук колкото е възможно повече. — Най-после Биатрис се извърна към нея и скръсти ръце върху бюрото.

— От работата на Джордан ли се интересувате, госпожо Тейлър? — Не можеш да ме засегнеш днес, каза си наум. Това е последният ми ден. — Защо направо не ми кажете какво точно имате предвид, госпожо Тейлър, и не спестите времето и на двете ни? — изрече на глас.

— Проверих препоръките ви. — Биатрис почука със златната писалка по бюрото. Това беше единственият външен израз на някакво

вълнение. — Изглежда, минавате за експерт в своята област.

— Проучвали сте ме значи. — Кейси усети как гневът се надига в нея и се опита да го потуши.

— По този повод разбрах, че сте внучка на Самюъл Уайът. Познавам се слабо с дъщеря му, вашата леля. Преди години имаше доста голям скандал по повод на вас. Много неприятна работа. — Отново почука с писалката. — Жалко, че не сте останали при леля си, вместо да бъдете отгледана от дядото.

— Моля ви — понижи глас Кейси, — не ме карайте да се ядосвам.

Биатрис забеляза, че е пропукала външното ѝ спокойствие. Това беше и първата ѝ цел.

— Не сте фигурирали в завещанието на дядо ви по бащина линия.

— Добре сте направили проучването си.

— Обичам точността, госпожице Уайът.

— Но не и да стигате бързо до същността на въпроса.

— Тогава на въпроса — съгласи се Биатрис. — Очевидно разполагате с известни финансови средства, но едва ли сте...

— Фрашкана? — подсказа ѝ Кейси.

— На вашия жаргон — съгласи се Биатрис. — Престоят ви тук беше доста печеливш ангажимент за вас. Напълно разбираемо е, че ще се възползвате от възможностите за бъдещи облаги, като се умилквате около Джордан и Алисън.

— Бъдещи облаги? — Кейси почувства как започва да ѝ пари под лъжичката.

— Мисля, че не е необходимо да влизам в подробности. — Биатрис остави химикала и отново кръстоса ръце. — Джордан е много богат мъж. Алисън ще получи изключително голямо наследство при навършването на пълнолетие.

— Разбирам. — Кейси се напрегна да задържи ръцете си неподвижни. — Намеквате, че се надявам да получа финансови облаги, като установявам взаимоотношения с Джордан и Алисън. — Изглежда я продължително и спокойно. — Много сте жестока, госпожо Тейлър. Не ви ли хрумна случайно, че бих могла да държа на тях, независимо от размера на банковите им сметки?

— Не. — Биатрис остави думата да виси самотна във въздуха за момент. — И преди съм се срещала с жени от вашия тип. Майката на Алисън беше от тях, но синът ми не искаше да ме послуша. Ожени се за нея, въпреки възраженията ми и се премести почти в другия край на страната. Естествено — продължи, като се облегна назад и втренчи поглед в Кейси, — в този случай проблемът е по-различен. Джордан няма намерение да се жени за вас. Любовната ви връзка му е напълно достатъчна. Ако пак трябва да се изразя с вашия език, надцените картите си.

Кейси искаше да хвърли нещо. Искаше ѝ се да разкъса и прободне съвършената белота, която я обграждаше. Остана да седи, вцепенена от усилието да се овладее.

— Съзнавам докъде се простират границите на отношенията ми с Джордан, госпожо Тейлър, и винаги съм го знаела. Няма за какво да се тревожите.

— Няма да ви търпя повече под покрива си. Ще бъдат нужни месеци, за да се поправи влиянието ви върху Алисън.

— Цял живот, надявам се. — Кейси стана от мястото си. Трябва да се махне от тази стая. — Никога повече няма да успеете да я вкарате в калъпа. Тя го надрасна.

— Джордан е настойник на Алисън.

Не думите, а тонът накара Кейси да спре. Усети мимолетно пробождане от страх.

— Да.

Биатрис леко се извъртя на стола си, за да застане с лице към нея.

— Ако не си тръгнете днес, още този следобед, ще бъда принудена, за доброто на Алисън, да заведа дело за отнемане на правата му.

— Това е абсурдно! — Страхът се върна отново, този път двойно по-силен. Усети как кожата ѝ изтръпва, от студ. — Няма съд, който да отнеме настойническите права от Джордан, за да ги даде на вас.

— Може би да, може би не — изискано трепна с рамене Биатрис. — Но вие знаете колко тежка може да бъде една съдебна битка, особено когато в нея е замесено дете. А обвинението в неморално поведение ще я направи особено неприятна.

— Той е ваш син. — Думите излязоха от устата ѝ като едва доловим шепот. — Не можете да му причините това. Нито на Алисън.

Той с нищо не ѝ е навредил — и никога няма да го стори.

— Алисън се нуждае от защита — изглежда я надменно тя. — Също и Джордан.

— Защита? Искате да кажете манипулиране, нали? — Върна се обратно при Биатрис. Сигурно сънува. Но дори и кошмарът ѝ не причиняваше такава остра болка. — Няма да им причините това. Не можете! Алисън е само едно дете. Тя го обича. — Няма да се разплаче пред тази жена. — Нищо няма да спечелите. Вие не обичате Алисън по начина, по който я обича Джордан. Вие нямате нужда от нея. Ако можехте да разберете какво означава да се карат за теб по този начин, нямаше да го направите.

Биатрис леко си пое дъх.

— Изборът остава ваш.

Звучеше невероятно, невъзможно, но Кейси видя, че тя изрича съвсем сериозно всяка дума.

— Утре щях да си замина — тихо каза Кейси. — Не си заслужаваше, госпожо Тейлър.

— Днес, преди, завръщането на Джордан. Не трябва да му казвате нищо за разговора ни.

— Днес — потвърди Кейси. В гласа ѝ се усещаха сълзи. Не можеше да ги предотврати, но направи усилие да не им позволява да проличат в очите ѝ. — Днес, защото съм способна на нещо, на което вие не сте. Да ги обичам достатъчно, за да им дам онова, от което имат нужда. Да бъдат заедно.

Биатрис отново ѝ обърна гръб.

— Милисънт вече би трябвало да е събрала багажа ви, а Чарлз ще ви закара, където пожелаете. — После отвори чековата си книжка. — Готова съм да ви възнаградя за дискретността и създаденото неудобство, госпожице Уайът...

Ръката на Кейси се стовари върху чековете и прекъсна думите ѝ. Биатрис изненадано погледна нагоре.

— Не предизвиквайте съдбата си — прошепна Кейси. — Дадох ви думата си. Безплатно. — Бавно вдигна ръката си и изпъна рамене. — Ще дойде време, когато ще трябва да отговаряте за това, което сторихте днес. Загубихте повече, отколкото аз някога съм имала, госпожо Тейлър.

Успя да излезе през вратата и едва тогава се преви на две от болка. Трябваше ѝ време, няколко минути, за да се съвземе. Трябва все пак да се види с Алисън. Няма да си тръгне, без да ѝ каже довиждане. Позволи ми да намеря най-точните думи! Кейси тръгна по коридора като сомнамбул. Не ме оставяй да се разплача пред Алисън!

Острата болка я беше вцепенила. Посегна към дръжката на вратата с безчувствени пръсти.

— Кейси! — вдигна очи към нея Алисън. Кученцето се беше свило върху покривката на леглото, а тя седеше до него и подрънкваше на китарата. — Научих нова песен. Искаш ли да ти я изсвирия?

— Алисън... — Приблужи се и седна до нея.

— Какво има? — Детето сбърчи чело, докато се взираше изпитателно в Кейси. — Изглеждаш особено.

— Алисън, Спомняш ли си, когато ти казах, че един ден ще трябва да си замина? — Видя погледа в детските очи и докосна бузата ѝ. — Днес е този ден, Алисън.

— Не! — Остави китарата и сграбчи ръката на Кейси. — Не трябва. Можеш да останеш.

— И преди ти обясних, помниш ли? За работата ми?

— Не искаш ли да останеш? — Сълзите вече започваха.

За момент Кейси изпита паническо объркване.

— Не става въпрос дали искам, Алисън. Не мога.

— Можеш! Можеш, ако искаш!

— Алисън, погледни ме! — Кейси беше на ръба и го съзнаваше. Но няма да я напусне по този начин. — Понякога хората не могат да направят точно онова, което им се иска. Обичам те, Алисън, но трябва да замина.

— Какво ще правя аз? — Думите прозвучаха почти като ридание, докато здраво обвиваше ръцете си около врата ѝ.

— Имаш Джордан, а и аз ще ти пиша, обещавам. Може би през лятото ще ми дойдеш на гости. Както си говорехме.

— До лятото има още много, много месеци.

Кейси я притисна здраво, после я отдръпна назад.

— Понякога времето минава много бързо. — Измъкна златната халка от пръста си и я пхна в ръката на Алисън. — Това е за теб. Винаги когато си помислиш, че не те обичам повече, можеш да я погледнеш и да си спомниш, че не е вярно. — Стана и тръгна към

вратата. Болката ставаше нетърпима, а и времето ѝ изтичаше. — Алисън... — извърна се с ръка на дръжката. — Кажете на Джордан, че аз... — Тръсна глава и отвори вратата. — Просто се грижи за него вместо мен.

В хотелската стая светеше само една малка лампа, но дори и тя причиняваше болка в очите ѝ. Кейси не можеше да събере сили да отиде до нея и да я угаси. Плачът я беше изцедил и я беше оставил изтощена и опустошена. Чувахе празничните звуци от другите стаи.

Беше почти полунощ.

Сега трябваше да съм с него, помисли си Кейси. Трябваше да получа тази последна нощ. Какво си е помислил, когато се е върнал и е открил, че съм заминала? Заминала без нито дума. Никога няма да разбере. Изобщо не трябва да разбере, напомни си тя. Ще страда ли, или само ще се ядоса? Поклати глава — няма смисъл да мисли. Всичко приключи.

Чу изщракването на ключ и се обърна. Когато Джордан влезе в стаята, тя не каза нищо. Мислите ѝ бяха удавени в болка и изненада.

— Трябва да използваш верига, когато искаш да се спасиш от някого, Кейси — хвърли ключа върху масата. — С ключовете човек много лесно може да се сдобие. С двайсет долара и една хубава история веднага си го купуваш. А ти знаеш всичко за хубавите истории.

Остана да седи точно там, където си беше. Заканите на Биатрис пресичаха инстинктивното ѝ желание да се хвърли в ръцете му.

— Как ме откри?

— Чарлз. — Обърна се и закрепил веригата на вратата. — Макар че се наложи да посетя няколко бара, докато го открия. Беше освободен за тази нощ.

— Изглежда, добре си използвал времето си. — Беше пил, забеляза тя, ако не много, то поне достатъчно, за да му личи. Трябва да остане спокойна. Ръцете ѝ започваха да треперят и тя стисна с пръсти ръба на шкафчето зад гърба си.

Джордан огледа малката хотелска стая.

— Както виждам, не си избрала „Хайът“.

— Не. — Ще последват гневни тежки думи. Кейси стана и посегна за цигара. — Не е ли глупаво? В хотелите винаги оставят

кибрити навсякъде, а аз все не мога да намеря. — Спря да диша, когато я сграбчи за раменете и я обърна към него.

— Защо си тръгна?

— Все някога трябваше да си тръгна, Джордан. — Гласът ѝ звучеше напрегнато от болката, която ѝ причиняваха дълбоко забитите му в кожата ѝ пръсти. — И двамата знаем, че съвместната ни работа приключи.

— Работа? — Боеше се, че ако пръстите му не останат здраво впити в нея, може да я удари. Беше го наранила повече, отколкото изобщо бе предполагал, че е възможно да бъде наранен. Тя го беше научила да усеща болката. Разтърси я яростно. — Това ли е всичко, което има между нас? — Започна да трепери цялата, но той, изглежда, не забелязваше. Никога не го беше виждала такъв — груб, разярен. Искаше ѝ се да я удари, ако това ще сложи бързо край на всичко. — Върви по дяволите! — разтърси я отново, като почти я вдигна във въздуха. — Не можеше ли поне да ми го кажеш в очите? Трябваше ли да си тръгнеш зад гърба ми, без нито думичка?

Кейси отново се хвана за ръба на шкафчето. Усещаше как в гърлото ѝ отново се надига неприятно усещане.

— Така е по-добре, Джордан. Аз...

— По-добре? — Думите сякаш изригнаха от него и Кейси подскочи. — За кого? Ако не си имала благоприличието да помислиш за мен, какво ще кажеш за Алисън?

Това вече беше твърде много, за да го понесе. Кейси за момент затвори очи.

— Помислих за Алисън, Джордан. Трябва да ми вярваш, че помислих.

— Как мога да вярвам, на каквото и да е от теб? Тя беше съсипана. Погледни ме! — Хвана я за косата и издърпа главата ѝ назад. — Прекарах цял час да я държа в прегръдките си, докато плачеше, и да се опитвам да ѝ обясня това, което сам не разбирам.

— Направих, каквото трябваше. — Започваше да ѝ се вие свят. Трябва да го накара да си тръгне, и то бързо. — Джордан, пил си прекалено много. — Сега гласът ѝ прозвуча изумително спокойно. — И ми причиняваш болка. Искам да си вървиш.

— Каза, че ме обичаш.

Кейси преглътна и се изпъна.

— Промених мнението си. — Видя как лицето му изведнъж изгуби цвят.

— Променила си мнението си? — Думите излизаха от устата му бавно и с недоумение.

— Точно така. Сега си върви и ме остави. Утре сутринта трябва да хващам самолет.

— Кучка! — Каза го шепнешком и в същото време я издърпа към себе си. — Ще си вървя, когато свърша. Срещата ни все още е в сила.

— Не! — задърпа се, внезапно обзета от паника тя. — Не, Джордан!

Ще довършим това, което започна — тук и сега.

И устните му се притиснаха в нейните, пресичайки протестите ѝ. Кейси се блъскаше в него, обезумяла от страх. Трябва ли дори това да ѝ бъде отнето — спомените за щастието да го обича, да бъде обичана от него. Повлече я към леглото, тя се бореше, но той беше силен, подивял от гняв. Какво си причиняваме? Съзнанието ѝ се замъгли, докато разкъсваше ризата на раменете ѝ. Ръцете му бяха навсякъде — дърпаха и късаха дрехите ѝ, а тя се съпротивляваше.

Споменът за спокойното, безстрастно лице на Биатрис изплува зад затворените ѝ клепачи. Няма да ти позволя да ни причиниш това!

Кейси престана да се съпротивлява. Устните ѝ омекнаха покорно. Мога да ти дам това, каза му мълчаливо и усети как страхът отстъпва. Една последна нощ. Все пак тя не ни я отне. Спря да мисли и се отдаде на любовта.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Кейси се пробуди под ослепителна светлина. Автоматично простена в знак на протест и се претърколи. Ръката ѝ докосна празното място до нея. Отвори очи. Него го нямаше. С усилие се изправи седнала и бързо огледа стаята за някакъв знак от Джордан. Постави ръка на възглавницата до своята и откри, че е напълно изстинала.

Кога си е отишъл? Помнеше единствено, че през цялата нощ се бяха любили отново и отново, отчаяно и мълчаливо. Мислеше, че е заспал, сигурна беше, че прекараха заедно час или два в пълен покой. Нужно ѝ бе да знае, че е било така.

Никой не може да ѝ отнеме тези последни часове. Ако в тях нямаше нежност, поне имаше страст. Той вече няма да изпитва болка. Последната ѝ надежда оставаше, че нощта е прогонила болката от него, дори да не е прогонила гнева му. Съмняваше се, че Джордан някога ще ѝ прости за начина, по който беше сложила край. Кейси стана от леглото. Все още ѝ предстои да хваща самолет.

Когато видя бележката върху шкафчето, тя се вторачи неподвижно в нея. Може би е по-добре да не я чете, да се престори, че не я е забелязала. Какво би могъл да ѝ каже, което да не върне обратно всепоглъщащата болка? Но вече посягаше към нея, преди да е успяла да се възпре. Отвори я и прочете:

Кейси,

Извинението за тази нощ едва ли означава нещо, но нямам какво друго да предложа. Гневът не е извинение за това, което се случи. Мога само да ти кажа, че съжалявам повече, отколкото за всичко друго, сторено от мен.

Оставям чек за услугите ти през последния месец. Надявам се, че разбираш какво ми даде, защото аз нямам думи да го изрека.

Джордан

Кейси прочете бележката веднъж, после отново. Права беше да мисли, че ще ѝ причини само мъка. Смачка я в ръка и я пусна на пода. Съжалявал, помисли си и бавно вдигна чека, който беше оставен под бележката. Вече беше напълно спокойна. Почти не ѝ бяха останали чувства, които да прояви. Трескаво погледна сумата и се изсмя нервно.

— Щедрият Джордан! Много си щедър... — Методично нахъса чека на малки парченца и ги пусна да се разпилеят по пода. — Счетоводителят ти сигурно ще откачи. — Няма да се разплаче отново. Не ѝ бяха останали повече сълзи. Въздъхна разтреперано и посегна за цигара. — Монтана — каза си внезапно. — В Монтана би трябвало да има два метра сняг и да е адски студено. — Сега не е моментът да си отиде у дома. Би било твърде лесно да се отдаде на скръбта у дома. Кейси хукна към телефона и се приготви за промяна в плановете си.

Доктор Едуард Бренан изключи двигателя на стария си понтиак. Слънцето вече клонеше към залез, а той цял ден беше на крак. Гърбът му го болеше. Остарявам, помисли си той и продължи да седи. Имало е дни, когато можеше да изроди три бебета, да извади чифт сливици, да намести счупен пищял и да ваксинира три семейства против грип още преди обяд, без и за миг да забави скорост. Но сега беше на седемдесет и смяташе, че е време да натисне спирачките.

Може би е време да си вземе помощник, някой младеж със свежи идеи. Доктор Бренан обичаше свежите идеи. За момент се усмихна и се загледа в залеза. Много лошо, че Кейси не се захвана с медицина. Щеше да стане страхотен лекар. Какъв подход само щеше да има към болните. През дърветата на неговата планина се процеждаха оранжеви ивици светлина. Изпитваше силно собственическо чувство към своя малък участък от света. Неговата планина, неговият залез. Чувстваше се така, когато оставаше сам. Беше приятно усещане и то го крепеше да продължава.

Отвори вратата на колата и вдигна пакета с домашно приготвен хляб и сладко, който госпожа Оутс му беше набутала в ръцете, задето лекуваше момчето ѝ от дребна шарка. Би предпочел да получи възнаграждението си под формата на чаша кафе. По-късно, помисли си, докато протягаше уморения си гръб, може да си пийне една чашка от нелегалното уиски, което му беше пъкнала госпожа Оутс точно

преди да си тръгне. Техният казан беше най-добрият в източната част на планината.

Вратата на къщата му никога не се заключваше и той я бутна с рамо, докато вече отчупваше от хляба.

— Здравей, дядо.

Доктор Бренан трепна и се вгледа изумен в жената, седнала зад кухненската маса. Кейси! Остана удивен едновременно от това, че я заварва тук и, че не скочи и не се хвърли насреща му за здрава прегръдка и шумна целувка. Това беше традиционният ѝ начин да го поздрави, независимо дали са били разделени за ден, или за година.

— Мислех, че още си в Тенеси.

— Не, тук съм. — Усмихна му се, после погледна пакета, който носеше. — Мирише на прясно изпечен хляб. Част от хонорара ти?

— Госпожа Оутс — отвърна той и прекоси стаята, за да остави пакета на масата.

— А! — усмихна се многозначително Кейси. — В такъв случай имаш и нещо по-силничко от госпожа Оутс, предполагам. Как се справя стомахът ти?

— Достатъчно е държелив за една-две чашки.

Кейси постави ръка върху неговата.

— Как си, дядо?

— Добре съм, Кейси. — Вглеждаше се в лицето ѝ със смесица от нежна обич и професионален интерес. Нещо не беше съвсем наред. На свой ред и той стисна ръката ѝ. Ще му каже, когато е готова и както тя си реши. Познаваше я твърде отдавна, за да очаква друго. — Ами ти? С какво се занимаваше? Почти цял месец не съм получавал от твоите пространни писма.

— Не чак толкова — леко сви рамене тя. — Прекарах две седмици в Монтана. Там се сдобих със страхотно палто — може да ти топли дори при алеутите. После се включих за малко в екипа на Фийфър в Юта. Моли Фийфър е все така държелива. Отпразнува шейсет и осмия си рожден ден в лагера. Изнасях лекции в Сейнт Пол и лових пъстърва в Тенеси. И спрях да пуша. — Очите ѝ потъмняха и тя дълбоко си пое дъх. — Дядо... бременна съм.

— Бременна? — отвори широко очи той. — Какво имаш предвид под бременна?

— Дядо — посегна към ръката му Кейси. — Ти си лекар и знаеш какво означава бременна.

— Кейси! — Доктор Бренан установи, че трябва да седне. — Как стана?

— По обичайния начин — отвърна тя и се опита да се усмихне. — Дори и на съвременните методи не може винаги да се разчита — допълни, очаквайки неизбежния въпрос.

Той реши засега да го прескочи.

— В кой месец си?

— Какво сме днес?

Беше свикнал с пълното ѝ безразличие към датите.

— Седемнайсети май.

— Четири месеца и седемнайсет дни.

— Много точно — отбеляза той с кимване на главата.

— Сигурна съм. — Непрекъснато преплиташе и отпускаше пръстите на ръцете си.

Като наблюдаваше нервните ѝ движения, той мина към професионалните въпроси.

— Ходила ли си на лекар? Имала ли си някакви смущения, някакви странични ефекти?

— Да, ходих на лекар — отново се усмихна тя, поуспокоена от практичните въпроси. — Не, нямам никакви смущения и след един неприятен месец на сутрешно гадене не съм имала други странични ефекти. Ние сме отвратително здрави.

— А бащата?

Отново преплете пръсти.

— Убедена съм, че и той е много здрав.

— Кейси! — захлупи пръстите ѝ с длан, за да спре движението им. — Какви са намеренията му за бебето? Очевидно си решила да износиш бременността. Двамата с бащата на бебето би трябвало да сте стигнали до някакво споразумение.

— Не, не сме стигнали до никакво споразумение. — Погледна го право в очите и в тях се прокрадна част от ранимостта ѝ. — Не съм му казала.

— Не си му казала? — Това го поразих повече от всичко останало. Просто не беше в характера ѝ. — И кога възнамеряваш?

— Не възнамерявам. — Посегна за цигара и започна да я къса на малки парченца.

— Кейси, той има право да знае. Това е и негово бебе.

— Не — отново блеснаха очите ѝ. — Бебето е мое. Бебето има права, аз също имам права. Джордан може да си гледа работата.

— Не е в твоя стил, Кейси — кротко изрече той.

— Моля те — тръсна глава и смачка останките от цигарата в ръката си. — Недей! Не съм взела това решение за една нощ. Обмислях го месеци наред. Знам, че така е най-правилно. Моето бебе няма да страда, защото баща му и аз сме допуснали грешки. Знам какво ще се случи, ако кажа на Джордан. — Гласът ѝ започна да трепери и тя изчака за момент, за да се успокои. — Ще ми предложи да се оженим. Той е почтен мъж. А аз ще му откажа, защото не мога да понеса... — Гласът ѝ отново се пречупи и тя нетърпеливо тръсна глава. — Не мога да понеса да ми направи предложение по задължение. След това ще поиска да ми осигури някаква финансова помощ. Нямам нужда от това. И бебето ми няма нужда. Ще трябва да се уредят полагаемите се свиждания и бебето ще се прехвърля от бряг на бряг, без да знае къде принадлежи. Не е честно. Няма да го допусна. Бебето е мое.

Той отново взе ръцете ѝ в своите и я изгледа внимателно.

— Обичаш ли бащата?

Видя я как се сгърчва пред очите му.

— О, Господи, да! — Захлупи лице на масата и се разрида.

Дядо ѝ я остави да се наплаче. Не беше виждал такава мъка у нея, откакто беше малко дете. Задържа ръцете ѝ в своите и изчака. Що за мъж е този Джордан, чието дете носи? Ако го обича, защо ридае тук сама, вместо да споделя с него радостта от предстоящото майчинство?

Опита се да си припомни откъслечната информация от писмата ѝ. Знаеше кой е Джордан — писателят, с когото беше работила в края на есента и началото на зимата миналата година. Доктор Бренан се възхищаваше от работите му. Писмата на Кейси бяха въодушевени и обърквачи. Но той беше свикнал и с двете.

Защо не беше успял да прочете между редовете? А сега, вече от месеци, сама се беше борила с най-важното решение в живота си. Мразеше да я вижда такава — отчаяна и разплакана. Веднъж се беше наложило да я отпрати от себе си. Тогава също беше отчаяна и

разплакана. Смяташе, че е взел най-правилното решение за нея, и след като нещата утихнаха, той се оказа прав. Но времето между двете събития беше оставило своя отпечатък върху нея. Притежаваше достатъчно интуиция, за да се досеща, че част от настоящото ѝ решение се корени в собственото ѝ минало. Всичко, което можеше да ѝ предложи, беше време, подкрепата и любовта си. Надяваше се то да е достатъчно.

Риданията ѝ бяха престанали. Кейси продължаваше да седи, облегла глава на масата. От месеци не беше плакала. Бавно събра сили и отново заговори.

— Обичах го... още го обичам. Това е една от причините да действам така. — Въздъхна. Испитваше нужда да говори с някого още от мига, в който преди месеци напусна стаята на Биатрис. — Нека ти обясня как стоят нещата и може би ще разбереш.

Сега гласът ѝ звучеше тихо, без излишни емоции, и тя успя да му опише подробно обстоятелствата около семейство Тейлър. Когато заговори за Алисън, той веднага направи сравнението и остана мълчалив. Но когато му разказа за последния си сблъсък с Биатрис, не се сдържа и избухна.

— Да не искаш да кажеш, че те е заплашила? — Скочи на крака, забравил за болката в гърба. Беше готов за бой.

— Не мен — протегна ръка към него Кейси и също се изправи. — Джордан и Алисън. На мен нищо не можеше да ми направи, нищо, което да е от значение.

— Това е чисто изнудване, Кейси. Най-обикновено и долно изнудване. — Гласът му бе пресипнал от гняв. — Трябвало е да отидеш право при Джордан и да му кажеш.

— Знаеш ли какво щеше да направи? — хвана го подръка Кейси. — Щеше да се втурне право натам, точно както и на теб ти се иска в момента. Щеше да се разрази отвратителна сцена и Алисън щеше да бъде въввлечена в нея. Мислиш ли, че можех да рискувам да се стигне до съдебен спор? Тя е съвсем малка. Знам как ще се чувства да вижда името и снимката си по страниците на вестниците, да чува шушукането. — Очите ѝ говореха красноречиво, а сълзите ѝ бяха напълно пресъхнали. — Постави се на мое място, дядо. Веднъж вече го преживя отблизо. Ако трябваше да промениш онова, което направи преди толкова години, щеше ли да го сториш?

Той въздъхна и я притегли в ръцете си.

— Кейси, никога не съм си мислил, че ще се наложи отново да преживееш нещо подобно.

Беше изпитвала нужда да си дойде у дома, да усети големите му силни и нежни ръце. Беше изпитвала нужда от опора и не познаваше друга, по-сигурна от него.

— Обичам те, дядо.

— И аз те обичам, Кейси. — Задържа я за момент, без да казва нищо. Изведнъж остана поразен от мисълта, че вече не е слабичка като вейка. Усещаше заоблената ѝ талия, която се притискаше към него. Съвсем непрофесионално, тази промяна го изуми. Вече не бе неговото чедо, а жена, която носи свое собствено дете. — Току-що ми хрумна нещо — изрече развълнувано. — Ще ставам прадядо.

— Винаги си бил страхотен дядо — отрони Кейси. — Най-добрият.

— Ще останеш, докато дойде бебето.

Кейси въздъхна и тялото ѝ се отпусна в ръцете му.

— Ще остана.

Той я отдръпна от себе си.

— Вземаш ли витамини?

— Да, докторе — усмихна се и го целуна по бузата.

— А пиеш ли си млякото?

Целуна го по другата буза.

— Какво мислиш за Брайън. Става, независимо дали бебето е момче, или момиче. Мисля, че Брайън Уайът звучи много хубаво. Благородно, не надуто.

— Виждам, че ще ми се отвори доста работа — вдигна вежди той.

— Или пък Пол — продължи тя, докато той се насочваше към хладилника. — Естествено, в такъв случай ще трябва да родя момче. — Видя го как налива мляко във висока стъклена чаша. — Ще хапнем ли от лакомствата на госпожа Оутс? — Кейси отвори пакета. — Това сладко от червени джанки ли е? — измъкна бурканчето. — Обичам сладко от джанки.

— Добре. — Доктор Бренан ѝ подаде чашата с мляко и се усмихна. — Можеш да хапнеш малко с млякото си, преди да те прегледам.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Юли дойде, преди Кейси да усети. В гората цъфнаха диви цветя, а в сандъчетата на кухненския прозорец — традиционното мушкато. Нощем щурците пееха безспир. Можеше да си лежи до късно в леглото и да ги слуша, докато бебето мърдаше неспокойно в нея. Бърза, помисли си тя. Или бързат. Дядо ѝ беше напълно сигурен, че са две. Отхвърли предложението му да слязат до болницата и да се уверят със сигурност. Искаше да бъде изненада.

От доста време не беше спала дълбок сън. Бебето не ѝ позволяваше. Те не ѝ позволяваха. На Кейси не ѝ беше нужна никаква сложна апаратура, за да разбере, че са две. Никое бебе не би могло да е толкова активно. Когато едното заспиваше, другото оставаше будно и продължаваше да рита. А и беше много едра.

Постави ръцете си от двете страни на стомаха и се замисли. Няма да изчакам до края на термина. Близнаците обикновено се раждат по-рано. Затвори очи и отново се унесе в сън. Приятно ѝ беше да усеща движенията в себе си, приятно ѝ беше да усеща, че животът напират нетърпеливо да излезе на бял свят. Почти си ги представяше как ще изглеждат. Момче и момиче, с кестеняви коси и тъмносини очи. Когато погледнеш в очите им, щеше да си спомня за Джордан.

Отново се размърда и ясно усети удара с лакът. Какво ли прави сега? Колко ли е в момента часът в Калифорния? Дали е достатъчно рано, за да работи още? Дали е завършил книгата? На Кейси страшно ѝ се искаше да я намери в някоя книжарница, да си я вземе вкъщи и да остане насаме с нея. Така ще може да го върне обратно, заедно с всички часове, които бяха прекарвали в кабинета му. Ще я запази за децата си. Никога няма да узнаят, че е написана от техния баща, но ще се научат да го обичат и уважават чрез думите му. Искаше го заради тях и заради Джордан.

А и Алисън. Кейси се обърна по гръб. Беше писала на момичето, както ѝ обеща. Непрекъснатото ѝ кръстосване из страната обаче беше направило невъзможно Алисън да ѝ отговори. Скоро трябва да получа

новини от нея, замисли се Кейси. Вече цели два месеца съм тук. Писах ѝ преди около три седмици.

Измъкна се от леглото и се приближи до прозореца. Беше горещо и задушно и това още повече затрудняваше съня ѝ. Може да е най-добре, ако ме забрави. Едва ли мога да я поканя на гости сега, помилва с ръка стомаха си. Няма как да ѝ обясня, а не мога да съм сигурна, че Джордан няма да разбере. Той ще я обича и ще се грижи за нея. А аз ще направя същото за нашите деца.

Движението в нея спря. Кейси се върна в леглото и заспа.

Доктор Бренан наблюдаваше Кейси, докато плевеше, коленичила на земята между лехите със зеленчуци. Тя цъфтеше. Нямаше никакви притеснения за физическото ѝ състояние. Беше олицетворение на здраве и сила. Отново се беше върнала към живота с характерния си ентузиазъм и той се гордееше с нея.

Изпитваше известни съмнение относно разумността на решението ѝ, но Кейси беше абсолютно сигурна. Възнамеряваше отново да поговори с нея за Джордан, но щеше да изчака, докато роди и отново се изправи на крака. Сега бебето беше главната му грижа. И майката на бебето.

— Не знам защо насадих бакла — промърмори тя, докато дърпаше някаква упорита трева. — Мразя баклата, но просто ми харесва как са наредени зърната в дебелия шушулка. Предполагам, че мога да ги бронзирам. — Седна на петите си и изтупа длани. — Има вече узрели домати. Довечера можеш да ги хапнеш за вечеря заедно с царевицата, която Лойд Крамър ти даде за апендикса си. — Закри очи от слънцето и му се усмихна.

— Направих изгодна сделка. Апендиксът му беше в ужасно състояние.

— Голям сметкаджия си. — Протегна му ръка, за да може да я изтегли, после го целуна с обичайното си въодушевление. — Мислиш ли, че трябва да поля градината? Не е валяло цяла седмица.

Той вдигна очи към небето.

— Поливането на градината е сигурен начин да докараш дъжд. Можем да го използваме. Горещината не те оставя да спиш нощем.

— Наред с някои други неща — потупа се по корема тя. — Но не, не се чувствам уморена — разсмя се, предугаждайки въпроса му.

— Имам достатъчно енергия за всички ни.

— Изпи ли си млякото днес?

— Морковите ми не вървят добре — каза вместо отговор Кейси.

— Ще отида да взема маркуча.

— Ще ги поля довчера, като позахлади. Върви и изпий една чаша още сега.

— Ще повърна — заплаши го тя.

— Това не действа, откакто стана на дванайсет.

Кейси присви очи и го измери с поглед. Знаеше, че е не по-малко упорит от нея.

— Ще направя картофи в млечен сос за вечеря и ванилов яйчен крем. Това е предостатъчно мляко за всички.

— Ще надобелееш.

— Вече съм дебела. — Изтича в къщата, преди да е успял да каже още нещо.

Седна на масата в кухнята и започна да бели. Пред нея започна да се оформя малка купчинка картофи. Имаше нещо успокоително в това обикновено, неизискващо умствено напрежение действие и тя обели повече, отколкото двамата с дядо й можеха да изядат на едно ядене. Значи ще ни остане, каза си Кейси и погледна купчината. За цяла седмица. Този е последният, реши тя и подхвърли картофа в ръка. Или ще се наложи да поканим съседите. Когато вратата се отвори, изобщо не вдигна очи и продължи да бели кората.

— Може да се наложи да издириш двама-трима изгладнели пациенти — изрече на глас. — Аз малко се поувлякох тук. Знаеш ли, в армията вече не белят картофите на ръка — ужасна липса на традиции. Имат от онези машини, които.

Погледна нагоре и замръзна.

Джордан видя как цветът бавно се отдръпва от лицето й. Забеляза огромната изненада в очите й, а също и страха. Страхът накара стомаха му да се свие. Тя изпусна ножчето за белене и ръцете й се стрелнаха под масата.

О, Боже, мили Боже, трескаво си помисли Кейси. Какво да сторя? Какво да кажа?

Той не проговори и очите му останаха приковани върху лицето й. Косата й беше станала по-дълга, забеляза Джордан, вече стигаше почти до раменете. Кога се е разхубавила толкова? Беше очарователна,

пленителна, забравима. Но кога е станала толкова красива? Не можеше да откъсне поглед от лицето ѝ. Колко време беше чакал да го види отново, да види как заискрява насреща му? Но сега не искреше от радост, а излъчваше див страх. И вината е негова, но още не е прекалено късно. Не може да е прекалено късно. Всички тези месеци на отчаяно търсене не може да са били напразни.

Дали кожата ѝ е все така мека, както я помни? Ще се отдръпне ли, ако посегне да я докосне? Боеше се да опита и продължаваше да се взира в нея.

Кейси здраво преплете ръце под масата. Трябва да направи нещо, да каже нещо. Изчака за момент, докато се увери, че гласът няма да ѝ изневери.

— Здравей, Джордан — усмихна му се тя, а в същото време ноктите ѝ се забиха в дланите. — Минаваш оттук?

Той направи няколко стъпки към нея, но масата остана помежду им. Ако не беше тя, нямаше да се сдържи да я докосне.

— От месеци те търся. — Прозвуча като обвинение. Нямаше намерение такъв да бъде поздравът му. Беше се зарекъл, че ще остане спокоен, но спокойствието го напусна в мига, в който вдигна очи към него.

— Наистина? — успя да запази погледа си равнодушен Кейси. — Съжалявам. Малко попътувах. Нещо във връзка с книгата ли е? Не знам нищо, за което да не сме говорили.

— Ще престанеш ли? — Крещеше ѝ. Как може да ѝ крещи сега? — запита се сам. Но не можеше да се спре. Всичко, което го бе крепило след заминаването ѝ, рухна в мига, в който отново я зърна. — Шест месеца живях в ад. Как можеш да си седиш тук и да ме гледаш, все едно че съм някой съсед, наминал на гости? — Заобиколи масата, преди да е успяла да проговори и я издърпа права. — По дяволите, Кейси... — Думите му секнаха, когато я видя. — О, Господи! — прошепна едва чуто, докато очите му се плъзнаха надолу, после обратно към лицето ѝ. — Ти си бременна!

— Да, бременна съм. — Захватът му отслабна и Кейси усети как отпуска пръстите си един по един. Продължаваше да се взира в нея, сякаш никога досега не я бе виждал.

— Ти... — Тръсна глава, сякаш току-що излиза изпод водата. — Носиш моето дете и не си ми казала.

Кейси отстъпи крачка от него.

— Моето дете, Джордан. Не съм казала, че е твое.

Издърпа я обратно към себе си толкова бързо, че тя дори не успя да изохка. Очите му вече не бяха спокойни, а яростни.

— Погледни ме — заповяда през зъби. — Погледни ме и кажи, че не е мое! — Видя как в погледа ѝ отново изригна страх и я пусна. Как не може да се въздържи да не повтаря грешките, заради които я загуби? Джордан се извърна и опита да се овладее. Не беше подготвен за това. Как би могъл да е подготвен? Измина една дълга, дълга минута, преди да се реши да проговори отново. — За Бога, Кейси — изрече тихо. — Как си могла да го скриеш от мен? Няма значение какво изпитваш към мен, имам право да знам.

— И бебето ми има права, Джордан. — Гласът ѝ звучеше с мъртвешкото спокойствие на отчаянието. — Твоите не ме интересуват.

Отново се извърна с лице към нея, готов да се моли, ако е необходимо. Беше преглътнал гордостта си още преди месеци.

— Недей да ми крещиш, Кейси, моля те! — Понечи да я докосне, но след като тя се отдръпна, отново отпусна ръка край тялото си. Имаше стотици неща, които бе обмислял да ѝ каже, когато най-накрая я открие, но сега оставаше само едно. — Обичам те!

— Не! — Замахна и му залепи яростна плесница. — Недей да ми казваш това! Не смей да ми го казваш сега. — В един миг очите ѝ бяха сухи, в следващия рукнаха. — Бях готова да дам всичко, за да го чуя от теб преди шест месеца. Всичко! А ти ми остави само една бележка и чек за извършените услуги, все едно че съм...

— Не, Кейси. Моля те, не е възможно да мислиш... — Отново посегна към нея, но тя го отблъсна.

— Не съм спала с много мъже. Изненадан ли си? — Прокара и двете ръце по страните си, за да изтрие сълзите. — Но ти си първият, който ми остави пари.

— Не, Кейси, няма нищо такова. — Думите ѝ го разтърсиха. — Нека да ти обясня!

— Не искам обяснения. — Поклати глава и се отдалечи от него. — Искам да си вървиш. Веднъж вече те помолих да ме оставиш на мира. Сега отново те моля.

— Тогава не можах, и сега не мога. Не разбираш ли?

— Не желая да разбирам. — Няколко пъти си пое дълбоко дъх. — Няма нужда. — Гласът ѝ отново звучеше спокойно, но не се обърна към него. — Съжалявам, че те ударих. Никога преди не съм правила подобно нещо.

— Кейси, моля те — внимателно я докосна по рамото той. — Просто седни и ме изслушай. Някога ме обичаше. Не мога да си тръгна така. — Тя не помръдна. Не отговори. Джордан усети как го обзема паника и с усилие я потисна. — Само ме изслушай и след това ще си ида, ако така искаш.

— Добре. — Дръпна се от ръката му и седна. — Ще те изслушам.

Не знаеше откъде да започне и как. Къде бяха думите му?

— Когато се събудих онази последна сутрин... — Поколеба се за миг. В главата му се блъскаше всичко, което искаше да ѝ каже, а чувствата го разтърсваха до дъно. Тя носи неговото дете в себе си. Точно сега ръцете ѝ лежаха преплетени върху корема, сякаш да защити онова, което принадлежеше частично и на него. — Когато се събудих... — продължи той — изпитах отвращение от себе си. Спомних си как бях дошъл в стаята ти. Спомних си всичко, което ти бях казал и какво бях направил. Ти все още спеше. Оставих бележката, защото си помислих, че няма да искаш да ме видиш отново.

— Защо така си помисли?

— Мили Боже, Кейси, та аз... — Половин година трябваше да живее с това, а сега се налага и да го изрече на глас. — Аз те изнасих. Събудих се и по ръцете ти видях белезите, оставени от мен. — Сега беше негов ред да се извърне. Приблужи се до прозореца и ставите на пръстите му побеляха върху рамката. — Ще трябва до края на дните си да живея с този спомен.

Кейси за момент остана да седи мълчаливо. Почтеният мъж, помисли си тя и положи ръце върху облегалките на фотьойла. А един почтен мъж не може да понесе мисълта, че е бил способен да извърши нещо непочтено. Вероятно, ако самата тя не изпитваше толкова силна мъка, би могла да долови неговото страдание в бележката, която ѝ бе оставил.

— Джордан! — Изчака го да се обърне отново с лице към нея. — Онова, което се случи тогава, нямаше нищо общо с изнасилване.

Винаги можех да те спра или да се преборя с теб. Знаеш, че не го направих.

— Нямах да има никакво значение и да го беше направила. — Върна се обратно при нея. — Бях пиян и полудял. Причиних ти болка. Още от самото начало ми каза, че ще стане така. — Отново замълча, но нито за миг не отделяше очи от лицето ѝ. — Мислех, че би трябвало да знаеш, че онази нощ се канех да те помоля да се омъжиш за мен. — Видя как очите ѝ се изпълват с изумление, преди да ги затвори. — Когато се върнах след разговора с Хари и разбрах, че си заминала, не можех да повярвам. Но бързо изпаднах в гняв — така беше по-лесно да го понеса. Ти ме освободи, накара ме отново да чувствам и когато вече означаваше всичко за мен, си тръгна. Искях да те заболи. — Кейси остана да седи със затворени очи и той продължи да говори, като се взираше в лицето ѝ. — В продължение на седмици... през онези първи дни, след като влезе в живота ми, аз си казвах, че не е възможно да съм влюбен в теб. Твърде бързо стана. Просто ми харесваш, интересна си ми. Ако не бях такъв глупак, можех и да не те загубя. Ти щедро ми даде всичко и аз го взех, но се страхувах да не ти дам твърде много в замяна.

Отвори очи и го погледна.

— И сега вече имам твърде много, Джордан. Моля те, не казвай нищо повече.

— Обеща, че ще ме изслушаш. Ще трябва да чуеш докрай. — Видя как ръцете ѝ отново се сключиха около бебето. Нещо в него се скъса и той изчака за момент, преди да продължи: — След онази последна нощ, след като ти си отиде, се опитах да забравя. Казах си, че си ме излъгала. Казах си, че просто си си поиграла. Но после си спомнях как ме гледаше тогава — първия път, когато ми каза, че ме обичаш. Разбрах, че си заминала, защото не ти дадох нищо в замяна и защото, когато имах последна възможност, аз те нараних.

— Джордан, станалото станало. Недей...

— Опитах се да живея без теб. — Поклати глава и клекна пред нея, така че очите им се озоваха почти на една височина. — Но в живота ми нямаше никакъв цвят. Ти беше отнесла всичко със себе си. Тръгнах след теб.

— Тръгнал си след мен? — повтори тя.

— Първото ти писмо до Алисън дойде от Монтана. Когато пристигнах, беше заминала преди три дни. Три дни. Все едно, че бяха три години. Не беше оставила адрес. И понеже беше взела кола под наем, нямаше как да хвана дирите ти. Реших да наема детектив, но после си, спомних. — Отново замълча и стана. — Замислих се как ли се чувстваш. Така че се върнах обратно и започнах да се моля отново да пишеш на Алисън. — Джордан прокара ръка през косата си, докато се освобождаваше от напрежението и страха. — Всеки път, когато ѝ пишеше, аз се опитвах да те хвана, преди да си заминала. Веднъж те изпуснах само за пет часа. Помислих, че ще полудея. Знаех, че не мога все да оставям Алисън сама по този начин, дори само за ден или два. Започнах да си мисля, че винаги ще продължаваш да се местиш от едно място на друго, винаги една крачка пред мен, чак до края на живота ми. И тогава пристигна последното ти писмо. Когато ѝ написа, че няколко месеца ще останеш при дядо ти, Алисън толкова се развълнува. За нея беше тежък удар да те загуби.

Кейси поклати глава и сви ръцете си в юмруци.

— Недей!

— Съжалявам. — Взе едната от скованите ѝ ръце в своята. — Веднага щом получи писмото ти, поиска да дойде и да те види. Твърдеше, че си ѝ казала, че може.

— Да, казах — освободи ръката си Кейси. Не може да му позволи да я докосва, не и сега. Никога няма да събере достатъчно сили да го отпрати, ако я докосва.

Джордан за момент погледна надолу към празната си ръка, после я пхна в джоба.

— Не исках пак да я оставям с майка ми, дори и само за няколко дни. Казах ѝ, че ще дойдем и двамата.

— Алисън е тук? — Кейси усети как лицето ѝ веднага грейва в усмивка. — Отвън?

— Не — преглътна завистта си Джордан. Усмивката беше за Алисън, не за него. — Първо исках да те видя насаме. Трябваше да те видя насаме. Тя е в хотела. Има едно семейство с две деца, които ще я наглеждат. Надяваше се, че ще дойдеш с мен, когато се върна да я взема.

Кейси поклати глава.

— Не мога. Ще се радвам да я видя, ако я доведеш тук.

Джордан усети нов пристъп на болка. Губеше и беше безсилен да го предотврати.

— Добре, щом така искаш. Ще използваме останалата част от лятото, за да си потърсим нов дом.

— Нов дом?

Трябваше да говори за нещо, каквото и да е, за да не продължава да я притиска. За да не започне да я моли.

— Реших преди известно време — всъщност точно преди Коледа — че Алисън трябва да се махне от онази къща, от майка ми. Вече съм подготвил документите, с които ѝ прехвърлям къщата. Няма да ни е нужно нещо чак толкова голямо. Казах на Алисън, че ще огледаме заедно и ще се опитаме да се настаним, преди да е станало време да започне пак училище. — Беше готов да се взриви. Отново се извърна към нея и силата на чувствата беше изписана на лицето му. — Не искай от мен да си тръгна сега, когато те намерих, Кейси. Не се отвръщай от мен. Не можеш да искаш от мен да си ида от теб, от детето ми.

— Моето дете. — Кейси стана от мястото си. Ще се чувства по-силна, ако е права.

— Нашето дете — кротко я поправи той. — Не можеш да го промениш. Детето има право да познава баща си. Ако не можеш да помислиш за мен, помисли за детето.

— Мисля за детето. — Постави ръце на слепоочията си и ги притисна. Може би така ще облекчи напрежението.

— Не очаквах, че ще дойдеш тук. Не очаквах, че ще ме обичаш. Знаех какво трябва да направя.

— Но аз дойдох — нежно хвана раменете ѝ Джордан. — И те обичам.

— Не! — отстъпи назад и поклати глава тя. — Не ме докосвай! — Покри очите си и не видя пламналите в очите на Джордан чувства. — Знаех какво трябва да направя — повтори тя. — Не мога да си позволя да мисля за теб и за мен. Трябва да мисля за бебето си. Не мога да поемам рискове за бебето си.

— Рискове? — понечи да каже Джордан, но тя вече беше започнала.

— Няма да позволя да го разкарват от бряг на бряг. То ще знае къде е мястото му. Никой няма да го измъчва. Няма да позволя. Не и

този път. Този път изборът е мой. — Вече ридаеше, закрила лицето си с ръце. Той не знаеше как да я утеши. — Това е моето дете, а не някаква собственост, която можем да разделим на две. Тя може да се опита да ми въздейства чрез детето. Може да се опита да ми го отнеме. Изгубих теб, изгубих Алисън, но не мога да загубя бебето. Това ще ме убие. Майка ти няма да сложи ръце върху бебето ми!

— За какво говориш?

Кейси не отговори. Дишаше учестено и изобщо не помнеше какво е казала.

Очите на Джордан заприличаха на два тесни процепа.

— Майка ми имаше ли нещо общо със заминаването ти? — Кейси понечи да поклати глава, но погледът му я възпря. — Не те бива да лъжеш, по дяволите, така че не се опитвай. Какво ти каза? Какво направи? — Понеже тя не отговори, той си наложи да продължи с поспокоен тон. В очите ѝ отново се четеше страх, но този път знаеше, че причината не е в него. — Ще ми кажеш точно какво се случи между вас.

— Много добра идея — обади се доктор Бренан, докато влизаше през входната врата. Джордан го стрелна с поглед, но не пусна ръката на Кейси. Сега вече никой няма да го спре да научи истината. — Добре дошъл в компанията, синко — шеговито му подхвърли доктора. — Казах ѝ, че точно това е трябвало да направи, когато си дойде у дома преди няколко месеца.

— Не се намесвай, дядо.

— Да не се намесвам значи — изгледа внучката си с вдигнати вежди. — Винаги си била много рязка.

— Моля те, дядо — издърпа ръката си от Джордан Кейси. — Трябва да стоиш настрана.

— Друг път! — сопна ѝ се той. — Този човек има право да знае какво е ставало зад гърба му. Вече не можеш да играеш сама, Кейси. И той е в играта.

Тя поклати глава и се приближи до него.

— Алисън.

— Той ще се погрижи за Алисън, Кейси. Всеки глупак може да го разбере. Ти ли ще му кажеш, или аз?

— Вие ми кажете — обърна се директно към доктор Бренан Джордан. — Искам да чуя истината.

— Така е разумно. Седни и мълчи, Кейси — заповяда дядо й...

— Не, не искам да...

— Катлийн, седни!

Тонът му я накара да вирне брадичка, но тренингът от цял един живот я принуди да се подчини.

— Добре, Джордан — започна докторът. — Може би няма да ти е лесно да чуеш това. Искаш ли да седнеш?

— Не — рязко отвърна Джордан, но после се усети и смекчи тона. — Не, благодаря.

— Аз пък ще седна, започвам да остарявам — настани се на стола доктор Бренан. — Майка ти е поставила Кейси в положение да избира — отново заговори той. — Бих казал, че е много добър познавач на човешкия характер, защото трябва предварително да е знаела какъв ще бъде изборът й. Собственото й щастие или твоето и на Алисън.

— Не разбирам какво казвате.

— Най-добре е да го кажа направо. Майка ти заплашила, че ще заведе дело за настойничество над Алисън, ако Кейси не си стегне багажа и не замине незабавно.

— Да заведе дело за... — Джордан отново прокара ръка през косата си. — Това е лудост! Но тя не иска Алисън, пък и без това няма никакви основания за дело.

— Казах, че е добър познавач на характера — вдигна очи към внучката си доктор Бренан. Джордан мрачно проследи погледа му. Усети как силите го напускат.

— О, Господи! — Потърка лицето си с ръце, сякаш обзет от умора. — Предполагам, че е разбрала за миналото на Кейси. Трябвало е да дойде при мен. — Отново се обърна тихо към доктора. — Никога нямаше да позволя на майка ми да изпълни подобна заплаха. Трябвало е да дойде при мен.

— Да — кимна в знак на съгласие доктор Бренан. — Но тя не би подложила на риск двама души, които обича. Майка ти я заплашила, че ще поиска настойничество въз основа на неморално поведение.

— Дядо! — Думата прозвуча само като уморен шепот.

— Всичко до край, Кейси, и всичко наведнъж. Освен това — отново се обърна към Джордан — предложила да й плати. Това е била единствената й грешка в преценката.

Над кухненската мивка имаше прозорче, което гледаше нагоре към планината. Джордан се приближи до него и се загледа навън.

— Трудно ми е да го приема. — Гласът му прозвуча напрегнато и с болка. — Знам, че е способна на много неща, но не съм очаквал такова нещо от нея. Благодаря ви, че ми казахте. — Допреди малко Джордан смяташе, че вече е изпитал целия гняв, на който е способен, цялата мъка, която би могъл да понесе. Но се е лъгал. Сега не беше сигурен кое взема връх. — Ще се погрижа за майка ми, доктор Бренан, можете да сте сигурен.

— Сигурен съм. — След като хвърли един последен поглед към Кейси, дядо ѝ стана от мястото си. — Трябва да поля градината. — Остави ги сами и стаята потъна в тишина.

Кейси пое дълбоко дъх. Вече всичко беше изречено. Не остана почти нищо за казване.

— Ще направя чай. — Изправи се и отиде да сложи чайника на котлона.

— Кейси, не бих могъл да кажа или сторя нищо, което да поправи това.

— Не си го направил ти, Джордан, и не е твоя работа да го поправяш. — Протегна се към шкафа над главата си. — Чаят е билков, дядо ми забрани кофеина.

— Кейси, моля те, спри за момент. — Спря и се обърна с лице към него. Джордан повика на помощ целия си запас от думи. Трябваше бързо да изрече всичко и да излезе оттук, докато все още може да се държи. — Първо, обещавам ти, че майка ми никога няма да се доближи до нашето... твоето бебе. — Почувства как стомахът му се гърчи от болка, докато доброволно се отказваше от правата си. — Няма да предявям никакви претенции.

— Ще ти осигурявам финансова помощ, ако приемеш. Ще те разбера, ако не желаш.

— Джордан...

— Не, още не казвай нищо. — Знаеше, че трябва да го каже бързо. — Бебето е твое, изцяло твое. Приемам го. Имаш думата ми, че никога няма да предявя никакъв иск. Знам колко много означава за теб Алисън. Ще я оставя за няколко дни при теб, ако искаш, докато се върна да се оправя с майка ми.

— Няма значение, Джордан...

— За мен има! — Вдигна ръка, сякаш да попречи сам на себе си да загуби контрол. — Когато намеря подходящо място и се установим, ще изпратя адреса на дядо ти. Искам само да разбера, когато бебето се роди, и дали си добре.

Думите му променяха всичко. Онова, което ѝ се струваше разумно преди час, сега изглеждаше абсурдно. Хората, които се обичат, трябва да са заедно.

— Джордан! — започна, но после издаде слаб звук и притисна ръка към слабините си.

— Какво? — Обзет от паника, той я сграбчи за раменете. — Болки ли имаш? Бебето ли е? О, Господи, изобщо не трябваше да идвам! Изобщо не трябваше да те тревожа така. Ще извикам дядо ти.

— Не е необходимо — усмихна му се Кейси. — Бебето рита, това е всичко. Много е активно.

Джордан сведе поглед. Бавно повдигна ръка и постави длан върху издутината на корема ѝ. Животът нетърпеливо потрепна отдолу. Простото чудо го заля целия. Тук растеше част от него. Част от Кейси. Дватама заедно бяха създали човешко същество. Почти различаваше очертанието на миниатюрното краче, което тупаше под ръката му.

Когато вдигна очи към нея, Кейси видя изумлението, изписано в тях, смаяното благоговение. Усмихна се и положи ръката си върху неговата.

— Трябва да го усетиш, когато наистина се развихри.

Болката внезапно го прониза отново и лицето му загуби цвят. Това ще бъде първото му и последно докосване до неговото дете. Последният път, когато докосва жената, която обича. Кейси видя промяната, преди Джордан да се извърне и да поеме към вратата.

Не го оставяй да си отиде, изкрещя сърцето ѝ. Не ставай глупачка! Поемаш риск, напомни ѝ разумът. За теб, за всички ви. Поеми риска, настояваше сърцето. Имаш достатъчно сили. Всички имате достатъчно сили.

— Джордан! — извика го, преди да е стигнал до вратата. — Не си отивай! — Когато се обърна, тя вече беше прекосила наполовина стаята. — Нуждаем се от теб — обви ръце около врата му. — Аз се нуждаю от теб!

Искаше да вземе това, което тя му предлагаше, но се въздържа.

— Кейси, не си длъжна да го правиш заради мен. Не искам...

— О, млъкни и ме целуни! Толкова неща се изприказваха. Толкова време мина! — Намери устните му, после чу тихия му стон на облекчение.

— Обичам те! — Покри лицето ѝ с дъжд от целувки. — Няма да преживееш нито ден, без да чуеш да ти го повтарям. Обичам те!

— Целуни ме истински — прошепна тя и се опита да спре търсещите му устни. — Няма да повредиш бебетата.

Притегли я към себе си и се потопа в нея. Беше негова — окончателно, изцяло негова.

— Бебетата? — възкликна внезапно и я отдръпна. — Бебетата?

— Не ти ли казах, че са две?

Джордан поклати глава и възкликна удивено:

— Не. — Засмя се отново и я притисна плътно към себе си. Усети как двата живота в нея мърдат и се протягат. — Не, не ми каза. Как съм могъл да живея без теб повече от половин година? Това не беше живот — сам отговори на въпроса си. — Сега отново започвам да живея. — Целуна я с огнена страст, сякаш можеше с една-единствена целувка да запълни шестмесечната празнота. — Отново я отдръпна назад и този път погледът му беше настойчив.

— Този път вериги! Този път искам вериги, Кейси.

— И за двамата — потвърди тя и се сгуши в прегръдките му.

ЕПИЛОГ

Буйният огън в камината изпълваше стаята с уютна топлина. Навън имаше половин метър сняг и продължаваше да вали. Кейси пъхна един последен подарък под елхата, после се отдръпна, за да ѝ се възхити. От горе до долу висяха и се кръстосваха нанизите от пуканки. Усмихна се при спомена за хаоса в кухнята вечерта, когато ги правиха. Хаосът си оставаше едно от любимите ѝ неща.

Наведе се и опипа една от кутиите, на които беше написано нейното име.

— Хитруваш, а? — обади се от прага Джордан и тя бързо се изправи.

— Съвсем не. — Изчака го да прекоси стаята и да я обгърне с ръка. — Само надничам. Да надничаш не е хитруване. Хитруването е задължително за Коледа.

— Това ли е научното ви заключение, доктор Тейлър? — зарови устни във врата ѝ той и откри любимото си местенце.

— Абсолютно. Как върви книгата?

— Чудесно. Получава се забележителен главен герой. — Отдръпна я от себе си, за да я разгледа. Тя сияеше. Дали това сияние се дължи на предстоящата Коледа? — Обичам те, Кейси — целуна я нежно. — И се гордея с теб.

— За какво? — Сключи ръце зад тила му и се усмихна. — Обичам конкретните комплименти.

— Заради това, че защити доктората си, възпитавах децата и създаде истински дом.

— И, разбира се, постигнах всичко съвсем сама. — Без да престава да се усмихва, тя улови лицето му в ръце. — Ужасно си мил, Джордан. Луда съм по теб! — Притегли го по-близо, докато устните им се срещнаха.

Нужен бе само миг, за да стане целувката им по-гореща. Притиснаха се силно и се вкопчиха един в друг. Сладко удоволствие и гореща страст се сляха в едно.

— Вали сняг — прошепна Джордан.

— Забелязах. — Кейси тихичко въздъхна, когато устните му едва-едва докоснаха врата ѝ.

— Имаме цял куп дърва.

— Много красиво си ги нацепил. Винаги ми е правило впечатление. — Отметна главата му достатъчно, за да може устните ѝ да намерят неговите.

— В избата има вино. — Желанието напираше у него. Сякаш никога не се уморяваше да я желае. Пъхна ръце под блузата и ги плъзна по гърба ѝ. — Спомняш ли си как си мечтаехме в навечерието на Коледа преди две години?

— Мм — притисна се по-плътнo Кейси. — Да ни затрупа сняг... С дърва и вино — само двамата.

Кокершпаньолът връхлетя в стаята, следван по петите от две клатушкаци се фигури.

Спасявай се, помисли си Кейси и се усмихна, облегнала глава на рамото на Джордан.

— Брайън, Пол, върнете се веднага — изтича след тях в стаята и Алисън. — Знаете, че не трябва да дразните Максвел. — Въздъхна и поклати глава, когато близнаците се строполиха на пода, заклещили кучето помежду си.

Джордан гледаше как децата му шумно се радват на многострадалното животинче. Обви по-здраво ръка около раменете на Кейси.

— Прекрасни са — прошепна той. — Винаги се удивлявам колко абсолютно прекрасни са...

— И толкова добре възпитани — отбеляза Кейси, докато Брайън изтласкваше Пол, за да може да улови по-добре кучето. Алисън се намеси като арбитър.

Джордан се засмя и я извърна отново с лице към себе си.

— Та за онези мечти...

— Ще се срещнем в полунощ — прошепна тя. — Точно тук.

— Ти донеси виното, аз ще донеса дървата.

— Уговорено. — Децата станаха по-шумни и Кейси знаеше, че скоро ще бъде невъзможно да говорят насаме. Пък и освен това тя също искаше да легне долу и да си поиграе. — Още нещо — добави тя и му отправи една от безгрижните си усмивки. Джордан я погледна

учудено и Кейси доближи устни до неговите. — Ще си имаме друго бебе... Или две — успя да изрече, преди устните му да се впият в нейните.

Издание:

Нора Робъртс. Ноци завинаги
ИК „Бард“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.